POLEMİK

ULUSLARARASI
KOMÜNİST HAREKETİN
GENEL ÇİZGİSİ HAKKINDA

POLEMİK

(1963)

dokuz yorum&

- Ekler
- SBKP MK'nin ÇKP MK'ne mektubu
- SBKP MK'nin.....açık mektubu

İnt-r yayınları

ULUSLARARASI KOMÜNİST HAREKETİN GENEL ÇİZGİSİ ÜZERİNE BİR ÖNERİ

Çin Komünist Partisi Merkez Komitesinin,
Sovyetler Birliği Komünist Partisi
Merkez Komitesinin
30 Mart 1963 Tarihli Mektubuna
Cevabi Mektubu

(14 Haziran 1963)

İÇİNDEKİLER

Sayfa

— *ULUSLARARASI KOMÜNİST HAREKETİN GENEL ÇİZGİSİ HAKKINDA BİR ÖNERİ*
(14 Haziran 1963) 7
Birinci bölümün dipnotları 55
— *SBKP ÖNDERLİĞİYLE ARAMIZDAKİ AYRILIKLARIN KÖKENİ VE GELİŞMESİ*
(6 Eylül 1963) 57
AYRILIKLAR SBKP'NİN 20. KONGRESİYLE BAŞLADI 61
SBKP 20. KONGRESİNİN VAHİM SONUÇLARI 68
KARDEŞ PARTİLERİN 1957 MOSKOVA TOPLANTISI 70
SBKP YÖNETİMİNİN REVİZYONİZMİNİN İLERLEMESİ 74
SBKP YÖNETİMİNİN ÇKP'NE BEKLENMEDİK SALDIRISI 77
1960 KARDEŞ PARTİLER TOPLANTISINDA İKİ ÇİZGİ ARASINDAKİ MÜCADELE 80
SBKP YÖNETİMİNİN REVİZYONİZMİ SİSTEMLEŞİYOR 85
ULUSLARARASI KOMÜNİST HAREKETİ BÖLEN, MARKSİZM-LENİNİZME AYKIRI BİR AKIM 89
SON YEDİ YILIN OLAYLARI NEYİ GÖSTERİYOR? 94
— *Ek 1*
Barış İçinde Geçiş Meselesi Üzerine Tezler
(10 Kasım 1957) 99
— *Ek 2*
Çin Komünist Partisi Heyetinin Kardeş Partilerin Bükreş Toplantısında Yayınladığı Bildiri
(26 Haziran 1960) 103
— *Ek 3*
Çin Komünist Partisi Merkez Komitesinin Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesinin Bilgi Mektubuna Cevabında, Ayrılıkların Giderilmesi ve Birliğin Sağlanması İçin Yapılan Beş Öneri
(10 Eylül 1960) 107
Birinci yorumun dipnotları 108
— *STALİN SORUNU ÜZERİNE*
(13 Eylül 1963) 111
İkinci yorumun dipnotları 130
— *YUGOSLAVYA SOSYALİST BİR ÜLKE MİDİR?*

Sayfa

... ... 133
İRLERİNDE ÖZEL KAPİTALİZMİN
... ... 138
KIRI, KAPİTALİZMİN BATAKLIĞI
HALİNE GELMİŞTİR 141
BÜTÜN HALKIN MÜLKİYETİNDEKİ SOSYALİST
EKONOMİNİN KAPİTALİST EKONOMİYE
YOZLAŞMASI 146
ABD EMPERYALİZMİNE KÖLECE BAĞIMLILIK 152
ABD EMPERYALİZMİNİN KARŞI-DEVRİMCİ ÖZEL
MÜFREZESİ 157
PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNÜN BURJUVA
DİKTATÖRLÜĞÜNE YOZLAŞMASI 161
ÇİN KOMÜNİST PARTİSİNİN YUGOSLAVYA
SORUNUNDA İLKELİ TUTUMU 165
TİTO «HATALARINI DÜZELTMİŞ» MİDİR? YOKSA
KRUŞÇEV TİTO'YU ÖĞRETMENİ OLARAK MI
GÖRMEKTEDİR? 166
KISA SONUÇ 169
Üçüncü yorumun dipnotları 171
8 — *YENİ SÖMÜRGECİLİĞİN SAVUNUCULARI*
(22 Ekim 1963) 175
EMPERYALİZME VE SÖMÜRGECİLİĞE KARŞI
MÜCADELE GÖREVİNİN YÜRÜRLÜKTEN
KALDIRILMASI 178
EZİLEN ULUSLARIN DEVRİMİNDEN
VAZGEÇMENİN REÇETELERİ 182
ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞLARINA MUHALEFET 187
ÇAĞDAŞ DÜNYANIN ÇELİŞMELERİNİN
YOĞUNLAŞTIĞI BÖLGELER 189
DEVRİMİN ÖNDERLİĞİNE İLİŞKİN LENİNİST
GÖRÜŞÜN ÇARPITILMASI 192
MİLLİYETÇİLİK VE YOZLAŞMA YOLU 194
SOSYAL-ŞÖVENİZMİN TİPİK BİR ÖRNEĞİ 197
«IRKÇILIK» VE «SARI TEHLİKE»
«TEORİLERİ»NİN ÇÜRÜTÜLMESİ 200
ESKİ REVİZYONİZMİN YENİ BİR KİSVE ALTINDA
YENİDEN CANLANDIRILMASI 203
Dördüncü yorumun dipnotları 206
EKLER 209
9 — *SBKP MERKEZ KOMİTESİNİN ÇKP MERKEZ KOMİTESİNE MEKTUBU*
(30 Mart 1963) 211
10 — *SOVYETLER BİRLİĞİ KOMÜNİST PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİNİN TÜM PARTİ ÖRGÜTLERİNE VE*

Sayfa

SOVYETLER BİRLİĞİ'NDEKİ TÜM KOMÜNİSTLERE AÇIK MEKTUBU
(14 Temmuz 1963) 239
11 — *SAVAŞ VE BARIŞ SORUNUNDA İKİ FARKLI ÇIZGİ*
(19 Kasım 1963) 293
TARİHSEL ÖĞRETİLER 296
EN BÜYÜK SAHTEKARLIK 301
YENİ BİR DÜNYA SAVAŞINI ÖNLEME OLANAĞI SORUNU 306
ATOM FETİŞİZMİ VE ATOM ŞANTAJI — MODERN REVİZYONİZMİN TEORİK TEMELİ VE ONUN SİYASETİNİN YOL GÖSTERİCİSİ 313
MÜCADELE Mİ? TESLİMİYET Mİ? 318
BARIŞI SAVUNMANIN YOLU VE SAVAŞA GÖTÜREN YOL 323
Beşinci yorumun dipnotları 326
12 — *BARIŞ İÇİNDE BİRARADA YAŞAMA POLİTİKASININ BİRBİRİNE TABAN TABANA ZIT İKİ TÜRÜ*
(12 Aralık 1963) 329
LENİN VE STALİN'İN BARIŞ İÇİNDE BİRARADA YAŞAMA POLİTİKALARI 332
ÇİN KOMÜNİST PARTİSİ LENİN'İN BARIŞ İÇİNDE BİRARADA YAŞAMA POLİTİKASINA SIKI SIKIYA BAĞLIDIR 339
SBKP ÖNDERLİĞİNİN «BARIŞ İÇİNDE BİRARADA YAŞAMA»YA İLİŞKİN GENEL ÇİZGİSİ 344
ÜÇ İLKESEL AYRILIK 346
SBKP YÖNETİCİLERİNİN «BARIŞ İÇİNDE BİRARADA YAŞAMA»YA İLİŞKİN GENEL ÇİZGİSİ, ABD EMPERYALİZMİNİN GEREKSİNİMLERİNE UYGUNDUR 356
SBKP YÖNETİMİNİN «BARIŞ İÇİNDE BİRARADA YAŞAMA» GENEL ÇİZGİSİNİN ÖZÜ: SOVYETLER BİRLİĞİ VE ABD ARASINDA İŞBİRLİĞİ 362
SBKP YÖNETİCİLERİNE BİRKAÇ ÖĞÜT 366
Altıncı yorumun dipnotları 368
13 — *SBKP YÖNETİCİLERİ ZAMANIMIZIN EN BÜYÜK BÖLÜCÜLERİDİR*
(4 Şubat 1964) 373
TARİHE BİR BAKIŞ 376
TECRÜBELER VE DERSLER 382
ZAMANIMIZIN EN BÜYÜK BÖLÜCÜLERİ 386
«ANTİ-SOVYET OLMA» SUÇLAMASININ ÇÜRÜTÜLMESİ 393
«ÖNDERLİĞİ ELE GEÇİRME» SUÇLAMASININ

Sayfa

ÇÜRÜTÜLMESİ 398
«ÇOĞUNLUĞUN İRADESİNİ ÇİĞNEME» VE «ULUSLARARASI DİSİPLİNİ İHLAL» SUÇLAMASININ ÇÜRÜTÜLMESİ 402
«KARDEŞ PARTİLER İÇİNDEKİ PARTİ DÜŞMANI KLİKLERİ DESTEKLEME» SUÇLAMASININ ÇÜRÜTÜLMESİ 407
ŞİMDİKİ AÇIK TARTIŞMA 413
BİRLİĞİ KORUMANIN VE SAĞLAMLAŞTIRMANIN YOLU 418
Yedinci yorumun dipnotları 422
14 — *PROLETARYA DEVRİMİ VE KRUŞÇEV'İN REVİZYONİZMİ*
(31 Mart 1964) 425
BERNSTEIN VE KAUTSKY'NİN ÖĞRENCİSİ 428
ŞİDDETE DAYALI DEVRİM, PROLETER DEVRİMİNİN EVRENSEL BİR YASASIDIR 431
KRUŞÇEV REVİZYONİZMİNE KARŞI MÜCADELEMİZ 434
SAFSATACILIK TARİHİ DEĞİŞTİREMEZ 438
YALANLAR, GERÇEĞİN ÜZERİNİ ÖRTEMEZ 444
«PARLAMENTER YOL» DENİLEN ŞEYİN ÇÜRÜTÜLMESİ 449
«SOL OPORTÜNİZME KARŞI MÜCADELE» İDDİASININ ÇÜRÜTÜLMESİ 453
İKİ FARKLI ÇİZGİ, İKİ FARKLI SONUÇ 458
BROWDER VE TITO'DAN KRUŞÇEV'E 462
UMUTLARIMIZ 468
Sekizinci yorumun dipnotları 470
15 — *KRUŞÇEV'İN SAHTE KOMÜNİZMİ VE DÜNYA İÇİN TARİHSEL DERSLER*
(4 Temmuz 1964) 475
SOSYALİST TOPLUM VE PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ 478
SOVYETLER BİRLİĞİ'NDE ANTAGONİST SINIFLAR VE SINIF MÜCADELESİ VARDIR 486
SOVYETLER BİRLİĞİ'NDEKİ AYRICALIKLI TABAKA VE REVİZYONİST KRUŞÇEV KLİĞİ 493
SÖZÜMONA «TÜM HALKIN DEVLETİ» İDDİASININ ÇÜRÜTÜLMESİ 500
SÖZÜMONA «BÜTÜN HALKIN PARTİSİ» İDDİASININ ÇÜRÜTÜLMESİ 507
KRUŞÇEV'İN SAHTE KOMÜNİZMİ 512
PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNÜN TARİHSEL DERSLERİ 519
Dokuzuncu yorumun dipnotları 531

14 Haziran 1963

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi'ne

Sevgili yoldaşlar,

Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi, Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesinin 30 Mart 1963 tarihli mektubunu ayrıntılı bir şekilde incelemiş bulunuyor.

Sosyalist kampın ve uluslararası komünist hareketin birliğini yürekten arzulayan herkes, Çin ve Sovyet Partileri arasındaki görüşmelerle yakından ilgileniyor ve görüşmelerimizin, ayrılıkları gidermeye, birliği güçlendirmeye hizmet ederek, bütün Komünist ve İşçi Partileri temsilcilerinin katılacağı bir toplantı düzenlenmesi için elverişli şartlar yaratacağını umuyor.

Uluslararası komünist hareketin birliğini savunmak ve güçlendirmek, bütün ülkelerin Komünist ve İşçi Partilerinin ortak ve kutsal görevidir. Çin KP ve SBKP, tüm sosyalist kampın ve uluslararası komünist hareketin birliği konusunda daha da büyük bir sorumluluk taşıyorlar ve bu nedenle daha da çok çaba harcamaları gerekiyor.

Bugün uluslararası komünist hareket saflarında bir dizi önemli ilkesel ayrılıklar vardır. Ancak, bu ayrılıklar ne kadar ciddi olursa olsun, güçlerimizi birleştirmek ve ortak düşmanımıza karşı mücadeleyi güçlendirmek için, yeterince sabırlı davranmalı ve ayrılıkları gidermenin yollarını bulmalıyız.

İşte, Çin ve Sovyet Partileri arasındaki önümüzdeki görüşme-

lere, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi bu samimi istekle yaklaşıyor.

30 Mart tarihli mektubunda, SBKP Merkez Komitesi, Çin KP ve SBKP arasındaki görüşmelerde tartışılması gereken sorunlarla ilgili görüşlerini sistemli bir şekilde açıklamakta, ve özel olarak uluslararası komünist hareketin genel çizgisi sorununu ortaya atmaktadır. Bu mektubumuzda, biz de uluslararası komünist hareketin genel çizgisine ilişkin önerimizi ve bu bağıntıdaki bazı ilkesel sorunlar üzerine görüşlerimizi açıklamak ve sunmak istiyoruz.

Görüşlerimizin bu şekilde açıklanmasının, Partilerimiz arasında karşılıklı bir anlayışın doğmasına ve görüşmelerde ayrıntılı, madde madde bir tartışma olmasına hizmet edeceğini umarız.

Biz böylece aynı zamanda, görüşlerimizin kardeş Partiler tarafından da tanınmasına, ve kardeş Partilerin uluslararası toplantısında kapsamlı bir görüş alışverişinin sağlanmasına hizmet edileceğini umarız.

1. Uluslararası komünist hareketin genel çizgisi, yalnızca proletaryanın tarihi misyonuna ilişkin Marksist-Leninist devrimci teoriyi kendine yolgösteren ilke olarak alabilir, ve ondan asla sapmamalıdır.

1957 ve 1960 Moskova Toplantılarında, tam bir görüş alışverişi sonrasında, ve danışma yoluyla görüşbirliğine varma ilkesine uygun olarak, 1957 Deklarasyonu ve 1960 Bildirisi kabul edildi. Bu iki belgede, çağımızın özellikleri ve sosyalist devrimin ve sosyalist inşanın genel geçerliliğe sahip (ortak) yasallıkları belirtilmekte, ve bütün ülkelerin Komünist ve İşçi Partilerinin ortak çizgisi ortaya konmaktadır. Bu Deklarasyon ve Bildiri, uluslararası komünist hareketin ortak programıdır.

Uluslararası komünist hareket saflarında birkaç yıldır, 1957 Deklarasyonu ve 1960 Bildirisinin kavranmasında ve bunlara karşı tavırda farklılıklar olduğu bir gerçektir. Bu farklı kavrayış ve tavırlarda esas sorun, Deklarasyon ve Bildirinin devrimci ilkelerini tanıyıp tanımama sorunudur. Son tahlilde bu, Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğini tanıyıp tanımama; Ekim Devriminin yolunun evrensel önemini tanıyıp tanımama; dünya nüfusunun üçte ikisini oluşturan ve hala emperyalist ve kapitalist sistem altında yaşayan halkların devrim yapması gerektiği gerçeğini kabul

edip etmeme; ve sosyalizm yolunda ilerleyen ve dünya nüfusunun üçte birini teşkil eden halkların, devrimi sonuna dek sürdürmeleri gerektiği gerçeğini tanıyıp tanımama sorunudur.

1957 Deklarasyonu ve 1960 Bildirisinin devrimci ilkelerini kararlılıkla savunmak, uluslararası komünist hareketin (en) acil ve canalıcı görevi haline gelmiştir.

Deklarasyon ve Bildirinin devrimci ilkelerini doğru bir biçimde kavramak ve bu ilkelere doğru bir tavır almak, ancak Marksizm-Leninizmin devrimci öğretilerine sıkı sıkıya bağlı kalmak ve Ekim Devriminin genel geçerli yolunu tutarlı bir biçimde izlemekle mümkündür.

2. 1957 Deklarasyonu ve 1960 Bildirisinin devrimci ilkeleri hangileridir? Bunlar şöyle özetlenebilir:

> Bütün ülkelerin işçileri, birleşin; bütün ülkelerin işçileri, ezilen halklarla ve ezilen milletlerle birleşin; bütün ülkelerde emperyalizm ve gericilikle mücadele edin; dünya barışı, milli kurtuluş, halk demokrasisi ve sosyalizm için didinin; sosyalist kampı sağlamlaştırın ve genişletin; proleter dünya devrimini adım adım tam zafere götürün; emperyalizmin olmadığı, kapitalizmin olmadığı, sömürü sisteminin olmadığı yeni bir dünya kurun.

Görüşümüze göre, bugünkü aşamada uluslararası komünist hareketin genel çizgisi budur.

3. Bu genel çizgi, bir bütün olarak dünyanın bugünkü durumundan ve günümüz dünyasının temel çelişmelerinin sınıf tahlilinden çıkmakta ve ABD emperyalizminin karşı-devrimci dünya stratejisine karşı yönelmektedir.

Bu genel çizgi, başını ABD'nin çektiği emperyalistlere ve bütün ülkelerin gericilerine karşı, çekirdeğini sosyalist kampın ve uluslararası proletaryanın oluşturduğu, geniş bir birleşik cephe kurma; kitleleri cesaretle seferber etme, devrimci güçleri güçlendirme (saflarını genişletme); ara güçleri kazanma ve gerici güçleri (karşı-devrimcileri) tecrit etme çizgisidir.

Bu genel çizgi, bütün dünya halklarının kararlı devrimci mücadelesi ve proleter dünya devriminin sonuna kadar sürdürülmesi

çizgisi; emperyalizme karşı en etkili şekilde mücadele etme ve dünya barışını en etkili şekilde savunma çizgisidir.

Uluslararası komünist hareketin genel çizgisi tekyanlı bir şekilde «barış içinde birarada yaşama», «barış içinde yarış» ve «barışçıl geçiş»e indirgenecek olursa, bu, 1957 Deklarasyonu ve 1960 Bildirisinin devrimci ilkelerini çiğnemek, proleter dünya devriminin tarihi misyonundan vazgeçmek ve Marksizm-Leninizmin devrimci öğretilerine sırt çevirmek anlamına gelir.

Uluslararası komünist hareketin genel çizgisi, dünyanın tarihsel gelişmesinin genel yasallıklarını dile getirmelidir. Proletaryanın ve çeşitli ülkelerin halklarının devrimci mücadeleleri farklı aşamalardan geçer ve hepsinin de kendine özgü karakteristikleri vardır; ama bunlar, dünyanın tarihsel gelişmesinin genel yasallıklarının dışına çıkamazlar. Bu genel çizgi, proletaryanın ve bütün dünya halklarının devrimci mücadelelerinde onlara temel yönü göstermelidir.

Kendi ülkeleri için özgün çizgi ve siyasetlerini saptarken, komünist ve işçi partilerinin, Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeği ile kendi ülkesinin somut devrim ve inşa pratiğini birleştirme ilkesine sıkı sıkıya bağlı kalması son derece önemlidir.

4. Uluslararası komünist hareketin genel çizgisini saptamada çıkış noktasını, bir bütün olarak dünya siyaseti ve ekonomisinin, ve dünyadaki somut ilişkilerin (gerçek koşulların), yani günümüz dünyasının temel çeişmelerinin sınıf bakış açısı ile somut olarak tahlil edilmesi oluşturur.

Somut bir sınıf tahlili yapılmazsa, ya da birtakım yüzeysel görüntüler keyfi bir şekilde ele alınırsa ve sübjektif ve temelsiz sonuçlar çıkarılırsa, uluslararası komünist hareketin genel çizgisine ilişkin doğru sonuçlara varmak mümkün değildir, ve Marksizm-Leninizmden tamamen farklı bir yola girmek kaçınılmazdır.

Günümüz dünyasında temel çelişmeler nelerdir? Marksist-Leninistler tutarlı bir biçimde bu çelişmelerin şunlar olduğu görüşündedirler:

> Sosyalist kamp ile emperyalist kamp arasındaki çelişme(ler);
> Kapitalist ülkelerde proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme(ler);

Ezilen milletler ile emperyalizm arasındaki çelişme(ler); Çeşitli emperyalist devletler ve tekelci kapitalist gruplaşmalar arasındaki çelişmeler.

Sosyalist ve kapitalist kamplar arasındaki çelişmeler, temelden farklı iki toplumsal sistem, yani sosyalizm ve kapitalizm arasındaki çelişmelerdir. Hiç kuşku yok ki, bu çok keskin bir çelişmedir. Ama Marksist-Leninistler, dünya çapındaki çelişmeleri yalnızca ve basitçe sosyalist kamp ile emperyalist kamp arasındaki çelişme olarak görmemelidirler.

Uluslararası güçler dengesi değişmiş ve sosyalizm ve dünyanın bütün ezilen halkları ve ulusları için daha elverişli, öte yandan emperyalizm ve bütün ülkelerin gericileri için son derece elverişsiz bir hale gelmiştir. Ne var ki, yukarıda sıralanan çelişmeler hala objektif olarak vardır.

Bu çelişmeler ve bunların yolaçtığı mücadeleler, birbirleriyle ilişkilidir ve birbirlerini etkilerler. Hiç kimse bu temel çelişmelerden herhangi birini silip atamaz ya da sübjektif bir şekilde, birini ötekilerin yerine geçiremez.

Bu çelişmeler bütün ülkelerde kaçınılmaz olarak devrimlerin patlamasına götürecek ve ancak halkların devrimleriyle çözülebilecektir.

5. Günümüz dünyasındaki temel çelişmeler sorununda şu hatalı görüşler mahkum edilmelidir:

a) Sosyalist kamp ile emperyalist kamp arasındaki çelişmenin sınıfsal içeriğini ortadan kaldıran ve bu çelişmenin, proletarya diktatörlüğü altındaki devletler ile tekelci kapitalist diktatörlük altındaki devletler arasında bir çelişme olduğunu göremeyen görüş;

b) Yalnızca sosyalist kamp ile emperyalist kamp arasındaki çelişmeyi tanırken, kapitalist dünyada proletarya ile burjuvazi arasındaki, ezilen milletler ile emperyalizm arasındaki, emperyalist devletlerin ve tekelci kapitalist gruplaşmaların aralarındaki çelişmelerin yolaçtığı mücadeleleri gözardı eden ya da küçümseyen görüş;

c) Kapitalist dünyaya ilişkin olarak, burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişmenin, tek tek her ülkede proletarya devrimi ol-

maksızın çözülebileceğini ve ezilen milletlerle emperyalizm arasındaki çelişmenin, tek tek her ezilen milletin kendi devrimi olmaksızın çözülebileceğini ileri süren görüş;

d) Günümüz kapitalist dünyasının içkin çelişmelerinin gelişmesinin, kaçınılmaz olarak, emperyalist ülkelerin kendi aralarında yoğun bir dalaşmaya girişeceği yeni bir duruma yol açacağını inkar eden ve emperyalist ülkeler arasındaki çelişmelerin «büyük tekeller arasındaki uluslararası anlaşmalarla» uzlaştırılabileceği ve hatta ortadan kaldırılabileceğini ileri süren görüş;

e) İki dünya sistemi arasındaki, sosyalizm ile kapitalizm arasındaki çelişmenin «iktisadi yarış» süreci içerisinde kendi kendine ortadan kalkacağını ve bu iki sistem arasındaki çelişmenin ortadan kalkmasıyla dünyadaki diğer temel çelişmelerin de kendiliğinden ortadan kalkacağını ve böylece «savaşsız bir dünya»nın, «her alanda işbirliği»ne dayanan yeni bir dünyanın ortaya çıkacağını ileri süren görüş.

Bu hatalı görüşlerin kaçınılmaz olarak hatalı ve zararlı siyasetlere yolaçacağı ve böylece halkların davasını da, sosyalizm davasını da, şu ya da bu şekilde gerileteceği ve kayıplara uğratacağı açıktır.

6. Emperyalizm ile sosyalizm arasındaki güçler dengesi, İkinci Dünya Savaşından bu yana temelden değişmiştir. Bu değişikliğin başlıca göstergesi, dünyada artık bir tek sosyalist ülkenin değil, güçlü bir sosyalist kamp oluşturan bir dizi sosyalist ülkenin var olması ve sosyalizm yolunda ilerleyen insanların sayısının artık 200 milyon civarında değil, bir milyar, yani dünya nüfusunun üçte biri olmasıdır.

Sosyalist kamp, uluslararası proletaryanın ve bütün ülkelerin emekçilerinin mücadelelerinin ürünüdür. Sosyalist kamp, yalnızca sosyalist ülke halklarının değil, uluslararası proletaryanın ve tüm emekçi halkların da malıdır.

Sosyalist kamp ülkelerinin halkları ile uluslararası proletarya ve emekçi halkların, sosyalist kampta yeralan komünist ve işçi partilerinden ortak talepleri esas olarak şunlardır:

— Marksist-Leninist çizgiye sıkı sıkıya bağlı kalmak ve doğru Marksist-Leninist iç ve dış siyasetler izlemek;

— Proletarya diktatörlüğünü ve proletarya önderliğindeki iş-

çi-köylü ittifakını sağlamlaştırmak ve sosyalist devrimi, iktisadi, siyasi ve ideolojik cephelerde sonuna dek sürdürmek;

— Geniş kitlelerin insiyatifini ve yaratıcılığını geliştirmek, sosyalist inşayı planlı bir biçimde yürütmek, üretimi geliştirmek, halkın refah düzeyini yükseltmek ve milli savunmayı güçlendirmek;

— Sosyalist kampın birliğini Marksizm-Leninizm temelinde güçlendirmek ve diğer sosyalist ülkeleri, proleter enternasyonalizmi temelinde desteklemek;

— Emperyalist saldırı ve savaş siyasetlerine karşı çıkmak ve dünya barışını savunmak;

— Bütün ülkelerin gericilerinin anti-komünist, halk düşmanı ve karşı-devrimci siyasetlerine karşı koymak; ve

— Dünyanın ezilen sınıflarına ve uluslarına devrimci mücadelelerinde yardım etmek.

Sosyalist kampta yeralan bütün komünist ve işçi partileri, kendi halklarına ve uluslararası proletarya ile emekçi halklara karşı bu talepleri yerine getirmekle yükümlüdür.

Sosyalist kamp, bu talepleri gerçekleştirmekle, insanlık tarihinin akışını belirleyici bir şekilde etkileyecektir.

İşte tam bu nedenle emperyalistler ve gericiler, sosyalist kamp ülkelerinin iç ve dış siyasetlerini, daima binbir yolla etkilemeye, sosyalist kampı sarsmaya, sosyalist ülkelerin birliğini, özellikle Çin ile Sovyetler Birliği arasındaki birliği parçalamaya çalışıyorlar. Onlar daima, sosyalist ülkelere sızmaya ve bu ülkelere karşı yıkıcı faaliyetlere girişmeye çalışıyor ve hatta sosyalist kampı yıkma konusunda boş umutlar besliyorlar.

Sosyalist kampa karşı alınacak doğru tavrın ne olduğu, bütün Komünist ve İşçi Partilerinin son derece önemli bir ilke sorunudur.

Komünist ve İşçi Partileri, proleter enternasyonalist birlik ve mücadele görevini, bugün yeni tarihi şartlar altında sürdürüyorlar. Dünyada bir tek sosyalist ülke varken ve bu ülke, doğru Marksist-Leninist çizgi ve siyasetleri sıkı sıkıya izlemesi nedeniyle bütün emperyalistlerin ve gericilerin düşmanlığına ve tehditlerine hedef olurken, böyle bir zamanda bu biricik sosyalist ülkeyi kararlılıkla savunup savunmamak, her komünist partisinin prole-

ter enternasyonalizmine bağlılığının denektaşıydı. Bugün artık, onüç ülkeden oluşan bir sosyalist kamp vardır: Arnavutluk, Bulgaristan, Çekoslovakya, Çin, Demokratik Alman Cumhuriyeti, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, Küba, Macaristan, Moğolistan, Polonya, Romanya, Sovyetler Birliği ve Vietnam Demokratik Cumhuriyeti. Bu şartlar altında her Komünist Partisinin proleter enternasyonalizmine bağlılığının denektaşı, sosyalist kampın tümünü kararlılıkla savunup savunmaması, bu kampta yeralan bütün ülkelerin birliğini Marksizm-Leninizm temelinde savunup savunmaması ve sosyalist ülkelerin izlemeleri gereken Marksist-Leninist çizgiyi ve siyasetleri savunup savunmamasıdır.

Her kim ki doğru Marksist-Leninist çizgi ve siyaseti izlemiyor, sosyalist kampın birliğini savunmuyor; tam tersine, sosyalist kamp içinde gerginlik ve bölünme yaratıyor, hatta Yugoslav revizyonistlerinin siyasetlerini izliyor, sosyalist kampı tasfiye etmeye çalışıyor ya da kapitalist ülkelerin kardeş sosyalist ülkelere saldırmalarına hizmet ediyorsa; o bütün uluslararası proletaryanın ve dünya halklarının çıkarlarına ihanet ediyor demektir.

Her kim ki sosyalist ülkelerin izlemesi gereken doğru Marksist-Leninist çizgi ve siyasetleri savunmak yerine, başkalarının peşine takılarak belli bir sosyalist ülkenin izlediği hatalı oportünist çizgi ve siyasetleri savunuyorsa, o Marksizm-Leninizmden ve proleter enternasyonalizminden sapıyor (ihanet ediyor) demektir.

7. İkinci Dünya Savaşından sonra ortaya çıkan durumdan yararlanan Amerikan emperyalistleri, Alman, İtalyan ve Japon faşistlerinin çizmelerini giymişlerdir ve eşi görülmemiş, muazzam bir dünya imparatorluğu kurmaya çalışmaktadırlar. Amerikan emperyalizminin stratejik hedefleri, (eskiden olduğu gibi,) Birleşik Amerika ile sosyalist kamp arasında bulunan ara bölgeyi ele geçirerek kendi egemenliği altına almak, ezilen halkların ve ulusların devrimlerini boğmak, bunun ardından sosyalist ülkeleri yoketmek ve böylece, müttefikleri de dahil bütün dünya halklarını ve ülkelerini, ABD tekelci sermayesinin egemenliği ve köleci boyunduruğu altına sokmaktır.

Amerikan emperyalistleri, İkinci Dünya Savaşından bu yana Sovyetler Birliği'ne ve sosyalist kampa karşı savaş propagandasını sürdürüyorlar. Bu propagandanın iki yönü vardır. Amerikan

emperyalistleri, bir yandan gerçekten böyle bir savaş hazırlarken, öte yandan Amerikan halkını ezdiklerini ve kapitalist dünyanın arta kalan kesiminde saldırganlıklarını yaygınlaştırdıklarını örtbas etmek için bu propagandadan bir sis perdesi olarak yararlanıyorlar.

1960 Bildirisinde şunlara işaret edilmektedir:

> «Amerikan emperyalizmi, en büyük uluslararası sömürücü haline gelmiştir.»
> «Birleşik Amerika, bugün sömürgeciliğin baş dayanağıdır.»
> «Amerikan emperyalizmi, saldırganlığın ve savaşın esas gücüdür.»
> «Son yıllardaki uluslararası gelişmeler, Amerikan emperyalizminin, dünya gericiliğinin esas kalesi ve bir uluslararası jandarma olduğunu, bütün dünya halklarının düşmanı haline geldiğini gösteren birçok yeni kanıt ortaya koymuştur.»

ABD emperyalizmi, saldırganlık ve savaş siyasetlerini bütün dünyaya dayatıyor. Ancak sonuç, amaçlananın tam tersi olacaktır; sonuç, sadece ve sadece dünya halklarının uyanış ve devrimlerini hızlandırmak olacaktır.

Amerikan emperyalistleri böylece, tüm dünya halklarını karşısına almış ve onlar tarafından kuşatılmıştır. Uluslararası proletarya, birleşilebilecek bütün güçleri birleştirebilir ve birleştirmelidir de; düşman kampın iç çelişmelerinden yararlanmalı; Amerikan emperyalistlerine ve onların uşaklarına karşı en geniş birleşik cepheyi kurmalıdır.

Gerçekçi ve doğru olan yol, halkların ve insanlığın kaderini dünya proletaryasının birliği ve mücadelesine, bütün ülkelerdeki halkların birliği ve mücadelesine emanet etmektir.

Tersine, düşmanlarla dostlar ve kendimiz arasında fark gözetmemek ve halkların ve insanlığın kaderini Amerikan emperyalizmiyle işbirliğine emanet etmek, halkları yanlış yola sürüklemek anlamına gelir. Son yılların olayları bu hayalleri boşa çıkarmıştır.

8. Günümüz dünyasındaki çeşitli çelişme tipleri, Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın geniş bölgelerinde yoğunlaşmıştır; bu böl-

geler emperyalist hakimiyetin en zayıf halkaları olan ve emperyalizme doğrudan darbe indiren, dünya devriminin (bugün en önemli) fırtına merkezleridir.

Bu bölgelerdeki milli-demokratik devrimci hareket ile uluslararası sosyalist devrimci hareket, zamanımızın iki büyük tarihi akımıdır.

Bu bölgelerdeki milli demokratik devrim, çağdaş proleter dünya devriminin önemli bir bileşkenidir.

Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının anti-emperyalist devrimci mücadeleleri, emperyalizmin, eski ve yeni sömürgeciliğin hakimiyetinin temellerine darbeler indirip sarsmaktadır. Bunlar, dünya barışının savunulmasında çağımızda muazzam bir güç oluşturuyorlar.

Bundan dolayı, bir bütün olarak uluslararası proletarya devrimi davası, bir anlamda, dünya nüfusunun ezici çoğunluğunu oluşturan bu bölge halklarının devrimci mücadelelerinin sonucuna bağlıdır.

Dolayısıyla, Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının anti-emperyalist devrimci mücadelesi, kesinlikle, salt bölgesel öneme sahip bir mesele değil, bir bütün olarak proleter dünya devrimi davası için genel önemi olan bir meseledir.

Bazı kimseler şimdi, Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının anti-emperyalist devrimci mücadelelerinin büyük uluslararası önemini inkar edecek kadar ileri gidiyor; milliyet, renk ve coğrafi konum engellerini ortadan kaldırmak bahanesiyle, ezen uluslarla ezilen uluslar ve ezen ülkelerle ezilen ülkeler arasındaki ayrım çizgisini silmek ve bu bölgelerdeki halkların devrimci mücadelesini bastırmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Gerçekte bunlar, emperyalizmin değirmenine su taşıyor ve emperyalizmin bu bölgelerdeki egemenliğini ve onun eski ve yeni sömürgecilik siyasetlerini geliştirmesini haklı gösteren yeni bir «teori» yaratıyorlar. Aslında bu teori, milliyet, renk ve coğrafi konum engellerini ortadan kaldırmayı değil, «üstün uluslar»ın ezilen uluslar üzerindeki egemenliğini sürdürmeyi amaçlamaktadır. Bu bölgelerdeki halkların, bu sahte «teori»yi reddetmelerinden doğal birşey olamaz.

Her sosyalist ve her kapitalist ülkenin işçi sınıfı, «Bütün ülkelerin işçileri, birleşin!», «Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar (uluslar), birleşin!» şeklindeki mücadele sloganlarını gerçekten uygulamalı; Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının devrimci tecrübesini incelemeli, onların devrimci eylemlerini kararlılıkla desteklemeli, bu halkların kurtuluş davasına, kendisi için en güvenilir destek olarak ve bunun kendi çıkarlarıyla doğrudan uyum içinde olduğu bilinciyle bakmalıdır. Milliyet, renk ve coğrafi konum engellerini gerçekte ortadan kaldırmanın biricik etkili yolu budur ve bu, gerçek proleter enternasyonalizminin ta kendisidir.

Avrupa ve Amerika'nın kapitalist ülkelerindeki işçi sınıfı, ezilen uluslarla birleşmeden ve bu uluslar kurtulmadan, kendi kurtuluşunu gerçekleştiremez. Lenin, çok doğru bir şekilde şöyle demişti:

> «Avrupa'da ve Amerika'da sermayeye karşı mücadele eden işçiler, bu sermayenin ezdiği yüz milyonlarca 'sömürge' kölesiyle sımsıkı ve tamamen birleşmezlerse, ileri ülkelerdeki devrim hareketi, gerçekte, basit bir aldatmacadan ibaret kalır.»[1]

Bugün uluslararası komünist hareketin saflarında, ezilen ulusların kurtuluş mücadelelerine karşı pasif, aşağılayıcı ya da olumsuz bir tavır alan belli kişiler var. Aslında bunlar, tekelci sermayenin çıkarlarını kolluyor, proletaryanın çıkarlarına ihanet ediyor ve sosyal-demokratlar halinde yozlaşıyorlar.

Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının devrimci mücadelelerine takınılan tavır, devrim isteyenler ile istemeyenleri ve dünya barışının gerçek savunucuları ile, saldırı ve savaş güçlerinin değirmenine su taşıyanları birbirinden ayıran önemli bir kıstastır.

9. Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın ezilen milletleri ve halkları acil bir görevle, emperyalizme ve uşaklarına karşı savaşma göreviyle karşı karşıyadırlar.

Tarihin, bu bölgelerdeki proletarya partilerine yüklediği şanlı görev, emperyalizme, eski ve yeni sömürgeciliğe karşı, milli ba-

bağımsızlık ve halk demokrasisi uğrunda verilen mücadelenin bayrağını yüksekte tutmak, milli demokratik devrim hareketinin en ön saflarında yer almak ve sosyalist bir gelecek için savaşmaktır.

Bu bölgelerde, nüfusun son derece geniş kesimleri, emperyalizmin kölesi olmayı reddediyor. Bu kesimler içinde yalnızca işçiler, köylüler, aydınlar, küçük burjuvazi değil, yurtsever milli burjuvazi, hatta yurdunu seven bazı krallar, prensler ve soylular da vardır.

Proletarya ve onun partisi, kitlelerin gücüne güvenmeli, herşeyden önce köylülerle birleşmeli ve sağlam bir işçi-köylü ittifakı kurmalıdır. Proletaryanın ileri unsurlarının kırsal bölgelerde çalışmaları, köylülerin örgütlenmelerine yardım etmeleri, köylülerin sınıf bilincini yükseltmeleri, onların milli haysiyet ve özgüvenlerini artırmaları son derece önemlidir.

Proletarya ve partisi, işçi-köylü ittifakı temelinde, birleşilebilecek bütün tabakaları birleştirmeli, emperyalizme ve uşaklarına karşı geniş bir birleşik cephe örgütlemelidir. Bu birleşik cepheyi sağlamlaştırmak ve genişletmek için, proletarya partisi, kendi ideolojik, siyasi ve örgütsel bağımsızlığını korumalı ve devrimin önderliğinde diretmelidir.

Proletarya partisi ve devrimci halk, silahlı mücadele dahil, bütün mücadele biçimlerinde ustalaşmalıdır. Emperyalizm ve uşakları, silahlı bastırma hareketlerine giriştiklerinde, karşı-devrimci silah zorunu, devrimci silah zoruyla altetmelidirler.

Siyasi bağımsızlıklarını yeni kazanmış milliyetçi ülkeler hala, siyasi bağımsızlıklarını sağlamlaştırmak, emperyalizmin ve yerli gericiliğin güçlerini yoketmek, tarım (toprak) reformunu ve öteki toplumsal reformları gerçekleştirmek, milli ekonomiyi ve kültürü geliştirmek gibi çetin görevlerle karşı karşıyadırlar. Eski sömürgecilerin kendi çıkarlarını korumak için benimsedikleri yeni-sömürgeci siyasetlere, özellikle de Amerikan emperyalizminin yeni sömürgeciliğine karşı uyanık davranmak ve mücadele etmek, bu ülkeler için canalıcı ve güncel bir önem taşır.

Bağımsızlıklarını yeni kazanmış bu ülkelerin bazılarında, yurtsever milli burjuvazi emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı verilen mücadelede kitlelerin yanında saf tutmaya devam etmek-

te ve toplumsal ilerlemeye ilişkin bazı önlemler almaktadır. Bu durum, proletarya partisinin, yurtsever milli burjuvazinin ilerici rolünü tam olarak değerlendirmesini ve milli burjuvazi ile birliği güçlendirmesini gerektirmektedir.

Bağımsızlığını yeni kazanmış bazı ülkelerde, iç toplumsal çelişmeler ve uluslararası sınıf mücadelesi keskinleştikçe, burjuvazi, ve özellikle büyük burjuvazi, emperyalizmin daha çok hizmetine girme ve halk düşmanı, anti-komünist ve karşı-devrimci siyasetler izleme eğilimi göstermektedir. Proletarya partisi bu gerici siyasetlere kararlılıkla karşı çıkmak zorundadır.

Bu ülkelerde burjuvazinin genel olarak ikili bir karakteri vardır. Burjuvaziyle birleşik cephe kurulduğunda, proletarya partisi, hem birlik hem mücadele siyaseti izlemelidir. İzlenecek siyaset; ilerici, anti-emperyalist ve anti-feodal eğilimler gösterdiği ölçüde burjuvaziyle birleşmek; öte yandan onun emperyalizmle ve feodalizmin güçleriyle uzlaşma ve işbirliği gerici eğilimlerine karşı mücadele etmek olmalıdır.

Milli meselede proletarya partisinin dünya görüşü, milliyetçilik değil, enternasyonalizmdir. Proletarya partisi devrimci mücadelede, ilerici milliyetçiliği destekler, gerici milliyetçiliğe ise karşı çıkar. Proletarya partisi her zaman kendisiyle burjuva milliyetçiliğinin arasına berrak bir ayrım çizgisi çekmeli ve asla bu milliyetçiliğin tutsağı olmamalıdır.

1960 Bildirisinde şöyle deniliyor:

> «Komünistler, burjuvazinin gerici kesiminin kendi bencil, dar sınıf çıkarlarını, tüm ulusun çıkarları gibi gösterme çabalarını; ayrıca, burjuva politikacılarının sosyalist sloganları aynı amaçla, demagojik bir şekilde kullanmalarını da açığa çıkarırlar.»

Proletarya devrimde, toprak ağalarının ve burjuvazinin kuyruğu haline gelirse, milli demokratik devrim tam ve gerçek bir zafer kazanamaz; şu ya da bu şekilde bir zafer kazanılsa bile, sağlamlaştırılamaz.

Proletarya partisi, ezilen ulusların ve halkların devrimci mücadeleleri sürecinde, emperyalizme ve yerli gericiliğe kesinkes karşı ve milli bağımsızlığın kazanılması ve halk demokrasisinin gerçekleştirilmesi yanlısı olan kendi programını koymalı, kitleler içinde bağımsız bir şekilde çalışmalı, ilerici güçleri sürekli olarak genişletmeli, siyasi olarak ortada duran (ara) güçleri kazanmalı ve gerici güçleri tecrit etmelidir; ancak böylece, milli demokratik devrimi sonuna dek götürebilir, devrimi sosyalizm yoluna yönlendirebilir.

10. Emperyalist ve kapitalist ülkelerde, kapitalist toplumun çelişmelerini kökünden çözmek için proletarya devrimini gerçekleştirmek ve proletarya diktatörlüğünü kurmak gereklidir.

Proletarya partisi, bu görevi yerine getirmek için mücadele ederken, bugünkü şartlar altında işçi sınıfına ve emekçi halka, tekelci sermayeye karşı koyma, demokratik hakları savunma, faşizm tehlikesine karşı çıkma, yaşam koşullarını iyileştirme, emperyalist silahlanmanın yayılmasına ve savaş hazırlığına karşı koyma, dünya barışını savunma ve ezilen ulusların devrimci mücadelelerini canla başla destekleme yolundaki mücadelelerinde faal olarak önderlik etmelidir.

ABD emperyalizminin denetlediği ya da denetlemeye çalıştığı kapitalist ülkelerde işçi sınıfı ve halk, saldırılarını esas olarak ABD emperyalizmine, ama aynı zamanda milli çıkarlara ihanet eden kendi tekelci kapitalistlerine ve öteki yerli gerici güçlere de yöneltmelidir.

Son yıllarda kapitalist ülkelerde görülen geniş çaplı kitle mücadeleleri, işçi sınıfı ve emekçi halkın yeni bir uyanış içinde olduğunu göstermektedir. Onların, tekelci sermayeye ve gericiliğe darbeler indiren mücadeleleri, kendi ülkelerinde devrim davasının önünde parlak ufuklar açmakla kalmıyor; ayrıca bu mücadeleler, Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının devrimci mücadeleleri ve sosyalist kamp ülkeleri için güçlü bir destek oluşturuyor.

Emperyalist ve kapitalist ülkelerdeki proletarya partileri devrimci mücadeleleri yönetirken, kendi ideolojik, siyasi ve örgütsel bağımsızlıklarını korumalıdırlar. Aynı zamanda birleşilebilecek bütün güçleri birleştirmeli ve tekelci sermayeye ve emperyalizmin

saldırı ve savaş siyasetlerine karşı geniş bir birleşik cephe kurmalıdırlar.

Kapitalist ülkelerdeki komünistler, bir yandan günlük mücadelelere faal bir şekilde önderlik ederken, öte yandan bu mücadeleleri uzun vadeli ve genel çıkarlar uğruna mücadeleyle birleştirmeli, kitleleri Marksizm-Leninizmin devrimci ruhuyla eğitmeli, onların siyasi bilincini durmadan yükseltmeli ve proletarya devrimi tarihi görevini omuzlamalıdırlar. Böyle yapmazlarsa, günlük hareketleri herşey olarak görür, tavırlarını durumdan duruma belirler, kendilerini günün olaylarına kaptırır ve proletaryanın temel çıkarlarını feda ederlerse, bu yüzde yüzlük sosyal-demokrasi olur.

Sosyal-demokrasi, burjuva ideolojik bir akımdır. Lenin, sosyal-demokrat partilerin, burjuvazinin siyasi müfrezeleri olduklarını, burjuvazinin işçi sınıfı hareketi içindeki ajanları olduklarını, burjuvazinin başlıca toplumsal dayanağı olduklarını uzun bir süre önce belirtmişti. Komünistler, proletarya devrimi ve proletarya diktatörlüğü temel sorununda, kendileri ile sosyal-demokrat partiler arasında daima kesin bir ayrım çizgisi çekmeli ve sosyal-demokrasinin uluslararası işçi hareketi içindeki ve emekçi halk arasındaki ideolojik etkisini yoketmelidirler. Hiç kuşkusuz komünistler, sosyal-demokrat partilerin etkisi altındaki kitleleri kazanmalı, yerli tekelci sermayeye ve yabancı emperyalizmin egemenliğine karşı mücadele etmek isteyen ve sosyal-demokrat partiler içinde yeralan sol ve orta unsurları kazanmalı, gerek işçi sınıfı hareketinin günlük mücadelesinde, gerekse dünya barışını savunmada bu unsurlarla kitlesel temeli olan ortak eylemler yapmalıdırlar.

Marksist-Leninist partiler, devrimde proletaryaya ve emekçi halka önderlik etmek için bütün mücadele biçimlerinde ustalaşmalı ve mücadele şartları değiştiğinde, hızla bir mücadele biçiminin yerine bir başkasını geçirebilmelidirler. Proletaryanın öncüsü, ancak tüm mücadele biçimlerinde — barışçı ve silahlı, açık ve gizli, legal ve illegal, parlamenter mücadele ve kitle mücadelesi gibi bütün mücadele biçimlerinde ustalaştığı taktirde, şartlar ne olursa olsun, yenilmez olacaktır. Parlamenter mücadeleyi ve öteki legal mücadele biçimlerini, şartlar elverdiği ve gerekli olduğu zaman kullanmayı reddetmek yanlıştır. Ne var ki, Marksist-Leninist bir parti, mücadeleyi burjuvazinin izin verdiği sınırlar

içine hapsederek legalizme ve parlamenter kretinizme batarsa, bu, kaçınılmaz olarak proletarya devrimini ve proletarya diktatörlüğünü reddetmeye götürür.

11. Proletarya partisi, kapitalizmden sosyalizme geçiş sorununda, sınıf mücadelesi ve devrim bakış açısından yola çıkmalı ve proletarya devrimi ve proletarya diktatörlüğüne ilişkin Marksist-Leninist öğretileri kendine temel almalıdır.

Komünistler, her zaman sosyalizme barışçı yollarla geçmeyi tercih ederlerdi. Ne var ki, barışçı geçiş, uluslararası komünist hareketin dünya çapında yeni bir stratejik ilkesi haline getirilebilir mi? Kesinlikle hayır.

Marksizm-Leninizm, her devrimin temel sorununun devlet iktidarı sorunu olduğunu tutarlılıkla savunur. 1957 Deklarasyonu ve 1960 Bildirisinde açıkça şöyle deniyor: «Leninizm, hakim sınıfların kendi rızalarıyla iktidardan asla vazgeçmeyeceklerini öğretiyor ve tecrübe de bunu doğruluyor.» Hiçbir hükümet, bunalım dönemlerinde bile, devrilmedikçe asla kendiliğinden düşmez. Bu, sınıf mücadelesinin evrensel bir yasasıdır.

Özel tarihi şartlarda, Marks ve Lenin, gerçekten devrimin barışçı bir şekilde gelişebilmesi olanağını ortaya atmışlardı. Ne var ki, Lenin'in belirttiği gibi, devrimin barışçı bir şekilde gelişebilmesi olasılığı, «devrimler tarihinde çok ender karşılaşılan bir fırsattır.»

Gerçekten de, bugüne kadar dünya tarihinde kapitalizmden sosyalizme barışçı geçişin herhangi bir örneği yoktur.

Bazı kimseler, Marx sosyalizmin kaçınılmaz olarak kapitalizmin yerini alacağını söylediği zaman ortada hiçbir örnek olmadığından sözederek, öyleyse bizim de elimizde hiçbir örnek olmadan, kapitalizmden sosyalizme barışçı yolla geçilebileceğini niçin söyleyemeyelim diyorlar.

Böyle bir benzerlik kurmak saçmadır. Diyalektik ve tarihi materyalizme dayanarak Marx, kapitalizmin çelişmelerini tahlil etti, insan toplumunun nesnel gelişme yasalarını keşfetti ve bilimsel bir sonuca vardı. Oysa, bütün umutlarını barışçı geçişe bağlayan kahinler, tarihi idealizmden yola çıkıyor, kapitalist toplumun (en) temel çelişmelerini gözardı ediyor, sınıf mücadelesiyle ilgili Marksist-Leninist öğretileri reddediyor, ve sübjektif ve temel-

siz, peşin hükümlü sonuçlara varıyorlar. Marksizmi reddedenler, Marx'tan nasıl medet umabilirler?

Kapitalist ülkelerin, devlet aygıtlarını, özellikle askeri aygıtlarını, herşeyden önce kendi halklarını bastırmak amacıyla güçlendirdiklerini herkes biliyor.

Proletarya partisi, düşünce tarzını, devrim siyasetlerini, tüm çalışmasını, emperyalistlerin ve gericilerin barışçı dönüşümü kabullenecekleri varsayımına asla dayandırmamalıdır.

Proletarya partisi kendini iki olasılığa (taktiğe) hazırlamalıdır. Bir yandan devrimin barışçı yoldan gelişmesine hazırlanırken, öte yandan da barışçı olmayan yol için tamamen hazır olmalıdır. Proletarya partisi, çabalarını, zorlu bir çalışma olan devrimci güç toplama işi üzerinde yoğunlaştırmalıdır; böylelikle, devrimin şartları olgunlaştığı zaman zafer kazanmaya ya da emperyalistler ve gericiler beklenmedik hücumlar ve silahlı saldırılar başlattıklarında, onlara güçlü darbeler indirmeye hazır olacaktır.

Proletarya partisi, böyle hazırlıklar yapmazsa, proletaryanın devrimci iradesini felce uğratacak, kendisini ideolojik olarak silahsızlandıracak, gerek siyasi, gerekse örgütsel bakımdan hazırlıklı olmamanın getirdiği tamamen pasif bir duruma düşecek ve bunun sonucunda proletarya devrimi davasının mezarı kazılmış olacaktır.

12. İnsanlık tarihinin çeşitli aşamalarındaki tüm toplumsal devrimler, tarihi olarak kaçınılmazdır ve insan iradesinden bağımsız olan nesnel yasalara tabidirler. Dahası, tarihte dolambaçlı yollardan geçmeden ve fedakarlık yapılmadan zafere ulaşan hiçbir devrim yoktur.

Proletarya partisinin görevi, Marksist-Leninist teori temelinde, somut tarihi şartları tahlil etmek; doğru strateji ve taktikleri ortaya koymak; görünmeyen kayalara çarpmadan ilerlemek, gereksiz fedakarlıklardan kaçınmak ve adım adım hedefe ulaşmak konusunda kitlelere kılavuzluk yapmaktır. Fedakarlıklardan tümüyle kaçınmak mümkün müdür? Ne kölelerin, ne serflerin devrimlerinde, ne burjuva devrimlerinde, ne de milli devrimlerde durum böyle olmadığı gibi, proletarya devrimlerinde de durum böyle olamaz. Hatta devrime yolgösteren çizgi doğru olsa bile, devrim sürecinde gerilemeler ve fedakarlıkların olmayacağı ko-

nusunda kesin bir güvence vermek olanaksızdır. Ancak doğru bir çizgiye bağlı kalındığı sürece devrim eninde sonunda zafere ulaşır. Fedakarlıklardan kaçınmak bahanesiyle devrimden vazgeçmek, aslında halkı sonsuza dek köle olmaya ve tarifsiz acılara ve kayıplara katlanmaya mahkum etmektir.

Marksizm-Leninizmin esaslı bilgisi bize, devrimin doğum sancılarının, eski toplumun süregen ıstıraplarından çok daha az ağrılı olduğunu gösteriyor. Lenin'in çok doğru olarak belirttiği gibi, «bugünkü/kapitalist/sistem, ortalığın en sütliman olduğu zamanlarda bile, işçi sınıfına her zaman ve kaçınılmaz olarak sayısız kurbanlar verdiriyor.»[2]

Devrimin ancak herşey yolunda gittiği, fedakarlıklara ve yenilgilere karşı önceden güvence verildiği taktirde yapılabileceğini düşünen bir kimse, kesinlikle devrimci değildir.

Şartlar ne kadar zor olursa olsun, devrim hangi kayıplara ve yenilgilere uğrarsa uğrasın, proleter devrimciler kitleleri devrim ruhuyla eğitmeli, devrim bayrağını yüce tutmalı, onu elden bırakmamalıdırlar.

Proletarya partisi, nesnel şartlar olgunlaşmadan, düşüncesizce devrimi başlatırsa, bu «sol» maceracılık olur. Ne var ki, proletarya partisi, şartlar olgunlaştığı zaman devrimi yönetmeye ve iktidarı ele geçirmeye cesaret edemezse, bu da sağ oportünizm olur.

Proletarya partisi, olağan zamanlarda kitlelerin günlük mücadelelerine önderlik ederken bile, kendi saflarını ve kitleleri ideolojik, siyasi ve örgütsel olarak devrime hazırlamalı ve devrimci mücadeleleri ilerletmelidir. Böylece devrim için şartlar olgunlaştığında gerici iktidarı devirip yeni bir devlet iktidarı kurma fırsatını kaçırmayacaktır. Yoksa, nesnel şartlar olgunlaştığında bile, proletarya partisi, zaferi kazanma fırsatını kaçırmış olacaktır.

Proletarya partisi, ilkelere sıkı sıkıya bağlı olduğu kadar, esnek olmasını da bilmelidir ve gerektiğinde devrimin çıkarları doğrultusunda zorunlu tavizler vermelidir. Fakat Parti, esneklik ve zorunlu tavizler adı altında, ilkeli siyasetleri ve devrim hedefini asla terketmemelidir.

Proletarya partisi, düşmana karşı mücadele eden halk kitlelerine önderlik etmeli ve bu düşmanlar arasındaki çelişmelerden

nasıl yararlanacağını bilmelidir. Ancak, bu gibi çelişmelerden yararlanmanın amacı, halkın devrimci mücadelelerini tasfiye etmek değil, bu mücadeleleri hedeflerine daha kolay ulaştırmak olmalıdır.

Sayısız olgu, emperyalizmin ve gericiliğin karanlık hakimiyetini uyguladığı her yerde, nüfusun yüzde doksanından çoğunu oluşturan halkın eninde sonunda devrim için ayağa kalkacağını kanıtlamıştır.

Komünistler kendilerini kitlelerin devrimci taleplerinden soyutlarlarsa, ister istemez halk kitlelerinin güvenini yitirirler ve devrim dalgası onları ezip geçer.

Herhangi bir Partinin önderliği, devrimci olmayan bir çizgiyi benimser ve Partiyi reformcu bir partiye dönüştürürse, parti içindeki ve dışındaki Marksist-Leninistler onların yerini alacak ve halka devrim yolunda önderlik edecektir. Ya da başka bir durumda, burjuva devrimcileri devrime önderlik etmek için ortaya çıkacak ve proletarya partisi devrime önderlik hakkından mahrum kalacaktır. Oportünist bir çizgi, gerici burjuvazi devrime ihanet edip halkı ezdiği zaman, komünistlerin ve devrimci kitlelerin ağır ve gereksiz kayıplar vermesine yol açacaktır.

Komünistler, oportünizm batağına saplanırlarsa, burjuva milliyetçileri haline yozlaşıp, emperyalistlerin ve gerici burjuvazinin birer uzantısı haline gelirler.

Bazıları, Lenin'den sonra devrimci teoriye kendilerinin en yaratıcı katkılarda bulunduklarını ve (bütün meselelerde) yalnızca kendilerinin haklı olduğunu öne sürüyorlar. Ne var ki, onların tüm dünya komünist hareketinin geniş tecrübesini bir kere bile gerçekten dikkate aldıkları, bir bütün olarak uluslararası proletarya hareketinin çıkarlarını, hedef ve görevlerini bir kere bile gerçekten gözönünde tuttukları, uluslararası komünist hareket için gerçekten Marksizm-Leninizmle uyum içinde bir genel çizgiye sahip oldukları çok kuşkuludur.

Son birkaç yıl içinde, uluslararası komünist hareket ve milli kurtuluş hareketi, pekçok deneyim edindi ve pekçok dersler çıkardı. Övülecek deneylerin yanısıra, acılı deneyler de yaşandı. Bütün ülkelerin komünistleri ve devrimcileri, doğru sonuçlara varmak ve yararlı dersler çıkarmak için bu başarılı ve başarısız de-

neyler üzerine enine boyuna düşünmeli ve bunları ciddiyetle incelemelidirler.

13. Sosyalist ülkelerle ezilen halklar ve uluslar, devrim mücadelelerinde birbirlerini destekliyor ve birbirlerine yardım ediyorlar.

Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın milli kurtuluş hareketleri ve kapitalist ülkelerdeki halkların devrimci hareketleri, sosyalist ülkeler için güçlü bir destektir. Bunu yadsımak tamamen yanlıştır.

Sosyalist ülkelerin, ezilen halklarla milletlerin devrimci mücadeleleri karşısında alacağı biricik tavır, onlara sıcak bir sempati göstermek ve onları faal olarak desteklemektir. Hiçbir zaman onlara karşı kayıtsız bir tavır takınmamalı, milli bencilliğe ya da büyük güç şövenizmine kapılmamalıdırlar.

Lenin şöyle demişti:

> «Her türlü emperyaliste karşı, ileri ülkelerin devrimcileri ile ve bütün ezilen halklar ile ittifak — proletaryanın dış siyaseti işte budur.»[3]

Bunu anlamayan, ve sosyalist ülkelerin, ezilen halklara ve milletlere yaptıkları yardımları bir yük ya da sadaka olarak görenler, Marksizm-Leninizme ve proleter enternasyonalizmine aykırı hareket ediyorlar demektir.

Sosyalist sistemin üstünlüğü ve sosyalist ülkelerin sosyalizmin inşasındaki kazanımları, ezilen halklara ve milletlere örnek ve ilham kaynağı oluyor.

Ancak bu örnek ve ilham kaynağı, ezilen halkların ve milletlerin devrimci mücadelelerinin yerini asla tutamaz. Ezilen halklar ve milletler, yalnızca kendi kararlı devrimci mücadeleleriyle kurtuluşa ulaşabilirler.

Bazıları, ezilen halkların ve milletlerin devrimci mücadelelerinin yerine barış içinde yarışı geçirmek çabası içinde, sosyalist ülkelerle emperyalist ülkeler arasındaki barış içinde yarışın rolünü tekyanlı bir biçimde abartıyorlar. Bunların dediklerine bakılırsa, emperyalizm bu barış içinde yarış sürecinde güya otomatik-

man çökecektir ve ezilen halklarla milletlere düşen tek şey de, kollarını kavuşturup o günün gelmesini beklemektir. Bunun, Marksist-Leninist görüşlerle ne ilgisi vardır?

Dahası, bazıları, Çin'in ve bazı öteki sosyalist ülkelerin «savaşlar çıkarmak» ve sosyalizmi «devletler arasında savaş» yoluyla yaymak istedikleri gibi garip bir masal uydurmuşlardır. 1960 Bildirisinde belirtildiği gibi, böyle masallar emperyalist ve gerici iftiradan başka birşey değildir. Dobra dobra söyleyecek olursak, bu iftiraları tekrarlayanların amacı, kendilerinin, dünyanın ezilen halklarının ve milletlerinin devrimlerine ve başkalarının bu devrimleri desteklemesine karşı oldukları gerçeğini örtbas etmektir.

14. Son birkaç yıldır, savaş ve barış sorunu üzerine çok, gerçekten pekçok şey söylendi. Bizim bu konudaki görüşlerimizi ve siyasetlerimizi tüm dünya biliyor ve bunları hiç kimse çarpıtamaz.

Ne acıdır ki, uluslararası, komünist hareket içinde bazı kimseler barışı ne kadar sevdiklerinden ve savaştan ne kadar nefret ettiklerinden dem vurmalarına rağmen, Lenin'in savaş sorununda ortaya koyduğu basit gerçeği azıcık olsun kavramaya yanaşmıyorlar.

Lenin şöyle diyordu:

> «Bana öyle geliyor ki, savaş sorununda genellikle unutulan, yeterince dikkat edilmeyen esas şey, bu kadar çok tartışmaya, hatta benim boş, umutsuz ve amaçsız diyebileceğim tartışmalara yolaçan esas neden, savaşın hangi sınıf karakterine sahip olduğu temel sorununun, savaşın neden patlak verdiğinin, savaşı yürüten sınıfların, bu savaşa yolaçan tarihi ve tarihi-iktisadi şartların unutulmasıdır.»[4]

Marksist-Leninistlere göre savaş, siyasetin başka araçlar ile sürdürülmesidir ve hiçbir savaş, kendini doğuran siyasi sistemden ve siyasi mücadelelerden ayrılamaz. Bütün sınıf mücadelesi tarihinin doğruladığı bu bilimsel Marksist-Leninist görüşten ayrılanlar, ne savaş ne de barış sorununu asla anlayamayacaklardır.

Değişik barış türleri, değişik savaş türleri vardır. Marksist-Leninistler, ne türden bir barış ya da ne türden bir savaşın sözko-

nusu olduğu hakkında berrak bir kavrayışa sahip olmalıdırlar. Haklı savaşlarla haksız savaşları aynı kefeye koymak (genel olarak savaşlardan sözetmek) ve ayrım yapmaksızın hepsine karşı çıkmak, Marksist-Leninist değil, burjuva-pasifist bir yaklaşımdır.

Bazıları, devrimlerin, savaş olmadan da tamamen mümkün olduğunu söylüyorlar. Ama bunlar, hangi tip bir savaşı kastediyorlar? Milli kurtuluş savaşı mı, devrimci içsavaş mı, yoksa dünya savaşı mı?

Eğer milli kurtuluş savaşı ya da devrimci içsavaş kastediliyorsa, o zaman bu formül aslında devrimci savaşlara ve devrime karşıdır.

Eğer dünya savaşından sözediyorlarsa, o zaman olmayan bir hedefe ateş ediyorlar. Marksist-Leninistler, iki dünya savaşının tarihini temel alarak, dünya savaşlarının kaçınılmaz olarak devrime yolaçtığını belirtmelerine rağmen, hiçbir Marksist-Leninist, devrimin (mutlaka) dünya savaşı yoluyla yapılması gerektiğini asla savunmamıştır ve asla savunmayacaktır.

Marksist-Leninistler savaşın ortadan kaldırılmasını bir ideal olarak benimserler ve savaşın ortadan kaldırılabileceğine inanırlar.

Ancak, savaş nasıl ortadan kaldırılabilir?

Lenin, sorunu şöyle görüyordu:

> «... hedefimiz, insanlığın sınıflara bölünmesini ortadan kaldırarak, insanın insan tarafından ve bir milletin başka milletler tarafından sömürülmesini ortadan kaldırarak, kaçınılmaz olarak her türlü savaş olasılığını ortadan kaldıracak olan sosyalist toplum sistemini kurmaktır.»[5]

1960 Bildirisi de bunu çok berrak bir biçimde ortaya koymaktadır: «Sosyalizmin dünya çapında zafer kazanması, her türlü savaşın doğmasının toplumsal ve ulusal nedenlerini tamamen ortadan kaldıracaktır.»

Oysa, emperyalist sistem ve insanın insan tarafından sömürülmesi hala varlığını sürdürürken, bugün bazıları «genel ve toptan

silahsızlanma» yoluyla «silahsız, ordusuz ve savaşsız bir dünya» yaratılmasının mümkün olduğunu savunabiliyorlar. Bu, tamamiyle bir hayaldir.

Marksizm-Leninizmin esaslı bilgisi bize, ordunun devlet aygıtının başlıca unsuru olduğunu, dolayısıyla silahsız ve ordusuz bir dünyanın, ancak devletlerin olmadığı bir dünya olabileceğini öğretiyor.

Lenin şöyle demişti:

> «Proletarya ancak burjuvaziyi silahsızlandırdıktan sonradır ki, dünya çapındaki tarihi görevine ihanet etmeksizin bütün silahları çöp tenekesine atabilir; ve proletarya hiç şüphesiz bunu yapacaktır, ama ancak bu şart gerçekleştirildikten sonra — kesinlikle daha önce değil.»[6]

Bugün dünyadaki olgular nelerdir? Başını Amerika Birleşik Devletleri'nin çektiği emperyalist ülkelerin genel ve toptan bir silahsızlanmayı gerçekleştirmeye hazır oldukları konusunda en ufak bir kanıt var mıdır? Bunların istisnasız hepsi de, genel ve toptan silahlanmanın genişletilmesi için uğraşmıyorlar mı?

Biz her zaman, emperyalistlerin silahlanmalarını ve savaş hazırlıklarını açığa çıkarmak ve bunlarla mücadele etmek için genel silahsızlanma önerisini ortaya atmanın gerekli olduğunu savunduk. Hatta (Evet), sosyalist ülkelerin ve tüm dünya halklarının ortak mücadelesi yoluyla emperyalizmi, silahsızlanma konusunda belli bir anlaşmayı kabul etmeye zorlamak mümkündür.

Eğer ama genel ve toptan silahsızlanma, dünya barışına giden temel yol olarak görülürse, emperyalizmin kendiliğinden silahlarını bırakacağı hayali yayılırsa ve silahsızlanma bahanesiyle ezilen halkların ve milletlerin devrimci mücadeleleri tasfiye edilmeye çalışılırsa, o zaman bu, bile bile dünya halklarını aldatmak ve emperyalistlerin saldırı ve savaş siyasetlerine hizmet demektir.

Savaş ve barış sorununda uluslararası işçi sınıfı hareketi içindeki bugünkü ideolojik karışıklığın üstesinden gelinmesi için biz, Lenin'in modern revizyonistler tarafından ıskartaya çıkarılmış olan tezinin, emperyalist saldırı ve savaş siyasetlerine karşı ve

dünya barışı uğrundaki mücadelenin yararına olarak, yeniden layık olduğu yerine konması gerektiğini düşünüyoruz.

Yeni bir dünya savaşının önlenmesi — bu bütün dünya halklarının evrensel talebidir. Ve yeni bir dünya savaşını önlemek mümkündür.

O zaman sorun şudur: Dünya barışını sağlamanın yolu nedir? Leninist bakış açısına göre, dünya barışı, emperyalistlere yalvarmakla değil, ancak bütün ülkelerdeki halkların mücadeleleriyle sağlanabilir. Dünya barışı ancak, sosyalist kampın güçlerinin gelişmesine, tüm ülkelerin proletaryasının ve emekçi halklarının devrimci mücadelelerine, ezilen milletlerin kurtuluş mücadelelerine, barışsever halkların ve ülkelerin mücadelelerine dayanılarak etkili bir biçimde savunulabilir.

Leninist siyaset işte budur. Bunun zıttı olan her siyaset, kesinlikle dünya barışına götürmeyeceği gibi, tam tersine, yalnızca emperyalistlerin ihtiraslarını kamçılayacak ve dünya savaşı tehlikesini artıracaktır.

Son yıllarda bazı kimseler, bir milli kurtuluş savaşından ya da bir devrimci halk savaşından sıçrayacak bir tek kıvılcımın tüm insanlığı yokedecek bir dünya yangınına yolaçacağı iddiasını yaymaktadırlar. Olgular nelerdir? Bu kimselerin söylediklerinin tersine, İkinci Dünya Savaşından bu yana ortaya çıkan milli kurtuluş savaşları ve devrimci halk savaşları, bir dünya savaşına yolaçmadı. Bu devrimci savaşların zafere ulaşması, emperyalizmin güçlerini doğrudan zayıflattı ve emperyalistlerin dünya savaşına girişmesini önleyen ve dünya barışını savunan güçleri büyük ölçüde güçlendirdi. Olgular, bu iddianın saçmalığını göstermiyor mu?

15. Nükleer silahların toptan yasaklanması ve yokedilmesi, dünya barışını savunma mücadelesinde önemli bir görevdir. Bu amaca ulaşmak için elimizden gelen herşeyi yapmalıyız.

Nükleer silahlar, eşi görülmedik ölçüde yıkıcıdır; işte bu nedenle ABD emperyalistleri on yılı aşkın bir süredir, bütün ülkelerin halklarını köleleştirme ve dünyayı egemenlikleri altına alma emelini gerçekleştirmek için nükleer şantaj siyasetini izliyorlar.

Ne var ki, emperyalistler başka ülkeleri nükleer silahlar ile tehdit ettiklerinde, aslında kendi ülkelerinin halkını da tehdit ediyorlar; böylece onları nükleer silahlara ve emperyalist saldırı ve

savaş siyasetine karşı ayaklandırıyorlar. Öte yandan emperyalistler, hasımlarını nükleer silahlarla yoketme boş umuduyla, aslında kendilerini yokolma tehlikesiyle karşı karşıya bırakıyorlar.

Nükleer silahları yasaklama olanağı, gerçekten de vardır. Ne var ki, emperyalistler nükleer silahların yasaklanması için bir anlaşmayı kabul etmek zorunda kalırlarsa, bu kesinlikle onların «insanlık sevgisi»nden değil, bütün ülkelerin halklarının baskısı sonucunda ve kendi canalıcı çıkarlarını gözettikleri için olacaktır.

Emperyalistlerin tersine, sosyalist ülkeler, halkın haklı gücüne ve kendi doğru siyasetlerine dayanırlar, onların hiç mi hiç dünya sahnesinde nükleer silahlarla kumar oynamaya ihtiyacı yoktur. Sosyalist ülkelerin nükleer silahlara sahip olmalarının amacı, kendilerini savunmak ve emperyalizmin bir nükleer savaş başlatmasını önlemektir.

Marksist-Leninistlere göre, tarihi yaratan halktır. Geçmişte olduğu gibi, günümüzde de belirleyici etken insandır. Marksist-Leninistler, teknolojik değişimin rolüne önem verirler ama insanın rolünü küçümsemek, teknolojinin rolünü abartmak yanlıştır.

Yeni tekniklerin ortaya çıkması, geçmişte nasıl eski sistemleri çökmekten kurtaramadıysa, nükleer silahların ortaya çıkışı da ne insanlık tarihinin ilerlemesini durdurabilir, ne de emperyalist sistemi kaçınılmaz sonundan kurtarabilir.

Nükleer silahların ortaya çıkması, günümüz dünyasının temel çelişmelerini çözmüyor ve çözemez; sınıf mücadelesi yasasını da, emperyalizmin ve gericiliğin niteliğini de değiştirmiyor ve değiştiremez.

Dolayısıysa, nükleer silahların ortaya çıkmasıyla birlikte toplumsal ve ulusal devrimlerin olanak ve gerekliliğinin ortadan kalktığı ya da Marksizm-Leninizmin temel ilkelerinin, özellikle proletarya devrimi, proletarya diktatörlüğü, savaş ve barış teorilerinin zamanını doldurduğu ve bayat «dogma»lara dönüştüğü söylenemez.

16. Sosyalist devletlerin kapitalist ülkelerle barış içinde birarada yaşamalarının mümkün olduğu tezini ortaya atan Lenindir. Büyük Sovyet halkının yabancı silahlı müdahaleyi püskürtmesinden sonra, önce Lenin'in, ardından da Stalin'in önderliğindeki Sovyetler Birliği Komünist Partisi ve Sovyet hükümetinin, barış için-

de birarada yaşama siyasetini tutarlılıkla izlediği ve ancak Alman emperyalistlerinin saldırısına uğrayınca bir savunma savaşını yürütmek zorunda kaldığı çok iyi bilinir.

Çin Halk Cumhuriyeti de kuruluşundan bu yana, farklı toplumsal sistemlere sahip ülkelerle barış içinde birarada yaşama siyasetini tutarlılıkla izlemektedir. Barış İçinde Birarada Yaşamanın Beş İlkesini ortaya atan da Çin'dir.

Ne var ki, birkaç yıldan beri bazı kimseler, aniden Lenin'in barış içinde birarada yaşama siyasetinin, kendi «büyük buluş»ları olduğunu öne sürdüler. Onlar, bu siyasetin yorumlanmasının kendi tekellerinde olduğunu sanıyorlar. «Barış içinde birarada yaşama»yı, gökten inmiş keramet dolu esrarlı bir kitap gibi ele alıyorlar ve dünya halklarının mücadele ederek kazandığı her başarıyı buna atfediyorlar. Daha da ileri giderek, kendilerinin Lenin'in görüşlerini çarpıtmasına karşı çıkan herkesi, barış içinde birarada yaşamanın düşmanları, Lenin'i ve Leninizmi hiç mi hiç anlamamış kimseler ve çarmıha gerilip yakılmayı hakeden zındıklar olarak damgalıyorlar.

Çinli komünistler, bu görüşü ve uygulamayı nasıl kabul edebilirler? Bu, olanaksızdır.

Lenin'in barış içinde birarada yaşama ilkesi çok açıktır; ve sıradan insanlar tarafından da kolayca anlaşılabilir. Barış içinde birarada yaşama, farklı toplumsal sistemlere sahip ülkeler arasındaki ilişkiyi belirtir ve istenildiği şekilde yorumlanamaz. Barış içinde birarada yaşama, asla ezilen ve ezen milletler, ezilen ve ezen ülkeler ya da ezilen ve ezen sınıflar arasındaki ilişkilere uygulanacak şekilde genişletilmemeli ve asla kapitalizmden sosyalizme geçişin esas içeriği olarak tanımlanmamalıdır. Hele, barış içinde birarada yaşamanın insanlığı sosyalizme götüren yol olduğu hiç söylenemez. Bunun nedeni, farklı toplumsal sistemlere sahip ülkelerin barış içinde birarada yaşamasının ayrı bir mesele olmasıdır. Barış içinde birarada yaşayan ülkelerin, birbirlerinin toplumsal sisteminin kılına bile dokunmalarına hiçbir şekilde izin verilemez ve bu olanaksızdır. Çeşitli ülkelerdeki sınıf mücadelesi, milli kurtuluş mücadelesi ve kapitalizmden sosyalizme geçiş ise tamamen apayrı bir meseledir. Bunların hepsi de toplumsal sistemi değiştirmeyi amaçlayan, kıyasıya ve amansız devrimci müca-

delelerdir. Barış içinde birarada yaşama, halkların devrimci mücadelelerinin yerine geçirilemez. Herhangi bir ülkede kapitalizmden sosyalizme geçiş, ancak o ülkedeki proletarya devrimi ve proletarya diktatörlüğü yoluyla gerçekleşebilir.

Barış içinde birarada yaşama siyasetinin uygulanmasında, sosyalist ülkelerle emperyalist ülkeler arasında, siyasi, iktisadi ve ideolojik alanlarda mücadele kaçınılmazdır ve «her alanda işbirliği» kesinlikle mümkün değildir.

Sosyalist ülkelerin emperyalist ülkelerle şu ya da bu konuda görüşmeler yapmaları gereklidir. Sosyalist ülkelerin doğru siyasetlerine ve tüm ülkelerin halklarının baskısına dayanarak, görüşmeler yoluyla bazı anlaşmalara varılabilir. Ancak, sosyalist ülkelerle emperyalist ülkeler arasındaki gerekli uzlaşmalar, ezilen halklarla milletlerin de bunu örnek alıp, emperyalizm ve uşaklarıyla uzlaşmasını gerektirmez. Hiç kimse, barış içinde birarada yaşama adına, ezilen halklarla milletlerin devrimci mücadelelerinden vazgeçmelerini asla talep edemez.

Sosyalist ülkelerce izlenen barış içinde birarada yaşama siyaseti, sosyalist inşa için barışçı bir uluslararası ortam sağlanması, emperyalist saldırı ve savaş siyasetlerinin teşhir edilmesi ve emperyalist saldırı ve savaş güçlerinin tecriti bakımından elverişlidir. Fakat sosyalist ülkelerin dış siyasetlerinin genel çizgisi, barış içinde birarada yaşamanın sınırları içine hapsedilirse, o zaman ne sosyalist ülkelerin kendi aralarındaki ilişkileri, ne de sosyalist ülkelerle ezilen halklar ve milletler arasındaki ilişkileri doğru bir biçimde ele almak mümkün olur. Dolayısıyla, barış içinde birarada yaşamayı, sosyalist ülkelerin dış siyasetinin genel çizgisi haline getirmek yanlıştır.

Bizce, sosyalist ülkelerin dış siyasetinin genel çizgisinin içeriği şu olmalıdır:

— Proleter enternasyonalizmi ilkelerine uygun olarak, sosyalist kamp ülkeleri arasında dostluk, karşılıklı yardım ve işbirliği ilişkilerini geliştirmek;

— Farklı toplumsal sistemlere sahip ülkelerle, Beş İlke temelinde barış içinde birarada yaşamak için çaba sarfetmek ve emperyalist saldırı ve savaş siyasetlerine karşı çıkmak;

— Tüm ezilen halkların ve milletlerin devrimci mücadelelerini desteklemek ve onlara yardım etmek.

Bu üç yön, birbiriyle ilişkilidir ve birbirinden koparılamaz, birtekinden bile vazgeçilemez.

17. Proletaryanın iktidarı ele geçirmesinden sonra çok uzun bir tarihi dönem boyunca, sınıf mücadelesi, insan iradesinden bağımsız nesnel bir yasa olarak devam eder ve iktidarın ele geçirilmesinden önceki sınıf mücadelesinden yalnızca biçim yönünden ayrılır.

Lenin, Ekim Devriminden sonra defalarca şunları belirtti:

a) Devrilen sömürücüler, ellerinden alınan «cennet»i, her zaman binbir yolla yeniden ele geçirmeye çalışırlar.

b) Küçük-burjuva ortam, sürekli olarak ve kendiliğinden yeni kapitalist unsurlar doğurur.

c) Burjuva etkisinin ve küçük burjuvazinin yaygın ve yozlaştırıcı havasının sonucu, işçi sınıfının saflarında ve devlet aygıtındaki görevliler arasında, siyasi bakımdan soysuzlaşmış kimseler ve yeni burjuva unsurlar ortaya çıkabilir.

d) Sosyalist bir ülkede sınıf mücadelesinin sürdürülmesini gerekli kılan dış şartlar, uluslararası kapitalizmin kuşatması, emperyalistlerin silahlı müdahale tehdidi ve onların, barışçı yoldan parçalanma ve dağılmayı sağlamak için yürüttükleri yıkıcı faaliyetlerdir.

Hayat, Lenin'in vardığı bu sonuçları doğrulamıştır.

Sosyalist sanayileşmenin ve tarımın kollektifleştirilmesinin gerçekleştirilmesinden onlarca, hatta daha da uzun yıllar sonra bile herhangi bir sosyalist ülkenin, Lenin'in, burjuva yiyiciler, asalaklar, spekülatörler, dolandırıcılar, aylaklar, serseriler ve devlet parasını zimmetine geçirenler olarak defalarca mahkum ettiği unsurlardan arınmış olacağını söylemek, ya da sosyalist bir ülkenin, Lenin'in ortaya koyduğu, «sosyalizme kapitalizmden miras kalan bu bulaşıcı hastalığı, bu vebayı, bu ülseri» altetme görevini yerine getirmesine artık gerek olmadığını ya da bu görevden vazgeçebileceğini söylemek olanaksızdır.

Sosyalist bir ülkede, hangisinin — sosyalizmin mi, yoksa kapitalizmin mi — kazanacağı sorununu adım adım çözmek, çok uzun bir tarihi dönemi gerektirir. Sosyalist yol ile kapitalist yol

arasındaki mücadele, bütün bu tarihi dönem boyunca devam eder. Bu mücadele, dalgalar gibi alçalır ve yükselir, zaman zaman çok şiddetli bir hal bile alır; mücadelenin biçimleri çok ve çeşitlidir.

1957 Deklarasyonunun doğru bir şekilde belirttiği gibi, «iktidarın işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesi, devrimin tamamlanması değil, yalnızca başlangıcıdır.»

Proletarya diktatörlüğü döneminde sınıf mücadelesinin varlığını ve sosyalist devrimin iktisadi, siyasi ve ideolojik cephelerde baştan başa tamamlanmasının gerekliliğini inkar etmek yanlıştır, nesnel gerçekliğe uymaz ve Marksizm-Leninizmin çiğnenmesi anlamına gelir.

18. Gerek Marx, gerek Lenin, daha yüksek bir aşama olan komünist topluma varmadan önceki bütün bir dönemin, kapitalizmden komünizme geçiş dönemi, proletarya diktatörlüğü dönemi olduğunu savundular. Bu geçiş döneminde proletarya diktatörlüğü, yani proletarya devleti, kurulma, sağlamlaşma, güçlenme ve giderek yokolma diyalektik sürecinden geçer.

Marx, «Gotha Programının Eleştirisi»nde sorunu şöyle ortaya koydu:

> «Kapitalist toplum ile komünist toplum arasında, birinin diğerine devrimci dönüşümü dönemi vardır. Buna tekabül eden siyasi geçiş döneminde ise, devlet, proletaryanın devrimci diktatörlüğünden başka birşey olamaz.»[7]

Lenin, Marx'ın dahiyane proletarya diktatörlüğü teorisinin önemini sık sık vurguladı, bu teorinin gelişmesini özellikle «Devlet ve Devrim» adlı önemli eserinde tahlil etti ve şunları yazdı:

> «... Komünizme doğru gelişen kapitalist toplumdan komünist topluma geçiş, bir «siyasi geçiş dönemi» olmadan mümkün değildir ve bu dönemin devleti ancak proletaryanın devrimci diktatörlüğü olabilir.»[8]

Ayrıca şunları da belirtti:

> «Marx'ın devlet öğretisinin özünü gerçekten anlayanlar, bir

tek sınıfın diktatörlüğünün yalnızca genel olarak her sınıflı toplum için değil, yalnızca burjuvaziyi deviren proletarya için değil, aynı zamanda kapitalizmi «sınıfsız toplumdan», komünizmden ayıran bütün bir tarihi dönem için de gerekli olduğunu kavrayanlardır.»[9]

Yukarıda belirtildiği gibi, Marx ve Lenin'in temel görüşü, kapitalizmden komünizme bütün bir tarihi geçiş dönemi boyunca, yani tüm sınıf farklılıkları ortadan kaldırılıncaya, sınıfsız topluma, komünist toplumun üst aşamasına geçilinceye kadar süren dönemin tümü boyunca, proletarya diktatörlüğünün kaçınılmaz olarak devam edeceği şeklindedir.

Yarı yolda, proletarya diktatörlüğünün artık gerekli olmadığı ilan edilirse, ne olur?

Bu, Marx ve Lenin'in proletarya diktatörlüğü devleti konusundaki öğretileriyle temelden çatışmaz mı?

Bu, «sosyalizme kapitalizmden miras kalan bu bulaşıcı hastalığın, bu vebanın, bu ülserin» gelişmesine izin vermek olmaz mı?

Başka bir deyişle bu, son derece vahim sonuçlar doğurur ve komünizme herhangi bir geçişi olanaksız kılar.

«Bütün halkın devleti» diye birşey olabilir mi? Proletarya diktatörlüğü devletinin yerine «bütün halkın devleti»ni geçirmek mümkün müdür?

Bu, herhangi bir ülkenin içişleriyle ilgili bir sorun değil, Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğine ilişkin temel bir sorundur.

Marksist-Leninistlere göre, sınıfsız ya da sınıflarüstü devlet diye birşey olamaz. Devlet, devlet olarak kaldığı sürece, bir sınıf karakteri taşımak zorundadır. Devlet, varolduğu sürece, «bütün halkın» devleti olamaz. Toplum, sınıfsız olduğu andan itibaren, devlet diye birşey kalmayacaktır.

Öyleyse, «bütün halkın devleti» nasıl birşeydir?

Marksizm-Leninizmi biraz olsun bilen herhangi bir kimse, «bütün halkın devleti» denilen şeyin yeni birşey olmadığını anlayabilir. Burjuvazinin önde gelen şahsiyetleri, burjuva devletini her zaman «(bütün) halkın devleti», ya da «iktidarın bütün halka ait olduğu devlet» olarak tanımlamışlardır.

Bazı kimseler, toplumlarının şimdiden sınıfsız bir toplum olduğunu söyleyebilirler. Buna cevabımız şudur: Hayır, istisnasız bütün sosyalist ülkelerde sınıflar ve sınıf mücadeleleri vardır.

Bu ülkelerde eski sömürücü sınıfların geriye dönüşü tezgahlamak için uğraşan kalıntıları hala varsa, yeni kapitalist unsurlar sürekli olarak oluşuyorsa ve asalaklar, spekülatörler, aylaklar, serseriler, devlet parasını zimmetine geçirenler vb. hala varsa, sınıfların ve sınıf mücadelelerinin artık var olmadığı nasıl söylenebilir? Proletarya diktatörlüğünün artık gerekli olmadığı nasıl söylenebilir?

Marksizm-Leninizm bize, sosyalizmin inşası sürecinde, proletarya diktatörlüğünün tarihi görevlerinin, düşman sınıfların bastırılmasının yanısıra, zorunlu bir şekilde işçi sınıfı ve köylülük arasındaki ilişkilerin doğru olarak ele alınması, aralarındaki siyasi ve iktisadi ittifakın sağlamlaştırılması ve işçilerle köylüler arasındaki sınıf farklılıklarını adım adım giderecek şartların yaratılmasını kapsadığını öğretir.

Herhangi bir sosyalist toplumun iktisadi temelini incelediğimizde, bütün halkın mülkiyeti ile kollektif mülkiyet arasındaki farkın, sosyalist ülkelerin istisnasız tümünde var olduğunu, ayrıca bireysel mülkiyetin de olduğunu görürüz. Bütün halkın mülkiyeti ve kollektif mülkiyet, sosyalist toplumun iki ayrı mülkiyet biçimi ve iki ayrı üretim ilişkisi biçimidir. Bütün halka ait olan işletmelerdeki işçiler ve kollektif çiftliklerdeki köylüler, sosyalist toplumdaki emekçilerin iki ayrı kategorisini oluştururlar. Dolayısıyla, işçi ile köylü arasındaki sınıf farkı, istisnasız bütün sosyalist ülkelerde vardır. Komünizmin üst aşamasına geçilinceye kadar da bu sınıf farkı ortadan kalkmayacaktır. Bugünkü iktisadi gelişme düzeyleri bakımından bütün sosyalist ülkeler, «Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre» ilkesinin uygulandığı Komünizmin üst aşamasından hala çok çok uzaktırlar. Dolayısıyla işçi ile köylü arasındaki sınıf farkını gidermek uzun, çok uzun bir zaman alacaktır. Ve bu fark giderilmedikçe, sınıfsız toplumdan ya da artık proletarya diktatörlüğüne gerek kalmadığından sözetmek olanaksızdır.

Sosyalist bir devlete «bütün halkın devleti» demekle, Marksist-Leninist devlet teorisinin yerine burjuva devlet teorisi geçirilme-

ye çalışılmıyor mu? Proletarya diktatörlüğü devletinin yerine, farklı nitelikte bir devlet geçirmek anlamına gelmiyor mu bu?

Eğer durum buysa, bu büyük bir tarihi gerilemeden başka birşey değildir. Yugoslavya'daki toplumsal düzenin yozlaşması vahim bir derstir.

19. Leninizm, sosyalist ülkelerde proletarya diktatörlüğü ile birlikte proletarya partisinin varolması gerektiğini savunur. Proletarya partisi, bütün proletarya diktatörlüğü tarihi dönemi için vazgeçilmezdir, çünkü proletarya diktatörlüğü, proletaryanın ve halkın düşmanlarına karşı mücadele etmek, köylüleri ve öteki küçük üreticileri yeniden kalıba dökmek, proleter safları sürekli olarak sağlamlaştırmak, sosyalizmi inşa etmek ve Komünizme geçişi gerçekleştirmek zorundadır. Proletarya partisinin önderliği olmadan, bunların hiçbiri yapılamaz.

«Bütün halkın partisi» diye birşey olabilir mi? Proletaryanın öncü partisinin yerine, «bütün halkın partisi»ni geçirmek mümkün müdür?

Bu da herhangi bir partinin içişleriyle ilgili bir sorun değil, Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğine ilişkin temel bir sorundur.

Marksist-Leninistlere göre, sınıfsız ya da sınıflarüstü bir siyasi parti olamaz. Bütün siyasi partilerin bir sınıf karakteri vardır. Partizanlık (parti ruhu), sınıf karakterinin yoğunlaşmış ifadesidir.

Bütün halkın çıkarlarını temsil edebilecek durumdaki biricik parti, proletaryanın partisidir. Bunu yapabilmesinin tek nedeni, bağrında ideallerini ve iradesini kristalize ettiği proletaryanın çıkarlarını temsil etmesidir. Proletarya partisi bütün halka önderlik edebilir, çünkü proletarya, ancak bütün insanlığı kurtarmakla kendisini nihai olarak kurtarabilir; çünkü bizzat onun proleter niteliği, partinin sorunlara proletaryanın bugünkü ve gelecekteki çıkarları açısından yaklaşmasını sağlar; çünkü Parti halka sonsuz bir sadakatle bağlıdır ve fedakarlık ruhuna sahiptir; demokratik merkeziyetçiliği ve çelik disiplini de buradan gelir. Böyle bir parti olmadan, proletarya diktatörlüğünü sürdürmek ve bütün halkın çıkarlarını temsil etmek olanaksızdır.

Komünist toplumun üst aşamasına gelinmeden önce yarı yol-

da, proletarya partisinin «bütün halkın partisi» haline geldiği açıklanır ve onun proleter sınıf karakteri reddedilirse ne olur?

Bu, Marx ve Lenin'in proletarya partisi üzerine öğretileriyle temelden çatışmaz mı?

Bu, proletaryayı ve bütün emekçi halkı örgütsel ve ideolojik bakımdan silahsızlandırmaz mı ve bu, kapitalizmin restorasyonuna yardım etmekle aynı şey değil midir?

Böyle bir durumda, komünist topluma herhangi bir geçişten söz etmek, «arabayı kuzeye sürerken güneye gitmek» demek değil midir?

20. Son birkaç yıldır bazı kimseler, Lenin'in önderler, parti, sınıf ve kitleler arasındaki karşılıklı ilişkiler konusundaki bütünlüklü öğretilerini ihlal ettiler ve «kişiye tapmayla mücadele» meselesini ortaya attılar; bu, hatalı ve zararlıdır.

Lenin'in ortaya koyduğu teori şöyledir:

a) Kitleler sınıflara ayrılırlar.

b) Sınıflar genellikle siyasal partiler tarafından yönetilirler.

c) Siyasi partiler genel bir kural olarak, en sorumlu görevlere seçilen ve önderler olarak adlandırılan, en yetkili, etkili ve tecrübeli üyelerden oluşan oldukça istikrarlı gruplar tarafından yönetilirler.

Lenin'in belirttiği gibi, «Bütün bunlar, işin ABC'sidir.»

Proletarya partisi, devrimde ve mücadelede proletaryanın karargahıdır. Her proletarya partisi, örgütlü ve savaşmaya yetenekli bir öncü haline gelebilmek için, önce demokrasiye dayanan bir merkeziyetçilik uygulamalı ve güçlü bir Marksist-Leninist önderlik kurmalıdır. «Kişiye tapmayla mücadele» meselesini ortaya atmak, aslında önderlerle kitleleri karşı karşıya getirmek, partinin demokratik merkeziyetçiliğe dayalı birleşik önderliğini baltalamak, partinin mücadele gücünü israf etmek ve saflarını parçalamak demektir.

Lenin, önderlerle kitleleri karşı karşıya getiren hatalı görüşleri eleştirmiş, bunların «gülünç derecede saçma ve aptalca» olduğunu söylemişti.

Çin Komünist Partisi, bireyin rolünün abartılmasını hiçbir zaman onaylamamıştır, Parti içinde demokratik merkeziyetçiliği savunmuş ve sebatla uygulamıştır; doğru önderliğin, kitlelerin

görüşlerini nasıl toparlayacağını bilmesi gerektiğinde ısrar ederek, önderliğin kitlelerle sıkı bağlar içinde olmasını savunmuştur.

Bazı kimseler, sözümona «kişiye tapma» ile gürültülü bir şekilde savaşırken, aslında proletarya partisine ve proletarya diktatörlüğüne kara çalmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Aynı zamanda, bazı kişilerin rolünü son derece abartıyor, bütün hataları başkalarının üzerine atıyor ve her türlü başarıyı kendilerine mal-ediyorlar.

Daha da vahimi, bazı kimseler «kişiye tapmayla mücadele» adı altında öteki kardeş Partilerin ve ülkelerin içişlerine kaba bir şekilde karışıyor ve kendi yanlış çizgilerini bu partilere kabul ettirmek amacıyla öteki kardeş partileri, önderliklerini değiştirmeye zorluyorlar. Bütün bunlar büyük güç şövenizmi, tekkecilik ve bölücülük değildir de nedir? Bütün bunlar yıkıcılık değildir de nedir?

Lenin'in önderler, parti, sınıf ve kitleler arasındaki karşılıklı ilişkiler konusundaki tüm öğretilerini ciddi ve kapsamlı bir şekilde ortaya koymanın zamanı çoktan gelmiş durumdadır.

21. Sosyalist ülkeler arasındaki ilişkiler yeni türden uluslararası ilişkilerdir. İster büyük ister küçük, ister iktisadi bakımdan çok gelişmiş ister az gelişmiş olsun, sosyalist ülkeler arasındaki ilişkiler, tam eşitlik, toprak bütünlüğüne, egemenliğe ve bağımsızlığa saygı, birbirlerinin içişlerine karışmama ilkeleri temelinde olmalı ve proleter enternasyonalizmine uygun olarak karşılıklı destek ve karşılıklı yardım ilkelerine de dayanmalıdır.

Her sosyalist ülke, kuruluşunda esas olarak kendi gücüne dayanmalıdır.

Her sosyalist ülke, kendi somut şartlarına uygun olarak, herşeyden önce kendi halkının gayretli çalışmasına ve yeteneklerine dayanmalı, eldeki kaynaklardan tümüyle ve planlı bir şekilde yararlanmalı ve sosyalist inşada bütün potansiyelini seferber etmelidir. Ancak böylece sosyalizmi etkili bir şekilde kurabilir ve ekonomisini hızla geliştirebilir.

Her sosyalist ülkenin, tüm sosyalist kampın gücüne güç katmasının ve uluslararası proletaryanın devrimci davasına yardım etme gücünü artırmasının biricik yolu işte budur. Dolayısıyla sosyalist kuruluşta esas olarak kendi gücüne güvenme ilkesine

uymak, proleter enternasyonalizmini somut olarak uygulamak demektir.

Yalnızca kendi kısmi çıkarlarından hareket eden herhangi bir sosyalist ülke, tekyanlı olarak, öteki kardeş ülkelerin kendisinin ihtiyaçlarına tabi olmasını talep ederse, kendi deyimiyle «tek başına gitme» ve «milliyetçilik»e karşı çıkmak adı altında öteki kardeş ülkelerin kuruluşlarında esas olarak kendi çabalarına dayanma ilkesini uygulamalarını ve bağımsızlık temelinde ekonomilerini geliştirmelerini önlemeye kalkarsa, ve hatta öteki kardeş ülkelere iktisadi baskı yapacak kadar ileri giderse, o zaman bunlar düpedüz milli bencilliğin göstergeleri olur.

Sosyalist ülkelerin karşılıklı iktisadi yardım, işbirliği ve alışveriş içinde olmaları kesinlikle gereklidir. Böyle bir iktisadi işbirliği, tam eşitlik, karşılıklı yarar ve yoldaşça karşılıklı yardım ilkelerine dayanmalıdır.

Bu temel ilkeleri reddetmek ve «uluslararası işbölümü» ya da «uzmanlaşma» adına kendi isteğini başkalarına dayatmak, kardeş ülkelerin bağımsızlığını ve egemenliğini zedelemek ya da halkların çıkarlarına zarar vermek, büyük güç şövenizmidir.

Sosyalist ülkeler arasındaki ilişkilerde, kapitalist ülkeler arasındaki ilişkilere özgü bir uygulama olan, başkalarının sırtından kar etme uygulamasını izlemek, ya da tekelci kapitalist grupların pazarlar ele geçirmek ve kar koparmak amacıyla kurdukları «iktisadi bütünleşme» ve «ortak pazar» gibi şeyleri, sosyalist ülkeler arasındaki iktisadi işbirliğinde ve karşılıklı yardımda izlenmesi gereken örnekler olarak ele alacak kadar ileri gitmek, olacak şey değildir.

22. 1957 Deklarasyonu ve 1960 Bildirisi, kardeş Partiler ve ülkeler arasındaki ilişkilere yolgösteren ilkeleri ortaya koymaktadır: Dayanışma ilkesi, karşılıklı destek ve yardımlaşma ilkesi, bağımsızlık ve eşitlik ilkesi ve danışma yoluyla görüş birliğine varma ilkesi — ve bunların hepsi, Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi temelinde.

SBKP Merkez Komitesinin 30 Mart tarihli mektubunda, komünist hareket içinde «ast» ve «üst» partiler olmadığını, bütün komünist partilerin bağımsız ve eşit olduğunu ve hepsinin, proleter en-

ternasyonalizmi ve karşılıklı yardım temelinde ilişki kurmaları gerektiğini belirttiğine dikkat çekeriz.

Komünistlerin yaptıklarıyla söylediklerinin birbirini tutması onların iyi niteliklerinden biridir. Kardeş partiler arasındaki birliği korumanın ve güçlendirmenin tek doğru yolu, proleter enternasyonalizmi ilkesini çiğnemek değil ona gerçekten bağlı kalmaktır, kardeş partiler arasındaki ilişkileri düzenleyen ilkeleri baltalamak değil onları gerçekten uygulamaktır. Ve bunu, yalnızca sözde değil, asıl önemli olan uygulamada da ortaya koymaktır.

Kardeş Partiler arasındaki ilişkilerde bağımsızlık ve eşitlik ilkesi kabul ediliyorsa, herhangi bir Partinin kendisini başkalarından üstün görmesine, onların içişlerine karışmasına ve onlarla olan ilişkilerinde ataerkil yöntemler kullanmasına izin verilemez.

Kardeş Partiler arasındaki ilişkilerde «üstler» ve «astlar» diye birşey olmadığı kabul ediliyorsa, bir Partinin kendi programını, kararlarını ve çizgisini öteki kardeş Partilere, uluslararası komünist hareketin «ortak program»ı olarak dayatmasına izin verilemez.

Kardeş Partiler arasındaki ilişkilerde danışma yoluyla görüşbirliğine varma ilkesi kabul ediliyorsa, «kimin çoğunlukta olduğu» ve «kimin azınlıkta kaldığı»nın üzerinde durmamak, kendi yanlış çizgisini dayatmak için sözümona çoğunluğa sırt dayamamak ve tekkeci, bölücü siyasetler izlememek gerekir.

Kardeş Partiler arasındaki ayrılıkların partiler arası (iç) görüşmeler yoluyla giderilmesi gerektiği kabul ediliyorsa, o zaman bir Partinin kendi kongresinde ya da başka Partilerin kongrelerinde, Parti önderlerinin konuşmalarında, alınan kararlarda, bildirilerde vb. öteki kardeş Partilere kamuoyunda ve isim belirterek saldırılmamalı, hele kardeş Partiler arasındaki ideolojik ayrılıklar, devlet ilişkileri alanına taşınmamalıdır.

Uluslararası komünist hareket içinde ayrılıkların var olduğu günümüz şartlarında, Açıklama'da ve Bildirge'de ortaya konan, kardeş Partiler arasındaki ilişkileri düzenleyen ilkelere sıkıca bağlı kalmanın vurgulanmasının özellikle önemli olduğu görüşündeyiz.

Kardeş Partiler ve ülkeler arasındaki ilişkiler alanında, Sovyet-Arnavutluk ilişkileri sorunu bugün özellikle öne çıkmış bulun-

maktadır. Burada sorun, bir kardeş Partiye ve ülkeye karşı takınılacak doğru tavrın ne olduğu ve Açıklama'da ve Bildirgede saptanan, kardeş Partiler ve ülkeler arasındaki ilişkileri düzenleyen ilkelere bağlı kalınıp kalınmayacağı sorunudur. Bu sorunun doğru bir şekilde çözülmesi, sosyalist kampın ve uluslararası komünist hareketin birliğini korumada önemli bir ilke sorunudur.

Marksist-Leninist kardeş Arnavutluk Emek Partisine nasıl davranılacağı, bir sorundur. Marksizm-Leninizme ihanet eden Yugoslav revizyonist kliğine ne şekilde davranılacağı ise tamamen başka bir sorundur. Özsel olarak farklı bu iki sorun, hiç bir zaman aynı kefeye konmamalıdır.

Mektubunuzda, «SBKP ile Arnavutluk Emek Partisi arasındaki ilişkilerin düzeltilebileceği umudundan vazgeçmediğinizi» belirtiyorsunuz, ama aynı zamanda Arnavut yoldaşlara, kendi deyiminizle «bölücü faaliyetleri»nden dolayı saldırmaya devam ediyorsunuz. Açıkçası bu, kendi içinde çelişkilidir ve Sovyet-Arnavutluk ilişkileri sorununu çözmeye de hiçbir katkıda bulunmaz.

Sovyet-Arnavutluk ilişkilerinde bölücü faaliyetlere girişen kimdir?

Sovyet ve Arnavutluk Partileri arasındaki ideolojik ayrılıkları devlet ilişkilerine taşıyan kimdir?

Sovyet ve Arnavutluk Partileri ve iki ülke arasındaki ayrılıkları, düşmanın önünde açığa vuran kimdir?

Açıkça Arnavutluk Partisinin ve devletinin yönetiminde değişiklik yapılması çağrısında bulunan kimdir?

Bütün dünya bunları biliyor.

SBKP'nin önder yoldaşlarının, Sovyet-Arnavutluk ilişkilerinin böylesine ciddi bir şekilde kötüleşmesinde, kendi sorumluluklarını gerçekten hissetmemeleri mümkün müdür?

Biz, SBKP'nin önder yoldaşlarının, kardeş Partiler ve ülkeler arasındaki ilişkileri düzenleyen ilkelere dikkat edecekleri ve Sovyet-Arnavutluk ilişkilerini düzeltecek etkili bir yol bulmada insiyatifi ele alacakları konusundaki samimi umudumuzu bir kez daha belirtiriz.

Kısacası, kardeş Partiler ve ülkeler arasındaki ilişkilerin nasıl ele alınacağı sorunu üzerinde ciddiyetle durulmalıdır. Kardeş Partiler ve ülkeler arasındaki ilişkileri düzenleyen ilkelere sıkı

sıkıya bağlı kalmak, emperyalistlerin ve gericilerin yaydıkları «Moskova'nın kuklası» gibisinden iftiraları güçlü bir şekilde çürütecek biricik yoldur.

Proleter enternasyonalizmi, büyük olsun küçük olsun, iktidarda olsun olmasın, ayrımsız bütün Partilerden talep ediliyor. Ancak, daha büyük Partiler ve iktidarda olan Partiler, bu yönde özellikle ağır bir sorumluluk taşımaktadırlar. Geçtiğimiz dönemde sosyalist kamp içinde meydana gelen bir dizi üzüntü verici gelişme, yalnızca ilgili kardeş Partilerin çıkarlarına değil, aynı zamanda bu ülkelerdeki halkların da çıkarlarına zarar vermiştir. Bu, büyük ülkelerin ve Partilerin, Lenin'in büyük güç şövenizmi, hatasını asla işlememek öğüdünü sürekli akılda tutmaları gerektiğini ikna edici bir biçimde ortaya koymaktadır.

SKBP'li yoldaşlar mektuplarında, «Sovyetler Birliği Komünist Partisi, ülkemiz halkları ile kardeş Çin halkı ve öteki halklar arasında düşmanlık tohumları ekebilecek tek bir adım atmamıştır ve asla atmayacaktır» diyorlar. Biz burada geriye dönüp geçmişte meydana gelmiş sayısız nahoş olayı sıralamak istemiyoruz; yalnızca, SBKP'li yoldaşların gelecekteki davranışlarında bu açıklamalarına sıkı sıkıya bağlı kalmalarını dileriz.

Son birkaç yıl içinde Parti üyelerimiz ve halkımız, kardeş Partiler ve ülkeler arasındaki ilişkileri düzenleyen ilkelerin çiğnenmesinden doğan bir dizi vahim olay ve bize dayatılan pek çok zorluk ve uğradığımız kayıplar karşısında, kendine hakim olmanın büyük örneklerini verdi. Çin komünistlerinin ve Çin halkının proleter enternasyonalizmi ruhu, ciddi bir sınavdan başarıyla geçti.

Çin Komünist Partisi, proleter enternasyonalizmine sarsılmaz bir şekilde bağlıdır, 1957 Açıklamasının ve 1960 Bildirgesinin kardeş Partiler ve ülkeler arasındaki ilişkileri düzenleyen ilkelerini izler ve savunur, ve sosyalist kampın ve uluslararası komünist hareketin birliğini korur ve güçlendirir.

23. Kardeş Partiler tarafından oybirliğiyle kararlaştırılan uluslararası komünist hareketin ortak programını gerçekleştirmek için, Marksizm-Leninizmden bir sapma olan oportünizmin her türüne karşı tavizsiz bir mücadele yürütülmelidir.

Açıklama ve Bildirge, revizyonizmin ya da başka bir deyişle

sağ oportünizmin, uluslararası komünist hareket içinde esas tehlike olduğunu belirtmektedir. Yugoslav revizyonizmi, modern revizyonizmin tipik bir örneğidir.

Bildirge, özellikle şunu belirtmektedir:

> «Komünist Partileri, uluslararası oportünizmin Yugoslav türünü, modern revizyonist «teori»lerin yoğun bir ifadesi olan bu türü oybirliğiyle mahkum etmişlerdir.»

Daha sonra şöyle devam etmektedir:

> «Yugoslavya Komünistler Birliği yöneticileri, zamanını doldurmuş olarak niteledikleri Marksizm-Leninizme ihanet ettikten sonra, 1957 Deklarasyonunun karşısına kendi anti-Leninist revizyonist programlarını çıkardılar; Yugoslavya Komünistler Birliği ile, bir bütün olarak uluslararası komünist hareketi karşı karşıya getirdiler, ülkelerini sosyalist kamptan kopardılar ve onu ABD'nin ve öteki emperyalistlerin sözde «yardım»ına bağımlı kıldılar...»

Bildirge şunlarıda belirtmektedir:

> «Yugoslav revizyonistleri, sosyalist kampa ve dünya komünist hareketine karşı yıkıcı bir çalışma yürütüyorlar. Bloklar dışı bir siyaset izlemek adı altında, bütün barışsever güçlerin ve ülkelerin birliğine zarar verecek faaliyetlere girişiyorlar.»

Dolayısıyla Bildirge şu sonuca varmaktadır:

> «Yugoslav revizyonist yöneticilerinin teşhirine devam edilmesi ve komünist hareketi ve işçi sınıfı hareketini, Yugoslav revizyonistlerinin anti-Leninist görüşlerinden korumak için yürütülecek aktif mücadele, bugün de Marksist-Leninist Partilerin önünde temel bir görev olarak duruyor.»

Burada ortaya konulan sorun, uluslararası komünist hareket için önemli bir ilke sorunudur.

Tito kliği, daha yakınlarda, Açıklama'ya ve Bildirge'ye karşı öne sürdüğü revizyonist programında ve Marksizm-Leninizm düşmanı tutumunda direteceğini kamuoyunda ilan etti.

Amerikan emperyalizmi ve onun NATO'lu ortakları, uzun bir süredir, Tito kliğini beslemek için milyarlarca Amerikan doları harcamışlardır. «Marksist-Leninist» kılığına bürünen ve «sosyalist ülke» bayrağını sallayan Tito kliği, Amerikan emperyalizminin özel müfrezesi olarak uluslararası komünist hareketi ve dünya halklarının devrimci davasını baltalamaktadır.

Yugoslavya'nın «belirgin olumlu eğilimler» gösterdiğini, «sosyalist bir ülke» olduğunu ve Tito kliğinin «anti-emperyalist bir güç» olduğunu iddia etmek, tamamen temelsizdir ve olgulara aykırıdır.

Bazı kimseler şimdi, Yugoslav revizyonist kliğini, sosyalist topluluğa ve uluslararası komünist saflara almaya çalışıyorlar. Bu, kardeş Partilerin 1960 Toplantısında oybirliğiyle vardıkları anlaşmayı açıkça yırtmaktır. Buna kesinlikle izin verilemez.

Son birkaç yıldır, uluslararası işçi sınıfı hareketini istila eden revizyonist akım ve uluslararası komünist hareketin kazandığı pekçok tecrübe ve çıkardığı dersler, revizyonizmin günümüzde uluslararası komünist hareket içinde esas tehlike olduğu konusunda Açıklama'da ve Bildirge'de varılan sonucun doğruluğunu tamamen kanıtlamıştır.

Ne var ki, bazı kimseler açıkça, esas tehlikenin revizyonizm değil dogmatizm olduğunu, ya da dogmatizmin revizyonizmden daha az tehlikeli olmadığını vb. söylüyorlar. Tüm bunlar, hangi ilke üzerinde inşa ediliyor?

Kararlı Marksist-Leninistler ve gerçek Marksist-Leninist Partiler için ilkeler herşeyin üstünde olmalıdır. Bugün birşeyi, yarın başka birşeyi onaylayarak, bugün birşeyi, yarın başka birşeyi savunarak, ilke bezirganlığı yapılmamalıdır.

Çin Komünistleri, bütün Marksist-Leninistlerle birlikte, Marksizm-Leninizmin saflığını korumak, Açıklamanın ve Bildirgenin ilkeli tutumunu savunmak için modern revizyonizme karşı uzlaşmaz bir mücadele yürütmeye devam edeceklerdir.

Komünistler, uluslararası komünist hareket içinde esas tehlike olan revizyonizmle savaşırken, dogmatizmle de savaşmalıdırlar.

1957 Deklarasyonunda belirtildiği gibi, proletarya partileri, «Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğini, kendi ülkelerinin özel devrim ve inşa pratiğiyle birleştirme ilkesine sıkı sıkıya bağlı kalmalıdırlar.»

Bu, şu anlama gelir:

Bir yandan, Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğine bağlı kalmak, her zaman gereklidir. Bunu yapmamak, sağ oportünist ve revizyonist hatalara götürür.

Öte yandan, her zaman çıkış noktası olarak gerçeği almak, kitlelerle sıkı bağlar içinde olmak, sürekli olarak kitle mücadelelerinin deneylerini özetlemek ve bağımsız bir şekilde, ülkenin şartlarına uygun siyaset ve taktikleri geliştirmek ve uygulamak gerekir. Böyle yapılmazsa, başka bir Komünist Partisinin siyasetleri ve taktikleri mekanik bir biçimde kopya edilirse, başkalarının iradesine körükörüne boyun eğilirse ya da başka bir Komünist Partisinin programı ve kararları, incelenmeden, kendi çizgisi olarak kabul edilirse, o zaman dogmatizm hatalarına düşülür.

Şimdi bazı kimseler, çok önceleri 1957 Deklarasyonunda onaylanmış olan bu temel ilkeyi çiğniyorlar. «Marksizm-Leninizmi yaratıcı bir şekilde geliştirmek» adı altında, Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğini bir yana atıyorlar. Dahası, kendi sübjektif varsayımlarından başka hiçbir şeye dayanmayan, gerçeklerden ve kitlelerden kopuk reçetelerini, «evrensel Marksist-Leninist gerçekler» olarak tanımlıyorlar ve başkalarını, bu reçeteleri kayıtsız şartsız kabul etmeye zorluyorlar.

Uluslararası komünist hareket içinde bunca vahim olayın meydana gelmesinin nedeni işte budur.

24. Uluslararası komünist hareketin deneyinden çıkarılan çok önemli bir ders, devrimin gelişmesinin ve zaferinin, devrimci bir proletarya partisinin varlığına bağlı olduğudur.

Devrimci bir parti zorunludur.

Devrimci teoriye ve Marksizm-Leninizmin devrimci (çalışma) tarzına göre kurulmuş devrimci bir partinin olması zorunludur.

Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğini kendi ülkesinin so-

mut devrim pratiğiyle birleştirebilen devrimci bir partinin olması zorunludur.

Önderlikle geniş halk kitleleri arasında sıkı bağlar kurabilen devrimci bir partinin olması zorunludur.

Gerçeğe sebatla bağlı kalan, hatalarını düzelten, eleştiri ve özeleştirinin nasıl yapılacağını bilen devrimci bir partinin olması zorunludur.

Yalnızca böyle bir devrimci parti, emperyalizmi ve onun uşaklarını altetmede, milli demokratik devrimde kesin zafer kazanmada ve sosyalist devrimi başarmada proletaryaya ve geniş halk kitlelerine önderlik edebilir.

Eğer bir parti, proleter devrimci bir parti değil de burjuva reformcu bir partiyse;

Eğer Marksist-Leninist bir parti değil de revizyonist bir partiyse;

Eğer proletaryanın öncü partisi değil de burjuvazinin kuyruğuna takılan bir partiyse;

Eğer proletaryanın ve tüm emekçi halkın çıkarlarını temsil eden bir parti değil de işçi aristokrasisinin çıkarlarını temsil eden bir partiyse;

Eğer enternasyonalist bir parti değil de milliyetçi bir partiyse;

Eğer kendi kafasını kullanarak düşünebilen, ciddi araştırma ve inceleme yoluyla ülkesinin farklı sınıfları içindeki eğilimler konusunda doğru bilgi edinebilen, Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğini uygulamasını bilen ve onu kendi ülkesinin somut pratiğiyle birleştirebilen bir parti değil de başkalarının sözlerini papağan gibi tekrarlayan, yabancı deneyleri tahlil etmeden kopya eden, başka ülkelerde bazı kimselerin salladığı değneğe bakarak bir oraya bir buraya koşan ve Marksist-Leninist ilke dışında her şeyden, revizyonizmden, dogmatizmden oluşan bir yamalı bohça haline gelmiş bir partiyse;

O zaman böyle bir parti, devrimci mücadelede proletaryaya ve kitlelere kesinlikle önderlik edemez, devrimi kesinlikle zafere ulaştıramaz ve proletaryanın yüce tarihi görevini kesinlikle yerine getiremez.

Bu, bütün Marksist-Leninistlerin, bütün sınıf bilinçli işçilerin

ve dünyanın her yerinde tüm ilerici insanların, üzerinde derinlemesine düşünmeleri gereken bir sorundur.

25. Uluslararası komünist hareket içinde ortaya çıkan ayrılıklarda, doğru ile yanlışı birbirinden ayırdetmek tüm Marksist-Leninistlerin görevidir. Düşmana karşı yürütülen mücadelede, birliğin ortak çıkarları açısından biz daima sorunların kardeş Partiler arasında iç görüşmeler yoluyla çözülmesini savunduk ve görüş ayrılıklarının düşmanın önünde açığa vurulmasına karşı çıktık.

SBKP'li yoldaşların bildiği gibi, uluslararası komünist hareket içindeki açık polemikler bazı kardeş Parti yöneticileri tarafından kışkırtılmış ve bize dayatılmıştır.

Açık bir tartışma kışkırtıldığına göre, bu tartışma kardeş Partiler arasında eşitlik ve demokrasi temelinde, olgular ve gerekçeler temelinde yürütülmelidir.

Bazı Parti yöneticileri, başka kardeş Partilere kamuoyunda saldırdıklarına ve kamuoyu önünde tartışmayı kışkırttıklarına göre, kanımızca, saldırıya uğrayan kardeş Partilerin onlara kamuoyunda cevap vermelerini önlemek için ne bir neden gösterebilirler, ne de buna hakları vardır.

Bazı Parti yöneticileri, başka kardeş Partilere saldıran sayısız makaleler yayınladıklarına göre, neden o Partilerin cevap olarak yayınladıkları makaleleri de kendi basınlarında yayınlamıyorlar?

Çin Komünist Partisi, son zamanlarda akıl almaz saldırılara hedef olmaktadır. Saldırıda bulunanlar, büyük bir gürültü koparddılar ve gerçekleri gözardı ederek bize karşı birçok suçlama uydurdular. Biz, bize saldıran bu makaleleri ve konuşmaları kendi basınımızda yayınladık.

Basınımızda ayrıca şunlar da tam metin olarak yayınlandı: 12 Aralık 1962 tarihli Yüksek Sovyet toplantısına Sovyetler Birliği Hükümet başkanının sunduğu rapor; Pravda Yazı Kurulunun 7 Ocak tarihli yazısı; Almanya Sosyalist Birlik Partisinin 6. Kongresinde SBKP heyeti başkanının 16 Ocak 1963 tarihli konuşması; Pravda Yazı Kurulunun 10 Şubat 1963 tarihli yazısı.

Ayrıca, SBKP Merkez Komitesinin 21 Şubat ve 30 Mart 1963 tarihli iki mektubunun tam metnini de yayınladık.

Kardeş Partilerin bize saldıran bazı makale ve konuşmalarına

cevap verdik, ama ötekileri henüz cevaplamadık. Örneğin, SBKP'li yoldaşların birçok makale ve konuşmalarına doğrudan cevap vermedik.

15 Aralık 1962 ve 8 Mart 1963 tarihleri arasında, bize saldıranlara cevap olarak yedi makale yazdık. Bu makaleler şunlardı:

«Bütün ülkelerin İşçileri Birleşin, Ortak Düşmanımıza Karşı Koyun!»

«Togliatti Yoldaşla Aramızdaki Görüş Ayrılıkları»

«Leninizm ve Modern Revizyonizm»

«Moskova Açıklaması ve Bildirgesi Temelinde Birleşelim!»

«Ayrılıklar Nereden Kaynaklanıyor? — Thorez ve Öteki Yoldaşlara Bir Cevap»

«Bir Kez Daha Togliatti Yoldaşla Aramızdaki Görüş Ayrılıkları Üzerine — Günümüz Dünyasında Leninizmin Bazı Önemli Sorunları»

«ABD Komünist Partisinin Bildirisi Üzerine Bir Yorum»

30 Mart tarihli mektubunuzun son kısmında, Çin basınını SBKP'ye «asılsız saldırılar» yöneltmekle suçlarken, sanırız yukarıda sözü edilen makaleleri kastediyorsunuz. Bize saldıranlara cevaben yayınladığımız yazıları, «saldırılar» olarak nitelemek, gerçekleri tersyüz etmektir.

Bizim makalelerimizi «asılsız» ve çok kötü olarak nitelediğinize göre, öyleyse neden bizim sizin makalelerinizi yayınladığımız gibi siz de bizim bu «asılsız saldırılar» olarak nitelediğiniz yedi makalemizi yayınlamıyor ve Sovyet yoldaşların ve halkının kimin haklı kimin haksız olduğuna kendilerinin kafa yormasına ve karar vermesine izin vermiyorsunuz? Sizin de, «asılsız saldırılar» olarak gördüğünüz bu makaleleri madde madde çürütme hakkınız vardır elbette.

Makalelerimizin «asılsız» ve argümanlarımızın da doğru olmadığını söylemenize rağmen, Sovyet halkına, bu argümanlarımızın gerçekte ne olduğunu açıklamıyorsunuz. Böyle bir uygulama, kardeş Partiler arasındaki sorunların tartışılmasına karşı, gerçeklere ve kitlelere karşı ciddi bir tavır olarak nitelendirilemez.

Kardeş Partiler arasındaki kamuoyu önündeki tartışmanın sona erdirilebileceğini umuyoruz. Bu, kardeş Partiler arasında, bağımsızlık, eşitlik ve görüşmeler yoluyla birliğe varma gibi ilkele-

re uygun olarak çözülmesi gereken bir sorundur. Uluslararası komünist hareket içinde hiç kimsenin, istediği zaman saldırılara girişme, ya da karşı tarafın cevap vermesini önlemek istediği zaman «açık polemiklerin sona erdirilmesi»ni emretmeye hakkı yoktur.

SBKP'li yoldaşların bildiği gibi, kardeş Partiler toplantısının yapılabilmesi için elverişli bir ortam yaratmak amacıyla, kardeş Partilerden yoldaşların bize isim vererek yönelttikleri kamuoyu önündeki saldırılara aynı şekilde cevap vermeyi, 9 Mart 1963 tarihinden itibaren geçici olarak askıya almaya karar verdik. Bununla beraber, kamuoyu önünde cevap verme hakkımızı saklı tutuyoruz.

9 Mart tarihli Mektubumuzda, kamuoyu önündeki tartışmanın askıya alınmasıyla ilgili olarak, «iki Partimizin ve ilgili kardeş Partilerin, görüşmelerde bulunmaları ve adil ve herkesçe kabul edilebilir bir anlaşmaya varmalarının gerekli» olduğunu belirttik.

Yukarıda açıklananlar, uluslararası komünist hareketin genel çizgisine ve bu çizgiyle ilgili bazı ilke sorunlarına ilişkin görüşlerimizdir. Mektubun başında da belirttiğimiz gibi, görüşlerimizin samimiyetle açıklanmasının, aramızda karşılıklı bir anlayışın doğmasına katkıda bulunacağını umuyoruz. Elbette, yoldaşlar, bu görüşlere katılabilirler ya da katılmayabilirler. Ne var ki, burada tartışılan sorunlar, görüşümüzce, uluslararası komünist hareketin üzerinde dikkatle durması ve çözmesi gereken canalıcı sorunlardır. Bütün bunların ve ayrıca mektubunuzda ortaya konulan sorunların, Partilerimiz arasında yapılacak görüşmelerde ve tüm kardeş Partilerin temsilciler toplantısında enine boyuna tartışılacağını umuyoruz.

Ayrıca, Stalin'in eleştirilmesi ve SBKP'nin 20. ve 22. Kongrelerinde ileri sürülen, uluslararası komünist harekete ilişkin bazı önemli ilke sorunları gibi herkesi ilgilendiren başka sorunlar da vardır. Görüşmelerimizde bu sorunlarla da ilgili olarak samimi bir görüş alışverişinde bulunacağımızı umarız.

Partilerimiz arasında yapılacak görüşmelerle ilgili olarak, 9 Mart tarihli mektubumuzda Kruşçev yoldaşın Pekin'e gelmesini önerdik; bu uygun görülmediği taktirde, SBKP Merkez Komitesin-

den başka bir sorumlu yoldaşın başkanlığında bir heyetin Pekin'e gelmesini ya da bizden bir heyetin Moskova'ya gitmesini önerdik.

30 Mart tarihli mektubunuzda Kruşçev yoldaşın Çin'e gelemeyeceğini belirtmeniz ve Çin'e bir heyet gönderme isteğinizden sözetmemeniz nedeniyle, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi Moskovaya bir heyet göndermeyi kararlaştırmıştır.

30 Mart tarihli mektubunuzda Mao Zedung yoldaşı Sovyetler Birliği'ne davet ettiniz. Daha 23 Şubat'ta Mao Zedung yoldaş, Çin'deki Sovyet Büyükelçisiyle yaptığı konuşmada, şu sırada Sovyetler Birliği'ni ziyaret etmeye neden hazır olmadığını açıkça belirtmişti. Bunu gayet iyi biliyordunuz.

Çin Komünist Partisi Merkez Komitesinden sorumlu bir yoldaş, 9 Mayıs'ta Çin'deki Sovyet Büyükelçisini kabul ederek size Haziran ayı ortalarında Moskova'ya bir heyet göndereceğimizi bildirdi. Daha sonra SBKP Merkez Komitesinin istemine uyarak Partilerimiz arasındaki görüşmelerin 5 Temmuza ertelenmesini kabul ettik.

Çin ve Sovyet Komünist Partileri arasındaki görüşmelerin olumlu sonuçlar vermesini ve bütün ülkelerin Komünist ve İşçi Partileri toplantısını çağırma hazırlıklarına katkıda bulunmasını içtenlikle dileriz.

Bütün ülkelerdeki komünistlerin, Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi temelinde, kardeş Partiler tarafından oybirliğiyle kabul edilen Açıklama ve Bildirge temelinde birleşmeleri, şimdi her zamankinden daha çok gereklidir.

Çin Komünist Partisi, tüm Marksist-Leninist partilerle ve dünyanın tüm devrimci halklarıyla birlikte, sosyalist kampın ve Uluslararası Komünist Hareketin, ezilen halkların ve ulusların kurtuluş davasının, emperyalizme karşı ve dünya barışı uğrunda yürütülen savaşın çıkarlarını savunmak amacıyla vargücüyle mücadeleye devam edecektir.

Uluslararası Komünist Hareket içinde, dostları üzen ve ancak düşmanları sevindiren olayların, gelecekte bir daha tekrarlanmayacağını umarız.

Çin komünistlerinin, tüm Marksist-Leninistlerin, tüm dünya proletaryası ve devrimci halklarının daha da sıkıca birleşeceklerine, her türlü güçlüğün ve engelin üstesinden geleceklerine, em-

peryalizme karşı ve dünya barışının korunması için yürütülen mücadelede, tüm dünya halklarının devrimci davası ve uluslararası komünizm davası uğruna yürütülen savaşta daha da büyük zaferler kazanacaklarına olan inançları tamdır.

Bütün ülkelerin işçileri, birleşin! Dünya işçileri, ezilen halklar ve milletler, birleşin! Ortak düşmanımıza karşı koyun!

Komünist selamlar.

Çin Komünist Partisi
Merkez Komitesi

BİRİNCİ BÖLÜMÜN DİPNOTLARI

(1) *Lenin, «Komünist Enternasyonal'in II. Kongresi», Eserler cilt 31.*
(2) *Lenin, «Bir Katliam Daha», Eserler, cilt 5.*
(3) *Lenin, «Rus Devriminin Dış Siyaseti», Eserler, cilt 25.*
(4) *Lenin, «Savaş ve Devrim», Eserler, cilt 24.*
(5) *Lenin, aynı yerde.*
(6) *Lenin, «Proletarya Devriminin Askeri Programı», Eserler, cilt 23.*
(7) *Marx/Engels, Seçme Yazılar, cilt II, s. 25, Yabancı Dillerde Yayınevi, Moskova 1950.*
(8) *Lenin, «Devlet ve Devrim» (V, 2), Eserler, cilt 25.*
(9) *Lenin, «Devlet ve Devrim» (II, 3), Eserler, cilt 25.*
(10)

SBKP ÖNDERLİĞİYLE ARAMIZDAKİ AYRILIKLARIN KÖKENİ VE GELİŞMESİ

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesinin Açık Mektubu Üzerine Yorum

Renmin Ribao (*Halkın Günlüğü*) *ve Hungki* (*Kızıl Bayrak*) *Yazı Kurulları*

(6 Eylül 1963)

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesinin Sovyetler Birliği'ndeki Parti Örgütlerine ve Bütün Komünistlere 14 Temmuz tarihli Açık Mektubu yayınlamasından bu yana bir aydan fazla zaman geçti. Bu Açık Mektup ve bu mektubun yayınlanmasından itibaren Sovyetler Birliği Komünist Partisi yönetimi tarafından atılan adımlar, Çin-Sovyet ilişkilerini bir bölünmenin eşiğine itmiş ve uluslararası komünist hareketteki ayrılıkları son derece önemli yeni bir aşamaya getirmiştir.

Şimdi Moskova, Washington, Yeni Delhi ve Belgrad arasında en samimi ilişkiler kurulmakta ve Sovyet basınında Çin'e en akıl almaz iftiralar ve teorilerle saldıran sayısız makale yer almaktadır. SBKP yönetimi, Marksizm-Leninizme ve proleter enternasyonalizmine açıkça ihanet ederek, 1957 Açıklaması ve 1960 Bildirgesini hayasızca inkar ederek ve Çin-Sovyet Dostluk, İttifak ve Karşılıklı Yardım Anlaşmasını açıkça çiğneyerek, sosyalist Çin'e ve bütün Marksist-Leninist partilere karşı ABD emperyalizmi, Hindistan gericileri ve dönek Tito kliği ile ittifak kurmuştur.

Uluslararası komünist hareketteki ve Çin-Sovyet Partileri arasındaki bugünkü ayrılıklar, bir dizi önemli ilke meselesine ilişkindir. ÇKP Merkez Komitesi, SBKP Merkez Komitesine gönderdiği 14 Haziran tarihli mektubunda bu görüş ayrılıklarının özünü sistemli ve kapsamlı bir şekilde ortaya koymuştu. ÇKP Merkez Komitesi bu mektubunda, uluslararası komünist hareketteki ve Çin ve Sovyet Partileri arasındaki bugünkü görüş ayrılıklarının, son tahlilde, 1957 Açıklaması ve 1960 Bildirgesinin devrimci ilkelerini kabul edip etmeme, Marksizm-Leninizmi ve proleter enternasyonalizmini kabul edip etmeme, devrimin gerekli olup olmadığı,

emperyalizme karşı koymanın gerekli olup olmadığı ve sosyalist kampın ve uluslararası komünist hareketin birliğinin istenip istenmediği meselelerine ilişkin olduğunu belirtmişti.

Uluslararası komünist hareketteki ve SBKP yönetimiyle bizim aramızdaki ayrılıklar nasıl doğdu? Ve şimdiki ciddi boyutlarına nasıl ulaştı? Bunlar, herkesi ilgilendiren meselelerdir.

«Ayrılıklar Nereden Kaynaklanıyor?»[1] adlı makalemizde, uluslararası komünist hareketteki ayrılıkların kökeni ve gelişmesi üzerinde genel hatları ile durmuştuk. Bu meseleyle ilgili olan bazı olguları ve özellikle SBKP yönetimini ilgilendiren bazı önemli olguları açıklamaktan bilerek kaçınmış ve gerekirse meseleyi bütünlüğü ile ortaya koyacak ve doğruları ve yanlışları açıklayacak durumda olmamıza rağmen, SBKP yönetimine bir hareket alanı bırakmıştık. Bugün ise, SBKP Merkez Komitesinin Açık Mektubu görüş ayrılıklarının kökeni ve gelişmesi hakkında bir çok yalan uydurduğu ve olguları tamamen tahrif ettiği için, meseleyi en ince ayrıntılarıyla açıklamak üzere bazı olguları ortaya koymak bizim için zorunlu hale gelmiştir.

SBKP Merkez Komitesi, Açık Mektubunda, Parti üyelerine ve halk kitlelerine gerçeği açıklamaya cesaret edemiyor. SBKP yönetimi, Marksist-Leninistlerin yapması gerektiği gibi açık, dürüst ve gerçeklere saygılı olacak yerde, görüş ayrılıklarının ortaya çıkmasının ve gelişmesinin suçunu inatla Çin Komünist Partisine yükleme çabası içinde, gerçekleri tahrif ederek ve doğruyla yanlışı birbirine karıştırarak burjuva politikacılarının alışılmış yöntemlerine başvuruyor.

Lenin, «Siyasette dürüstlük güçlülüğün, ikiyüzlülük ise zaafın sonucudur»[2] der. Marksist-Leninistlerin tavrı, dürüstlük ve gerçeklere saygılı olmaktır. Sadece siyasi bakımdan yozlaşmış olanlar, yalanla beslenirler.

En açık konuşan, olgulardır. En iyi tanık, olgulardır. Öyleyse olgulara bakalım!

AYRILIKLAR SBKP'NİN 20. KONGRESİYLE BAŞLADI

Bir atasözü der ki, «Irmağın bir kulaç donması, bir günlük soğuğun işi değildir.» Uluslararası komünist hareketteki ayrılıklar da elbette bir günde ortaya çıkmadı.

SBKP Merkez Komitesinin Açık Mektubu, uluslararası komünist hareketteki ayrılıkların, 1960 Nisanında «Yaşasın Leninizm!» başlığı altında yayınlanan üç makale ile ortaya çıktığı fikrini yayıyor. Bu, kuyruklu bir yalandır.

İşin doğrusu nedir?

İşin doğrusu, uluslararası komünist hareketteki ilkesel görüş ayrılıklarının yedi yıldan fazla bir zaman önce başlamış olmasıdır.

Kesin bir tarih vermek gerekirse, ayrılıklar, SBKP'nin 1956 yılındaki 20. Kongresiyle başlamıştır.

SBKP'nin 20. Kongresi, SBKP yönetiminin revizyonizm yolunda attığı ilk adımdı. SBKP yönetiminin revizyonist çizgisi, 20. Kongreden bugüne kadar, ortaya çıkma, şekillenme, gelişme ve sistemleşme sürecinden geçmiştir. Aynı şekilde bir tedrici süreç içinde de, SBKP yönetiminin revizyonist çizgisi gittikçe daha derinliğine kavranmıştır.

Biz, bugünkü uluslararası mücadele ve uluslararası komünist hareket hakkında 20. Kongrede geliştirilen bazı görüşlerin yanlış ve Marksizm-Leninizme aykırı olduğunu başından beri ileri sürdük. Özellikle, «kişiye tapmayla mücadele» bahanesiyle Stalin'in tamamen inkarı ve «parlamenter yoldan» barış içinde sosyalizme geçiş tezi, çok vahim ilke hatalarıdır.

SBKP 20. Kongresinde Stalin'e yöneltilen eleştiri, hem ilke hem de yöntem bakımından hatalıydı.

Stalin'in hayatı büyük bir Marksist-Leninistin, büyük bir proleter devrimcinin hayatıydı. Stalin, Lenin'in ölümünden sonraki 30 yıl boyunca hem SBKP'nin ve Sovyet Hükümetinin en önde gelen yöneticisi, hem de uluslararası komünist hareketin tanınmış önderi ve dünya devriminin bayraktarı olmuştu. Stalin, yaşadığı dönemde bazı ciddi yanlışlar yaptı; ancak bunlar onun büyük erdemleriyle kıyaslanınca, ikincil kalır.

Stalin, Sovyetler Birliği'nin ve uluslararası komünist hareke-

tin gelişmesine büyük hizmetlerde bulunmuştur. 1956 Nisan'ında yayınlanan «Proletarya Diktatörlüğünün Tarihi Tecrübeleri Üzerine» adlı makalemizde şunu belirttik:

> «Lenin'in ölümünden sonra Stalin, Partinin ve devletin önde gelen yöneticisi olarak, Marksizm-Leninizmi yaratıcı bir şekilde uyguladı ve geliştirdi. Leninizmin mirasını Leninizm düşmanlarına —Troçkistlere, Zinovievcilere ve diğer burjuva ajanlarına— karşı savunma mücadelesinde, Stalin halkın iradesini ve özlemlerini dile getirdi ve seçkin bir Marksist-Leninist savaşçı olduğunu kanıtladı. Stalin, Sovyet halkının desteğini kazandı ve tarihte önemli bir rol oynadı ise, bu, herşeyden önce onun Sovyetler Birliği Komünist Partisinin diğer yöneticileriyle birlikte, Sovyetler Birliği'nin sanayileştirilmesi ve tarımın kollektifleştirilmesiyle ilgili Leninist çizgiyi savunmasındandı. Sovyetler Birliği Komünist Partisi bu çizgiyi izleyerek Sovyetler Birliği'nde sosyalizmi zafere ulaştırmış ve Hitler'e karşı savaşta Sovyetler Birliği'nin zaferi için gerekli şartları yaratmıştır. Sovyet halkının bu zaferleri, dünya işçi sınıfının ve tüm ilerici insanlığın çıkarları ile uyuşmaktaydı. Bu nedenle Stalin'in adının bütün dünyada şerefle anılması doğaldır.»

Stalin'in hatalarını eleştirmek gerekliydi. Ancak Kruşçev yoldaş 20. Kongreye sunduğu gizli raporda Stalin'i tamamen inkar etti ve böylece proletarya diktatörlüğünü, sosyalist sistemi, yüce SBKP'yi, yüce Sovyetler Birliği'ni ve uluslararası komünist hareketi karaladı. Devrimci proletarya partisinin yöntemi olan eleştiri ve özeleştiri yöntemini kullanarak proletarya diktatörlüğünün tarihi tecrübesini dürüst ve ciddi bir şekilde tahlil etmek şöyle dursun, Stalin'e bir düşman gibi davrandı ve bütün yanlışların suçunu yalnızca ona yükledi.

Kruşçev gizli raporunda kötü niyetle demagojiye başvurarak birçok yalan uydurdu ve Stalin'de «takip korkusu» bulunduğu, Stalin'in «aşırı derecede keyfi» olduğu, «halka baskı ve terör» uyguladığı, «ülkeyi ve tarımı yalnızca filmlerden tanıdığı» ve «savaş planlarını bir küre üzerinde tespit ettiği», Stalin'in yönetimi-

nin «Sovyet toplumunun gelişmesinin önünde ciddi bir engel haline geldiği» vs. vb. şeklinde suçlamalar yaptı. Kruşçev, bütün iç ve dış düşmanlara karşı verilen kararlı mücadelede; sosyalist dönüşümde ve sosyalizmin inşasında büyük başarılar kazanılmasında; dünyanın ilk sosyalist ülkesinin savunulmasında ve sağlamlaştırılmasında; faşizme karşı savaşta şanlı bir zafer kazanılmasında Sovyet halkına önderlik eden, Marksizm - Leninizmi savunan ve geliştiren Stalin'in değerli hizmetlerini tamamen inkar etti.

Kruşçev, SBKP'nin 20. Kongresinde Stalin'i bütünüyle inkar ederek, aslında proletarya diktatörlüğünü ve Stalin'in savunduğu ve geliştirdiği Marksizm-Leninizmin temel ilkelerini reddetti. İşte bu kongrede Kruşçev, sunduğu raporunda, bir dizi ilke meselesinde Marksizm-Leninizmi inkar yolunu tuttu.

Kruşçev, 20. Kongreye verdiği raporda, dünya şartlarında «köklü değişmeler» olduğu bahanesiyle, «barış içinde geçiş» tezini ortaya attı. Ekim Devriminin yolunun, «o zamanki tarihi şartlarda tek doğru yol» olduğunu, ancak bugün durum değiştiğine göre, kapitalizmden sosyalizme geçişi «parlamenter yoldan» gerçekleştirmenin mümkün olduğunu ileri sürdü. Bu yanlış tez, özünde, Marksizm-Leninizmin devlet ve devrim ile ilgili öğretilerinin açıkça revizyona tabi tutulması ve Ekim Devriminin yolunun evrensel geçerliliğinin açıkça inkar edilmesidir.

Kruşçev raporunda, gene dünya şartlarında «köklü değişmeler» olduğu bahanesiyle, Lenin'in emperyalizm, savaş ve barış hakkındaki öğretilerinin hala geçerli olduğu konusunda şüphelerini belirtti ve böylelikle aslında Lenin'in öğretilerini tahrif etti.

Kruşçev, ABD Hükümetini ve Başkanını emperyalist savaş güçlerinin temsilcileri olarak değil de, savaş güçlerine karşı direnen kimseler olarak gösterdi. Kruşçev, «... meseleleri savaşla halletme görüşünün savunucuları, orada (ABD'de) hala önemli mevkileri ellerinde tutmakta ve ... onlar Başkana ve hükümete büyük baskı yapmaya devam etmektedirler» dedi. Ayrıca emperyalistlerin, kuvvet politikasının başarısızlığa uğradığını kabul etmeye başladıklarını ve «aklı başına gelmenin bazı belirtilerinin gözükmekte olduğunu» da söyledi. Bu, ABD Hükümetinin ve Başkanı'nın, ABD tekelci sermayesinin çıkarlarını temsil etmeyebileceklerini ve savaş ve saldırı politikalarını terketmelerinin mümkün olduğu-

nu ve onların barışı savunan güçler haline geldiklerini söylemekle aynı şeydi.

Kruşçev şunu ilan etti: «Biz Amerika Birleşik Devletleriyle dost olmak ve onunla barış ve uluslararası güvenlik mücadelesinde olduğu kadar, iktisadi ve kültürel alanlarda da işbirliği yapmak istiyoruz.» Bu yanlış görüş daha sonra, «dünya meselelerinin çözülmesi için Sovyet-ABD işbirliği» çizgisine dönüştü.

Kruşçev, Lenin'in öne sürdüğü farklı toplumsal sistemlere sahip ülkelerin barış içinde birarada yaşaması doğru ilkesini tahrif ederek, barış içinde birarada yaşamayı, SSCB'nin «dış politikasının genel çizgisi» ilan etti. Bu, sosyalist ülkelerin, hem kendi aralarında karşılıklı yardım ve işbirliğini, hem de ezilen halkların ve ulusların devrimci mücadelelerine yardım etmeyi dış politikalarının genel çizgisinden ayırmaları ya da bütün bunları sözde «barış içinde birarada yaşama» politikasına tabi kılmaları anlamına geliyordu.

SBKP yönetimi tarafından 20. Kongrede ortaya atılan meseleler ve özellikle Stalin ve «barış içinde geçiş» meselesi, kesinlikle SBKP'nin salt iç meseleleri değildir. Bunlar, bütün kardeş Partileri ortaklaşa ilgilendiren canalıcı meselelerdir. SBKP yönetimi kardeş Partilerle önceden görüşmeksizin keyfi sonuçlara varmış, kardeş Partileri bir oldubittiye getirmiş ve «kişiye tapmayla mücadele» bahanesi altında kardeş Partilerin ve ülkelerin iç işlerine kabaca müdahale etmiş, onların yönetimlerini devirmeye yeltenmiş, böylece uluslararası komünist harekete sekterizm ve bölücülük siyasetini sokmuştur.

Daha sonraki gelişmeler, SBKP yöneticilerinin Marksizm-Leninizmi ve proleter enternasyonalizmini revizyona tabi tutmalarının ve Marksizm-Leninizme ve proleter enternasyonalizmine ihanet etmelerinin, aslında bu hatalardan ileri geldiğini gittikçe artan bir açıklıkla ortaya koymuştur.

ÇKP, SBKP 20. Kongresine bakışta, ilkede daima ayrılmıştır. SBKP'nin yönetici yoldaşları bunu çok iyi bilirler. Oysa, SBKP Merkez Komitesinin Açık Mektubunda Çin Komünist Partisinin 20. Kongreyi önceleri bütünüyle desteklediği, 20. Kongreyi değerlendirmesinde «180 derecelik bir dönüş» yaptığı ve tutumunun «yal-

palamalarla ve kararsızlıklarla» dolu bulunduğu, bu tutumun «sahte» olduğu ileri sürülmektedir.

SBKP yönetimi güneşi balçıkla sıvayamaz. Bırakalım olgular konuşsun.

SBKP 20. Kongresinden sonra, ÇKP Merkez Komitesinin önde gelen üyeleri, iç görüşmelerde birçok defa SBKP yönetiminin hatalarını ciddi bir şekilde eleştirdiler:

Nisan 1956'da, 20. Kongreden iki ay kadar sonra Mao Zedung yoldaş, SBKP Merkez Komitesi Prezidyumu üyesi Mikoyan yoldaşla ve Sovyetlerin Çin Büyükelçisi ile yaptığı görüşmelerde, bizim Stalin meselesi hakkındaki görüşlerimizi dile getirdi. Stalin'in «kazanımlarının, hatalarından daha ağır bastığını» belirtti ve Stalin'in «somut bir tahlilini yapma» ve onu «bütün yönleriyle değerlendirme» gereği üzerinde önemle durdu.

23 Ekim 1956'da Çin'deki Sovyet Büyükelçisini kabul ettiğinde, Mao Zedung yoldaş şunu belirtti: «Stalin eleştirilmelidir, ancak eleştiri yöntemi hakkında sizinle aynı görüşte değiliz; ayrıca aynı görüşü paylaşmadığımız başka konular da var.»

«30 Kasım 1956'da Çin'deki Sovyet Büyükelçisini yeniden kabul ettiğinde, Mao Zedung yoldaş Stalin'in iktidarda olduğu dönemde izlenen temel siyasetin ve çizginin doğru olduğunu ve düşmanlara uygulanan yöntemlerin yoldaşlara uygulanmaması gerektiğini tekrar belirtti.

SBKP yöneticileri ile 1956 yılının Ekim ayında yaptığı görüşmede Liu Şao-çi yoldaş olsun, 1 Ekim 1956'da ÇKP'nin 8. Kongresine katılan SBKP heyetiyle ve 18 Ocak 1957'de SBKP yöneticileriyle yaptığı görüşmelerde Çu En-lay yoldaş olsun, Stalin meselesi hakkındaki görüşümüzü belirttiler. Her ikisi de, SBKP yöneticilerinin, Stalin'in «etraflı bir tahlilini yapmamak», «özeleştiri yapmamak» ve «kardeş Partilerle önceden görüşmemek» şeklindeki başlıca hatalarını eleştirdiler.

ÇKP Merkez Komitesinin önde gelen üyeleri, SBKP'den yoldaşlarla yapılan iç görüşmelerde, barış içinde geçiş meselesindeki farklı görüşlerimizi bildirdiler. Ayrıca, ÇKP Merkez Komitesi 1957 Kasımında, SBKP Merkez Komitesine, ÇKP'nin görüşünü etraflı ve açık olarak izah eden «Barış içinde Geçiş Meselesi Üzerine Görüşlerimiz» yazısını sundu.

ÇKP Merkez Komitesinin önde gelen üyeleri, SBKP'den yoldaşlarla yaptıkları pekçok iç görüşmede, SBKP 20. Kongresinin hatalarına işaret ederek, uluslararası durum ve uluslararası komünist hareketin stratejisi hakkındaki görüşlerimizi sistemli olarak ortaya koydular.

Bunlar, açık olgulardır. SBKP yönetimi hayasızca yalanlar yayarak bu olguları nasıl ortadan kaldırabilir?

Bu önemli olguları saklama çabasında olan SBKP Merkez Komitesi, Açık Mektubunda, Çin Komünist Partisinin SBKP 20. Kongresini bir zamanlar tamamen onayladığını göstermek için, Mao Zedung, Liu Şao-çi ve Deng Siao-ping yoldaşların beyanlarından, bağıntısından koparılmış aktarmalar yapıyor. Bütün bunlar boş çabadan ibarettir!

Çin Komünist Partisinin, SBKP 20. Kongresini bütünüyle asla ve hiçbir yerde onaylamadığı, Stalin'in bütünüyle inkarını kabul etmediği ve sosyalizme «parlamenter yoldan» barış içinde geçiş görüşünü onaylamadığı, olgudur.

SBKP 20. Kongresinden kısa zaman sonra, 5 Nisan 1956'da, «Proletarya Diktatörlüğünün Tarihi Tecrübeleri Üzerine» başlıklı yazıyı yayınladık. Daha sonra 29 Aralık 1956'da «Proletarya Diktatörlüğünün Tarihi Tecrübeleri Üzerine Biraz Daha» başlıklı yazıyı yayınladık. Bu iki makalede, emperyalistlerin ve gericilerin anti-komünist iftiralarını çürütürken, Stalin'in hayatının etraflı bir tahlilini yaptık. Ekim Devriminin yolunun evrensel anlamını ortaya koyduk, proletarya diktatörlüğünün tarihi tecrübesini özetledik ve 20. Kongrenin yanlış önermelerini ölçülü, fakat en açık bir şekilde eleştirdik. Bu herkesçe bilinen bir olgu değil midir?

Çin Komünist Partisi, SBKP 20. Kongresinden sonra da Stalin'e, diğer büyük devrimci önderlerin, Marks, Engels ve Lenin'in yanında yer vermeye devam etmiştir. Bu da herkesçe bilinen bir olgu değil midir?

Şunu da söylemek gerekir ki, düşmana karşı birlik uğruna ve SBKP yöneticilerinin içinde bulundukları güç durumu dikkate alarak, o zamanlar 20. Kongrenin hatalarının açık eleştirisinden kaçındık; çünkü emperyalistler ve bütün ülkelerin gericileri bu hataları sömürmeye ve Sovyetler Birliği'ne, komünizme ve halka karşı azgın faaliyetler yürütmekteydiler ve çünkü henüz o zaman-

lar SBKP yöneticileri, Marksizm-Leninizmden bugün olduğu kadar uzaklaşmış değillerdi. Biz, o zamanlar SBKP yöneticilerinin hatalarını düzelteceklerini içtenlikle umuyorduk. Dolayısıyla, daima olumlu yanları bulup çıkarmaya gayret ettik ve kamuoyu önünde onlara uygun ve gerekli olan her türlü desteği gösterdik.

Bu durumda bile, ÇKP Merkez Komitesinin önde gelen üyeleri konuşmalarında SBKP 20. Kongresi hakkındaki tutumumuzu olumlu olarak ve ilkeler açısından açıkladılar.

SBKP Merkez Komitesinin Açık Mektubu, Liu Şao-çi yoldaşın, ÇKP 8. Kongresine sunduğu siyasi raporda SBKP'nin 20. Kongresini tamamen onayladığını iddia ediyor. Oysa tam da bu raporda Liu Şao-çi yoldaş, Çin devriminin dersleri üzerinde durmuş ve «barış içinde geçiş» yolunun yanlış ve uygulanamaz olduğunu açıklamıştır.

SBKP Merkez Komitesinin Açık Mektubu, Deng Siao-ping yoldaşın, ÇKP 8. Kongresine Parti Tüzüğünde yapılan değişiklikler hakkında sunduğu raporda, 20. Kongrede yürütülen «kişiye tapmayla mücadele»yi tamamen onayladığını iddia ediyor. Oysa tam da bu raporda Deng Siao-ping yoldaş, Parti içinde demokratik merkeziyetçilik ve önderler ile kitleler arasındaki ilişkiler sorunlarını uzun boylu ele almış, Partimizin tutarlı ve doğru çalışma tarzını açıklamış ve böylece gerçekte, 20. Kongrenin «kişiye tapmayla mücadele» ile ilgili hatasını eleştirmiştir.

Bu yaptıklarımızın neresi yanlıştır? İlkelere bağlı kalmak ve azimle birliği savunmakla, Marksist-Leninist bir partinin yapması gereken şey ne ise, onu yapmadık mı?

Çin Komünist Partisinin 20. Kongreye karşı aldığı bu tutarlı ve doğru tavır, nasıl olur da «yalpalamalarla ve kararsızlıklarla» dolu, «yanlış» ve «180 derecelik bir dönüş»ü temsil eden bir tavır olarak nitelendirilebilir?

SBKP Merkez Komitesi, Açık Mektubunda bize bu ithamları yöneltirken, belki de, eleştirilerimiz SBKP'nin sadece birkaç yöneticisi tarafından bilindiğinden, onları inkar edebileceğini, SBKP üyelerini ve Sovyet halkını yalanlarla aldatabileceğini düşünüyordu. Ama bu, kendi sahtekarlıklarını kanıtlayan birşey olmaz mı?

SBKP 20. KONGRESİNİN VAHİM SONUÇLARI

SBKP Merkez Komitesinin Açık Mektubu, SBKP 20. Kongresinin «parlak» ve «muhteşem sonuçlarını» tantanayla ilan ediyor.

Ancak, tarih değiştirilemez. Hafızası çok zayıf olmayanlar, 20. Kongrenin, hataları yüzünden, «parlak» ya da «muhteşem sonuçlar» doğurmayıp, tersine Sovyetler Birliği'nin, proletarya diktatörlüğünün, sosyalizmin ve komünizmin itibardan düşmesine yolaçtığını; emperyalistlere, gericilere ve işçi sınıfının bütün düşmanlarına fırsat verdiğini ve uluslararası komünist hareket için son derece vahim sonuçlar yarattığını hatırlayacaklardır.

Kongreden sonra, küstahlıkları artan emperyalistler ve gericiler her yerde Sovyetler Birliği'ne, sosyalizme ve halklara karşı dünya çapında kampanyaya giriştiler. ABD emperyalistleri, SBKP yönetimi tarafından Stalin'e karşı girişilen şiddetli saldırıyı, «amaçlarına son derece uygun düşen» birşey olarak niteledi[3], açıkça Kruşçev'in gizli raporunu «komünist hareketin itibarını ve etkisini yıkmak için bir silah» olarak kullanmaktan sözettiler[4] ve Sovyetler Birliği'nde «barış içinde dönüşüm»ü savunma fırsatını kaçırmadılar[5].

Bu sırada Tito kliği eşi görülmemiş derecede küstahlaştı. «Stalinizme karşı mücadele» gerici şiarını haykırarak, proletarya diktatörlüğüne ve sosyalist sisteme vahşice saldırdı. SBKP 20. Kongresinin, Yugoslavya'nın başlattığı «yeni hat» için «oldukça güçlü etkenler yarattığını» ve «şimdi meselenin bu hattın mı yoksa tekrar Stalinizm hattının mı kazanacağı olduğunu» ilan ettiler[6].

Tam bir çıkmaz içinde olan komünizm düşmanı Troçkistler büyük bir hararetle yeniden harekete geçtiler. Sözde Dördüncü Enternasyonal, «Bütün Dünya İşçilerine ve Halklarına Manifesto»sunda şöyle diyordu: «Bugün, Kremlin yöneticileri Stalin'in cürümlerini bizzat itiraf ettiklerine göre... dünya Troçkist hareketi tarafından işçi devletinin yozlaştırılmasına karşı yürütülen azimli mücadelenin bütünüyle haklı olduğunu da üstü kapalı olarak kabul ediyorlar demektir.»

20. Kongrenin hataları uluslararası komünist hareket içinde büyük ideolojik karışıklık yarattı ve bu hareketi revizyonist fikirlere boğdu. Emperyalistler, gericiler ve Tito kliği ile birlikte bir-

çok ülkedeki komünizm dönekleri, Marksizm-Leninizme ve uluslararası komünist harekete saldırdılar.

Bu dönem boyunca yer alan olayların en dikkat çekici olanları, Sovyetler Birliği - Polonya ilişkileri ve Macaristan'daki karşı - devrimci ayaklanmadır. Bu iki olay arasında nitelik farkı vardı. Fakat SBKP yönetimi her ikisinde de vahim hatalara düştü. Polonyalı yoldaşları silah gücüyle bastırma gayreti içinde askeri birlikler yollayarak büyük devlet şövenizmi hatasını işledi. Ve Macar karşı-devrimcilerinin Budapeşte'yi işgal ettikleri canalıcı anda, SBKP yönetimi bir süre için teslimiyetçi bir siyaset benimsemeye ve sosyalist Macaristan'ı karşı-devrime terketmeye niyetlendi.

SBKP yönetiminin bu hataları, bütün komünizm düşmanlarının değirmenine su taşıdı; birçok kardeş Parti için ciddi güçlükler yarattı ve uluslararası komünist harekete büyük zarar verdi.

Bu durum karşısında Çin Komünist Partisi ve Marksizm-Leninizme bağlı diğer kardeş Partiler, kararlılıkla, emperyalizmin ve gericiliğin saldırılarının püskürtülmesini ve sosyalist kampın ve uluslararası komünist hareketin savunulmasını talep ettiler. Biz Macaristan'daki karşı-devrimci ayaklanmayı bastırmak için gerekli bütün yollara başvurulması konusunda israr ettik ve sosyalist Macaristan'ın terkedilmesine kararlılıkla karşı çıktık. Kardeş Partiler ve ülkeler arasındaki meselelerin ele alınışında sosyalist kampın birliğini güçlendirmek için doğru ilkeler izlenmesi gerektiğini ısrarla savunduk ve hatalı büyük devlet şövenizmi yöntemlerine kesinlikle karşı çıktık. Aynı zamanda, SBKP'nin itibarını korumak için de büyük gayret sarfettik.

SBKP yöneticileri, o zaman önerimizi kabul ettiler. 30 Ekim 1956 da Sovyet Hükümeti, «Sovyetler Birliği ile Diğer Sosyalist Ülkeler arasındaki Dostluk ve İşbirliğinin Güçlendirilmesinin Esaslarına Ilişkin Bildiri»yi yayınladı. Bu bildiride geçmişte kardeş ülkelerle ilişkilerde işledikleri bazı hataları, ele aldılar. 1 Kasım' da Çin Hükümeti, Sovyet Hükümetinin bildirisini desteklediğini ifade eden bir demeç yayınladı.

Bütün bunları, uluslararası komünist hareketin çıkarları için ve aynı zamanda, SBKP yöneticilerini bunlardan gerekli dersleri çıkarmaya, kısa zamanda hatalarını düzeltmeye ve Marksizm-Le-

ninizmden daha fazla uzaklaşmamaya ikna etmek için yaptık. Ancak bunu izleyen olaylar, SBKP yöneticilerinin bize kin beslediklerini ve proleter enternasyonalizmine sıkı sıkıya bağlı kalan ÇKP'yi kendi yanlış çizgilerinin karşısındaki en büyük engel saydıklarını gösterdi.

KARDEŞ PARTİLERİN 1957 MOSKOVA TOPLANTISI

Komünist ve İşçi Partileri Temsilcilerinin 1957 Toplantısı, çeşitli ülkeler emperyalistlerinin ve gericilerinin uluslararası komünist harekete yönelttikleri ağır saldırılar püskürtüldükten sonra, Moskova'da yapıldı.

SBKP Merkez Komitesinin Açık Mektubu, SBKP 20. Kongresinin uluslararası komünist hareketin genel çizgisinin tespit edilmesinde «çok önemli bir rol» oynadığını söylüyor. Olgular bunun tam tersini göstermektedir. Kardeş Partilerin 1957 Toplantısında, 20. Kongrenin birçok önemli ilke meselesine ilişkin hatalı görüşleri reddedildi ya da düzeltildi.

Moskova Toplantısında kabul edilen ünlü 1957 Açıklaması, uluslararası komünist hareketin tecrübelerini toparladı; bütün komünist partilerinin ortak mücadele görevlerini ortaya koydu; Ekim Devriminin yolunun evrensel geçerliliğini doğruladı; sosyalist devrimi ve sosyalist inşayı yöneten ortak yasaların anahatlarını ortaya koydu ve kardeş Partiler ve ülkeler arasındaki ilişkilere yol gösteren ilkeleri tespit etti. Bu toplantıda tespit edilen uluslararası komünist hareketin ortak çizgisi, Marksizm-Leninizmin devrimci ilkelerini kendinde somutlaştırır ve 20. Kongrede geliştirilen, Marksizm-Leninizme aykırı yanlış görüşlerin karşısındadır. Açıklamada ortaya konan, kardeş Partiler ve ülkeler arasındaki ilişkilere yol gösteren ilkeler, proleter enternasyonalizmi ilkelerinin somut ifadesidir ve SBKP yönetiminin büyük devlet şövenizminin ve tekkeciliğinin karşısında yer alır.

Mao Zedung yoldaşın başkanlığındaki ÇKP heyeti, toplantı boyunca çok önemli çalışmalarda bulundu. Bir yandan SBKP yöneticileriyle devamlı görüşmeler yaparken ve gerekli ve uygun durumlarda, hatalarını düzeltmelerine yardımcı olmak için onla-

ra karşı mücadele verirken, öte yandan herkes tarafından kabul edilebilecek ortak bir belgenin ortaya çıkarılabilmesi için diğer kardeş Partilerin yöneticileriyle tekrar tekrar görüş alışverişinde bulundu.

Bu toplantıda SBKP temsilcileriyle aramızdaki başlıca çekişme konusu, kapitalizmden sosyalizme geçiş meselesi oldu. SBKP yönetimi, hazırladığı kendi orijinal açıklama taslağında, 20. Kongrenin barış içinde geçiş hakkındaki hatalı görüşlerinin Açıklamaya alınmasında ısrar etti. İlk taslak, barışçı olmayan yoldan geçiş hakkında tek kelime söylemiyor, sadece barış içinde geçişten bahsediyordu ve üstelik, barış içinde geçişi «parlamentoda çoğunluğu sağlamak ve parlamentoyu burjuva diktatörlüğünün aracı olmaktan çıkarıp, gerçek bir halk devletinin iktidar aracına dönüştürmek» olarak tanımlıyordu. Aslında bu, Ekim Devriminin yolu yerine, İkinci Enternasyonal oportünistleri tarafından savunulan «parlamenter yol»u koymak ve Marksizm-Leninizmin devlet ve devrim konusundaki temel teorisini tahrif etmek demekti.

Çin Komünist Partisi, SBKP yönetimi tarafından ileri sürülen Açıklama taslağının kapsadığı yanlış görüşlere kararlı bir şekilde karşı çıktı. SBKP Merkez Komitesinin ard arda önerdiği 2 taslak hakkındaki görüşlerimizi belirttik ve bunlar üzerinde ilkelerle ilgili birçok önemli değişiklik yaparak, kendi gözden geçirilmiş taslağımız olarak sunduk. ÇKP ve SBKP heyetleri arasında, bizim hazırladığımız gözden geçirilmiş taslak temeli üzerinde uzun tartışmalar olduktan sonra, «SBKP ve ÇKP'nin Ortak Açıklama Taslağı» diğer kardeş Parti heyetlerine sunuldu.

ÇKP'nin ve diğer kardeş Partilerin temsilcilerinin ortak çabalarının sonucunda Toplantı tarafından kabul edilen Açıklamanın son şekli, SBKP yönetimi tarafından ortaya konan ilk taslakla karşılaştırıldığında, kapitalizmden sosyalizme geçiş meselesinde iki önemli değişiklik gösterir. Birincisi, Açıklama barış içinde geçiş olanağına değinirken, aynı zamanda barışçı olmayan yoldan geçişe de işaret eder ve şunu önemle belirtir: «Leninizmin bize öğrettiği ve tecrübelerin doğruladığı gibi, hakim sınıflar asla kendi istekleriyle iktidarı terketmezler.» İkincisi, Açıklama bir yandan «parlamentoda sağlam bir çoğunluk» sağlamaktan sözederken, öte yandan «(kapsamlı bir) parlamento dışı kitle mücadelesi geliştiı-

rilmesi, gerici güçlerin direncinin kırılması ve sosyalist devrimin barışçı yoldan gerçekleştirilmesi için zorunlu şartların yaratılması» gerekliliği üzerinde önemle durur.

Bu değişikliklere rağmen, kapitalizmden sosyalizme geçiş meselesinin Açıklamadaki konuş biçimi, tatmin edici olmaktan uzaktı. Sonunda bu noktada taviz vermemizin tek sebebi, meselenin konuş tarzının, SBKP 20. Kongresindeki ortaya konuş tarzıyla biraz benzerlik göstermesi üzerinde ısrar eden SBKP yöneticilerinin isteğini dikkate almış olmamızdır.

Bununla birlikte, ÇKP'nin barış içinde geçiş meselesi hakkındaki görüşlerinin kapsamlı ve açık olarak ifade edildiği tezleri SBKP Merkez Komitesine sunduk. Tezlerde özellikle şu noktalar belirtiliyordu:

> «Uluslararası komünist hareketin bugünkü durumunda, taktik açısından barış içinde geçiş isteğini belirtmek yararlıdır. Fakat barış içinde geçiş olanağına fazla ağırlık vermek doğru değildir.»

> «... proletarya ve komünist partisi, karşı-devrimci saldırıları püskürtmeye ve işçi sınıfının iktidarı ele geçirdiği devrimin canalıcı anında, burjuvazi halk devrimini bastırmak için silaha başvurduğu taktirde (ki genel olarak böyle yapması kaçınılmazdır) onu silah gücüyle devirmeye her zaman hazırlıklı olmalıdır.»

> «Parlamentoda çoğunluğu kazanmak, eski devlet aygıtını (esas olarak silahlı kuvvetleri) parçalamak ve yeni bir devlet aygıtını (esas olarak silahlı kuvvetleri) kurmakla aynı şey değildir. Burjuvazinin askeri ve bürokratik devlet aygıtı parçalanmadığı taktirde, proletarya ve güvenilir müttefikleri açısından parlamentoda çoğunluk olmak ya imkansızdır... ya da bu çoğunluk güvenceli değildir...» (Bkz. Ek I)

ÇKP ve diğer kardeş Partilerin heyetlerinin ortak çabaları sonucunda 1957 Açıklaması, SBKP yönetiminin 20. Kongrede emperyalizm, savaş ve barış konularında ileri sürmüş olduğu hatalı gö-

rüşleri de düzeltti ve bir dizi ilke meselesinde önemli noktalar ekledi. Başlıca eklemeler şunlardı: ABD emperyalizminin dünya gericiliğinin merkezi ve halkların can düşmanı olduğu tezi; emperyalizmin bir dünya savaşı çıkardığı taktirde kendi idam fermanını imzalamış olacağı tezi; sosyalist devrimi ve sosyalizmin inşasını yöneten ortak yasalar; Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğinin her ülkede devrimin ve inşanın somut pratiği ile birleştirilmesi ilkesi; diyalektik materyalizmin pratik çalışmaya uygulanmasının öneminin belirtilmesi; siyasi iktidarın işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesinin devrimin sonu değil, başlangıcı olduğu tezi; kapitalizmin mi, yoksa sosyalizmin mi kazanacağı meselesinin çözülmesinin oldukça uzun bir zaman alacağı tezi; burjuva etkisinin varlığının revizyonizmin iç kaynağı, emperyalist baskıya teslim olmanın ise revizyonizmin dış kaynağı olduğu tezi vb.

ÇKP temsilcileri aynı zamanda bazı gerekli uzlaşmalar da yaptı. Barış içinde geçiş meselesinin formülasyonunun yanısıra, SBKP 20. Kongresine atıf yapılmasına karşıydık ve değişiklikler önermiştik. Fakat SBKP yönetiminin o zamanki güç durumunu dikkate aldığımızdan, değişiklikler üzerinde ısrar etmedik.

Daha büyük çıkarları gözeterek verdiğimiz bu tavizlerin, sonradan SBKP yönetimi tarafından uluslararası komünist hareket içindeki ayrılıkları keskinleştirmek ve bir bölünme yaratmak için bahane olarak kullanılacağı kimin aklına gelirdi?

SBKP Merkez Komitesinin Açık Mektubu, 20. Kongrenin yanlış çizgisini uluslararası komünist hareketin ortak çizgisinin yerine koyma çabası içinde, 20. Kongre kararlarını sürekli olarak 1957 Açıklamasıyla aynı çizgide gösteriyor. Çok önce belirttik ve bir kere daha önemle belirtelim: Bütün kardeş Partilerin bağımsız ve eşit olduğu ilkesi uyarınca, kardeş Partilerden, bir Partinin kongre kararlarını veya herhangi birşeyi kabul etmelerini talep etmek hakkı kimseye verilmemiştir; ve bir Parti kongresinin kararları, hangi Partinin olursa olsun, uluslararası komünist hareketin ortak çizgisi olarak kabul edilemez ve bu kararların diğer kardeş Partiler üzerinde hiçbir bağlayıcı gücü yoktur. Bizi ve bütün kardeş Partileri bağlayan ortak kodeks, ancak ve ancak Marksizm-Leninizm ve oybirliğiyle kabul edilen belgelerdir.

SBKP YÖNETİMİNİN REVİZYONİZMİNİN İLERLEMESİ

1957 Moskova Toplantısı ve oybirliğiyle kabul edilen Açıklamadan sonra, SBKP yönetiminin Açıklamada ortaya konan çizgiyi izleyeceğini ve hatalarını düzelteceğini umduk. Üzülerek belirtelim ki, bizim ve diğer bütün kardeş Marksist-Leninist partilerin umudunun aksine, SBKP yönetimi Açıklamanın devrimci ilkelerini ve kardeş Partiler ve ülkeler arasındaki ilişkilere yol gösteren ilkeleri gittikçe daha ciddi bir şekilde çiğnedi ve Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi yolundan gittikçe daha fazla uzaklaştı. SBKP yönetiminin revizyonizmi gittikçe ilerledi. Bu gelişme, uluslararası komünist hareketteki ayrılıkları şiddetlendirdi ve yeni bir aşamaya vardırdı.

1957 Açıklamasının, ABD emperyalizminin bütün dünya halklarının düşmanı olduğu şeklindeki ortaklaşa sonucunu tamamen hiçe sayan SBKP yönetimi, hararetle ABD emperyalizmiyle işbirliği ve dünya meselelerinin Sovyetler Birliği ve ABD devlet başkanları tarafından çözülmesi yollarını aradı. Özellikle 1959 Eylülündeki Camp David görüşmeleri sırasında Kruşçev, Eisenhower'ı «halkının mutlak güvenini kazanmış»[7] ve «bizim kadar barışın korunmasına çalışan»[8] biri olarak göklere çıkardı. Üstelik, SBKP'deki yoldaşlar, varlığını bizzat Eisenhower'ın inkar ettiği «Camp David ruhu» denen şeyin hararetle reklamını yaparak, bunun «uluslararası ilişkilerde yeni bir çağ» başlattığını[9] ve «tarihte bir dönüm noktası» olduğunu[10] iddia ettiler.

SBKP yöneticileri, 1957 Açıklamasının devrimci çizgisini hiçe sayarak, Kruşçev'in beyanlarında ve Sovyet basınında kendi revizyonist çizgileri olan «barış içinde birarada yaşama», «barış içinde yarış» ve «barış içinde geçiş»i gayretle savundular. Emperyalistlerin «akıllılığını» ve «iyi niyetini» övdüler; yeryüzünün büyük bir kısmı hala emperyalizmin egemenliği ve denetimi altındayken, «silahların, silahlı kuvvetlerin ve savaşların olmadığı bir dünya»nın gerçekleştirilebileceğini[11], genel ve tam bir silahsızlanmanın «Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın iktisadi gelişmesinde tam anlamıyla yeni bir çağ açabileceğini»[12] vb. söylediler.

SBKP; Marksizm-Leninizmin ilkelerini tahrif eden bir çok kitap ve makale yayınladı; bu ilkelerin devrimci ruhunu iğdiş et-

ti ve felsefe, ekonomi-politik, sosyalizm ve komünizm teorisi, tarih, edebiyat ve sanat alanlarında bir dizi önemli ilke meselesiyle ilgili revizyonist görüşlerini yaydı.

SBKP yönetimi, hatalı görüşlerini uluslararası demokratik örgütlere zorla kabul ettirmek ve onların doğru çizgilerini değiştirmek için faal bir çaba gösterdi. Bu konudaki tutumun en belirgin örneği, Sovyet yoldaşların Dünya Sendikalar Federasyonu Genel Konseyinin 1960 Haziranındaki Pekin Toplantısındaki davranışıydı.

SBKP yöneticileri, 1957 Açıklamasında tespit edilmiş olan, kardeş Partiler ve ülkeler arasındaki ilişkilere yol gösteren ilkeleri hiçe sayarak, ABD emperyalizmine yaranma gayreti içinde, Çin'e karşı azgın faaliyetlere giriştiler. Marksizm-Leninizme sıkı sıkıya bağlı olan Çin Komünist Partisini, kendi revizyonist çizgilerinin uygulanmasında karşılarında bir engel olarak gördüler. Kendi iç meselelerini çözdüklerini ve durumlarını istikrara kavuşturduklarını, dolayısıyla «düşmanlara karşı dostluk ve dostlara karşı düşmanlık» politikalarını daha da ileri götürebileceklerini sandılar.

SBKP yönetimi, 1958'de, Çin'i Sovyet askeri denetimi altına sokmak amacıyla hazırlanmış mantıksız istekler ileri sürdü. Çin Hükümeti, haklı olarak bu mantıksız istekleri kararlılıkla reddetti. Çok geçmeden, 1959 Haziranında Sovyet Hükümeti, 1957 Ekiminde Çin ve Sovyetler Birliği arasında imzalanmış olan, milli savunmada yeni teknoloji hakkındaki anlaşmayı tek taraflı olarak yırtıp attı; Çin'e bir atom bombası örneği ve bunun imali için gerekli teknik bilgiyi vermeyi reddetti.

Daha sonra, Kruşçev'in ABD'yi ziyaretinin arifesinde SBKP yönetimi aceleyle, Çin'in ısrarlı itirazlarını hiçe sayarak, Çin-Hint sınır olayı hakkında Hint gericilerinin yanında yer alan 9 Eylül tarihli TASS bildirisini yayınlattı. Böylece SBKP yönetimi, Çin ile Sovyetler Birliği arasındaki ayrılıkları bütün dünya önünde açığa vurmuş oldu.

SBKP'nin milli savunmaya yönelik yeni teknolojik hakkındaki anlaşmayı iptal etmesi ve Kruşçev'in ABD'yi ziyareti arifesinde Çin-Hint sınır çatışması hakkındaki bildirinin yayınlanması, ABD emperyalistlerine yaranmak ve «Camp David ruhu» denen şeyi yaratmak amacıyla Eisenhower'a sunulan armağanlardı.

SBKP yöneticileri ve Sovyet basını, Çin Komünist Partisinin

iç ve dış siyasetine de birçok alçakça saldırı yönelttiler. Bu saldırıların hemen hemen tümünde bizzat Kruşçev başı çekiyordu. Kruşçev, Çin'deki sosyalist inşanın «bir aşamayı atladığını», «eşitlikçi komünizm» olduğunu[13] ve Çin'in halk komünlerinin «özünde gerici» olduğunu[14] ima etti. Çin'i savaşsever olmakla, «maceracılık»la[15] vb. üstü kapalı bir şekilde suçladı. Camp David görüşmelerinden dönüşte, Çin'e ABD'nin «iki Çin» planını yutturmaya teşebbüs edecek kadar ileri gitti ve Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşunun onuncu yıldönümünde verilen bankette, Çin'e «kapitalist sistemin sağlamlığını kuvvet yoluyla sınamaya kalkışmamak» konusunda bir nutuk çekti.

SBKP yönetiminin izlediği revizyonist ve bölücü çizgi, uluslararası komünist hareketin saflarında ciddi karışıklıklar yarattı. Sanki artık ABD emperyalizmi dünya halklarının yeminli düşmanı olmaktan çıkmıştı. Bazı komünistler Eisenhower'i bir «barış elçisi» olarak karşıladılar. Marksizm-Leninizm ve 1957 açıklaması sanki eskimişti.

Bu şartlar altında Çin Komünist Partisi, Marksizm-Leninizmi ve 1957 Açıklamasını savunmak ve uluslararası komünist hareketteki ideolojik karışıklığa son vermek için 1960 Nisanında «Yaşasın Leninizm!» adlı makaleyi ve diğer iki makaleyi yayınladı. Bu yazılarda, ilkelere bağlılık ve birliği savunma konularındaki tutarlı tavrımızı devam ettirerek, 1957 Açıklamasının devrimci tezlerinin ve Marksizm-Leninizmin emperyalizm, savaş ve barış, proletarya devrimi ve proletarya diktatörlüğü hakkındaki temel teorilerinin açıklanmasına ağırlık verdik. Bu üç makaledeki görüşler, SBKP yöneticileri tarafından propaganda edilen hatalı görüşler dizisinden tamamen farklıydı. Ancak, daha büyük çıkarlar uğruna, SBKP'den yoldaşları kamuoyu önünde eleştirmekten kaçındık ve mücadeleyi emperyalistlere ve Yugoslav revizyonistlerine yönelttik.

SBKP Merkez Komitesinin Açık Mektubu, «Yaşasın Leninizm!» adlı makaleyi ve diğer iki makaleyi çarpıtmak ve onlara saldırmak için çok gayret sarfediyor; fakat saldırılarını inandırıcı kanıtlarla destekleyemiyor. Şu soruyu sormak isteriz: O şartlar altında, yaygınlaşmış olan yanlış görüşler ve saçma iddialar hakkında susmalı mıydık? Marksizm-Leninizmi ve 1957 Açıklamasını

savunmak için harekete geçmek, hakkımız ve gerçekten görevimiz değil miydi?

SBKP YÖNETİMİNİN ÇKP'YE BEKLENMEDİK SALDIRISI

«Yaşasın Leninizm!» adlı makale ile diğer iki makalenin yayınlanmasından bir hafta sonra, bir Amerikan U-2 uçağı Sovyet hava sahasını ihlal etti ve ABD, Dört Büyükler Zirve Konferansını akamete uğrattı. «Camp David ruhu» tamamen kayboldu. Böylece olaylar görüşlerimizi bütünüyle doğruladı.

Baş düşman karşısında Çin ve Sovyetler Birliği Komünist Partilerinin ve bütün dünyadaki kardeş Partilerin, görüş ayrılıklarının üstesinden gelmeleri, birliği güçlendirmeleri ve düşmana karşı ortak bir mücadele yürütmeleri zorunluydu. Fakat olaylar beklenenin tersi yönünde gelişti. 1960 yazında, uluslararası komünist hareketteki ayrılıklar daha da genişledi; Çin Komünist Partisine karşı geniş çapta bir kampanya açıldı ve SBKP yönetimi, Çin ve Sovyet Partileri arasındaki ideolojik görüş ayrılıklarını devletlerarası ilişkiler alanına da aktardı.

1960 Haziranının ilk günlerinde SBKP Merkez Komitesi, o ayın sonunda Bükreş'te toplanacak olan Romanya İşçi Partisi 3. Kongresinin, bütün sosyalist ülkeler Komünist ve İşçi Partileri temsilcilerinin biraraya gelmesi ve dört devletin zirve konferansının ABD tarafından baltalanması üzerine ortaya çıkan uluslararası durum hakkında görüş alışverişinde bulunmaları için bir fırsat olarak değerlendirilmesini önerdi. Çin Komünist Partisi, ne bu acele toplantı fikrini, ne de salt sosyalist ülkeler Parti temsilcilerinin toplanması fikrini onayladı. Biz, dünyadaki bütün Komünist ve İşçi Partileri temsilcilerinin katılacağı bir toplantının yapılması gerektiği yolunda olumlu bir öneride bulunduk ve böyle bir toplantının başarıya ulaştırılması için yeterince hazırlık yapılması gerektiğini savunduk. SBKP önerimizi kabul etti. Bunun üzerine her iki Parti, Romanya İşçi Partisi 3. Kongresine katılacak olan kardeş Partiler temsilcilerinin, uluslararası toplatıyı hazırlamak amacıyla, toplantının tarihi ve yeri hakkında geçici olarak görüş

alış-verişinde bulunabilecekleri, ve fakat herhangi bir karar alamayacakları fikrinde anlaştı.

Ancak, gariptir ki, SBKP yöneticileri, Bükreş'te sözlerinden döndüler ve mücadelenin namlusunu ABD emperyalizmine değil, Çin Komünist Partisine çevirerek, beklenmedik bir saldırıya geçtiler.

Kardeş Partiler Temsilcilerinin Bükreş Toplantısı 24-26 Haziran 1960 tarihleri arasında yapıldı. Bu toplantıyı Çin Komünist Partisine yapılan «yoldaşça yardım» olarak nitelemek, SBKP Merkez Komitesi Açık Mektubunun öne sürdüğü bayağı bir yalandır.

Gerçekte, Kruşçev başkanlığındaki SBKP heyeti, toplantının arifesinde, SBKP Merkez Komitesinin ÇKP Merkez Komitesine göndermiş olduğu 21 Haziran tarihli bilgi mektubunu bazı kardeş Parti temsilcilerine dağıttı; diğerlerine de okudu. Bu mektup, baştan sona, ÇKP'ye yöneltilen asılsız iftiralar ve saldırılarla doluydu; SBKP yönetimi tarafından başlatılan Çin aleyhtarı kampanyanın programını oluşturuyordu.

Kruşçev, toplantıda Çin Komünist Partisine yöneltilen toplu saldırıyı örgütlemede önayak oldu. Konuşmasında, Çin Komünist Partisini «çılgınlar», «savaş kışkırtıcılığı yapmak isteyenler», «emperyalist tekelci kapitalistlerin bayrağını devralan»; Çin-Hint sınır meselesinde «katıksız milliyetçilik» yapan ve SBKP'ye karşı «Troçkist yollara» başvuran kişiler olarak, hayasızca karaladı. Kruşçev'e itaat eden ve onun önderliğini izleyen bazı kardeş Parti temsilcileri de, azgın bir şekilde ÇKP'yi «dogmatik», «sol maceracı», «sahte-devrimci», «sekter», «Yugoslavya'dan daha kötü» olmakla ve buna benzer ithamlarla suçladılar.

Kruşçev tarafından bu toplantıda başlatılan Çin aleyhtarı kampanya, birçok kardeş Parti için de şaşırtıcı oldu. Birçok Marksist-Leninist kardeş Parti temsilcileri, SBKP yönetiminin yanlış hareketini onaylamadılar.

Arnavutluk Emek Partisi heyeti, bu toplantıda SBKP yöneticilerine boyuneğmeyi reddetti ve onların sekter faaliyetlerine kesinlikle karşı koydu. Bunun sonucu olarak, SBKP yöneticileri Arnavutluk Emek Partisini kendileri açısından tehlikeli gördüler. Bundan sonra Arnavutluk Emek Partisine karşı keskin tedbirler alma yolunu tuttular.

SBKP yönetimi tarafından ÇKP'ye karşı girişilen bu alçakça saldırı, «yoldaşça yardım» olarak nitelendirilebilir mi? Elbette ki hayır. Bu, SBKP tarafından sahneye konmuş ve daha önceden tasarlanmış Çin aleyhtarı bir oyundu. Bu, 1957 Açıklamasında tespit edilen, kardeş Partiler arasındaki ilişkilere yol gösteren ilkelerin ciddi ve kaba bir şekilde çiğnenmesiydi. Bu, SBKP yöneticileri tarafından temsil edilen revizyonistlerin, Marksist-Leninist bir Partiye karşı giriştikleri büyük çaplı saldırıydı.

Bu şartlar altında, Çin Komünist Partisi Marksist-Leninist konumları ve 1957 Açıklamasında tespit edilen, kardeş Partiler arasındaki ilişkilere yol gösteren ilkeleri savunmak için, SBKP yönetimine karşı dişe diş bir mücadeleye girişti. Bükreş Toplantısındaki ÇKP temsilcileri, ortak çıkarları dikkate alarak, toplantı üzerine yayınlanan Komünikeyi imzaladı ve aynı zamanda, ÇKP Merkez Komitesinin direktifi üzerinde, 26 Haziran 1960 tarihinde bir bildiri dağıttı. Bu bildiride, ÇKP heyeti Kruşçev'in Bükreş'teki davranışlarının uluslararası komünist hareket için son derece kötü bir örnek teşkil ettiğini belirttiler. Bildiri resmen şunu ilan etti:

> «Kruşçev yoldaşla aramızda, Marksizm-Leninizmin bir dizi temel ilkesi konusunda ayrılıklar vardır.» «Uluslararası komünist hareketin geleceği, bütün ülkeler halklarının ihtiyaçlarına ve mücadelelerine ve Marksizm-Leninizmin rehberliğine bağlıdır; hiçbir zaman herhangi bir kişinin emriyle belirlenemez.» «... Partimiz sadece ve sadece Marksizm-Leninizm gerçeğine inanır, ona itaat eder ve Marksizm-Leninizme aykırı olan hatalı görüşlere hiçbir zaman boyun eğmeyecektir.» (Bkz. Ek II)

SBKP yöneticileri, Bükreş'te Çin Komünist Partisi'ne boyun eğdiremediklerine razı olamadılar. Bükreş Toplantısından hemen sonra, Çin ve Sovyet Partileri arasındaki ideolojik ayrılıkları devletlerarası ilişkiler alanına yaymak için bir dizi harekete girişerek, Çin'e daha fazla baskı yaptılar.

Sovyet Hükümeti, Temmuz 1960'ta Çin'deki bütün Sovyet uzmanlarını bir ay içinde geri çağıran tek taraflı bir karar aldı ve böylece yüzlerce anlaşma ve sözleşmeyi yırtıp attı. Sovyet tara-

fı, Çin'in Sovyet okuyucular için çıkardığı Drujba (Dostluk) ve Sovyetler Birliği'nin Çinli okuyucular için çıkardığı Su Çung Yu Hao (Sovyet-Çin Dostluğu) dergilerinin yayınlanmasına ve karşılıklı dağıtımına ilişkin anlaşmayı tek taraflı olarak yırtıp attı; sebepsiz olarak, Sovyetler Birliği'ndeki bir Çin Büyükelçiliği görevlisinin, Çin Hükümeti tarafından geri çağrılmasını talep etti ve Çin-Sovyet sınırında karışıklık çıkardı.

Öyle görünüyor ki, SBKP yöneticileri bir işaretle, adamlarını saldırıda bulunmak için biraraya getirerek ve şiddetli siyasi ve iktisadi baskı uygulayarak, Çin Komünist Partisini Marksist-Leninist ve proleter enternasyonalist tutumunu terketmeye ve kendi revizyonist ve büyük-güç şövenisti emirlerine boyun eğmeye zorlayabileceklerini hayal ettiler. Fakat çelikleşmiş ve sınanmış Çin Komünist Partisi ve Çin halkı, ne altedilebilir, ne de itaat altına alınabilir. Toplu bir saldırı tezgahlayarak ve baskı yaparak bizi boyunduruk altına almaya teşebbüs edenlerin hesapları tamamen yanlış çıkmıştır.

SBKP yönetiminin Çin-Sovyet ilişkilerini baltalama yöntemlerinin ayrıntılarını başka makalelerde anlatacağız. Burada sadece, SBKP Merkez Komitesi Açık Mektubunun, Çin-Sovyet ilişkileri konusunda, Sovyet Hükümetinin bütün uzmanlarını Çin'den geri çektiği, yüzlerce anlaşma ve sözleşmeyi tek taraflı olarak yırtıp attığı, böylece Sovyetlerin bu tek taraflı davranışlarının Çin-Sovyet ticaretini daralttığı olgusunu gizleyerek, asılsız olarak Çin'i, ideolojik ayrılıkları devletlerarası ilişkiler alanına taşımakla ve iki ülke arasındaki ticareti azaltmakla suçladığını belirteceğiz. SBKP yönetiminin Parti üyelerini ve Sovyet halkını böylesine utanmazca aldatması gerçekten acıdır.

1960 KARDEŞ PARTİLER TOPLANTISINDA İKİ ÇİZGİ ARASINDAKİ MÜCADELE

1960 yılının ikinci yarısında, Komünist ve İşçi Partileri Temsilcileri Toplantısı çevresinde uluslararası Komünist hareket içinde şiddetli bir mücadele gelişti. Bu, Marksizm-Leninizm çizgisi ile revizyonizm çizgisi arasındaki ve ilkelere sımsıkı bağlı kalma

ve birliği savunma siyaseti ile ilkeleri terketme ve bölücülük yapma siyaseti arasındaki bir mücadeleydi.

SBKP yönetiminin yanlış tutumunda inatla direttiği ve yanlış çizgisini uluslararası komünist harekete zorla kabul ettirmeye çalıştığı toplantıdan önce açıkça ortaya çıkmıştı.

Çin Komünist Partisi, ayrılıkların ciddiyetinin tam olarak farkındaydı. SBKP yönetiminin yanlış yolda çok fazla ilerlemeyeceği umuduyla uluslararası komünist hareketin çıkarları doğrultusunda çok çaba harcadık.

10 Eylül 1960'ta ÇKP Merkez Komitesi, SBKP Merkez Komitesinin 21 Haziran tarihli bilgi mektubuna cevap verdi. ÇKP Merkez Komitesi, olguları açıkça ortaya koyan ve her bir şeyi gerekçelendiren cevabında, dünya şartlarına ve uluslararası komünist harekete ilişkin bir dizi önemli ilke meselesi üzerindeki görüşlerini sistemli bir şekilde açıkladı; SBKP yönetiminin bize yönelttiği saldırıları çürüttü; onun yanlış görüşlerini eleştirdi ve SBKP Merkez Komitesine, ayrılığı gidermek ve birliği sağlamak üzere beş olumlu öneride bulundu. (Beş öneri için bkz. Ek III)

ÇKP Merkez Komitesi daha sonra, SBKP temsilcileri ile görüşmek üzere Eylül ayında Moskova'ya bir heyet yolladı. Bu görüşmelerde ÇKP heyeti, SBKP yönetiminin bir yandan ABD emperyalizmini şirin gösterirken, diğer yandan faal olarak Çin'i kötülediğini ve iki Parti arasındaki ideolojik ayrılıkları devletlerarası ilişkiler alanına taşıdığını, böylece düşmanlara kardeş, kardeşlere düşman gibi davrandığını belirtti. ÇKP temsilcileri, SBKP yöneticilerini yanlış tutumlarını değiştirmeleri, kardeş Partiler ve ülkeler arasındaki ilişkilere yol gösteren ilkelere dönmeleri ve ortak düşmanla savaşmak amacıyla Çin ve Sovyet Partileri ve iki ülke arasındaki birliği kuvvetlendirmeleri için ısrarla uyardı. Buna rağmen SBKP yöneticileri, hatalarını düzeltmek için en ufak bir istek göstermediler.

Böylece keskin bir mücadele kaçınılmaz hale geldi. Bu mücadele önce 26 kardeş Partinin temsilcilerinin hazır bulunduğu, kardeş Partiler toplantısının belgelerini hazırlayan Redaksiyon Komitesinde ortaya çıktı; daha sonra, 81 kardeş Parti temsilcisinin toplantısında, çatışma görülmemiş ölçüde şiddetlendi.

Redaksiyon Komitesinin Ekim Ayında Moskova'da devam eden

toplantılarında, SBKP yöneticileri kendi hazırladıkları ve bir dizi hatalı görüşü kapsayan bildirge taslağını zorla kabul ettirmeye çalıştılar. Redaksiyon Komitesi, ÇKP ve diğer bazı kardeş Parti heyetlerinin yürüttüğü mücadele sayesinde, hararetli tartışmalardan sonra SBKP'nin önerdiği bildirge taslağı üzerinde ilkelere ilişkin birçok önemli değişiklik yaptı. Komite, taslağın büyük kısmı üzerinde anlaşmaya vardı. Ne var ki, tartışmayı sürdürmeye kararlı olan SBKP yönetimi, tartışma konusu olan bazı önemli noktalarda anlaşmaya yanaşmadı ve üstelik, Kruşçevin New York'tan dönmesinden sonra, bazı meseleler üzerinde varılmış olan anlaşmaları da reddetti.

81 kardeş Partinin temsilcilerinin katıldığı Toplantı, Kasım 1960'ta Moskova'da yapıldı. SBKP yönetimi, ÇKP ve diğer birçok Parti heyetlerinin ayrılıkları giderme ve birliği güçlendirme arzularını hiçe sayarak, toplantı arifesinde Moskova'da toplanmış olan kardeş Parti temsilcilerine, Çin Komünist Partisine azgınca saldıran ve böylece daha şiddetli bir anlaşmazlık körükleyen 127 sayfalık bir mektup dağıttı.

Seksen bir kardeş Parti temsilcisinin katıldığı toplantı, böylesine anormal bir hava içinde yapıldı. SBKP yönetimi aşağılık davranışlarıyla toplantıyı bir kopmanın eşiğine getirdi. Fakat Çin Komünist Partisi ve diğer bazı kardeş Partiler heyetleri ilkelere bağlı kaldıkları, mücadeleye devam ettikleri ve birliği savundukları için, kardeş Parti heyetlerinin büyük çoğunluğu birlik istedikleri ve bir bölünmeye karşı oldukları için, sonunda anlaşmaya varıldı ve olumlu sonuçlara ulaşıldı.

SBKP Merkez Komitesi Açık Mektubunda, ÇKP temsilcilerinin, bu toplantıda ancak «tamamen tecrit edilme tehlikesiyle karşılaştıklarında Bildirge'yi imzaladıklarını» ilan ediyor. Bu da, bir diğer yalandır.

Gerçek durum neydi?

Toplantıdan önce ve toplantı boyunca, SBKP yönetiminin bazı kardeş Parti temsilcilerini alet ederek Çin Komünist Partisine karşı toplu bir saldırı tezgahladıkları ve sözde çoğunluğa güvenerek, ÇKP'nin ve diğer Marksist-Leninist Partilerin heyetlerini dize getirmeye ve onlara kendi revizyonist çizgi ve görüşlerini zorla kabul ettirmeye çalıştıkları bir gerçektir. Ne var ki, hem 26 kar-

deş Partinin katıldığı Redaksiyon Komitesinde, hem de 81 kardeş Parti temsilcisinin katıldığı toplantıda, SBKP yöneticilerinin görüşlerini başkalarına zorla kabul ettirme çabaları yenilgiye uğramıştır.

Olgu şudur ki, onların bildirge taslağında ileri sürdükleri yanlış tezlerin pekçoğu reddedilmiştir. İşte birkaç örnek:

SBKP yönetiminin, barış içinde birarada yaşamanın ve iktisadi yarışın, sosyalist ülkelerin dış politikasının genel çizgisini oluşturduğu şeklindeki yanlış tezi reddedildi.

Kapitalizmin genel bunalımında yeni bir aşamanın ortaya çıkmasının, barış içinde birarada yaşamanın ve barış içinde yarışın sonucu olduğu şeklindeki yanlış tezi reddedildi.

Barış içinde geçiş olanağının güçlenmekte olduğu şeklindeki yanlış tezleri reddedildi.

Sosyalist ülkelerin «kendi başlarına ilerleme» siyasetlerine karşı çıkılması yolundaki yanlış tezleri reddedildi. Onların bu tezleri, aslında, sosyalizmin inşasında esas olarak kendi gücüne güvenme siyasetine karşı çıkmak anlamına geliyordu.

Uluslararası komünist hareketteki sözde «klik faaliyetlerine» ve «hizipçilik faaliyetlerine» karşı çıkılması yolundaki yanlış tezleri reddedildi. Bu tez aslında kardeş Partilerin kendisine boyun eğmelerini istemek, kardeş Partiler arasındaki ilişkilerde bağımsızlık ve eşitlik ilkelerini ortadan kaldırmak ve danışma yoluyla görüş birliğine varma ilkesinin yerine, azınlığın çoğunluğa tabi olması uygulamasını geçirmek demekti.

Modern revizyonizmin teşkil ettiği ciddi tehlikeyi küçümseyen yanlış tezleri reddedildi.

Olgu şudur ki, ÇKP heyetinin ve diğer kardeş Parti heyetlerinin önemli ilkeler hakkında ileri sürdükleri birçok doğru görüş Bildirgede yeraldı. Emperyalizmin niteliğinin değişmediği; ABD emperyalizminin bütün dünya halklarının düşmanı olduğu; ABD emperyalizmine karşı en geniş birleşik cephenin kurulması gerektiği; dünya savaşını önlemede milli kurtuluş hareketinin önemli bir güç olduğu tezleri; bağımsızlıklarını yeni kazanmış ülkelerin milli demokratik devrimlerini sonuna kadar götürmeleri hakkındaki tez; milli kurtuluş mücadelelerinin sosyalist ülkeler ve uluslararası işçi sınıfı hareketi tarafından desteklenmesi tezi; ABD

emperyalizminin siyasi, iktisadi ve askeri hakimiyeti altında olan bazı ileri kapitalist ülkelerde işçi sınıfının ve kitlelerin esas darbeyi emperyalist ABD hakimiyetine ve aynı zamanda tekelci sermayeye ve milli çıkarlara ihanet eden içerdeki diğer gerici güçlere de yöneltmeleri gerektiği tezi; kardeş Partilere danışarak görüş birliğine varma ilkesi hakkındaki tez; Marksizm-Leninizmin devrimci ruhunun revizyonistlerce iğdiş edilmesine karşı olan tez; Yugoslavya Komünistler Birliği yöneticilerinin Marksizm-Leninizme ihanetleri hakkındaki tez vb. Bütün bu tezler, ÇKP ve diğer bazı Parti temsilcilerinin görüşlerinin kabul edilmesi sonucunda Bildirge'de yer aldı.

SBKP yöneticilerinin, kendi hatalı önerilerini terketmeye karar verip, diğer Partilerin doğru önerilerini kabul etmelerinden sonra, ÇKP ve diğer bazı kardeş Parti heyetlerinin de bazı tavizler verdiklerini eklemek gerekir. Örneğin biz, SBKP 20. Kongresi meselesinde ve kapitalizmden sosyalizme geçiş biçimleri meselesinde onlardan ayrılıyorduk; fakat SBKP'nin ve bazı diğer kardeş partilerin ihtiyaçlarını dikkate alarak bu iki meselenin, 1957 Açıklamasında formüle edildiği biçimde Bildirgeye alınmasını kabul ettik. Ancak, aynı zamanda 20. Kongreye ilişkin böyle bir formülasyona son defa rıza gösterdiğimizi, bir daha asla böyle yapmayacağımızı da açıkça belirttik.

Yukarıda yazdıklarımızdan, uluslararası komünist harekette iki çizgi arasındaki mücadelenin, 1960 Moskova toplantısına başından sonuna kadar hakim olduğu görülebilir. SBKP yönetiminin bu toplantıda ortaya çıkarılan hataları daha da geliştı. SBKP yöneticilerinin hazırladıkları bildiri taslağında ve toplantı boyunca yaptıkları konuşmalarda, kardeş Partilere zorla kabul ettirmek istedikleri yanlış çizginin siyasi içeriğini «barış içinde birarada yaşama», «barış içinde yarış» ve «barış içinde geçiş» hakkındaki hatalı teorilerin, örgütsel içeriğini ise, hatalı sekter ve bölücü siyasetlerin oluşturduğu açıkça görülebilir. Bu, Marksizm-Leninizme ve proleter enternasyonalizmine taban tabana karşıt revizyonist bir çizgiydi. ÇKP ve diğer ML parti heyetleri bu çizgiye karşı koydular ve Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi çizgisini kararlılıkla savundular.

Bu toplantıdaki mücadelenin sonucu, SBKP yönetiminin revizyonist çizgisinin ve görüşlerinin esas olarak reddedilmesi ve ML çizginin büyük bir zafer kazanması oldu. Toplantıda kabul edilen Bildirge'de yeralan devrimci ilkeler, emperyalizme karşı ve dünya barışı, milli kurtuluş, halk demokrasisi ve sosyalizm için verdikleri mücadelelerde bütün kardeş Partilerin ellerinde güçlü birer silahtır. Bu ilkeler, aynı zamanda modern revizyonizme karşı savaşta bütün dünyadaki Marksist-Leninistlerin ellerinde güçlü birer silahtır.

Toplantıda, Marksizm-Leninizme bağlı kalan kardeş Partiler, SBKP yönetiminin hatalı görüşlerini ciddi şekilde eleştirdiler ve onu kendilerinin doğru görüşlerinin birçoğunu kabul etmeye zorladılar. Böylece, başlangıçtaki, SBKP yönetiminin hatalarının en ufak bir şekilde eleştirilmesine bile tahammül edilmediği ve SBKP yönetiminin son sözü söylediği son derece anormal durumu değiştirdiler. Bu, uluslararası komünist harekette büyük tarihi öneme sahip bir olaydı.

SBKP Merkez Komitesi, Açık Mektubunda, ÇKP heyetinin toplantıda «tamamen tecrit edildiğini» iddia ediyor. Bu, SBKP yönetiminin, yenilgisini bir zafer olarak göstermek için giriştiği yüzsüzce bir çabadır.

Toplantıda dayanışma ilkesine, kardeş Partilerin bağımsızlığı ve eşitliği ilkelerine ve danışma yoluyla oybirliğine varma ilkesine uyuldu ve SBKP yöneticilerinin, azınlığa hükmetmek için çoğunluğu kullanmak ve görüşlerini diğer kardeş Partilere zorla kabul ettirmek için harcadıkları çabalar boşa çıkartıldı. Toplantı, Marksist-Leninist Partiler arasındaki ayrılıkları gidermede ilkelere bağlı kalmanın, mücadeleye devam etmenin ve birliği korumanın son derece gerekli olduğunu bir kere daha gösterdi.

SBKP YÖNETİMİNİN REVİZYONİZMİ SİSTEMLEŞİYOR

SBKP Merkez Komitesi Açık Mektubu, «ÇKP yöneticilerinin 1960 Bildirgesine imzalarını atarken aslında manevra yaptıklarını» iddia ediyor. Bu gerçekten doğru mudur? Hayır. Tam tersine, manevra yapan biz değil, SBKP yöneticileriydi.

Bir dizi olgu, SBKP yöneticilerinin, 1960 Toplantısında hazırladıkları bildiri taslağındaki hatalı önerilerini çıkarma yada değiştirmeyi, aslında kendi isteklerine rağmen kabul ettiklerini ve kardeş Partilerin doğru önerilerini kabul ederken samimi olmadıklarını göstermiştir. Kardeş Partilerin oybirliğiyle üzerinde anlaştıkları belge ile biraz olsun ilgilenmediler. 1960 Bildirge'sini çiğnemeye başladıkları zaman, Bildirge'ye attıkları imza daha kurumamıştı bile. Kruşçev, 1 Aralık'ta SBKP Merkez Komitesi adına Bildirgeyi imzaladı ve yirmi dört saat sonra aynı Kruşçev, kardeş Partilerin bu konudaki kararını çiğneyerek, kardeş Partiler heyetleri şerefine verilen bankette utanmadan Yugoslavya'yı sosyalist bir ülke olarak tanımladı.

Seksen bir kardeş Partinin toplantısından sonra, SBKP yöneticileri 1957 Açıklaması ve 1960 Bildirgesini çiğnemede gittikçe daha pervasızlaştılar. Bir yandan, Bildirge'nin dünya halklarının düşmanı olarak ilan ettiği ABD emperyalizmini dost kabul ettiler. «ABD-Sovyet işbirliği»ni savunarak «karşılıklı güven, anlayış ve dostluk köprüleri kurmak»[16] için Kennedy ile birlikte çalışma arzularını dile getirdiler. Öte yandan, bazı kardeş Partileri ve ülkeleri düşman olarak gördüler ve Sovyetler Birliği'nin Arnavutluk ile olan ilişkilerini kökten bozdular.

SBKP'nin 1961 Ekimindeki 22. Kongresi, SBKP yönetiminin Marksizm-Leninizme karşı kışkırtma kampanyasında ve sosyalist kampı ve uluslararası komünist hareketi bölme yolundaki çabalarında yeni bir uç nokta oldu. Bu kongre, SBKP yönetiminin 20. Kongreden itibaren adım adım geliştirdiği revizyonizmin artık sistemleştiğini gösterdi.

SBKP yönetimi, 22. Kongrede Arnavutluk Emek Partisine kamuoyu önünde yoğun bir saldırı başlattı. Kruşçev konuşmasında Enver Hoca ve Mehmet Şehu yoldaşlar başkanlığındaki Arnavutluk yönetiminin devrilmesi için açık çağrı yapacak kadar ileri gitti. Böylece SBKP yönetimi bir Parti kongresinin, kardeş Partilere açıktan açığa saldırmak için kullanılmasının kapısını açtı.

SBKP yönetiminin kongrede yaptığı diğer bir «büyük» iş, 20. Kongrede tamamen inkar edilmesinden beş yıl ve ölümünden sekiz yıl sonra Stalin'e karşı yöneltilen yeni, yoğun saldırıydı.

Son tahlilde bu, SBKP yöneticilerinin 1957 Açıklaması ve 1960

Bildirgesini tamamen bir kenara atmalarını, Marksizm-Leninizme karşı çıkmalarını ve sistemli revizyonist bir çizgi izlemelerini sağlamak için yapılmıştı.

SBKP yöneticilerinin revizyonizmi, Kongrede kabul edilen yeni Program'da yoğun ifadesini buldu.

SBKP Merkez Komitesi Açık Mektubu, 22. Kongrenin çizgisinin «Komünist Partiler Temsilcilerinin Toplantılarında onaylandığını ve 1957 Açıklaması ve 1960 Bildirgesinde ortaya konduğunu» söylüyor. Böyle bir beyanda bulunmak, SBKP yöneticileri için çok büyük bir dikkatsizlik değil midir? Nasıl olur da 1961'de olanları, 1960'daki Komünist ve İşçi Partilerinin toplantısında veya ta 1957 Toplantısında «onaylanmış» veya «ortaya konmuş» olarak nitelendirebilirler?

Fakat böylesine budalaca bir övünmeyi şimdilik bir kenara bırakarak, önce 22. Kongrede kabul edilen Program'ın hangi iplikten dokunduğunu görelim.

Programın ve Kruşçev tarafından program hakkında sunulan raporun yüzeysel bir incelemesi bile, bunun Marksizm-Leninizmin temel teorilerini ve 1957 Açıklaması ve 1960 Bildirgesinin devrimci ilkelerini bütünüyle çiğneyen tamamen revizyonist bir program olduğunu gösterir.

Bu Program, ilkelere ilişkin birçok önemli meselede 1957 Açıklamasına ve 1960 Bildirgesine aykırıdır. Bu Programda SBKP yönetiminin, kardeş Partilerin 1960'daki toplantısında reddedilen birçok hatalı görüşü yeniden piyasaya çıkartılmaktadır. Örneğin, Program, barış içinde birarada yaşamayı dış siyasetin genel ilkesi olarak tanımlamakta; barış içinde geçiş olanağı üzerinde tek taraflı olarak ısrar etmekte ve sosyalist bir ülkenin sosyalizmi inşada esas olarak kendi gücüne güvenme siyasetini, «kendi başına buyruk olma» isteği olarak kötülemektedir.

Program, SBKP yönetiminin 20. Kongreden bu yana izlediği ve esas içeriği «barış içinde birarada yaşama», «barış içinde yarış» ve «barış içinde geçiş» olan yanlış çizgiyi sistemleştirmede bir adım daha ileri gitmiştir.

Program, Marksizm-Leninizmin özünü, yani proletarya devrimi, proletarya diktatörlüğü ve proletarya partisi konusundaki öğretileri kabaca revizyona tabi tutmakta, Sovyetler Birliği'nde ar-

tık proletarya diktatörlüğüne ihtiyaç olmadığını ve SBKP'nin proletaryanın öncüsü olma niteliğinin değiştiğini ilan ederek, «bütün halkın devleti» ve «bütün halkın partisi» gibi saçma teoriler geliştirmektedir. Program, Marksizm-Leninizmin sınıf mücadelesi teorisi yerine hümanizmi koymuş ve Komünizm ülküsünün yerine «özgürlük», «eşitlik» ve «kardeşlik» gibi burjuva şiarlarını geçirmiştir.

Bu Program, hala emperyalizmin ve kapitalizmin boyunduruğu altında yaşayan ve dünya nüfusunun üçte ikisini meydana getiren halkların devrim yapmasına, sosyalizm yolunda ilerleyen ve dünya nüfusunun üçte birini meydana getiren halkların devrimi sonuna kadar götürmelerine karşı çıkan bir programdır. Bu, kapitalizmin sürdürülmesi veya restorasyonu için revizyonist bir programdır.

Çin Komünist Partisi, SBKP'nin 22. Kongresinin hatalarına kesinlikle karşı çıktı. Kongrede ÇKP heyetine başkanlık eden Çu En-lay yoldaş, orada yaptığı konuşmada Partimizin görüşünü ortaya koydu ve Kruşçev'le ve SBKP'nin diğer yöneticileriyle sonradan yaptığı görüşmelerde de SBKP yönetiminin hatalarını samimiyetle eleştirdi.

Kruşçev, ÇKP temsilcileriyle yaptığı görüşmede, eleştirilerimizi ve tavsiyelerimizi tamamen reddetti ve hatta Çin Komünist Partisi içindeki Parti düşmanı unsurları desteklediğini açıkça ifade etti. Kruşçev, SBKP yöneticileri SBKP 20. Kongresinden sonra «Stalin'den farklı bir yol» (yani revizyonizm yolunu) izlemeye başladıklarında, hala kardeş Partilerin desteğine ihtiyaç duyduklarını açıkça ifade etti. Kruşçev, «O zamanlar, Çin Komünist Partisinin görüşü bizim için büyük önem taşıyordu», fakat «şimdi durum değişmiştir», «durumumuz iyidir» ve «kendi yolumuzdan ilerleyeceğiz» dedi.

Kruşçev'in sözleri, SBKP yöneticilerinin revizyonizm ve bölücülük yolunda sonuna kadar gitmeye karar vermiş olduklarını gösterdi. Çin Komünist Partisinin onlara sık sık yoldaşça tavsiyelerde bulunmasına rağmen, onlar bu tavsiyelere kulak asmadılar ve tutumlarını düzeltmek için en ufak bir çaba göstermediler.

ULUSLARARASI KOMÜNİST HAREKETİ BÖLEN, MARKSİZM-LENİNİZME AYKIRI BİR AKIM

SBKP yöneticileri, Açık Mektupta, 22. Kongreden sonra Çin ve Sovyet Partileri arasındaki ilişkileri düzeltmek ve kardeş Partiler ve ülkeler arasında birliği güçlendirmek üzere «yeni çabalarda bulunduklarına» inandırmak için büyük bir çaba harcıyorlar.

Bu da, başka bir yalandır.

İşin içyüzü nedir?

Şudur: SBKP yönetimi, Marksizm-Leninizme tamamen aykırı olan kendi sistematik revizyonist çizgisini geliştirmek amacıyla, 22. Kongreden bu yana, kardeş Partiler ve ülkeler arasındaki ilişkilere yol gösteren ilkeleri çiğnemede ve büyük devlet şövenizmi, sekterizm ve bölücülük siyasetlerini uygulamada gittikçe daha azgın bir tutum takınmıştır. Bu durum, Çin - Sovyet ilişkilerinin daha da bozulmasına ve kardeş Partiler ve ülkeler arasındaki birliğe ciddi zararlar verilmesine yol açmıştır.

SBKP yöneticilerinin 22. Kongreden itibaren Çin-Sovyet birliğini ve kardeş Partiler ve ülkeler arasındaki birliği nasıl baltaladıklarını gösteren başlıca olgular şunlardır:

1. SBKP yöneticileri hatalı çizgilerini uluslararası komünist harekete zorla kabul ettirmek ve 1957 Açıklaması ve 1960 Bildirgesinin yerine kendi revizyonist programlarını geçirmek için çok uğraştılar. Onlar, hatalı çizgilerini, «uluslararası komünist hareketin son yıllardaki Leninist siyasetlerinin bir bütünü»[17] olarak tanımladılar ve revizyonist programlarını, «günümüzün gerçek Komünist Manifestosu»[18] ve «Komünist ve İşçi Partilerinin ve sosyalist ülkeler topluluğu halklarının ortak programı»[19] olarak adlandırdılar.

SBKP yöneticileri, SBKP'nin hatalı çizgisini ve programını rededen ve Marksizm-Leninizmin temel teorilerine ve 1957 Açıklaması ve 1960 Bildirgesinin devrimci ilkelerine sıkı sıkıya bağlı kalan her Partiye düşman gözüyle bakıyorlar, ona karşı çıkıyorlar, saldırıyorlar, zarar veriyorlar ve yöneticilerini devirmek için her yolu deniyorlar.

2. SBKP yönetimi herşeyi hiçe sayarak, sosyalist Arnavutluk'

la diplomatik ilişkilerini kesti. Bu, kardeş Partiler ve ülkeler arasındaki ilişkiler tarihinde eşi görülmemiş bir adımdı.

3. SBKP yönetimi, Çin'e baskı yapmaya ve Çin Komünist Partisine alçakça saldırılar yöneltmeye devam etti. SBKP Merkez Komitesi, 22 Şubat 1962 tarihli ÇKP Merkez Komitesine mektubunda, ÇKP'yi «kendine özgü bir tavır» almakla ve kardeş Partilerin ortak yolundan ayrı bir çizgi izlemekle suçladı ve hatta, M-L Arnavutluk Emek Partisini desteklememizi bir suç gibi gösterdi. SBKP yöneticileri, Çin-Sovyet ilişkilerini iyileştirmenin önşartı olarak, ÇKP'yi Marksist-Leninist ve proleter enternasyonalist tavrını terketmeye, 1957 Açıklaması ve 1960 Bildirgesinin devrimci ilkeleriyle tam bir uyum halinde olan tutarlı çizgisini terketmeye, SBKP yönetiminin hatalı çizgisini kabul etmeye ve kardeş Partiler ve ülkeler arasındaki ilişkilere yol gösteren ilkelerin çiğnenmesini oldubittiye getirerek kabule zorlamaya çalıştılar. SBKP Merkez Komitesi, Açık Mektubunda, bu dönem boyunca ÇKP Merkez Komitesine yazdığı mektuplarla, Kruşçev'in Ekim 1962'de Sovyetler Birliği'ndeki Büyükelçimize birlik isteğini ifade eden sözleriyle böbürleniyor; fakat aslında bütün bunlar kendi aşağılık girişimlerini gerçekleştirmek için yaptıkları işlerdi.

4. SBKP Merkez Komitesi Endonezya, Vietnam, Yeni Zelanda vb. kardeş Partilerin, kardeş Partiler temsilcilerinin toplantıya çağrılması konusunda yaptıkları öneriyi reddettiği gibi, ÇKP Merkez Komitesinin SBKP Merkez Komitesine 7 Nisan 1962 tarihli mektubunda, kardeş Partiler toplantısı hazırlıkları için yapılan beş olumlu öneriyi de reddetti. SBKP Merkez Komitesi, ÇKP Merkez Komitesine 30 Mayıs 1962 tarihli cevabında Sovyet-Arnavutluk ilişkilerini iyileştirmenin ve kardeş Partileri toplantıya çağırmanın önşartı olarak, Arnavut yoldaşların kendi tutumlarını terketmelerini isteyecek kadar ileri gitti.

5. 1962'nin Nisan ve Mayıs aylarında SBKP yöneticileri, Sinkiang'daki Sovyet organlarını ve personelini İli bölgesinde geniş çapta yıkıcı faaliyetler yürütmek amacıyla kullandılar ve onbinlerce Çin yurttaşını Sovyet topraklarına çekmek için vaatlere ve tehditlere başvurdular. Çin Hükümetinin sürekli ihtarlarına ve protestolarına rağmen Sovyet Hükümeti, «Sovyet yasallığı»[20] ve «insaniyet»[21] bahaneleriyle bu Çin yurttaşlarını geri göndermeyi

reddetti. Bu mesele bugüne kadar çözülmüş değildir. Bu, sosyalist ülkeler arasındaki ilişkilerde duyulmamış, gerçekten şaşırtıcı bir olaydır.

6. Sovyet Hükümeti, Ağustos 1962'de, Sovyetler Birliği'nin Amerika Birleşik Devletleriyle nükleer silahların yayılmasının önlenmesi hakkında bir anlaşma imzalayacağını Çin'e resmen bildirdi. Bu, nükleer silahları tekellerinde tutmak amacıyla hazırlanan ortak bir ABD-Sovyet tertibiydi ve Çin'i ABD'nin nükleer gücüne karşı koymak için nükleer silahlara sahip olma hakkından yoksun bırakma girişimiydi. Çin Hükümeti buna karşı sürekli protestolarda bulundu.

7. SBKP yönetimi, ABD emperyalizmi ile siyasi pazarlıklar yapmayı gittikçe daha ateşli bir şekilde savunmaktadır. Bütün çabası, sosyalist kampın ve uluslararası komünist hareketin çıkarları pahasına da olsa, Kennedy ile gerici bir ittifak kurmaktır. Bunun dikkat çekici bir örneği de, Karayipler buhranı sırasında, SBKP yönetiminin, ABD emperyalistlerinin nükleer şantajına boyun eğerek ve ABD Hükümetinin Küba'nın egemenliğine aykırı olan «uluslararası denetim» isteğini kabul ederek teslim olmasıydı.

8. SBKP yönetimi, Hint gericileriyle elbirliği yapma konusunda gittikçe daha gayretkeş davranmakta; sosyalist Çin'e karşı Nehru ile gerici bir ittifak kurmak için vargücüyle çalışmaktadır. SBKP yönetimi ve Sovyet basını açıkça Hint gericilerinin tarafını tuttu; Çin-Hint sınır anlaşmazlığı meselesindeki haklı tutumundan dolayı Çin'i suçladı ve Nehru hükümetini savundu. Hindistan'a Sovyet iktisadi yardımlarının üçte ikisi, Hint gericilerinin Çin-Hint sınır çatışmasını kışkırtmalarından sonra yapılmıştır. 1962 sonbaharında Çin-Hint sınırında başlayan geniş çaptaki silahlı çatışmadan sonra bile, SBKP yönetimi Hint gericilerine verdiği askeri yardımı devam ettirmiştir.

9. SBKP yönetimi, Yugoslavya'nın Tito kliği ile anlaşmak için her geçen gün daha fazla can atmaktadır ve bütün Marksist-Leninist Partilere karşı koymak üzere dönek Tito ile gerici bir ittifak kurmaya azimlidir. 22. Kongreden sonra, Tito kliği hakkındaki kararı geri çevirmek için bir dizi tedbir almış ve böylece 1960 Bildirgesini açıkça yırtıp atmıştır.

10. 1962 Kasımından bu yana SBKP yönetimi, Çin Komünist Partisine ve diğer Marksist-Leninist partilere karşı uluslararası çapta daha da azgın saldırılar yöneltmekte ve sosyalist kampı ve uluslararası komünist hareketi bölmek için yeni bir karşı-akım tezgahlamaktadır. Kruşçev, demeç üstüne demeç vermiş ve Sovyet basını bir dizi konuda Çin Komünist Partisine saldıran yüzlerce makale yayınlamıştır. SBKP yöneticilerinin diktası altında geçen Bulgaristan, Macaristan, Çekoslovakya, İtalya ve Almanya Demokratik Cumhuriyeti kardeş Partileri kongreleri, Çin aleyhtarı gösterilere sahne oldu ve kırktan fazla kardeş Parti, Çin Komünist Partisine ve diğer Marksist-Leninist partilere saldıran kararlar, bildiriler veya makaleler yayınladılar.

Yukarıda belirtilen olguların SBKP yöneticileri tarafından inkar edilmesi imkansızdır. Bu su götürmez gerçekler, SBKP 22. Kongresinden sonra yapılan «yeni girişimler»in, Çin-Sovyet ilişkilerini iyileştirmeyi ve kardeş Partiler ve ülkeler arasındaki birliği güçlendirmeyi hedef almadığını, tam tersine, sosyalist kampta ve uluslararası komünist harekette daha geniş bölünmeler yaratmak için ABD emperyalistleriyle, Hint gericileriyle ve dönek Tito kliği ile daha geniş çeteler kurmayı amaçladığını ispat etmektedir.

Bu vahim şartlar altında, Çin Komünist Partisinin bazı kardeş Partilerin hücumlarına açık cevap vermekten başka yolu yoktu. 15 Aralık 1962 ile 8 Mart 1963 tarihleri arasında yedi cevap yayınladık. Bu makalelerde, SBKP yönetimine belli bir hareket serbestliği vermeye devam ettik ve onu, adını vererek ve açık bir şekilde eleştirmedik.

SBKP yönetiminin hataları sonucunda Çin-Sovyet ilişkilerinin ciddi bir şekilde bozulmuş olmasına rağmen, Çin Komünist Partisi, Çin ve Sovyet Partileri arasındaki görüşmeler için Moskova'ya bir heyet göndermeyi kabul etti ve görüşmelerde sistemli bir görüş alışverişi sağlamak amacıyla, SBKP Merkez Komitesine 14 Haziran tarihli cevap mektubunda, uluslararası komünist hareketin genel çizgisi hakkındaki önerisini ortaya koydu.

Daha sonraki olayların gösterdiği gibi, SBKP yöneticileri ay-

rılıkları gidermede ve birliği güçlendirmede samimiyetsiz olmakla kalmadılar, aynı zamanda görüşmeleri Çin-Sovyet ilişkilerini daha da kötüleştirmeye yönelen faaliyetlerini gizlemek için bir örtü olarak kullandılar.

Görüşmelerin arifesinde, SBKP yöneticileri bildiriler ve kararlar yoluyla Çin Komünist Partisine isim belirterek kamuoyu önünde saldırdılar. Aynı zamanda, Çin Büyükelçiliği personelinden ve Çinli öğrencilerden bir dizisini hiçbir sebep olmadığı halde Sovyetler Birliği'nden çıkardılar.

SBKP yönetimi 14 Temmuzda, yani ABD-İngiltere-Sovyet görüşmeleri arifesinde, Çin-Sovyet görüşmeleri devam ederken, alelacele SBKP Merkez Komitesinin Sovyetler Birliği'ndeki Parti örgütlerine ve Bütün Komünistlere Açık Mektubu'nu yayınladı ve Çin Komünist Partisine karşı azgın bir saldırıya girişti. Bu, SBKP yöneticilerinin ABD emperyalistlerine, onlara yaranmak amacıyla sundukları bir diğer «değerli» armağandı.

Bundan hemen sonra SBKP yönetimi, Sovyet halkının, Çin halkıda dahil sosyalist kamp halklarının ve barışsever dünya halklarının çıkarlarına açıkça ihanet ederek nükleer testlerin kısmen durdurulması hakkında, ABD ve İngiltere ile Moskova'da bir anlaşma imzaladı; Sovyetler Birliği ile Hindistan arasındaki ilişkiler birden arttı; Kruşçev Yugoslavya'ya «tatil» yapmaya gitti; Sovyet basını Çin'e karşı azgın bir kampanya başlattı. Bütün bu olaylar zinciri, SBKP yönetiminin her şeyi hiçe sayarak kardeş sosyalist ülkelere ve kardeş Marksist-Leninist partilere karşı çıkmak için emperyalistlerle, bütün ülkelerin gericileriyle ve dönek Tito kliği ile ittifak yaptığını çok açık bir şekilde göstermektedir. Bütün bunlar SBKP yönetiminin izlediği revizyonist-bölücü çizginin foyasını bütün açıklığıyla ortaya çıkarmaktadır.

Şimdi emperyalistlerin, bütün ülkeler gericilerinin ve revizyonistlerin meydana getirdiği «Çin aleyhtarı koro» büyük gürültü koparmaktadır. Marksizm-Leninizme karşı çıkmak, sosyalist kampı ve uluslararası komünist hareketin saflarını bölmek için Kruşçev tarafından yöneltilen kampanya artan bir şiddetle yürütülmektedir.

SON YEDİ YILIN OLAYLARI NEYİ GÖSTERİYOR?

Yukarıda ayrılıkların kökenini ve gelişmesini ayrıntısıyla gözden geçirdik. Bunda amacımız, SBKP Merkez Komitesinin Açık Mektubunda çarpıtılan gerçekleri aydınlatmak; Parti üyelerimizin, halkımızın, bütün dünya Marksist-Leninistlerinin ve devrimci halklarının gerçeği görmelerine yardımcı olmaktır.

Son yedi yılın olayları, Çin ve Sovyet Partileri arasındaki ve uluslararası komünist hareket içindeki ayrılıkların, SBKP yönetiminin Marksizm-Leninizmden ve 1957 Açıklaması ve 1960 Bildirgesinin devrimci ilkelerinden ayrılması ve uluslararası komünist harekette revizyonist ve bölücü bir çizgi izlemesi yüzünden ortaya çıktığını yeterince ispat eder. SBKP yönetiminin revizyonizm ve bölücülük yolunda gittikçe ilerlemesi süreci, tam da ayrılıkları derinleştiren ve şiddetlendiren süreçtir.

Son yedi yılın olayları, SBKP yönetimi tarafından tutulan yoğünkü ayrılıkların Marksizm-Leninizme bağlı kalan çizgiyle revizyonizme sarılan çizgi arasındaki; devrimci çizgi ile devrimci olmayan ve karşı-devrimci çizgi arasındaki; anti-emperyalist çizgi ile emperyalizme teslimiyet çizgisi arasındaki ayrılıklar olduğunu yeterince ispat eder. Bunlar, proleter enternasyonalizmi, ile büyük devlet şövenizmi, sekterizm ve bölücülük arasındaki ayrılıklardır.

Son yedi yılın olayları, SBKP yönetimi tarafından tutulan yolun, sosyalizme karşı emperyalizmle ittifak, Çin'e karşı Birleşik Amerika ile ittifak, dünya halklarına karşı bütün ülkelerin gericileriyle ittifak ve kardeş Marksist-Leninist partilere karşı dönek Tito kliği ile ittifak yolu olduğunu yeterince ispat eder. SBKP yönetiminin bu hatalı çizgisi revizyonist fikirlerin uluslararası alanda istilasına yol açmış, uluslararası komünist hareketi eşi görülmemiş ölçüde vahim bir bölünme tehlikesiyle karşı karşıya getirmiş ve halkların dünya barışı, milli kurtuluş, halk demokrasisi ve sosyalizm davasına ciddi zararlar vermiştir.

Son yedi yılın olayları aynı zamanda, Çin Komünist Partisinin, durumun daha da kötüleşmesini önlemek, ilkelerde diretmek, ayrılıkları gidermek, birliği güçlendirmek ve düşmana karşı ortak

mücadele vermek için sürekli olarak çaba gösterdiğini yeterince ispat eder. İtidali elden bırakmadık ve elimizden geleni yaptık.

Çin Komünist Partisi, daima, Çin ve Sovyet Partilerinin ve iki ülkenin birliğinin önemi üzerinde ısrarla durmuştur. Yüce Lenin'in kurduğu SBKP'ye daima saygı duymuştu. Biz daima yüce SBKP ve yüce Sovyet halkına derin proleter kardeşlik duyguları beslediK. SBKP'nin ve Sovyet halkının her başarısından büyük sevinç, ve SBKP'nin sosyalist kampa ve uluslararası komünist harekete zarar veren her hatasından büyük üzüntü duyduk.

Çin Komünistleri SBKP yönetiminin hatalarını bugün keşfetmiş değillerdir. SBKP'nin 20. Kongresinden bu yana, SBKP yönetiminin revizyonizm yolunu tutuşunu endişeyle izledik.

Bu vahim durumla karşı karşıya kalan Partimiz, defalarca ve uzun bir süre boyunca ne yapmamız gerektiğini düşündü.

Kendi kendimize sorduk: SBKP yönetimini izlememiz ve bütün hareketlerimizi onun isteklerine uydurmamız mı gerekir? Böyle yapsaydık, elbette ki SBKP yönetimi sevinecekti: ama biz kendimiz o zaman revizyonistler haline gelmeyecek miydik?

Yine kendi kendimize sorduk: SBKP yönetiminin hataları karşısında susmamız mı gerekir? SBKP yönetiminin hatalarının rastlantısal, tek tek ve küçük hatalar olmayıp, bütün sosyalist kampın ve uluslararası komünist hareketin çıkarlarını tehlikeye sokan bir dizi ilke hatası olduğuna inanıyorduk. Uluslararası komünist hareketin saflarının bir üyesi olarak, bu hatalar karşısında nasıl kayıtsız kalıp susabilirdik? Böyle yapsaydık, Marksizm-Leninizmi ve proleter enternasyonalizmini savunma görevimizi boşlamış olmaz mıydık?

SBKP yöneticilerinin hatalarını eleştirdiğimiz taktirde, onların öç almak amacıyla bize saldıracaklarını ve böylece kaçınılmaz olarak Çin'de sosyalizmin inşasına büyük zarar vereceklerini önceden tahmin etmiştik. Ama komünistlerin saldırıya uğramak korkusuyla, bir milli bencillik tavrı takınarak gerçekleri savunmaktan kaçmaları mı gerekir? Komünistlerin ilkeler üzerinde pazarlık yapmaları mı gerekir?

Biz SBKP'yi Lenin'in kurduğunu, bu Partinin ilk sosyalist devletin Partisi olduğunu, uluslararası komünist harekette ve bütün dünya halkları arasında büyük itibara sahip olduğunu gözönünde

tuttuk. Bu nedenle, uzun bir süre boyunca eleştirilerimizi Çin ve Sovyet Parti yöneticileri arasında yapılan partiler arası görüşmelerle sınırlamak ve ayrılıkları kamuoyu önünde polemiklere başvurmaksızın iç tartışmalar yoluyla çözmek için elimizden geleni yaptık ve SBKP yöneticilerini eleştirirken özel bir dikkat ve sabır gösterdik.

Fakat ÇKP Merkez Komitesindeki sorumlu yoldaşların partiler arası düzinelerce görüşme sırasında SBKP yöneticilerine yaptıkları yoldaşça eleştiri ve tavsiyeler, onların doğru yola dönmelerini sağlama konusunda başarılı olamadı. SBKP yöneticileri, revizyonizm ve bölücülük yolunda gittikçe ilerlediler. İyi niyetle yaptığımız tavsiyelere karşılık, bize birbiri ardı sıra gelen siyasi, iktisadi ve askeri baskılar uyguladılar ve gittikçe şiddetlenen saldırılar yönelttiler.

SBKP yöneticilerinin kötü bir alışkanlıkları var: Kendilerini eleştiren herkese, ayrım gözetmeksizin yaftalar yapıştırıyorlar.

Bize, «Sovyet aleyhtarı» olduğumuzu söylüyorlar. Hayır, arkadaşlar! Bize «Sovyet aleyhtarı» yaftası yapıştırılamaz. Hatalarınızı, sadece yüce SBKP'yi ve yüce Sovyetler Birliği'ni savunmak ve SBKP'nin ve Sovyetler Birliği'nin itibarını ciddi bir şekilde zedelemenizi önlemek amacıyla eleştiriyoruz. Gerçeği söylemek gerekirse, asıl Sovyet aleyhtarı olan, SBKP'yi ve Sovyetler Birliği'ni kötüleyen ve itibardan düşüren biz değil, sizlersiniz. SBKP 20. Kongresinde Stalin'in bütünüyle inkar edilmesinden bu yana, sayısız iğrenç davranışta bulundunuz. SBKP'ye ve Sovyetler Birliği'ne sürdüğünüz kara lekeyi Volga'nın bütün suları bile temizleyemez.

Bize, «Önderliği ele geçirmeye çalışıyorsunuz!» diyorlar. Hayır, arkadaşlar! Böyle bir iftira atmanız hiç de akıllıca bir iş değil. Söylediklerinize bakılırsa, bazı kimseler sizinle «önderlik» denen bir şey için mücadele ediyorlar. Bu, uluslararası komünist harekette bir çeşit «önderliğin» olduğunu ve sizin de bu «önderliğe» sahip olduğunuzu utanmazca iddia etmek değil midir? Baba Parti havasını takınmak sizin kötü, çok kötü bir alışkanlığınızdır. Bu, tamamen gayri-meşru bir şeydir. 1957 Açıklaması ve 1960 Bildirgesi, bütün komünist partilerin bağımsız ve eşit olduklarını açıkça belirtir. Bu ilkeye göre, kardeş Partiler arasındaki ilişki-

ler, hiçbir şart altında yönetici Parti ile yönetilenler arasındaki ilişkilere ya da baba ile oğul arasındaki ilişkilere hiç mi hiç benzeyemez. Biz her zaman, herhangi bir Partinin diğer kardeş Partilere hükmetmesine karşı çıktık ve diğer kardeş Partilere hükmetmek de hiç bir zaman aklımıza gelmedi; bu bakımdan «önderlik» için mücadele etmek diye bir meselemiz yoktur. Uluslararası komünist hareketin şu anda yüzyüze olduğu mesele, şu veya bu Partinin önderliği ele alıp almaması değil, revizyonizme boyun eğmek mi, yoksa 1957 Açıklaması ve 1960 Bildirgesinin devrimci ilkelerini savunmak ve Marksizm-Leninizmin devrimci çizgisinde ısrar etmek mi meselesidir. SBKP yönetimine eleştirimiz, onun kardeş Partilere hükmetme ve revizyonizm ve bölücülük çizgisini onlara zorla kabul ettirme girişimlerine ilişkindir. Bütün arzumuz, kardeş Partilerin Açıklama ve Bildirge'de öngörüldüğü gibi bağımsız ve eşit olmaları ve Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi temeli üzerinde birleşmeleridir.

Uluslararası komünist hareketteki bugünkü büyük tartışmayı kışkırtan, genişleten ve bizi buna zorlayan, SBKP yöneticileridir. Bize karşı geniş çapta saldırıya giriştiklerine ve her türlü hayasızca iftirada bulunduklarına göre, Marksizm-Leninizme ve proleter enternasyonalizmine açıkça ihanet ettiklerine ve Açıklama'yı ve Bildirge'yi yırtıp attıklarına göre, bizim cevap vermekten, iftiralarını çürütmekten, Açıklamayı, Bildirgeyi ve Marksizm-Leninizmi savunmaktan geri duracağımızı bekleyemezler. Tartışma başlamıştır ve neyin doğru, neyin yanlış olduğu tamamiyle açığa çıkarılmalıdır.

Biz Çin komünistleri, ilkeleri ve birliği savunduk, savunuyoruz ve ilerde de savunacağız. SBKP yöneticileri ile polemiğe girerken, onların, devrimi terkederek, devrimci dünya halklarını terkederek, sosyalist kampın ve uluslararası komünist hareketin birliğini terkederek ve ABD emperyalistleriyle, bütün ülkelerin gericileriyle ve dönek Tito kliğiyle işbirliği yaparak, son derece tehlikeli bir yol tutmuş olduklarını anlayacaklarını hala umuyoruz.

Çin ve Sovyet halklarının, sosyalist kampın, uluslararası komünist hareketin ve bütün dünya halklarının çıkarları, bütün Ko-

münist ve İşçi Partilerinin birleşmelerini ve ortak düşmana karşı durmalarını gerektiriyor.

Biz burada, bir kere daha, SBKP yönetimini hatalarını düzeltmeye, Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi yoluna, 1957 Açıklaması ve 1960 Bildirgesinin gösterdiği yola dönmeye çağırıyoruz.

Uluslararası komünist hareket çok önemli bir dönem yaşıyor. Bugünkü tartışma, proleter dünya devriminin geleceği ve insanlığın kaderi açısından canalıcı bir önem taşımaktadır. Tarih gösterecektir ki, bu büyük tartışmadan sonra Marksizm - Leninizm daha göz kamaştırıcı bir şekilde parlayacak ve uluslararası proletaryanın ve dünya halklarının devrim davası daha büyük zaferler kazanacaktır.

EK I

BARIŞ İÇİNDE GEÇİŞ MESELESİ ÜZERİNE TEZLER

(10 Kasım 1957)

I. Kapitalizmden sosyalizme geçiş meselesinde, bir tek olanağa değil, her iki olanağa, barış içinde geçiş ve barışçı olmayan yoldan geçiş olanaklarına değinmek, bize daha fazla esneklik sağlayabilir ve siyasi olarak insiyatifin her an bizde olmasını sağlar.

1. Barış içinde geçiş olanağından söz etmek, bizim açımızdan şiddet kullanmanın öncelikle bir kendini savunma meselesi olduğu anlamına gelir. Bu, kapitalist ülkelerdeki komünist partilerinin bu konuda kendilerine yöneltilen saldırılardan kaçınmalarını mümkün kılar; kitleleri kazanmak ve burjuvaziyi bu çeşit saldırı bahanelerinden yoksun bırakmak ve tecrit etmek için, siyasi bakımdan yararlıdır.

2) Gelecekte uluslararası şartların veya ülke içindeki şartların kökten değiştiği bir sırada, tek tek ülkelerde barış içinde geçiş olanağı ortaya çıkarsa, o zaman kitlelerin desteğini kazanmak ve iktidar meselesini barışçı yollardan çözmek fırsatını zamanında kullanabiliriz.

3) Ancak, bu istek elimizi kolumuzu bağlamamalıdır. Burjuvazi tarih sahnesinden kendi isteği ile inmeyecektir. Bu, sınıf mücadelesinin evrensel bir yasasıdır. Bütün ülkelerde proletarya ve komünist partisi devrim hazırlığını asla gevşetmemelidir. Prole-

tarya ve Komünist Partisi, her zaman karşı-devrimci saldırıları püskürtmeye ve işçi sınıfının iktidarı ele geçirdiği devrimin canalıcı anında, burjuvazi halk devrimini bastırmak için silaha başvurduğu taktirde (ki genel olarak böyle yapması kaçınılmazdır), onu silah gücüyle devirmeye hazırlıklı olmalıdır.

II. Uluslararası komünist hareketin bugünkü durumunda, taktik itibariyle barış içinde geçiş isteğini belirtmek yararlıdır. Fakat barış içinde geçiş olanağına fazla ağırlık vermek doğru değildir. Bunun gerekçeleri şunlardır:

1) Mümkün olan ile gerçek olan, istek ile onun yerine getirilip getirilemeyeceği iki ayrı meseledir. Barış içinde geçiş isteğine değinmeliyiz ama, umudumuzu esas olarak ona bağlamamalı ve bu yüzden bu yöne fazla ağırlık vermemeliyiz.

2) Barış içinde geçiş olanağına ve özellikle parlamentoda çoğunluğu kazanma yoluyla iktidarı ele geçirme olanağına çok fazla önem verildiği taktirde, proletaryanın, emekçi halkın ve Komünist Partisinin devrimci iradesinin zayıflaması ve onları ideolojik bakımdan silahsızlandırılması olasıdır.

3) Bizim bildiğimiz kadarıyla, barış içinde geçiş olanağının, pratik bir önem taşıdığı bir tek ülke hala yoktur. Bu olanak belirli bir ülkede biraz daha belirgin bir hale gelse bile, buna çok fazla ağırlık vermek doğru değildir; çünkü bu, ülkelerin ezici çoğunluğunda gerçeklere uymamaktadır. Böyle bir olanağın herhangi bir ülkede fiilen ortaya çıkması halinde, oradaki Komünist Partisi bir yandan bunu gerçekleştirmeye çalışmalı, öte yandan da burjuvazinin silahlı saldırılarını geri püskürtmeye her zaman hazırlıklı olmalıdır.

4) Bu olanağa fazla önem vererek, ne burjuvazinin gerici niteliği zayıflatılabilir, ne de onu uyutmak mümkün olur.

5) Bu olanağa fazla ağırlık vererek, sosyal-demokrat partiler herhangi bir şekilde devrimci hale getirilemez.

6) Bu olanağa fazla ağırlık vererek, çeşitli ülkelerdeki Komünist Partileri güçlendirilemez. Aksine, bunun sonucunda bazı Komünist Partileri devrimci çizgilerini siler ve böylece halkın gözünde sosyal-demokrat partilerden ayırdedilemez duruma gelirlerse, sadece zayıflamış olurlar.

7) Güçleri toplamak ve devrime hazırlamak çok zordur ve ne

de olsa parlamenter mücadele diğerine kıyasla kolaydır. Parlamenter mücadele biçiminden sonuna kadar yararlanmalıyız; fakat bu mücadele biçiminin rolü sınırlıdır. Önemli olan, devrimin güç toplaması yolundaki çetin çalışmada ilerlemektir.

III. Parlamentoda çoğunluğu kazanmak, eski devlet aygıtını (esas olarak silahlı kuvvetleri) parçalamak ve yeni bir devlet aygıtını (esas olarak silahlı kuvvetleri) kurmakla aynı şey değildir. Burjuvazinin askeri ve bürokratik devlet aygıtı parçalanmadığı taktirde, proletaryanın ve güvenilir müttefiklerinin parlamentoda çoğunluğu kazanmaları ya imkansızdır (çünkü burjuvazi diktatörlüğünü sağlamlaştırmak amacıyla gerekli gördüğü anda anayasayı değiştirecektir), ya da bu çoğunluk güvenceli değildir (örneğin seçimler hükümsüz sayılabilir, Komünist Partisi yasadışı ilan edilebilir, parlamento dağıtılabilir. vb.)

IV. Sosyalizme barış içinde geçiş, sadece parlamentoda çoğunluğun kazanılması yoluyla geçiş şeklinde yorumlanmamalıdır. Esas mesele, devlet aygıtı meselesidir. 1870'lerde Marx, İngiltere'de sosyalizme barışçıl yollardan ulaşabilme olasılığının bulunduğu kanısındaydı, çünkü «o zamanlar İngiltere'de militarizm ve bürokrasi diğer herhangi bir ülkede olduğundan çok daha az gelişmişti.» Şubat Devriminden sonra bir süre Lenin, devrimin «bütün iktidarın Sovyetlere geçmesi» yoluyla barış içinde gelişeceğini ve zafere ulaşacağını umdu; çünkü o zamanlar «silahlar halkın elindeydi». Ne Marx ne de Lenin, barış içinde geçişin eski devlet aygıtından yararlanarak gerçekleştirilebileceğini söylemediler. Lenin tekrar tekrar Marx ve Engels'in şu çok ünlü sözünü ayrıntılı bir şekilde işledi: «İşçi sınıfı mevcut devlet aygıtını ele geçirip, onu kendi amaçları için kullanamaz.»

V. Sosyal-demokrat partiler, sosyalizmin partileri değillerdir. Bu partilerin bazılarının sol kanatları hariç hepsi, burjuvaziye ve kapitalizme hizmet eden partilerdir. Bunlar, burjuva siyasi partilerinin bir başka türüdür. Sosyalist devrim meselesinde tutumumuz sosyal-demokrat partilerinkinden temelde farklıdır. Bu farklılık gizlenmemelidir. Bu farklılığı örtbas etmek, yalnızca sosyal-demokrat parti yöneticilerinin kitleleri aldatmalarına yardım eder ve bizim kitleleri sosyal-demokrat partilerin etkisinden kurtarmamızı engeller. Bununla beraber, sosyal-demokrat partiler konu-

sundaki çalışmalarımızı güçlendirmek ve onların sol ve orta kesimleriyle bir birleşik cephe kurmaya çalışmak şüphesiz ki çok önemlidir.

VI. Bizim bu meseledeki anlayışımız budur. Bu meselede farklı görüşlere sahibiz; fakat çeşitli düşüncelerle Sovyetler Birliği Komünist Partisinin 20. Kongresinden sonra görüşlerimizi belirtmedik. Ortak bir Açıklama yayınlanması sözkonusu olduğuna göre, şimdi görüşlerimizi açıklamak zorundayız. Bununla birlikte, bu bizim bildiri taslağında ortak bir dil kullanmamızı engellemez. Bu meseleyle ilgili olarak, bildiri taslağındaki ve SBKP 20. Kongresindeki formülasyon arasında bir bağ kurulabilmesi için SBKP Merkez Komitesinin bugün ortaya koyduğu taslağı esas almayı kabul ediyor, bazı yerlerde ise değişiklikler yapmayı öneriyoruz.

EK II

ÇİN KOMÜNİST PARTİSİ HEYETİNİN KARDEŞ PARTİLERİN BÜKREŞ TOPLANTISINDA YAYINLADIĞI BİLDİRİ

(26 Haziran 1960)

1) Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi şunları tespit eder: Bu toplantıda Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi heyetinden Kruşçev yoldaş, uluslararası komünist hareketin, ortak sorunların kardeş Partiler arasında görüşmeler yoluyla çözülmesine ilişkin yerleşmiş ilkesini tamamen çiğnemiştir. Kruşçev yoldaş, toplantıdan önce varılan ve toplantıda sadece görüş alışverişinde bulunulması, karar alınmaması şeklindeki anlaşmayı tamamen çiğnemiştir; bunu, içeriği konusunda önceden kardeş Partilere danışmadan ve toplantıda, üzerinde tam ve olağan bir tartışma yapılmasına izin vermeden, hazırlamış olduğu bir bildiri tasarısını öne sürmek şeklindeki beklenmedik saldırıya girişerek yapmıştır. Bu, SBKP'nin uluslararası komünist harekette sahip olduğu, Lenin'in zamanından bu yana geçen uzun yıllar içinde kazanılmış itibarın kötüye kullanılmasının ve üstelik kişinin kendi iradesini başkalarına zorla kabul ettirmesinin çok kaba bir örneğidir. Bu tavrın Lenin'in çalışma tarzıyla ortak hiçbir yanı yoktur ve bu tür davranışlar, uluslararası komünist harekette çok kötü bir geleneğin yerleşmesine kapıyı açar. ÇKP Merkez Komitesi, Kruşçev yoldaşın bu tavrının ve bu hareket tarzının uluslarara-

sı komünist harekette son derece vahim sonuçlar doğuracağı kanısındadır.

2) Çin Komünist Partisi, Marksizm-Leninizme her zaman sadık kalmış ve Marksizm-Leninizmin teorik konumlarına sıkı sıkıya bağlı olmuştur. Geçtiğimiz iki yılı aşkın süredir, 1957 Moskova Açıklamasına tamamen sadık kalmış ve Açıklamanın bütün Marksist-Leninist tezlerini kararlılıkla savunmuştur. Kruşçev yoldaşla aramızda Marksizm-Leninizmin bir dizi temel ilkesi konusunda ayrılıklar vardır. Bu ayrılıklar, bütün sosyalist kampın çıkarları bakımından, proletaryanın ve dünyanın bütün emekçi halklarının çıkarları bakımından; bütün ülkeler halklarının dünya barışını korumaya ve emperyalistlerin bir dünya savaşı çıkarmalarını önlemeye güçlerinin yetip yetmeyeceği bakımından; dünya nüfusunun üçte ikisini ve dünya topraklarının dörtte üçünü oluşturan kapitalist dünyada sosyalizmin zafer kazanmaya devam edip etmeyeceği meselesi bakımından büyük önem taşır. Bütün Marksist-Leninistler bu ayrılıklar karşısında ciddi bir tavır takınmalı, oybirliğiyle karara varma amacı ile bunlar üzerinde ciddi bir şekilde düşünmeli ve yoldaşça tartışmalar yapmalıdırlar. Ama, Kruşçev yoldaşın takındığı tavır, ataerkil, keyfi ve despotça bir tavırdır. O, aslında yüce Sovyetler Birliği Komünist Partisi ile Partimiz arasındaki ilişkiyi kardeşler arasında bir ilişki olarak değil, ataerkil bir baba ile oğul arasındaki ilişki olarak ele almıştır. Bu toplantıda, Partimizi kendi Marksist-Leninist olmayan görüşlerine boyun eğdirmek için baskı yapmıştır. Burada resmen ilan ediyoruz ki, Partimiz sadece ve sadece Marksizm-Leninizm gerçeğine inanmakta ve ona itaat etmektedir. Marksizm-Leninizme aykırı olan hatalı görüşlere hiçbir zaman boyun eğmeyecektir. Biz, Kruşçev yoldaşın Romanya Partisinin 3. Kongresinde yaptığı konuşmada ifade edilen bazı görüşlerin hatalı ve 1957 Moskova Açıklamasına aykırı olduğu görüşündeyiz. Kruşçev yoldaşın konuşması, emperyalistler ve Tito kliği tarafından sevinçle karşılanacaktır ve zaten karşılanmıştır da. İlk fırsatta, SBKP ve diğer kardeş Partiler ile, Kruşçev yoldaşla aramızdaki ayrılıklar üzerine tartışmalar sürdürmeye hazır olacağız. Kruşçev yoldaşın Bükreş'te dağıttığı, Sovyetler Birliği Komünist Partisinin Çin Komünist Partisine gönderdiği Bilgi Mektubuna gelince, ÇKP Merkez Komitesi

bu mektubu dikkatle inceledikten sonra ayrıntılı olarak cevaplandıracaktır. Cevabımız, iki Parti arasındaki ilke ayrılıklarını açıklayacak, işin aslını ortaya koyacaktır; ve Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi, kardeş Partiler ile ciddi, samimi ve yoldaşça tartışmalar yapacaktır. Biz, Marksizm-Leninizm gerçeğinin eninde sonunda galip geleceğine inanıyoruz. Doğrular, her türlü tartışma sınavından geçebilir. Nihayet, doğruyu yanlış, yanlışı doğru olarak göstermek imkansızdır. Uluslararası komünist hareketin geleceği, bütün ülkeler halklarının ihtiyaçlarına, mücadelelerine ve Marksizm-Leninizmin rehberliğine bağlıdır; hiçbir zaman bir tek kişinin emriyle kararlaştırılamaz.

3) Biz, Çin Komünist Partisi, bütün komünist Partilerin birliğini ve bütün sosyalist ülkelerin birliğini korumak için her zaman çaba harcadık. Biz, uluslararası komünist saflarda gerçek birliğin ve emperyalizme ve gericilere karşı ortak mücadelenin çıkarları uğruna, ayrılıklar üzerinde normal bir tartışma açmanın gerekli olduğu, önemli ilke meselelerinin aceleye getirilerek, anormal yöntemlerle veya sadece oylama yoluyla çözülmemesi gerektiği görüşündeyiz. Ne de bir kimse, diğerlerine pratikte denenmemiş veya yanlış olduğu pratikte kanıtlanmış olan keyfi görüşlerini zorla kabul ettiremez. Kruşçev yoldaşın bu toplantıdaki davranış biçimi, uluslararası komünizmin birliğine kesin olarak zararlıdır. Fakat Kruşçev yoldaş nasıl davranırsa davransın, Çin ve Sovyet Partilerinin birliği ve bütün Komünist ve İşçi Partilerinin birliği son tahlilde daha da güçlenecek ve gelişecektir. Uluslararası komünist hareket ve Marksizm-Leninizm geliştikçe, saflarımızın birliğinin sürekli olarak güçleneceğine inancımız kesindir.

4) İki Parti arasındaki ilişkiler bir bütün olarak ele alındığında, Kruşçev yoldaşla aramızdaki ayrılıklar, sadece kısmi niteliktedir. Biz, iki Parti arasındaki ilişkilerde, ortak dava uğruna mücadelede birliğin esas olduğu görüşündeyiz. Çünkü ülkelerimiz sosyalist ülkelerdir. Partilerimiz Marksizm-Leninizmin ilkeleri temeli üzerinde kurulmuştur ve bütün sosyalist kampın davasını iletletmek, emperyalist saldırıya karşı koymak ve dünya barışını kazanmak için savaşıyorlar. Kruşçev yoldaşla ve SBKP Merkez Komitesiyle, sakin kafayla ve yoldaşça tartışmak ve görüş ayrılıklarımızı gidermek olanağını bulacağımızı ve böylelikle Çin ve

Sovyet Partileri arasındaki birliğin güçleneceğini ve ilişkilerin sağlamlaşacağını umuyoruz. Bu sosyalist kampa, ve emperyalist saldırganlara karşı dünya barışı için savaşan dünya halklarının mücadelesine büyük yarar sağlayacaktır.

5) Burada ortaya konulan toplantı bildiri taslağının, 1957 Moskova Açıklamasının doğruluğunu onayladığını görmek bizi sevindirdi. Fakat 1957 Moskova Açıklamasının Marksist-Leninist tezleri bu taslakta eksiksiz bir şekilde sunulmamaktadır ve tek taraflıdır. Ve taslağın bugünkü uluslararası durumun başlıca meseleleri karşısında açık bir tavır takınmaktan kaçınması ve uluslararası işçi sınıfı hareketindeki başlıca tehlike olan modern revizyonizme hiç değinmemesi yanlıştır. Bu nedenle bu taslağı kabul etmek bizim için imkansızdır. Düşmana karşı ortak mücadelede birliği sağlamak için, değiştirilmiş yeni bir taslak sunuyoruz ve tartışılmasını öneriyoruz. Anlaşmaya varmak bu kez mümkün olmazsa, herkes tarafından kabul edilebilir bir belge ortaya çıkarmak için, tam bir tartışmadan sonra, özel bir redaksiyon komitesi kurulmasını öneriyoruz.

EK III

ÇİN KOMÜNİST PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİNİN SOVYETLER BİRLİĞİ KOMÜNİST PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİNİN BİLGİ MEKTUBUNA CEVABINDA, AYRILIKLARIN GİDERİLMESİ VE BİRLİĞİN SAĞLANMASI İÇİN YAPILAN BEŞ ÖNERİ

(10 Eylül 1960)

Ayrılıkları tatlılıkla halletmek ve birliği sağlamak gayreti içinde, bütün samimiyetimizle şunları öneriyoruz:

1) Marksizm-Leninizmin temel ilkeleri ve 1957 Moskova Toplantisi Açıklaması ve Manifesto'sunun ilkeleri, iki Parti arasındaki ve bütün kardeş Partiler arasındaki birliğin ideolojik temelidir. Bütün sözlerimizde ve davranışlarımızda Marksizm-Leninizmin temel ilkelerine ve Moskova Açıklamasının ilkelerine kesinlikle sadık kalmalıyız ve bu ilkeleri doğruyu ve yanlışı ayırdetmenin kıstası olarak kullanmalıyız.

2) Sosyalist ülkeler ve kardeş Partiler arasındaki ilişkiler, Moskova Açıklamasınca öngörülen eşitlik, yoldaşlık ve enternasyonalizm ilkelerine sıkı sıkıya uymalıdır.

3) Sosyalist ülkeler ve kardeş Partiler arasındaki bütün uyuşmazlıklar, Moskova Açıklamasının öngördüğü şartlara uygun olarak, yoldaşça ve temkinli görüşmeler yoluyla giderilmelidir. Hem Sovyetler Birliği ve Çin, hem de Sovyet ve Çin Partileri, uluslararası meselelerde ve uluslararası komünist harekete karşı büyük

sorumluluk taşımaktadırlar. Onlar, eylem birliğini sağlamak için, iki tarafı da ilgilendiren bütün önemli meselelerde birbirlerine danışmalı ve aceleye getirilmeyen görüşmeler yapmalıdırlar. Çin ve Sovyet Partileri arasındaki uyuşmazlıklar, o an için iki Parti arasındaki görüşmeler yoluyla giderilmezse, temkinli görüşmelere devam edilmelidir. Gerektiği taktirde, her iki tarafın görüşleri, tamamiyle objektif bir biçimde bütün ülkelerin Komünist ve İşçi Partilerine, bu Partilerin, ciddi incelemelerden sonra ve Marksizm-Leninizme ve Moskova Açıklamasının ilkelerine uygun olarak doğru yargılara varabilmelerini sağlamak için sunulmalıdır.

4) Komünistler açısından, düşmanla kendimiz ve doğruyla yanlış arasında açık bir çizgi çekmek son derece önemlidir. Partilerimiz dostluğumuza büyük değer vermeli ve düşmana karşı koymak için elbirliği etmelidir; iki Parti ve iki ülke aralarındaki birliği baltalaması olası sözlerden ve davranışlardan kaçınmalı ve böylelikle, düşmana bizi bölme fırsatını vermemelidir.

5) Yukardaki ilkeler temelinde, her iki Parti de diğer Komünist ve Işçi Partileri ile birlikte, tam bir hazırlık ve danışma yoluyla, bu yıl Kasım ayında Moskova'da toplanacak olan bütün ülkelerin Komünist ve İşçi Partileri Temsilcileri Toplantısının başarı kazanması için çaba harcamalıdır. Bu toplantıda Marksizm-Leninizmin temel ilkelerine ve 1957 Moskova Açıklamasının ilkelerine uygun, düşmana karşı ortak mücadelemiz için hepimizin bağlı kalması gereken bir program görevini görecek bir belge hazırlanmalıdır.

BİRİNCİ YORUMUN DİPNOTLARI

(1) «Renmin Ribao»*nun başyazısı, 27 Şubat 1963.*
(2) *Lenin, «Polemik Notlar», Eserler, cilt 17.*
(3) *ABD Enformasyon Dairesi Direktörü T.C. Streibert'in Radyo Konuşması, 11 Haziran 1956.*
(4) *«Komünist Bunalım»*; New York Times *başyazısı, 23 Haziran 1956.*
(5) *J. F. Dulles, 3 Nisan 1956'daki Basın Toplantısında Açıklama.*
(6) *J. Broz Tito, Pula Konuşması, 11 Kasım 1956.*
(7) *N.S. Kruşçev, Moskova'da Kitle Toplantısında Konuşma, 28 Eylül 1959.*

(8) *N.S. Kruşçev, Washington'daki Basın Toplantısı, 27 Eylül 1959.*
(9) *A.A. Gromiko, SSCB Yüce Sovyet Oturumunda Konuşma, 31 Ekim 1959.*
(10) *N.S. Kruşçev ve K.Y. Voroşilov'un D.D. Eisenhower'a Yeni Yıl Kutlama Mesajı, 1 Ocak 1960.*
(11) *N.S. Kruşçev, Arjantin Gazetesi «El Clarin»in Yöneticisi R.J. Noble'ın Sorularına Yanıtlar, 30 Aralık 1959.*
(12) *N.S. Kruşçev, Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda Konuşma, 18 Eylül 1959.*
(13) *N.S. Kruşçev, SBKP 21. Parti Kongresine Rapor, Ocak 1959.*
(14) *N.S. Kruşçev, ABD Senatörü H.H. Humphrey ile Söyleşi, 1 Aralık 1958.*
(15) *N.S. Kruşçev, SSCB Yüce Sovyeti Oturumuna Rapor, Ekim 1959.*
(16) *N.S. Kruşçev ve L.I. Brejnev'in, ABD'nin Bağımsızlığının 185. Yıldönümü Dolayısıyla J.F. Kennedy'ye Kutlama Mesajı, 4 Temmuz 1961.*
(17) *Y. Andropov, «SBKP 22. Parti Kongresi ve Dünya Sosyalist Sisteminin Gelişmesi»*, Pravda, *2 Aralık 1961.*
(18) *N.S. Kruşçev, Özbekistan ve Diğer Birlik Cumhuriyetleri Tarım Fonksiyonerleri Konferansında Konuşma, 16 Kasım 1961.*
(19) *«Birlik ve Beraberlik, Komünizmin Güçlerini On Katına Çıkarıyor»*. Pravda *Başyazısı, 25 Ağustos 1961.*
(20) *Çin'deki Sovyet Büyükelçiliği Tarafından 9 Ağustos 1962'de Çin Dışişleri Bakanlığına Verilen Memorandum.*
(21) *Çin'deki Sovyet Büyükelçiliği Tarafından 29 Nisan 1962'de Çin Dışişleri Bakanlığına Verilen Memorandum.*

STALİN SORUNU ÜZERİNE

Sovyetler Birliği Komünist Partisi
Merkez Komitesinin
Açık Mektubu Üzerine
İkinci Yorum

Renmin Ribao (*Halkın Günlüğü*) *ve Hungki*
(*Kızıl Bayrak*) *Yazı Kurulları*

(13 Eylül 1963)

Stalin meselesi, bütün ülkelerde ve bütün sınıflar arasında yankılar uyandırmış olan, değişik sınıfların ve onların değişik siyasi parti ve gruplarının, üzerinde farklı görüşlere sahip oldukları ve bugün hala çok tartışılan, dünya çapında önem taşıyan bir meseledir. İçinde bulunduğumuz yüzyılda bu mesele üzerinde nihai bir yargıya varılamayacağa benzemektedir. Fakat, Stalin'in tamamen inkar edilmesini doğru bulmayan ve onun anısını gittikçe daha çok saygıyla anan uluslararası işçi sınıfının ve devrimcilerin çoğunluğu arasında esasta bir görüş birliği vardır. Bu, Sovyetler Birliği için de geçerlidir. SBKP yöneticileriyle olan uyuşmazlığımız, bir grup insanla olan bir uyuşmazlıktan ibarettir. Devrim davasını ilerletmek için onları ikna edeceğimizi umuyoruz. Bu makaleyi yazmadaki amacımız budur.

Kruşçev yoldaş «kişiye tapmayla mücadele» bahanesiyle Stalin'i tamamen inkar ederken, Çin Komünist Partisi her zaman için, Kruşçev'in çok yanıldığını ve art niyetleri olduğunu savunmuştur.

Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi, 14 Haziran tarihli mektubunda, «kişiye tapmayla mücadele»nin Lenin'in önderler, parti, sınıf ve kitleler arasındaki ilişkiler hakkındaki bütünlüklü (kendi içinde kapalı) öğretilerine aykırı olduğunu ve komünist demokratik merkeziyetçilik ilkesini baltaladığını belirtti.

SBKP Merkez Komitesinin Açık Mektubu, ilkesel argümanlarımıza cevap vermekten kaçınmakta, ve fakat Çin komünistlerine «kişiye tapmanın savunucuları ve Stalin'in hatalı fikirlerinin tezgahtarları» yaftasını yapıştırmaktadır.

Lenin, Menşeviklerle mücadelesinde, «hasmının ilkesel bir sorundaki argümanına cevap vermemek ve onun sadece «hislere» seslendiğini söylemek, tartışmak değil sövmektir»[1] demişti.

SBKP Merkez Komitesinin Açık Mektupta takındığı tavır aynen Menşeviklerin tavrına benziyor.

Açık Mektubun, tartışma yerine sövme yoluna başvurmasına rağmen, biz buna ilkesel argümanlarla ve pek çok olgu ile cevap vermeyi yeğliyeceğiz.

Yüce Sovyetler Birliği, ilk proletarya diktatörlüğü devletiydi. Başlangıçta bu devlette, Parti ve hükümetin başta gelen önderi Lenin'di, ve onun ölümünden sonra ise Stalin.

Lenin'in ölümünden sonra Stalin, sadece Sovyetler Birliği Parti ve hükümetinin önderi olmakla kalmadı, aynı zamanda uluslararası komünist hareketin de herkes tarafından tanınan önderi haline geldi.

Ekim Devrimiyle ilk sosyalist devletin kuruluşundan bu yana sadece kırk altı yıl geçti. Bu sürenin hemen hemen otuz yılı boyunca Stalin, devletin başta gelen önderiydi. Proletarya diktatörlüğü tarihinde olsun, uluslararası komünist hareketin tarihinde olsun, Stalin'in icraatı son derece önemli bir yer tutar.

Çin Komünist Partisi, Stalin'in nasıl değerlendirilmesi ve ona karşı nasıl bir tavır takınılması gerektiği meselesinin, sadece kişi olarak Stalin'in değerlendirilmesi meselesi olmadığını, daha önemlisi, bunun proletarya diktatörlüğünün ve uluslararası komünist hareketin Lenin'in ölümünden sonraki tarihi tecrübesinin değerlendirilmesi olduğunu savunmuştur.

Kruşçev yoldaş, SBKP 20. Kongresinde Stalin'i tamamen inkar etti. Bütün uluslararası komünist hareketi ilgilendiren bu ilke meselesinde, kardeş Partilere önceden danışmadı ve sonradan da işi oldu bittiye getirmeye çalıştı. Stalin'i SBKP yöneticilerinden farklı bir şekilde değerlendiren herkes, «kişiye tapmayı savunmak»la ve SBKP'nin iç işlerine «karışmak»la suçlandı. Ancak, ilk proletarya diktatörlüğü devletinin tarihi tecrübesinin uluslararası önemini ya da Stalin'in uluslararası komünist hareketin önderi olduğu tarihi gerçeğini kimse inkar edemez; dolayısıyla, Stalin'in değerlendirilmesinin bütün uluslararası komünist hareketi ilgilendiren önemli bir ilke meselesi olduğunu kimse inkar edemez. O halde, SBKP yöneticileri diğer kardeş Partilerin Stalin'in gerçekçi bir tahlilini ve değerlendirmesini yapmalarını hangi gerekçeyle yasaklıyor?

Çin Komünist Partisi, Stalin'in kazanımlarının ve hatalarının tarihi materyalizm yöntemiyle ve tarihin olduğu gibi sunulmasıyla etraflı, nesnel ve bilimsel bir tahlilinin yapılmasında ısrar etmiş, Stalin'in tarihi idealizm yöntemiyle ve tarihin keyfen çarpıtılması ve değiştirilmesiyle, öznel bir şekilde kabaca ve bütünüyle inkarına her zaman karşı çıkmıştır.

Çin Komünist Partisi, sürekli olarak, Stalin'in hatalar işlediğini ve bu hataların ideolojik olduğu kadar toplumsal ve tarihi köklerinin de bulunduğunu savunmuştur. Stalin'e asılsız olarak atfedilen hataları değil, onun gerçekten işlediği hataları eleştirmek gerekir; bu eleştiri doğru bir tavırla ve doğru yöntemlerle yapılmalıdır. Fakat biz, Stalin'in yanlış bir tavırla ve yanlış yöntemlerle doğru olmayan bir şekilde eleştirilmesine sürekli olarak karşı çıktık.

Lenin hayatta iken, Stalin, Çarlıkla mücadele etti ve Marksizmi yaydı; Lenin'in başkanlığındaki Bolşevik Partisinin Merkez Komitesine üye olduktan sonra, 1917 Ekim Devriminin yolunu açma mücadelesinde yer aldı; Ekim Devriminden sonra, proletarya devriminin kazanımlarını savunmak için savaştı.

Stalin, Lenin'in ölümünden sonra, SBKP'ye ve Sovyet halkına, içteki ve dıştaki düşmanlara karşı azimle savaşmada, dünyadaki ilk sosyalist devletin korunması ve pekiştirilmesi yolunda önderlik etti.

Stalin, SBKP'ye ve Sovyet halkına, sosyalist sanayileşme ve tarımın kollektifleştirilmesi çizgisinin savunulmasında, sosyalist dönüşümde ve sosyalizmin inşasında kazanılan büyük başarılarda önderlik etti.

Stalin, SBKP'ye, Sovyet halkına ve Sovyet Ordusuna, anti-faşist savaşın büyük zafer kazanmasını sağlayan zorlu ve çetin mücadelede önderlik etti.

Stalin, oportünizmin çeşitli türlerine, Leninizm düşmanlarına, Troçkistlere, Zinovievcilere, Buharincilere ve diğer burjuva ajanlarına karşı mücadele içinde Marksizm-Leninizmi savundu ve geliştirdi.

Stalin, Marksizm-Leninizmin ölmez eserleri olan birçok teorik

yazısıyla, uluslararası komünist harekete unutulamaz katkılarda bulundu.

Stalin, proleter enternasyonalizmine genel olarak uygun düşen bir dış politika izlenmesinde ve Çin halkı da dahil olmak üzere, bütün halkların devrimci mücadelesine büyük yardımlarda bulunmasında Sovyet Partisine ve Hükümetine önderlik etti.

Stalin, tarihin akışının önünde yer alarak mücadeleyi yönetti; o, emperyalistlerin ve bütün gericilerin uzlaşmaz düşmanı idi.

Stalin'in faaliyetleri, yüce SBKP'nin ve yüce Sovyet halkının mücadelelerine sıkı sıkıya bağlıydı ve bütün dünya halklarının devrimci mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır.

Stalin'in hayatı, büyük bir Marksist-Leninistin, büyük bir proleter devrimcinin hayatıydı.

Şu gerçektir ki, büyük Marksist-Leninist ve proleter devrimci Stalin, Sovyet halkı ve uluslararası komünist hareket için yararlı işler yaparken belirli hatalar da yaptı. Bunlardan bazıları ilke hatalarıydı; bazıları da pratik çalışma sırasında işlenmiş hatalardı; bazıları önlenebilirdi, bazı hataların ise, proletarya diktatörlüğünün önünde hiçbir örneğin olmadığı bir zamanda önlenmesi çok güçtü.

Belirli meselelerde Stalin, düşünce tarzında diyalektik materyalizmden ayrıldı, metafiziğe ve öznelciliğe düştü, bu nedenle bazen gerçeklikten ve kitlelerden koptu. Parti dışı mücadelelerde olduğu kadar, Parti içi mücadelelerde de, belirli durumlarda ve belirli meselelerde, nitelikleri birbirinden farklı iki tip çelişmeyi, yani bizimle düşman arasındaki çelişmeler ile, halk içindeki çelişmeleri, aynı zamanda da bunların ele alınmasında uygulanması gereken yöntemleri birbirine karıştırdı. Stalin tarafından yönetilen karşı-devrimin bastırılması çalışmasında, cezayı hak eden birçok karşı-devrimci uygun şekilde cezalandırıldı, fakat aynı zamanda suçsuzlar da haksız yere mahkum edildi; 1937'de ve 1938' de karşı-devrimcilere karşı baskı alanının genişletilmesi hatası işlendi (karşı-devrimin bastırılmasında çok ileri gidildi). Stalin, Parti ve devlet örgütlerinde proleter demokratik merkeziyetçiliği tam anlamıyla uygulamadı, bu ilkeyi bir dereceye kadar ihlal etti. Kardeş Partilerle ve ülkelerle olan ilişkilerin ele alınmasında bazı hatalar işledi. Uluslararası komünist harekete de bazı kötü

öğütler verdi. Bu hatalar, Sovyetler Birliği'nin ve uluslararası komünist hareketin bazı kayıplar vermesine sebep oldu.

Stalin'in yaşamındaki kazanımları ve hataları, tarihsel ve nesnel olgulardır. Kazanımları ile hataları karşılaştırıldığında kazanımlarının ağır bastığı görülür. Stalin esas olarak doğru idi, hataları ikincildir. Tarihe saygısı olan her dürüst komünist, Stalin'in düşüncelerini ve eserlerini bütünüyle değerlendirdiğinde, muhakkak ki önce Stalin'de esas olan yanı görecektir. Bu nedenle, Stalin'in hataları doğru bir şekilde değerlendirilirken, eleştirilirken ve onların üstesinden gelinirken, Stalin'in yaşamında esas olanın korunması, onun savunduğu ve geliştirdiği Marksizm-Leninizmin korunması gerekir.

Stalin'in ancak ikinci derecede kalan hataları, Sovyetler Birliği'nin ve diğer ülkelerin komünistlerinin bu hatalardan ders alarak bunları tekrarlamaktan kaçınmalarına, ya da daha az hatalar işlemelerine yol açacak tarihi dersler olarak almak yararlı olur. Gerek olumlu gerek olumsuz bütün tarihi dersler, doğru bir biçimde çıkarıldıkları, tarihi gerçekleri çarpıtmayıp bilakis bu gerçeklere uydukları taktirde, bütün komünistlere yararlıdır.

Lenin, bütün hatalarına rağmen büyük proleter devrimciler olan August Bebel ve Rosa Luksemburg gibi kimselere karşı Marksistlerin aldıkları tavrın, İkinci Enternasyonal revizyonistlerinin tavrından tamamen farklı olduğuna birçok defa işaret etmiştir. Marksistler bu kimselerin hatalarını gizlemediler, fakat bu gibi örneklerden, «bunlardan kaçınmayı ve devrimci Marksizmin daha çetin gereklerini yerine getirmek gerektiğini»[2] öğrendiler. Revizyonistler, tam tersine, Bebel'in ve Rosa Luksemburg'un hatalarından «sevinç duyarak» bu hataları «dillerine dolayıp durdular.» Revizyonistlerle alay eden Lenin, bu bağıntıda bir Rus masalına değinmişti: «Bazen kartallar tavuklardan daha alçaktan uçabilir, fakat tavuklar hiçbir zaman kartalların yüksekliğine erişemez.» Bebel ve Rosa Lüksemburg «büyük komünistler»di ve bütün hatalarına rağmen «kartallar» olarak kaldılar; buna karşılık revizyonistler, «işçi sınıfı hareketinin arka bahçesinde, gübre yığınları arasındaki» «tavuk» sürüsüydüler.[3]

Bebel'in ve Rosa Lüksemburg'un tarihi rolleri Stalin'inki ile asla karşılaştırılamaz. Stalin, bütün bir tarihi dönem boyunca,

proletarya diktatörlüğünün ve uluslararası komünist hareketin büyük önderiydi ve onun değerlendirilmesinde çok daha titiz davranılmalıdır.

SBKP yöneticileri, Çin Komünist Partisini Stalin'i «savunmakla» suçlamaktadır. Evet, Stalin'i savunuyoruz. Kruşçev tarihi çarpıtarak Stalin'i tamamen inkar ederken, öne çıkmak ve uluslararası komünist hareketin çıkarları için onu savunmak elbette bizim kaçınılmaz görevimizdir.

Çin Komünist Partisi Stalin'i savunurken, onun doğru yanını savunur; Ekim Devrimiyle yaratılan ilk proletarya diktatörlüğü devletinin şanlı mücadele tarihini savunur; SBKP'nin şanlı mücadele tarihini savunur; bütün dünyada emekçiler arasında uluslararası komünist hareketin itibarını savunur. Kısacası, Marksizm-Leninizmin teori ve pratiğini savunur. Sadece Çin komünsitleri değil, Marksizm-Leninizme bağlı bütün komünistler, bütün sağlam devrimciler ve bütün dürüst düşünen insanlar da aynı şeyi yapmaktadır.

Biz Stalin'i savunurken, onun hatalarını savunmuyoruz. Çin komünistleri uzun zaman önce, onun bazı hatalarıyla bizzat karşı karşıya kaldılar. Çin Komünist Partisi içinde zaman zaman ortaya çıkan hatalı «sol» ve sağ oportünist çizgilerden bazıları, uluslararası kaynakları itibariyle, Stalin'in belirli hatalarının etkisiyle ortaya çıktı. Mao Zedung ve Liu Şao-çi yoldaşların temsil ettikleri Çinli Marksist-Leninistler, 1920'lerin sonundan, bütün '30' lu yıllar boyunca, 1940'ların başına ve ortalarına kadar, Stalin'in hatalarının etkilerine karşı direndiler, zamanla hatalı «sol» ve sağ oportünist çizgileri yendiler ve sonunda Çin devrimini zafere ulaştırdılar.

Ancak, Stalin tarafından öne sürülen bazı yanlış fikirlerin belli Çinli yoldaşlar tarafından benimsenmiş ve uygulanmış olmasının sorumluluğu biz Çinlilere ait olmalıdır. Bu nedenle Partimiz, «sol» ve sağ oportünizme karşı mücadelesinde sadece hata yapmış olan yoldaşları eleştirmiş ve suçu hiç bir zaman Stalin'e yüklememiştir. Eleştirimizin amacı doğru ile yanlışı ayırdetmek, gerekli dersleri çıkarmak ve devrim davasını ilerletmekti. Hata yapmış olan yoldaşlardan, sadece hatalarını düzeltmelerini istedik. Hatalarını düzeltmedikleri taktirde, gizli kapaklı ve bozguncu eylemler

için gizli gruplar örgütlemedikleri sürece, kendi pratik tecrübeleriyle ve zamanla doğruyu görmelerini bekledik. Yöntemimiz, doğru yöntem olan Parti içi eleştiri ve özeleştiri yöntemiydi; birlik arzusuyla yola çıkarak, eleştiri ve mücadele yoluyla yeni bir temel üzerinde yeni bir birliğe ulaştık ve bu şekilde iyi sonuçlar elde ettik. Çelişmelerin, düşmanla bizim aramızdaki değil, halk içindeki çelişmeler olduğu ve bunun için yukarıdaki yöntemi kullanmamız gerektiği görüşünü savunduk.

Kruşçev yoldaş ve SBKP'nin diğer yöneticileri, SBKP 20. Kongresinden bu yana Stalin'e karşı hangi tavrı takındılar?

Onlar, Stalin'in hayatının ve çalışmalarının etraflı bir tarihi ve bilimsel tahlilini yapmadılar, doğru ile yanlış arasında hiçbir ayrım yapmadan onu bütünüyle inkar ettiler.

Stalin'e karşı yoldaş gibi değil, düşman gibi davrandılar.

Tecrübeleri özetlerken eleştiri ve özeleştiri yöntemini kullanmak yerine, bütün hatalardan Stalin'i sorumlu tuttular ya da keyfi olarak icat ettikleri «hataları» ona yüklediler.

Olguları ortaya koyarak bir sonuca varmak yerine, halkı zehirlemek için Stalin'e karşı demagojik kişisel saldırılara giriştiler.

Kruşçev, Stalin'e «katil», «cani», «haydut»[4], «kumarbaz», «Korkunç İvan tipinde bir despot», «Rusya tarihindeki en büyük diktatör», «aptal»[5], «budala»[6] vb. hakaretlerde bulundu. Bu çirkin, adi ve kötü niyetli hakaretleri aktarmak zorunda kaldığımız için kağıdımızın ve kalemimizin kirlenmesinden korkuyoruz.

Kruşçev Stalin'e «Rusya tarihindeki en büyük diktatör» diye iftira etti. Bu, Sovyet halkının otuz yıl boyunca sosyalist sistemde değil de, «Rusya tarihindeki en büyük diktatör»ün «zulmü» altında yaşadığı anlamına gelmez mi? Yüce Sovyet halkı ve dünyanın bütün devrimci halkları bu iftirayla kesinlikle hemfikir değillerdir!

Kruşçev, Stalin'e «Korkunç İvan tipinde bir despot» diye iftira etti. Bu, yüce SBKP'nin ve yüce Sovyet halkının otuz yıldan fazla bir süre dünya halklarına sağladığı tecrübenin proletarya diktatörlüğünün değil de feodal bir «despot»un boyunduruğu altındaki hayatın tecrübesi olduğu anlamına gelmez mi? Yüce Sovyet halkı, Sovyet komünistleri ve bütün dünya Marksist-Leninistleri bu iftiraya kesinlikle karşıdır!

Kruşçev, Stalin'e «haydut» diye iftira etti. Bu, uzun bir dönem boyunca dünyadaki ilk sosyalist devletin bir «haydut» tarafından yönetildiği anlamına gelmez mi? Yüce Sovyet halkı ve bütün dünyadaki devrimci halklar bu iftiraya kesinlikle karşıdır!

Kruşçev, Stalin'e «aptal» diye iftira etti. Bu, geçtiğimiz bir kaç onyıl boyunca kahramanca devrimci mücadeleler veren SBKP'ye bir «aptal»ın önderlik ettiği anlamına gelmez mi? Sovyet komünistleri ve bütün dünya Marksist-Leninistleri bu iftiraya kesinlikle karşıdır!

Kruşçev, Stalin'e «budala» diye iftira etti. Bu, anti-faşist savaşta zafer kazanan Sovyet ordusunun başkomutanının bir «budala» olduğu anlamına gelmez mi? Şanlı Sovyet komutanları ve savaşçıları ve dünyanın bütün anti-faşist savaşçıları bu iftiraya kesinlikle karşıdır!

Kruşçev, Stalin'e «katil» diye iftira etti. Bu, uluslararası komünist hareketin yıllar boyu bir «katil»i kendi öğretmeni olarak gördüğü anlamına gelmez mi? Sovyet komünistleri de dahil olmak üzere bütün dünya komünistleri bu iftiraya kesinlikle karşıdır!

Kruşçev, Stalin'e «kumarbaz» diye iftira etti. Bu, emperyalizme ve gericilere karşı savaşta devrimci halkların bayraktarlığını bir «kumarbaz»ın yaptığı anlamına gelmez mi? Sovyet halkı da dahil olmak üzere bütün dünya devrimci halkları bu iftiraya kesinlikle karşıdır!

Kruşçev'in Stalin'e küfürleri, yüce Sovyet halkına büyük bir hakarettir; SBKP'ye, Sovyet Ordusuna, proletarya diktatörlüğüne ve sosyalist sisteme, uluslararası komünist harekete, bütün dünyadaki devrimcilere ve Marksizm-Leninizme büyük bir hakarettir.

Stalin döneminde Parti ve devlet yönetiminde yer alan Kruşçev, göğsünü yumruklar, masaya vurur ve sesisin son perdesinden Stalin'e küfürler yağdırırken, nasıl bir duruma düşmektedir? Bir «katil»in ya da «haydut»un suç ortağı durumuna mı? Yoksa bir «aptal» ya da «budala» durumuna mı?

Kruşçev'in Stalin'e ettiği bu küfürler ile emperyalistlerin, çeşitli ülkelerin gericilerinin ve komünizm döneklerinin ettiği küfürler arasında ne fark vardır? Neden Stalin'e karşı böylesine derin

bir nefret duymaktasınız? Neden düşmana saldırdığınızdan daha hırslı bir şekilde ona saldırıyorsunuz?

Kruşçev Stalin'e küfretmekle, aslında Sovyet sistemini ve devletini teşhir etmektedir. Bu konuda kullandığı dil, Kautsky, Troçki, Tito ve Cilas gibi döneklerinkinden daha hafif değil, aslında daha ağırdır.

SBKP Merkez Komitesinin Açık Mektubunda yer alan şu pasajı tekrarlamak ve Kruşçev'in kendisine sormak gerekir: «Yüce Lenin'in Partisi hakkında, sosyalizmin anayurdu hakkında, dünyada ilk kez sosyalist devrimi gerçekleştiren ve uluslararası emperyalizme ve ülke içindeki karşı-devrime karşı verilen şiddetli savaşlarda devrimin kazançlarını koruyan ve komünizmin inşası için mücadelede mucizevi kahramanlıklar ve fedakarlıklar gösteren, dünya emekçilerine karşı enternasyonalist görevini dürüstlükle yerine getiren bir halk hakkında nasıl böyle birşey söyleyebilirsiniz?»

Lenin, «Küfürün Siyasetteki Anlamı» adlı makalesinde, «siyasette küfür, çoğu zaman ideolojik içerikten tamamen yoksunluğu (tastamam bir ilke yoksunluğunu), küfredenin çaresizliğini, küfredenin hırçın acizliğini örtmeye yarar» demişti. Bu, Stalin'in hayaletinden sürekli tedirgin olan ve ilkeden yoksunluklarını, çaresizliklerini, o hırçın acizliklerini Stalin'e küfrederek örtmeye çalışan SBKP yöneticilerine uymuyor mu?

Sovyet halkının büyük çoğunluğu, Stalin'e bu şekilde küfredilmesini doğru bulmamakta ve onun anısını gittikçe daha fazla saygıyla anmaktadır. SBKP yöneticileri kendilerini kitlelerden önemli ölçüde tecrit etmişlerdir. Stalin'in hayaleti tarafından tehdit edildiklerini hissetmektedirler, bu hayalet aslında geniş kitlelerin Stalin'in tamamen inkar edilmesinden duyduğu büyük hoşnutsuzluktur. Kruşçev hala, SBKP 20. Kongresine sunduğu, Stalin'i tamamen inkar eden gizli raporu Sovyet halkına ve sosyalist kamptaki diğer halklara göstermeye cesaret edememiştir; çünkü bu rapor gün ışığına tahammül edemeyecek bir rapordur, kitleleri önemli ölçüde yabancılaştıracak bir rapordur.

Özellikle dikkat çekici olan, Stalin'e her fırsatta küfreden SBKP yöneticilerinin, Eisenhower, Kennedy ve benzerlerine «saygı ve güvenle»[7] bakmalarıdır. Stalin'e «Korkunç İvan tipinde bir

despot» ve «Rusya tarihindeki en büyük diktatör» diye küfür etmekte, fakat hem Eisenhower'a, hem de Kennedy'ye «Amerikan halkının mutlak çoğunluğunun desteğini kazanmış olduklarını»[8] belirterek, övgüler düzmektedirler. Stalin'e «budala» diye hakaret etmekte, fakat Eisenhower ve Kennedy'yi «makul» diye övmektedirler. Bir yandan büyük bir Marksist-Leniniste, büyük bir proleter devrimciye, uluslararası komünist hareketin büyük bir önderine vahşice saldırmakta, öte yandan emperyalizmin elebaşılarını göklere çıkarmaktadırlar. Bu olaylar arasındaki bağlantının Marksizm-Leninizme ihanetin mantıki sonucu olmamasına, sadece raslantı olmasına imkan var mıdır?

Kruşçev'in, eğer hafızası çok zayıf değilse, 1937 Ocağında Moskova'da yapılan bir mitingte, Stalin'e hücum edenleri bizzat kendisinin şu haklı sözlerle mahkum ettiğini hatırlaması gerekir: «Stalin yoldaşa saldırmakla, hepimize, işçi sınıfına ve emekçi halka saldırdılar! Stalin yoldaşa saldırmakla, Marx'ın, Engels'in ve Lenin'in öğretilerine saldırdılar!» Bizzat Kruşçev, Stalin'i «Yüce Lenin'in yakın dostu ve silah arkadaşı»[9] diye, «insanlığın en büyük dahisi, öğretmeni ve önderi»[10] ve «yüce, yenilmez komutan»[11] diye, «halkın gerçek dostu»[12] ve kendi «öz babası»[3] diye defalarca övmüştür.

Kruşçev'in, Stalin hayatta iken söylediği sözler ile ölümünden sonra söyledikleri karşılaştırılacak olursa, Kruşçev'in Stalin'i değerlendirmede 180 derecelik bir dönme yaptığı görmezlikten gelinemez.

Kruşçev, Stalin'in önderliği döneminde bizzat kendisinin o zamanki karşı-devrimcileri bastırmada yürürlükte olan siyaseti desteklemede ve uygulamada özellikle faal olduğunu, eğer hafızası çok zayıf değilse, tabii ki hatırlayacaktır.

Kruşçev 6 Haziran 1937'de, Moskova Bölgesi V. Parti Konferansında şöyle diyordu: «Partimiz bütün hainler çetesini merhametsizce ezecek ve bütün Troçkist sağ döküntüleri temizleyecektir ... Bunun güvencesi, Merkez Komitemizin sarsılmaz önderliği, önderimiz Stalin yoldaşın sarsılmaz önderliğidir... Bütün düşmanlarımızı bir tek kişi bile kalmamacasına imha edeceğiz ve küllerini rüzgara savuracağız.»

Kruşçev, 8 Haziran 1938'de Kiev Bölgesi IV. Parti Konferan-

sında şöyle diyordu: «Yakyirler, Balyitskiler, Lyubçenkiler, Zatonskiler ve diğer reziller Ukrayna'ya Polonyalı toprak sahiplerini getirmek istediler, buraya Alman faşistlerini, toprak ağalarını, kapitalistleri getirmek istediler... Çok sayıda düşmanımızı imha ettik, fakat henüz hepsini değil. Bu nedenle uyanık olmamız gerekir. Stalin yoldaşın, kapitalist çember var oldukça casus ve sabotörlerin ülkemize sızabileceği yolundaki sözlerini aklımızdan çıkarmamalıyız.»

Stalin devrinde Parti ve devlet yönetiminde bulunan ve karşıdevrimcileri bastırma siyasetini sıkı sıkıya uygulayan Kruşçev, neden bu dönemde yapılan her şeyi reddediyor, hataların bütün suçunu sadece Stalin'in üzerine yıkıyor ve kendini tamamen temize çıkarmaya çalışıyor?

Stalin yanlış yaptığında, kendi kendini eleştirebiliyordu. Örneğin, Çin devrimi konusunda bazı hatalı öğütlerde bulunmuştu. Fakat Çin devriminin zaferinden sonra hatasını kabul etti. Stalin, 1939'daki SBKP(B) 18. Kongresine sunduğu raporunda, Parti saflarını arındırma çalışması sırasındaki bazı hataları da kabul etti. Ya Kruşçev? O özeleştirinin ne olduğunu hiç mi hiç bilmiyor; yaptığı tek şey, bütün suçu başkalarına yüklemek ve bütün başarılara sahip çıkmaktır.

Kruşçev'in bu çirkin hareketlerinin, modern revizyonizmin gemi azıya aldığı bir zamanda ortaya çıkmış olmasına şaşmamak gerek. 1915'te Lenin'in İkinci Enternasyonal revizyonistlerini Marksizme ihanetlerinden dolayı eleştirirken dediği gibi: «Söylenmiş sözlerin unutulduğu, ilkelerin terkedildiği, dünya görüşünün bir kenara bırakıldığı, kararlardan ve verilen ciddi sözlerden dönüldüğü bu dönemde, buna hiç şaşmamalıdır».[14]

SBKP 20. Kongresinden bu yana ortaya çıkan bir dizi olayın açıkça gösterdiği gibi, Stalin'in SBKP yönetimi tarafından tamamen inkarı son derece ciddi sonuçlar doğurmuştur.

Stalin'in tamamen inkarı, emperyalistlere ve bütün ülkelerin gericilerine, onları çok memnun eden Sovyet aleyhtarı ve komünist aleyhtarı cephane vermiştir. Emperyalistler, SBKP 20. Kongresinden kısa bir süre sonra, Kruşçev'in Stalin aleyhtarı gizli raporunu Sovyetler Birliği'ne ve komünizme karşı dünya çapında bir kampanya açmak için kullandılar. Emperyalistler, bütün ül-

kelerin gericileri, Tito kliği ve çeşitli oportünistler Sovyetler Birliği'ne, sosyalist kampa ve çeşitli komünist partilere saldırmak için bu fırsata dört elle sarıldılar. Böylece birçok kardeş Parti ve ülke güç durumda bırakılmış oldu.

SBKP yöneticilerinin Stalin'e karşı açtıkları azgın kampanya, uzun süreden beri siyasi bakımdan ölü olan Troçkistlerin yeniden canlanmalarına ve Troçki'nin «rehabilitasyonu» için gürültü koparmalarına yol açtı. Sözümona Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Sekreterliği, 1961 Kasımında, SBKP 22. Kongresinin kapanışında yayınladığı «SBKP 22. Kongresine ve Yeni Merkez Komitesine Mektup»ta, Troçki'nin 1937'de, Stalin'in kurbanlarının anısına bir anıt dikileceğini söylemiş olduğunu belirtmiştir. Mektup, «Bugün bu kehanet gerçekleşmiştir. Partinizin Birinci Sekreteri bu anıtın dikileceğine Kongrenizde söz vermiştir» diye devam etmektedir. Bu mektupta, Troçki adının «Stalin'in kurbanları anısına dikilecek anıta altın harflerle yazılması» talebi özel olarak belirtilmiştir. Troçkistler sevinçlerini gizlemeyerek, SBKP yöneticileri tarafından başlatılan Stalin aleyhtarı kampanyanın «Troçkizme kapıyı açtığını», «Troçkizmin ve onun örgütü Dördüncü Enternasyonal'in ilerlemesine büyük yardımı dokunacağını» öne sürmüşlerdir.

SBKP yöneticileri, Stalin'i tamamen inkar ederken, gün ışığına çıkmaya tahammülü olmayan niyetler gütmektedirler.

Stalin 1953'te öldü; üç yıl sonra SBKP yöneticileri 20. Kongre de ona şiddetle saldırdılar ve ölümünden sekiz yıl sonra 22. Kongrede Stalin'in naaşını yerinden alıp yakarak saldırılarını tekrarladılar. SBKP yöneticileri Stalin'e tekrar tekrar şiddetle saldırmakla, bu büyük proleter devrimcinin Sovyetler Birliği ve bütün dünya halkları üzerindeki silinemez etkisini bertaraf etmeyi, Stalin'in savunmuş ve geliştirmiş olduğu Marksizm-Leninizmin inkarı ve revizyonist çizginin tam olarak uygulanabilmesi yolunu açmayı amaçladılar. Revizyonist çizgileri 20. Kongrede başladı ve 22. Kongreyle tamamen sistemleştirildi. Gerçekler açıkça göstermektedir ki, emperyalizm, savaş ve barış, proletarya devrimi ve proletarya diktatörlüğü, sömürge ve yarı-sömürgelerde devrim, proletarya partisi vb. hakkındaki Marksist-Leninist teorileri revi-

ze etmeleri, Stalin'i tamamen inkar etmelerine kopmaz şekilde bağlıdır.

SBKP yönetimi, «kişiye tapmayla mücadele» paravanası altında, Stalin'i tamamen inkar etmeye çalışıyor.

SBKP yöneticilerinin «kişiye tapmaya karşı mücadele» açmaktaki niyetleri, «Parti yaşantısına ilişkin Leninist kıstasları ve Leninist önderlik ilkelerini» yeniden getirmek değildir. Tam tersine, onlar Lenin'in önderler, parti, sınıf ve kitleler arasındaki ilişkiler konusundaki öğretilerini ihlal ediyor ve Partide demokratik merkeziyetçilik ilkesine karşı çıkıyorlar.

Marksist-Leninistler, proletaryanın devrimci partisinin, mücadele içindeki proletaryanın gerçek karargahı olabilmesi için, önderler, parti, sınıf ve kitleler arasındaki ilişkilerin doğru bir şekilde ele alınması ve Partinin demokratik merkeziyetçilik ilkesine uygun olarak örgütlenmesi gerektiği görüşündedirler. Böyle bir Parti, Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğiyle devrim mücadelesinin pratiğini kaynaştırabilen, uzun süre sınanmış önderlerden kurulu, oldukça istikrarlı bir çekirdeğe sahip olmalıdır.

Proletarya partisinin önderleri, ister Merkez Komitesi üyesi, ister mahalli komitelerin üyesi olsunlar, sınıf mücadeleleri ve devrimci kitle hareketleri sırasında kitlelerin içinden çıkar. Bu yöneticiler kitlelere sonsuz sadakat duyarlar, kitlelerle sıkı bağlara sahiptirler ve kitlelerin fikirlerini doğru bir şekilde toparlayıp bu fikirleri uygulamada başarılıdırlar. Böyle yöneticiler proletaryanın gerçek temsilcileridir ve kitlelerce de benimsenirler. Proletarya partisinin böyle yöneticilere sahip olması, Partinin siyasi olgunluğunun bir göstergesidir. Proletarya davasının zafer umudu buna bağlıdır.

«Tarihte, hareketi örgütleme ve yönetme yeteneğine sahip siyasi önderlerini, önde gelen temsilcilerini ortaya çıkarmadan, iktidarı ele geçirmiş bir tek sınıf bile yoktur»[15] diyen Lenin çok haklıydı. Lenin aynı zamanda şunları da söyledi:

> «Tecrübeli ve etkili Parti önderlerinin yetiştirilmesi uzun vadeli ve güç bir iştir. Fakat bu olmadan da proletarya diktatörlüğü ve onun «irade birliği» lafta kalacaktır.»[16]

Çin Komünist Partisi, her zaman, kitlelerin ve bireyin tarihteki rolü konusundaki ve önderler, parti, sınıf ve kitleler arasındaki ilişkiler konusundaki Marksist-Leninist ilkelere sadık kalmış, Parti içinde demokratik merkeziyetçiliği savunmuştur. Her zaman kollektif önderliği savunduk; fakat aynı zamanda önderlerin rolünün küçümsenmesine de karşıyız. Bir yandan bu role önem verirken, öte yandan da kişilerin hakedilmemiş ve aşırı bir şekilde övülmesine, kişilerin rollerinin abartılmasına karşıyız. Daha 1949'da Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi, Mao Zedung yoldaşın önerisiyle, Parti önderlerinin doğum günlerinin törenlerle kutlanmasını, şehir, sokak ve kuruluşlara onların adlarının verilmesini yasaklayan bir karar almıştır.

Bizim bu tutarlı ve doğru tavrımız, SBKP yönetiminin savunduğu «kişiye tapmayla mücadele»den temelde çok farklıdır.

«Kişiye tapmayla mücadele»nin, SBKP yöneticilerinin ileri sürdükleri gibi demokrasiyi geliştirmek, kollektif önderliği uygulamak ve bireyin rolünü abartmaya karşı durmak amacıyla yapılmadığı, tersine, art niyetle yapıldığı gittikçe daha fazla ortaya çıkmaktadır.

Onların «kişiye tapmayla mücadele»sinin esası tam olarak nedir?

Meseleyi dobra dobra koyarsak, şudur:

1. «Kişiye tapmayla mücadele» paravanası altında, Partinin önderi Stalin'i Parti örgütünün, proletaryanın ve halk kitlelerinin karşısına koymak;

2. «Kişiye tapmayla mücadele» paravanası altında, proletarya partisine, proletarya diktatörlüğüne ve sosyalist sisteme çamur atmak;

3. «Kişiye tapmayla mücadele» paravanası altında, kendilerini göklere çıkarmak ve Marksizm-Leninizme sadık devrimcilere saldırarak revizyonist entrikacıların Parti ve devlet yönetimini gaspetmelerinin yolunu açmak;

4. «Kişiye tapmayla mücadele» paravanası altında, kardeş ülkelerin ve kardeş Partilerin iç işlerine karışmak ve oradaki yönetimleri kendi istekleri doğrultusunda yıkmaya çalışmak; ve

5. «Kişiye tapmayla mücadele» paravanası altında, Marksizm-

Leninizme bağlı kardeş Partilere saldırmak ve uluslararası komünist hareketi parçalamak.

«Kişiye tapmayla mücadele», Kruşçev'in ortaya attığı aşağılık bir siyasi entrikadır. Marx'ın birisi için dediği gibi, «entrikacılık onun uzmanlık alanıdır, ama teorisyen olarak bir hiçtir.»[17]

SBKP Merkez Komitesinin Açık Mektubunda, «kişiye tapmayı yıkarken ve onun sonuçlarına karşı mücadele ederken... haklı itibar kazanmış önderleri de yüceltmek»ten söz ediliyor. Bu ne demektir? Bu, SBKP yöneticilerinin, Stalin'i ayaklar altına alırken Kruşçev'i göklere çıkarmaları demektir.

Ekim Devrimi sırasında henüz komünist olmayan, İç Savaş sırasında tabanda bir siyasi görevli olan Kruşçev'i, «Kızıl Ordunun aktif kurucusu»[18] olarak tanıtmaktadırlar.

«Stalingrad savaşında Kruşçev'in sesi sık sık duyulmaktaydı»[19] ve Kruşçev «Stalingradlıların ruhuydu»[20] diyerek Sovyetler Birliği'nin Büyük Anavatan Savaşında sonucu belirleyen muharebenin büyük zaferini tamamen Kruşçev'e maletmektedirler.

Nükleer silahlar ve roket tekniği alanında kazanılan başarıların tümünü Kruşçev'e atfederek ona «kozmik baba»[21] demektedirler. Fakat herkesin bildiği gibi, Sovyetler Birliği'nin atom ve hidrojen bombaları yapımındaki zaferi, Stalin önderliğindeki Sovyet bilimadamlarının, teknisyenlerin ve Sovyet halkının büyük bir başarısıdır. Roket tekniğinin temeli de Stalin zamanında atılmıştı. Bu önemli tarihi gerçekler nasıl olur da silinip atılabilir? Bütün bu başarılar nasıl olur da Kruşçev'e maledilebilir?

Marksizm-Leninizmin temel teorilerini revize eden ve Leninizmin modası geçtiğini savunan Kruşçev'i, «Marksist-Leninist teoriyi yaratıcı bir şekilde geliştirip zenginleştirmeye parlak bir örnek»[22] diyerek göklere çıkarmaktadırlar.

SBKP yöneticileri, «Kişiye tapmayla mücadele» maskesi altında, Lenin'in de dediği gibi, «olağan meselelerde olağan bir insanın görüşlerine sahip eski önderler yerine... olağanüstü saçma ve karışık bir şekilde konuşan yeni önderler ortaya çıkıyorlar.»[23]

SBKP Merkez Komitesi, Açık Mektubunda, «kişiye tapma döneminde çiçeğe vuran uygulamaları, ideolojiyi, ahlak kurallarını, yönetim biçimlerini ve yöntemlerini diğer Partilere zorla kabul ettirmeye çalışıyorlar» diyerek Marksizm-Leninizme bağlılığımıza

saldırıyor. Bu tespit de «kişiye tapmayla mücadele»nin saçmalığını bir kere daha açığa çıkarmaktadır.

SBKP yöneticilerine göre, Rusya'da kapitalizmi sona erdiren Ekim Devrimini «kişiye tapma dönemi» izlemişti. Onlara göre, bu dönemin «toplumsal sistemi», «ideolojisi ve ahlak kuralları» sosyalist değildi. Bu dönemde Sovyet emekçileri «ağır baskı» altında yaşıyorlardı, «halkın hayatını zehirleyen bir korku, şüphe ve güvensizlik havası»[24] hakimdi ve Sovyet toplumunun gelişmesi engelleniyordu.

Kruşçev, 19 Temmuz 1963'te Sovyet-Macar Dostluk Mitinginde yaptığı konuşmada, Stalin altındaki «terör» rejimi üzerinde enikonu durdu ve «Stalin, iktidarını kamçıyla ayakta tuttu» dedi. O dönemin toplumsal düzenini de şöyle tanımladı: «... O zamanlar işine gitmek üzere yola çıkan bir adam, evine döneceğinden, karısını ve çocuklarını bir daha göreceğinden çoğu zaman emin değildi.»

SBKP yöneticilerinin anlattığına göre, «kişiye tapma dönemi»nde toplum, feodalizm ya da kapitalizm döneminden çok daha fazla «nefret edilecek» ve «barbarca» bir durumdaydı.

SBKP yöneticilerine göre, Ekim Devrimi sonucunda kurulan proletarya diktatörlüğü ve sosyalist toplum sistemi, onyıllar boyu emekçiler üzerindeki baskıyı kaldırmadığı gibi, Sovyet toplumunun gelişmesini de hızlandırmadı; ancak SBKP 20. Kongresinde «kişiye tapmayla mücadele»nin başlatılmasından sonra emekçiler üzerindeki «ağır baskı» kalktı ve «Sovyet toplumunun gelişmesi» aniden «hızlandı».[25]

Kruşçev, «Ah, keşke Stalin bir on yıl önce ölseydi»[26] demişti: Herkesçe bilindiği gibi, Stalin 1953'te öldü; on yıl önce ölse idi, 1943'te ölmüş olacaktı. 1943 yılı, Sovyetler Birliği'nin Büyük Yurtsever Savaşta karşı-taarruza geçtiği yıldı. Böyle bir zamanda Stalin'in ölümünü kim isterdi? Olsa olsa Hitler!

Uluslararası komünist hareketin tarihinde Marksizm-Leninizm düşmanlarının «kişiye tapmayla mücadele» gibi sloganlar atarak proletaryanın önderlerini kötülemeleri ve proletarya davasını baltalamaları yeni birşey değildir. Bu, herkesin içyüzünü çok önceden gördüğü pis bir oyundur.

Birinci Enternasyonal döneminde entrikacı Bakunin buna ben-

zer bir dille Marx'a saldırıyordu. Önceleri, Marx'ın güvenini kazanmak için, yazdığı mektuplarda «senin öğrencinim ve bununla övünüyorum»[27] diyordu. Ancak, Birinci Enternasyonal'in önderliğini ele geçirmek entrikaları başarısızlıkla sonuçlanınca, Marx'a şöyle hakaret etti: «Hem Alman hem de Yahudi olduğu için her şeyiyle otorite taraftarıdır»[28] ve bir «diktatördür».[29]

İkinci Enternasyonal döneminde dönek Kautsky de Lenin'e buna benzer bir dille saldırıyordu. Kautsky, Lenin'i, «Marksizm sadece bir devlet dini düzeyine değil, bir ortaçağ hurafesi ya da bir Doğu itikadı düzeyine düşüren tektanrıcıların tanrısı»na benzeterek ona iftira etti.

Üçüncü Enternasyonal döneminde de dönek Troçki buna benzer bir dille Stalin'e saldırıyordu. Stalin'e «despot»[30] diyen Troçki, «Stalin'ci bürokrasinin (bürokrat Stalin'in), öndere kutsal nitelikler atfederek, öndere tapma aşağılık kavramını yaydığını»[31] ileri sürdü.

Modern revizyonist Tito kliği de, «kişisel mutlak iktidar sistemi içinde» bir «diktatör»[32] olduğunu söyleyerek, buna benzer bir dille Stalin'e saldırıyordu.

SBKP yöneticilerinin ortaya attığı «kişiye tapmayla mücadele» meselesinin, bu kavramı proletarya önderlerine saldırmak, proletaryanın devrimci hareketini baltalamak için kullanan Bakunin, Kautsky, Troçki ve Tito'dan miras kaldığı açıktır.

Uluslararası komünist hareketin tarihinde oportünistler Marx'ı, Engels'i ya da Lenin'i iftira yoluyla ortadan silemediler. Kruşçev de Stalin'i iftira yoluyla ortadan silemez.

Lenin'in belirttiği gibi, ayrıcalıklı bir mevkide bulunmak, iftiranın başarısını güvence altına almaz.

Kruşçev, Stalin'in naaşının Lenin Mozolesinden çıkarılmasında ayrıcalıklı mevkisinden yararlanabildi, fakat ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Stalin'in savunduğu ve bütün dünyadaki Marksist-Leninistlerin savunduğu Marksizm-Leninizmi yıkmayı başaramayacaktır.

Kruşçev yoldaşa içten bir tavsiyede bulunmak isteriz. Hatalarınızın farkına varacağınızı, tuttuğunuz yanlış yoldan Marksizm-Leninizm yoluna döneceğinizi umuyoruz.

Yaşasın Marx'ın, Engels'in, Lenin'in ve Stalin'in yüce devrimci öğretisi!

İKİNCİ YORUMUN DİPNOTLARI:

(1) *Lenin, «P. Maslov'un 'Yanıt'ına İlişkin Bazı Notlar», Eserler, cilt 15.*

(2) *Lenin, «Voinov (A.V. Lunaçarski)'nin Partinin Sendikalara Karşı Tavrı Üzerine Broşürüne Önsöz», Eserler, cilt 13.*

(3) *Lenin, «Bir Gazetecinin Notları», Eserler, cilt 33.*

(4) *N.S. Kruşçev, Çin Komünist Partisi Heyeti ile Söyleşi, 22 Ekim 1961.*

(5) *N.S. Kruşçev, Sovyet Hükümeti Tarafından 1 Mayıs 1962'de Verilen Resepsiyonda Konuşma.*

(6) *N.S. Kruşçev, Çin Komünist Partisi Heyeti ile Söyleşi, 22 Ekim 1961.*

(7) *N.S. Kruşçev, J.F. Kennedy'ye Cevabi Mektup, 28 Ekim 1962.*

(8) *N.S. Kruşçev,* Pravda *ve* İzvestiya*'nın Şef Redaktörlerinin Sorularına Yanıtlar,* Pravda, *15 Haziran 1963.*

(9) *N.S. Kruşçev, «Stalin ve Sovyetler Birliği Halklarının Büyük Dostluğu»,* Pravda, *21 Aralık 1939.*

(10) *N.S. Kruşçev, SBKP(B) 18. Parti Kongresinde Konuşma, 15 Mart 1939.*

(11) *N.S. Kruşçev ve diğerleri, Sovyet Kızıl Ordusunun Tüm Subaylarına ve Askerlerine,* Pravda, *13 Mayıs 1945.*

(12) *N.S. Kruşçev, «Stalin ve Sovyetler Birliği Halklarının Büyük Dostluğu»,* Pravda, *21 Aralık 1939.*

(13) *N.S. Kruşçev, «Halkların Stalinci Dostluğu — Anayurdumuzun Yenilmezliğinin Güvencesi»,* Pravda, *21 Aralık 1949.*

(14) *Lenin, «N. Buharin'in 'Dünya Ekonomisi ve Emperyalizm' Broşürüne Önsöz». Eserler, cilt 22.*

(15) *Lenin, «Hareketimizin Acil Görevleri», Eserler, cilt 4.*

(16) *Lenin, «Alman Komünistlerine Mektup», Eserler, cilt 32.*

(17) *Marx, 23 Kasım 1871 Tarihli F. Bolte'ye Mektup, Marx/Engels Seçme Yazılar, Cilt II, s. 433, Yabancı Dillerde Yayınevi, Moskova 1950.*

(18) *«Halka Adanmış Bir Yaşam»,* Zarya Vostoka, *17 Aralık 1961.*

(19) *«Partinin Yaratıp Eğittikleri»*, Agitator, *No. 2, 1963.*
(20) *V.I. Çuikov, Sovyetler Birliği'nin Büyük Anavatan Savaşının Başlamasının 20. Yıldönümü Vesiyesiyle Yapılan Açık Hava Toplantısında Konuşma,* Pravda, *22 Haziran 1961.*
(21) *G.S. Titov, SBKP 22. Parti Kongresinde Konuşma, 21 Ekim 1961.*
(22) *A.N. Kosigin, SBKP 22. Parti Kongresinde Konuşma, 21 Ekim 1961.*
(23) *Lenin, «'Sol' Komünizm, Bir Çocukluk Hastalığı» (V), Eserler, cilt 31.*
(24) *SBKP Merkez Komitesinin Tüm Parti Örgütlerine, Sovyetler Birliği'ndeki Tüm Komünistlere Açık Mektubu, 14 Temmuz 1963.*
(25) *Aynı yerde.*
(26) *N.S. Kruşçev, Moskova'daki Sovyet-Macar Dostluk Mitinginde Konuşma, 19 Temmuz 1963.*
(27) *M.A. Bakunin'in Karl Marx'a Mektubu, 22 Aralık 1968,* Die Neue zeit, *No. 1, 1900.*
(28) *Franz Mehring,* Karl Marx, Yaşam Öyküsü, *Dietz Verlag, Berlin 1964, s. 404.*
(29) *Engels'in Bebel'e 20 Haziran 1873 Tarihli Mektubu, Marx/Engels Seçme Yazılar, cilt II, s. 447, Yabancı Dillerde Yayınevi, Moskova 1950.*
(30) *Leon Trotski,* Stalin, Onun ve Etkisinin Bir Değerlendirmesi.
(31) *Leon Trotski, «Stalin'ci Bürokrasi ve Kirov'un Katli», 28 Aralık 1934.*
(32) *Edvard Kardeli, «Beş Yıl Sonra»,* Borba, *28 Haziran 1953.*

YUGOSLAVYA SOSYALİST BİR ÜLKE MİDİR?

Sovyetler Birliği Komünist Partisi
Merkez Komitesinin
Açık Mektubu Üzerine
Üçüncü Yorum

Renmin Ribao (Halkın Günlüğü) ve Hungki
(Kızıl Bayrak) Yazı Kurulları

(26 Eylül 1963)

Yugoslavya sosyalist bir ülke midir?

Bu soru, salt Yugoslavya devletinin niteliğinin belirlenmesi, sorusu değil, aynı zamanda sosyalist ülkelerin hangi yolu izlemeleri gerektiğini; Ekim Devriminin yolunu izlemek ve sosyalist devrimi sonuna dek götürme yolunu mu, yoksa Yugoslavya'nın yolunu izlemek ve kapitalizmi restore etme yolunu mu tutmaları gerektiğini de ilgilendiren bir sorudur. Bu soru, bundan başka, Tito kliğinin son tahlilde nasıl değerlendirileceği; onun kardeş bir Parti ve emperyalizme karşı yönelen bir güç olarak mı, yoksa uluslararası komünist harekete ihanet eden bir dönek ve emperyalizmin bir uşağı olarak mı görüleceği sorusudur.

Bu sorunda, bir yanda SBKP yöneticileri, diğer yanda bizler ve dünyadaki tüm Marksist-Leninistler arasında temel görüş ayrılıkları vardır.

Dünyadaki bütün Marksist-Leninistler, Yugoslavya'nın sosyalist bir ülke olmadığı görüşündedirler. Yugoslavya Komünistler Birliği'nin yönetici kliği Marksizm-Leninizme ve Yugoslavya halkına ihanet etmiştir; bu klik uluslararası komünist harekete ihanet edenlerden ve emperyalizmin uşaklarından oluşmaktadır.

Oysa SBKP yöneticileri, Yugoslavya'nın sosyalist bir devlet olduğu, Yugoslavya Komünistler Birliği'nin Marksizm-Leninizmin temeli üzerinde durduğu, bir kardeş Parti ve emperyalizme karşı yönelmiş bir güç olduğu görüşünü savunmaktadır.

SBKP Merkez Komitesi, 14 Temmuz tarihli Açık Mektubunda Yugoslavya'yı «sosyalist bir ülke» olarak nitelemekte, Tito kliğini ise «devlet yönetiminin dümenini elinde tutan bir kardeş parti» ilan etmektedir.

Geçtiğimiz günlerde Kruşçev yoldaş Yugoslavya'yı ziyaret

ederken yaptığı bir dizi konuşmalarda, SBKP yöneticilerinin bu konuda arkasına saklandıkları incir yaprağını bir kenara atmış ve onların bu konudaki gerçek tavırlarını daha açık bir şekilde ortaya koymuştur.

Kruşçev'in görüşüne göre, Yugoslavya yalnızca sosyalist bir ülke değil, hatta «ileri» bir sosyalist ülkedir. Orada «devrime ilişkin içi boş laflar» değil, «sosyalizmin gerçekte inşası» sözkonusudur; Yugoslavya'nın gelişmesi ise «genel dünya devrimci işçi hareketine somut bir katkı»[1] olup, Kruşçev'e imrenilecek ve örnek alınması gereken şeyler olarak görünmektedir.

Kruşçev'e göre, SBKP yöneticileri ile Titocular salt «sınıf kardeşleri» olarak kalmıyorlar, aynı zamanda onlar «önlerinde duran ortak amaçların birbirine bağladığı kardeşler»dir. SBKP yönetimi, Tito kliğinin «güvenilir ve sadık müttefiki»dir.[2]

Kruşçev, Tito kliğinde gerçek «Marksizm-Leninizmi» bulduğuna inanmaktadır. SBKP Merkez Komitesinin, Açık Mektubunda, «SBKP ile Yugoslavya Komünistler Birliği arasında bir dizi ilkesel ideolojik sorunda hala görüş ayrılıkları vardır» demesi, aslında bir ikiyüzlülüktür. Şimdi ise Kruşçev, Tito kliğine şöyle diyor: «Biz ikimiz de bir ve aynı ideolojiye sahibiz, aynı teoriyi kendimize kılavuz almaktayız» ve her iki yan da «Marksizm-Leninizm» in temeli üzerinde duruyor.[3]

Kruşçev bununla 1960 Bildirgesini bir kenara fırlatmaktadır.

Bildirgede şöyle deniyordu:

> «Komünist Partileri, uluslararası oportünizmin Yugoslav türünü, modern revizyonist «teori»lerin bu yoğunlaşmış ifadesini oybirliğiyle mahkum etmişlerdir.»
>
> «Yugoslavya Komünistler Birliği yöneticileri, Marksizm-Leninizmin eskidiğini açıklayarak ona ihanet ettikten sonra, anti-Leninist revizyonist programlarına 1957 Açıklamasının karşısına koymuşlar; Y.K.B.'ni tüm dünya komünist hareketinin karşısına çıkarmışlardır...»
>
> «Yugoslavya Komünistler Birliği yöneticileri, ülkelerini «A-

BD'nin ve diğer emperyalistlerin» sözümona «yardım»ına bağımlı hale getirmişler ve böylece Yugoslav halkını, kahraman mücadeleler sonucu kazandığı devrimci kazanımları kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya bırakmışlardır.»

Bildirgede devamla şöyle deniyordu:

«Yugoslav revizyonistleri, sosyalist kampa ve dünya komünist hareketine karşı yıkıcı bir çalışma yürütmektedirler... bütün barışsever güçlerin ve ülkelerin birliğini baltalayıcı faaliyetler yürütmektedirler.»

Bildirgede herşey tam bir açıklıkla ifade edilmiştir, fakat buna rağmen SBKP yöneticileri, «1960 Bildirgesine dayanarak, biz Yugoslavya'nın sosyalist bir devlet olduğu görüşündeyiz»[4] diyebilmektedirler. Bunu nasıl söyleyebilirler!

Sormak gerekir:

Bildirgede belirtildiği gibi, uluslararası oportünizmin bir türünün, modern revizyonist teorilerin bir türünün yol gösterdiği «sosyalist bir ülke» olabilir mi?

Bildirgede belirtildiği gibi, Marksizm-Leninizme ihanet eden ve kendini uluslararası komünist hareketin tümünün karşısına koyan bir «sosyalist ülke» olabilir mi?

Bildirgede belirtildiği gibi, sosyalist kampa ve dünya komünist hareketine karşı yıkıcı faaliyetler yürüten bir «sosyalist ülke» olabilir mi?

Bildirgede belirtildiği gibi, bütün barışsever güçlerin ve ülkelerin birliğini baltalayıcı faaliyetler yürüten bir «sosyalist ülke» olabilir mi?

ABD emperyalizminin başını çektiği emperyalist ülkeler tarafından milyarlarca ABD doları ile beslenen bir «sosyalist ülke» olabilir mi?

Bu gerçekten de görülmüş ve duyulmuş şey değildir!

Öyle görünüyor ki, Togliatti yoldaş Kruşçev yoldaştan daha açık konuşuyor. Togliatti eveleyip gevelemeden, 1960 Bildirgesinin Tito kliği konusundaki tavrının «yanlış»[5] olduğunu söylemiştir. Kruşçev şimdi Tito kliğini rehabilite etmeye kararlı olduğuna gö-

re, biraz daha samimi olup, bu Bildirgeyi yalancıktan savunmayı bırakmalıdır.

Bildirgenin Yugoslavya sorunu konusundaki vargısı yanlış mıdır ve geri mi çekilmelidir? Togliatti, yanlış olduğunu ve geri alınması gerektiğini söylüyor. Kruşçev de aslında yanlış olduğunu ve geri alınması gerektiğini söylüyor. Biz ise doğru olduğunu ve kesinlikle geri çekilmemesi gerektiğini söylüyoruz. Marksizm-Leninizme bağlı kalan ve 1960 Bildirgesini savunan bütün kardeş Partiler de vargının doğru olduğunu ve kesinlikle geri çekilmemesi gerektiğini söylüyorlar.

SBKP yöneticilerine göre, biz böyle davranmakla, «basmakalıp formüller»e ve «kapitalist dünyanın orman kanunlarına»[6] sarılmakta ve «Yugoslavya'yı sosyalizmden aforoz etmek»[7] istemekteymişiz. Bunun da ötesinde, onlara göre, Yugoslavya'yı sosyalist bir ülke olarak değerlendirmeyenler «gerçeklere ters düşüyor» ve «sübjektivizm»[8] hatası işliyormuş. Onlar ise, gözlerini gerçeklere kapayarak Yugoslavya'yı sosyalist bir ülke olarak değerlendirirken, «objektif yasalardan, Marksist-Leninist öğretiden yola çıkıyor» ve «gerçekliğin derinlemesine bir incelemesine»[9] dayanarak bu sonuca varıyormuş.

Yugoslavya gerçekliği nedir? Objektif yasalardan ve Marksist-Leninist öğretiden yola çıkarak Yugoslavya gerçeğinin derinlemesine bir incelemesi sonucunda hangi sonuca varılır?

Şimdi bu sorun üzerinde duralım.

YUGOSLAV ŞEHİRLERİNDE ÖZEL KAPİTALİZMİN GELİŞMESİ

Kruşçev'in Yugoslavya'nın sosyalist bir ülke olduğunu kanıtlamak için ileri sürdüğü argümanlardan birisi, Yugoslavya'da özel sermaye, özel teşebbüs ve kapitalistlerin olmadığıdır.

Bu doğru mudur? Hayır, değildir.

Olgu, Yugoslavya'da pekçok özel sermaye ve özel teşebbüsün olduğu ve bunların hızla geliştikleridir.

Bütün sosyalist ülkelerdeki durum incelendiğinde görülür ki, proletarya iktidarı ele geçirdikten sonra uzunca bir süre daha sos-

yalist ülkenin ulusal ekonomisinde, özel kapitalist sektör de dahil olmak üzere, çeşitli (sosyo-ekonomik) sektörlere rastlamak mümkündür. Bunda hayret edilecek bir yan yoktur. Önemli olan, hükümetin özel kapitalizme karşı izlediği siyasettir: — ondan yararlanma, onu sınırlama, dönüştürme ve ortadan kaldırma siyaseti mi, yoksa onu başıboş bırakma destekleyip güçlendirme siyaseti mi izlendiğidir. Bir ülkenin sosyalizme doğru mu yoksa kapitalizme doğru mu geliştiğinin tespit edilmesinde bu önemli bir kıstastır.

Bu konuda Tito kliği sosyalizme taban tabana zıt yönde ilerlemektedir. Savaşın hemen ertesindeki dönemde Yugoslavya'nın uyguladığı toplumsal değişiklikler herşeyden önce köklü değildi. Açık ihanetinden beri ise Tito kliğinin benimsediği siyaset, özel sermayeyi ve özel işletmeleri dönüştürüp ortadan kaldırma siyaseti değil, onları destekleyip güçlendirme siyaseti olmuştur.

Tito kliği tarafından 1953'te yürürlüğe konan yönetmeliğe göre «vatandaş grupları», «girişimler kurma» ve «işgücü kiralama» hakkına sahiptir. Aynı yıl yayınlanan bir kararnameye göre ise, özel kişiler devletin ekonomik kuruluşlarının sabit sermayelerini satın alma hakkına sahiptir.

Tito kliği 1956'da, yerel yönetimlerin vergilendirme siyaseti ve benzeri ile özel sermayeyi güçlendirmelerini teşvik etmiştir.

Tito kliği 1961'de özel kişilerin döviz satınalma hakkına sahip olduklarını açıklamıştır.

Tito kliği 1963'te özel kapitalizmin geliştirilmesini anayasa maddesi olarak tespit etmiştir. Bu anayasa hükümlerine göre Yugoslavya'da özel kişiler işletme kurabilmekte ve işgücü kiralayabilmektedir.

Tito kliğinin yardım ve teşviki ile özel işletmeler ve özel sermaye Yugoslavya şehirlerinde yerden mantar biter gibi çoğalmıştır.

Belgrad'da yayınlanan resmi «Yugoslavya İstatistik Cep Kitabı, 1963»e göre Yugoslavya'da 115 000'den fazla özel zanaat kuruluşu vardır. Fakat gerçekte bu özel işletmelerin çoğunun sahibi, «zanaatkarlar» değil tipik özel kapitalistlerdir.

Tito kliği, özel mülk sahiplerince en fazla beş işçi çalıştırılmasına kanunen izin verilmesine rağmen, bunun on ya da yirmi

katı fazla işçi çalıştıran ve hatta «beş ila altı yüz işçi»[10] çalıştıranların çok olduğunu itiraf etmektedir. Bazı özel işletmelerin yıllık cirosu 100 milyon dinardan fazladır.[11]

«Politika» adlı Yugoslav gazetesi, 7 Aralık 1961'de bu özel girişimcilerin çoğu kez aslında «büyük girişimciler» olduğunu açıklamıştır.

> «Bu özel girişimciler ağının ne kadar geniş olduğunu ve kaç işçi çalıştırdığını kestirmek zordur. Kanunen bunlar kendilerine yardımcı olmak üzere en fazla beş işçi tutmak hakkına sahiptir. Fakat meselenin girdisini çıktısını bilenlere göre, bu beş kişi aslında müteahhittir ve her birinin de kendi «taşaronları» vardır... Kural olarak bu müteahhitler artık kendileri çalışmazlar ve sadece işletmeden işletmeye araba ile dolaşarak emirler verir, planlar yapar ve mukavele imzalarlar.»

Bu girişimcilerin kârlarına bakıldığında, bunların su katılmamış kapitalistlerden başka birşey olmadıkları görülür. «Svet» adlı Yugoslav gazetesi 8 Aralık 1961'de, «bazı özel zanaatkarların net geliri ayda bir milyon dinarı bulmaktadır» diye yazıyordu. Belgrad'da yayınlanan «Veçernje Novosti» ise 20 Aralık 1961'de, Belgrad'da «geçen yıl 116 işletme sahibinden her birinin 10 milyon dinardan fazla gelir elde ettiği»ni belirtiyordu. Bazı girişimciler bir yılda «70 milyon dinar civarında gelir elde etmiş»tir. Bu, resmi kura göre yaklaşık 100 000 Amerikan doları etmektedir.

Yugoslav şehirlerinde salt özel sanayi kuruluşları, özel hizmet kuruluşları, özel ticaret, özel gayrimenkul ticareti ve özel ulaşım işletmeleri yoktur, aynı zamanda «özel banker» olarak bilinen tefeciler bile vardır. Bu tefeciler açıktan çalışmakta ve gazetelere ilan bile vermektedir. Bu ilanlarda örneğin şöyle denmektedir: «Üç aylığına 300 000 dinar borç verilir. Geri ödenecek miktar: 400 000 dinar. Kefalet gereklidir.»[12]

Bütün bunlar çürütülemez gerçeklerdir.

Tito kliği hakkındaki kararı tersine çevirmek isteğindekilere sormak isteriz: Eğer niyetiniz bilerek yalan söylemek değilse, na-

sıl olur da Yugoslavya'da özel sermaye, özel işletme ve kapitalizmin olmadığını söyleyebilirsiniz?

YUGOSLAVYA KIRI, KAPİTALİZMİN BATAKLIĞI HALİNE GELMİŞTİR

Şimdi de Yugoslavya kırındaki duruma bir bakalım.

Kruşçev'in dediği gibi, kırsal kesimde artık kapitalistler yok mudur?

Hayır, gerçekler bunun tam tersidir.

Yugoslavya'nın kapitalizmin batağına battığı gerçeği kendisini kırda daha çarpıcı bir biçimde göstermektedir.

Marksizm-Leninizm bize, bireysel ekonominin, küçük-üretici ekonomisinin, her gün, her saat kapitalizmi doğurduğunu ve ancak kollektifleştirme yoluyla tarımın sosyalizm yoluna sokulabileceğini öğretir.

Stalin bu konuda şunları söyler:

> «Lenin, kapitalistleri ve kapitalizmi doğuran bireysel köylü ekonomisi ülkede ağırlığını koruduğu sürece, kapitalizmin restorasyonu tehlikesinin var olacağını söyler. Açıktır ki, bu tehlike var olduğu sürece, ülkemizde sosyalist inşanın zaferinden sözedilemez.»[13]

Bu konuda Tito kliği sosyalizme tamamiyle ters bir çizgi izlemektedir.

Savaşı takip eden ilk yıllarda Yugoslavya'da bir toprak reformu gerçekleştirilmiş ve bazı köylü çalışma kooperatifleri oluşturulmuştur. Fakat zengin köylü ekonomisine özünde dokunulmamıştır.

1951'de Tito kliği, tarımın kollektifleştirilmesi yolunu bıraktığını açıkça ilan etti ve köylü çalışma kooperatiflerini dağıtmaya başladı. Bu, Tito kliğinin sosyalist davaya ihanet yolunda attığı vahim bir adımdı. Böylesi kooperatiflerin sayısı, 1950'de 6900'den,

1953'ün sonunda 1200'e, 1960'ta ise 147'ye düştü. Yugoslavya kırı, bireysel ekonomi denizinde yüzer hale geldi.

Tito kliği kollektifleştirmenin Yugoslavya'da gerçekleştirilemeyeceğini iddia etmektedir. «Kollektifleştirmenin mülksüzleştirme ile aynı»[14] olduğu ve bunun «kırda kölelik ve yoksulluğu mümkün olduğunca uzun süre ayakta tutma»[15] yolu olduğu adi iftirasını atmaktadır. Tarımın kalkınmasının, «ekonomik güçlerin serbest rekabetine dayanması»[16] gerektiği şeklindeki saçma görüşü ileri sürmektedir.

Bir yandan köylü çalışma kooperatiflerinin çoğunu dağıtırken, öte yandan Tito kliği kırlık bölgelerde kapitalizmi teşvik etmek amacıyla 1953'ten bu yana birbiri ardına kanunlar ve kararnameler yayınlayarak, toprak alım, satım ve kiralanmasını, çiftlik işçisi kiralanmasını serbest bırakmış, tarım ürünlerinin planlı satınalımını kaldırmış ve bu alanda serbest ticareti getirmiştir.

Bu siyaset sayesinde kırsal kesimde kapitalizmin güçleri hızla yayılmış ve sınıf farklılaşması (kutuplaşma süreci) gittikçe keskinleşmiştir. Bu, Tito kliğinin kapitalizmi restore etme çalışmasının önemli bir yönünü oluşturmaktadır.

Kırda sınıf farklılaşması en özlü bir şekilde toprak mülkiyetinde meydana gelen değişikliklerde görülür. Yugoslavya'nın eski Tarım ve Ormancılık Bakanı Slavko Komar, 1959'da, bütün köylülüğün yüzde 70'ini oluşturan ve 5 hektardan az toprağı olan yoksul köylülerin, özel mülkiyet altında bulunan bütün toprakların yalnızca yüzde 43'üne sahip olduğunu, buna karşılık köylülerin yalnızca yüzde 13'ünü oluşturan ve her biri 8 hektardan fazla toprağa sahip olan zengin köylülerin ise, özel mülkiyet altında bulunan toprakların yüzde 33'ünü elinde bulundurduklarını itiraf etmiştir. Komar ayrıca, köylülerin yüzde 10 kadarının her yıl toprak aldıklarını ya da sattıklarını da belirtmiştir.[17] Topraklarını satanların çoğu yoksul ailelerden oluşmaktadır.

Toprağın yoğunlaşması aslında bu verilerde görüldüğünden çok daha ciddidir. Tito kliğinin yayın organı olan «Borba»nın 19 Haziran 1963 tarihli sayısında açıklandığına göre, sırf bir kaymakamlık bölgesinde, «kanunen tanınan en fazla 10 hektar topraktan çok daha fazlasına sahip olan binlerce köylü ailesi» vardır. Bijeljina bucağında «500 köylü ailesinin herbirinin 10 ila 30 hektar

arasında toprak sahibi olduğu ortaya çıkmıştır.» Ve tüm bunlar münferit olaylar değildir.

Kırlık bölgelerdeki sınıf farklılaşması, kendini çeki hayvanları ve tarım aletleri üzerindeki mülkiyette büyük eşitsizlikte de göstermektedir. Önde gelen tahıl ekim alanlarından biri olan Voyvodina bölgesindeki 308 000 köylü ailesinden yüzde 55'inin hiç çeki hayvanı yoktur. Bu bölgedeki köylü ailelerinin yüzde 40.7'sini oluşturan ve her biri 2 hektardan az toprağa sahip olan köylü aileleri bütün pullukların yalnızca yüzde 4.4'üne, yada ortalama her 20 aile bir pulluğa sahiptir. Diğer yanda ise, bu bölgedeki zengin köylüler 1300 traktöre, çok miktarda diğer tarım aletlerine, pulluğa ve hayvanlar tarafından çekilen arabalara sahiptir.[18]

Sınıf farklılaşması kendini ücretli emek sisteminin gelişmesi ve başka kapitalist sömürü biçimlerinde de göstermektedir.

«Komünist» adlı haftalık Yugoslav dergisinin Şubat 1958 sayısında açıklandığına göre, 1956'da Sırbistan'da 8 hektardan fazla toprağı olan köylü ailelerin yüzde 52'si ücretli işçi çalıştırmıştır.

Slavko Komar 1962'de, bazı çiftlik sahiplerinin son yıllarda «gittikçe güçlendiklerini» ve «bunların gelirinin kendi emeklerinden değil, kanunsuz ticaretten, hem kendi hem de başkalarının ürünlerini işlemekten, kanunsuz içki yapımından, satın alarak ya da kiralayarak, aile bireyleri arasında toprağı hayali bir şekilde bölerek ya da kamu topraklarına el koyarak ya da gizleyerek, kanunen tanınan 10 hektardan fazla toprak sahibi olmaktan, spekülasyon yoluyla traktör edinmek ve yoksul komşuların topraklarını kendi makineleriyle işleyerek onları sömürmekten kaynaklandığını»[19] söylemiştir.

30 Ağustos 1962 tarihli «Borba»nın yazdığına göre, «o sözümona iyi yürekli üretici... toprak kiralayan, işgücü çalıştıran tecrübeli bir tüccardır... Böylesi kişiler üretici değil, girişimcidir. Bunlardan bazıları bütün yıl boyunca çapaya bile dokunmazlar. İşgücü çalıştırırlar, kendileri ise tarladaki işi salt kontrol eder ve ticaretle uğraşırlar.»

Yugoslavya kırlarında tefeciler de son derece aktiftir. Yıllık faiz oranları çoğu yerde yüzde 100'ün üstüne çıkar. Bunun yanında, işsizlerin güç durumundan yararlanarak emek pazarını tekeline geçiren ve işsizleri sömürenler de vardır.

Toprağını, diğer üretim araçlarını yitiren çok sayıda yoksul köylü, ancak işgücünü satarak yaşayabilmektedir. 20 Ağustos 1962 tarihli «Politika» gazetesinde yayınlanan verilere göre, 2 hektardan az toprağı olan köylü aileleri, 1961 yılı nakit para gelirlerinin yüzde 70'ini işgücünü satarak elde etmişlerdir. Bu köylüler sömürünün her türlü biçimine maruz kalmakta ve sefilce bir yaşam sürdürmektedirler.

Olguların gösterdiği gibi, Yugoslavya kırları sömürücü sınıfın hakimiyeti altındadır.

SBKP Merkez Komitesi, Açık Mektubunda, Yugoslavya kırında «sosyalist sektör»ün yüzde 6'dan yüzde 15'e çıktığını belirttiğinde, Yugoslavya'yı sosyalist bir ülke olarak göstermeye çalışmaktadır.

Ne yazık ki, bu acınası yüzdelik bile sosyalist değildir.

SBKP yöneticileri, bu yüzde 15'lik «sosyalist sektör» ile olsa olsa, Tito kliği tarafından oluşturulan «çiftlikler» ve «genel tarım emekçileri kooperatifleri» gibi kuruluşları kastetmektedirler. Ne var ki, gerçekte bu «çiftlikler» kapitalist çiftliklerdir ve «genel tarım emekçileri kooperatifleri» ise esas olarak ticaretle uğraşan kapitalist iktisadi örgütlerdir. Bunlar toprakta özel mülkiyete dokunmamakla kalmamakta, bilakis esas olarak zengin köylü ekonomisinin geliştirilmesini amaçlamaktadır.

Belgrad'da yayınlanan «Yugoslavya'da Tarımın Sorunları» adlı broşürde şu tespit yapılmaktadır: «bugün nasıl örgütlendiklerine ve hangi fonksiyonu yerine getirdiklerine bakıldığında», kooperatifler «hiçbir şekilde tarımın ve kırın sosyalist dönüşümü anlamına kesinlikle gelmemektedir. Bunlar sosyalist köprübaşlarının yaratılmasından ziyade, kapitalist unsurların geliştirilip teşvik edilmesi için uğraşmaktadırlar. Bu kooperatiflerin kulak birlikleri haline gelmiş olduğu durumlar da vardır.»

Tito kliği, köylülerden tarım ürünleri satın alma hakkını «genel tarım emekçileri kooperatifleri»nin tekeline vermiştir. Bu sözümona «kooperatifler», tekel haklarından ve tarım ürünleri fiyatlarının kontrolsüz bir şekilde çalkalanmasından yararlanarak, ticari faaliyetlerinde muazzam spekülasyonlar yapmakta ve köylüleri sömürmektedir. 1958'de Yugoslavya'da düşük bir rekolte elde edildiğinde, bu fırsattan yararlanan «kooperatifler» ve diğer ti-

cari kuruluşlar, tarım ürünlerinin satış fiyatını artırmışlardır. 1959'da rekolte daha iyi olduğunda ise, «kooperatifler» köylülerle yaptıkları anlaşmaları yırtarak ürün alımını azaltmışlar, ürünü tarlada çürümeye terketmekten bile çekinmemişlerdir.

«Genel tarım emekçileri kooperatifleri» ve «çiftlikler», çok sayıda ücretli işçi (uzun dönemli işçi) ve gündelikçi (geçici işçi) tutmakta ve onları sömürmektedir. 1962'de çıkarılan «Yugoslavya Federal Halk Cumhuriyeti İstatistik Yıllığı»ndaki verilere göre, 1961'de salt «kooperatifler» tarafından devamlı istihdam edilen ücretli işçilerin sayısı 100 000'in üzerinde idi. Bunun yanında çok sayıda gündelikçi de çalıştırılıyordu. «Rad» adlı Yugoslav gazetesinin 1 Aralık 1962 tarihli nüshasına göre, bu ücretli işçiler «çoğu zaman en zalim sömürüye maruz kalmaktadır (iş günü 15 saate varabilmektedir), ve bunların gelirleri genellikle çok düşüktür.»

«Sosyalist sektör» denilen bu sektördeki tarım kuruluşlarının kapitalist tarım girişimlerinden başka birşey olmadıkları açıktır.

Yoksul köylüleri mülksüzleştirmek ve kapitalist çiftlikleri teşvik etmek — işte Tito kliğinin tarım alanındaki temel siyaseti budur.

Daha 1955'te Tito şöyle diyordu:

> «Yugoslavya'daki köylü işletmelerinin şu ya da bu şekilde birleştirilecekleri günün geleceği konusundaki görüşümüzden vazgeçmiş değiliz... Amerika'da bu yapılmıştır... Biz de bu soruna bir çözüm bulmalıyız.»

Tito kliği, kapitalist yolda yürümek üzere 1959'da bir «Toprak Tasarruf Kanunu» çıkararak, kendi başına çalışan fakat toprağını yönetmelikte öngörülen koşullara uygun bir şekilde işleyemeyen köylülerin topraklarının, «genel tarım emekçileri kooperatifleri» ve «çiftlikler»in «zorunlu yönetimi» altına gireceğini açıkladı. Aslında bu, kapitalist çiftlikler oluşturmak üzere yoksul köylülerin mülksüzleştirilmesi ve bunların topraklarının birleştirilmesi demektir. Bu ise düpedüz kapitalist tarımın izlediği yoldur.

Stalin, küçük köylü ekonomisinden büyük çaplı tarım ekonomisine geçiş konusunda şunları söylemişti:

«Burada iki yol var: kapitalist yol ve sosyalist yol: ileriye, sosyalizme giden yol ve geriye, kapitalizme giden yol.»

Sosyalist yol ve kapitalist yol dışında üçüncü bir yol var mıdır? Stalin şöyle diyor: «Üçüncü yol denen şey aslında ikinci yol, kapitalizme geri götüren yoldur.» «Çünkü, bireysel çiftçi ekonomisine geri dönmek ve kulakları restore etmek ne demektir? Bu, kulak boyunduruğunu yeniden tesis etmek, köylülüğün kulaklar tarafından sömürüsünü yeniden tesis etmek ve iktidarı kulaklara teslim etmek demektir. Fakat bir yandan kulakları restore etmek ve diğer yandan da Sovyet iktidarını ayakta tutmak mümkün müdür? Hayır, değildir. Kulakların restorasyonu kaçınılmaz olarak Sovyet iktidarının ortadan kaldırılmasına ve kulak iktidarının kurulmasına, bundan dolayı da kaçınılmaz olarak bir burjuva hükümetinin kurulmasına yolaçacaktır. Bir burjuva hükümetinin kurulması ise toprak ağaları ve kapitalistlerin geri gelmesine, kapitalizmin restorasyonuna yolaçacaktır.»[20]

Yugoslavya'nın son bir düzine yıldır tarım alanında izlediği yol tam da bu kapitalizmi restore etme yoludur.

Bütün bunlar su götürmez gerçeklerdir.

Tito kliği hakkındaki değerlendirmeyi değiştirmek isteyenlere sormak istiyoruz: Eğer niyetiniz sahtekarlık değilse, Yugoslavya'da hiç kapitalist olmadığını nasıl söyleyebilirsiniz?

BÜTÜN HALKIN MÜLKİYETİNDEKİ SOSYALİST EKONOMİNİN KAPİTALİST EKONOMİYE YOZLAŞMASI

Yugoslavya'da kapitalizmin restorasyonu kendini yalnızca özel kapitalizmin hem şehri hem de kırı istila etmesi olgusunda göstermiyor. Daha da önemlisi, Yugoslavya ekonomisinde belirleyici rol oynayan «kamu» işletmeleri yozlaşmışlardır.

Tito kliğinin uygulamaya koyduğu «işçilerin özyönetimi», özel tipte bir devlet kapitalizmidir. Bu, ...(*) şartlarında bir devlet kapitalizmi değil, Tito kliğinin proletarya diktatörlüğü-

(*) Okunmuyor (Y.N.)

nü bürokrat-komprador burjuvazinin diktatörlüğüne yozlaştırdığı şartlardaki bir devlet kapitalizmidir. «İşçilerin özyönetimi» altındaki işletmelerin üretim araçları bir ya da birkaç özel kapitalistin elinde değil, yeni tipte Yugoslavya bürokrat-komprador burjuvazisinin mülkiyetinde olup, bu burjuvaziye Tito kliğinin temsilcisi olduğu bürokratlar ve idareciler girmektedir. Devletin adını kötüye kullanan, ABD emperyalizmine bağımlı ve «sosyalizm» maskesi altında gizlenen bu bürokrat-komprador burjuvazi, emekçi halkın mülkiyetini gasp etmiştir. Gerçekte «işçilerin özyönetimi» bürokrat-komprador sermayenin hakimiyeti altında amansız bir sömürü sistemidir.

1950'den bu yana Tito kliği bir dizi kanun çıkararak, bütün devlet fabrikalarında, madenlerde ve haberleşme, ulaşım, ticaret, tarım, ormancılık ve kamu kuruluşlarında «işçilerin özyönetimi»ni uygulamaya koymuştur. «İşçilerin özyönetimi»nin özünü işletmelerin «çalışma kollektifleri»ne devredilmesi oluşturmaktadır. Bu «çalışma kollektifleri» her işletmede bağımsızca faaliyet göstermekte, işletmelerin hammaddesini kendisi temin etmekte, üretilen malların çeşidi, miktarı ve fiyatını belirlemekte, ürünü kendisi pazarlamakta, ücret cetvelini ve kârın bir bölümünün paylaştırılmasını kendisi düzenlemektedir. Bundan başka, Yugoslav kanunlarına göre, ekonomik işletmeler sabit sermaye alma, satma, kiralama ve kiraya verme hakkına da sahiptir.

«İşçilerin özyönetimi» altında bulunan işletmelerdeki mülkiyet ilişkileri Tito kliği tarafından «sosyalist mülkiyetin daha yüksek bir biçimi» olarak nitelenmektedir. İddialarına göre, ancak «işçilerin özyönetimi» ile «sosyalizmi gerçekten inşa etmek» mümkündür.

Bu tamamıyla bir aldatmacadır.

Teorik açıdan bakıldığında, Marksizmden birazcık haberi olan herkes, sözümona «işçilerin özyönetimi», «Fabrikalar işçilere» gibi sloganların hiçbir zaman Marksist sloganlar olmadığını, bunların anarko-sendikalistler, burjuva sosyalistleri ve eski tip oportünist ve revizyonistlerce ortaya atıldığını bilir.

Sözümona «işçilerin özyönetimi» «teorisi» ve «Fabrikalar işçilere» parolası, sosyalizme ilişkin Marksist temel ilkelere tamamiyle ters düşmektedir. Bu gibi «teoriler» Marksizmin klasikleri tarafından çok önceleri çürütülmüştür.

Marx ve Engels «Komünist Manifesto»da şuna dikkat çekiyorlardı: «Proletarya, siyasi iktidarını burjuvaziden tüm sermayeyi tedricen almak, bütün üretim araçlarını devletin elinde toplamak için kullanacaktır...»

Engels «Anti-Dühring»de şöyle yazıyordu: «Proletarya siyasi iktidarı ele geçirir ve üretim araçlarını devletin mülkiyetine geçirir.»

Siyasi iktidarı ele geçiren proletarya, üretim araçlarını proletarya diktatörlüğü devletinin elinde toplamalıdır. Bu sosyalizmin temel ilkesidir.

Ekim Devriminden sonra Sovyet iktidarının ilk günlerinde, birtakım kişiler, doğrudan «üretimi örgütleyebilmeleri» için fabrikaların «üreticilere» devredilmesini istediğinde, Lenin bu görüşleri sertçe eleştirmiş ve bunun gerçekte proletarya diktatörlüğüne karşı çıkmak anlamına geldiğini belirtmişti.

Lenin isabetli bir şekilde şöyle diyordu:

> «... Tek tek fabrikalardaki ya da branşlardaki işçilerin kendi üretimlerine sahip olmalarının, devlet iktidarının kanunlarını zayıflatma ya da uygulanmasını engelleme hakkının dolaylı ya da dolaysız her meşrulaştırılması, Sovyet iktidarının temel ilkelerinin en büyük çarpıtılması ve sosyalizmin tümden reddedilmesidir.»[21]

Buradan açıkça şu çıkar ki, sözümona «işçilerin özyönetimi» nin sosyalizmle ilgisi yoktur.

Aslında Tito kliğinin sözümona «işçilerin özyönetimi», işçiler için hiç de özyönetim değildir; bu bir sahtekarlıktır.

«İşçilerin özyönetimi» altındaki işletmeler aslında Tito kliğinin temsil ettiği yeni bürokrat-komprador burjuvazinin elindedir. Bu klik işletmelerin mallarını ve personelini kontrol etmekte ve gelirin en büyük bölümüne elkoymaktadır.

Tito kliği, bankalar aracılığıyla bütün ülkede kredi sistemini, bütün işletmelerin yatırım fonlarını ve nakit sermayelerini kontrol etmekte, onların mali durumlarını denetim altında tutmaktadır.

Tito kliği, vergilendirme ve faiz ödemeleri gibi çeşitli yollardan bu işletmelerin gelirlerini soymaktadır. «Yugoslavya Federal Yürütme Kurulu 1961 Yılı Çalışma Raporu»ndaki verilere göre, Tito kliği işletmelerin net gelirinin dörtte üçüne bu yolla elkoymuştur.

Tito kliği halkın emeğinin meyvalarını gaspetmekte ve bunu bu bürokratlar kliğinin ifrada varan masraflarını karşılamak, gerici hakimiyetini sürdürmek, emekçi halkı baskı altında tutan mekanizmayı güçlendirmek ve dış borçların ve faizlerinin ödenmesi şeklinde emperyalistlere haraç ödemek üzere kullanmaktadır.

Ayrıca Tito kliği bu işletmeleri idarecileri kanalıyla da kontrol etmektedir. Bu idareciler kağıt üzerinde işletmeler tarafından yarışma ile seçilmektedir. Fakat gerçekte bunları atayan Tito kliğidir. Bu idareciler, bürokrat-komprador burjuvazinin bu işletmelerdeki ajanlarıdır.

«İşçilerin özyönetimi» altındaki işletmelerde idarecilerle işçiler arasındaki ilişki aslında işverenle işçi, sömürenle sömürülen arasındaki ilişkidir.

İdareciler bu işletmelerin üretim planını ve gelişme yönünü belirleme, üretim araçları üzerinde tasarrufta bulunma, işletmelerin gelirinin dağıtımı hakkında karar alma, işçi kiralama ya da işten çıkarma ve «işçi konseyleri» ya da «idare kurulları»nın kararlarını veto etme hakkına sahiptir.

Yugoslav basınında yayınlanan bol miktarda bilgiden de anlaşılacağı gibi, işçi konseyleri salt birer formalite, bir çeşit «oylama makinesi»dir, ve işletmelerde «bütün iktidar idarecilerin elinde toplanmıştır.»

İdareciler işletmelerin üretim araçlarını ve gelirlerinin dağıtımını kontrol ettiklerinden, çeşitli imtiyazlarla işçilerin emeğinin meyvesine elkoymaları mümkün olmaktadır.

Bu işletmelerde idarecilerle işçiler arasında sadece ücret açısından değil, prim açısından da büyük farklılıklar olduğunu Tito kliği kendisi de itiraf etmektedir. Bazı işletmelerde idarecilere ve yüksek kıdemli personele, işçilere ödenenin kırk katı prim ödenmektedir. «Bazı işletmelerde bir grup yönetici fonksiyonerin aldığı toplam prim tutarı, bütün bir kollektifin ücret fonuna eşittir.»[22]

İşletmelerdeki idareciler imtiyazlarını kullanarak en olmadık

dalaverelerle bol para kırmaktadırlar. Rüşvet, zimmete geçirme ve hırsızlık idareciler için daha da büyük birer gelir kaynağıdır.

Geniş işçi kitleleri yoksulluk içinde yaşamaktadırlar. İşyeri güvenliği yoktur. İşletmelerin kapanmasıyla çok sayıda işçi işini kaybetmektedir. Resmi verilere göre, işsiz sayısı Şubat 1963'te 339 000'e ulaşmıştır. Bu çalışanların yüzde 10'u demektir. Buna ek olarak her yıl bir dizi işçi iş aramak üzere yabancı ülkelere gitmektedir.

25 Eylül 1961 tarihli «Politika»nın doğruladığına göre: «Bazı işçilerle hizmetliler arasında büyük farklılıklar mevcuttur; işçiler memurlara «kendi maaşlarını yutan» «bürokratlar» gözüyle bakmaktadır.»

Bu olgular göstermektedir ki, sözümona «işçilerin özyönetimi» altındaki Yugoslav işletmelerinde, çoğunluğun emeğinin ürününe elkoyan bir azınlığın oluşturduğu yeni bir toplumsal grup ortaya çıkmıştır. Bu grup Yugoslavya'daki yeni bürokrat - komprador burjuvazinin önemli bir kesimini oluşturmaktadır.

Tito kliği «işçilerin özyönetimi» uygulaması ile, başlangıçta bütün halkın malı olan işletmeleri sosyalist ekonomi yolundan tamamiyle saptırmıştır.

Bu kendini esas olarak şu şekillerde göstermektedir:

Birincisi: Devlet tarafından yapılan bütünlüklü bir ekonomik planlamanın terkedilmesi.

İkincisi: İşletmelerin faaliyetlerinde kârın esas dürtü olarak kullanılması. İşletmeler gelirlerini ve kârlarını artırabilmek için çeşitli yöntemler benimseyebilirler. Başka bir deyişle, «işçilerin özyönetimi» altındaki işletmelerde üretimin amacı toplumun ihtiyaçlarını karşılamak değil, aynen herhangi bir kapitalist işletmede olduğu gibi kâr etmektir.

Üçüncüsü: Kapitalist serbest rekabeti teşvik eden bir siyaset izlenmesi. Tito, işletme idarecilerine «ülke içinde rekabet, sıradan halkımızın, tüketicinin yararınadır» diyor. Tito kliği açıktan, «rekabet, kâr güdüsü, spekülasyon ve benzeri şeylere» izin verdiklerini söylüyor, çünkü «bunlar üreticilerin, kollektiflerin, komünlerin vs. insiyatifini teşvik etmede olumlu bir rol oynamaktadır»[23] diyor.

Dördüncüsü: Kapitalist serbest rekabeti teşvik için kredilerin

ve bankaların önemli bir araç olarak kullanılması. Tito rejiminin kredi ve bankacılık sistemi, yatırım amacıyla borç para verirken teklif mektupları ister. Ancak borcunu en kısa zamanda ve en yüksek faiz haddiyle geri ödeyebilenler borç para alabilirler. Onların deyimiyle «rekabet, yatırım kredisi dağıtımında her zaman geçerli olan yöntemdir.»[24]

Beşincisi: İşletmeler arasındaki ilişki, bütünlüklü bir devlet planı çerçevesinde karşılıklı destek ve işbirliği şeklindeki sosyalist ilişki değil, serbest pazarda rekabet şeklindeki kapitalist ilişkidir.

Bütün bunlar planlı sosyalist ekonominin temelini kökünden sarsmıştır.

Lenin şöyle demişti:

> «Sosyalizm... onmilyonlarca kişiyi üretimde ve paylaşımda bir tek standarda uymaya teşvik eden planlı bir devlet örgütlenmesi olmadan düşünülemez.»[25]

Başka bir yerde de şöyle demişti:

> «... ürünlerin üretim ve paylaşımında devletin çok yönlü bir muhasebe ve kontrolü olmadan, emekçilerin iktidarı ve emekçilerin özgürlüğü korunamaz ve ... kapitalizmin boyunduruğuna geri dönüş kaçınılmazdır.»[26]

«İşçilerin özyönetimi» perdesi ardında Yugoslavya'daki bütün ekonomik kuruluş ve işletmeler şiddetli bir kapitalist rekabet içindedirler. «İşçilerin özyönetimi» altındaki işletmelerin, rakiplerini pazardan silme ve kârları kapma mücadelesinde zimmete geçirme, spekülasyon ve istifçilik, fiyatları şişirme, rüşvet, teknik verileri gizleme ve teknik personel ayartma gibi yöntemlere teşebbüs etmeleri ve hatta basında ve radyoda birbirine saldırmaları sıradan olaylardır.

Yugoslav işletmeleri arasındaki yoğun rekabet yalnızca ülke içinde değil, aynı zamanda dış ticaret alanında da görülmektedir. Yugoslav basınının bildirdiğine göre, Yugoslav dış ticaret işletmelerinin yirmi ya da otuz temsilcisinin yurtdışındaki aynı pa-

zarı ziyaret etmesi, iş için birbirleriyle rekabete girmesi, birbirlerinin müşterilerini ellerinden alması istisna bir durum değildir. «Bencil dürtülerle» hareket eden bu dış ticaret işletmeleri, «her ne pahasına olursa olsun kâr etmek» istemekte ve bunun için de «başvurulacak araçlar konusunda çekingen değildir.»

Bu keskin rekabetin yarattığı sonuç, Yugoslav pazarındaki kaostur. Fiyatlar yalnızca bölgelere ya da şehirlere göre değil, aynı zamanda aynı yerdeki farklı mağazalara göre de büyük farklılıklar göstermekte; hatta aynı üreticiden alınan aynı tip malın fiyatı bile değişmektedir. Bazı işletmeler fiyatları yüksek tutmak için büyük miktarda tarım ürününü yoketmekten çekinmemektedirler.

Bu yoğun rekabetin diğer bir sonucu da Yugoslavya'da çok sayıda işletmenin kapanmasıdır. «Yugoslavya Federal Halk Cumhuriyeti Resmi Bülteni»nde yayınlanan verilere göre, son yıllarda yılda beş ila altı yüz arasında işletme kapanmıştır.

Bütün bunlar, Yugoslavya'da «kamu» ekonomisinin planlı sosyalist ekonominin kanunlarına göre değil, kapitalist rekabet ve üretim anarşisi kanunlarına göre yönlendirildiğini göstermektedir. Tito kliğinin «işçilerin özyönetimi» altındaki işletmeleri nitelik itibariyle sosyalist değil kapitalisttir.

Tito kliği hakkındaki değerlendirmeyi değiştirmek isteyenlere sormak istiyoruz: Eğer niyetiniz sahtekarlık değilse, nasıl olur da bürokrat-komprador burjuvazinin denetimi altındaki devlet kapitalisti bir ekonomiyi sosyalist ekonomi olarak nitelendirebilirsiniz?

ABD EMPERYALİZMİNE KÖLECE BAĞIMLILIK

Yugoslavya'da kapitalizmin restorasyonu süreci, Tito kliğinin ABD emperyalizminin bir uşağı haline, Yugoslavya'nın da ABD emperyalizmine kölece bağımlı bir ülke haline gelmesi süreci ile içiçe geçmiştir.

Tito kliği, Marksizm-Leninizme ihanetiyle birlikte, utanmazca devlet egemenliğini satma ve ABD emperyalizminin sadakası ile geçinme yoluna gitmiştir.

Tam olmayan verilere göre, ABD ve diğer emperyalist güçler,

Ikinci Dünya Savaşının sonu ile Ocak 1963 arasında Tito kliğine toplam 5 milyar 460 milyon Amerikan doları tutarında «yardım» yapmışlardır. Bunun yüzde 60'tan fazlasını, yani 3 milyar 500 milyon dolarını ABD «yardımı» oluşturmaktadır ve bunun büyük bir bölümü 1950'den sonra yapılmıştır.

ABD yardımı Yugoslav maliyesinin ve ekonomisinin temel direğini oluşturmuştur. Resmi verilere göre, Tito kliğinin 1961'de ABD'den ve onun kontrol ettiği uluslararası mali kuruluşlardan aldığı borç 364 milyon Amerikan dolarını bulmuştur. Bu, Yugoslavya'nın aynı yılki federal bütçe gelirinin yüzde 47.4'ünü oluşturmuştur. Diğer batılı ülkelerden alınan yardım da eklenirse, Tito kliğinin 1961'de Batılı ülkelerden aldığı para 493 milyon Amerikan dolarını bulmuştur. Bu ise aynı yılın federal bütçe gelirinin yüzde 67.6'sını oluşturmaktadır.

Tito kliği ABD'den yardım alabilmek için onunla bir dizi haince anlaşma imzalamıştır.

1951'de Yugoslavya ile ABD arasındaki «Karşılıklı Savunma Yardımı Anlaşması» konusunda değiş-tokuş edilen belgeler, ABD hükümet görevlilerinin Yugoslavya'ya yapılan askeri yardımın kontrolü için Yugoslavya'da «sınırsız...» gözlem ve kontrol «özgürlüğüne» sahip olmasını ve «haberleşme ve enformasyon olanaklarından tümüyle yararlanabilmesini» öngörmektedir. Anlaşma Yugoslavya'nın ABD'ne stratejik hammaddeler sağlamasını da öngörmektedir.

1951'de Yugoslavya ile ABD arasında imzalanan «Askeri Yardım Anlaşması», Yugoslavya'nın «özgür dünyanın savunma gücünü koruyup geliştirmek için... tam katkı yapmasını» ve Birleşmiş Milletlere asker vermeye hazır olmasını öngörmektedir. Bu anlaşmaya göre, ABD'nin göndereceği bir askeri heyet Yugoslav birliklerinin eğitimini doğrudan kontrol edecektir.

1952'de imzalanan «Yugoslavya-ABD Ekonomik İşbirliği Anlaşması», Yugoslavya'nın ABD yardımını «bireylerin temel insan haklarını, özgürlüklerini ve demokratik kuruluşları geliştirmek», yani kapitalizmi geliştirmek için kullanmasını öngörmektedir.

Yugoslavya 1954'te, ikisi de NATO üyesi olan Yunanistan ve Türkiye ile «İttifak, Siyasi İşbirliği ve Karşılıklı Yardımlaşma Anlaşması» imzalamıştır. Bu anlaşma üç ülke arasında askeri ve

diplomatik eşgüdüm sağlamış ve bu şekilde de Yugoslavya'yı ABD nin kontrol ettiği askeri blokun öz itibariyle bir üyesi haline getirmiştir.

1954'ten beri Yugoslavya ABD ile bir dizi anlaşma imzalamış ve egemenliğini satmıştır. 1957 ile 1962 arasındaki dönemde bunun gibi 50'den fazla anlaşma imzalanmıştır.

Tito kliğinin imzalayarak Yugoslavya'yı ABD emperyalizminin bir uzantısına dönüştürdüğü böylesi anlaşmalar sayesinde, ABD Yugoslavya'da:

1) Yugoslavya'nın askeri işlerini kontrol etme;
2) Yugoslavya'nın dış işlerini kontrol etme;
3) Yugoslavya'nın içişlerine karışma;
4) Yugoslavya'nın maliyesini manipüle etme ve denetleme;
5) Yugoslavya'nın dış ticaretini denetleme;
6) Yugoslavya'nın stratejik kaynaklarını sömürme;
7) Yugoslavya'da askeri ve ekonomik bilgi toplama

hakkına sahiptir.

Böylelikle Tito kliği Yugoslavya'nın egemenliğini ve bağımsızlığını satmıştır.

Tito kliği, Amerikan yardımı almayı sağlama bağlamak için, ABD ile eşit olmayan bir dizi anlaşmayla Yugoslavya'nın egemenlik haklarını satmanın yanısıra, Batı tekelci sermayesinin Yugoslavya'ya girme taleplerine iç ve dış politika alanında attığı bir dizi adımlarla da cevap vermiştir.

Tito kliği 1950 yılından başlayarak dış ticarette devlet tekelini kaldırmıştır.

1953'te çıkarılan «Dış Ticaret Faaliyetleri Kanunu», işletmelerin bağımsız bir şekilde dış ticarette bulunmalarına ve Batılı tekelci kapitalist işletmelerle doğrudan iş bağlantıları kurmalarına izin vermektedir.

Tito rejimi 1961'de döviz ve dış ticaret rejiminde yeniden «reformlar» yaptı. Bu reformların ana içeriği, ithalat ve ihracat rejimindeki kısıtlamaların daha da yumuşatılmasıydı. Belli başlı yarı-mamul maddelerin ve bazı tüketim mallarının ithali «tamamiyle serbest bırakıldı», başka metaların ithalindeki kısıtlamalar ise

çeşitli derecelerde yumuşatıldı. İthali tamamiyle serbest bırakıldığı söylenen malların ithali için gerekli döviz üzerindeki kısıtlamalar kaldırıldı.

Dış ticarette devlet tekelinin sosyalizmin temel bir ilkesi olduğunu herkes bilir.

Lenin şunu açıklamıştı: «Sanayi proletaryası... ülke münhasıran dış ticaret tekeliyle değil de herhangi bir şekilde sadece bir gümrük siyasetiyle korunduğu taktirde, sanayimizi yeniden kuracak ve Rusya'yı bir sanayi ülkesi haline getirecek durumda kesinlikle değildir.»[27]

Stalin, «... dış ticaret tekeli(nin) Sovyet hükümetinin platformunun sarsılmaz temellerinden biri» olduğunu, dış ticaret tekelinin kaldırılmasının «ülkenin sanayileşmesinden vazgeçmek» ve «SSCB'nin kapitalist ülkelerden mallarla istilaya uğraması» ve «ülkemizin bağımsız bir ülkeden yarı-sömürge bir ülkeye dönüşmesi» anlamına geleceğini belirtti.[28]

Dış ticarette devlet tekelini kaldırmakla Tito rejimi emperyalist tekelci sermayeye kapıları ardına kadar açtı.

Tito kliğinin büyük miktarda ABD yardımı alması ve emperyalizme kapıyı ardına kadar açması olgusundan çıkan ekonomik sonuçlar nelerdir?

Birincisi, Yugoslavya emperyalist damping için bir pazar haline gelmiştir.

Emperyalist ülkelerden dev miktarda sanayi malları ve tarım ürünleri Yugoslavya pazarını istila etmiştir. Dış tekelci sermayenin hizmetinde zengin olmuş Yugoslav komprador-kapitalistleri, daha fazla kâr peşinde koşarken, bizzat ülkede üretilebilecek olan ya da depolarda çok miktarda yığılı olan malların ithalini sürdürüyorlar. «Politika» gazetesi 25 Temmuz 1961'de «dış sanayinin sürekli ve son derece çapraşık rekabeti karşısında» Yugoslav sanayisinin «darbeler almakta» olduğunun «her yanda apaçık görüldüğünü» itiraf etti.

İkincisi, Yugoslavya emperyalist yatırım için bir avlanma sahası haline gelmiştir.

Birçok Yugoslav sanayi işletmeleri ABD ve diğer emperyalist ülkelerin «yardım»ıyla kurulmuştur. Büyük miktarda dış tekelci özel sermaye Yugoslavya'ya doğrudan girmiştir. Devlete ait Yu-

goslav Yatırım Bankasının Genel Müdürü Augustin Papiç'e göre, 1952 ile 1956 arasında «dış fonların iştiraki tüm ekonomik yatırımlar toplamının yüzde 32,5'una ulaşmıştır.» ABD Devlet Bakanı Dean Rusk, 5 Şubat 1962'de Yugoslavya'nın sermaye kaynaklarının «büyük oranda Batıda bulunduğunu» söylemiştir.

Üçüncüsü, Yugoslavya, emperyalizmin hammadde üslerinden biri haline gelmiştir.

Tito kliği, «Askeri Yardım Anlaşması»na uygun olarak, 1951'den beri ABD'ne çok miktarda stratejik hammadde sağlamaktadır. 1961'e ait «Yugoslavya Federal Halk Cumhuriyeti İstatistik Yıllığı»na göre, magnezyum, kurşun, çinko ve antimon gibi, Yugoslavya'nın ihraç ettiği önemli metallerin hemen hemen yarısı 1957'den beri ABD'ne gitmiştir.

Dördüncüsü, Yugoslavya'daki sanayi işletmeleri, Batılı tekelci kapitalist şirketlerin montaj yaptıkları yerler haline gelmiştir.

Yugoslav sanayisinin büyük bölümü Batılı ülkelerden aldıkları lisansla üretim yapmaktadır ve üretim büyük ölçüde yarı-işlenmiş maddelerin, parçaların, yedek parçaların ve yarı-mamul maddelerin ithaline bağlıdır. Bu sanayi dallarının üretimi, Batılı tekelci sermayenin kontrolü altındadır.

Aslında, Yugoslavya'da yerli mal olarak satılan sanayi ürünlerinin çoğu, ithal edilen hazır parçalardan monte edilmekte ve üstüne Yugoslav markaları vurulmaktadır. 25 Nisan 1962 tarihli «Vesnik u Spredu»nun yazdığına göre, «Bazı sanayi işletmelerimiz, üretim değil montaj yapan ve başkalarının mallarının üzerine kendi markalarını yapıştıran özel tipte ticaret kuruluşları haline gelmektedir.»

Bu şartlar altında Yugoslavya, Batılı tekelci sermayenin dünya pazarının bütünleşmiş bir parçası haline gelmiştir. Mali ve ekonomik alanlarda kapitalist dünya pazarına sıkıca bağlıdır ve emperyalizme, özellikle de ABD emperyalizmine kölece bağımlı hale gelmiştir.

Sosyalist bir ülke bağımsızlığını ve egemenliğini satıp emperyalizmin eklentisi haline geldiğinde, kapitalist sistemin restorasyonu kaçınılmazdır.

Tito kliğinin reklamını yaptığı, ABD yardımına dayanarak «sosyalizm»i inşa etmenin özel yolu, emperyalizmin ihtiyaçlarını

karşılamak üzere sosyalist sistemi kapitalist sisteme dönüştürmekten, bağımsız bir ülkenin yarı-sömürge bir ülke haline gelmesinden başka birşey değildir.

Kruşçev, ABD emperyalizminin bu eklentisinin «sosyalizmi inşa etmekte olduğu» konusunda ısrar etmektedir. Marx, Engels ve Lenin tarafından mahkum edilen sahte sosyalizm çeşitlerine şimdi bir yenisi daha katılmakta ve kendisini sosyalizm olarak adlandırıp, ABD yardımının markasını taşımaktadır. Tito ve Kruşçev'in «Marksizm-Leninizmin teorisinin yaratıcı bir şekilde geliştirilmesi»ne yaptıkları «büyük katkı» belki de budur!

ABD EMPERYALİZMİNİN KARŞI - DEVRİMCİ ÖZEL MÜFREZESİ

Tito kliğinin uluslararası ilişkilerde oynadığı karşı-devrimci role ve gerici dış siyasetine bakıldığında, Yugoslavya'nın sosyalist bir ülke olarak nitelenemeyeceği daha açık şekilde görülür.

Tito kliği uluslararası alanda dünya devrimini baltalamada ABD emperyalizminin özel bir müfrezesidir.

Tito kliği, Yugoslavya'da kapitalizmi restore etme somut örneğiyle, ABD emperyalizmine sosyalist ülkelere sözümona «barışçıl evrim» siyasetini sokmaya yardım etmektedir.

Tito kliği, sosyalist ülke maskesi ardında kudurmuşcasına sosyalist kampa karşı çıkıp onu baltalamakta ve Çin'e karşı kışkırtma kampanyasında hücum kıtası görevini görmektedir.

Tito kliği, «bloksuzluk» ve «aktif birarada yaşama» maskesi altında Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki ulusal kurtuluş hareketlerini baltalamaya çalışmakta ve ABD emperyalizminin yeni-sömürgeciliğine hizmet etmektedir.

Tito kliği, «Stalinizm»e karşı çıkma maskesi altında her yanda revizyonist zehirini saçmakta ve bütün ülkelerde halkların devrimlerine karşı çıkmaktadır.

Tito kliği, son onbeş yılda meydana gelen önemli uluslararası olayların hepsinde ABD emperyalizminin uşaklığı rolünü üstlenmiştir.

Birinci olay: Yunanistan'da devrim. 10 Temmuz 1949'da Tito,

Yugoslavya ile Yunanistan arasındaki sınırı Yunanistanlı halk gerillalarına kapatmıştır. Aynı zamanda ise monarko-faşist Yunan birliklerinin gerillalara arkadan saldırmak üzere Yugoslav topraklarından geçmesine müsade etmiştir. Bu şekilde Tito kliği, ABD ve İngiliz emperyalistlerinin Yunanistan'daki halk devrimini boğmalarına yardım etmiştir.

İkinci olay: Kore Savaşı. 6 Eylül 1950'de yayınlanan bir açıklamada, zamanın Dışişleri Bakanı Edvard Kardelj Kore halkının saldırganlığa karşı haklı direniş savaşına yüzsüzce saldırmış ve ABD emperyalizmini savunmuştur. 1 Aralık'ta Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyinde konuşan Tito kliğinin temsilcisi, Çin'e «Kore Savaşına aktif olarak karıştığı» için saldırmıştır. Tito kliği aynı zamanda Birleşmiş Milletler'de Çin ve Kore'ye «ambargo» uygulanması yönünde oy kullanmıştır.

Üçüncü olay: Vietnam halkının kurtuluş savaşı. Nisan 1954'te Cenevre'de düzenlenen Çin-Hindi Konferansının hemen öncesinde Tito kliği, Vietnam halkının haklı mücadelesine, Vietnam halkının Moskova ve Pekin tarafından «savaş sonrasındaki soğuk savaş siyasetlerinin aleti»[29] olarak kullanıldığını iddia ederek azgın bir şekilde saldırmıştır. Vietnam halkının Dien Bien Phu'yu kurtarmak için yürüttüğü büyük savaşın bir «diyiniyet belirtisi olmadığı»ni belirtmiştir.[30]

Dördüncü olay: Arnavutluk'a karşı yıkıcı faaliyetler. Tito kliği uzun bir süreden beri sosyalist Arnavutluk'a karşı yıkıcı faaliyetler ve silahlı provokasyonlar sürdürmektedir. 1944, 1948, 1956 ve 1960'da dört kez ağır vatana ihanet olayı tertiplemiştir. Tito kliğinin Yugoslavya Arnavutluk sınırında 1948 — 1958 arasında giriştiği silahlı provokasyonların sayısı 470'i geçmiştir. 1960'ta Tito kliği ve Yunan gericileri, Akdeniz'deki Amerikan 6. Filosu ile işbirliği içinde Arnavutluk'a karşı silahlı bir saldırı planlamışlardır.

Beşinci olay: Macaristan'daki karşı-devrimci ayaklanma (darbe). Tito kliği Macaristan'da Ekim 1956'da meydana gelen karşı-devrimci ayaklanma sırasında müdahaleci bir provokatör rolü oynamıştır. Ayaklanmanın başlamasından sonra Tito, hain Nagy'nin karşı-devrimci önlemlerini destekleyen bir mektup yayınlamıştır. Tito kliği 3 Kasım'da Nagy'ye Macaristan'daki Yugoslav Elçiliğinde siyasi sığınma vermiştir. Tito 11 Kasım'da yaptığı

bir konuşmada bu ayaklanmayı «ilerici» olarak nitelemiş ve arsızca «Yugoslavya yolunun» mu yoksa «Stalinizmin yolunun» mu galip geleceğinin ortaya çıkacağını söylemiştir.

Altıncı olay: Orta-Doğu olayları. 1958'de ABD emperyalizmi Lübnan'ı, İngiliz emperyalizmi de Ürdün'ü asker göndererek işgal ettiler. Bunun üzerine bütün dünyada, ABD ve İngiliz askerlerinin derhal geri çekilmesini talep eden bir protesto dalgası yayıldı. Birleşmiş Milletler Genel Konseyi'nin Orta-Doğudaki durum üzerine yaptığı olağanüstü toplantıda konuşan Yugoslavya'nın Dışişleri Devlet Bakanı Koça Popoviç, «sorun ABD ve İngiltere'nin eylemlerini kınama ya da desteklemekte ısrar etme sorunu değildir» dedi. İşe ABD emperyalizminin kontrolü altında olan Birleşmiş Milletler'in el koymasını önerdi.

Yedinci olay: Tayvan Boğazındaki olaylar. 1958 sonbaharında Çin Halk Kurtuluş Ordusu, ABD emperyalistlerinin Tayvan Boğazındaki provokasyonlarını geri püskürtmek ve ABD emperyalizminin uşağı Chang Kai-shek'i cezalandırmak için Quemoy'u bombaladı. Tito kliği ise Çin'in bu haklı mücadelesini «bütün dünya için bir tehlike»[31] ve «barış için zararlı»[32] olarak niteledi.

Sekizinci olay: U-2 uçağı olayı. 1960'ta ABD, Sovyetler Birliği'nin hava sahasını ihlal etmek üzere bir U-2 istihbarat uçağı göndermiş ve böylece Paris'te yapılacak olan dört büyük gücün konferansını sabote etmiştir. Tito kliği 17 Mayıs'ta bir açıklama yayınlayarak, Sovyet hükümetinin o zaman takındığı doğru tavra saldırmış ve bunu «büyük ölçüde anlaşmazlık» yaratma tavrı olarak nitelemiştir.

Dokuzuncu olay: Japon halkının ABD'ne karşı yurtsever mücadelesi. Haziran 1960'ta Japon halkı ABD'ne karşı haklı yurtsever mücadelesinde o güne dek görülmemiş büyüklükte bir eylem yürüttü. Tito kliği ise ABD emperyalizmini savunarak, ABD'nin Japonya'yı işgalinin «Japonya'da siyasi yaşamın demokratikleştirilmesine katkıda bulunduğu»nu[33] belirtti. Aynı şekilde «ABD emperyalizmi Japon ve Çin halklarının ortak düşmanıdır» diyen Japonya Sosyalist Partisinin müteveffa başkanı Inejiro Asanumo'ya bu sözlerinden ötürü saldırmış ve onu «aşırı uçta bir çizgi izlemek»le suçlamıştır.[34]

Onuncu olay: Endonezya halkının mücadelesi. Tito kliği Endo-

nezya halkının ABD emperyalizmine karşı mücadelesini sabote etmeye çalışmıştır. Endonezya'da milliyetçilerden, dini çevrelerden ve komünistlerden oluşan bir milli birlik hükümeti olan «Nasakom» kabinesinin kurulmasını engellemek için adice faaliyetlerde bulunmuştur.

Onbirinci olay: Kongo olayı. ABD emperyalizmi Birleşmiş Milletler bayrağı altında 1960 yazında Kongo'ya karşı silahlı saldırıya giriştiğinde, Tito kliği yalnızca Birleşmiş Milletler'de ABD emperyalizminin lehine oy kullanmakla kalmamış, aynı zamanda ABD emperyalizminin isteğine uygun olarak Kongo halkının kanlı bir şekilde bastırılmasına doğrudan katılmak üzere Kongo'ya hava kuvvetleri personeli göndermiştir.

Onikinci olay: Laos sorunu. ABD emperyalizmi Ocak 1961'de Laos'a müdahalesine hız verdiğinde, Tito kliği ABD'nin «gerçekten barışı ve Laos'un tarafsızlaştırılmasını istediği»[35] görüşünü yaymıştır. ABD emperyalizmi Mayıs 1963'te Laos'ta siyasi suikastler ve silahlı çatışmalar düzenlediğinde, Tito kliği «bütün suçu ABD'ne yıktıkları için»[36] Laos'taki yurtsever güçlere saldırmıştır.

Onüçüncü olay: ABD'nin «İlerleme için İttifak» programı. ABD Ağustos 1961'de çeşitli Latin Amerika devletlerini, Latin Amerika halklarını köleleştirmek için ABD'nin yeni bir aleti olan «İlerleme için İttifak» programını imzalamaya zorladı. Bu saldırı programına Latin Amerika halkları karşı çıkarken, Tito kliği bunu «Latin Amerika ülkelerinin ihtiyaçlarına büyük ölçüde cevap veren birşey»[37] olarak niteleyerek övdü.

Ondördüncü olay: Çin-Hindistan sınır çatışması. Hindistanlı gericilerin Çin-Hindistan sınırında gerginlik yarattıkları 1959'dan beri Tito kliği, Hindistan gericilerinin Çin'e yönelik yayılma, saldırı ve provokasyon siyasetini sürekli desteklemiştir. Açıkça «sınırların belirlenmesi bu yüzyılın başında tamamlanmış ve meşhur McMahon Hattı şeklinde ifade bulmuştur»[38] yalanını yaymıştır. Doğruyla yanlışı karıştırmak için elinden geleni yapmış, Çin'in «Hindistan'la sınırını keyfince ve zorla yeniden düzenlemek istediği»[39] ve Hindistan'a karşı «saldırıda bulunduğu»[40] yalanını yaymıştır.

Onbeşinci olay: Küba devrimi ve Karayipler bunalımı. Tito

kliği Küba'ya saldıran bir dizi açıklama yapmış, Küba'nın «sadece devrime inandığı»nı[41], Küba devriminin «devrimin yolu konusunda bir model değil, bir istisna» olduğunu[42] söylemiştir. 1962 sonbaharındaki Karayipler bunalımı sırasında Tito kliği ABD emperyalizminin saldırısını, «Küba devriminin ABD firmalarının nasırlarına basmasıyla sorunlar ortaya çıkmıştır»[43], «eğer ABD, yakın komşusu Küba'da roket üslerinin kurulmasından huysuzlanıyor deniyorsa, bu anlaşılabilir birşeydir»[44] şeklinde gerekçelerle savunmuştur.

Bütün bunlardan herkes, Tito kliğinin son onbeş yıldır sosyalist ülkelere nasıl umutsuzca karşı çıktığını, ulusal kurtuluş mücadelelerini nasıl sabote ettiğini, bütün ülkelerde halkların anti-emperyalist devrimci mücadelelerini nasıl baltaladığını, emperyalizme ve özellikle de ABD emperyalizmine aktif bir şekilde nasıl hizmet ettiğini kolayca görebilir.

Kruşçev tekrar tekrar, uluslararası sorunlar konusunda SBKP yönetimi ile Tito kliği arasında «görüşbirliği» ve «uygunluk» olduğunu belirtmiştir.[45] O halde sizin faaliyetlerinizle Tito kliğinin karşı-devrimci cürümleri arasında da birlik ve uygunluk olup olmadığını sormak istiyoruz. Cesaretiniz varsa lütfen cevap verin.

PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNÜN BURJUVA DİKTATÖRLÜĞÜNE YOZLAŞMASI

Son tahlilde, Yugoslavya'nın hem şehirde hem de kırda kapitalizm batağına batmış olması, tüm halkın mülkiyetindeki ekonominin devlet kapitalisti bir ekonomiye yozlaşması ve Yugoslavya'nın ABD emperyalizminin bir eklentisine gerilemesi, partinin ve devlet iktidarının yozlaşmasının birer sonucudur.

İkinci Dünya Savaşı sırasında Alman ve İtalyan faşistlerine karşı kahramanca savaşan Yugoslavya Komünist Partisi ve halkı, Yugoslavya'da emperyalizmin ve onun uşaklarının gerici hakimiyetini devirmiş, proletarya diktatörlüğü altında demokratik halk iktidarını kurmuştur.

Kısa bir süre sonra, Yugoslavya Komünist Partisi yönetici

grubu Marksizm-Leninizme ihanet etmiş ve revizyonizm yoluna girmiş, Yugoslavya'da partiyi ve devlet iktidarını yavaş yavaş yozlaştırmıştır.

Yugoslavya Komünist Partisi parlak bir devrimci mücadele geleneğine sahiptir. Tito kliğinin ihaneti herşeyden önce parti içinde büyük bir direnişle karşılaşmıştır. Tito kliği bu direnişi bastırmak için, Marksizm-Leninizme sadık kalan çok sayıda komünisti partiden atma yetkisini kullandı. Salt 1948 ile 1952 arasındaki dönemde 200 000'den fazla parti üyesi, başka bir deyişle Yugoslavya Komünist Partisinin başlangıçtaki üye sayısının yarısı partiden atılmıştır. «Kominform unsurları»na karşı tedbir alma maskesi altında, çok sayıda Marksist-Leninist, devrimci kadrolar ve halk tutuklanıp katledilmiştir. Tutuklanıp hapsedilen komünistlerin ve aktif devrimcilerin sayısı otuz bini aşmıştır. Aynı zamanda ise Tito kliği, parti üyelik kartlarını mevki ve servet elde etmek için kullanan karşı-devrimcilere, burjuva unsurlara, her türden anti-sosyalist unsurlara ve kariyeristlere kapıyı sonuna kadar açmıştır. Kasım 1952'de Tito kliği, «Parti isimlendirmesinin artık uygun düşmediğini» açıklayarak Yugoslavya Komünist Partisi ismini Yugoslavya Komünistler Birliği olarak değiştirmiştir. Yugoslavya'daki tüm dürüst komünistlerin iradesini çiğneyerek Tito kliği Yugoslavya Komünist Partisinin proletaryanın öncüsü olma niteliğini değiştirmiş ve pratikte Yugoslavya Komünistler Birliği'ni kendi diktatörce hakimiyetini sürdürmenin bir aracı haline getirmiştir.

Sosyalist ülkelerde devlet iktidarı komünist partisinin önderliği altındadır. Komünist partisinin burjuva bir siyasi partiye yozlaşması ile birlikte devlet iktidarı da kaçınılmaz olarak proletarya diktatörlüğünden burjuva diktatörlüğüne yozlaşır.

Yugoslavya'da proletarya diktatörlüğünün devlet iktidarı, Yugoslav halkının uzun ve kahramanca bir mücadelesinin ürünüydü. Fakat Tito kliğinin ihanetinden sonra devlet iktidarının niteliği de değişmiştir.

Tito kliği, «proletaryanın devrimci diktatörlüğünün, yani sosyalist devlet sisteminin araçları gittikçe gereksiz hale gelmektedir»[46] demektedir.

Fakat Yugoslavya'da artık diktatörlük yok mudur? Evet, vardır. Proletarya diktatörlüğü artık gerçekten yok iken, varolan burjuva diktatörlüğü, üstelik en zalimane bir faşist diktatörlüktür.

Tito rejimi, onbinlerce devrimcinin insanlık dışı her türlü yolla işkenceye tabi tutulup öldürüldüğü çok sayıda faşist hapishane ve toplama kampı kurmuştur. Aynı zamanda ise Tito kliği anti-faşist savaş sırasında hapsedilen çok sayıda karşı-devrimci ve haini affetmiştir. 7 Ocak 1951'de «United Press» muhabiriyle konuşan Tito, Yugoslavya'da 11 000 siyasi tutuklunun affedildiğini itiraf etmiştir. 13 Mart 1962'de, yurtdışında sürgünde yaşayan 150 000 karşı-devrimci daha affedilmiştir. Bu halk düşmanları üzerinde uygulanan diktatörlüğe gerçekten son verilmiş ve bunlar «demokrasi»ye kavuşmuşlardır. Tito kliği ne kadar süslü laflar ederse etsin, onun «demokrasi»si yalnızca az sayıda eski ve yeni burjuva unsurlar için bir demokrasidir; emekçiler için ise tepeden tırnağa bir diktatörlük. Tito kliği, az sayıda sömürücü azınlığı baskı altında tutmak için oluşturulan devrimci devlet mekanizmasını, proletaryayı ve geniş emekçi kitlelerini baskı altında tutan bir devlet mekanizmasına dönüştürmüştür.

Yugoslavya'da devlet iktidarının yozlaşması, başlangıçtaki devlet iktidarının zorla yıkılıp yerine yeni devlet iktidarının kurulması ile değil, «barışçıl evrim» yoluyla gerçekleşmiştir. Görünürde iktidarda olanlar aynı kişiler, yani Tito kliğidir. Ama gerçekte bunlar artık işçilerin, köylülerin ve emekçi halkın çıkarlarını değil, emperyalizmin ve Yugoslavya'daki eski ve yeni burjuvazinin çıkarlarını temsil etmektedir.

Tito kliği, devlet iktidarını kullanarak ve ülkenin ekonomik can damarını kontrol ederek, Yugoslavya'nın emekçi halkını iliğine kadar sömürmüş ve bürokrat-kapitalist bir sınıf oluşturmuştur. ABD emperyalizmine bağımlı olan bu sınıf güçlü bir komprador niteliğe sahiptir ve bu sebeple komprador burjuvazi olarak görülmelidir. Yani Tito kliğinin denetimi altında bulunan devlet iktidarı, bu bürokrat-komprador burjuvazinin bir diktatörlüğüdür.

Sayılan bu olgular, Tito rejiminin izlediği siyasetin kapitalizmi geliştirme ve restore etme, yani Yugoslavya'yı bir yarı-sömür-

ge ya da bağımlı bir ülke haline geri getirme siyaseti olduğunu çeşitli yönlerden göstermektedir.

Yugoslavya'da devlet iktidarının yozlaşması, sosyalist ekonomik sistemin yıkımına ve kapitalist ekonomik sistemin restorasyonuna yolaçmıştır. Kapitalist ekonomik sistemin yeni bir biçimde yeniden kurulmasıyla adım adım oluşan yeni bürokrat-komprador burjuvazi, hakim konumunu sağlamlaştırmak için burjuva diktatörlüğünün güçlendirilmesini ve kapitalist ekonomik sisteme uygun bir siyasi sistem geliştirilmesini talep eder.

Yugoslavya'da partinin ve devlet iktidarının yozlaştırılmasından, adım adım bütün toplumsal ve ekonomik sistemde kapitalizmin restorasyonuna geçilmesi süreci işte bu şekilde gerçekleşmiştir. Yozlaşma süreci 15 yıldır sürmektedir. İşte size sosyalist bir devletin nasıl kapitalist bir devlete «barışçıl evrim» gösterdiğinin hikayesi.

Tito kliği Yugoslavya'da hakimiyetini, ABD emperyalizminin desteğine, bürokrat-komprador burjuvazinin diktatörlüğünün devlet mekanizmasına, satın aldığı işçi aristokrasisine ve kırda da zengin köylülere dayanarak sürdürmektedir. Aynı zamanda gerici yüzünü gizlemek ve halkı kandırmak için çeşitli yollara başvurmaktadır. Fakat gerici siyaseti son derece gayri-popülerdir. Sosyalist bir devletin kapitalist bir devlete yozlaşması, bağımsız bir ülkenin bir yarı-sömürge ya da emperyalizme kölece bağımlı bir ülkeye yozlaşması, Yugoslav halkının temel çıkarlarına ters düşmektedir. Bütün dürüst komünistler ve Yugoslavya halkının büyük çoğunluğu buna karşı mücadele etmelidir.

Şu andaki zor durumlarında tamamiyle Yugoslavya halkının ve komünistlerinin yanındayız. Tito kliği bir süre için halkı acımasızca ezebilir. Fakat ne kadar sert tedbirler alırsa alsın ve ne tip dalaverelere başvururusa vursun, halka karşı olan bir yönetici grubun sonunun iyi olmayacağına eminiz. Elbette ki Tito kliği buna bir istisna oluşturmuyor. Aldatılan halk sonunda mutlaka uyanacaktır. Şanlı bir tarihe sahip olan Yugoslavya halkı ve komünistleri Tito kliğine ilelebet başeğecek değillerdir. Yugoslav halkının geleceği parlaktır.

ÇİN KOMÜNİST PARTİSİNİN YUGOSLAVYA SORUNUNDA İLKELİ TUTUMU

SBKP Merkez Komitesinin Açık Mektubunda, «ÇKP yöneticilerinin» bir süre «Yugoslavya'daki sosyalist sistemin niteliği hakkında şüpheleri olmadığı», şimdi ise Çinli yöneticilerin «Yugoslavya sorununda tavırlarını tamamiyle değiştirdikleri» söylenmektedir.

Yugoslavya'nın bir zamanlar sosyalist bir ülke olduğu doğrudur. Bu ülke bir süre için gerçekten sosyalizm yolunda ilerlemiştir.

Fakat kısa bir süre sonra, Tito kliğinin ihaneti yüzünden, Yugoslavya'nın toplumsal sistemi adım adım yozlaşmaya başlamıştır.

Kruşçev 1954'te Yugoslavya ile ilişkileri düzeltmeyi önerdiğinde, biz de Yugoslavya'yı sosyalizm yoluna yeniden kazanmak ve Tito kliğinin gelişmesini gözlemek için onu kardeş sosyalist bir ülke olarak değerlendirmeyi kabul ettik.

Biz o zamanlar da Tito kliği hakkında fazla umut beslemiyorduk. ÇKP Merkez Komitesi, SBKP Merkez Komitesine yazdığı 10 Haziran 1954 tarihli mektupta, emperyalizm ile oldukça içlidışlı olan Yugoslav yöneticilerinin kendilerini kazanma çabalarımızı ve sosyalizme dönmeyi reddedebilecekleri konusunda dikkat çekmiş; «Böyle bir durum ortaya çıksa bile, bu barış, demokrasi ve sosyalizm kampı açısından siyasi bir kayıp olmayacaktır. Aksine böyle bir şey Yugoslav yöneticilerinin ikiyüzlülüğünü Yugoslav halkı ve bütün dünya halklarının gözünde daha da teşhir edecektir» demiştik.

Ne yazık ki, sözlerimiz bütünüyle doğru çıkmıştır! Gerçekten de Tito kliği kendilerini kazanma çabalarımızı tümüyle reddetmiş, ve revizyonizm yolunda daha da ilerlemiştir.

Tito kliği, 1957 Açıklamasını imzalamayı reddettikten sonra, 1958'de iliğine kadar revizyonist bir program ileri sürmüş ve (modern) revizyonizmin bu bayrağını, bütün Komünist ve İşçi Partileri tarafından kabul edilmiş ortak program olan 1957 Açıklamasının karşısına koymuştur. Yugoslavya'da kapitalizmin restorasyonu süreci adım adım gerçekleşmiştir. Uluslararası alanda ise Ti-

to kliği ABD emperyalizminin karşı-devrimci özel müfrezesi olarak her gün daha enerjik bir şekilde faaliyet göstermektedir.

Bu şartlarda her Marksist-Leninist partinin Tito kliğine karşı takınacağı tavır, ne kardeş bir partiye ya da kardeş bir ülkeye karşı takınılan tavır, ne de Tito kliğini kazanma tavrı olamaz. Bu hainler çetesini tümüyle teşhir etme ve ona karşı kararlıca mücadele etme tavrı olmalıdır. 1960 Bildirgesi bu konuda çıkarılan sonucu açık bir şekilde koymuştur.

SBKP Merkez Komitesi, Açık Mektubunda, kardeş partilerin Kasım 1957'deki toplantısından sonra meydana gelen bir dizi önemli olayı ve kardeş partilerin 1960 toplantısında oybirliğiyle varılan sonuçları bilerek gözardı etmekte ve Yugoslavya hakkında 12 Eylül 1957 tarihli «Renmin Ribao»da yayınlanan bir yazıdan bir cümle aktararak SBKP yöneticilerinin yanlış tavrını savunmaya çalışmaktadır. Bu çabalar boşunadır.

Olgular bizim Tito kliği konusundaki tavrımızın gerçeklerle uyuştuğunu, ilkeli bir tutum olduğunu, ve kardeş partilerin 1960 toplantısında ortaklaşa varılan anlaşmayla uyum içinde olduğunu kanıtlamaktadır. Öte yanda ise SBKP yöneticileri, Tito kliği hakkındaki değerlendirmeyi değiştirmek için binbir çareye başvurmaktadır. Bu çabalar, onların Marksizm-Leninizme ihanet ettiğinin, 1960 Bildirgesini terkettiğinin, Yugoslavya halkını ve bütün dünya halklarını kandırma konusunda ABD emperyalistlerine yardım ettiklerinin bir kanıtıdır.

TİTO «HATALARINI DÜZELTMİŞ» MİDİR? YOKSA KRUŞÇEV TİTO'YU ÖĞRETMENİ OLARAK MI GÖRMEKTEDİR?

Kruşçev, Yugoslav yöneticilerin, hatalarının çoğunu düzeltiklerini söylemektedir. Fakat Titocular, bırakalım hatalarını düzeltmeyi, hata yaptıklarını bile kabul etmemektedir. Titocular hata düzeltmeye «gerek olmadığını»[47], onlardan bunu beklemenin «yalnızca vakit kaybı»[48] ve «gereksiz ve gülünç» olacağını söylemektedirler.[49]

Gerçeklere bir bakalım. Titocular revizyonist programlarını

değiştirmişler midir? Hayır, değiştirmemişlerdir. 1957 Açıklamasını ve 1960 Bildirgesini kabul etmişler midir? Hayır, etmemişlerdir. Revizyonist iç ve dış siyasetlerini değiştirmişler midir? Hayır, değiştirmemişlerdir.

Yugoslavya Federal Halk Meclisi tarafından Nisan 1963'te kabul edilen yeni anayasa, Tito kliğinin revizyonist tavrını hiç değiştirmediğini açıkça göstermektedir. Bu anayasa tümüyle Tito kliğinin revizyonist programının yasa biçimindeki ifadesidir.

Edvard Kardelj, yeni anayasa taslağı üzerine raporunda, bu anayasanın, Yugoslavya Komünistler Birliği programındaki görüşlerin «yasal-siyasi ve örgütsel ifadesi» olduğunu söylemiştir.

Kruşçev Tito kliği ile, o hatalarını düzelttiği için değil, kendisi Tito'nun izinde yürüdüğü için yakın dostluk kurmaktadır.

Şu olguları bir gözönüne getirelim:

1. Tito Marksizm-Leninizme temelden karşı çıkmak için, Stalin'i reddetmektedir. Kruşçev de aynı nedenden Stalin'i tümden red etmektedir.

2. Hem Tito hem de Kruşçev, Marksizm-Leninizmin temel önermelerini çarpıtmakta, her ikisi de Marksizm-Leninizmi kararlı bir şekilde savunan Çinli ve diğer komünistleri «dogmatikler» olarak suçlamakta ve her ikisi de kendilerinin Marksizm-Leninizmi revize etmelerini, Marksizm-Leninizmin «yaratıcı bir şekilde geliştirilmesi» olarak nitelemektedirler.

3. Hem Tito hem de Kruşçev, ABD emperyalizminin elebaşılarını övmektedir. Tito Eisenhower'ın «barışı ısrarla savunan bir kişi»[50] olduğunu, Kennedy'nin çabalarının ise «uluslararası ilişkilerin iyileştirilmesine ve ivedi dünya sorunlarının barış içinde çözümüne yardım edeceğini»[51] söylemektedir. Kruşçev de Eisenhower'ın «samimi bir şekilde barış istediğini»[52], Kennedy'nin ise «barışın korunmasına kaygı gösterdiğini»[53] söylemektedir.

4. Hem Tito hem de Kruşçev, dünya halklarının gözünü korkutup, onlara devrimci mücadeleyi terkettirmek için nükleer savaşın korkunçluğundan sözetmektedirler. Tito, nükleer savaş çıkarsa, bunun «insanlığın imhası» olacağını söylemektedir.[54] Aynı şekilde Kruşçev de, nükleer bir savaş çıkacak olursa, «içinde bulunduğumuz Nuh'un Gemisini, dünyayı mahvedeceğiz»[55] demektedir.

5. Hem Tito hem de Kruşçev, emperyalizmin hâlâ varolduğu şartlarda, silahlardan, silahlı güçlerden ve savaşlardan arınmış bir dünya olabileceğini vaaz etmektedir.

6. Tito kliği, «aktif barış içinde birarada yaşama»yı Yugoslavya'nın dış siyasetinin «temel taşı»[56] ilan ederken, Kruşçev ise «barış içinde birarada yaşama»nın «Sovyetler Birliği'nin dış siyasetinin genel çizgisi»[57] olduğunu açıklamaktadır.

7. Hem Tito hem de Kruşçev, kapitalizmden sosyalizme barış içinde geçiş imkanının arttığını iddia etmektedirler. Tito kliği, «insanlık karşı konulmaz bir şekilde ve derinlemesine, çeşitli yollardan sosyalizm çağına girmektedir» diyor. Kruşçev ise Ekim Devriminin yolu yerine «parlamenter yol»un geçirilebileceğini söylemektedir.

8. Tito, dünyanın «barış içinde yarış» yoluyla «siyasi ve ekonomik bütünleşmesi»ni[59] savunmaktadır. Kruşçev de «barış içinde ekonomik yarış» yoluyla emperyalizm ile «çok yönlü işbirliği» önermektedir.

9. Tito kliği ulusal kurtuluş hareketlerini ve ulusal kurtuluş savaşlarını her yolla sabote etmektedir. Kruşçev de «her hangi bir küçük 'bölgesel savaş', bir dünya savaşı yangınına kıvılcım çakabilir»[60] bahanesiyle ulusal kurtuluş hareketlerine ve ulusal kurtuluş savaşlarına karşı çıkmaktadır.

10. Tito kliği proletarya diktatörlüğünü reddetmiştir. Kruşçev de «bütün halkın devleti» sloganıyla proletarya diktatörlüğünü reddetmektedir.

11. Tito kliği, Komünist Partisinin işçi sınıfının öncüsü olması gerektiğini reddetmektedir. Aynı şekilde Kruşçev de, SBKP artık «bütün halkın partisi haline gelmiştir»[61] demektedir.

12. Tito kliği, «bloksuzlar» bayrağını sallayarak sosyalist kampa karşı çıkmaktadır. Kruşçev de «blok, vb. terimler geçici olaylardır»[62] demektedir. Her ikisi de sosyalist kampı tasfiye etmek istemektedir.

Tüm bunlardan çıkan tek sonuç şudur: Kruşçev hem iç, hem de dış siyaset konularında Tito'yu gerçekten de öğretmeni olarak görmekte ve Tito'nun hemen peşinden revizyonizm yolunda ilerlemektedir.

Kruşçev, Sovyetler Birliği'nin, Sovyet halkının ve bütün dünya

halklarının çıkarlarına ters bir şekilde, Marksizm-Leninizme ihanet etmiş, 1960 Bildirgesini yırtıp atmış ve dönek Tito kliğiyle aynı çamura batmıştır. Şanlı bir devrimci geleneğe sahip olan Sovyet halkı, SBKP üyelerinin çoğunluğu ve çeşitli kademelerdeki kadrolar buna izin vermeyeceklerdir.

Büyük Sovyet halkı ve SBKP üyeleri, Kruşçev'in Tito kliği ile birleşerek, Marksizm-Leninizme sadık kalan Marksist-Leninist partilere karşı mücadele etmesine asla razı olmayacaklardır.

Büyük Sovyet halkı ve SBKP üyeleri, Kruşçev'in Tito kliği ile birleşerek, emperyalizm ile işbirliğine girmesine, sosyalist Çin, Arnavutluk ve diğer kardeş ülkelere karşı mücadele etmesine, sosyalist kampı parçalamasına asla razı olmayacaklardır.

Büyük Sovyet halkı ve SBKP üyeleri, Kruşçev'in Tito kliği ile birleşerek ve bütün ülkelerin gericileriyle işbirliği halinde, dünya halklarına ve devrime karşı çıkmasına asla razı olmayacaklardır.

Büyük Sovyet halkı ve SBKP üyeleri, Kruşçev'in Yugoslav revizyonistlerini izleme, parti ve devletin niteliğini değiştirme ve kapitalizmin restorasyonu için yolu açma çabalarına asla razı olmayacaklardır.

Kruşçev, dünyanın ilk sosyalist ülkesi olan Sovyetler Birliği'nin üzerinde kara bulutların birikmesine neden olmuştur. Fakat bu, SBKP ve Sovyetler Birliği'nin tarihinde ancak bir fasıl arası olabilir. Bir süre için aldatılan ve uyutulan halk sonunda yine uyanacaktır. Tarih göstermiştir ve göstermeye devam edecektir ki, her kim Sovyet halkını yolundan döndürmek isterse o, meşhur bir hikayedeki yarış arabasını durdurmak isteyen çekirgeye benzeyecektir; ve amacına asla ulaşamayacaktır.

KISA SONUÇ

Yugoslavya'da kapitalizmin restorasyonu, uluslararası komünist harekete yeni bir tarihi ders oluşturmaktadır.

Bu ders bize, işçi sınıfı iktidarı ele geçirdiğinde, burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıf mücadelesi, kapitalist ve sosyalist yol arasındaki (son) zafere dair mücadelenin devam ettiğini ve kapitalizmin restorasyonu tehlikesinin sürdüğünü göstermektedir.

Yugoslavya, kapitalizmin restorasyonuna tipik bir örnek oluşturmaktadır.

Bu ders bize, işçi sınıfı partisinin işçi aristokrasisinin kontrolüne girmesi, burjuva partisine yozlaşması ve emperyalizmin uşağı haline gelmesi ihtimalinin, sadece iktidarı ele geçirmeden önce değil; iktidarı ele geçirdikten sonra da, bir işçi sınıfı partisinin yeni burjuva unsurların denetimine geçmesi, burjuva bir partiye yozlaşması ve emperyalizmin bir uşağı haline gelmesinin mümkün olduğunu göstermektedir. Yugoslavya Komünistler Birliği böyle bir yozlaşmanın tipik bir örneğidir.

Bu ders bize bundan başka, sosyalist bir ülkede kapitalizmin restorasyonunun her zaman karşı-devrimci bir darbe ile ya da emperyalist işgal ile değil, bazen de bu ülkedeki yönetici grubun yozlaşması ile de gerçekleşebileceğini göstermektedir. Kale en kolay şekilde içten fethedilir. Yugoslavya bu konuda tipik bir örnektir.

Bu ders bize, revizyonizmin emperyalist siyasetin bir ürünü olduğunu göstermektedir. Eski tipte revizyonizm, işçi aristokrasisini satın alıp besleme emperyalist siyasetinin bir sonucu olarak ortaya çıkmıştı. Modern revizyonizm de aynı şekilde ortaya çıkmıştır. Amaçladığı sözümona «barışçıl evrim» siyasetini uygulamaya koymak için hiçbir masraftan kaçınmayan emperyalizm faaliyetlerinin çerçevesini sosyalist bir devletin yönetici grubunu (sosyalist ülkelerde yönetici grupları) satın almaya kadar genişletmiştir. ABD emperyalizmi Yugoslavya'yı «yön gösterici» olarak görmektedir, çünkü o bu alanda bir örnek oluşturmaktadır.

Yugoslavya'da kapitalizmin restorasyonu, modern revizyonizme karşı mücadelenin gerekliliğini ve ivediliğini Marksist-Leninistlerin daha iyi görmelerini ve halkların daha iyi bir şekilde kavrayabilmelerini sağlayacaktır.

Emperyalizm varolduğu sürece, sosyalist ülkelerde kapitalizmin restorasyonu tehlikesinin olmadığını söylemek besbelli mümkün değildir.

SBKP yöneticileri, kapitalizmin restorasyonu tehlikesini şimdiden ortadan kaldırdıkları ve komünizmi inşa ediyor oldukları yaygarasını koparmaktadırlar. Bu doğru olsaydı, elbette ki pek sevindirici birşey olurdu. Fakat görüyoruz ki onlar her bakımdan

Yugoslavya'yı taklit etmektedirler ve çok tehlikeli bir yola girmişlerdir. Bu bizi son derece endişelendirmekte ve üzmektedir.

Yüce Sovyetler Birliği ve yüce SBKP'ne olan derin sevgimizle SBKP yöneticilerine samimiyetle bir kez daha sesleniyoruz: Yoldaşlar ve dostlar! Yugoslavya'nın yolundan gitmeyin. Bir an önce geri dönün. Aksi taktirde vakit çok geç olacak!

ÜÇÜNCÜ YORUMUN DİPNOTLARI

(1) *N.S. Kruşçev, Velenye, Yugoslavya'da Bir Kitle Mitinginde Konuşma, 30 Ağustos 1963.*

(2) *N.S. Kruşçev, Rokavica, Yugoslavya'da Bir Fabrika Toplantısında Konuşma, 21 Ağustos 1963.*

(3) *N.S. Kruşçev, Yugoslavya'da Brioni Adasında Yabancı Gazetecilerle Sohbet, 28 Ağustos 1963, Tanjug (Yugoslavya Haber Ajansı — ÇN)'nın aktardığına göre.*

(4) *«Yaratıcı Marksizm-Leninizmin Zaferi İçin ve Dünya Komünist Hareketinin Rotasının Revizyonuna Karşı»*, Kommunist *Dergisinin Yazı Kurulunun Makalesi, Moskova, No. 11, 1963.*

(5) *Palmiro Togliatti, «Tartışmayı Gerçek Sınırları İçine Geri Çekelim»*, L'Unita, *10 Ocak 1963.*

(6) *N.S. Kruşçev, SSCB Yüce Sovyeti Oturumuna Rapor, Aralık 1962.*

(7) *SBKP Merkez Komitesinin Tüm Parti Örgütlerine, Sovyetler Birliği'ndeki Tüm Komünistlere Açık Mektubu, 14 Temmuz 1963.*

(8) *Aynı yerde.*

(9) *N.S. Kruşçev, SSCB Yüce Sovyeti Oturumuna Rapor, Aralık 1962.*

(10) *M. Todorovic, «İki Cephede Mücadele»*, Nasha Stvarnost, *Mart Sayısı, 1954.*

(11) Vesnik u Sredu, *27 Aralık 1961.*

(12) Vesnik u Sredu, *6 Aralık 1961.*

(13) *Stalin, «Tahıl Teslimi ve Tarımın Gelişme Perspektifleri», Eserler, cilt 11.*

(14) *Edvard Kardeli, Yugoslavya Emekçilerinin Sosyalist İttifakının Dördüncü Federal Komitesinin Dokuzuncu Plenum Toplantısında Açılış Konuşması, 5 Mayıs 1959.*

(15) *Vladimir Bakaric, Yugoslavya Komünistler Birliği Altıncı Kongresinde Konuşma.*
(16) *Edvard Kardeli, «Köylerdeki Siyasetimizin Bazı Sorunları Üzerine»*, Komunist, *Belgrad, No. 4, 1953.*
(17) *Slavko Komar, «Kıra ve Köylü Ekonomilerine İlişkin Bazı Sorunlar»*, Socializam, *No. 5, 1962.*
(18) *Yugoslav Dergisi* Index, *No. 2, 1962.*
(19) *Slavko Komar, Adı Geçen Yazı.*
(20) *Stalin, «Kollektif Çiftlik Hücum Tugaycılarının İlk Tüm-Birlik Kongresinde Konuşma», Eserler, cilt 13.*
(21) *Lenin, «Sovyet İktidarının Demokrasisi ve Sosyalist Niteliği Üzerine».*
(22) *Yugoslavya Komünistler Birliği Merkez Komitesinin Tüm Örgütlerine ve Her Seviyedeki Yönetici Fonksiyonerlerine (Açık) Mektubu, 17 Şubat 1958.*
(23) *Vladimir Bakaric, Hırvatistan Komünistler Birliği Dördüncü Kongresine Rapor, 17 Nisan 1959.*
(24) *Augustin Papic, «Yugoslavya'da Yatırımların Finansmanı», Kollektif Ekonomi Yıllığı, Nisan-Kasım 1959, Belgrad.*
(25) *Lenin, «'Solcu' Çocuksuluk ve Küçük-Burjuva Zihniyeti» (IV), Eserler, cilt 27.*
(26) *Lenin, «Sovyet Iktidarının Acil Görevleri», Eserler, cilt 27.*
(27) *Lenin, «Dış ticaret Tekeli Üzerine», Eserler, cilt 33.*
(28) *Stalin, «İlk Amerikan İşçi Heyeti İle Görüşme», Eserler, cilt 10.*
(29) Borba, *23 Nisan 1954.*
(30) Borba, *8 Mayıs 1954.*
(31) Slobodni Dom, *4 Eylül 1958.*
(32) Slobodni Dom, *9 Eylül 1958.*
(33) Komunist, *Belgrad, 2 Haziran 1960.*
(34) Foreign Political Bulletin (*Dış Siyasi Bülten*), *1 Şubat 1962.*
(35) Borba, *13 Ocak 1961.*
(36) Politika, *5 Mayıs 1963.*
(37) Komunist, *Belgrad, 17 Ağustos 1961.*
(38) Rad, *12 Eylül 1959.*
(39) Borba, *26 Aralık 1960.*
(40) Politika, *3 Eylül 1959.*
(41) Küba İsyanı, *Belgrad, Kasım 1962.*
(42) Politika, *1 Ocak 1963.*
(43) Komunist, *Belgrad, 13 Eylül 1962.*
(44) Politika, *13 Kasım 1962.*

(45) *N.S. Kruşçev, Split, Yugoslavya'da Bir Kitle Mitinginde Konuşma, 24 Ağustos 1963.*
(46) *Edvard Kardeli, «Sosyalist Yugoslavya'nın Yeni Anayasası»,* Borba, *29 Eylül 1962.*
(47) *J.B. Tito, Belgrad İstasyonunda Konuşma, 20 Aralık 1962.*
(48) *J.B. Tito, Yugoslavya Komünistler Birliği Yedinci Kongresinde Konuşma, Nisan 1958.*
(49) *J.B. Tito, Belgrad İstasyonunda Konuşma, 20 Aralık 1962.*
(50) *J.B. Tito,* New York Times *Yorumcusu ile Görüşme, 28 Şubat 1958.*
(51) *J.B. Tito, J.F. Kennedy'ye Kutlama Mesajı,* Borba, *21 Ocak 1961.*
(52) *N.S. Kruşçev, SSCB Yüce Sovyeti Oturumunda Konuşma, Mayıs 1960.*
(53) *N.S. Kruşçev, J.F. Kennedy'ye Mektup, 27 Ekim 1962.*
(54) *J.B. Tito, Yugoslavya Federal Halk Meclisine Rapor, 19 Nisan 1958.*
(55) *N.S. Kruşçev, Avusturya-Sovyet Cemiyeti Tarafından Düzenlenen Bir Toplantıda Konuşma, 2 Temmuz 1960.*
(56) *Koca Popovic, Yugoslavya Federal Halk Meclisi Oturumuna Dış Siyaset Üzerine Rapor,* Borba, *27 Şubat 1957.*
(57) *N.S. Kruşçev, SBKP 20. Parti Kongresine Rapor, Şubat 1956.*
(58) *Yugoslavya Komünitler Birliği Programı.*
(59) *J.B. Tito,* Washington Post *Muhabiri Drew Pearson'un Sorularına Yanıtlar,* Borba, *12 Ağustos 1962.*
(60) *N.S. Kruşçev, Viyana'daki Basın Konferansı Açıklaması, 8 Temmuz 1960.*
(61) *N.S. Kruşçev, SBKP 22. Parti Kongresinde «SBKP Programı Üzerine» Adlı Konuşma, Ekim 1961.*
(62) *N.S. Kruşçev, Yugoslavya'da Brioni Adasında Yabancı Gazetecilerle Sohbet, 28 Ağustos 1963.*

YENİ SÖMÜRGECİLİĞİN SAVUNUCULARI

Sovyetler Birliği Komünist Partisi
Merkez Komitesinin
Açık Mektubu Üzerine
Dördüncü Yorum

Renmin Ribao (Halkın Günlüğü) ve Hungki
(Kızıl Bayrak) Yazı Kurulları

(22 Ekim 1963)

İkinci Dünya Savaşından sonra Asya, Afrika ve Latin Amerika'yı büyük bir devrim fırtınası sardı. Elliden fazla Asya ve Afrika ülkesi bağımsızlığını ilan etti. Çin, Vietnam, Kore ve Küba, sosyalizm yoluna koyuldular. Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın çehresi muazzam bir değişikliğe uğradı.

Birinci Dünya Savaşından sonra sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde devrim, emperyalistlerin ve uşaklarının baskısı yüzünden ciddi gerilemelerle karşılaşmıştı; oysa İkinci Dünya Savaşından sonra durum temelden değişmiştir. Emperyalistler, milli kurtuluş ateşini artık söndüremiyorlar. Onların eski sömürgeci sistemi hızla çözülüyor. Bir zamanlar emperyalistlerin cephe gerisi olan yerler şimdi şiddetli anti-emperyalist mücadelelerin verildiği cephelere dönüşmüştür. Emperyalizmin hakimiyeti bazı sömürge ve bağımlı ülkelerde yıkılmıştır. Bazılarında ise yediği ağır darbelerle sallanmaktadır. Bu da metropol ülkelerde emperyalizmin hakimiyetini kaçınılmaz olarak zayıflatmakta ve sarsmaktadır.

Sosyalist kampın ortaya çıkışı ile birlikte Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki halk devrimlerinin zaferleri, çağımızda yankılanan zafer türküleridir.

Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki halkların devrim fırtınası, yeryüzündeki bütün siyasi güçlerin bir tavır almasını gerektiriyor. Bu güçlü devrimci fırtına, emperyalistleri ve sömürgecileri korkudan titretirken, dünyanın devrimci halklarına coşku veriyor. Emperyalistler ve sömürgeciler «Korkunç, korkunç!» diyor. Devrimci halklar ise «Çok iyi, çok iyi!» diyorlar. Emperyalistler ve sömürgeciler, «Bu bir isyandır ve yasaktır» derken, devrimci halklar «Bu devrimdir; halkın hakkı ve tarihin karşı konulmaz bir akımıdır» diyorlar.

Bugünkü dünya siyasetinin bu en can alıcı meselesinde alınan tavır, Marksist-Leninistler ile modern revizyonistler arasında önemli bir ayrım çizgisidir. Marksist-Leninistler kararlılıkla, ezilen ulusların safında yer alıyorlar ve ulusal kurtuluş hareketlerini faal bir şekilde destekliyorlar. Modern revizyonistler ise, gerçekte, emperyalistlerin ve sömürgecilerin yanında yer alıyor ve mümkün olan her yola başvurarak ulusal kurtuluş hareketini reddediyor ve ona karşı çıkıyorlar.

SBKP yöneticileri, ulusal kurtuluş hareketini destekleyen sloganları henüz lafta tamamen terketmeye cesaret edemiyorlar, hatta zaman zaman, kendi çıkarları açısından, bunu destekliyormuş görünümü yaratan bazı önlemler alıyorlar. Ancak olayların özüne iner ve onların yıllardır izledikleri görüşlerini ve siyasetlerini bir bütün olarak incelersek, SBKP yöneticilerinin Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın ezilen uluslarının kurtuluş mücadelelerine karşı ya pasif ya küçümseyici ya da olumsuz bir tutum takındıklarını ve yeni-sömürgeciliğin savunucuları olduklarını açıkça görürüz.

SBKP'li yoldaşlar, SBKP Merkez Komitesinin 14 Temmuz 1963 tarihli Açık Mektubunda ve pek çok makale ve demeçlerinde ulusal kurtuluş hareketi meselesinde kendi hatalı görüşlerini savunmak ve Çin Komünist Partisine saldırmak için çok çaba sarfettiler. Ne var ki bütün bunların tek sonucu, yalnızca SBKP yöneticilerinin bu konudaki anti-Marksist-Leninist ve karşı-devrimci tutumlarını kanıtlamak oldu.

Şimdi, SBKP yöneticilerinin ulusal kurtuluş hareketi sorunundaki teori ve pratiklerine bir bakalım.

EMPERYALİZME VE SÖMÜRGECİLİĞE KARŞI MÜCADELE GÖREVİNİN YÜRÜRLÜKTEN KALDIRILMASI

Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki milli kurtuluş hareketi daha şimdiden büyük tarihi öneme sahip zaferler kazanmıştır. Bunu kimse inkar edemez. Ne var ki, Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının, emperyalizme ve sömürgeciliğe ve onların ajanlarına karşı savaşma görevini tamamladıkları öne sürülebilir mi?

Bizce, hayır. Bu mücadele görevi, henüz tamamlanmış olmaktan çok uzaktır.

Oysa SBKP yöneticileri sık sık, sömürgeciliğin bugün yeryüzünden yok olduğu ya da yok olma yolunda olduğunu yayıyorlar. Onlar, «yeryüzünde hâlâ sömürgeci hakimiyet altında kıvranan 50 milyon kişi olduğunu»[1], sömürgeciliğin kalıntılarının yalnız Afrika'da Portekiz hakimiyeti altındaki Angola ve Mozambik gibi yerlerde var olduğunu ve sömürgeci hakimiyetin tasfiyesinin artık «son aşamaya» girdiğini[2] belirtiyorlar.

Gerçekler nedir?

Önce, Asya ve Afrika'daki durumu ele alalım. Bir dizi ülke bağımsızlığını ilan etti. Ama bu ülkelerin çoğu emperyalist ve sömürgeci denetimi ve köleliği tamamen silkip atamadılar ve hâlâ hem emperyalist talan ve saldırıya maruz kalıyorlar, hem de eski ve yeni-sömürgecilerin rekabetine sahne oluyorlar. Bu ülkelerin bazılarında eski sömürgeciler, yeni-sömürgecilere dönüştüler ve besleyip yetiştirdikleri ajanları aracılığıyla sömürgeci hakimiyetlerini sürdürüyorlar. Diğerlerinde ise kurt ön kapıdan kovulmuş, ama kaplan arka kapıdan girmiştir; eski sömürgeciliğin yerini yeni, daha güçlü ve daha tehlikeli olan ABD sömürgeciliği almıştır. Asya ve Afrika halkları, ABD emperyalizminin temsil ettiği yeni - sömürgeciliğin vantuzlarının ciddi tehdidi altındadır.

Şimdi de, Latin Amerika halklarının sesine kulak verelim.

İkinci Havana Açıklamasında şöyle deniliyor: «Bugün Latin Amerika, İspanyol sömürge imparatorluğundan daha güçlü, daha acımasız ve daha azgın bir emperyalizmin pençesi altındadır.»

Ve Açıklama şöyle devam ediyor:

> «İkinci Dünya Savaşının sona ermesinden bu yana... Kuzey Amerikan yatırımları 10 milyar doları aşmıştır. Ayrıca Latin Amerika, ucuz hammadde sağlamakta ve mamul mallar için yüksek fiyat ödemektedir.»

Daha sonra Açıklamada şöyle deniliyor:

> «... Latin Amerika'dan ABD'ye, dakikada 4 bin dolar, günde

5 milyon dolar, yılda 2 milyar dolar ve beş yılda 10 milyar dolar olmak üzere sürekli bir para akımı vardır. Bizden çıkan her bin dolar, bize bir ölüye mal oluyor. Ölü başına bin dolar, işte emperyalizmin kefareti budur!»

İşin içyüzü açıktır: Emperyalistler, İkinci Dünya Savaşından sonra, kesinlikle sömürgecilikten vazgeçmediler. Yalnızca yeni bir şekli, yeni sömürgeciliği benimsediler. Bu yeni-sömürgeciliğin önemli bir özelliği, emperyalistlerin bazı bölgelerde eski dolaysız sömürgeci hakimiyet biçimini değiştirmek ve seçip yetiştirdikleri ajanlarına dayanarak yeni bir sömürgeci hakimiyet ve sömürü biçimini benimsemek zorunda kalmalarıdır. ABD'nin başını çektiği emperyalistler askeri bloklar örgütleyerek, askeri üsler kurarak, «federasyonlar» ya da «topluluklar» oluşturarak ve kukla rejimler besleyerek sömürge ülkeleri ve bağımsızlığını ilan etmiş ülkeleri köleleştiriyor ya da denetim altına alıyorlar. Onlar iktisadi «yardım» ya da başka yollarla bu ülkeleri, kendi mallarına pazar olarak, hammadde kaynağı ve sermaye ihraç edecek alanlar olarak ellerinde tutuyor, bu ülkelerin zenginliklerini yağmalıyor ve halkın kanını emiyorlar. Ayrıca Birleşmiş Milletleri, bu ülkelerin iç işlerine karışmak ve onları askeri, ekonomik ve kültürel saldırı altında tutmak için önemli bir araç olarak kullanıyorlar. Bu ülkeler üzerindeki hakimiyetlerini «barışçı» yollarla sürdüremedikleri zaman, askeri darbeler düzenliyor, yıkıcı faaliyetlere girişiyor ve hatta doğrudan silahlı müdahale ve saldırıya başvuruyorlar.

Amerika Birleşik Devletleri, yeni-sömürgeciliği yaymada son derece faal ve çok kurnazdır. ABD emperyalistleri, bu silahla, diğer emperyalistlerin sömürgelerini ve etki alanlarını ele geçirmeye ve dünya üzerinde hakimiyet kurmaya çalışıyorlar.

Bu yeni-sömürgecilik, sömürgeciliğin çok daha tehlikeli ve sinsi bir biçimidir.

SBKP yöneticilerine şunu sormak isteriz: Bu şartlarda, sömürgeci hakimiyetin tasfiyesinin artık «son aşama»ya girdiği nasıl söylenebilir?

SBKP yöneticileri, böyle yalanları desteklemek için 1960 Bildirgesinden medet umma cüretini gösteriyorlar. Onlar, 1960 Bil-

dirgesi, sömürgeci sistemin hızlı bir çözülme süreci içinde bulunduğundan söz etmiyor mu diyorlar. Ancak eski sömürgeciliğin hızlı çözülmesine ilişkin bu tez, onların sömürgeciliğin yok olduğu şeklindeki savlarına asla destek olamaz. Bildirge, «Amerika Birleşik Devletlerinin bugün sömürgeciliğin temel direği» olduğunu, «ABD'nin başını çektiği emperyalistlerin, eski sömürge halklarının sömürgecilik yoluyla sömürülmesini, yeni yöntemler ve yeni biçimler altında sürdürmek için umutsuz çabalar sarfettiklerini» ve «Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinin ekonomik denetimini elde tutmaya ve bu ülkeler üzerindeki siyasi etkilerini sürdürmeye çalıştıklarını» açıkça belirtiyor. Bildirge, bu sözlerle, SBKP yönetiminin örtbas etmek için o kadar uğraştığı noktaları ortaya koyuyor.

SBKP yöneticileri, ulusal kurtuluş hareketinin, merkezinde ekonomik görevler duran «yeni bir aşama»ya girdiği teorisini de yarattılar. Onların savı şudur: «Önceleri, mücadele esas olarak siyasi alanda yürütülüyordu», oysa bugün, ekonomik mesele «merkezi görev» ve «devrimin ilerletilmesinde tutulacak temel halka»[3] haline gelmiştir.

Ulusal kurtuluş hareketi yeni bir aşamaya girmiştir. Ancak bu, hiçbir şekilde, SBKP yönetiminin tanımladığı türden bir «yeni aşama» değildir. Bu yeni aşamada, Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının siyasi bilinç düzeyi her zamankinden daha çok yükselmiştir ve devrimci hareket eşi görülmedik bir coşkunlukla ileri atılmaktadır. Bu halkların ivedi talebi, ülkelerinin emperyalizmin ve uşaklarının güçlerinden tamamen temizlenmesidir; onlar, tam bir siyasi ve ekonomik bağımsızlık uğruna mücadele etmektedirler. Bu ülkelerin birincil ve en ivedi görevi, hâlâ, emperyalizme, eski ve yeni-sömürgeciliğe ve onların uşaklarına karşı mücadeleyi daha da ilerletmektir. Bu mücadele, siyasi, ekonomik, askeri, kültürel, ideolojik ve başka alanlarda hâlâ şiddetle sürdürülüyor. Ve bütün bu alanlardaki mücadeleler hâlâ en yoğun ifadesini siyasi mücadelede buluyor; emperyalistler doğrudan ya da dolaylı silahlı bastırma hareketlerine başvurdukları zaman siyasi mücadele çoğunlukla, kaçınılmaz olarak silahlı mücadeleye dönüşüyor. Bağımsızlığını yeni kazanmış ülkelerin bağımsız ekonomilerini geliştirmeleri önemlidir. Fakat bu görev, emperyalizme, eski

ve yeni-sömürgeciliğe ve onların uşaklarına karşı mücadeleden asla ayrılmamalıdır.

«Sömürgeciliğin ortadan kalkması» teorisi gibi, SBKP yöneticilerinin savundukalrı bu «yeni aşama» teorisi de, açıkça, Amerika Birleşik Devletlerinin temsil ettiği yeni-sömürgeciliğin, Asya, Afrika ve Latin Amerika'ya karşı saldırısını ve bu kıtaları yağmalamasını örtbas etmek, emperyalizm ile ezilen uluslar arasındaki keskin çelişmeyi gizlemek ve bu kıtalardaki halkların devrimci mücadelesini felce uğratmak amacını taşımaktadır.

SBKP yöneticilerinin bu teorisine göre, emperyalizme, eski ve yeni sömürgeciliğe karşı mücadele etmek de, elbette, artık gerekli değildir, çünkü sömürgecilik ortadan kalkmaktadır ve ekonomik gelişme, ulusal kurtuluş hareketinin merkezi görevi haline gelmiştir. Bundan, ulusal kurtuluş hareketinin tamamen kaldırıp atılabileceği sonucu çıkmıyor mu? İşte bu nedenle, SBKP yöneticilerinin tanımladığı şekilde, merkezinde ekonomik görevler duran bir «yeni aşama», açıkça, emperyalizme, eski ve yeni sömürgeciliğe ve onların uşaklarına karşı hiçbir muhalefetin olmadığı bir aşama, ulusal kurtuluş hareketinden artık vazgeçildiği bir aşamadan başka bir şey değildir.

EZİLEN ULUSLARIN DEVRİMİNDEN VAZGEÇMENİN REÇETELERİ

SBKP yöneticileri, hatalı teorilerine uygun bir şekilde, büyük bir gayretkeşlikle, ezilen ulusların her derdine deva olacak bir dizi ilaç elde etmeye çalıştılar. Şimdi bunları inceleyelim.

Birinci reçeteleri, barış içinde birarada yaşama ve barış içinde yarış adını taşıyor.

SBKP yöneticileri Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının ulusal kurtuluş hareketinin savaş sonrasında kazandığı büyük zaferleri, sürekli olarak, «barış içinde birarada yaşama» ve «barış içinde yarış» dedikleri şeye bağlıyorlar. SBKP Merkez Komitesinin Açık Mektubunda şöyle deniliyor:

«Barış içinde birarada yaşama şartlarında, proletaryanın sı-

nıf mücadelesi ve halkların ulusal kurtuluş mücadelesi son yıllarda önemli yeni zaferler kazanmıştır. Dünya devrim süreci başarı ile gelişiyor.»

Onlar, ulusal kurtuluş hareketinin, «farklı toplumsal sistemlere sahip ülkeler arasında barış içinde birarada yaşama ve iki karşıt toplumsal sistem arasındaki ekonomik yarış şartlarında gelişmekte»[4] olduğunu ve barış içinde birarada yaşama ile barış içinde yarışın, «yabancı tekellerin ekonomik hakimiyetinden kurtulmak için mücadele eden halklara, kurtuluş sürecinin gelişmesinde yardımcı olduğunu»[5] ve bunların «kapitalist ilişkiler sisteminin bütününe» «ezici bir darbe»[6] indirebileceğini de söylüyorlar.

Bütün sosyalist ülkeler, farklı toplumsal sistemlere sahip ülkeler arasında barış içinde birarada yaşama Leninist siyasetini uygulamalıdırlar. Ama barış içinde birarada yaşama ve brış içinde yarış, halkların devrimci mücadelelerinin yerine geçemez. Bütün sömürge ve bağımlı ülkeler, herşeyden önce kendi halk kitlelerinin devrimci mücadelesine dayanarak ulusal devrimlerini zafere ulaştırabilirler; bu mücadele asla başka bir ülke tarafından verilemez.

SBKP yöneticileri, ulusal kurtuluş devriminin zaferlerinin, en başta kitlelerin devrimci mücadelelerine bağlı olmadığını, halkların kendi kendilerini kurtaramayacaklarını ve emperyalizmin, barış içinde birarada yaşama ve barış içinde yarış yoluyla kendiliğinden çökmesini beklemeleri gerektiği görüşündedirler. Aslında bu, ezilen uluslara, emperyalist yağmaya ve köleliğe sonsuza kadar katlanmalarını ve direnmek ve devrim yapmak için ayağa kalkmamalarını söylemekle aynı şeydir.

İkinci reçeteleri, geri kalmış ülkelere yardım etiketini taşıyor.

SBKP yöneticileri, bağımsızlığına yeni kavuşan ülkelere yaptıkları ekonomik yardımın oynadığı rolü göklere çıkarıyorlar. Kruşçev yoldaş, bu yardımın, bu ülkelerin «yeni bir köleliğe düşme tehlikesini önlemelerini» sağlayacağını ve «ilerlemelerini teşvik edeceğini ve bu ülkelerin sosyalizme giden yola girmelerini sağlayabilecek iç süreçlerin normal gelişmesine ve hatta hızlandırılmasına katkıda bulunacağını»[7] söylemiştir.

Sosyalist ülkelerin, bağımsızlığına yeni kavuşan ülkelere, en-

ternasyonalizm temelinde ekonomik yardımda bulunmaları gerekli ve önemlidir. Ne var ki, bu ülkelerin ulusal bağımsızlık ve toplumsal ilerlemelerinin (devrimlerinin) esas olarak kendi halklarının devrimci mücadelelerine değil de, yalnızca sosyalist ülkelerden aldıkları ekonomik yardıma bağlı olduğu kesinlikle söylenemez.

Açıkça söylemek gerekirse, son yıllarda SBKP yöneticilerinin bağımsızlığını yeni kazanan ülkelere yardım yaparken güttükleri siyaset ve taşıdıkları amaçlar şüphe konusudur. SBKP yöneticileri bağımsızlığına yeni kavuşan ülkelere yardım konusunda, çoğunlukla, bir büyük devlet şövenizmi ve ulusal bencillik tavrı alıyor ve yardım alan ülkelerin ekonomik ve siyasi çıkarlarına zarar veriyor, böylelikle de sosyalist ülkelerin itibarını zedeliyorlar. Hindistan'a yaptıkları yardıma gelince, burada ardniyetleri özellikle açıktır. Hindistan, Sovyetler Birliği'nin ekonomik yardım yaptığı bağımsızlığını yeni kazanmış ülkelerin başında geliyor. Bu yardım, açıkça Nehru hükümetinin anti-komünist, halk düşmanı ve sosyalist ülkelere karşı yönelen siyasetlerini teşvik amacını gütmektedir. ABD emperyalistleri bile, bu tür bir Sovyet yardımı, «bizim (ABD'nin) çıkarlarımıza çok uygundur»[8] demişlerdir.

Ayrıca, SBKP yöneticileri, «geri kalmış ülkelere yardım» konusunda, açıkça ABD emperyalizmi ile işbirliği yapmayı öneriyorlar. Kruşçev, 1959 Eylülünde ABD'de yaptığı bir konuşmada şöyle demiştir:

> «Hem sizin hem bizim ekonomik başarılarımız, iki büyük devletimizin, ekonomik gelişmeleri açısından asırlarca geri kalmış halklara bellerini daha çabuk doğrultmaları için yardım etmemizi bekleyen bütün dünya tarafından selamlanacaktır.»

Bakınhele! Günümüz sömürgeciliğinin temel direği (yani ABD emperyalizmi) «bellerini daha çabuk doğrultmaları için» ezilen uluslara yardım edecek! SBKP yöneticilerinin, yeni-sömürgecilerin ortağı olmayı istemelerinden de öte, bundan gurur duymaları gerçekten hayret vericidir.

Üçüncü reçeteleri, silahsızlanma etiketini taşıyor.

Kruşçev şöyle demiştir:

> «Silahsızlanma, savaş güçlerini silahsızlandırmak, militarizmi ortadan kaldırmak herhangi bir ülkenin içişlerine silahlı müdahaleyi olanaksız kılmak ve sömürgeciliğin her biçimini tamamen ve kesin olarak yok etmek demektir.»[9]

Kruşçev aynı zamanda şunları da söylemiştir:

> «Silahsızlanma, yeni kurulan ulusal devletlere yapılacak yardım oranında muazzam bir artış sağlayacak gerekli şartları yaratacaktır. Tüm dünyada, askeri amaçlar için harcanan 120 milyar doların sadece yüzde 8 ile 10'u, bu amaç için kullanılsa, yirmi yıl içinde yeryüzünün yokluk çeken bölgelerinde açlığa, hastalığa ve cehalete son vermek mümkün olurdu.»[10]

Biz, emperyalist silahlanmaya hız verilmesine ve savaş hazırlıklarına karşı çıkmak ve bunları teşhir etmek amacıyla, genel silahsızlanma için mücadele edilmesi gerektiğini her zaman savunduk. Ama sömürgeciliğin, silahsızlanma ile yok edileceğini söylemek mümkün değildir.

Burada Kruşçev, vaaz veren bir papaza benziyor: Dünyanın mazlum halkları, sizi takdis ediyorum! Eğer sabırlı olursanız, eğer emperyalistler silahlarını bırakana kadar beklerseniz, size özgürlük bahşedilecektir. Emperyalistler insafa gelene kadar bekleyin, o zaman dünyanın yoksul bölgeleri, ırmaklarından süt ve bal akan bir yeryüzü cenneti haline gelecek!...

Bu yalnızca bir hayal değil, halkı uyutacak afyondur.

Dördüncü reçeteleri, Birleşmiş Milletler yoluyla sömürgeciliğin ortadan kaldırılması etiketini taşıyor.

Kruşçev, eğer Birleşmiş Milletler, sömürgeci sistemin kökünü kazımak için tedbirler alırsa, «halen yabancı hakimiyetinden doğan utancın altında acı çeken halkların, yabancı zulmünden barışçı yoldan kurtulma konusunda berrak ve elle tutulabilir bir perspektif kazanacaklarını»[11] savunmaktadır.

Kruşçev, 1960 Eylülünde Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda yaptığı bir konuşmada şunu sordu:

> «Sömürgeci idari sistemin ortadan kaldırılması için Birleşmiş Milletler uğraşmazsa kim uğraşacaktır?»

Bu tuhaf bir sorudur. Kruşçev'e bakılırsa, Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın devrimci halkları sömürgeciliği kendileri ortadan kaldırmamalıdırlar ve kaldıramazlar, tersine Birleşmiş Milletler'den medet ummalıdırlar.

Kruşçev Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda şunu da söyledi:

> «İşte bu nedenle Batılı ülkelerin halklarının sağduyusuna ve uzak görüşlülüğüne, onların hükümetlerine ve bu yüce Birleşmiş Milletler kurulundaki temsilcilerine sesleniyoruz. Sömürgeci yönetim sisteminin ortadan kaldırılması için tedbirlerde anlaşalım ve böylece doğal tarihi süreci hızlandıralım.»

Kruşçev'in Birleşmiş Milletlerden yardım istemekle, aslında emperyalistlerden yardım istemeyi kastettiği açıktır. Gerçekler hâlâ emperyalistlerin denetimi altında bulunan Birleşmiş Milletlerin yalnızca sömürgeci hakimiyeti savunabileceğini ve güçlendirebileceğini ama onu asla ortadan kaldıramayacağını gösteriyor.

Kısacası, SBKP yöneticilerinin, ulusal kurtuluş hareketi için ileri sürdükleri her derde deva ilaçlar, halkları, emperyalistlerin sömürgecilikten vazgeçeceklerine ve ezilen uluslarla halklara özgürlük ve bağımsızlık bahşedeceklerine ve dolayısiyle, bütün devrimci teorilerin, taleplerin ve mücadelelerin modasının geçtiğine, bunların gereksiz olduğuna ve mutlaka terkedilmeleri gerektiğine inandırmak için uydurulmuştur.

ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞLARINA MUHALEFET

SBKP yöneticileri, ulusal kurtuluş hareketlerini ve savaşlarını desteklemekten sözetmekle beraber, Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının devrimci mücadeleyi bırakmaları için her yola başvuruyorlar; çünkü aslında kendileri devrimci fırtına karşısında titremektedirler.

SBKP yöneticilerinin «tek bir kıvılcımın bile bir dünya savaşına yol açabileceği»ne[12] ve dünya savaşının mutlaka nükleer bir savaş olacağına ve bunun insanlığın imhası anlamına geleceğine dair ünlü bir «teori»leri var. İşte bu nedenle Kruşçev, «Günümüzde 'yerel savaşlar' çok tehlikelidir»[13] ve «savaş alevlerini tutuşturabilecek kıvılcımları söndürmek için... elimizden geleni yapacağız»[14] diye bağırıp çağırıyor. Kruşçev, bu noktada, haklı ve haksız savaşlar arasında bir ayrım yapmayarak komünistlerin haklı savaşları destekleme tutumuna ihanet ediyor.

İkinci Dünya Savaşından bu yana geçen 18 yılın tarihi, emperyalistler ve onların uşakları, zorba iktidarlarını süngü zoruyla ayakta tutmaya ve ezilen ulusların devrimini silah zoruyla bastırmaya çalıştıkları sürece, ulusal kurtuluş savaşlarının kaçınılmaz olacağını göstermiştir. Emperyalistlere ve onların uşaklarına yönelen ve hiçbir zaman durmayan büyük ve küçük çaptaki devrimci savaşlar, emperyalist savaş güçlerine ağır darbe indirmiş, dünya barışını savunan güçleri kuvvetlendirmiş ve emperyalistlerin bir dünya savaşına girişme planlarını gerçekleştirmelerini başarıyla önlemiştir. Açıkça söylemek gerekirse, Kruşçev'in barış uğruna devrim kıvılcımlarını «söndürme» gereği konusundaki çığlıkları, barışı koruma adına devrime karşı çıkma çabasıdır.

Bu yanlış görüşlerden ve siyasetlerden hareket eden SBKP yöneticileri, yalnızca ezilen ulusların kurtuluş için verdikleri devrimci mücadeleden vazgeçmelerini ve emperyalistler ve sömürgecilerle «barış içinde birarada yaşamalarını» istemekle kalmıyor, aynı zamanda, emperyalizmin yanında saf tutarak, Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki devrim kıvılcımlarını söndürmek için çeşitli yöntemlere de başvuruyorlar.

Cezayir halkının ulusal kurtuluş savaşı örneğini ele alalım. SBKP yönetimi yalnızca uzun süre bu savaşı desteklememekle

kalmadı, aynı zamanda fiilen Fransız emperyalizminin tarafını da tuttu. Kruşçev, Cezayir'in milli bağımsızlığını, Fransa'nın bir «iç meselesi» olarak ele alıyordu. 3 Ekim 1955'de Cezayir sorunu üzerine konuşan Kruşçev, şunları söyledi: «Herşeyden önce SSCB'nin başka devletlerin içişlerine karışmaması gerektiği görüşündeydim ve hâlâ da bu görüşteyim.» 19 Mart 1958'de «Le Figaro»nun bir muhabirini kabul eden Kruşçev şunları söyledi: «Biz Fransa'nın zayıflamasını istemiyoruz, onun, daha da büyümesini istiyoruz.»

Fransız emperyalistlerine yaranmaya çalışan SBKP yöneticileri, uzun süre Cezayir Cumhuriyeti Geçici Hükümetini tanımaya cesaret edemediler; ancak, Cezayir halkının Fransız saldırganlığına karşı verdiği direnme savaşının zafere ulaşacağı kesinleştiğinde ve Fransa Cezayir'in bağımsızlığını tanımak zorunda kalınca, onlar da alelacele Cezayir'i tanıdılar. Bu yakışıksız tutum, sosyalist ülkelere leke sürdü. Ne var ki, SBKP yöneticileri bu utanç verici davranışlarıyla övünüyor ve Cezayir halkının kanıyla ödediği zaferin «barış içinde birarada yaşama» siyaseti hesabına yazılması gerektiğini iddia ediyorlar.

Şimdi, SBKP yöneticilerinin Kongo meselesinde oynadıkları rolü inceleyelim. Onlar, Kongo halkının sömürgeciliğe karşı verdiği silahlı mücadeleyi faal bir şekilde desteklememekle kalmadılar, aynı zamanda, Kongo'daki kıvılcımı söndürmek için ABD emperyalistleri ile «işbirliği» yapmaya can atıyorlardı.

13 Temmuz 1960'da, Güvenlik Konseyinin Kongo'ya Birleşmiş Milletler kuvvetleri gönderme yolunda aldığı karara, Sovyetler Birliği ABD ile birlikte oy verdi; böylece onlar, ABD emperyalistlerinin Kongo'ya yaptığı silahlı müdahalede Birleşmiş Milletler bayrağını kullanmalarına yardımcı oldular. Sovyetler Birliği, BM kuvvetlerine ulaşım araçları da sağladı. Kruşçev, 15 Temmuz'da Kasavubu ile Lumumba'ya çektiği bir telgrafta, «Birleşmiş Milletler faydalı bir iş yapmıştır» diyordu. Bundan sonra Sovyet basını, Birleşmiş Milletlere, «Kongo Cumhuriyeti hükümetine, ülkenin bağımsızlık ve egemenliğini savunmada yardımcı olduğu»[15] için övgüler düzdü ve Birleşmiş Milletlerin «kararlı önlemler»[16] alması yolundaki umudunu dile getirdi. Sovyet hükümeti 21 Ağus-

tos ve 10 Eylül tarihli demeçlerinde, Kongo halkını ezen Birleşmiş Milletleri övmeye devam etti.

SBKP yöneticileri 1961 yılında Gizenga'yı, BM birliklerinin «himayesi» altında toplanan Kongo parlamentosuna katılmaya ve kukla hükümete girmeye ikna ettiler. SBKP yönetimi, o zamanlar sahtekarca, Kongo parlamentosunun toplanmasının «genç cumhuriyetin hayatında önemli bir olay» ve «ulusal güçlerin bir başarısı olduğu»nu[17] iddia etti.

SBKP yönetiminin bu yanlış siyasetlerinin, ABD emperyalizminin Kongo'ya karşı giriştiği saldırıda ona büyük yardımı dokunduğuna hiç şüphe yoktur. Lumumba katledildi, Gizenga hapse tıkıldı, pekçok yurtsever zulüm gördü ve Kongo'nun milli bağımsızlık mücadelesi geriledi. SBKP yönetimi bütün bunlardan dolayı hiçbir sorumluluk duymuyor mu?

ÇAĞDAŞ DÜNYANIN ÇELİŞMELERİNİN YOĞUNLAŞTIĞI BÖLGELER

Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın devrimci halklarının, SBKP yöneticilerinin ulusal kurtuluş hareketlerine ve savaşlarına ilişkin sözlerini ve faaliyetlerini reddetmeleri çok doğaldır. Ama SBKP yöneticileri, bundan gerekli dersi çıkarıp yanlış çizgi ve siyasetlerini değiştirmediler. Tersine, küçük düştükleri için öfkelenip Çin Komünist Partisine ve diğer Marksist-Leninist partilere iftira eden bir dizi saldırıya giriştiler.

SBKP Merkez Komitesinin Açık Mektubu, Çin Komünist Partisini «yeni bir teori» ortaya atmakla suçluyor. Bu mektupta şöyle denilmektedir:

> «Yeni teoriye göre, günümüzün baş çelişmesi, gördüğünüz gibi, sosyalizm ile emperyalizm arasındaki çelişme değil, ulusal kurtuluş hareketi ile emperyalizm arasındaki çelişmedir. Çinli yoldaşlara göre, emperyalizme karşı mücadelede belirleyici güç, dünya sosyalist sistemi değil, uluslararası işçi sınıfının mücadelesi de değil, yine ulusal kurtuluş hareketidir.»

Herşeyden önce bu bir uydurmadır. 14 Haziran tarihli mektubumuzda, çağdaş dünyadaki temel çelişmelerin, sosyalist kamp ile emperyalist kamp arasındaki çelişme; kapitalist ülkelerde, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme; ezilen uluslarla emperyalizm arasındaki çelişme; emperyalist ülkeler arasındaki ve tekelci kapitalist gruplar arasındaki çelişmeler olduğunu belirtmiştik.

Ayrıca şunu da belirtmiştik: Sosyalist kampla emperyalist kamp arasındaki çelişme, temelden farklı iki toplumsal sistem arasındaki, sosyalizm ile kapitalizm arasındaki bir çelişmedir. Bu çelişme, hiç kuşkusuz çok keskin bir çelişmedir. Ne var ki, Marksist-Leninistler, dünyadaki çelişmeleri yalnızca ve tek başına sosyalist kamp ile emperyalist kamp arasındaki çelişme olarak görmemelidirler.

Bizim görüşümüz son derece açıktır.

14 Haziran tarihli mektubumuzda, Asya, Afrika ve Latin Amerikadaki devrimci durumu ve ulusal kurtuluş hareketinin önemini ve rolünü açıkladık. Şunları söylemiştik:

1. «Günümüz dünyasındaki çeşitli çelişme tipleri, Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın geniş bölgelerinde yoğunlaşmıştır; bu bölgeler emperyalist hakimiyetin en zayıf halkaları olan ve emperyalizme doğrudan darbe indiren, dünya devriminin (bugün en önemli) fırtına merkezleridir.»

2. «Bu bölgelerdeki ulusal demokratik devrimci hareket ile uluslararası sosyalist devrimci hareket, zamanımızın iki büyük tarihi akımıdır.»

3. «Bu bölgelerdeki ulusal demokratik devrim, çağdaş proleter dünya devriminin önemli bir bileşkenidir.»

4. «Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının anti-emperyalist devrimci mücadeleleri, emperyalizmin, eski ve yeni sömürgeciliğin hakimiyetinin temellerine darbeler indirip sarsmaktadır. Bunlar, dünya barışının savunulmasında çağımızda muazzam bir güç oluşturuyorlar.»

5. «Bundan dolayı, bir bütün olarak uluslararası proletarya devrimi davası, bir anlamda, dünya nüfusunun ezici çoğunluğunu oluşturan bu bölge halklarının devrimci mücadelelerinin sonucuna bağlıdır.»

6. «Dolayısıyla, Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının anti-emperyalist devrimci mücadelesi, kesinlikle, salt bölgesel öneme sahip bir mesele değil, bir bütün olarak proleter dünya devrimi davası için genel önemi olan bir meseledir.»

Bunlar, Marksist-Leninist tezler, günümüzün gerçeklerinin bilimsel tahlilinden çıkarılan sonuçlardır.

Asya, Afrika ve Latin Amerika'da şimdi son derece elverişli bir devrimci durum bulunduğunu kimse inkar edemez. Bugün Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki ulusal kurtuluş devrimleri, emperyalizme doğrudan darbeler indiren en önemli güçlerdir. Dünyadaki çelişmeler, Asya, Afrika ve Latin Amerika'da yoğunlaşmıştır.

Dünyadaki çelişmelerin ve dünyadaki siyasi mücadelelerin merkezi sabit değildir, uluslararası mücadelelerdeki ve devrimci durumdaki değişikliklere göre yer değiştirmektedir. Proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişmenin ve mücadelenin gelişmesiyle kapitalizmin beşiği ve emperyalizmin can damarı Batı Avrupa ve Kuzey Amerika'da da büyük mücadele gününün geleceğine inanıyoruz. O gün gelince, Batı Avrupa ve Kuzey Amerika, şüphesiz, dünya siyasi mücadelelerinin ve dünya çelişmelerinin merkezi haline gelecektir.

Lenin, 1913'te «... Asya'da, büyük dünya fırtınalarının koptuğunu» söylüyor ve şöyle diyordu:

> «İşte içinde bulunduğumuz çağ, bu fırtınaların ve onların Avrupa'da yarattığı 'yankıların' çağıdır.»[18]

Stalin, 1925'te şöyle demişti:

> «Emperyalizmin başlıca cephe gerisini, sömürge ülkeler oluşturmaktadır. Bu cephe gerisinin devrimcileşmesi, yalnızca emperyalizmin cephe gerisinden yoksun bırakılması açısından değil, aynı zamanda Doğunun devrimcileşmesinin, kaçınılmaz olarak, Batıdaki devrimci bunalımın yoğunlaşmasına güçlü bir atılım vermesi açısından da zorunlu olarak emperyalizmi zayıflatacaktır.»[19]

Lenin ve Stalin'in bu sözlerinin yanlış olması mümkün müdür? Onların ileri sürdüğü bu tezler, uzun zaman önce Marksizm - Leninizmin alfabesine girmiştir. SBKP yöneticileri, bugün artık ulusal kurtuluş hareketini öylesine küçümsüyorlar ki, Marksizm-Leninizmin alfabesini ve burunlarının dibindeki açık gerçekleri tamamen görmezlikten geliyorlar.

DEVRİMİN ÖNDERLİĞİNE İLİŞKİN LENİNİST GÖRÜŞÜN ÇARPITILMASI

SBKP Merkez Komitesi, 14 Tmemuz tarihli Açık Mektubunda, Çin Komünist Partisinin, ulusal kurtuluş hareketinde proletarya önderliği sorununa ilişkin görüşüne de saldırıyor. Bu mektupta şöyle deniliyor:

> «Çinli yoldaşlar, Lenin'i «düzeltmek» ve emperyalizme karşı dünya çapında verilen mücadelede hegemonyanın işçi sınıfında değil, küçük burjuvazide ya da milli burjuvazide, hatta 'bazı yurtsever düşünceli krallar, prensler ve soylular'da olması gerektiğini kanıtlamak istiyorlar.»

Bu, Çin Komünist Partisinin görüşlerinin bilerek tahrif edilmesidir.

Ulusal kurtuluş hareketinin önderliğini üstlenmenin proletarya için bir zorunluluk olduğuna ilişkin olarak Çin Komünist Partisi Merkez Komitesinin 14 Haziran tarihli mektubunda şöyle denilmektedir:

> «Tarihin, bu bölgelerdeki (Asya, Afrika ve Latin Amerika) proletarya partilerine yüklediği şanlı görev, emperyalizme, eski ve yeni-sömürgeciliğe karşı, ulusal bağımsızlık ve halk demokrasisi uğrunda verilen mücadelenin bayrağını yüksekte tutmak, ulusal demokratik devrim hareketinin en ön saflarında yer almak ve sosyalist bir gelecek için savaşmaktır.»
> ...

«Proletarya ve partisi, işçi-köylü ittifakı temelinde, birleşilebilecek bütün tabakaları birleştirmeli, emperyalizme ve uşaklarına karşı geniş bir birleşik cephe örgütlemelidir. Bu birleşik cepheyi sağlamlaştırmak ve genişletmek için, proletarya partisi, kendi ideolojik, siyasi ve örgütsel bağımsızlığını korumalı ve devrimin önderliğinde diretmelidir.»

ÇKP Merkez Komitesinin aynı mektubunda, ulusal kurtuluş hareketi içinde geniş bir anti-emperyalist birleşik cephenin kurulması gereğinden söz edilirken, şunlar söylenmektedir:

«Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın ezilen ulusları ve halkları acil bir görevle, emperyalizme ve uşaklarına karşı savaşma göreviyle karşı karşıyadırlar.

...

Bu bölgelerde, nüfusun son derece geniş kesimleri, emperyalizmin kölesi olmayı reddediyor. Bu kesimler içinde yalnızca işçiler, köylüer, aydınlar, küçük burjuvazi değil, yurtsever milli burjuvazi, hatta yurdunu seven bazı krallar, prensler ve soylular da vardır.»

Görüşlerimiz son derece açıktır. Ulusal kurtuluş hareketinde, hem proletaryanın önderliğinde ısrar etmek, hem de geniş bir anti-emperyalist birleşik cephe kurmak gereklidir. Bu görüşlerin neresi yanlıştır? SBKP yöneticileri, bu doğru görüşleri niçin tahrif ediyor ve onlara saldırıyorlar?

Devrimde proletaryanın önderliği konusunda Lenin'in görüşlerini terkeden biz değil, SBKP yöneticileridir.

SBKP yöneticilerinin yanlış çizgisi, emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı savaşma görevini tamamen terkediyor ve ulusal kurtuluş savaşlarına karşı çıkıyor. Bu, şu anlama gelir: Ezilen uluslar ve ülkeler proletaryası ve komünist partileri, emperyalizme karşı ulusal bağımsızlık uğrunda mücadele için yükselttikleri yurtseverlik bayrağını dürüp katlamalı ve onu başkalarına hediye etmelidirler. Bu durumda, anti-emperyalist birleşik cepheden ya da proletarya önderliğinden hiç söz edilebilir mi?

SBKP yöneticilerinin sık sık propagandasını yaptıkları bir di-

ğer görüş de, kimin önderliğinde olursa olsun, hatta Nehru gibi gerici bir milliyetçinin önderliğinde bile olsa, her hangi bir ülkenin sosyalizmi inşa edebileceğidir. Bu, proletarya önderliği fikrinden daha da uzaklaşan bir görüştür.

SBKP Merkez Komitesi, Açık Mektubunda, sosyalist kamp ve kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı hareketi ile ulusal kurtuluş hareketleri arasındaki karşılıklı dayanışmayı yanlış yorumlayarak, ulusal kurtuluş hareketlerine sosyalist ülkelerin ve metropollerdeki işçi sınıfı hareketinin «önderlik» etmesi gerektiğini savunuyor. Bunun, Lenin'in proletarya önderliği konusundaki görüşlerine «dayandığını» iddia etme cüretini de gösteriyor. Açıktır ki bu, Lenin'in düşüncesini çok kaba bir şekilde çarpıtmak ve revizyona tabi tutmaktır. Bu da SBKP yöneticilerinin, kendi devrimi yok etme çizgilerini ezilen ulusların devrimci hareketine zorla kabul ettirmek istediklerini ortaya koyuyor.

MİLLİYETÇİLİK VE YOZLAŞMA YOLU

SBKP yöneticileri, 14 Temmuz tarihli Açık Mektuplarında Çin Komünist Partisine, «ulusal kurtuluş hareketini, uluslararası işçi sınıfından ve onun eseri olan dünya sosyalist sisteminden tecrit etmek» isteme suçlamasını yüklemeye çalışıyorlar. Onlar bizi ayrıca, ulusal kurtuluş hareketini sosyalist sistemden ve Batılı kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı hareketinden «koparmak» ve onların «karşısına çıkarmak»la suçluyorlar. SBKP yöneticilerinin söylediklerini en yüksek perdeden papağan gibi tekrarlayan, Fransız Komünist Partisi yöneticileri gibi komünistler de vardır.

Ama olgular neyi gösteriyor? Ulusal kurtuluş hareketini, sosyalist kampın ve Batılı kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı hareketinin karşısına çıkaranlar, ona her türlü desteği sağlamaktan kaçınan, hatta bu harekete karşı çıkanlar bizzat SBKP yöneticileri ve onların yandaşlarıdır.

Çin Komünist Partisi, bütün halkların devrimci mücadeleleriyle birbirlerine destek oldukları görüşünü daima savunmuştur. Biz, ulusal kurtuluş hareketini her zaman, Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi ve bir bütün olarak proleter dünya devri-

mi açısından ele aldık. Ulusal kurtuluş hareketinin zaferler kazanarak gelişmesinin, sosyalist kamp, kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı hareketi ve dünya barışı davası açısından son derece önemli olduğuna inanıyoruz.

Ne var ki, SBKP yöneticileri ve yandaşları bunun önemini kabul etmek istemiyorlar. Onlar yalnızca sosyalist kampın ulusal kurtuluş hareketine sağladığı destekten söz ediyor, ulusal kurtuluş hareketinin sosyalist kampa sağladığı desteği ise inkar yoluna gidiyorlar. Onlar yalnızca Batılı kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı hareketinin emperyalizme vurduğu darbelerin sözünü ediyor, ulusal kurtuluş hareketlerinin bu alanda oynadığı rolü ise ya küçümsüyor ya da görmezlikten geliyorlar. Onların tutumu Marksizm-Leninizme aykırıdır, gerçekleri gözardı etmektedir ve dolayısıyla yanlıştır.

Sosyalist ülkeler ile ezilen ulusların devrimi arasındaki ilişkinin, kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı hareketi ile ezilen ulusların devrimi arasındaki ilişkinin nasıl ele alınacağı, önemli bir ilke sorunudur; Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizminin savunulacağı mı, yoksa terk mi edileceği sorunudur.

Marksizm-Leninizme ve proleter enternasyonalizmine göre, devrimini zaferle taçlandıran her sosyalist ülke, ezilen ulusların kurtuluş mücadelesini faal bir şekilde desteklemeli ve onlara yardım etmelidir. Sosyalist ülkeler, bütün dünyanın ezilen ulusları ve halklarının devrimini desteklemek ve geliştirmek için birer üs haline gelmeli, onlarla en yakın ittifakı kurmalı ve proleter dünya devrimini sonuna kadar sürdürmelidirler.

Oysa SBKP yöneticileri, gerçekte, sosyalizmin bir ülkede ya da birkaç ülkede zafer kazanmasını, proleter dünya devriminin sonu gibi görüyorlar. Onlar, ulusal kurtuluş devrimini, kendi barış içinde birarada yaşama genel çizgilerine ve kendi ülkelerinin ulusal çıkarlarına tabi kılmak istiyorlar.

1925'te Stalin, Troçkistlerin ve Zinovyevcilerin temsil ettiği tasfiyecilerle mücadele ederken, tasfiyeciliğin tehlikeli özelliklerinden birinin de şu olduğunu belirtiyordu:

> «Uluslararası proletarya devrimine inançsızlık; onun zaferine inançsızlık; sömürgelerdeki ve bağımlı ülkelerdeki ulusal

kurtuluş hareketine karşı şüpheci tutum; ... enternasyonalizmin temel gereğini, yani tek bir ülkede sosyalizmin zaferinin başlı başına bir amaç değil de, diğer ülkelerde devrimi geliştirmek ve desteklemek için bir araç olduğunu kavrayamamak.»[20]

Stalin şöyle devam ediyordu:

«Bu, milliyetçilik ve yozlaşma yoludur, proletaryanın uluslararası siyasetinin bütünüyle tasfiyesi yoludur; çünkü bu hastalığa tutulanlar, ülkemizi, dünya devrimci hareketi adı verilen bütünün bir parçası olarak görmüyor bu hareketin bizimle bittiğini düşünüyor ve bütün diğer ülkelerin çıkarlarının, bizim ülkemiz çıkarları uğruna feda edilmesi gerektiğine inanıyorlar.»[21]

Stalin, tasfiyecilerin düşünce tarzını şöyle tanımlamıştı:

«Çin'deki kurtuluş hareketini desteklemek mi? Neden? Tehlikeli olmaz mı? Bu bizi diğer ülkelerle çatışmaya sürüklemez mi? Diğer 'ileri' devletlerle elbirliği ile Çin'de 'etki alanları' meydana getirsek ve Çin'den kendi yararımıza birşeyler koparsak daha iyi olmaz mı? Bu hem yararlı, hem de tehlikesiz olurdu... vb. vb.»[22]

Stalin şu sonuca vardı:

«Ekim Devriminin dış siyasetini tasfiye etmeye çalışan ve yozlaşma unsurlarını besleyen yeni tipte milliyetçi 'düşünce tarzı' işte budur.»[23]

SBKP'nin şimdiki yöneticileri, eski tasfiyecilerden daha baskın çıktılar. Onlar kendi zekalarıyla iftihar ederek, yalnızca «hem yararlı hem de tehlikesiz» olanı seçiyorlar. Onlar, emperyalist ülkelerle çatışmaktan ölümüne korktukları için, ulusal kurtuluş hareketine karşı çıkmakta kararlıdırlar. İki «süper devletin» bü-

tün dünyada etki alanları kurması fikriyle adeta sarhoş olmuşlardır.

Stalin'in tasfiyecilere yönelttiği eleştiri, SBKP'nin bugünkü yöneticilerini çok iyi tanımlamaktadır. Onlar, tasfiyecilerin izinden giderek Ekim Devriminin dış siyasetini tasfiye etmişler, milliyetçilik ve yozlaşma yolunu tutmuşlardır.

Stalin şu uyarıda bulunmuştu:

> «Açıktır ki, zafer kazanmış bir ülke, dünya devrimci hareketinin bayraktarlığı rolünü ancak tutarlı enternasyonalizm temelinde, ancak Ekim Devriminin dış siyaseti temelinde sürdürebilir. Gene açıktır ki, dış siyasette asgari direnme ve milliyetçilik çizgisi, zafer kazanmış ilk ülkenin tecrit ve yozlaşmasının yoludur.»[24]

Stalin'in bu uyarısı, bugünkü SBKP yöneticileri için geçerliliğini ve önemini korumaktadır.

SOSYAL-ŞÖVENİZMİN TİPİK BİR ÖRNEĞİ

Gene proleter enternasyonalizmine göre, ezen ulusların proletaryası ve komünistleri, ezilen ulusların ulusal bağımsızlık hakkını ve onların kurtuluş mücadelelerini faal olarak desteklemelidir. Ezen ulusların proletaryası, ezilen ulusların desteği ile kendi devrimini başarıya ulaştırmak için daha iyi durumda olacaktır.

Lenin çok isabetli bir şekilde şu tespiti yapıyordu:

> «Avrupalı ve Amerikalı işçiler, sermayeye karşı verdikleri mücadelede, bu sermayenin ezdiği yüz milyonlarca 'sömürge' kölesiyle sımsıkı ve tamamen birleşmezlerse, ileri ülkelerdeki devrim hareketi gerçekte basit bir aldatmacadan ibaret kalır.»[25]

Ne var ki Marksist-Leninist olduklarını iddia eden bazıları,

tam da bu temel ilke konusunda Marksizm-Leninizme sırt çevirmişlerdir. Fransa Komünist Partisi yöneticileri, bu açıdan tipik bir örnektir.

FKP yöneticileri, ABD emperyalizminin Fransa'yı siyasi, ekonomik ve askeri alanlarda denetim altına almasına ve kısıtlamasına karşı kararlı bir mücadele vermeyi reddederek ve ABD'ye karşı Fransız ulusal mücadelesinin bayrağını De Gaulle gibi kimselere bırakarak, uzun bir süredir Amerikan emperyalizmine karşı mücadeleyi terketmişlerdir; öte yandan, Fransız emperyalistlerinin sömürgeci çıkarlarını savunmak için her türlü yola ve bahaneye başvurmuşlar, Fransız sömürgelerindeki ulusal kurtuluş hareketlerini, özellikle de ulusal devrimci savaşları salt desteklememekle kalmamış, hatta onlara karşı çıkmış ve şövenizmin batağına saplanmışlardır.

Lenin, «Avrupalılar, çoğu zaman sömürge halklarının da birer ulus olduğunu unutuyorlar, ancak böyle bir 'unutkanlığı' hoş görmek, şövenizmi hoş görmektir» diyordu.[26]

Oysa Thorez yoldaşın temsil ettiği Fransa Komünist Partisi yönetimi bu «unutkanlığı» hoş görmekle kalmamış, Fransız sömürgelerindeki halkları, açıkça, «Fransız tabiyetine geçmiş»[27] kabul ederek, onların Fransa'dan ayrılma ve ulusal bağımsızlıklarını kazanma haklarını tanımayı reddetmiş ve Fransız emperyalistlerinin izlediği «ulusal asimilasyon» siyasetini kamuoyunda desteklemiştir.

Nerdeyse son 20 yıldan beri, Fransız Komünist Partisi yöneticileri, Fransız emperyalistlerinin sömürgeci siyasetini izlemiş ve Fransız tekelci sermayesinin bir uzantısı haline gelmişlerdir. 1946'da Fransız tekelci sermayesinin başını çekenler Fransız Birliğini kurmayı önererek yeni-sömürgeci bir hileye başvurduklarında, onlar da buna katılmış, «Fransız Birliği'ni her zaman, 'özgür halkların özgür birliği' olarak düşündüklerini»[28] ve «Fransız Birliği'nin, Fransız halkı ile geçmişte Fransa'ya bağlı olan denizaşırı halklar arasındaki ilişkilerin yeni bir temelde düzenlenmesini sağlayacağını»[29] ilan etmişlerdir. 1958'de Fransız Birliği yıkıldığı ve Fransa Hükümeti, kendi sömürge sistemini korumak için bir Fransız Topluluğu kurmayı tasarladığında, FKP yöneticileri, buna da

katılmış ve «gerçek bir topluluğun kurulmasını olumlu bulduklarını»[30] açıklamışlardı.

Dahası, FKP yöneticileri, Fransız sömürgelerindeki halkların ulusal bağımsızlık talebine karşı çıkarken, «Fransız Birliği'nden ayrılmaya yönelik herhangi bir girişimin yalnızca emperyalizmi güçlendireceğini, bağımsızlık kazanılsa da bunun geçici, lafta ve sahte bir bağımsızlık olacağını» söyleyerek onların gözünü korkutmaya çalışmışlardır. Hatta onlar açıkça şunu belirttiler: «Sorun, artık kaçınılmaz olan bu bağımsızlığın Fransa'yla mı, yoksa Fransa'sız ve Fransa'ya karşı mı gerçekleşeceği sorunudur. Ülkemizin çıkarı bu bağımsızlığın Fransa ile gerçekleşmesini gerektirmektedir.»[31]

FKP yöneticilerinin Cezayir sorununda aldıkları şövence tavır daha da açıktır. Son zamanlarda onlar, Cezayir halkının haklı özgürlük talebini yıllardan beri tanıdıklarını iddia ederek kendilerini temize çıkarmaya çalıştılar. Ama gerçekler neyi gösteriyor?

FKP yöneticileri, uzun bir süre, Cezayir'in ulusal bağımsızlık hakkını tanımayı reddettiler; onlar, «Cezayir'in, Fransa'nın ayrılmaz bir parçası olduğu»[32] ve Fransa'nın «şimdi olduğu gibi gelecekte de Afrika'da büyük bir güç olması gerektiği»[33] yolunda yaygara koparırarak Fransız tekelci burjuvazisinin izinden gidiyorlardı. Özellikle, Cezayir'in, Fransa'daki «et kıtlığı» ve «tahıl açığı»[34] sorunlarına çözüm getirmek üzere Fransa'ya yılda «bir milyon baş koyun» ve büyük miktarda buğday sağlayabileceği olgusu, Thorez ve diğerlerini çok yakından ilgilendiriyordu.

Şu işe bakın! Görüyor musunuz FKP yöneticilerinin azgın şövenizminin nerelere vardığını! Onlarda proleter enternasyonalizminin zerresi var mı? Onlarda proleter devrimcilikten eser var mı? Onlar bu şöven tutumlarıyla, uluslararası proletaryanın, Fransız proletaryasının temel çıkarlarına ve Fransız ulusunun gerçek çıkarlarına ihanet ettiler.

«IRKÇILIK» VE «SARI TEHLİKE» «TEORİ»LERİNİN ÇÜRÜTÜLMESİ

Ulusal kurtuluş hareketine karşı çıkarken kullandıkları bütün sihirli silahları tüketmiş olan SBKP yöneticileri, şimdi de, bütün emperyalist teorilerin en gericisi olan ırkçılıktan medet umacak duruma geldiler. ÇKP'nin, ulusal kurtuluş hareketini kararlılıkla destekleme doğru tavrını, «ırksal ve coğrafi engeller yaratmak», «sınıfsal yaklaşım yerine ırksal yaklaşımı getirmek», «Asya ve Afrika halklarının ulusal hatta ırksal önyargılarını istismar etmek» olarak niteliyorlar.

Marksizm-Leninizm var olmasaydı, bu tür yalanlar halkı belki aldatabilirdi. Ama bu yalanları uyduranların büyük talihsizliği, Marksizm-Leninizmin halkların yüreğinde kök saldığı çağda yaşamalarıdır. Stalin'in haklı olarak belirttiği gibi, Leninizm «... beyazlarla siyahlar, Avrupalılarla Asyalılar, emperyalizmin 'uygar' köleleriyle 'uygar olmayan' köleleri arasındaki duvarı yıkmıştır.»[35] SBKP yöneticileri bu ırkçılık duvarını yeniden örmek için boşuna çalışmaktadırlar.

Çağdaş dünyada ulusal sorun, son tahlilde sınıf mücadelesi ve anti-emperyalist mücadele sorunudur. Bugün, her ırktan —beyaz, siyah, sarı ya da esmer— işçiler, köylüler, devrimci aydınlar, anti-emperyalist, yurtsever burjuva unsurlar ve diğer anti-emperyalist, yurtsever aydın kişiler, başını Amerika Birleşik Devletlerinin çektiği emperyalistlere ve onların uşaklarına karşı geniş bir birleşik cephe oluşturmuşlardır. Bu birleşik cephe genişliyor ve güçleniyor. Burada sorun, beyazlardan mı yoksa diğer renklilerden yana mı olmak değil, ezilen halklardan ve uluslardan yana mı, yoksa bir avuç emperyalist ve gericiden yana mı olmak sorunudur.

Marksist-Leninist sınıf tutumu, ezilen ulusların kendileri ile emperyalistler ve sömürgeciler arasında kesin bir ayrım çizgisi çekmelerini gerektirir. Bu ayrım çizgisini bulandırmak emperyalizme ve sömürgeciliğe hizmet eden şöven bir tutumdur.

Lenin şöyle demişti:

> «... Sosyal-Demokrat programın merkezini, ulusların ezen ve ezilen uluslar olarak ayrımı oluşturmalıdır. Emperyalizmin özünü meydana getiren ve sosyal-şövenlerin ve Kautsky'nin sinsice görmezlikten geldikleri de işte bu ayrımdır.»[36]

SBKP yöneticileri, Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının anti-emperyalist mücadeledeki birliğinin «coğrafi ve ırksal ilkelere dayandığı» iftirasını atarak, açıkça sosyal-şövenlerin ve Kautsky'nin yanında saf tutmaktadır.

SBKP yöneticileri, Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki ulusal kurtuluş hareketini, diğer renklerden ırkların beyaz ırka karşı bir hareketi olarak gösterip «ırkçılık teorisi»ni piyasaya sürerken, açıkça Avrupalı ve Kuzey Amerikalı beyazlarda ırkçı nefreti körüklemeyi, dünya halklarını emperyalizme karşı mücadeleden saptırmayı ve uluslararası işçi sınıfı hareketini modern revizyonizme karşı mücadeleden döndürmeyi amaçlıyorlar.

SBKP yöneticileri, her yanda «sarı tehlike» ve «yaklaşan Cengiz Han tehdidi» yaygarasını koparıyorlar. Bu iddiayı çürütmeye bile değmez. Bu makalede, Cengiz Han'ın oynadığı tarihi rolü, ya da Moğol, Rus ve Çin uluslarının gelişmesini ve devletleşme sürecini ele alacak değiliz. SBKP yöneticilerine yalnızca, böyle yalanlar uydurmadan önce tarih derslerine şöyle bir göz atmalarının yararlı olacağını hatırlatmak isteriz. Cengiz Han, Moğolistan Hanı idi ve onun zamanında hem Çin hem de Rusya Moğol saldırısına uğramıştı. 1215'te Kuzeybatı ve Kuzey Çin'in bir kısmını, 1223'te de Rusya'yı işgal etti. Ölümünden sonra yerine geçenler, 1240'ta Rusya'yı hakimiyetleri altına aldılar; 39 yıl sonra, 1279'da da bütün Çin'i ele geçirdiler.

Ünlü Çin yazarı Lu Hsün, 1934'te yazdığı bir makalenin bir paragrafında Cengiz Han'dan söz ediyor. Bu paragrafı, size yararlı olabilir düşüncesiyle buraya aktarıyoruz.

Lu Hsün şöyle yazıyordu:

> (Yirmi yaşında bir delikanlı iken), «Bizim» Cengiz Hanımı-

zın Avrupa'yı fethettiğini ve «bizim» tarihimizin en muhteşem dönemini açtığını duymuştum. «Bizim» tarihimizdeki bu sözümona en muhteşem dönemin, Moğolların Çin'i ele geçirip bizi köleleştirdikleri dönem olduğunu, ancak yirmi beş yaşında öğrendim. Ve ancak geçen Ağustos ayında, Moğol tarihi üzerine üç kitap karıştırıp tarih öyküleri ararken, Moğolların Rusya'yı ele geçirmelerinin ve Macaristan ile Avusturyayı istila etmelerinin aslında Çin'i ele geçirmelerinden önce olduğunu ve o zamanın Cengiz Hanının da henüz bizim Hanımız olmadığını keşfettim. Ruslar bizden önce esir edildiklerine göre; «Cengiz Hanımız, Çin'i ele geçirerek tarihimizin en muhteşem dönemini başlattı» demek aslında onlara düşer.»[37]

Çağdaş dünya tarihi hakkında biraz bilgisi olan herkes, SBKP yöneticilerinin bu kadar gürültüsünü kopardıkları «sarı tehlike» teorisinin, Alman imparatoru II. Wilhelm'den miras kaldığını bilir. Yarım yüzyıl önce II. Wilhelm şunu söylemişti: «Sarı tehlikeye inanıyorum.»

Alman imparatorunun «sarı tehlike» teorisini yaymadaki amacı, Çin'i daha da parçalamak, Asya'yı istila etmek, Asya'da devrimi bastırmak, Avrupa halklarının dikkatini devrimden uzaklaştırmak ve bu teoriyi, emperyalist dünya savaşına faal olarak hazırlanmasını ve dünya hegemonyası kurma girişimini gizleyecek bir paravana olarak kullanmak idi.

II. Wilhelm bu «sarı tehlike» teorisini yayarken, Avrupa burjuvazisi hızla kokuşuyor ve son derece gerici bir nitelik kazanıyordu. Bu 1905 Rus Devrimi sıralarıydı ve Çin, Türkiye ve İranda demokratik devrimler patlak veriyor, bunlar Hindistan'ı da etkiliyordu. Lenin'in «geri Avrupa ve ileri Asya» şeklindeki ünlü sözü de bu döneme rastlar.

II. Wilhelm, zamanının kodamanlarındandı. Ama onun gerçekte, güneşte eriyen bir kardan adam olduğu ortaya çıktı. Bu gerici şef, yarattığı gerici teori ile birlikte kısa zamanda yok olup gitti. Yüce Lenin ve onun parlak öğretileri ise sonsuza dek yaşayacak.

Aradan elli yıl geçti; Batı Avrupa ve Kuzey Amerika'da em-

peryalizm iyice can çekişen ve daha da gerici bir hale geldi. Günleri de sayılıdır. Bu arada Asya, Afrika ve Latin Amerika'yı kasıp kavuran devrimci fırtına, Lenin'in dönemine kıyasla kat kat güçlendi. Bugün hala II. Wilhelm'in izinden gitmek isteyen kimselerin varlığına inanmak bile zor. Gerçekten de tarihin bir cilvesidir bu.

ESKİ REVİZYONİZMİN YENİ BİR KİSVE ALTINDA YENİDEN CANLANDIRILMASI

SBKP yönetiminin ulusal meseledeki ve sömürgeler meselesindeki siyaseti İkinci Enternasyonal revizyonistlerinin iflas etmiş siyasetlerinin tıpatıp aynısıdır. Aradaki tek fark, İkinci Enternasyonal'in siyasetinin emperyalistlerin eski sömürgeciliğine hizmet etmesi, modern revizyonistlerin siyasetinin ise emperyalistlerin yeni-sömürgeciliğine hizmet etmesidir.

Eski revizyonistler eski sömürgecilerin havasını çalıyorlardı, Kruşçev ise yeni-sömürgecilerin havasını çalıyor.

İkinci Enternasyonal'in Bernstein ve Kautsky gibi kahramanları emperyalizmin eski sömürgeci hakimiyetinin savunucuları idiler. Sömürgeci hakimiyetin ilerici olduğunu, sömürgelere yüksek düzeyde bir uygarlık getirdiğini ve oradaki üretici güçleri geliştirdiğini açıkça söylüyorlardı. Hatta «sömürgelerin tasfiyesinin barbarlığa dönüş olacağını»[38] iddia edecek kadar ileri gidiyorlardı.

Bu noktada, Kruşçev eski revizyonistlerden biraz farklıdır. Eski sömürgeci sistemi kötülemede oldukça cesur davranıyor.

Nasıl oluyor da Kruşçev bu kadar cesur olabiliyor? Çünkü emperyalistler artık çaldıkları havayı değiştirmişlerdir.

Ikinci Dünya Savaşından sonra, sosyalist devrimin ve ulusal kurtuluş devriminin çifte darbesini yiyen emperyalistler, «Batı'nın mevcut sömürge düzenini sürdürmekte ısrar etmesi halinde, şiddete dayanan devrimin ve yenilginin kaçınılmaz olacağını»[39] kabul etmek zorunda kaldılar. Eski sömürgeci hakimiyet biçimlerinin, «tam tersine... bir ulusun yaşamındaki gerek ekonomik, gerekse manevi canlılığı yok eden «kanayan yaralara» dönüşmesi

muhtemeldir.»[40] Dolayısıyla biçimi değiştirmek ve yeni-sömürgecilik uygulamasına geçmek gerekiyordu.

Yeni-sömürgecilerin havasını çalan Kruşçev de, yeni-sömürgeciliği gizlemek amacıyla «sömürgeciliğin ortadan kalkması teorisi»nin reklamını yapıyor. Kruşçev üstelik, ezilen ulusları bu yeni-sömürgeciliği benimsemeye teşvik ediyor. Kruşçev, ezilen uluslarla uygar emperyalizmin «barış içinde birarada yaşaması»nın, «ulusal ekonominin hızla kalkınmasına» ve «üretici güçlerin gelişmesine» yol açacağı, ezilen ülkelerin iç pazarlarını «son derece geliştireceği», «sınai bakımdan gelişmiş ülkelerin ekonomisinin ihtiyaç duyduğu hammaddeleri ve çeşitli ürün ve malları sağlayacağı»[41] ve aynı zamanda «çok gelişmiş kapitalist ülkelerde yaşayanların hayat düzeyini büyük ölçüde yükselteceği»[42] görüşünü hararetle yayıyor.

Kruşçev, İkinci Enternasyonal revizyonistlerinin cephaneliğinden bazı eskimiş silahları almayı da ihmal etmemiş.

İşte birkaç örnek:

Eski revizyonistler ulusal kurtuluş savaşlarına karşı çıkıyor ve ulusal sorunun «yalnızca uluslararası anlaşmalar yoluyla çözülebileceğini»[43] savunuyorlardı. Kruşçev bu noktada İkinci Enternasyonal revizyonistlerinin çizgisini gerçekten benimsemiştir; o, «sömürge sisteminin sessizce gömülmesi»ni[44] öğütlüyor.

Eski revizyonistler devrimci Marksistlere, «Bolşevizmin özünde savaşkan sosyalizm olduğu»[45] ve «Komünist Enternasyonal'in, işçileri muzaffer Kızıl Ordunun süngüleriyle kurtarmayı hayal ettiği ve dünya devrimini gerçekleştirmek için yeni bir dünya savaşını başlatmak gerektiğine inandığı» iftirasını atarak saldırıyorlardı. Onlar aynı zamanda bu durumun «yeni bir dünya savaşı tehlikesi yarattığı»[46] masalını da yayıyorlardı. Bugün Kruşçev'in Çin Komünist Partisine ve diğer Marksist - Leninist kardeş Partilere iftira atmak için kullandığı dil ile, eski revizyonistlerin Bolşeviklere iftira atmak için kullandıkları dil tıpatıp aynıdır. Arada bir fark bulmak güçtür.

Emperyalistlerin yeni-sömürgeciliğine hizmette Kruşçev'in, emperyalizmin eski sömürgeciliğine hizmet eden eski revizyonistlerden hiç de geri kalmadığını belirtmek gerekir.

Lenin, emperyalist siyasetin nasıl uluslararası işçi hareketinin

devrimci ve oportünist kesimler olarak ikiye ayrılmasına yol açtığını göstermişti. Devrimci kesim, ezilen ulusların yanında yer alıyor, emperyalistlere ve sömürgecilere karşı çıkıyordu. Oportünist kesim ise emperyalistlerin ve sömürgecilerin sömürge ve yarı sömürge ülke halklarının sırtından vurdukları vurgunların artıkları ile besleniyordu. Emperyalistler ve sömürgecilerden yana çıkıp, ezilen ulusların kurtuluş devrimine karşı çıkıyordu.

Lenin'in belirttiği türden bir bölünme, yani uluslararası işçi hareketinin devrimciler ve oportünistler olarak ikiye bölünmesi, şimdi yalnızca kapitalist ülkelerin işçi hareketinde değil, proletaryanın iktidarda olduğu sosyalist ülkelerde de görülmektedir.

Tarihi tecrübe, ulusal kurtuluş hareketinin tam zafere ulaşması için, devrimci işçi sınıfı hareketi ile sağlam bir ittifak kurması, kendisi ile emperyalistlere ve sömürgecilere hizmet eden revizyonistler arasına kesin bir ayrım çizgisi çekmesi ve onların etkisini kesinlikle yok etmesi gerektiğini gösteriyor.

Tarihi tecrübe, Batı Avrupa ve Kuzey Amerika'nın kapitalist ülkelerindeki işçi sınıfı hareketinin tam zafere ulaşması için, Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki ulusal kurtuluş hareketiyle sıkı bir ittifak kurması, kendisi ile revizyonistler arasına kesin bir ayrım çizgisi çekmesi ve onların etkisini kesinlikle yok etmesi gerektiğini gösteriyor.

Revizyonistler, uluslararası işçi sınıfı hareketinin saflarına sızmış emperyalist ajanlarıdır. Lenin şöyle demişti: «... emperyalizme karşı mücadele, oportünizme karşı mücadele ile sıkı sıkıya birleştirilmezse, boş bir aldatmacadan ibarettir.»[47] O halde, günümüzde emperyalizme, eski ve yeni-sömürgeciliğe karşı mücadele ile sıkı sıkıya birleştirmek gerektiği açıktır.

Emperyalistler kendi emellerini gizlemek için ne kadar çırpınırlarsa çırpınsınlar, onların savunucuları yeni-sömürgeciliği temize çıkarmak ve ona yardım etmek için ne kadar çabalarlarsa çabalasınlar, emperyalizm ve sömürgecilik kaçınılmaz sonlarından kurtulamayacaktır. Ulusal kurtuluş devriminin zaferine karşı konulamaz. Yeni-sömürgeciliğin savunucuları ise ergeç iflas edeceklerdir.

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar (uluslar), birleşin!

DÖRDÜNCÜ YORUMUN DİPNOTLARI

(1) *Üçüncü Afrika-Asya Halkları Dayanışma Konferansında Sovyet Heyeti Başkanı Mirzo Tursun-Zade'nin Konuşması, 5 Şubat 1963.*
(2) *N.S. Kruşçev, SBKP 22. Parti Kongresinde «SBKP Programı Üzerine» Adlı Konuşma, Ekim 1961.*
(3) *«Halkların Mücadelesinin Zararına»*, Pravda, *17 Eylül 1963.*
(4) *«Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi ve Çinli Yöneticilerin Bölücü Programı»*, Kommunist *Dergisi Yazı Kurulunun Makalesi, Moskova, No. 14, 1963.*
(5) *Aynı yerde.*
(6) *B.N. Ponomaryov, «Devrimci Hareketin Bazı Sorunları»*, Barış ve Sosyalizm Sorunları, *No. 12, 1962.*
(7) *N.S. Kruşçev, «Dünya Sosyalist Sisteminin Gelişmesinin Canalıcı Sorunları»*, Barış ve Sosyalizm Sorunları, *No. 9, 1962.*
(8) *W.A. Harriman, Radyo-Televizyon Konuşması, 9 Aralık 1962.*
(9) *N.S. Kruşçev, Genel Silahsızlanma ve Barış Dünya Kongresinde Konuşma, 10 Temmuz 1962.*
(10) *Aynı yerde.*
(11) *N.S. Kruşçev, Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda Konuşma, 23 Eylül 1960.*
(12) *N.S. Kruşçev, SSCB Yüce Sovyeti Oturumuna Rapor, Ekim 1959.*
(13) *N.S. Kruşçev, Viyana'daki Basın Toplantısında Konuşma, 8 Temmuz 1960.*
(14) *N.S. Kruşçev, Washington'daki Ulusal Basın Kulübü'nde Gazetecilerle Toplantıdaki Sorulara Yanıtlar, 16 Eylül 1959.*
(15) İzvestiya, *21 Temmuz 1960.*
(16) Komsomolskaya Pravda, *30 Temmuz 1960.*
(17) Pravda, *18 Temmuz 1961.*
(18) *Lenin, «Karl Marx'ın Öğretisinin Tarihsel Yazgısı», Eserler cilt 18.*
(19) *Stalin, «Doğudaki Devrimci Hareket», Eserler, cilt 7.*
(20) *Stalin, «Sorular ve Yanıtlar», Eserler, cilt 7.*
(21) *Aynı yerde.*
(22) *Aynı yerde.*
(23) *Aynı yerde.*
(24) *Aynı yerde.*
(25) *Lenin, «Komünist Enternasyonal'in İkinci Kongresi», Eserler, cilt 31.*

(26) *Lenin, «Marksizmin Bir Karikatürü ve 'Emperyalist Ekonomizm'» (6), Eserler, cilt 23.*
(27) *Maurice Thorez, Cezayir'de Konuşma, Şubat 1939.*
(28) *Leon Feix, Fransa Komünist Partisi 15. Kongresinde Konuşma, Haziran 1959.*
(29) *Maurice Thorez, Fransa Komünist Partisi Merkez Komitesi Parti Okulunda Yeni Dönemin Açılış Seremonisinde Konuşma, 10 Ekim 1955.*
(30) *Léon Feix, Fransa Komünist Partisi 15. kongresinde Konuşma, Haziran 1959.*
(31) *Raymond Barbé, «Gine Çağında Siyah Afrika», Fransa Komünist Partisi Dergisi* Démocratie Nouvelle'*de, No. 11, 1958.*
(32) *Fransa Ulusal Kurucu Meclisinin 24 Eylül 1946 Oturumunun Belgeleri, Ek II, No. 1013.*
(33) *Florimond Bonte, Fransa Kurucu Meclisinde Konuşma, 1944.*
(34) *Maurice Thorez, Fransa Komünist Partisi 10. Kongresine Rapor, 1945.*
(35) *Stalin, «Leninizmin Temelleri» (VI.), Eserler, cilt 6.*
(36) *Lenin, «Devrimci Proletarya ve Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı», Eserler, cilt 21.*
(37) *Lu Hsün, Toplu Eserler, cilt 6, s. 109, Çince.*
(38) *Eduard David, 1907 Stuttgart Uluslararası Sosyalistler Kongresinde Sömürge Sorunu Üzerine Konuşma.*
(39) *J.F. Dulles, «War or Peace» (Ya Savaş Ya Barış).*
(40) *John Strachey, «The End of Empire» (İmparatorluğun Sonu).*
(41) *N.S. Kruşçev, Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda Konuşma, 23 Eylül 1960.*
(42) *«Sömürgeciliğin Tasfiyesi — Zamanın Emri»,* Kommunist, *Moskova, No. 2, 1961.*
(43) *«Teritoryal (İşgal altındaki topraklar) Sorun Hakkında Karar», 1919 Bern Uluslararası Sosyalist Konferansı Tarafından Kabul Edilmiştir.*
(44) *N.S. Kruşçev, Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda Konuşma, 23 Eylül 1960.*
(45) *Otto Bauer, 1925 Marsilya Uluslararası Sosyalist Kongresinde Doğu Sorunu Üzerine Konuşma.*
(46) *«Doğu Sorunu Üzerine Karar», 1925 Marsilya Uluslararası Sosyalist Kongresi Tarafından Kabul Edilmiştir.*
(47) *Lenin, «Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması» (X), Eserler, cilt 22.*

EKLER

SBKP MERKEZ KOMİTESİNİN ÇKP MERKEZ KOMİTESİNE MEKTUBU

(30 Mart 1963)

30 Mart 1963

Çin Komünist Partisi
Merkez Komitesi'ne

Sevgili yoldaşlar,

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi, komünist hareketin saflarındaki birliği ve dayanışmayı güçlendirmeyi amaçlayan tedbirlere ilişkin önerilerimizin Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi tarafından olumlu karşılanmasından memnunluk duymaktadır. SBKP ve ÇKP temsilcileri arasında bir toplantı yapılmasını kabul etmeniz sevindiricidir. Bu toplantı, kardeş Partiler arasındaki ilişkiler açısından elverişli bir ortam yaratılmasında ve son zamanlarda dünya komünist hareketi içinde ortaya çıkan ayrılıklardan doğan pürüzlerin giderilmesinde önemli bir rol oynamak için göreve çağrılıyor. Bu toplantının sonucunda, bugünkü güçlüklerin üstesinden gelecek bir dizi yapıcı tedbirin alınmasının mümkün olacağını ummak isteriz.

ÇKP Merkez Komitesi, mektubunda, N.S. Kruşçev yoldaşı Kamboçya'ya giderken Pekin'i ziyaret etmeye davet ediyor. SBKP Merkez Komitesi ve N.S. Kruşçev yoldaş, bu davete teşekkür ederler. N.S. Kruşçev yoldaş, uluslararası durum ve komünist ha-

reketin acil sorunları konusunda, görevlerimize ilişkin ortak bir anlayışa varmak ve Partilerimiz arasındaki dayanışmayı güçlendirmek amacıyla görüş alışverişinde bulunmak üzere Çin Halk Cumhuriyeti'ni ziyaret etmekten ve Çin Komünist Partisi önderliğiyle buluşmaktan büyük bir sevinç duyardı. Ne var ki, N.S. Kruşçev yoldaşın Mektubunuzda belirtildiği üzere Kamboçya'ya bir gezi yapması aslında planlanmamıştır. Hepimizin bildiği gibi, 12 Şubat 1963 tarihinde yönetici organlarımızın aldığı bir karara uygun olarak Kamboçya Hükümetine şimdiden bildirildiği ve basında da açıklandığı üzere, Kamboçya'ya SSCB Yüce Sovyet Prezidyumu Başkanı L.İ. Brejnev yoldaş gidecektir. Şimdiye kadar Çin Halk Cumhuriyetini üç kez ziyaret etmiş olan N.S. Kruşçev yoldaş, Çin'i ziyaret etmek ve Çinli yoldaşlarla görüşmek amacıyla nazik davetinizden ilerdeki bir tarihte istifade edebilmeyi umut ediyor.

1957 yılında Moskova'da bulunduğu sırada Mao Zedung yoldaşın, SSCB'de yalnız iki kez bulunduğunu ve yalnızca Moskova ile Leningrad'ı ziyaret ettiğini söylediğini hatırlıyoruz. Kendisi, ülkemizi daha yakından tanıyabilmek amacıyla Sovyetler Birliğini bir kez daha ziyaret etmek isteğini dile getirmişti. O sırada, ülkemizi Uzakdoğu sınırlarından batı sınırlarına, kuzey sınırlarından güney sınırlarına kadar gezmek istediğini söylemişti. Mao Zedung yoldaşın bu isteğini memnunlukla karşıladık.

SBKP Merkez Komitesi, 12 Mayıs 1960 tarihinde Mao Zedung yoldaşa bir mektup göndererek, kendisini SSCB'de bir tatil geçirmesi ve Sovyet halkının hayatını yakından tanıması için davet etti. Ne yazık ki o sırada Mao Zedung yoldaş davetimizi kabul edemedi. SBKP Merkez Komitesi, Mao Zedung yoldaşın yapacağı bir ziyaretten sevinç duyacaktır. Böyle bir ziyaret için, ülkemizin en iyi mevsimleri olan önümüzdeki ilkbahar ve yaz ayları en uygun zamandır. Herhangi başka bir zamanda da, Mao Zedung yoldaşı kardeş bir Partinin ve kardeş Çin halkının temsilcisi olarak en iyi şekilde ağırlamaya hazırız. Ülkemizdeki gezisi sırasında Mao Zedung yoldaş elbette yalnız kalmayacaktır. Partimizin yönetiminden yoldaşlar bu gezisinde kendisine eşlik edeceklerdir, ve bu, çeşitli sorunlarla ilgili görüş alışverişinde bulunmak için iyi bir fırsat olacaktır. Mao Zedung yoldaş, Sovyet halkının nasıl ça-

lığını, komünizmin inşasında ve Partimizin programının uygulanmasında kazandığı başarıları görebilecektir.

Eğer Mao Zedung yoldaşın bu sıralarda Moskova'yı ziyaret etmesi mümkün değilse, SBKP ve ÇKP temsilcileri arasında Moskova'da üst düzeyde yapılacak bir toplantı konusundaki görüşlerimizi kabul etmeye hazırız. Kanımızca böyle bir toplantı, eğer tarih sizin için de uygunsa, 15 Mayıs 1963'te yapılabilir.

ÇKP ve SBKP temsilcileri arasında yapılacak toplantıyı, Çinli yoldaşların da bizim gibi «bütün ülkelerin Komünist ve İşçi Partileri temsilcilerinin toplantısını hazırlamada gerekli bir adım» olarak görmeleri bizi çok sevindirdi. Gerçekten de bu toplantı, eşitlik ilkesini çiğnemeksizin ve öteki kardeş Partilerin çıkarlarına tecavüz etmeksizin, bütün ülkelerin Komünist ve İşçi Partileri temsilcilerinin toplantısının hazırlanmasını ve yapılmasını kolaylaştırmalıdır. Böyle bir toplantı yapılmadan ve basındaki açık polemiklere ve Parti içinde öteki kardeş Partilerin eleştirilmesine son verilmeden, temsilciler toplantısı için hazırlanmak ve bu toplantının esas amacını gerçekleştirmek, yani uluslararası komünist hareketin birliğini güçlendirmek zor olacaktır. İşte tam bu nedenle SBKP Merkez Komitesi, bir yandan 1962 yılının başında yapılan; Vietnamlı, Endonezyalı, İngiliz, İsveçli ve öteki yoldaşların bütün ülkelerin kardeş Partilerinin toplantıya çağrılmasına ilişkin önerilerini kabul ederken, diğer yandan da dünya komünist forumunun çalışması için elverişli bir ortam yaratacak önlemlerin alınması gereğini vurguladı.

SBKP Merkez Komitesi 22 Şubat 1962 tarihli mektubunda, «farklı görüşlere sahip olduğumuz sorunlara ilişkin gereksiz tartışmaların durdurulması ve ayrılıklarımızı yumuşatmaktan çok ağırlaştıracak açık demeçlere son verilmesi» çağrısında bulundu. ÇKP Merkez Komitesine 31 Mayıs 1962 tarihli mektubumuzda şöyle dedik: «Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, Partimiz, dünya komünist hareketinin can alıcı sorunlarının öteden beri ortaklaşa tartışılmasını savunmuştur ve bugün de savunmaktadır. Kardeş Partilerin 1957 ve 1960 Toplantılarına önayak olan, SBKP Merkez Komitesi idi. Her iki toplantı da, uluslararası durumda meydana gelen ciddi değişiklikler ve komünist hareket içinde bunlara uygun

taktiklerin geliştirilmesiyle ilgiliydi. Şimdi de, tüm kardeş Partilerin toplantısının yapılması önerisini tamamen destekliyoruz.»

Kardeş Partilerin, uluslararası alanda beliren yeni olguları ve kendilerinin hareketimizin kollektif kararlarını gerçekleştirmeye yönelik faaliyetlerini eksiksiz ve derinlemesine tahlil edebilmelerinin, böyle bir toplantıya hazırlanmada yararlı olacağı kanısındaydık. SBKP Merkez Komitesi, bu toplantının görüş ayrılıklarını körüklemek yerine onların üstesinden gelmek için mümkün olan herşeyi yapması gerektiği konusunda, bütün komünistlerin gayet iyi anlayabileceği bir duyarlılık gösterdi.

Birçok kardeş Partinin yöneticisi, son zamanlardaki konuşmalarında haklı olarak, bu toplantıdan önce, komünist hareket içinde normal bir durumun yaratılması için birtakım adımların atılması ve fikir çatışmalarının, yoldaşça parti tartışmalarının izin verdiği sınırlar içinde tutulması gerektiği konusunda aynı görüşü dile getiriyorlar. Mektubunuzdan anlaşıldığı gibi, artık bunu siz de kabul ediyorsunuz; önümüzdeki toplantının hazırlanması için bazı ilerlemeler kaydedildiği söylenebilir.

Partilerimiz, bütün kardeş Partileri ilgilendiren sorunları tartıştığında, bu tartışmanın ancak muvakkat bir nitelik taşıyabileceğini belirtmeye gerek yoktur. 1957 ve 1960 Toplantıları, uluslararası komünist hareketin siyasetinin ayrıntısıyla ortaya çıkarılmasının, ancak bütün kardeş Partilerin bu işe kollektif olarak katılmasıyla ve ancak onun ayrılmaz parçaları olan bütün müfrezelerinin geniş deneylerine gereken önemin verilmesi ile başarılabileceğini göstermiştir.

SBKP ve ÇKP temsilcilerinin toplantısında tartışılabilecek sorunlara ilişkin görüşlerinizi dikkatle inceledik. Bunlar önemli sorunlardır ve bunları tartışmaya hazırız.

Biz de bu mektubumuzda, kardeş Partilerin dikkatlerinin ve onların ortak davamız için yürüttükleri mücadelenin merkezinde bulunan bazı ilke sorunları üzerinde durmak istiyoruz. Burada, bu sorunlarla ilgili görüşlerimizi en ince ayrıntısına kadar ele almak niyetinde değiliz elbette. Yalnızca, uluslararası alanda ve kardeş Partilerle ilişkilerimizde siyasetimize yön veren en önemli şeyleri belirtmek istiyoruz.

Görüşlerimizi bu şekilde açıklamamızın, ikili toplantıda görüş

alışverişinde bulunulmasını gerektiren sorunların alanını belirlemeye yardımcı olacağını, bugünkü ayrılıkların üstesinden gelmeye katkıda bulunacağını umuyoruz. Bunu yapmaktaki amacımız, tüm dünya komünist hareketinin ideolojik tutumunu ve onun Açıklama'da ve Bildirge'de dile getirildiği biçimiyle genel çizgisini kesinlikle ve tutarlılıkla savunma kararlılığımızı bir kez daha vurgulamaktır.

Bildirge'nin kabul edilmesinden bu yana geçen süre içinde, deneyler, bu Bildirgenin esas vargılarından hiçbirinin geçerliliğini ortadan kaldırmadığı gibi, tersine dünya komünist hareketinin, günümüz deneyinin genelleştirilmesi ve Marksizm-Leninizmin yaratıcı bir şekilde geliştirilmesiyle ortaklaşa belirlenen yolunun doğruluğunu tamamen kanıtlamıştır.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi, esas içeriği kapitalizmden sosyalizme geçiş olan, Büyük Ekim Sosyalist Devrimiyle başlayan çağımızın, birbirine karşıt iki toplumsal sistem arasındaki mücadele çağı, sosyalist devrimler ve ulusal kurtuluş devrimleri çağı, emperyalizmin çöktüğü, sömürge sisteminin ortadan kalktığı çağ, daha çok ulusun sosyalizme geçtiği çağ, sosyalizmin ve komünizmin dünya çapında zafer kazandığı bir çağ olduğu noktasından hareket etmektedir.

Dünyadaki durum, hareketimize, dünya arenasındaki sınıf güçlerinin dengesinde yeni değişiklikler olanağı veriyor ve dünya komünist hareketi için bir genel çizginin, bugünkü aşamadaki temel görevlerimize uygun bir genel çizginin saptanmasını gerekli kılıyor.

İkinci Dünya Savaşından sonra bazı Avrupa ülkeleri sosyalizm yoluna girdiler, Çin'de ve öteki Asya ülkelerinde sosyalist devrimler zafer kazandı ve bir dünya sosyalist sistemi oluştu. Yeni sistem, halk demokrasisi ülkelerinde güç kazandı ve sosyalizm yolunda yürüyen ülkelerde hızlı bir iktisadi, siyasi ve kültürel gelişme sağlayabildi. Sosyalist topluluk, siyasi ve askeri bakımdan sıkıca birleşti. Sovyetler Birliği'nin ve öteki kardeş ülkelerin elde ettiği başarılar sayesinde, dünyadaki güçler dengesi önemli ölçüde sosyalizmin lehine ve emperyalizmin aleyhine değişti. Amerika'nın atom ve hidrojen silahlarındaki tekelinin sona ermesi ve

Sovyetler Birliği'nin güçlü bir savaş potansiyeli yaratması, bunda önemli bir rol oynadı.

Dünya sosyalist sisteminin oluşması, uluslararası işçi sınıfının ve tüm emekçi halkların tarihi bir başarısıdır. Bu başarı, insanlığın yeni toplum fikrinin vücut bulmasıdır. Sosyalist ülkelerde üretimin artması, bilim ve teknikte kazanılan büyük başarılar, sosyalist topluluğa, sosyalizmin kazançlarını güvence altına alan, aynı zamanda dünya halkları için barışın ve güvenliğin sağlam bir dayanağını oluşturan bir iktisadi ve askeri güç kazandırdı.

Güçler dengesinde meydana gelen köklü değişiklik, aynı zamanda kapitalizmin genel bunalımının daha da derinleşmesine ve onun tüm çelişmelerinin keskinleşmesine bağlıdır. İkinci Dünya Savaşından sonra, emperyalist kamp içindeki güç dengesinde bir değişiklik oldu. Emperyalizmin iktisadi merkezinden sonra, siyasi ve askeri merkezi de Avrupa'dan Amerika Birleşik Devletlerine kaydı. ABD'nin tekelci burjuvazisi, uluslararası gericiliğin kalesi oldu ve kapitalizmin kurtarıcısı rolünü üstlendi. Amerikan emperyalistleri artık bir uluslararası jandarma görevini yerine getiriyorlar. Askeri bloklar siyasetini uygulayan Amerikan emperyalistleri, öteki kapitalist devletleri hakimiyetleri altına almaya çalışıyorlar. Ama bu, Fransa, Batı Almanya, Japonya ve diğer büyük kapitalist devletlerde, Birleşik Amerika'ya karşı muhalefet yaratıyor. Dünya savaşından zarar gören kapitalist ülkelerin ekonomilerinin düzelmesi ve Birleşik Amerika'dan daha hızlı gelişmeleri, pekçok Avrupa ülkesinin, kendisini Amerikan diktasından kurtarma çabalarını güçlendiriyor. Bütün bunlar, varolan emperyalist rekabet ve çatışma merkezlerinin durumunu kötüleştiriyor, yeni merkezler yaratıyor ve bir bütün olarak kapitalist sistemi zayıflatıyor.

Eperyalizmin halk düşmanı ve zorba niteliği değişmemiştir. Ne var ki, dünya sosyalist sisteminin oluşması ve onun iktisadi ve askeri gücünün artmasıyla, emperyalizmin, tarihsel gelişme sürecini etkileme yeteneği gözle görülür biçimde azalırken, sosyalist ülkelere, dünya devrimci hareketine ve ulusal kurtuluş hareketine karşı yürüttüğü mücadelenin biçimleri ve yöntemleri de değişmiştir. Emperyalistler, sosyalizmin güçlerinin ve ulusal kurtuluş hareketinin çığ gibi büyümesinden korkuyor, güçlerini birleştirip sö-

mürücü amaçları için yürüttükleri mücadeleyi sürdürmek üzere hummalı çabalara girişiyor ve her yerde sosyalist ülkelerin ve ulusal kurtuluş hareketinin konumlarını sarsmaya ve onların etkisini zayıflatmaya çalışıyorlar.

Çağımızda insan toplumunun tarihi gelişmesinin esas içeriğinin ve esas yönünün, artık emperyalizm tarafından değil, dünya sosyalist sistemi ve toplumun sosyalist çizgiler üzerinde yeniden örgütlenmesi uğruna emperyalizme karşı mücadele eden tüm ilerici güçler tarafından belirlendiği, apaçık ortadadır. Kapitalizm ile sosyalizm arasındaki gelişme, çağımızın baş çelişmesidir. Barışın, demokrasinin ve sosyalizmin geleceği, iki dünya sistemi arasındaki mücadelenin sonucuna tayin edici bir derecede bağlıdır. Dünya sahnesindeki güçler dengesi de durmadan sosyalizmin yararına değişmektedir.

Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesi ve bu alanda şimdiye kadar kazanılan başarılar; kapitalist ülkelerde işçi sınıfının ve tüm emekçi halkın tekellere, sömürüye karşı ve toplumsal ilerlemenin çıkarları doğrultusunda yürüttüğü büyüyen mücadele, insanlığın tarihi gelişmesinin kaderi açısından son derece önemlidir. Sosyalist devrimler, emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı ulusal kurtuluş devrimleri, demokratik halk devrimleri, yaygın köylü hareketleri, kitlelerin faşist rejimleri ve öteki zorbalık rejimlerini yıkma mücadelesi, milli zulme karşı genel demokratik hareketler: Bunların hepsi, çağımızda kapitalizmi zayıflatmakta ve yıkmakta olan tek bir dünya devrimci ırmağında birleşmektedir.

Dünya komünist hareketi, yeni şartlara uygun siyasetini saptarken, eşi görülmemiş yıkıcı güce sahip termonükleer silahların ortaya çıkması ve stoklanmasıyla, askeri-teknik savaş araçlarındaki köklü nitelik değişimi gibi böylesine önemli bir olguyu da ciddi bir şekilde hesaba katmadan edemezdi. Silahsızlanma gerçekleşinceye kadar, sosyalist topluluk silahlı kuvvetler bakımından emperyalizme karşı her zaman üstün bir durumda olmalıdır. Emperyalistlerin, insanlığın kapitalizm yolunda mı yoksa sosyalizm yolunda mı gelişeceğini silah zoruyla belirlemek amacıyla bir savaş çıkarmaları halinde, bunun son savaş olacağını, emperyalizmin kökünün nihai olarak kazınacağı bir savaş olacağını unutmalarına asla izin vermeyeceğiz.

Günümüz şartlarında, tüm barış ve sosyalizm savaşçılarının görevi, sosyalizmin zaferi için varolan elverişli olanakları sonuna kadar kullanmak ve emperyalizmin bir dünya savaşı başlatmasına izin vermemektir.

Dünya sahnesindeki sınıf güçlerinin saflaşmasının doğru tahlili ve Moskova Toplantılarında geliştirilen doğru Marksist-Leninist siyaset, kardeş Partilerin dünya sosyalist sistemini geliştirmede büyük başarılar kazanmalarını sağladı ve kapitalist ülkelerdeki devrimci sınıf mücadelesinin ve ulusal kurtuluş hareketinin büyümesini kolaylaştırdı.

Sosyalist sistem, dünyanın gelişme süreci üzerinde gittikçe artan bir etkide bulunuyor. Bugün, tüm dünya devrimci süreci, sosyalist ülkelerdeki yeni hayatın sağladığı büyük örneğin doğrudan etkisi altında gelişmektedir. Sosyalizm ve komünizmin inşasındaki başarılarımız ne kadar büyük ve belirgin olursa, komünizmin ilkeleri geniş kitlelerin kafalarında ve yüreklerinde o kadar başarılı bir şekilde yer edecektir. Dolayısıyla, şurası açıktır ki, tüm dünyada sosyalizmin zaferini yakınlaştırmak isteyen herkes, öncelikle büyük sosyalist topluluğu ve onun iktisadi gücünü pekiştirmek için çalışmalı, onun halklarının yaşam düzeyini yükseltmeye çabalamalı, bilimi, tekniği ve kültürü geliştirmeli, birliğini ve dayanışmasını sağlamlaştırmalı, uluslararası otoritesini artırmalıdır. Moskova Toplantısı Bildirgesi, sosyalist ülkelerin Marksist-Leninist Partilerini ve halklarını, sosyalizmin ve komünizmin başarıyla inşasında uluslararası işçi sınıfı hareketine karşı sorumlu tutmaktadır.

Kardeş Partiler ve ülkelerimiz halkları, dünya sosyalist sistemini durup dinlenmeden güçlendirerek, günümüzün temel sorunlarının barış, demokrasi ve sosyalizmin yararına çözülmesi için uluslararası işçi sınıfının, tüm emekçi halkın, tüm kurtuluş hareketinin mücadelesinin yüce davasına katkıda bulunuyorlar.

Dünya sahnesindeki bugünkü güçler dengesi, sosyalist ülkelere, bütün barışsever güçlerle birlikte, tarihte ilk kez yeni bir dünya savaşının önlenmesini ve halkların barış ve güvenliğinin sağlanmasını, tamamen gerçekleşebilecek bir görev olarak ele alma olanağını sağlamıştır.

1960 Bildirgesinin kabul edilmesinden bu yana geçen yıllar, bu

tezin doğruluğunu tümüyle kanıtlamıştır. Saldırgan güçlerin insanlığı yıkıcı bir termonükleer savaşın uçurumuna sürükleme çabalarının yenilgiye uğraması, sosyalist ülkelerin gücünün pekiştirilmesinin ve onların kararlılıkla izledikleri, yüzmilyonlarca insan tarafından giderek daha fazla benimsenen ve destek bulan ve emperyalist saldırı ve savaş siyasetine karşı üstünlük sağlayan barışsever dış siyasetlerinin güçlenmesinin önemli bir sonucudur.

Mevzi üstüne mevzi kaybeden emperyalizmin, her yola başvurarak halklar üzerindeki hakimiyetini sürdürmeye ve kaybettiği mevzileri yeniden ele geçirmeye çabaladığı konusunda hiçbir Marksistin kuşkusu yoktur. Günümüzde uluslararası emperyalistlerin şimdiye kadar tezgahladıkları en alçakça tertip, sosyalist ülkelere ve dünya kurtuluş hareketine karşı yönelmiştir. Elbette emperyalistlerin yeni bir dünya savaşını başlatmaya çabalamayacakları konusunda hiçbir güvence yoktur. Komünistler bu tehlikeyi açıkça görmelidirler.

Ancak günümüz şartlarında saldırganın durumu, İkinci Dünya Savaşı öncesindeki durumundan kökten farklıdır; hele Birinci Dünya Savaşı öncesindeki durumundan iyice farklıdır. Geçmişte savaşlar genellikle, bazı kapitalist ülkelerin bazı başka kapitalist ülkeleri altetmesiyle son bulurdu; ancak yenilgiye uğrayan yaşamaya devam eder, bir süre sonra yeniden güçlenir, hatta, özellikle Almanya örneğinde olduğu gibi, yeniden saldırıya girişebilirdi. Termonükleer savaş artık hiçbir saldırgana böyle bir olanak tanımıyor ve emperyalistler bunu gözönünde tutmak zorundalar. Milletlemeyle karşılaşacakları ve savaşın kendilerine pahalıya mal olacağı korkusu, onları yeni bir dünya savaşı çıkarmaktan alıkoyuyor. Sosyalist topluluk öylesine güçlenmiştir ki, emperyalizm artık eskiden olduğu gibi kendi şartlarını halklara dayatamıyor ve iradesini zorla kabul ettiremiyor. Bu, uluslararası işçi sınıfının ve tüm ülke halklarının tarihi bir kazanımıdır.

Emperyalizm, yağmacı tabiatı gereği, uluslararası alandaki çelişmeleri savaş yoluyla çözme isteğinin önüne geçemez. Ama öte yandan emperyalizm, kendisini de yok olma tehlikesine maruz bırakmayı göze almadan, termonükleer bir dünya savaşını başlatamaz.

Emperyalizmin insanlığı tehdit ettiği böyle bir dünya savaşı,

önüne geçilemez bir kaçınılmazlık değildir. Güçler dengesinin giderek sosyalizmin lehine ve emperyalizmin aleyhine değişmesi ile ve barışçı güçlerin giderek savaşçı güçlere üstün gelmesiyle, sosyalizm dünyada kesin zafer kazanmadan önce bile, kapitalizm dünyanın bazı yerlerinde varlığını sürdürürken de, bir dünya savaşı olasılığını toplum hayatından dışlamak gerçekten mümkün olacaktır.

Elbette, böyle bir savaşı önlemek için, sosyalist sistemi alabildiğine güçlendirmeye devam etmek, uluslararası işçi sınıfının ve ulusal kurtuluş hareketinin tüm güçlerini, tüm demokratik güçleri birleştirmek gereklidir. Sosyalizmin ve barışın çıkarlarını herşeyin üzerinde tutanlar, dünya gericiliğinin canice planlarını boşa çıkarmak ve onun termonükleer bir savaşa girişmesini ve kendisiyle birlikte yüzmilyonlarca insanı ölüme sürüklemesini önlemek için ellerinden geleni yapmalıdırlar. Termonükleer bir savaşın sosyalizm davası ve tüm insanlık için yol açacağı kaçınılmaz sonuçların temkinli bir değerlendirilmesi Marksist-Leninistlerin önüne dünyada yeni bir çatışmayı önlemek üzere elimizden geleni yapma görevini koyuyor.

SBKP Merkez Komitesi, 1960 Bildirgesinin şu tezine sıkı sıkıya bağlıdır: «İki ayrı sisteme bölünmüş bir dünyada, uluslararası ilişkilerde geçerli tek doğru ve makul ilke, V.İ. Lenin tarafından öne sürülen, 1957 Moskova Bildirgesi ve Barış Manifestosunda, SBKP'nin XX. ve XXI. Kongre kararlarında ve öteki Komünist ve İşçi Partilerinin belgelerinde daha da geliştirilen, farklı toplumsal sistemlere sahip devletlerin barış içinde bir arada yaşaması ilkesidir.

Yüce Lenin'in emperyalizme karşı amansız bir mücadele ruhuyla eğittiği Partimiz, O'nun can çekişen kapitalizmin insanlığın başına hala eşi görülmedik felaketler açabileceği konusundaki uyarısını akıldan çıkarmıyor. Sovyetler Birliği, ekonomisini geliştirmek için herşeyi yapıyor ve bu temelde savunmasını mükemmelleştiriyor; silahlı gücünü artırıyor ve silahlı kuvvetlerini sürekli hazır durumda bulunduruyor. Ne var ki biz, ülkemizin artan gücünü, kimseyi tehdit etmek ya da savaş ihtiraslarını körüklemek için değil, barışı sağlamlaştırmak, yeni bir dünya savaşını önlemek, ülkemizi ve öteki sosyalist ülkeleri savunmak için kullandık ve kullanacağız.

Barış içinde birarada yaşama siyaseti bütün halkların canalıcı çıkarlarıyla uyum içindedir; sosyalizmin mevzilerini güçlendirmeye hizmet eder; sosyalist ülkelerin uluslararası nüfuzunu artırır ve komünistlerin otoritesini ve etkisini güçlendirir.

Barış içinde birarada yaşama, sosyalist ideolojiyle burjuva ideolojisinin uzlaşması anlamına gelmez. Böyle bir siyaset, Marksizm-Leninizmin terkedilmesi ve sosyalizmin inşasının engellenmesi demektir. Burjuva ideolojisi, emperyalizmin, komünist hareketin ve işçi sınıfı hareketinin saflarına sızdırmaya çalıştığı bir çeşit Truva Atı'dır. Farklı toplumsal sistemlere sahip devletlerin barış içinde birarada yaşaması şunları öngörür: İki toplumsal sistem arasında uzlaşmaz bir ideolojik, siyasal ve ekonomik mücadele; kapitalist sisteme bağlı ülkelerde, halklar gerekli gördüğü taktirde silahlı mücadele de dahil olmak üzere, emekçi halkın sınıf mücadelesi; sömürge ve bağımlı ülkeler halklarının ulusal kurtuluş hareketinin durmadan geliştirilmesi.

Olgular, bir dünya savaşını önleme çabalarının, dünya komünist hareketinin ve ulusal kurtuluş hareketlerinin güçlerini hiçbir şekilde zayıflatmadığını, tersine en geniş kitlelerin komünistlerin çevresinde birleşmesini sağladığını gösteriyor. Kübadaki sosyalist devrim, Cezayir halkının ve kırkı aşkın ülkenin ulusal bağımsızlığa kavuşmaları, kardeş Partilerin güçlenip büyümeleri, dünya komünist hareketinin etkinliğinin artması — işte bunlar hep farklı toplumsal sistemlere sahip devletlerin barış içinde birarada yaşadıkları şartlarda gerçekleşmiştir.

Barış içinde birarada yaşama ortamından yararlanan sosyalist ülkeler, kapitalizmle iktisadi yarış alanında sürekli zafer kazanıyorlar. Hasımlarımız, bize karşı yürüttükleri yarışı kazanmanın kendileri için çok zor olduğunu anlıyorlar. Onlar sosyalist ülkelerin hızlı ekonomik gelişmesine ayak uyduracak durumda değiller. Sosyalist ülkeler örneğinin, kapitalizmin boyunduruğu altındaki halklar için çekiciliği karşısında onlar güçsüzdür.

Sosyalist ülkeler topluluğunun ekonomisi geliştikçe, kapitalizme kıyasla sosyalizmin yararları ve üstünlüğü ve bu sistemde emekçi halkın daha çok maddi ve manevi zenginlikler elde etme olanakları gittikçe daha belirgin bir biçimde ortaya çıkacaktır. Sosyalist ülkelerde hayat düzeyinin yükselmesi, bütün kapitalist

ülkelerdeki işçi sınıfı için büyük bir çekici güç oluşturuyor. Sosyalist ülkeler topluluğunun başarıları, kapitalist ülkelerdeki sınıf mücadelesini genişletmede ve işçi sınıfının kapitalizm üzerinde zafer kazanmasını sağlamada devrimcileştirici bir etken, bir çeşit katalizör oluşturacaktır.

Sosyalizm yoluna girmiş olan halklar, geçmişten, farklı seviyelerde bir ekonomik ve kültürel miras devralırlar. Buna rağmen, Sovyetler Birliği ve Halk Demokrasileri örneğinde görüldüğü gibi, sosyalizm büyük üretici güçleri harekete geçirir. Sovyetler Birliği daha şimdiden, ekonomik gelişme bakımından Avrupa'nın önde gelen kapitalist ülkelerini geride bırakmış ve dünyada ikinci sırayı almıştır; dünyada ilk sırayı alacağı günler de uzak değildir. Öteki sosyalist ülkeler de aynı şekilde büyük başarılar kazandılar. Sosyalist sistem tabiatı gereği o kadar ilericidir ki, halkların kendi geriliklerini hızla altetmelerini, daha gelişmiş ülkelere yetişmelerini ve onlarla aynı safta ilerleyerek komünizmin inşası için savaşmalarını mümkün kılar.

Bütün bunlar halklara ilham kaynağı oluyor, onlara, bugünkü tarihi gelişme düzeyleri ne olursa olsun, sosyalizm yoluna koyulabilecekleri ve başarılar elde edebilecekleri konusunda güven veriyor. Sosyalist inşa uygulamalarının hem erdemlerini hem de yetersizliklerini gözönünde bulundurarak, dünyada sosyalizmi inşa deneyinden en iyi olanını seçme olanağına sahip olmaları, halkların yeni bir hayata doğru ilerlemesini kolaylaştırıyor.

Sosyalist ülkelerin üretici güçleri ne kadar hızlı gelişirse, ekonomik güçleri de o kadar artacak ve barışın ve sosyalizmin tam zaferinden yana olan bütün tarihi gelişmenin hızı ve yönü üzerinde sosyalist topluluğun etkisi o kadar güçlü olacaktır.

Partimiz, çağımızda gittikçe daha çok ülkenin sosyalizme geçmesi için uluslararası ve ülke içi şartların elverişli olduğu tezinden hareket ediyor. Bu, gelişmiş kapitalist ülkeler için olduğu kadar, ulusal bağımsızlıklarını yeni kazanmış ülkeler için de doğrudur.

Dünya devrimci süreci, daha da gelişerek, bütün kıtaları kucaklar hale geliyor. Gelişmiş kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı mücadelesi ile ulusal kurtuluş hareketi birbirine sıkı sıkıya bağlıdır ve birbirine destek olur. Toplumsal gelişme süreci, devrimci mü-

mücadelenin, hangi ülkede olursa olsun, esas ortak düşmana, emperyalizme ve tekelci burjuvaziye karşı yöneldiği bir durumun ortaya çıkmasına yol açmıştır.

Dünyadaki bütün Marksist-Leninist Partilerin ortak bir nihai amacı vardır: İşçilerin ve emekçi köylülerin iktidarı ele geçirmek için verdikleri mücadelede bütün güçleri harekete geçirmek sosyalizmi ve komünizmi inşa etmek. Her Komünist Partisi, mücadelesinin taktik çizgisini belirlerken, tüm dünya komünist hareketinin deneyini dikkate almalı ve bir bütün olarak hareketimizin ortaya koyduğu çıkarları, amaçları ve görevleri, onun bugünkü genel çizgisini gözönünde tutmalıdır.

Ancak bu arada, her ülkede sosyalizm için verilecek mücadelenin biçim ve yöntemlerinin son şeklinin saptanması, o ülkenin işçi sınıfının ve onun komünist öncüsünün kendi iç meselesidir. Üye sayısı, deneyimi ve otoritesi ne olursa olsun, hiçbir kardeş Parti, başka ülkelerdeki devrimci mücadelelerin taktiklerini, biçim ve yöntemlerini belirleyemez. Devrim, kitlelerin kendi davasıdır. Mevcut durumun tam bir tahlili ve güçler dengesinin doğru değerlendirilmesi, devrimin en önemli şartları arasındadır. Nesnel ve öznel şartlar olgunlaştığında, sosyalist devrimin zaferi için yürütülen mücadelede devrimci kitlelerin coşkusu dizginlenemez. Böyle birşey ölüm demektir. Ne var ki, şartlar henüz olgunlaşmamışsa, devrim yapay bir şekilde kışkırtılamaz. Devrimci sınıf mücadelesi deneyiminin öğrettiği gibi, zamansız bir ayaklanma yenilgiye mahkumdur. Komünistler, emekçi halkı kızıl bayrağın altında, yeryüzünde daha iyi bir yaşam uğruna verilen mücadelede zafer kazanmak için topluyor, yoksa yiğitçe de olsa yok olmak için değil! Devrimci savaşımlarda gerekli olan yiğitlik ve fedakarlık, tek başına bir işe yaramaz, ancak sosyalizmin yüce fikirlerinin zaferi için ortaya konursa yararlıdır.

SBKP, komünist öncünün önderliğinde, devrimci ortamdan ustalıkla yararlanıp sınıf düşmanına ezici bir darbe indiren ve yeni bir toplumsal düzen kuran herhangi bir ülkedeki devrimci işçi sınıfını ve emekçi halkı daima selamlamıştır ve selamlayacaktır.

Kapitalist ülkelerdeki Komünist Partilerinin, kapitalizmin genel bunalımının bugünkü aşamasına ve uluslararası alanda gelişen güçler dengesine bağlı olarak, taktik ve siyasetlerinde ortak

özsel yönler vardır. Tekelci devlet kapitalizminin gelişmesi, daha önce ortaya çıkan kapitalist toplumun çelişmelerini ağırlaştırmanın yanısıra, yeni çelişmeler de doğurmuştur. Tekelci devlet kapitalizmi ülke içinde emperyalizmin toplumsal temelinin daha da daralmasına ve iktidarın bir avuç en güçlü tekelciler grubunun elinde toplanmasına yol açmıştır. Bu ise diğer yandan kendilerini tekellerin mutlak gücünden, sömürüden kurtarmak ve sosyalizme geçmek isteyen işçi sınıfını, köylüleri, küçük burjuvaziyi, emekçi aydınları ve kapitalist toplumun bazı başka kesimlerini bağrında toplayan ortak bir anti-tekelci hareket yaratmaktadır.

Zamanımız, demokratik hareketlerin büyük önem kazanmasıyla karakterizedir; bu hareketler, dünya barışı, dünyada çıkacak bir termonükleer felaketin önlenmesi, ulusal egemenliğin korunması uğruna yürütülen mücadeleler; faşizmin saldırısına karşı demokrasinin savunulması, tarımsal dönüşümlerin başlatılması için yürütülen hareketler ve kültür ve diğer değerlerin savunulması için yürütülen hümanist hareketlerdir.

Partimiz sosyalist devrimin mutlak bir savaşa bağlı olmadığını belirttiğinde, Leninist ilkelere ve 1960 Bildirgesinin ilkelerine sıkı sıkıya bağlı kalmaktadır. Dünya savaşları muzaffer devrimlere yol açsa bile, devrimler savaşlar olmadan da mümkündür.

Komünistler, sosyalist devrimin zaferini bir dünya savaşına bağlamaya kalkarsa, bu sosyalizm için hiçbir sempati doğurmamakla kalmaz, bilakis kitleleri ondan uzaklaştırır. Korkunç yıkıcı sonuçlara yol açan modern savaş araçları varken böyle bir çağrı, yalnızca düşmanlarımızın işine yarar.

İşçi sınıfı ve onun öncüsü Marksist-Leninist Partiler, sosyalist devrimleri, barışçı bir yolla, işsavaş olmaksızın gerçekleştirmeye çalışırlar. Böyle bir olanağın gerçekleşmesi, işçi sınıfının ve bütün halkın çıkarlarına ve ülkenin ulusal çıkarlarına uygundur. Ayrıca, devrimi geliştirme yollarının seçimi de yalnızca işçi sınıfına bağlı değildir. Sömürücü sınıflar halka karşı şiddete başvuracak olurlarsa, işçi sınıfı iktidarı ele geçirmek için barışçı olmayan yollara başvurmak zorunda kalacaktır. Her şey, ülke içindeki ve uluslararası alandaki özel şartlara ve sınıf güçlerinin dağılımına bağlıdır.

Elbette, kapitalizmden sosyalizme hangi yolla geçilirse geçil-

sin, böyle bir geçiş yalnız sosyalist devrim ve çeşitli biçimlerdeki proletarya diktatörlüğü yoluyla mümkündür. Kapitalist ülkelerde işçi sınıfının komünistler önderliğinde yürüttüğü feragatli mücadeleye büyük değer veren SBKP, onlara her türlü yardım ve destek sağlamayı görev bilir.

Partimiz, ulusal kurtuluş hareketini dünya devrimci sürecinin ayrılmaz bir parçası, emperyalizm cephesini yıkan büyük bir güç olarak görür. Eski sömürge halkları bugün bütün azametiyle, tarihin bağımsız yaratıcıları durumuna gelmekte ve ulusal ekonomi ve kültürlerini geliştirmenin yollarını aramaktadırlar. Sosyalist sistemin güçlerinin büyümesi etkin bir şekilde, ezilen halkların kurtuluşuna, ekonomik bağımsızlıklarının kazanılmasına, ulusal kurtuluş hareketinin daha da gelişmesine ve yayılmasına, eski ve yeni-sömürgeciliğin bütün şekillerine karşı halkların mücadelesine yardımcı olmaktadır.

Ulusal kurtuluş hareketi, sömürgeci rejimlerin ortadan kaldırılmasının son aşamasına girmiştir. Henüz sömürgecilerin boyunduruğu altında yaşayan bütün halkların özgürlüklerine ve bağımsızlıklarına kavuşacakları günler uzak değildir. Kurtulan halklar şimdi, siyasi bağımsızlığın sağlamlaştırılması, ekonomik ve kültürel geriliğin üstesinden gelinmesi ve emperyalizme her türden bağımlılığa son verilmesi sorunuyla karşı karşıyadırlar.

Sömürgeciliğin boyunduruğunu kırmış olan ülkeler, ulusal dirilişin canalıcı görevlerini, ancak ulusun bütün yurtsever güçlerini —işçi sınıfı, köylülük, ulusal burjuvazi ve demokrat aydınları— bir tek milli cephede birleştirerek emperyalizme ve feodalizmin kalıntılarına karşı yürüttükleri güçlü mücadele içinde başarıyla yerine getiriyorlar.

Ulusal kurtuluşları için savaşan ve daha şimdiden siyasi bağımsızlıklarını kazanmış olan halklar artık emperyalizmin bir yedek gücü olmaktan çıkmışlardır ve çıkmaktadırlar; sosyalist devletlerin ve bütün ilerici güçlerin desteğiyle emperyalist devletleri ve koalisyonları gitgide daha sık yenilgiye uğratıyorlar.

Genç ulusal devletler, iki toplumsal dünya sisteminin yarış içinde olduğu bir dönemde gelişiyorlar. Bu durum onların siyasi ve ekonomik gelişmelerini ve gelecekte izleyecekleri yolların seçimini son derece etkilemektedir. Ulusal bağımsızlıklarını yeni ka-

zanan devletler ne sosyalist devletler sistemine, ne de kapitalist devletler sistemine dahildirler; ama bu devletlerin ezici çoğunluğu dünya kapitalist ekonomisi içinde özel bir yere sahip olmakla birlikte, kendilerini henüz bu ekonominin yörüngesinden çıkaramamışlardır. Bunlar dünyanın hala kapitalist tekeller tarafından sömürülen bir kesimini oluşturmaktadır.

Siyasi bağımsızlık bir kez kazanıldıktan sonra, genç egemen devletlerin emperyalizme karşı ulusal benliklerini yeniden ve kesin olarak canlandırmak ve ekonomik bağımsızlıklarını kazanmak için yürüttükleri mücadele önplana çıkmaktadır. Gelişen ülkelerin tam bağımsızlıklarını kazanmaları, emperyalizmin daha da ciddi bir şekilde zayıflaması anlamına gelecektir, çünkü o zaman bugünkü yağmacı, eşitsiz uluslararası iş bölümü sisteminin tümü yıkılacak ve «dünyanın kırları»nın kapitalist tekeller tarafından iktisaden sömürülmesinin dayanağı sarsılacaktır. Sosyalist sistemin etkili yardımlarına dayanan, gelişmekte olan ülkelerin bağımsız ulusal ekonomilerinin gelişmesi, emperyalizme daha da ağır bir darbe indirecektir.

Bağımsızlığın kazanılması ve sağlamlaştırılması mücadelesinde, ulusun bütün güçlerinin emperyalizme karşı savaşmak üzere bir araya toplanması gereklidir. Milli burjuvazinin sağ kanadı milli bağımsızlığın kazanılmasından sonra hakim durumunu güçlendirme çabasıyla, bazen bir süre için gerici siyasi rejimler kurmayı başarır ve komünistlere ve öteki demokratlara zulmetmeye başlar. Ne var ki bu rejimler ilerlemeyi ve ülkenin can alıcı sorunlarının çözülmesini —öncelikle ekonomik bağımsızlığın kazanılmasını ve üretici güçlerin gelişmesini— engellemeleri gibi çok açık bir nedenden dolayı kısa ömürlü olurlar. İşte bu nedenle, emperyalistlerin etkin desteğine rağmen, bu rejimler kitlelerin mücadelesi sonucu yıkılmaya mahkumdurlar.

SBKP, sömürgeci boyunduruğu kıran halklar ve yarı-sömürge devletlerin halklarıyla kardeşçe ittifakı, uluslararası siyasetinin köşetaşlarından biri olarak görür. Partimiz, ulusal bağımsızlıklarını kazanma ve sağlamlaştırma yolunu tutmuş olan halklara ve sömürgeci sistemin tamamen ortadan kalkması için savaşan bütün halklara yardım etmeyi uluslararası görevi sayar. Sovyetler Birliği, halkların özgürlük uğruna verdiği kutsal savaşları her zaman

desteklemiş, ulusal kurtuluş hareketlerine her türlü manevi, ekonomik, askeri ve siyasi desteği sağlamıştır.

Sovyet halkı, Fransız sömürgecilerine karşı savaşında Cezayir halkına büyük destek vermiştir. Yemen halkı, ülkesindeki köleliğe karşı ayaklandığı zaman, onlara yardım elini ilk uzatan bizdik. Amerikan emperyalistlerinin desteğindeki Hollanda emperyalistlerine karşı, Batı İrian'ın kurtuluşu için mücadele eden Endonezya halkına çeşitli yardımlarda bulunduk. Endonezya halkının Kuzey Kalimantan'ın kurtuluşu için verdiği mücadeleyi selamlıyoruz.

Hem eski, hem yeni sömürgeciler, Güneydoğu Asya halklarının kurtuluş hareketine karşı entrikalar ve tertipler düzenlemekle meşguller. Ulusal bağımsızlıkları ve özgürlükleri uğruna mücadele edenlerle her zaman aynı duyguları paylaşıyor ve onları destekliyoruz. Amerikan emperyalistlerinin ve kuklalarının bütün çabalarına rağmen Güney Vietnam ve Güney Kore halklarının mücadelelerinde zafere ulaşacaklarına ve anavatanlarını birleştireceklerine yürekten inanıyoruz.

Devrimin ihraç edilmesine karşı çıkan Partimiz, karşı-devrimin ihraç edilmesini önlemek için her zaman elinden geleni yapmıştır. Zamanımızın üç büyük devrimci gücü —sosyalizmi ve komünizmi kuran halklar, uluslararası devrimci işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş hareketi— arasındaki karşılıklı ilişkinin ve eylem birliğinin, halkların emperyalizme karşı verdiği mücadelenin temeli, ve onların zaferinin güvencesi olduğuna kesinlikle inanıyoruz.

Son yıllarda, dünya gelişiminin tüm süreci, pratikte parlak sonuçlar doğuran komünist hareketin siyasetinin doğruluğunu kanıtlamıştır. Bu siyasetin gerçekleşmesi sayesinde emperyalizme karşı ve barış, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm için savaşan güçler yeni başarılar kazanmışlardır. SBKP, bu siyaseti tutarlılıkla ve sürekli olarak izlemeyi görev sayar.

Bu siyasette herhangi bir değişiklik yapılması için her hangi bir neden olmadığına kesinlikle inanıyoruz.

Ayrıca SBKP Merkez Komitesi, gerek Komünist ve İşçi Partileri Temsilcileri Toplantısının ön çalışmaları sırasında, gerekse toplantı sırasında, dünya komünist hareketinin Açıklama'da ve Bildirge'de belirlenen siyasetine pratik yaşamın son yıllarda ka-

zandırdığı yeni zenginleştirici yönler konusunda görüş alışverişinde bulunmanın yararlı olacağı kanısındadır.

Sevgili yoldaşlar, mektubunuzda haklı olarak, komünist hareketin birliği ve sosyalist ülkelerin dayanışmasının güçlendirilmesinin, bütün başarılarımızın güvencesi olduğunu belirtiyorsunuz. SBKP son zamanlarda, kendi kongrelerinde ve uluslararası komünist toplantılarda, Marksist-Leninist Partiler arasındaki ilişkilere ait ilkeler konusundaki kavrayışını tekrar tekrar belirtmiştir. Hem komünist hareket, hem de sosyalist topluluk içindeki bütün Komünist ve İşçi Partilerinin ve bütün sosyalist ülkelerin her zaman tamamen eşit olduklarını bütün dünyanın önünde ısrarla vurguladık. Komünist harekette «üst» ve «ast» partiler yoktur ve olamaz. Herhangi bir Partinin hakimiyeti ya da hangi şekilde olursa olsun herhangi bir hegemonya belirtisi, uluslararası komünist ve işçi hareketine bir yarar sağlamaz, tersine yalnızca zarar verir. Bütün Komünist Partileri bağımsız ve eşittirler. Hepsi, komünist hareketin yazgısının, zafer ve yenilgilerinin sorumluluğunu taşır ve hepsi, ilişkilerini proleter enternasyonalizmi ve karşılıklı yardım temeli üzerine kurmalıdırlar.

Biz, proleter enternasyonalizminin, büyük ya da küçük bütün Partilerden eşit taleplerde bulunduğu ve hiçbiri için herhangi bir ayrım yapmadığı temelinden de hareket ediyoruz. Bütün kardeş Partiler, faaliyetlerinin, Marksist-Leninist ilkeler temeline dayanmasına, sosyalist ülkelerin ve tüm dünya komünist ve işçi hareketinin birliğinin güçlendirilmesinin çıkarlarına uygun olmasına aynı derecede ilgi göstermelidirler.

Dünya sosyalist sisteminin kurulması ve gelişmesi, Marksist-Leninist Partiler arasında doğru ilişkiler sorununa özel bir önem kazandırmaktadır. Sosyalist ülkelerdeki Komünist ve İşçi Partileri iktidar partileridir. Devletlerin yazgısının, halklarının yagısının sorumluluğunu taşırlar. Bu şartlarda, Partiler arasındaki ilişkilerde Marksist-Leninist ilkelerin çiğnenmesi, yalnızca Parti çıkarlarını değil, aynı zamanda geniş halk kitlelerinin çıkarlarını da etkiler.

Davamızın yüksek çıkarları tarafından yönlendirilen SBKP, Stalin'in kişiliğinin putlaştırılmasının sonuçlarını ortadan kaldırmış ve kardeş Partiler arasındaki ilişkilerde eşitlik ve sosyalist

ülkelerin egemenliğine saygı konusundaki Leninist ilkeleri tamamen yeniden tesis etmek için elinden gelen herşyi yapmıştır. Bu, tüm sosyalist topluluğun birliğini güçlendirmede büyük ve olumlu bir rol oynamıştır. Dostluğumuzu eşitlik, her devletin egemenliğine saygı, karşılıklı yardım, yoldaşça işbirliği, her ülkenin uluslararası görevini gönüllü olarak yerine getirmesi temelinde güçlendirmek için elverişli bir durum yaratılmıştır. Ayrıca, sosyalist eşitliğin, sadece ortak siyaseti kollektif bir şekilde oluşturmada eşit hakka sahip olmak anlamına gelmediğini, aynı zamanda bütün topluluğun yazgısı konusunda sosyalist ülkelerin kardeş Partilerine eşit sorumluluk yüklediğini de vurgulamak isteriz.

Kardeş Partilerin Moskova Toplantısı Bildirgesi, kapitalizmden kopan ülkeler arasında en sıkı bir ittifakın kurulması ve bu ülkelerin sosyalizmin ve komünizmin inşasında çabalarını birleştirmeleri gereğini önemle belirtiyordu. Ulusal çıkarlar ve bir bütün olarak sosyalist sistemin çıkarları uyum içinde birleşirler. Yaşam, her ülkenin ulusal görevlerini, ancak diğer sosyalist ülkelerle gerçek bir eşitlik ve karşılıklı yardım temeline dayanan yakın bir işbirliği ile en iyi şekilde çözebileceğini ikna edici bir biçimde kanıtlamıştır.

Birliğimiz ve uyumlu eylemlerimiz kendiliğinden olmaz. Onlar objektif gerekliliğe tabidirler ve Marksist-Leninist Partilerin bilinçli faaliyetlerinin, azimkar enternasyonalist siyasetlerinin ve bu Partilerin saflarımızı birleştirmek için gösterdikleri yorulmak bilmez ilginin sonucudurlar.

Sosyalist ülkeler arasındaki ilişkilerde, iç inşa ve uluslararası komünist harekete ilişkin bazı sorunlar konusunda ve işbirliğimizin biçimleri ve yöntemleri konusunda farklı yorumların ortaya çıkabileceği gerçeğine gözlerimizi kapayamayız. Bu mümkündür; çünkü dünya sosyalist sistemini oluşturan ülkeler yeni toplumun inşasında farklı aşamalarda bulunmaktadırlar ve onların dış dünya ile ilişkiler geliştirmedeki deneyleri tümüyle aynı değildir. Ayrılıkların, tek tek kardeş Partilerin, Marksizm-Leninizmin bazı sorunlarının çözümüne farklı yaklaşımından doğabileceği olasılığı da dıştalanamaz. Milli ve özgül özelliklerin rolünü abartmak, Marksizm-Leninizmden ayrılmaya yol açabilir. Milli özelliklerin

gözardı edilmesi hayattan ve kitlelerden kopmaya götürüp, sosyalizm davasına zarar verebilir.

Bütün bunlar, ortaya çıkan ayrılıkları, ilkeli tutumlardan hareketle ve ortak davamıza en az zarar verecek şekilde çözmenin yol ve yöntemlerini bulmak için sürekli çaba sarfetmemizi gerektirmektedir.

Biz komünistler kendi aramızda tartışabiliriz. Ama her şart altında kutsal görevimiz, ülkelerimiz halklarını sosyalist topluluğun bütün halklarıyla derin bir dayanışma ruhuyla eğitmektir. Komünistler halka, sadece kendi ülkelerine değil, bütün halklara ve bütün sosyalist topluluğa sevgi duymayı da aşılamalıdırlar; onlar, herhangi bir sosyalist ülkede yaşayan her erkeğin, her kadının dünyanın emekçi halklarına olan kardeşçe görevini kavramasını sağlamalıdırlar. Bunu yerine getirmemek, Marksist-Leninist Partilerin ve sosyalizmi kuran halkların birliğini ve birliğimizi herşeyin üstünde tutmamızı talep eden komünistlerin birinci kuralını yerine getirmemek demektir.

İdeolojik ve taktik ayrılıklar hiçbir şart altında sosyalist halklar arasında milliyetçi duygu ve önyargıları kışkırtmak, güvensizlik ve nifak yaratmak için kullanılmamalıdır. Sovyetler Birliği Komünist Partisinin, ülkemiz halkları arasında kardeş Çin halkına ve diğer halklara karşı düşmanlık körükleyecek birtek adım atmadığını ve atmayacağını tam bir sorumlulukla açıklarız. Tam tersine, Partimiz her şart altında sürekli olarak ve tutarlılıkla enternasyonalizm ve sosyalist ülke halklarıyla ve tüm dünya halklarıyla sıcak bir dostluk kurulması görüşünün propagandasını yapmıştır. Bunu belirtmeyi önemli görüyor ve Çin Komünist Partisi Merkez Komitesinin bu görüşü paylaşacağını umuyoruz.

Uluslararası komünist hareket, işçi sınıfı hareketi ve kurtuluş hareketi içinde, bütün çabaları birleştirmek ve halkları emperyalizme karşı mücadeleye seferber etmek gereklidir. Marks ve Engels'in formüle ettiği «Bütün ülkelerin işçileri, birleşin!» militan çağrısı, bu birliğin temelinde milliyet, ırk ve coğrafi konum ilkelerinin değil, anti-emperyalist sınıf dayanışmasının yattığı anlamına gelmektedir. Emperyalizme karşı mücadelede kitlelerin, ister Afrika, Asya, Latin Amerika, ister Avrupa olsun, yalnızca kendi kıtalarını temel alarak birleşmeleri, savaşan halklara zarar ve-

olabilir. Bu, anti-emperyalist birleşik cephenin güçlerini birleştirmek değil, aslında bölmek olur.

Dünya komünist hareketinin gücü, Marksizm-Leninizme ve proleter enternasyonalizmine olan bağlılığından kaynaklanır. SBKP, Marksizm-Leninizmden herhangi bir sapmaya ve her türden oportünizme karşı mücadele etmiştir ve etmeye devam edecektir. Sağ ve sol oportünizme karşı, iki cephede mücadele etme gereğini belirten 1960 Bildirgesinin ilkelerine sıkı sıkıya bağlıyız. Bildirge, dünya komünist hareketinde esas tehlikenin revizyonizm olduğunu haklı olarak söylüyor ve aynı zamanda sürekli bir biçimde mücadele edilmezse, ayrı ayrı Partilerin gelişmesinin herhangi bir aşamasında esas tehlike haline gelebilecek olan sekterizme ve dogmatizme karşı da kararlı bir mücadele verilmesi gereğini belirtiyor.

Dünya komünist hareketinin birliğini Marksizm-Leninizmin ilkeleri temelinde sağlamlaştırma isteğiyle hareket eden Partimiz, bugün her noktada revizyonizmden daha az tehlikeli olmayan hem sağ kanat hem de sol kanat oportünizmine karşı kararlılıkla savaşmaya devam edecektir. Bir yandan komünist hareketin teori ve taktiklerine ilişkin temel ilke sorunlarında tavizsiz bir şekilde davranır ve revizyonizme, sekterizme karşı mücadele ederken, öte yandan birliğimize zarar veren dış engelleri ortadan kaldırmak için farklı yorumlanan sorunları yoldaşça sabırlı tartışmalarla aydınlatmak için elimizden gelen çabayı harcamalıyız. Bunu yaparken şu esastan hareket ediyoruz: Kardeş Partiler ve aynı zamanda komünist hareketin uluslararası konferansları Marksizm-Leninizmin ilke sorunlarına ilişkin herhangi bir hatayı eleştirirken, bu tür hataların tehlikesini belirtmeyi ve onları gidermeye yardımcı olmayı amaçlamalıdır, yoksa sürekli olarak bu hataların üzerinde durmayı değil. Biz, devrimci güçlerin çözülmesi ve şu ya da bu kesimin hareketimizden kopması için değil, onların tam bir birliğini sağlamayı kolaylaştırmak için çaba sarfediyoruz. Elbette komünistler Marksist-Leninist teorinin ilkesel noktalarında tavizlere izin veremezler.

Enternasyonalist bir Parti olan SBKP, bütün ülkelerin Marksist-Leninist Partilerinin mücadelelerinin birikimi olan deneyleri

dikkatle incelemektedir. Hem Fransa, İtalya, ABD, İngiltere ve diğer kapitalist ülkelerin işçi sınıfının ve onların devrimci öncüsü Komünist Partilerinin yürüttüğü mücadelelere, hem de Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki Komünist Partilerinin, emperyalist tekellerin, sömürgeciliğin ve yeni-sömürgeciliğin hakimiyetine karşı ulusal ve toplumsal kurtuluş uğruna sürdürdüğü yiğit mücadelelere büyük bir değer veriyoruz.

Komünist Partileri, etkili milli güçler ve halklarının mutluluğu için mücadele eden savaşçıların ileri müfrezeleri haline gelmişlerdir. Gericilerin, komünistlerin iradesini kırmak çabasıyla onlara birbiri ardınca darbeler indirmelerinde şaşılacak bir şey yoktur. Gericiler, komünist harekete karşı mücadele ederken, «Moskova'nın kuklası» bayat yalanını ortaya attılar ve Komünist Partilerinin, milli güçler değil, başka bir ülkenin siyasetinin aracı, başka bir ülkenin aleti olduğunu iddia ettiler. Emperyalistler, Komünist Partilerinin gittikçe artan etkisini kırmak, kitlelerin onlardan kuşkulanmasını sağlamak ve polisin komünistlere yaptığı zulmü haklı göstermek kötü niyetiyle bunu yapıyorlar.

Ne var ki, bütün dürüst kadın ve erkekler, Komünist Partilerinin milli çıkarların gerçek savunucuları olduklarını ve onların, halkın mutluluğu için verdikleri mücadelelerde, ülkelerine duydukları sevgiyi proleter enternasyonalizmiyle birleştiren sağlam yurtseverler olduklarını biliyorlar. SBKP, kapitalist ülkelerde yiğit mücadeleler veren kardeşlerine her türlü desteği sağlamayı ve onlarla arasındaki enternasyonal dayanışmayı güçlendirmeyi bir borç bilir.

Bunlar genel hatlarıyla bu mektupta değinmeyi gerekli gördüğümüz, önemli güncel ilke sorunları ve uluslararası komünist hareketin strateji ve taktikleri hakkındaki görüşlerimizin bir kısmıdır.

Kardeş Partilerin Açıklama'sında ve Bildirge'sinde ifadesini bulan uluslararası komünist hareketin bugünkü siyasetinin tek doğru siyaset olduğuna tamamen kanaat getirmiş olarak, SBKP ile ÇKP temsilcileri arasında yapılacak gelecek toplantıda aşağıdaki çok acil sorunların tartışılmasının amaca uygun olacağı inancındayız:

a) Çağımızın en belirgin özelliği olan, dünya sosyalist sisteminin gücünün daha da artırılması ve onun insan toplumunun gelişmesinde belirleyici bir etkene dönüştürülmesi için yürütülen mücadeleye ilişkin sorunlar. Sosyalist ülkelerin kapitalizm ile barış içinde iktisadi yarışta zafere nasıl daha iyi ve daha hızlı ulaşacağını birlikte tartışabiliriz;

b) Barış ve barış içinde birarada yaşama mücadelesine ilişkin sorunlar. Bir termonükleer dünya savaşını önleme mücadelesi için tüm barışsever güçlerin çabalarını birleştirme gereği. Barış taraftarlarının en geniş birleşik cephesinin kurulması ve güçlendirilmesi. Emperyalizmin gerici özünün teşhiri, emperyalistlerin yeni bir dünya savaşı için sürdürdükleri hazırlıklara karşı mücadele etmek amacıyla geniş kitlelerin harekete geçirilmesi ve uyanıklıklarının artırılması, emperyalistlerin saldırı planlarının boşa çıkarılması, gericiliğin ve savaş taraftarı güçlerin tecrit edilmesi. Uluslararası ilişkilerde, farklı toplumsal sistemlere sahip devletlerin barış içinde bir arada yaşama Leninist ilkesinin hayata geçirilmesi. Tam ve genel silahsızlanma ve İkinci Dünya Savaşının izlerinin silinmesi için mücadele;

c) ABD'nin başını çektiği emperyalizme karşı mücadeleye ilişkin sorunlar. Kapitalizmin zayıflayan mevzilerinden ve tüm kapitalist dünya ekonomisi sisteminin artan istikrarsızlığından; kapitalizmin çelişmelerinin keskinleşmesinden, hepsinden önemlisi, emek ile sermaye arasındaki çelişmelerden; burjuva ideolojisi ve siyasetinin ağırlaşan bunalımından davamızın çıkarları için yararlanmak. Kapitalist ülkelerdeki emekçi halkların tekellere karşı toplumsal kurtuluş, insanın insan tarafından sömürülmesinin ortadan kaldırılması, halkların demokratik haklarının ve özgürlüklerinin genişletilmesi uğruna verdikleri devrimci mücadelenin ve sınıf mücadelesinin desteklenmesi;

d) Milli kurtuluş hareketine ilişkin sorunlar. Halkların milli kurtuluş hareketinin desteklenmesi ve en ileri derecede geliştirilmesi. Sömürgeciliğin ve yeni-sömürgeciliğin bütün biçimlerinin kesin olarak ve tümüyle yok edilmesi için mücadele. Sömürgeciliğe karşı savaş veren halklara ve milli kurtuluşunu kazanmış ülkelere yardım edilmesi. Bu ülkelerle ekonomik ve kültürel işbirliğinin geliştirilmesi;

e) Sosyalist topluluğun ve komünist hareketin saflarının birliğinin ve beraberliğinin sağlamlaştırılmasına ilişkin sorunlar. Özellikle emperyalist gericilerin komünizme karşı savaşmak üzere güçlerini birleştirdikleri şartlarda, çağımızın en etkili siyasi gücü olan uluslararası komünist hareketin yer yolla sağlamlaştırılmasının gerekliliği. Bu birliği baltalayacak eylemlerin önlenmesi; her kardeş Partinin ortaklaşa yapılan değerlendirmelere ve varılan sonuçlara sıkı sıkıya bağlılığı. Marksizm-Leninizmin saflığının korunmasının ve yaratıcı bir şekilde geliştirilmesinin ve komünist hareketin daha fazla başarı kazanmasının vazgeçilmez şartı olarak, revizyonizme ve dogmatizme karşı mücadelenin sürdürülmesi. Kardeş Partiler arasındaki ilişkilerin, proleter enternasyonalizmi ve karşılıklı yardım ve destek ilkeleri temelinde geliştirilmesi. Emperyalizme ve gericiliğe karşı ideolojik ve siyasi mücadelenin yoğunlaştırılması için ortak tedbirlerin saptanması.

Görüşmeler sırasında, mektubunuzda değindiğiniz bütün sorunların, Moskova Toplantılarında alınan kararların uygulanması mücadelesindeki görevlerin ortaya attığı ve geneli ilgilendiren sorunların tartışılması mümkün olacaktır. SSCB ile Çin Halk Cumhuriyeti arasındaki birliğin sağlamlaştırılmasına ilişkin sorunların tartışılması önemli bir rol oynayabilir.

Mektubunuzda, Arnavutluk ve Yugoslavya sorunlarına da değiniyorsunuz. Temel bir niteliğe sahip olmalarına rağmen, bu sorunların, toplantımızda tartışılması gereken günümüzün esas sorunlarını gölgeleyemeyeceklerini ve gölgelememeleri gerektiğini size daha önce de yazmış bulunuyoruz.

Arnavutluk yöneticilerinin bölücü faaliyetlerini mahkum eden Partimiz, aynı zamanda Arnavutluk Emek Partisi ile SBKP ve diğer kardeş Partiler arasındaki ilişkilerin normalleştirilmesi yolunda adımlar atmıştır. Arnavutluk Emek Partisi yöneticilerinin son zamanlarda Partimize ve Sovyet halkına kara çalan saldırılarda bulunmalarına rağmen, bize yol gösteren yüksek çıkarlar gereğince, SBKP ile Arnavutluk Emek Partisi arasındaki ilişkilerin düzelebileceği yolundaki umudumuzu kaybetmiş değiliz. Bu yılın Şubat ayı sonunda SBKP Merkez Komitesi bir kez daha insiyatifi eline alarak, Arnavutluk Emek Partisi Merkez Komitesine, iki Partinin temsilcileri arasında ikili bir toplantı yapılmasını önerdi.

Ne var ki, Arnavutluk yönetimi Partimizin bu yoldaşça adımına gereken cevabı vermedi. Hatta Arnavutluk Emek Partisi yöneticileri, SBKP Merkez Komitesinin ikili toplantılara ilişkin önerisini içeren mektubu aldığını bildirmeyi bile gerekli görmediler. Daha sonra akılları başlarına geldiği anlaşılan Arnavutluk yöneticileri bize, bazı kayıtlar ve şartlar öne sürerek, böyle bir toplantıdan söz eden bir mektup gönderdiler. Eğer gerçekten böyle bir istek varsa, biz toplantı yapmaya hazırız.

Yugoslavya'ya gelince, bu ülkenin nesnel ekonomik ve siyasi koşullarının bir tahlilinden ve değerlendirilmesinden yola çıkarak, Yugoslavya'nın sosyalist bir ülke olduğunu söylüyoruz ve onunla olan ilişkilerimizde, kardeş Partilerin, dünyadaki tüm anti-emperyalist güçlerin birleşmesi için izlediği siyasete uygun olarak Yugoslavya Federatif Halk Cumhuriyeti ile sosyalist topluluk arasında daha yakın ilişkiler kurmaya çalışıyoruz. Yugoslavya'nın ekonomik ve sosyo-politik yaşamında son zamanlarda görülen belirgin olumlu eğilimleri de gözönüne alıyoruz. Bu arada SBKP, pekçok ideolojik sorunda Yugoslavya Komünistler Birliği ile kendi arasında ciddi ayrılıklar olduğunun farkındadır, ve Yugoslav yoldaşlarla bunlar üzerine yüzyüze konuşmayı ve onların yanlış görüşlerini eleştirmeyi gerekli görmektedir.

Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi, 9 Mart 1963 tarihli mektubunda, bugün dünya komünist hareketinin çok kritik bir noktada bulunduğunu söylerken bizimle aynı görüşü paylaşmaktadır. Birlikte tek bir saf halinde ilerlemeye devam edecek miyiz, yoksa işçi sınıfına, halklarımıza ve bütün emekçi halklara zarar verecek bir mücadeleye, ancak ve ancak karşılıklı yabancılaşmaya yol açacak, sosyalizmin güçlerini zayıflatacak ve dünya komünist hareketinin birliğini baltalayacak bir mücadeleye mi girişeceğiz? Bu bize, Partilerimize ve siyasetimizin doğruluğuna bağlıdır.

Büyük ve güçlü partiler olan Sovyetler Birliği Komünist Partisi ile Çin Komünist Partisi, doğal olarak bu durumdan az zararla çıkacaklardır; ama, öteki kardeş Partilere, özellikle çetin şartlarda çalışan partilere gelince, onlar büyük ve üstelik gereksiz zorluklarla karşı karşıya kalacaklardır; elbette bu da bizim amacımız değildir.

Herşey, bu ciddi ve karışık durumda nasıl davranacağımıza

bağlıdır. Polemiklere girişmeye devam mı edeceğiz, ihtiraslarımızın esiri mi olacağız; tartışmalarımızı, karşılıklı şikayetlere ve kardeş Partilere karşı asılsız suçlamalara ve ani saldırılara mı dönüştüreceğiz? Yoksa yüce davamızın yazgısı konusunda taşıdığımız büyük sorumluluğun bilincinde olarak, gelişmeleri farklı bir yöne çevirerek, bugün bizi bölen herşeyin üstüne çıkmada yeterli cesareti göstererek, yoldaşça olmayan polemiklere son verip, militan Sovyet-Çin işbirliğini sağlamlaştırmanın, bütün kardeş Partiler arasındaki dostluğu pekiştirmenin yollarını aramada mı yoğunlaşacağız?

Komünist hareket de dahil olmak üzere, herhangi bir hareketin içinde fikir çatışması olmamasını düşünemeyiz. Ancak, hiç bir ayrılık, belli bir Partinin davranışına duyulan her hangi bir hoşnutsuzluk, uluslararası komünist hareketin çıkarlarına zarar veren mücadele yöntemlerini haklı çıkaramaz. Uluslararası işçi sınıfının amaçlarını ve görevlerini ne kadar derinden ve geniş olarak kavrarsak, bugün ne denli ciddi görünürlerse görünsünler, ayrılıklarımızı serinkanlı ve doğru bir şekilde tahlil etmeye çalışmada ve bu ayrılıkların olumlu çalışmamızı engellemelerini ve uluslararası işçi sınıfının devrimci faaliyetini bozmasını önlemede o kadar büyük bir gayret göstermeliyiz. Uluslararası komünist hareket içinde Marksist-Leninist çizgiye sıkı sıkıya bağlı kalınması için, revizyonizme ve dogmatizme karşı, uluslararası komünist safların daha sıkı bir birliğinin sağlanması, kollektif olarak oluşturulan siyasetlere saygı gösterilmesi için ve bu siyasetlerin çiğnenmesine ya da keyfi olarak yorumlanmasına karşı birlikte mücadele edelim.

Partimiz, karşılıklı polemiklerin ateşine kendini kaptırmıyor ve dünya komünist hareketine karşı taşıdığımız ortak sorumluluğun bilincinde olarak, bir dizi yeni tartışmalara kayma tehlikeli sürecini durdurmak istiyor. SBKP'nin Leninist siyasetini ve uluslararası komünist hareketin ortak çizgisini savunmak için ve son zamanlarda Çin basınında yer alan makalelerde yapılan temelsiz saldırılara cevap olarak söyleyecek çok şey bulabileceğimiz herkesçe bilinmektedir. Bugün bunu yapmıyor isek, bunun nedeni komünist hareketin düşmanlarını sevindirmemektir. Keskinleşen polemiğin yol açtığı zararın kavranacağını ve sosyalist sistemin ve

uluslararası komünist hareketin birliğinin çıkarlarının herşeyin üstünde tutulacağını umuyoruz. Dolayısıyla size, kavganın şiddetlendirilmesi için değil, tersine, uluslararası komünist hareket içinde ortaya çıkan büyük sorunlara ilişkin olarak karşılıklı bir anlaşma varmak amacıyla bir toplantı yapılmasını öneriyoruz.

Dünyanın bütün ülkelerindeki dostlarımızın böyle bir toplantıyı beklediklerini ve bu toplantıya büyük umutlar bağladıklarını biliyoruz. Toplantıda dostlarımızı sevindiren, komünizm düşmanlarını bozguna uğratan kararların alınıp alınmaması bize, bizim irademize ve sağduyumuza bağlıdır. Bu bizim, bütün ezilen halkların kurtuluşu, yeryüzünde barış ve sosyalizmin zafer kazanması, Marksizm-Leninizmin büyük devrimci öğretisinin zaferi mücadelesine ortak katkımız olacaktır.

Komünist selamlar.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi
Merkez Komitesi

SOVYETLER BİRLİĞİ KOMÜNİST PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİNİN TÜM PARTİ ÖRGÜTLERİNE VE SOVYETLER BİRLİĞİ'NDEKİ TÜM KOMÜNİSTLERE AÇIK MEKTUBU

(14 Temmuz 1963)

Sevgili yoldaşlar,

SBKP Merkez Komitesi, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesinin 14 Haziran 1963 tarihli mektubuyla ilgili olarak uluslararası komünist hareketin temel sorunları üzerine tavrını açıklamak üzere sizlere bu açık mektubu göndermeyi gerekli görmektedir.

Sovyet halkı çok iyi bilmektedir ki, Partimiz ve Hükümetimiz, bütün Sovyet halkının isteği doğrultusunda, bütün sosyalist ülkelerin halklarıyla, Çin halkıyla da, varolan kardeşçe dostluğumuzu güçlendirmek için hiçbir şeyden kaçınmamaktadır. Bizleri birleştiren, komünizmin zaferi uğruna ortak mücadeledir. Aynı amacı, aynı özlemi ve umutları paylaşmaktayız.

Uzun yıllar boyunca Partilerimiz arasındaki ilişkiler iyi idi. Ne var ki, bir süre önce, bir yanda ÇKP ile; diğer yanda SBKP ve diğer kardeş Partiler arasında ciddi görüş ayrılıkları ortaya çıktı. Şu anda, ÇKP önderliğinin Partilerimizin birliğine ve halklarımızın kardeşliğine darbe vuran açıklama ve eylemleri, SBKP Merkez Komitesini artan bir şekilde kaygılandırmaktadır.

SBKP Merkez Komitesi, ortaya çıkan ayrılıkları gidermek için, kendi hesabına mümkün olan herşeyi yapmıştır. Bu yılın Ocak

ayında, komünist hareket içinde açık polemiğin durdurulması, böylece de meselelerin sakin ve düzenli bir şekilde tartışılabilmesi ve ilkeli Marksist-Leninist bir temelde çözülebilmesi önerisini getirmiştir. SBKP'nin bu önerisi bütün kardeş Partilerden sıcak destek görmüştür. Sonunda SBKP ve ÇKP temsilcileri arasında bir toplantı yapılması konusunda görüşbirliğine varılmıştır ve bu toplantı şu anda Moskova'da başlamış bulunmaktadır.

SBKP Merkez Komitesi, Çinli yoldaşların da bizim gibi iyiniyet göstereceklerini ve halklarımızın çıkarı için, komünist hareketin birliğinin güçlendirilmesi için toplantının başarısını kolaylaştıracaklarını ummuştu. Ne yazık ki, SBKP ve ÇKP temsilcileri arasında toplantı konusunda anlaşmaya varılıp heyetler seçilmiş ve toplantı tarihi tespit edilmişken, Çinli yoldaşlar anlaşmazlıkları, tartışılmak üzere bu toplantıya sunacakları yerde, hiç beklenmedik bir şekilde hem eski anlaşmazlıkları bütün dünyanın önünde ortaya koymuşlar, hem de SBKP ve diğer Komünist Partilere yeni suçlamalar getirmişlerdir. Bu durum kendini, ÇKP Merkez Komitesinin, Komünist ve İşçi Partilerinin Moskova Toplantılarının Açıklama ve Bildirge'sini keyfi bir şekilde yorumlayan ve bu tarihi belgelerin temel ilkelerini çarpıtan 14 Haziran tarihli mektubunda açık bir şekilde göstermiştir. ÇKP Merkez Komitesinin mektubu, Partimize, diğer kardeş Partilere, SBKP'nin XX., XXI. ve XXII. Kongre kararlarına ve SBKP programına karşı temelsiz ve iftira niteliğindeki saldırılarla doludur.

SBKP Merkez Komitesinin, 19 Haziran'da Pravda'da yayınlanan açıklamasından da bildiğiniz gibi, ÇKP Merkez Komitesinin Mektubunu inceleyen SBKP Merkez Komitesi Prezidyumu, mektubun o zaman için Sovyet basınında yayınlanmasının uygun olmadığı sonucuna varmıştı. Mektubun yayınlanması, bizim tarafımızdan da kamuoyunda bir cevabı gerektirecekti; bu ise varolan anlaşmazlığı daha da şiddetlendirecek, ihtirasları körükleyecek ve bu şekilde de Partilerimiz arasındaki ilişkileri daha da kötüleştirecekti. SBKP ve ÇKP temsilcileri arasında, bizce amacı, varolan anlaşmazlıkların yoldaşça bir ortamda tartışılması yoluyla günümüz dünyasının canalıcı sorunlarında Partilerimiz arasında daha iyi bir karşılıklı anlayışa varmaya ve bütün Komünist ve İşçi Partileri temsilcilerinin katılacağı bir toplantının hazırlanma-

li ve gerçekleştirilmesi için elverişli bir ortam yaratmaya yardım etmek olan bir toplantının planlandığı bir sırada, ÇKP Merkez Komitesinin mektubunun yayınlanması bir o kadar zamansız olacaktı.

Bunun yanında, SBKP Merkez Komitesi Prezidyumu, SBKP Merkez Komitesi üyelerine ve Merkez Komitesi Plenum toplantısına katılanlara ÇKP Merkez Komitesinin mektubunu aktarmayı ve onları ÇKP önderliği ile SBKP ve diğer Marksist-Leninist Partiler arasında varolan ayrılıkların esası konusunda bilgilendirmeyi gerekli görmüştü.

Merkez Komitesi Plenum toplantısı, oybirliğiyle kabul edilen kararında, SBKP Merkez Komitesi Prezidyumunun ve SBKP Merkez Komitesi Birinci Sekreteri ve SSCB Bakanlar Konseyi Başkanı N. S. Kruşçev'in dünya komünist hareketinin güçlerini daha da birleştirmeye yönelik siyasi faaliyetlerini ve Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi ile ilişkilerinde SBKP Merkez Komitesi Prezidyumunun attığı bütün adımları tamamiyle onaylamıştır.

SBKP Merkez Komitesi Plenumu, Merkez Komitesi Prezidyumuna, ÇKP temsilcileri ile yapılacak toplantıda, Partimizin XX., XXI. ve XXII. Kongrelerinin çizgisine, Komünist Partileri temsilcilerinin toplantılarında kabul edilen ve Açıklama ve Bildirge'de belirtilen çizgiye, uluslararası alandaki gelişmeler içinde yaşam tarafından doğrulanmış olan çizgiye kararlı bir şekilde bağlı kalma yolunda direktif vermiştir. Merkez Komitesi Plenumu, ÇKP Merkez Komitesinin Partimize ve diğer Komünist Partilere, XX., XXI. ve XXII. Kongre kararlarına ve SBKP programına karşı giriştiği saldırıları temelsiz ve iftiracı saldırılar olarak şiddetle protestetmiştir. Partimizin tümünün iradesine uygun olarak, tutarlı bir şekilde Partilerimizi birleştirecek ve mevcut ayrılıkları giderecek bir yol izlemeye hazır ve kararlı olduğunu açıklamıştır. Plenum, Marksizm-Leninizm ve sosyalist enternasyonalizm ilkeleri temelinde birliği, ortak davamız uğruna mücadelenin çıkarları için SBKP ve ÇKP arasındaki kardeşçe dostluğu güçlendirmek yönünde çabalarını sürdüreceğini açıklamıştır.

Ne yazık ki, son olayların da gösterdiği gibi, Çinli yoldaşlar bizim bu temkinliliğimizi kendilerine göre yorumlamaktadırlar.

Komünist hareket içinde varolan anlaşmazlığın derinleşmesini en gelleme yönündeki samimi çabamızı, Çinli önderlerin görüşlerinin Sovyet komünistleri ve halkından nerdeyse saklanması niyeti olarak değerlendirmektedirler. Bizim bu temkinliliğimizi zayıflık sanan Çinli yoldaşlar, kardeş sosyalist ülkeler arasındaki ilişkiler konusundaki kurallara ters bir şekilde, ısrarla ve inatla, ÇKP Merkez Komitesinin 14 Haziran mektubunun çok sayıda basılan Rusça kopyesini Moskova'da ve diğer Sovyet şehirlerinde kanunsuz bir şekilde dağıtmaya başlamışlardır. Bununlada yetinmeyen Çinli yoldaşlar, dağıtımında emperyalist yayınevlerini ve ajansları da kullanmaktan çekinmeden, bu mektubu ve Partimize karşı çıkardıkları diğer belgeleri bütün dünyada propaganda etmeye ve yaymaya başlamışlardır.

SSCB Dışişleri Bakanlığı, ülkemizin egemenliğini kaba bir şekilde çiğneyen böylesi faaliyetler konusunda Çin'in Sovyetler Birliği'ndeki Büyükelçisini uyardığında, Çin temsilcileri bu faaliyetleri durduracakları yerde, mektubu SSCB'nde dağıtmanın hakları olduğunu söylemişler ve böylece durum daha da gerginleşmiştir.

Moskova Toplantısının hala sürdüğü bir sırada, 7 Temmuz'da Pekin'de bir kitle gösterisi düzenlenmiş ve Partimize ve Sovyet Hükümetine saldırılar içeren belgeleri kanunsuz bir şekilde dağıttıkları için Sovyetler Birliği'nden çıkarılan Çinliler, Çin resmi makamlarınca kahramanlar gibi karşılanmışlardır. Çin halkı arasında SSCB'ne karşı dostça olmayan duygular körüklemek isteyen Çin resmi makamları, bu gösteride devletimizin egemenliğini ve uluslararası ilişkilerdeki normları çiğneme haklarını tanıtlamaya çalışmışlardır. ÇKP Merkez Komitesi, 10 Temmuz'da yayınladığı bir başka açıklamada, bu eylemleri haklı göstermekte ve gerçekte kendilerine Sovyetler Birliği'nin içişlerine karışma hakkı vermektedirler. Sovyet Hükümeti tabii ki buna hiç bir zaman izin vermeyecektir. Böylesi eylemler yalnızca ilişkileri kötüleştirir ve zarardan başka birşey getirmez.

Pekin'de yayınlanan «Renmin Ribao» («Halkın Günlüğü») gazetesi 13 Temmuz'daki başyazısında Partimize yeniden saldırmış ve ÇKP Merkez Komitesinin 14 Haziran tarihli mektubunun Sovyet basınında yayınlanmamasını çarpıtarak yorumlamıştır.

ÇKP yöneticilerinin bu açık düşmanca tavırları, uluslararası

komünist hareket içindeki anlaşmazlığı derinleştirmek yönündeki ısrarlı çabaları, Partimizin pozisyonunu bilerek çarpıtmaları, mektubu yayınlamaktan geçici olarak kaçınmaktaki amacımızı yanlış bir şekilde yorumlamaları, bizi ÇKP Merkez Komitesinin 14 Haziran mektubunu yayınlamaya ve bunun hakkındaki değerlendirmemizi ortaya koymaya zorlamaktadır.

ÇKP Merkez Komitesinin mektubunu okuyan herkes, birlik ve beraberlik üzerine edilen süslü laflar ardında, Partimize ve Sovyetler Birliği'ne düşmanca ve iftiracı saldırıları, halkımızın SSCB'nde komünizmin zaferi ve bütün dünyada barış ve sosyalizmin zaferi için yürüttüğü mücadelenin tarihi önemini küçümseme çabalarını görecektir. Belge, SBKP ve Sovyetler Birliği'ne karşı gizli ya da açık binbir suçlama ile doludur. Mektubun yazarları, komünistlere yakışmayan ve onları rencide eder bir şekilde, kendilerine, «uluslararası proletaryaya ve dünya halklarının çıkarlarına ihanet etmek», «Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizminden uzaklaşmak» üzerine yalanlar uydurma hakkını tanımakta; «emperyalistler karşısında korkaklık»tan, «tarihi gelişme sürecinde geriye doğru bir adım»dan dem vurmakta, ve hattâ ülkemizde «kapitalizmin restorasyonuna hizmet etmek» anlamına gelen «proletaryanın ve tüm çalışan halkın örgütsel ve ahlaki bakımdan silahsızlandırılması»ndan dem vurmaktadırlar. Büyük Lenin'in partisi, sosyalizmin anavatanı, dünyada ilk kez sosyalist devrimi başaran, onun büyük kazanımlarını uluslararası emperyalizme ve yerli karşı-devrime karşı zorlu mücadelelerde koruyan, komünizmi kurma yolunda kahramanlıklar ve davaya bağlılık mucizeleri yaratan, dünya emekçi halklarına karşı enternasyonalist görevlerini yerine getiren bir halk hakkında nasıl böylesi şeyler söyleyebilirler?

I

Nerdeyse yarım yüzyıla yakın bir süredir Sovyetler Birliği, Komünist Partisinin önderliğinde, Marksizm-Leninizmin fikirlerinin zaferi, bütün dünyada emekçi halkların özgürlük ve mutluluğu için savaşmaktadır. Büyük Lenin'in Sovyet Devletinin başında bulunduğu ilk günlerinden bugüne kadar halkımız, emperyalizm ve

sömürgeciliğin zulmünden kurtulmak, yeni bir yaşam kurmak için savaşan bütün halklara hiçbir karşılık beklemeden büyük yardımlar yapmıştır ve halen de yapmaktadır.

Diğer ülkelere, ekonomi, bilim ve teknolojilerini geliştirmeleri için bu derece yardım eden bir ülkeye dünya tarihinde daha rastlanmamıştır.

Çin'in emekçi halkı ve Çinli komünistler de hem ülkelerinin kurtuluşu için yürüttükleri devrimci mücadele döneminde, hem de sosyalist inşa yıllarında, Sovyet halkından, Partimizden kardeşçe destek görmüşlerdir. Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşunun hemen ardından, Sovyet Hükümeti Halk Çini ile, emperyalizmin saldırılarına karşı koymada güçlü bir silah olan, Uzakdoğuda ve bütün dünyada barışı güçlendirmek için önemli bir etken olan bir Dostluk, İşbirliği ve Karşılıklı Yardımlaşma Anlaşması imzalamıştır.

Sovyet halkı, uzun yıllar boyu edindiği sosyalist inşa tecrübelerini, bilim ve teknoloji alanlarındaki başarılarını Çinli kardeşleriyle cömertçe paylaşmıştır. Ülkemiz, Halk Çini'nin ekonomik kalkınmasına önemli bir yardım yapmıştır ve halen de yapmaktadır. Halk Çini, Sovyetler Birliği'nin aktif yardımı ile, modern makinalarla donatılmış 198 fabrika, fabrika bölümleri ve diğer sanayi kuruluşları kurmuştur. Çin, ülkemizin yardımıyla, otomobil, traktör, uçak ve diğer yeni sanayi dallarını oluşturmuştur. Sovyetler Birliği, Çin Halk Cumhuriyetine 1400'den fazla büyük işletmenin projesi de dahil olmak üzere 21 000'den fazla bilimsel ve teknik belge vermiştir. Savunma kapasitesini güçlendirmesi ve modern bir savunma sanayii oluşturması için Çin'e daima yardım etmişizdir. Binlerce Çinli uzman ve işçi, Sovyet yüksek okullarında ve sanayi dallarında eğitilmiştir. Sovyetler Birliği şu anda da 88 sanayi kuruluşu ve projesinin gerçekleştirilmesi için Çin Halk Cumhuriyetine teknik yardımda bulunmaya devam etmektedir. Bütün bunlardan övünmek için değil, son zamanlarda ÇKP yöneticileri Sovyet yardımının önemini küçük göstermeye çalıştıkları için bahsediyoruz; bu arada Sovyetler Birliği'nin de Çin Halk Cumhuriyetinden ihtiyacı olan malları aldığını da unutmuyoruz.

Çin yöneticilerin, Çin ve Sovyetler Birliği halklarının kardeşliğinden, ÇKP ve SBKP'nin birliğinden haklı bir şekilde ve övgüy

le sözettikleri, Sovyet yardımına büyük değer verdikleri ve herkesin Sovyetler Birliği'nin tecrübelerinden öğrenmelerini öğütledikleri zamanlar pek o kadar eski değildir.

Mao Zedung yoldaş 1957'de şunları söylemişti: «Çin halkı ulusal kurtuluş mücadelesi sırasında Sovyet halkından kardeşçe sempati ve destek almıştır. Sovyetler Birliği aynı şekilde, Çin devriminin zaferinden sonra Çin'de sosyalizmin inşası sırasında da çok yanlü ve yoğun bir şekilde yardım etmiştir. Çin halkı bütün bunları hiçbir zaman unutmayacaktır.»

Çinli yöneticilerin şimdi bunu unutmaya başlamalarından yalnızca üzüntü duyulur.

Partimiz, bütün Sovyet halkı, büyük Çin halkının yeni bir yaşam kurma yolundaki başarılarını sevinçle karşılamış, bundan gurur duymuştur. Çin Halk Cumhuriyetinin 10. kuruluş yıldönümü nedeniyle Pekin'de verilen resepsiyonda konuşan N.S. Kruşçev yoldaş şunları söylemişti: «Kahraman ve çalışkan Çin halkı, şanlı Komünist Partilerinin önderliğinde, bir halkın iktidarı eline aldığında neler yapabileceğini göstermiştir... Çin halkının ve ÇKP'nin başarılarını şimdi herkes kabul etmektedir. Asya ve Afrika halkları, halkın yeteneklerinin ve yaratıcı gücünün hangi yoldan ve hangi sistemde tamamiyle geliştirilebileceğini, böylece ulusun (halkın) yüce yaratıcı gücünün büyüklük ve derinliğini gösterebileceğini görebilmektedir.»

Çin yöneticileri dünya komünist hareketinin genel çizgisinden ayrılmaya başlayıncaya kadar durum işte böyle idi.

Çinli yoldaşlar Nisan 1960'ta «Yaşasın Leninizm!» başlığı altında yayınladıkları derleme makaleler vasıtasıyla, dünya komünist hareketi ile aralarında varolan görüş ayrılıklarını açıktan ortaya koydular. Esas olarak, Lenin'in iyi bilinen eserlerinden yapılan, çarpıtılmış, budanmış ve yanlış yorumlanmış alıntılardan oluşan bu derleme, özünde, ÇKP adına Mao Zedung yoldaş tarafından imzalanan 1957 Moskova Toplantısı Açıklamasının ilkelerine, farklı toplumsal sistemlere sahip devletlerin bir arada yaşaması şeklindeki Leninist siyasete, çağımızda dünya savaşını engelleme imkanına, sosyalist devrimin hem barışçıl, hem de barışçıl olmayan yoldan gelişmesinin kabul edilmesine karşı çıkan öneriler içermektedir. ÇKP yöneticileri kendi görüşlerini bütün

kardeş Partilere zorla kabul ettirmeye çalıştılar. Haziran 1960'ta Dünya Sendikalar Federasyonu Genel Konseyi'nin Pekin'deki toplantısı sırasında Çinli yöneticiler, kardeş Partilerin yönetimlerinin bilgisi olmadan, o sırada Pekin'de bulunan çeşitli Partilerin temsilcileri arasında bir toplantı düzenlemişler ve SBKP'nin, diğer Marksist-Leninist Partilerin tavrını ve 1957 Moskova Toplantısında kabul edilen Açıklama'daki tavrı açık bir şekilde eleştirmeye başlamışlardır. Dahası, SBKP ve diğer kardeş Partilerle aralarında varolan görüş ayrılıklarını, Partili olmayan bir örgütün kürsüsünü kullanarak ortaya koymuşlardır.

ÇKP yönetiminin böylesi tavırları, kardeş Partiler içinde huzursuzluk yaratmıştır. Bu durum karşısında, Komünist Partilerinin 1960 Bükreş Toplantısında, ÇKP yöneticileri ile ortaya çıkan ayrılıkların tartışılması için bir girişimde bulunuldu. 50 Komünist ve İşçi Partisi temsilcileri, ÇKP yöneticilerinin görüş ve faaliyetlerini yoldaşça eleştirmişler ve onlardan, Moskova Açıklaması'nın ilkelerine uygun olarak, uluslararası komünist hareket ile birlik ve işbirliği yoluna geri dönmelerini istemişlerdir. Ne yazık ki, ÇKP yönetimi bu yoldaşça yardımı gözardı etmiş ve yanlış rotasını sürdürmeye, kardeş Partilerle olan ayrılıklarını daha da derinleştirmeye devam etmiştir.

Olayların bu şekilde gelişmesini önlemek isteyen SBKP Merkez Komitesi, ÇKP Merkez Komitesi ile görüşme önerisi getirmiştir. Bu görüşme Eylül 1960'ta Moskova'da yapılmıştır. Ne var ki ÇKP heyetinin kardeş bir Partinin görüşlerini dinlememekte ısrar etmesi üzerine, ayrılıkları burada da çözmek mümkün olmamıştır. Kasım 1960'taki 81 Komünist ve İşçi Partisinin Temsilcilerinin Toplantısında, kardeş Partilerin mutlak çoğunluğu, ÇKP önderliğinin yanlış görüşlerini ve anlayışlarını reddetmiştir. Bu toplantı sırasında, Çin heyeti ısrarla kendi özel görüşlerini savunmuş ve ancak tamamiyle tecrit olma durumu ortaya çıktığında Bildirge'yi imzalamıştır.

ÇKP yöneticilerinin 1960 Bildirgesine imzalarını koyarken yalnızca manevra yapıyor oldukları şimdi tamamiyle ortaya çıkmıştır. Toplantının hemen ardından, Arnavutluk Emek Partisi önderliğini kendi borazanları olarak kullanarak, kendi siyasetlerinin propagandasına yeniden başlamışlardır. Partimizin arkasından,

SBKP Merkez Komitesine ve Sovyet Hükümetine karşı bir kampanya başlatmışlardır.

Ekim 1961'de SBKP Merkez Komitesi, ÇKP ile ilişkileri normalleştirmek için yeni girişimlerde bulunmuştur. N.S. Kruşçev, F.R. Kozlov ve A.İ. Mikoyan yoldaşlar, Çu En-lay, Peng Çen yoldaşlar ve SBKP XXII. Kongresine katılan diğer önde gelen ÇKP fonksiyonerleriyle görüşmeler yapmıştır. N.S. Kruşçev yoldaş Çin heyetine, XXII. Kongrede tartışılan ilkesel sorunlara ilişkin SBKP Merkez Komitesinin tavrını ayrıntılı bir şekilde açıklamış ve ÇKP ile dostluk ve işbirliğini güçlendirme isteğimizi belirtmiştir.

SBKP Merkez Komitesi, 22 Şubat ve 31 Mayıs 1962 tarihli mektuplarında, komünist hareketin zayıflamasının ortak davamız açısından doğuracağı tehlikeli sonuçlara ÇKP Merkez Komitesinin dikkatini çekmiştir. Sonra da Çinli yoldaşlara, emperyalistlere Sovyet-Çin ilişkilerinde ortaya çıkan zorlukları kendi çıkarları doğrultusunda kullanma fırsatı vermemek için adımlar atılmasını önermiştik. SBKP Merkez Komitesi, iç politik durumla ilgili karşılıklı bilgi alışverişi, Partilerimizin uluslararası demokratik örgütlerdeki ve diğer meseleler üzerine tavırlarının koordine edilmesi gibi daha etkili önlemler alınmasını da önermiştir.

Ne var ki, ÇKP ve ÇHC ile tüm alanlarda ilişkileri geliştirmeyi amaçlayan bu mektuplar ve atılan diğer pratik adımlar, Pekin'de bir karşılık bulmamıştır.

SBKP Merkez Komitesi Prezidyumu, geçen yılın sonbaharında, o zaman ÇHC'nin SSCB'ndeki Büyükelçisi olan Liu Hsiao yoldaşla, Moskova'dan ayrılışından önce uzun bir görüşme yapmıştır. Bu görüşme sırasında, Merkez Komitesi Prezidyumu üyeleri, Çin - Sovyet dostluğunun güçlendirilmesi için bir kez daha girişimde bulunmuşlardır. N.S. Kruşçev yoldaş, Liu Hsiao yoldaştan, «bütün anlaşmazlık ve ayrılıkları bir kenara bırakmak, kimin doğru kimin yanlış olduğunu belirlemeye çalışmamak, geçmişi karıştırmamak, ilişkileri yeniden sıfırdan başlatmak» şeklindeki önerilerimizi Mao Zedung yoldaşa iletmesini istemiştir. Fakat bu samimi çağrımıza bir cevap bile alamadık.

Kardeş Partilerle arasındaki ideolojik ayrılıkları daha da derinleştiren ÇKP yöneticileri, bunları hükümetlerarası (devletler-

arası) ilişkilere de yansıtmaya başlamışlardır. Çin Hükümet makamları, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerle olan ekonomik ve ticari ilişkileri kısmaya başlamışlardır. ÇHC Hükümetinin girişimiyle, Çin'in Sovyetler Birliği ile ticaret hacmi son üç yıl içinde nerdeyse üçte bire düşürülmüş; komple sanayi kuruluşlarının teslimi de daha öncekinin kırkta birine düşmüştür. Bu, Çinli yöneticilerin girişimi ile olmuştur. ÇKP yönetiminin böylesi bir siyaset izlemeye başlamış olmasını üzüntüyle karşılıyoruz. Her zaman olduğu gibi, şimdi de Sovyet-Çin ilişkilerini geliştirmek ve işbirliğini genişletmek gerektiğine inanıyoruz. Bu, her iki taraf açısından ve herşeyden önce de Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerden büyük yardımlar gören Halk Çini açısından yararlı olacaktır. Sovyetler Birliği geçmişte Çin ile geniş ilişkiler kurmuştur ve şimdi de bu ilişkilerin azaltılmasını değil, geliştirilmesini istemektedir. Sosyalist ülkelerle ekonomik ilişkilerin geliştirilmesi için en önce ÇKP yönetiminin çaba göstermesi beklenirdi. Ne var ki, o tam tersi yönde hareket etmekte, bu şekilde davranmanın ÇHC ekonomisine vereceği zararı gözardı etmektedir.

Çinli yöneticiler, bu ilişkilerin azaltılmasından kimin sorumlu olduğu konusunda kendi halkına doğruyu söylememişlerdir. Çinli komünistler ve hatta Çin halkı arasında, SBKP'nin iç ve dış siyasetini kötülemeyi, anti-Sovyet duyguların körüklenmesini amaçlayan geniş bir propaganda başlatılmıştır.

SBKP Merkez Komitesi bu yanlış hareketler konusunda Çinli yoldaşların dikkatini çekmiştir. Çinli yoldaşlara, halkın, anlaşmazlık ve ayrılıkların çıkmasına bağlı olarak, şu ya da bu Partiyi övmek ya da lanetlemek üzere teşvik edilmemesi gerektiğini söylemişizdir. Kardeş Partiler arasındaki anlaşmazlıkların geçici bir olay olduğu, buna karşılık sosyalist ülkelerin halkları arasındaki ilişkilerin ise, şu anda tüm gelecek için oluşmakta olduğu, her komünistin bildiği birşeydir.

Buna rağmen Çinli yöneticiler, her defasında SBKP'nin yoldaşça uyarılarını gözardı etmişler ve Çin-Sovyet ilişkilerini daha da gerginleştirmişlerdir.

1961'in sonlarından itibaren, uluslararası demokratik kuruluşlardaki Çinli temsilciler, kendi yanlış görüşlerini açıktan zorla kabul ettirmeye başlamışlardır. Aralık 1961'de, Dünya Barış Konse-

yının Stockholm'deki toplantısında, Çin heyeti Dünya Barış ve Silahsızlanma Kongresinin toplanmasına karşı çıkmıştır. 1962 yılı boyunca ise, Dünya Sendikalar Federasyonu, Dünya Barış Hareketi, Afrika-Asya Dayanışma Hareketi, Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu, Uluslararası Demokratik Kadınlar Federasyonu ve bir dizi başka kuruluşun çalışmaları, Çinli temsilcilerin bölücü faaliyetleri yüzünden sekteye uğramıştır. Onlar, Avrupa'daki sosyalist ülkeler Afrika-Asya Dayanışma Komiteleri temsilcilerinin, Moshi'deki Üçüncü Afrika-Asya Halkları Dayanışma Konferansına katılmalarına karşı çıkmışlardır. Çin heyetinin başkanı, Sovyet temsilcilerine, «Beyazların burada işi yoktur» demiştir. Jakarta'daki Gazeteciler Konferansında Çinli temsilciler, Sovyetler Birliği'nin bir Asya ülkesi olmadığı gerekçesiyle, Sovyet gazetecilerine tam hakka sahip delege statüsü verilmemesi yönünde bir çizgi izlemişlerdir.

Çinli yoldaşların, son Dünya Kadınlar Kongresine katılanların ezici çoğunluğunu bölücü faaliyetler yürütmekle ve yanlış siyasi çizgi izlemekle suçlamaları, toplantıda temsil edilen 110 ülkeden sadece ikisinin —Çin ve Arnavutluk— «Bütün Kıtaların Kadınlarına Çağrı»ya karşı oy kullandığı gözönünde bulundurulduğunda, acayip ve şaşırtıcıdır. Milyonlarca kişilik özgürlüksever kadınlar ordusu yanlış yolda yürümektedir de, sadece ikisi mi doğru yolda yürümekte ve safları düzgün tutmaktadır?

Çin yönetimi ile SBKP ve diğer kardeş Partiler arasındaki görüş ayrılıklarının tarihçesi kısaca budur. Görülüyor ki, ÇKP yöneticileri kendi özel çizgilerini komünist hareketin genel çizgisinin karşısına koymakta, kendi diktalarını, zamanımızın temel meseleleri üzerine tümüyle yanlış olan kendi görüşlerini zorla kabul ettirmeye çalışmaktadırlar.

II

Bir yanda ÇKP, diğer yanda ise SBKP ve uluslararası komünist hareket olmak üzere, aradaki ayrılıkların özü nedir? Şüphesiz ki ÇKP Merkez Komitesinin 14 Haziran tarihli Mektubunu okuyan herkes bu soruyu soracaktır.

İlk bakı[illegible] mektuptaki birçok önerme, insanı hayrete düşürebilir: Çinli yoldaşlar gerçekte kiminle tartışmaktadırlar? Örneğin sosyalist devrime karşı olan, ya da emperyalizme karşı mücadeleyi veya ulusal kurtuluş hareketlerini desteklemeyi görev kabul etmeyen komünistler mi vardır? ÇKP önderliği neden böylesi önermelerde bulunmakta ısrar etmektedir?

Şu soru da sorulabilir: Çinli yoldaşların bir dizi önemli sorun hakkında mektuplarında formüle ettikleri tavırlarını kabul etmek neden imkansızdır? Örneğin savaş ve barış gibi önemli bir sorunu alalım. ÇKP Merkez Komitesi, mektubunda, barıştan ve barış içinde birarada yaşamaktan söz etmektedir.

Meselenin özü şudur: Marksist-Leninist Partilerin zamanımızın temel sorunları hakkındaki görüşlerine karşı bir saldırı başlatan Çinli yoldaşlar, ilk olarak, SBKP ve diğer Marksist-Leninist Partilerin hiçbir zaman dile getirmedikleri ve onlara tamamiyle yabancı görüşleri, onlara maletmektedirler; ikinci olarak, komünist hareketin belgelerinden aldıkları formül ve ilkeleri sözde kabul etmekle, yanlış görüş ve tavırlarının üzerini örtmeye çalışmaktadırlar. Halkların barış mücadelesine, farklı toplumsal sistemlere sahip devletlerin barış içinde bir arada yaşamasına, silahsızlanmaya vs. açıkça karşı çıkmak, komünistler ve bütün dünyada barışsever halkların gözünde kendi siyasetini teşhir etmek ve onları kendinden uzaklaştırmak demek olurdu. Polemikler geliştikçe ÇKP yönetiminin durumunun zayıflığı daha çok ortaya çıktıkça, onlar böylesi gizleme çabalarına daha bir gayretle sarılmaktadırlar. Eğer Çinli yoldaşların bu yöntemi gözönüne alınmazsa, dışardan birisine bu anlaşmazlık skolastik bir nitelik kazanmış gibi, canalıcı sorunlardan uzak olan, tek tek formüllerle ilgili bir anlaşmazlıkmış gibi gelebilir.

Fakat anlaşmazlık aslında halkların canalıcı çıkarlarını ilgilendiren sorunlar üzerinde yoğunlaşmaktadır.

Bunlar, savaş ve barış konusu, dünya sosyalist sisteminin rolü ve gelişmesi sorunu, «kişiye tapma» ideolojisi ve pratiğine karşı mücadele sorunları, dünya işçi hareketinin ve ulusal kurtuluş hareketlerinin strateji ve taktiklerini ilgilendiren sorunlardır.

Bu sorunlar, hayatın kendisi tarafından, sosyalist ülkelerde ve dünyada meydana gelen derin değişiklikler sonucu, sosyalizmle

emperyalizm arasındaki güçler dengesinde geçtiğimiz yıllarda meydana gelen değişiklikler sonucu ve hareketimiz için ortaya çıkan yeni fırsatların ortaya çıkardığı sorunlardır. Komünist hareket bütün bu sorulara yanıt bulmak zorundaydı ve buldu da. Dünyadaki gelişmelerin bugünkü aşamasının şart ve gereksinimlerine uygun bir genel çizgi oluşturdu.

Komünist Partilerinin tümünün görüşüne göre, tüm komünist hareketin gelişmesinde yeni bir aşama açan SBKP XX. Kongresi, bu gelişmede çok önemli bir rol oynamıştır. Bu değerlendirme kollektif bir şekilde ortaya çıkarılan ve komünist hareketin çağımızdaki genel siyasi çizgisini formüle eden Komünist Partilerin ortak belgelerinde, 1957 Açıklaması ve 1960 Bildirgesinde ortaya konmuştur.

Ne var ki, ÇKP yöneticileri şimdi bu çizginin karşısına farklı bir çizgi sürmüşlerdir. Onların pozisyonları, temel konularda komünist hareketin genel çizgisinden her geçen gün daha çok sapmaktadır.

Bu herşeyden önce savaş ve barış sorununda kendini göstermektedir.

Savaş ve barış sorunlarının değerlendirilmesinde, bunların çözümüne yaklaşımda muğlaklığa ve üstü kapalılığa yer yoktur. Çünkü bu konu, halkların kaderini, bütün insanlığın geleceğini yakından ilgilendiren bir konudur.

SBKP Merkez Komitesi, Partimiz ve halkımıza, savaş ve barış konusunda ÇKP önderliği ile biz ve dünya komünist hareketi arasında önemli, temel ayrılıklar olduğunu açıkça belirtmeyi bir görev saymaktadır. Bu ayrılıkların özünde, bir dünya termonükleer savaşını önleme imkanı, farklı toplumsal sistemlere sahip devletlerin barış içinde birarada yaşaması, barış için mücadele ile dünya devrimci hareketinin gelişmesi arasındaki ilişki gibi canalıcı sorunlara birbirine tamamiyle zıt olan yaklaşımlar yatmaktadır.

Partimiz, XX. ve XXII. Kongre kararlarında, dünya komünist hareketi ise Açıklama'da ve Bildirge'de, komünistlerin önüne barış mücadelesini, dünyada termonükleer bir faciayı önleme mücadelesini canalıcı ve ivedi bir görev olarak koymuştur. Dünyadaki güçler dengesini gerçekçi bir şekilde değerlendirdiğimizde, şu

sonuca varıyoruz. Emperyalizmin niteliği değişmemiş ve bir savaşın patlaması tehlikesi ortadan kaldırılmamış olmasına rağmen, güçlü sosyalist devletler topluluğunun kalesini oluşturduğu barış güçleri, bugünkü koşullarda ortak çabalarıyla yeni bir dünya savaşını engelleyebilirler.

Savaş yürütme araçlarında meydana gelen köklü ve nitel değişiklikleri ve buna bağlı olarak da böyle bir savaşın olası sonuçlarını da soğukkanlılıkla değerlendirmekteyiz. Bu yüzyılın ortalarında yaratılan nükleer silahlar ve roket silahları, daha önceki savaş anlayışlarını tamamiyle değiştirmiştir. Bu silahlar misli görülmemiş bir yıkıcı güce sahiptir. Güçlü bir termonükleer bombanın yıkıcı gücünün, 1. ve 2. Dünya Savaşları da dahil olmak üzere, bütün geçmiş savaşlarda kullanılan toplam mühimmatın yıkıcı gücünü geçtiğini söylemekle yetinelim. Ve böylesi binlerce bomba yığılmıştır.

Komünistler bu tehlikeyi gözardı etme hakkına sahip midirler? Halka bir termonükleer savaşın doğuracağı sonuçlar hakkında tüm gerçekleri söylememeli miyiz? Biz şüphesiz söylememiz gerektiği görüşündeyiz. Bu, Çinli yoldaşların iddia ettiği gibi, kitleler üzerinde «felç» etkisi yaratmayacaktır. Tam tersine, modern savaş hakkındaki gerçekleri söylemek, kitlelerin barış için; savaş tehlikesinin kaynağı olan emperyalizme karşı mücadele isteğini ve enerjisini artıracaktır.

Komünistlerin tarihi görevi, halkların termonükleer bir dünya savaşını önleme mücadelesini örgütlemek ve bu mücadelenin başını çekmektir.

Yeni bir dünya savaşının önlenmesi, tamamiyle gerçek ve yerine getirilebilir bir görevdir. Partimizin XX. Kongresi, son derece büyük öneme sahip şu sonuca varmıştır: Zamanımızda devletler arasında savaşın kaçınılmazlığı kader değildir. Bu sonuç sadece iyiniyete dayanmamaktadır; bu, dünya çapında güçler dengesinin gerçekçi ve tamamen bilimsel tahlilinin bir sonucudur; bu dünya sosyalizminin dev gücüne dayanmaktadır. Bizim bu konudaki görüşlerimiz bütün dünya komünist hareketi tarafından paylaşılmaktadır. Bildirge'de, «Dünya savaşı önlenebilir», «Sosyalizm bütün dünyada zafer kazanmadan önce, kapitalizm dünyanın bir bölümünde hala varlığını sürdürürken de, toplumun hayatından

dünya savaşını silmek için gerçek bir imkan ortaya çıkmış olacaktır» denmektedir.

Bu Bildirge'de Çinli yoldaşların da imzası vardır.

Fakat ÇKP önderliğinin tavrı nedir? Emperyalizm varolduğu sürece, savaşlara son veremeyiz; barış içinde birarada yaşama bir hayaldir, bu sosyalist ülkelerin dış siyasetinin genel ilkesi değildir; barış için mücadele devrimci mücadeleyi engeller yollu önermelerin anlamı ne olabilir?

Bu önermeler, Çinli yoldaşların savaş ve barış konularında dünya komünist hareketinin genel siyasetine aykırı hareket ettikleri anlamına gelmektedir. Onlar yeni bir dünya savaşını önleme imkanına inanmamakta, barış ve sosyalizm güçlerini küçümsemekte, emperyalizmin güçlerini büyümsemekte ve gerçekte savaş tehlikesine karşı mücadele için kitleleri örgütlemeyi pratikte gözardı etmektedirler.

Anlaşılan Çinli yoldaşlar, sosyalist ülkeler halklarının, uluslararası işçi sınıfının ve bütün demokratik ve barışsever güçlerin, savaş kışkırtıcılarının planlarını boşa çıkarabileceklerine ve hem şimdiki hem de gelecek kuşaklar için barışı elde edebileceklerine inanmamaktadırlar. Çinli yoldaşların attıkları yüksek sesli devrimci lafazanlıkların ardında ne yatmaktadır? İşçi sınıfının gücüne ve devrimci yeteneklerine inançsızlık, hem barış içinde birarada yaşamaya, hem de proletaryanın sınıf mücadelesindeki zaferine inançsızlık. Savaşı önleme mücadelesi bütün barışsever güçleri birleştirmektedir. Bunların sınıf bileşimi ve sınıf çıkarları farklıdır. Fakat barış için ve savaşın önlenmesi için mücadele bunları birleştirebilir, çünkü atom bombası sınıf farklılıklarına bakmaz — tahrip alanı içindeki herkesi mahveder.

Çinli yoldaşlar tarafından önerilen yolu izlemek, kitleleri, barış için kararlı ve cesur mücadeleleri ile halkların sempatisini kazanan Komünist Partilerden uzaklaştıracaktır.

Geniş kitlelerin kafasında barış ve sosyalizm şimdi birbirinden ayrılamaz iki şeydir.

Çinli yoldaşlar termonükleer bir savaşın doğuracağı tehlikeyi besbelli küçümsemektedirler. Onlar «Atom bombası kağıttan kaplandır», «o denli korkunç birşey değildir» demektedirler. Dedikle-rine göre, esas mesele emperyalizme mümkün olduğunca çabuk

son vermektir, fakat bunun nasıl yapılacağı ve nelere malolacağı ikincil bir mesele olarak görülmektedir. Kimin için ikincil diye sorulabilir — bir termonükleer savaş patlak verdiğinde hayatlarını kaybedecek yüzmilyonlarca kişi için mi? Böylesi bir savaşın daha ilk saatlerinde yeryüzünden silinecek olan ülkeler için mi?

Hiç kimse, hatta büyük bir devlet bile, milyonlarca kişinin kaderiyle oynama hakkına sahip değildir. Savaşı halkların yaşamından silmek için, kitlesel imhayı ve insan uygarlığının değerlerinin yıkımını önlemek için uğraşmak istemeyenler lanetlenmeyi hak etmiştir.

ÇKP Merkez Komitesi, 14 Haziran tarihli mektubunda, sözüm ona devrim adına «kaçınılmaz fedakârlıklar»dan bolca sözetmektedir. Bazı sorumlu Çinli yöneticiler, bir savaşta yüzmilyonlarca kişiyi kurban etmenin mümkün olduğunu da belirtmişlerdir. ÇKP Merkez Komitesi tarafından onaylanan «Yaşasın Leninizmi!» adlı derlemede şu sav yer almaktadır: «Muzaffer halklar, devrilmiş emperyalizmin yıkıntıları üzerinde büyük bir hızla, kapitalist sistemden bin kat daha üstün bir uygarlık oluşturacaklardır ve gerçekten güzel bir gelecek inşa edeceklerdir.»

Çinli yoldaşlara sormak gerekir: Bir dünya termonükleer ve roket savaşının ardında ne çeşit bir «yıkıntı» bırakacağının farkında mıdırlar?

SBKP Merkez Komitesi —ve tüm Parti ve Sovyet halkının bizi bu konuda tümüyle desteklediğine inanıyoruz— Çinli yoldaşların, yüzmilyonlarca insanın cesetleri üzerinde «bin kat daha üstün bir uygarlık» yaratma görüşlerine katılmamaktadır. Böylesi görüşler Marksist-Leninist görüşlere temelden zıttır.

Çinli yoldaşlara sormak gerekir: Emperyalizmi devirmek için hangi araçları önermektedirler? Biz de tamamiyle emperyalizm ve kapitalizmin yıkılmasından yanayız. Yalnızca kapitalizmin kaçınılmaz yıkılışına inanmakla kalmıyor, sınıf mücadelesi yoluyla ve mümkün olduğunca kısa bir sürede bunu gerçekleştirmek için herşeyi yapıyoruz. Bu tarihi sorunu karara bağlayacak olan kimdir? Herşeyden önce, öncüsü —Marksist-Leninist Parti— tarafından yönlendirilen işçi sınıfı, her ülkenin emekçi halkı.

Çinli yoldaşlar ise farklı birşey önermektedirler. Onlar açıkça «devrilmiş emperyalizmin yıkıntıları üzerinde», başka bir de-

biz, bir savaşın sonucunda «güzel bir gelecek inşa edilecektir» demektedirler. Bunu kabul edecek olursak, o zaman tabii ki barış içinde birarada yaşama ilkesine, barışı güçlendirme mücadelesine gerek kalmaz. Biz böylesine maceracı bir yol izleyemeyiz. Bu yol Marksizm-Leninizmin özü ile çelişmektedir.

Herkes, içinde bulunduğumuz şartlarda bir dünya savaşının, termonükleer bir savaş olacağını biliyor. Emperyalistler ellerinde bütün aşırı yöntemlere başvurmadan, hiçbir zaman kendiliklerinden sahneyi terketmeyecekler, kendi istekleri ile tabuta girmeyeceklerdir.

Öyle görünüyor ki, termonükleer silahı «kağıttan kaplan» olarak niteleyenler, onun yıkıcı gücünün tamamiyle bilincinde değiller.

Biz bunu soğukkanlılıkla hesaba katmaktayız. Biz kendimiz de termonükleer silahlar yapmaktayız ve şu ana kadar da yeterli miktarda üretmiş durumdayız. Biz bunların yıkıcı gücünün tamamiyle farkındayız. Eğer emperyalistler bize karşı bir savaş başlatacak olurlarsa, bu korkunç silahı saldırganlara karşı kullanmaktan da çekinmeyeceğiz. Fakat bize saldırılmazsa, bunu ilk kullanan da biz olmayacağız.

Marksist-Leninistler emperyalizme yalvararak değil, devrimci Marksist-Leninist Partileri, bütün ülkelerin işçilerini, özgürlük ve ulusal bağımsızlıkları için savaşan halkları birleştirerek, sosyalist devletlerin ekonomik ve savunma gücüne dayanarak kalıcı bir barışı garanti altına almaya çalışırlar.

Termonükleer bir savaşta yıkılan eski dünyanın yıkıntıları üzerinde güzel bir gelecek inşa etmeyi öneren Çinli yoldaşlara sormak istiyoruz: Bu konuda onlar emperyalizmin iktidarda olduğu ülkelerin işçi sınıfına danışmışlar mıdır? Kapitalist ülkelerin işçi sınıfı onlara kesinlikle şunu söyleyecektir: Bir savaş başlatmanızı ve emperyalizmi yıkma sürecinde ülkelerimizi mahvetmenizi istemiyoruz. Herşeye rağmen tekelciler, emperyalistler oldukça küçük bir gruptur. Kapitalist ülkelerde nüfusun çoğunluğunu ise işçi sınıfı, emekçi köylülük, emekçi aydınlar oluşturmaktadır. Atom bombası ise emperyalistlerle emekçi halk arasında ayrım yapmaz, her tarafı mahveder ve bu şekilde de yıkılan her tekelciye karşılık milyonlarca işçinin ölümüne neden olur. İşçi sınıfı, emekçi halk,

böylesi «devrimci»lere soracaktır: Varlığımızı ve sınıf mücadelemizi ilgilendiren sorunlar hakkında bizim adımıza karar verme hakkını nerden aldınız? Biz de sosyalizm istiyoruz, fakat biz onu (termonükleer) bir dünya savaşı başlatarak değil, sınıf mücadelesi ile kazanmak istiyoruz.

Çinli yoldaşların bu sorunu ortaya koyuş şekli, onların yaklaşımının kapitalizmin ortadan kaldırılması için mücadeleye sınıfsal bir yaklaşım olmadığı ve bu işin ardında başka bazı emellerin yattığı yollu haklı şüpheler uyandırmaktadır. Eğer hem sömürenler, hem de sömürülenler eski dünyanın kalıntıları altında gömülecek olurlarsa, «güzel geleceği» kim inşa edecektir?

Bu bağıntıda, «Bütün ülkelerin İşçileri, Birleşin!» sloganında ifadesini bulan sınıfsal, enternasyonalist yaklaşım yerine, Çinli yoldaşların «Doğu rüzgarı Batı rüzgarını altedecektir» şeklindeki sınıfsal içerikten bütünüyle yoksun sloganın propagandasını yapmalarına değinmeden geçilemez.

Sosyalist devrim sorunlarında Partimiz Marksist-Leninist sınıfsal konumlara sıkı sıkıya bağlı kalmakta, her ülkede devrimin, dışarıdan silahlı müdahale olmadan, işçi sınıfı ve emekçi halk tarafından gerçekleştirileceğine inanmaktadır.

Eğer emperyalist delifişekler bir savaş başlatacak olurlarsa, tabii ki halkların kapitalizmi def edip onu mezara gömecekleri açıktır. Fakat halkların temsilcileri, sosyalist hümanizmin gerçek savunucuları olan komünistler, yüzmilyonların yok olacağı yeni bir dünya savaşını önlemek için ellerinden geleni yapmalıdırlar.

Halkın çıkarlarını gerçekten savunan hiçbir Parti, yeni bir dünya savaşını önleme ve farklı toplumsal sistemlere sahip devletlerin barış içinde birarada yaşamasını sağlama mücadelesinde kendi üzerine düşen sorumluluktan kaçamaz.

Partimizin siyasetini dile getiren N.S. Kruşçev yoldaş şunları söylemişti: «Emperyalizm varoldukça, sömürgecilik var oldukça, kurtuluş savaşları da olacaktır. Bunlar devrimci savaşlardır. Böylesi savaşlar sadece caiz değil, aynı zamanda kaçınılmazdır da. Çünkü sömürgeciler uluslara kendiliklerinden bağımsızlık bağışlamazlar. Bu nedenle halklar, silahlı mücadele de dahil olmak üzere, yalnızca mücadele yoluyla özgürlük ve bağımsızlık kazanabilirler.» Sovyetler Birliği ulusal kurtuluş hareketlerine en geniş

desteği vermektedir. Ülkemizin Vietnam, Mısır, Irak, Cezayir, Yemen, Küba ve diğer ülkelerin halklarına sağladığı pratik yardımı herkes bilmektedir.

SBKP, Leninist barış içinde birarada yaşama ilkesini Sovyet dış siyasetinin genel çizgisi ilan etmiştir ve kararlı bir şekilde bu çizgiyi izlemektedir. 1953'ten bu yana ve özellikle de SBKP XX. Kongresinden sonra barış siyasetimizin etkisi ve bunun enternasyonal ilişkilerde kitlelerin yararına yaptığı etki büyük ölçüde artmıştır.

Çinli yoldaşların iddiası, güya bizim fikrimize göre, yalnızca emperyalist ülkelerle olan ilişkiler değil, aynı zamanda sosyalist ülkelerle ve sömürge boyunduruğundan yeni kurtulmuş ülkelerle de olan ilişkilerimizdeki bütün ilkelerin, «barış için de birarada yaşama» kavramından ibaret olduğudur. Durumun bu olmadığını, dostluk ve yoldaşça karşılıklı yardımlaşma ilkesinin sosyalist ülkeler arasındaki ilişkilerde en önemli ilke olduğunu ilk ilan edenin bizler olduğunu, bu ilkeye sıkıca ve kararlıca bağlı kalmakta ve kurtulan uluslara her türlü yardımı yapmakta olduğumuzu çok iyi bilmektedirler. Buna rağmen, her nedense onlar bu sorunu tamamiyle çarpıtarak sunmayı tercih ediyorlar.

Sovyetler Birliği'nin, barış ve uluslararası güvenlik, genel ve tam silahsızlanma, İkinci Dünya Savaşının izlerinin giderilmesi, uluslararası sorunların görüşmeler yoluyla halledilmesi için yürüttüğü kararlı mücadele sonuçlarını vermiştir. Ülkemiz bütün dünya çapında her zamankinden daha yüksek bir prestije sahiptir. Uluslararası alanda durumumuz her zamankinden daha güçlüdür. Bütün bunları, Sovyetler Birliği'nin ve diğer sosyalist ülkelerin sürekli bir şekilde artan ekonomik ve askeri gücüne, bunların barışçıl dış siyasetine borçluyuz.

SBKP Merkez Komitesi, Lenin'in farklı toplumsal sistemlere sahip devletlerin barış içinde birarada yaşama siyasetini bugüne kadar izlediğimizi, bugün de izlemeye devam ettiğimizi ve gelecekte de izleyeceğimizi açıklar. Partimiz bunu Sovyet halkına ve bütün diğer halklara karşı yerine getirilmesi gereken bir görev olarak görmektedir. Barışı güvencelemek demek, sosyalist sistemin pekiştirilmesine en etkili katkıyı yapmak ve dolayısıyla da

onun tüm kurtuluş mücadeleleri süreci üzerindeki, dünya devrimi süreci üzerindeki etkisini artırmak demektir.

SBKP ve diğer Marksist-Leninist Partiler ile, ÇKP yöneticileri arasındaki, savaş, barış, ve barış içinde birarada yaşama konularında varolan ayrılıklar, 1962'deki Karayipler krizi sırasında açık bir şekilde kendini göstermişti. Bu oldukça keskin bir enternasyonal kriz idi. İnsanlık, geçtiğimiz Ekim'deki kadar yakın bir şekilde termonükleer savaşın eşiğine hiç gelmemişti.

Çinli yoldaşların iddiasına göre, biz Karayipler krizi sırasında Küba'ya roket vermekle «maceracı» bir hata işlemiş, daha sonra da Küba'dan roketleri geri aldığımızda Amerikan emperyalizmine «teslim olmuş»tuk(*).

Böylesi iddialar gerçeklerle tamamen çelişmektedir.

Mesele gerçekte nasıldı? SBKP Merkez Komitesi ve Sovyet Hükümeti, ABD emperyalistlerinin Küba'ya karşı silahlı bir saldırı başlatmak üzere olduğu konusunda güvenilir bilgi almıştı. Bu saldırıyı püskürtmek, Küba devrimini etkili bir şekilde savunmak için en kararlı önlemleri almak gerektiği bizim açımızdan oldukça açıktı. Lanetlemeler ve uyarıların —bunlara «ciddi uyarılar» dendense ve 250 kez de tekrarlansa— emperyalistler üzerinde hiçbir etkisi yoktur.

Küba devrimini savunma gerekliliğinden yola çıkan Sovyet ve Küba hükümetleri, Küba'ya füze yerleştirme konusunda anlaşmaya vardı; çünkü Amerikan emperyalizminin saldırısını önlemenin tek gerçekçi yolu bu idi. Küba'ya füze verilmesi, ona yapılacak bir saldırının kararlı bir püskürtme ile, bu saldırıyı düzenleyenlere karşı roket silahlarının kullanılması ile karşılaşacağı anlamına geliyordu. Sovyetler Birliği ve Küba'nın bu kararlı adımı, Amerikan emperyalizmi üzerinde bir şok etkisi yarattı; tarihte ilk defa, Küba'ya karşı silahlı bir saldırıya giriştiklerinde, kendi ülkelerine de güçlü bir darbe vurulacağını hissettiler.

(*) *Böylesi iddialar, 8 Mart 1963 tarihli Halkın Günlüğü'nde «ABD Komünist Partisi'nin Açıklaması Üzerine» başlıklı başyazıda ileri sürülmüştür.*

Karayipler krizi, yalnızca ABD ve Küba arasındaki bir çatışmadan çok, iki belli başlı nükleer güç arasındaki bir çatışma olduğundan, bu kriz dünya çapında bir kriz haline gelebilirdi. Gerçekten bir dünya termonükleer savaşı tehlikesi söz konusu idi.

O günkü şartlarda iki yol vardı: Ya «çılgınlar»ın (Amerikan emperyalizminin en saldırgan ve en gerici temsilcilerine verilen ad) oyununa gelmek ve termonükleer bir dünya savaşı başlatacak bir yol izlemek; ya da füzelerin yerleştirilmesiyle ortaya çıkan fırsatları kullanarak krizin barışçıl çözümü için anlaşmaya varmak ve Küba Cumhuriyetine karşı bir saldırıyı önlemek için bütün önlemleri almak.

Bilindiği gibi, biz ikinci yolu seçtik ve böyle yapmakla doğru yaptığımızdan eminiz. Halkımızın tümünün de bu görüşte olduğuna güveniyoruz. Sovyet halkı, kendi haklarını savunma yeteneğini, devrim ve sosyalizm davasını savunma yeteneğini çeşitli defalar ispatlamıştır. Savaşın nasıl bir ateşten gömlek olduğunu, halk için ne gibi zorluk ve fedakârlıklara malolduğunu onlardan daha iyi bilen de yoktur.

ABD hükümetinin Küba'yı işgal etmeme ve müttefiklerinin de işgal etmesini önleme konusundaki sözü üzerine füzelerin geri çekilme anlaşması, Küba halkının kahramanca mücadelesi ve barışsever ulusların ona verdiği destek, sonuna kadar gitmeye kararlı Amerikan emperyalizminin aşırı maceracı çevrelerinin planlarının boşa çıkarılmasını mümkün kılmıştır. Bunun sonucunda devrimci Küba'yı savunmak ve barışı kurtarmak mümkün olmuştur.

Çinli yoldaşlar, bizim Kennedy hükümetinin de Küba'daki buhran sırasında makul davrandığı, gerçekçi bir yaklaşımda bulunduğu yollu açıklamamızı, «emperyalizmin şirin gösterilmesi» olarak değerlendirmektedirler. Bunlar cidden, bütün burjuva hükümetlerinin, yaptıkları her işte sağduyudan uzak olduklarını mı sanıyorlar?

SSCB'nin uzakgörüşlü ve cesaretli siyaseti, kahraman Küba halkı ve hükümetinin metaneti ve soğukkanlılığı sayesinde, sosyalizm ve barış güçleri, saldırgan emperyalist güçlere gem vurabileceklerini ve savaş yanlılarına barışı kabul ettirebileceklerini göstermişlerdir. Bu, aklıselim siyasetinin, barış ve sosyalizm güçlerinin büyük zaferi; emperyalist güçlerin ve maceracı savaş siyasetinin bir yenilgisiydi.

Sonuç olarak, devrimci Küba halkı barış içinde yaşamakta, Birleşik Sosyalist Devrim Partisi ve Küba halkının önderi Fidel Castro Ruz yoldaşın önderliğinde sosyalizmi inşa etmektedir.

ABD Cumhurbaşkanı ile anlaşmaya varıldığında ve böylelikle de Karayipler krizini ortadan kaldırmanın yolu açıldığında, Çinli yoldaşlar, emperyalistlerin sözüne asla güvenilemeyeceği gerekçesiyle Sovyetler Birliği'ne hakaret etmekte ve onu kötülemekte özellikle yaratıcı davranmışlardır.

İçinde bulunduğumuz dönemde iki dünya, iki sistem mevcuttur; sosyalizm ve emperyalizm. Bu iki sisteme dahil ülkeler arasında kaçınılmaz olarak ortaya çıkan sorunların, görüşme ve anlaşmaları dışlayarak, yalnızca silah zoruyla çözülmesi gerektiğini düşünmek abestir. Eğer durum böyle olsaydı, savaşların sonu hiç gelmezdi. Biz bu yaklaşımı reddediyoruz.

Çinli yoldaşlar, hiçbir konuda emperyalistlere güvenilemeyeceği, onların hep aldatmaya çalışacaklarını söylüyorlar. Sorun onlara güvenip güvenmeme sorunu değil, akıllıca bir hesap sorunudur. Karayipler krizi ortadan kaldırılalı aradan 8 ay geçmiştir ve ABD hükümeti sözünde durmaktadır — Küba işgal edilmemiştir. Biz de Küba'dan füzeleri geri çekme sözümüzü tuttuk.

Fakat aynı zamanda hatırlanmalıdır ki, biz Küba halkına da söz verdik: Eğer ABD emperyalistleri sözlerinde durmayacak ve Kübayı işgal edecek olurlarsa, Küba halkının yardımına koşacağız. Aklı başında herkes, Amerikan emperyalistlerinin bir işgali durumunda, Sovyet topraklarından Küba halkına, Küba topraklarından olduğu şekilde yardım edeceğimizi kavrayacaktır. Bu durumda roketlerin biraz daha uzun bir mesafe katetmeleri gerektiği açıktır, fakat bu durum onların isabet sıhhatini etkilemez.

O halde Çinli yoldaşlar neden, bizzat Küba devriminin önderlerinin, Sovyet hükümetinin siyasetini kardeşçe dayanışma ve gerçek enternasyonalizm olarak nitelemelerini ısrarla görmezlik ten geliyorlar? Çinli yoldaşların beğenmedikleri şey nedir? Küba'nın işgalinin ve yeni bir dünya savaşının önlenmiş olmasımı?

Peki, Karayipler krizi sırasında ÇKP önderliği nasıl bir çizgi izlemiştir? Bu kritik dönemde Çinli yoldaşlar Sovyet hükümetinin gerçekçi ve kararlı tavrına karşı kendi özel tavırlarını çıkarmışlardır. Kendi kafalarınca hareket ederek, eleştirilerini ABD em-

peryalizminin saldırganlığına yöneltecekleri yerde SBKP ve Sovyetler Birliği üzerinde yoğunlaştırmışlardır.

Emperyalizmin her an için bir dünya savaşı başlatabileceğini iddia eden ÇKP yönetimi, bu önemli dönüm noktasında, savaşan bir müttefik ve yoldaştan ziyade, bir eleştirici rolüne bürünmüştür. O günlerde hiç kimse Çinli yöneticilerden, Küba devrimini savunmak için pratik eylemleri hakkında hiçbir açıklama duymamıştır. Bunun yerine Çinli yoldaşlar açıkça Karayiplerdeki kritik durumu daha da kötüleştirmeye çalışmışlar ve ateşin üzerine körükle varmışlardır.

ÇKP yönetiminin savaş ve barış konusundaki tutumu, onun silahsızlanma için mücadeleyi küçümsediği, ve bunun da ötesinde onu bilerek gözardı ettiği, tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmıştır. Çin li yoldaşlar komünistlerin bu sorunu ortaya koymasına bile karşı çıkmakta, Marksizm-Leninizme bağlı kaldıklarını iddia ederek, ellerindeki her türlü araçla, silahsızlanmanın «gerçekleştirilemezliği»ni ve gereksizliğini ispatlamaya çalışmaktadırlar. Onlar, alıntı cambazlıklarıyla, genel silahsızlanmanın ancak sosyalizmin bütün dünyada zafer kazanmasıyla mümkün olacağını ispatlamaya çalışmaktadırlar.

Dünyanın silahlanma yarışının pençesinde boğulduğu, emperyalistlerin nükleer silah yığınağı yaptığı, insanlığı bir dünya savaşı cehennemine atmakla tehdit ettiği bir zamanda, Marksistler oturup sosyalizmin dünya çapında zafer kazanmasını mı beklemelidirler?

Hayır, böyle birşey, vaziyetin gerektirdiği önlemler karşısında canice bir eylemsizlik anlamına gelir.

Bu, halklara karşı sorumluluklarının bilincinde olan ve yıllardır genel ve tam silahsızlanma için, nükleer silahların ve bunların denenmesinin yasaklanması için kararlı bir mücadele yürüten —ve yürütmeye devam edecek olan— bütün gerçek Marksist-Leninistlerin uzun bir süredir farkında olduğu bir gerçektir.

Barış için mücadele ederken, genel silahsızlanma sloganını ileri sürerken, halkların temel çıkarlarından yola çıkmakta, gerçek durumu gözönüne almakta ve zorlukları görmezlikten gelmemekteyiz. Emperyalistler doğal olarak silahsızlanma anlaşmasını geciktirmek ve baltalamak için herşeyi yapıyorlar — bundan çı-

karları vardır. Onlar silahlanma yarışını, kendilerini daha da zengin leştirmek ve kapitalist ülkeler halklarını korku altında tutmak için kullanmaktadırlar. Fakat bizler akıntıya mı kapılmalıyız, emperyalizmin kuyruğuna takılarak barış ve silahsızlanma için mücadelede bütün güçleri birleştirmeyi red mi etmeliyiz?

Hayır, böyle bir tavır, emperyalistlere ve militaristlere, saldırgan güçlere teslim olmak anlamına gelir. Biz, işçi sınıfının, bütün ülkelerin emekçi halklarının, emperyalist hükümetleri silahsızlanmayı kabul etmeye zorlayabileceklerine, savaşı önleyebileceklerine inanıyoruz. Bunun için de onlar güçlerinin bilincine varmalı ve birleşmelidirler.

Emperyalizm ve savaş güçlerinin karşısında, dünya işçi sınıfının örgütlü gücü durmalıdır. Dünya işçi sınıfı şu anda emperyalizme karşı duran sosyalist ülkelerin maddi gücüne ve savunma gücüne dayanabilme üstünlüğüne sahiptir. Emperyalizmin tümüyle egemen olduğu günler bir daha geri gelmemek üzere geçmişte kalmıştır. Ekim Devriminden sonra ülkemizin yalnız başına ve bugünküne nazaran çok daha zayıf olduğu ilk onyıllardaki durum ile karşılaştırıldığında, bugün durum çok farklıdır ve dünya çapındaki güçler dengesi tamamiyle değişiktir. Bu nedenle, savaşın kaçınılmaz olduğunda ısrar etmek, sosyalizm güçlerine güvenmemek, umutsuzluk ve bozgunculuğa teslim olmak demektir.

Savaşın kaçınılmaz olduğunu tekrarlayıp durmak ve bunu da kişinin «devrimciliği»nin ispatı olarak lanse etmek kolaydır. Gerçekte ise böylesi bir yaklaşım, kendi gücüne inançsızlık ve emperyalizmden korkmak anlamına gelir.

Emperyalist kamp içinde hala silahsızlanmaya karşı çıkan güçlü çevreler vardır. Fakat işte tam da bu güçleri geri çekilmek zorunda bırakmak için halkların bunlara karşı öfkesini kabartmalı, onları halkların isteğini yerine getirmek zorunda bırakmalıyız.

Halklar silahsızlanma istemekte ve komünistleri bu hedefe ulaşmada halkların mücadelesinin öncüsü ve örgütleyicisi olarak görmektedirler.

Silahsızlanma için yürüttüğümüz mücadele taktik bir manevra değildir. Biz silahsızlanmayı içtenlikle istiyoruz. Bunda da tamamen Marksizm-Leninizme dayanmaktayız. Daha geçen yüzyılın sonlarında Friedrich Engels silahsızlanmanın mümkün olduğunu

belirtmiş ve bunu «barışın garantisi» olarak nitelemişti. Zamanımızda ise silahsızlanma sloganı pratik bir slogan olarak ilk kez V. I. Lenin tarafından ortaya konmuştu. Tam ya da kısmi silahsızlanma konusundaki ilk Sovyet önerisi ise daha 1922'de Cenova Konferansında ileri sürülmüştü. Bu Lenin hayatta iken olmuştu ve silahsızlanma önerilerini de bizzat kendisi formüle etmişti.

Silahsızlanma için mücadele, savaşın önlenmesinde önemli bir faktördür. Bu emperyalizme karşı etkili bir mücadeledir. İnsanlığın büyük çoğunluğu bu mücadelede sosyalist kampın yanındadır.

Diğer sosyalist ülkelerin uluslararası durumu iyileştirmeye ve soğuk savaşı sona erdirmeye yönelik siyasetlerine karşılık, Çinli yoldaşlar «mızrağa karşı mızrak» sloganını ileri sürüyorlar. Aslında bu slogan, emperyalistlerin «savaşın eşiği» siyasetinin ekmeğine yağ sürmekte ve silahlanma yarışını destekleyenlere yaramaktadır. Öyle geliyor ki, ÇKP yöneticileri uluslararası gerginliği, özellikle de SSCB ile ABD arasındaki gerginliği derinleştirmeyi kendi çıkarlarına uygun görmektedirler. Onlar, anlaşılan, Sovyetler Birliğinin provokasyona provokasyonla cevap vermesi, emperyalist «çılgınların» hazırladığı tuzağa düşmesi, emperyalistlerle maceracılık ve saldırganlıkta rekabet etmesi, yani barışı garantilemek yerine savaş kışkırtıcılığında rekabet etmesi gerektiğine inanmaktadırlar.

Bu yolu izlemek, ulusların barış ve güvenliğini tehlikeye atmak demektir. Halkların çıkarlarını savunan komünistler bu yolu asla takip etmeyeceklerdir.

Barış için, farklı toplumsal sistemlere sahip devletlerin barış içinde birarada yaşama ilkesinin uygulanması için mücadele, halkların emperyalizme, emperyalizmin hazırlığını yaptığı yeni savaşlara, emperyalistlerin sömürgelerdeki saldırgan faaliyetlerine, emperyalistlerin yabancı topraklar üzerindeki askeri üslerine, silahlanma yarışına... vs. karşı yürüttükleri mücadelenin, en önemli biçimlerinden birisidir. Bu mücadele işçi sınıfının, bütün emekçi halkların yararınadır ve bu anlamda da bir sınıf mücadelesidir.

Partimiz ve bütün kardeş Partiler, Bildirge'deki yeni bir dünya savaşına karşı mücadelenin atom ve hidrojen bombalarının atılmasını beklemeden yürütülmesi gerektiği şeklindeki ilkeyi

unutmamakta ve ona uygun hareket etmektedirler. Bu mücadele şimdi yürütülmeli ve her geçen gün daha da yükseltilmelidir. Esas mesele saldırganların elini zamanında bağlamak, savaşı önlemek, çıkmasına fırsat vermemektir. Bugün barış için mücadele, sürekli uyanık bulunmak, emperyalist siyaseti bıkıp usanmadan teşhir etmek, savaş kışkırtıcılarının her türlü manevralarını ve hareketlerini sürekli izlemek, savaş siyaseti güdenlere karşı halkların nefretini artırmak, barış güçlerinin örgütlülüğünü güçlendirmek, barış için kitle eylemlerini aralıksız yükseltmek, yeni savaşlar istemeyen devletlerle işbirliğini güçlendirmek için çaba göstermek demektir.

Barış ve barış içinde birarada yaşama için mücadele, emperyalist cepheyi zayıflatmakta, en saldırgan çevrelerini halktan tecrit etmekte ve işçi sınıfının devrimci mücadelesi ile halkların ulusal kurtuluş mücadelelerini ilerletmeye yardım etmektedir.

Barış ve barış içinde birarada yaşama için mücadele, organik bir şekilde emperyalizme karşı devrimci mücadele ile bağlıdır. 81 Komünist Partisinin Bildirge'si şöyle diyor: «Barış içinde birarada yaşama şartlarında, kapitalist ülkelerdeki sınıf mücadelesi ve sömürge ve bağımlı ülkeler halklarının ulusal kurtuluş mücadeleleri için uygun ortam yaratılmaktadır. Buna karşılık devrimci sınıf mücadeleleri ile ulusal kurtuluş mücadelelerinin başarıları da barış içinde birarada yaşamayı geliştirmektedir.»

Son yıllarda, barış içinde birarada yaşama şartlarında, proletaryanın sınıf mücadelesinde ve halkların ulusal özgürlük mücadelelerinde önemli yeni zaferler elde edilmiştir. Dünya devrimci süreci başarılı bir şekilde gelişmektedir.

Bu nedenle, farklı toplumsal sistemlere sahip ülkelerin barış içinde birarada yaşaması mücadelesini, emperyalizm ve sömürgeciliğe karşı, bağımsızlık ve sosyalizm için mücadeleden ayırmak —Çinli yoldaşların yaptıkları gibi bunları karşı karşıya koymak—; barış içinde birarada yaşama ilkesini içi boş bir lafıza indirgemek, gerçek anlamından mahrum kılmak, aslında emperyalizme karşı mücadelenin, barış ve barış içinde bir arada yaşama mücadelesinin gerekliliğini gözardı etmek demektir. Bu ise ancak emperyalistlere yarar sağlayacaktır.

ÇKP Merkez Komitesi 14 Haziran tarihli mektubunda Komü-

nist Partilerini, farklı toplumsal sistemlere sahip ülkelerin barış içinde birarada yaşamasını, sömürenlerle sömürülenler, ezilenle ezen sınıflar, emekçi halklarla emperyalistler arasındaki ilişkilere yansıtmakla suçlamaktadır. Bu, işçi sınıfına sınıf mücadelesinde önderlik eden, devrimci mücadeleleri ve emperyalizme karşı yürütülen haklı kurtuluş savaşlarını daima destekleyen kardeş Partilere yönelik korkunç bir yalan ve iftiradır.

ÇKP yöneticilerinin SBKP ve diğer kardeş Partilere karşı sürdürdükleri mücadelede ileri sürdükleri argümanlar o denli zayıftır ki, bu yüzden onlar her türlü dalavereye başvurmak zorunda kalmaktadırlar. İşte bize tamamiyle temelsiz, kendi icatları olan önermeleri yakıştırmakla başlamakta, ardından da bizi suçlamaya, bize karşı savaşmaya ve bize yakıştırdıkları bu önermeleri teşhir etmeye geçmektedirler. Aynı şey onların SBKP ve diğer kardeş Partilerin devrimi reddetikleri ve sınıf mücadelesinin yerine barış içinde birarada yaşamayı geçirdikleri yolundaki saçma sapan iddia için de geçerlidir. Siyasi eğitim gruplarındaki öğrencilerin bile bildikleri gibi, barış içinde birarada yaşama ilkesi, sosyalist ve kapitalist devletler arasındaki hükümetler arası ilişkilerde geçerlidir. Besbelli ki, barış içinde birarada yaşama ilkesi hiçbir şekilde, kapitalist devletlerdeki uzlaşmaz sınıflar arasındaki ilişkilere uygulanamaz. Aynı şekilde bu ilke, ne işçi sınıfının burjuvaziye karşı sınıf çıkarları için yürüttüğü mücadelede, ne de ezilen halkların sömürgecilere karşı yürüttükleri mücadelede uygulanabilir. SBKP ideolojik alanda barış içinde birarada yaşamaya kesinlikle karşıdır. Bu, kendisine Marksist-Leninistim diyen herkesin çoktan kavraması gereken bir gerçektir.

III

Stalin'e tapmanın doğurduğu sonuçlara karşı mücadele sorununda da, ÇKP ile SBKP ve diğer kardeş Partiler arasında ciddi ayrılıklar vardır.

ÇKP yöneticileri, kişiye tapmanın ve Stalin'in yanlış görüşlerinin savunuculuğu rolünü üstlenmişlerdir. Onlar diğer Partilere, kişiye tapma döneminde ortaya çıkan düzeni, ideoloji ve ahlâkı,

yönetim biçimi ve yöntemlerini zorla kabul ettirmeye çalışmaktadırlar. Açıkça söylemek gerekirse, bu ne gıpta edilecek, ne de kendilerine şan ve şeref getirecek bir roldür. Hiç kimse Marksist-Leninistleri, ya da genelde ilericileri, kişiye tapmanın savunuculuğunu yapmaya razı edemeyecektir.

Sovyet halkı ve dünya komünist hareketi, kişiye tapmanın doğurduğu sonuçlara karşı mücadelede Partimizin ve N.S. Kruşçev'in başında bulunduğu Merkez Komitemizin gösterdiği kesin ilkeli Leninist tavrı, cesaret ve açıkyürekliliği takdir etmektedir.

Herkesin bildiği gibi, Partimiz bunu halkımızın büyük güçlerinin elini-kolunu bağlayan ağır yükleri ortadan kaldırmak ve böylece Sovyet toplumunun gelişimini hızlandırmak için yapmıştı. Partimiz bunu, bize büyük Lenin'in miras bıraktığı sosyalizmin ideallerinin saflığını korumak ve onu kişilerin iktidarlarını kötüye kullanması ve keyfiyetin yol açtığı lekelerden kurtarmak için yapmıştı. Kişiye tapmanın doğal sonuçları olan trajik olayların yeniden ortaya çıkmasını engellemek, bütün sosyalizm savaşçılarının bizim tecrübelerimizden ders çıkarmalarına yardımcı olmak için bunu yapmıştı.

Bütün komünist hareket, Marksizm-Leninizme yabancı olan kişiye tapmaya ve onun zararlı sonuçlarına karşı mücadeleyi doğru bir şekilde kavramış ve desteklemişti. Çinli yöneticiler de bunu onaylamış, SBKP XX. Kongresinin uluslararası alandaki büyük öneminden bahsetmişlerdi.

Eylül 1956'da, ÇKP'nin VIII. Kongresini açış konuşmasında Mao Zedung yoldaş şunları söylemişti:

«Sovyet yoldaşlar, Sovyet halkı, Lenin'in talimatlarına uygun hareket etmişlerdir. Kısa bir sürede parlak başarılar elde etmişlerdir. Yeni yapılan SBKP XX. Kongresi de aynı şekilde bir dizi doğru siyasi yönergeler benimsemiş ve Partinin çalışmalarında görülen eksiklikleri mahkum etmiştir. Çalışmalarının gelecekte de eşi görülmemiş bir derecede gelişeceği güvenle söylenebilir.»

Kongreye Liu Shao-chi yoldaş tarafından sunulan Merkez Komitesi Raporunda bu değerlendirme daha geniş bir şekilde ortaya konmuştu:

«Bu yılın Şubat ayında yapılan SBKP XX. Kongresi, dünya çapında öneme sahip olan çok önemli bir siyasi olaydır. Bu kong-

ve yalnızca büyük altıncı beşyıllık planı, sosyalizm davasını ilerletmeyi amaçlayan bir dizi önemli siyasi yönergeleri ortaya koymakla ve Parti içinde önemli sonuçlar doğuran kişiye tapmayı mahkum etmekle kalmamış, aynı zamanda barış içinde birarada yaşama ve uluslararası işbirliğinin daha da geliştirilmesi için yeni kararlar almış ve uluslararası gerginliği yumuşatmada olağanüstü bir katkıda bulunmuştur.»

Teng Hsiao-ping yoldaş, ÇKP'nin VIII. Kongresine sunduğu Parti Tüzüğündeki değişiklikler konusundaki raporunda şunları söylemişti:

«Leninizm, bütün önemli konularda Parti içinde kararların tek başına değil, ilgili kollektif tarafından alınmasını talep eder. SBKP XX. Kongresi, kollektif önderlik ilkesinin kesin bir şekilde uygulanmasının ve kişiye tapmaya karşı mücadelenin büyük önemini ikna edici bir şekilde ortaya sermiştir. Bu yalnızca SBKP üzerinde değil, aynı zamanda dünyanın bütün ülkelerindeki Komünist Partiler üzerinde de büyük etki yapmıştır.»

Halkın Günlüğü gazetesinde yayınlanan «Proletarya Diktatörlüğünün Tarihi Dersleri Üzerine Biraz Daha» (Aralık 1956) başlıklı meşhur başyazıda da Çinli yoldaşlar şunları yazmışlardı:

«SBKP XX. Kongresi, Stalin'e tapmayı yıkmada, Stalin'in derin hatalarını açığa çıkarmada ve Stalin'in hatlarının doğurduğu sonuçları ortadan kaldırmada büyük bir kararlılık ve cesaret göstermiştir. Bütün dünyada Marksist-Leninistler, ve komünizm davasına sempati duyanlar, SBKP'nin hataları düzeltme çabalarını desteklemekte ve Sovyet yoldaşlara çabalarında tam başarı dilemektedir.»

İşte durum böyle idi.

Çinli yöneticilerin bu sözlerini, ÇKP Merkez Komitesinin 14 Haziran tarihli mektubu ile karşılaştıran her tarafsız kişi, Partimizin XX. Kongresini değerlendirme konusunda onların 180 derecelik bir dönüş yaptıklarını görecektir.

Fakat böylesine ilkesel meselelerde sallanma ve tutarsızlığa müsade edilebilir mi? Tabii ki edilemez. Ya Çinli yöneticilerin bu ilkesel meselelerde SBKP Merkez Komitesi ile daha önceleri herhangi bir ayrılıkları yoktu, ya da tüm bu sözler sahte idi.

Pratiğin, gerçeğin en iyi kıstası olduğu iyi bilinir.

Pratik, SBKP XX., XXI. ve XXII. Kongrelerinin çizgisinin hayata geçirilmesinin ülkemizin yaşamı açısından mükemmel neticeler doğurduğunu ikna edici bir biçimde ispatlamıştır. Partimizin Parti yaşamında Leninist ilke ve normların yeniden yerleştirilmesi doğrultusunda kesin bir dönüş yaptığı günden bugüne geçen 10 yıl içinde Sovyet toplumu, ekonomik, bilimsel ve kültürel gelişme alanlarında, yaşam standardını yükseltmede, savunma kapasitesini güçlendirmede, dış siyasetini başarılı bir şekilde izlemede gerçekten büyük başarılar elde etmiştir.

Kişiye tapma döneminde halkın yaşamını zehirleyen korku, şüphe ve kararsızlık ortamı geçmişte kalmıştır. Sovyet halkının daha iyi yaşamaya ve sosyalizmin kazanımlarından yararlanmaya başladığını hiç kimse inkar edemez. Yeni bir apartmana taşınan bir işçiye (ve bunlardan milyonlarca vardır!), ihtiyarlığında ihtiyaçları iyi bir şekilde karşılanan bir emekliye, şu anda hali vakti yerinde olan bir kollektif çiftçiye, kişiye tapma döneminde haksız baskılara maruz kalmış olan binlerce kişiye ve özgürlüklerine ve lekelenmemiş isimlerine yeniden kavuşan kişilere bir sorun, işte o zaman SBKP XX. Kongresinin Leninist çizgisinin zaferinin Sovyet halkı için pratikte ne anlama geldiğini anlayacaksınız.

Kişiye tapma döneminde annesi ya da babası baskı'nın kurbanı olan kişilere, anne, baba ve kardeşlerinin dürüst kişiler olarak kabul edilmesinin, bizzat kendilerinin toplumun dışına itilmiş kişiler değil, Sovyet anavatanının saygıdeğer evlatları olduklarını bilmelerinin ne anlama geldiğini bir sorun.

Sanayi, tarım, kültür, bilim, sanat — bakışımızı ne yana çevirirsek çevirelim, hızlı bir gelişmeye tanık oluyoruz. Uzay gemilerimiz uzayın derinliklerinde dolaşmaktadır. Bu da Partimizin Sovyet halkına önderlik etmede izlediği çizginin doğruluğunu parlak bir şekilde kanıtlamaktadır.

Tabii ki Sovyet insanı için, onun yaşantısını iyileştirmek için herşeyi yapmış olduğumuzu iddia etmiyoruz. Sovyet halkı da bu ilkeyi gerçekleştirmenin yalnızca bizim isteğimize bağlı olmadığının farkındadır. Komünist bir toplum inşa etmemiz ve bir maddi ürün bolluğu yaratmamız gerekmektedir. İşte bu yüzden halkımız, maddi ve kültürel değerlerin üretimini hızlandırmak ve komünizmin zaferini yakınlaştırmak için şevkle çalışmaktadır. Doğ-

bu bir çizgi izlediğimizi, gelişmemizin sonuçlarını açıkça gördüğümüzü herkes görebilmektedir.

SBKP Programı komünizmin inşası için somut bir plan ortaya koymaktadır. Bunun uygulanması, Sovyet halkı için en yüksek yaşam standardını garantileyecek ve «Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre» şeklindeki yüce komünist ilkenin süreç içinde gerçekleştirilmesi için bir başlangıç olacaktır.

Sovyet halkı Çinli yoldaşların SBKP Programını, komünist toplumu inşa etmenin bu büyük planını kötülemeye çalışmalarını kuruntu ve mantıksız bulmaktadır.

ÇKP yöneticileri, Partimizin halk için daha iyi bir yaşamı kendine amaç edinmesine işaretle, Sovyet toplumunun «burjuvalaştırıldığı»nı, «yozlaştırıldığı»nı ima ediyorlar. Onların mantığına göre, eğer halk yırtık çarık giyer ve bir çanaktan yağsız çorba içerse, bu komünizm oluyor; yok eğer bir emekçi iyi bir şekilde yaşıyor ve yarın bugünkünden daha iyi yaşamak isterse, bu nerdeyse kapitalizmin restorasyonu oluyor.

Bu felsefeyi de bizlere Marksizm-Leninizmin en son buluşu olarak sunmak istiyorlar. Bu, böylesi «teori» yazarlarının, iktidarı kendi eline alan ve kendi sosyalist devletini yaratan işçi sınıfının gücü ve yeteneklerine inancı olmayan kişiler olduğunu göstermektedir.

Ülkemizin tarihine ve SBKP Programına bir bakacak olursak, Lenin'in önderliğinde iktidarı ele geçirdiğimiz zaman işe nerden başladığımızı ve Sovyet halkının hangi doruklara tırmandığını kolayca görürüz. Ülkemiz büyük bir sosyalist güç haline gelmiştir. İmalat üretim hacmi açısından Sovyetler Birliği Avrupa'da birinci, dünyada ise ikinci gelmektedir. Yakında bu alanda ABD'yi de geride bırakacak ve ilk sıraya yükselecektir. Sovyet işçi sınıfı, Sovyet kolhozcu köylülüğü, Sovyet aydını bütün zaferlerimizin yaratıcılarıdır.

Yalnızca Sovyet halkının değil, diğer sosyalist ülkeler halklarının da emek cephesinde böyle büyük başarılar elde edecek yetenekte olduklarından eminiz. Bunun için gerekli olan şey, işçi sınıfının ve köylülüğün doğru bir şekilde yönlendirilmesi, bu yönlendirmeden sorumlu olanların gerçekçi bir şekilde düşünmeleri, hal-

kın enerji ve gücünü doğru yolda yönlendirecek kararlar almalarıdır.

Çinli yöneticiler kişiye tapmayı haklı çıkarabilmek için, mektuplarını SSCB'nde sınıf mücadelesi hakkında bir dizi iddia ile doldurmuşlar ve SBKP Programındaki bütün halkın devleti ve bütün halkın partisi anlayışlarının yanlış olduğunu ileri sürmüşlerdir. Bu iddiaların Marksizmle bir ilgisi yoktur.

Bu mektupta onların bütün argümanlarını derinlemesine incelemek niyetinde değiliz. ÇKP Merkez Komitesinin 14 Haziran tarihli mektubunu okuyan herkes, bu argümanların tamamiyle biçare ve Sovyet yaşamından tamamiyle kopuk olduğunu kuşkusuz görecektir. Bize, Sovyet toplumunda hala düşman sınıfların olduğu, bu yüzden de proletarya diktatörlüğüne gerek olduğu şeklinde akıl öğretiyorlar. Hangi sınıflar? ÇKP'nin mektubundan anlaşıldığına göre, bunlar: «burjuva otlakçılar, asalaklar, karaborsacılar, hırsızlar, serseriler, başıbozuklar ve devlet malını çalanlar»dır.

Çinli yoldaşlar açık ki kendilerine has bir sınıflar ve sınıf mücadelesi anlayışına sahipler. Ne zamandan beri bu asalak unsurlar sınıf olarak görülmektedir? Ve nasıl bir sınıf? Serseriler sınıfı ya da başıbozuklar sınıfı mı, devlet malını çalanlar ya da asalaklar sınıfı mı? Hiçbir toplumda suçlular bir sınıf oluşturmazlar. Okul çocukları bile bunu bilirler. Elbette bu unsurlar sosyalist toplumda da bir sınıf oluşturmazlar. Burada kapitalizmin kalıntılarının tezahürü sözkonusudur.

Böylesi unsurlara karşı mücadele etmek için proletarya diktatörlüğüne gerek yoktur. Bu görevi bütün halkın devleti yerine getirebilir ve getirmektedir de. Tecrübelerimizin de gösterdiği gibi, Parti, sendikalar ve diğer kamu kuruluşlarındaki eğitim çalışması ne kadar iyi olursa, halkın oynadığı rol ne denli yüksek olursa ve Sovyet milis kuvvetlerinin çalışması ne denli iyi olursa, suç işlenmesine karşı mücadele de o denli etkili olur.

Sovyet toplumunun şu anda iki ana sınıftan; işçiler ve köylüler ile, ayrıca aydınlardan oluştuğu, Sovyet toplumunda hiçbir sınıfın başka sınıfları sömürmesini mümkün kılacak konumda olmadığı olgusunu kimse çürütemez. Diktatörlük sınıfsal bir kavramdır; Çinli yoldaşlar Sovyetler Birliği'nde kimin üzerinde proletarya diktatörlüğü uygulanmasını önermektedirler: kolhozcu köylü-

lük mü, yoksa halk aydınları mı? Sosyalist toplumda işçi sınıfı ve köylülüğün özünün değiştiğini ve bunlar arasındaki farkların ve sınırların gittikçe yok olduğunu görmek gerekir.

Sosyalizmin tam ve kesin zaferinden sonra, işçi sınıfı önder rolünü proletarya diktatörlüğü kanalıyla yerine getirmez. O komünizmin tam inşası döneminde de hala toplumun en ileri sınıfıdır. Onun bu rolü de, ekonomik durumu, en yüksek sosyalist mülkiyet ile doğrudan ilişkili olması gerçeği ve uzun yıllar süren sınıf mücadelesi ve devrimci tecrübe ile çelikleşmiş olması gerçeği tarafından belirlenir.

Çinli yoldaşlar, Marx'ın kapitalizmden komünizme geçiş döneminin içeriğinin yalnızca proletarya diktatörlüğü olabileceği şeklindeki görüşüne dayanmaktadırlar. Fakat Marx bunu söylediğinde kastettiği şey, bir bütün olarak komünizm, bütünlüklü bir sosyo ekonomik yapılanma olarak komünizm (ki sosyalizm bunun ilk aşamasıdır)'dir ve buna geçiş sosyalist devrim ve proletarya diktatörlüğü olmadan imkansızdır. V.İ. Lenin çeşitli defalar proletarya diktatörlüğünün tam da sömürücü sınıfların direnişini kırmak, sosyalist inşayı örgütlemek, komünizmin ilk aşaması olan sosyalizmin zaferini garantilemek için gerekli olduğunu çok açık bir şekilde belirtmiştir. Bundan da açıkça anlaşılacağı gibi, toplumda yalnızca emekçi halkın, nitelikleri kökten değişmiş olan dost sınıfların olduğu ve baskı altında tutulacak hiç kimsenin olmadığı sosyalizmin zaferinden sonraki dönemde proletarya diktatörlüğüne olan gereksinim de ortadan kalkar.

ÇKP Merkez Komitesinin mektubunda bu sorunlar üzerine edilen bir dizi sahte teorik lafın özünü ortaya koyacak olursak, şu çıkar: Çinli yoldaşlar XX., XXI. ve XXII. Parti Kongre kararlarında ve SBKP Programında güçlü bir şekilde formüle edilmiş olan, SBKP'nin sosyalist demokrasiyi geliştirme siyasetine karşı çıkmaktadırlar. Uzun mektuplarında, sosyalizm şartlarında, komünizmi inşa şartlarında demokrasinin geliştirilmesi konusunda bir tek kelime edilmemiş olması bir raslantı değildir.

Çinli yoldaşların kişiye tapmayı savunmadaki itici nedenleri tümüyle anlamak oldukça zordur. Aslında uluslararası komünist hareket tarihinde kişiye tapmanın açıkça övülmesine ilk defa rastlıyoruz. Ülkemizde kişiye tapmanın doruk noktaya ulaştığı bir dö-

nemde, Stalin'in kendisi bile bu küçük - burjuva teoriyi lafta da olsa reddetmek zorunda kalmış ve bunun Sosyalist-Devrimcilerden kaynaklandığını söylemiştir.

Kişiye tapma ideolojisini savunabilmek için Marx ve Lenin'in otoritesine dayanmaya kalkışmak doğrusu hayret uyandırıyor. Çinli yoldaşlar, Partimizin ortaya çıkış döneminde Lenin'in, Narodniklerin kahramanlar ve sürü teorisine karşı amansız bir mücadele yürüttüğünü, Lenin'in önderliğinde partimiz Merkez Komitesinde ve Sovyet devletinde gerçek kollektif yönetim yöntemleri uygulandığını, Lenin'in olağanüstü alçakgönüllü birisi olduğunu ve en küçük bir dalkavukluk ve uşaklık belirtisini bile acımasızca mahkum ettiğini gerçekten de bilmiyorlar mı?

Kişiye tapmaya karşı mücadele tabii ki Partimiz ve de diğer Marksist-Leninist Partiler tarafından asla Parti ve hükümet önderlerinin otoritesinin inkar edilmesi olarak değerlendirilmemiştir. SBKP, XX. ve XXII. Kongrelerinde ve başka zamanlarda defalarca Parti önderliğinin otoritesine değer verdiğini, bir yandan kişiye tapmayı reddeder ve onun sonuçlarına karşı mücadele ederken, diğer yandan da halkın çıkarlarını gerçekten savunan ve tüm gücünü komünizm mücadelesine hasreden, bu yüzden de saygınlığı hak eden önderlere karşı büyük saygı duyduğunu belirtmişti.

IV

Görüş ayrılıklarının merkezinde duran bir başka büyük sorun, kapitalist ülkelerde işçi sınıfının devrimci mücadelesinin, ulusal kurtuluş mücadelelerinin yol ve yöntemleri sorunu, ve tüm insanlığın sosyalizme geçiş yolları sorunudur.

Çinli yoldaşlar bu konudaki ayrılıklarımızı şöyle gösteriyorlar: Bir taraf —kendileri— dünya devriminden yanadır; diğer taraf —SBKP ve Marksist-Leninist Partiler— devrimi unutmuştur, hatta ondan «korkmakta» ve devrimci mücadele yerine, gerçek bir devrimciye «yakışmayan» barış, sosyalist ülkelerin ekonomik gelişmesi ve bu ülkeler halklarının yaşam düzeylerinin yükseltilmesi, kapitalist ülkelerde emekçilerin demokratik hakları ve yaşamsal çıkarları için mücadele gibi şeylerle uğraşmaktadır.

Fakat gerçekte ÇKP'nin görüşleri ile uluslararası komünist hareketin görüşleri arasındaki ayrılık çizgisi tamamen farklı bir düzeydedir: ÇKP yöneticileri yerli yersiz dünya devriminden sözetmekte, yerli yersiz gösterişli «devrimci» laflar etmektedirler. Buna karşılık, —Çinli yoldaşların eleştirdiği— diğer taraf ise devrim sorununa ciddi bir şekilde yaklaşmakta, tumturaklı sözler etmek yerine sosyalizmin zaferi için en doğru yolları, çağımız şartlarına uygun yolları bulmak için sebatla çalışmakta, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için fedakarca savaşmaktadır.

Çinli yoldaşların günümüz devrimci hareketinin sorunları hakkındaki temel görüşlerine bir göz atalım.

«Dünya devrimi» adına, barış için mücadeleyi, barış içinde birarada yaşama ve barış içinde ekonomik yarış siyasetini, kapitalist ülkelerde emekçi halkın yaşamsal çıkarları ve demokratik reformlar için mücadeleyi bir yana bırakmak, ülkelerin ve halkların sosyalizme geçmelerine yardım edecek midir? Sosyalist ülkeler komünistlerinin barışı savunmakla ve barış içinde birarada yaşama siyasetini izlemekle yalnızca kendilerini düşündükleri ve kapitalist ülkelerdeki sınıf kardeşlerini unuttukları doğru mudur?

Günümüzde barış için ve termonükleer bir savaşa karşı mücadelenin ne anlama geldiği üzerine kafa yoran herkes, Sovyet komünistlerinin ve diğer sosyalist ülkelerdeki kardeş Partilerin, izledikleri barış siyaseti ile, kapitalist ülkelerin işçi sınıfına ve genelde emekçi halklarına değerli yardımlarda bulunduklarını kavrayacaktır. Sorun sadece bütün ülkelerin ve kıtaların işçi sınıfı ve halklarını yok olmaktan kurtarmak için nükleer bir savaşın önlenmesi sorunu değildir. Kaldı ki, bu bile tek başına bizim siyasetimizi haklı çıkarmaya yeter.

İşin bir de başka yönü vardır — bu siyaset, uluslararası devrimci işçi hareketinin temel sınıf hedeflerine ulaşmasına yardım etmenin en iyi yoludur. Sosyalist ülkelerin halihazırda kazandıkları barış şartlarında (mücadele ile elde ettikleri dünyada) ekonomik gelişmede parlak başarılar elde etmeleri, bilimsel ve teknik alanlarda zaferden zafere koşmaları, halkın yaşam ve çalışma şartlarını durmaksızın iyileştirmeleri ve sosyalist demokrasiyi geliştirip yetkinleştirmeleri işçi sınıfının mücadelesine dev bir katkı değil midir?

Bu başarılar ve zaferler karşısında kapitalist ülkelerdeki her işçi, «Sosyalizm pratikte kapitalizme üstünlüğünü ispat etmiştir. Bu, uğruna savaşmaya değer bir sistemdir» diyecektir. Sosyalizm şu anda yalnızca kitaplarda değil, aynı zamanda esas olarak da pratiği ile ve oluşturduğu canlı örnekle herkesin yüreğini ve beynini kazanmaktadır.

1960 Bildirgesi, dünya sosyalist sisteminin, insan toplumunun gelişmesinde belirleyici faktör haline gelmekte olduğu olgusunu zamanımızın esas ayırt edici özelliği olarak görmektedir. Toplantıya katılan bütün Komünist Partileri, uluslararası işçi sınıfı ve onun yarattığı dünya sosyalist sisteminin çağımızın temel faktörü olduğu sonucuna varmışlardı.

Devrimci hareketin karşısındaki bütün diğer sorunların çözümü büyük ölçüde dünya sosyalist sisteminin güçlendirilmesine bağlıdır. İşte bu yüzden Komünist ve İşçi Partileri, «uluslararası alandaki rolü ve dünya olaylarının gelişmesindeki etkisi yıldan yıla artan büyük sosyalist uluslar topluluğunu yorulmaksızın güçlendirme» görevini üstlenmişlerdir. Partimiz de son derece önemli bu görevi yerine getirmeyi en yüce enternasyonal görevi saymaktadır.

V.İ. Lenin bize şunu öğretmişti: «Uluslararası devrim üzerinde esas etkimizi ekonomik siyasetimizle gerçekleştirmekteyiz. Bu alanda mücadele uluslararası çapta yürütülmektedir. Bu görevi çözdüğümüzde, uluslararası alanda kesinlikle ve nihai zafere ulaşacağız.» (Eserler, cilt 32, s. 413)

Lenin'in bu vasiyeti, Sovyet komünistleri tarafından tümü ile benimsenmiştir, diğer sosyalist ülkelerdeki komünistler tarafından da izlenmektedir. Fakat anlaşılan bazı yoldaşlar Lenin'in yanıldığına karar kılmışlardır.

Nedir bu? Sosyalist ülkelerin kapitalizmle ekonomik yarışı kazanma yeteneğine sahip olduklarına inançsızlık mı? Yoksa bu, sosyalist inşanın zorlukları karşısında hayal kırıklığına uğrayan ve kendi ekonomik kazanımlarımızla, ülkelerimizdeki başarılı sosyalist inşa örnekleriyle uluslararası devrimci hareketi etkileyebilme imkanını görmeyen kişilerin tavrı mıdır? Bunlar devrimi çabucak, kendi görüşlerince kestirme yoldan giderek gerçekleştirmek istiyorlar. Fakat zafer kazanmış bir devrim, sadece çalışmakla ve

halkın çabalarıyla kazanımlarını sağlamlaştırıp geliştirebilir ve sosyalizmin kapitalizme üstünlüğünü kanıtlayabilir. Bunun özellikle de az gelişmiş ekonomiye sahip ülkelerde gerçekleştirilen devrimler açısından kolay olmadığı doğrudur. Fakat Sovyetler Birliği ve diğer birçok sosyalist ülkenin tecrübelerinin de ikna edici bir şekilde gösterdiği gibi, bu şartlar altında bile, doğru bir önderlik olması şartıyla, büyük ilerlemeler kaydedilebilir ve bütün dünyada sosyalizmin kapitalizmden üstün olduğu gösterilebilir.

Devam: Kapitalist ülkelerde işçi sınıfının devrimci mücadelesi için hangisi daha elverişlidir — barış ve barış içinde birarada yaşama ortamı mı, yoksa uluslararası alanda gerginlik ve soğuk savaş ortamı mı?

Bu sorunun cevabı hakkında şüphe olamaz. Emperyalist ülkelerdeki hakim sınıfların, en azgın gericiliği ve faşizm yanlılarını iktidara getirmek, demokrasiyi ortadan kaldırmak, siyasi partileri, sendikaları ve işçi sınıfının diğer kitle örgütlerini etkisiz hale getirmek için, soğuk savaş ortamını kullanarak şövenizmi, savaş isterisini ve azgın anti - komünizmi kışkırtmakta olduğunu kim bilmiyor ki.

Komünistlerin barış için mücadele etmeleri, onların kitlelerle bağını, otorite ve etkilerini artırmakta ve sonuç olarak devrimin siyasi ordusu denilen şeyin yaratılmasına yardım etmektedir.

Barış için ve farklı toplumsal sistemlere sahip devletlerin barış içinde birarada yaşaması için mücadele, uluslararası işçi sınıfının nihai amaçlarına ulaşmak için yürüttüğü mücadeleye engel olup onu ertelemek şöyle dursun, bu mücadelenin tam kapsamıyla gelişmesini mümkün kılmaktadır.

Kendileri bir devrim gerçekleştirmiş olan tecrübeli Çinli yoldaşların esas meseleyi, yani bugün dünya devriminin, dünya sosyalist sisteminin güçlendirilmesiyle, kapitalist ülkelerde işçi sınıfının devrimci sınıf mücadeleleriyle, ulusal kurtuluş hareketleriyle ve yeni kurtulmuş Afrika ve Asya ülkelerinin siyasi ve ekonomik bağımsızlıklarının güçlendirilmesiyle, saldırı savaşlarına karşı barış mücadelesiyle ve kitlelerin anti-tekelci mücadelesiyle geliştiği gerçeğini kavramamış olmaları akıl almaz birşeydir. Dünya devrimi bu yollardan ve bunlara benzer birçok yollardan gelişmek-

tedir. Bunları birbirinin karşısına koymamak, fakat birbiriyle birleştirerek emperyalist hakimiyeti yıkma hedefine yöneltmek gerekir.

Çinli yoldaşlar kibirli bir şekilde ve aşağılarcasına, Fransa, İtalya, ABD ve diğer ülkelerin Komünist Partilerini oportünizm ve reformizmle, «parlamenter kretinizm»le ve hatta «burjuva sosyalizmi»ne kaymakla suçlamaktadırlar. Bunları neye dayandırıyorlar? Bu Komünist Partilerin ivedilikle proletarya devrimi sloganını atmamalarına. Çinli yöneticilerin kendileri de bilmesi gerekir ki, devrimci durumun yokluğunda bu yapılamaz.

Marksizm-Leninizm eğitimi görmüş herkes, devrimci durumun olmadığı şartlarda silahlı mücadele sloganı atmanın yersiz olduğunu, böyle birşeyin işçi sınıfını kesin yenilgiye götüreceğini bilir. V.İ. Lenin'in bu soruna ne büyük dikkat ve ciddiyet ile yaklaştığını, devrimci ayaklanma için uygun zamanı seçme konusunda somut durumu nasıl değerlendirdiğini ve bu soruna nasıl bir siyasi uzakgörüşlülükle yaklaştığını hepimiz biliyoruz. Ekim devriminin hemen öncesinde Lenin 24 Ekim'de ayaklanmanın çok erken, 26 Ekim'de ise çok geç olacağını, bu durumda herşeyi kaybetme imkanı olduğunu söylemişti. Sonuç olarak, iktidarı ele geçirmeye 25 Ekim'de girişilmeliydi. Sınıf çelişkilerinin keskinleşme derecesini, devrimci durumun varlığını kim tespit edebilir? Harekete geçmek için en uygun anı kim belirleyecektir? Bunu ancak her ülkenin işçi sınıfı, onun öncüsü, Marksist-Leninist parti yapabilir.

Uluslararası işçi sınıfı hareketi tarihi, kendine işçi partisi diyen, ve fakat yalnızca ekonomik sorunlarla uğraşan, işçi sınıfını devrimci bir ruhla eğitmeyen, onu siyasi mücadele için, iktidarın ele geçirilmesi için hazırlamayan bir partinin kötü bir parti olduğunu gösteriyor. Böyle bir parti reformizme batmaya mahkumdur. Fakat siyasi mücadeleye işçi sınıfı, köylülük ve genelde emekçi halkın ekonomik durumunu iyileştirme mücadelesinden kopuk bir şekilde yaklaşan bir parti de kötü bir partidir. Böyle bir parti ise kitlelerden soyutlanmaya mahkumdur. Yalnızca sınıf mücadelesinin bütün biçimlerinin doğru bir şekilde birbiriyle ustaca birleştirilerek kullanılması, bir partiyi gerçek devrimci, Marksist-

Leninist bir parti, kitlelerin önderi, işçi sınıfına kapitalizme saldırıda ve iktidarın ele geçirilmesinde önderlik edebilecek bir parti haline getirebilir.

Çinli yoldaşlara göre, gelişmiş kapitalist ülkelerdeki pek çok Komünist partilerin ölümcül günahı, bunların emekçilerin ekonomik ve toplumsal çıkarları için, kapitalizm şartlarında gerçekleştirilebilir olan demokratik reformlar için ve işçi sınıfı, köylülük ve küçük-burjuva kesimlerin durumlarının düzeltilmesi için mücadele etmeleri, böylece de sosyalist devrimin zaferi uğruna mücadelenin temelini oluşturacak olan geniş anti-tekelci cephenin kurulmasını kolaylaştırmaları — başka bir deyişle 1960 Moskova Bildirge'sinde belirtilen şeyleri yerine getiriyor olmalarıdır.

Çinli yoldaşlar gelişmiş kapitalist ülkelerdeki Komünist partilerin bugün yaptığı herşeye karşı çıkarken, sınıf mücadelesinin ön saflarında sermayeye karşı savaşan komünistlere karşı birazcık bile dayanışma hissi duymamakta; bu ülkelerdeki özel şartları, işçi sınıfının devrimci hareketinin izlediği yolları kavramamaktadırlar. Aslında onlar «devrim adına» devrime götüren yolları reddetmekte, Komünist partileri kitlelerden koparacak, tekellerin iktidarına ve kapitalizme karşı mücadelede işçi sınıfını müttefiklerinden koparacak bir siyaseti zorla kabul ettirmeye çalışmaktadırlar.

Çinli yoldaşlar çeşitli ülkelerin sosyalizme geçiş şekilleri konusunda da dünya komünist hareketinden ayrılmaktadırlar.

Bilindiği gibi, SBKP ve Marksist-Leninist Partiler, sosyalizme hem barışçıl, hem de barışçıl olmayan yoldan geçişin mümkün olduğuna inanmaktadırlar. Bu hem Moskova Toplantılarının belgelerinde, hem de SBKP Programında açıkça belirtilmiştir. Buna rağmen Çinli yoldaşlar inatla bizim partimizin ve diğer kardeş partilerin yalnızca barışçıl yolu kabul ettiğini iddia etmektedirler.

SBKP Merkez Komitesi bu konudaki tavrını 30 Mart 1963 tarihli mektubunda bir kez daha şu şekilde belirtmiştir:

«İşçi sınıfı ve onun öncüsü Marksist-Leninist Partiler, sosyalist devrimleri, barışçı bir yolla, içsavaş olmaksızın gerçekleştirmeye çalışırlar. Böyle bir olanağın gerçekleşmesi, işçi sınıfının ve bütün halkın çıkarlarına ve ülkenin ulusal çıkarlarına uygundur. Ayrıca, devrimi geliştirme yollarının seçimi de yalnızca işçi sınıfı-

na bağlı değildir. Sömürücü sınıflar halka karşı şiddete başvuracak olurlarsa, işçi sınıfı iktidarı ele geçirmek için barışçı olmayan yollara başvurmak zorunda kalacaktır. Her şey, ülke içindeki ve uluslararası alandaki özel şartlara ve sınıf güçlerinin dağılımına bağlıdır.

«Elbette, kapitalizmden sosyalizme hangi yolla geçilirse geçilsin, böyle bir geçiş yalnız sosyalist devrim ve çeşitli biçimlerdeki proletarya diktatörlüğü yoluyla mümkündür. Kapitalist ülkelerde işçi sınıfının komünistler önderliğinde yürüttüğü feragatli mücadeleye büyük değer veren SBKP, onlara her türlü yardım ve destek sağlamayı görev bilir.»

Görüşaçımızı defalarca açıklamıştık. Burada tekrar detaylara girmeye hiç gerek yoktur.

Fakat Çinli yoldaşların bu konudaki tavrı nedir? Bu onların açıklamalarında ve ÇKP Merkez Komitesinin 14 Haziran tarihli mektubunda oldukça açık bir şekilde görülebilir.

Çinli yoldaşlar silahlı ayaklanmayı kabul etmeyi, her zaman, her yerde ve her durumda devrime bağlılığın ana kıstası olarak görmektedirler. Böylelikle onlar, sosyalist devrimin zaferi için barışçıl mücadele biçimlerini kullanma olanaklarını pratikte gözardı etmektedirler. Oysa Marksizm-Leninizm bize, komünistlerin devrimci sınıf mücadelesinin gerek şiddete dayalı, gerekse şiddete dayalı olmayan bütün biçimlerini kullanmaları gerektiğini öğretmektedir.

Diğer önemli bir konu ise, uluslararası işçi sınıfı hareketiyle Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının ulusal kurtuluş hareketleri arasındaki ilişki sorunudur.

Şimdi dünya sosyalist sistemini ve kapitalist ülkelerin Komünist partilerini de içeren uluslararası devrimci işçi hareketi ile, Asya, Afrika, Latin Amerika halklarının ulusal kurtuluş hareketi — işte zamanımızın büyük güçleri bunlardır ve bunlar arasında doğru bir ilişkinin kurulması emperyalizm üzerinde zafer kazanmanın temel şartıdır.

Çinli yoldaşlar bu sorunu nasıl çözmektedirler? Bu çözüm onların yeni «teori»sinde açıkça görülebilir: Bu teoriye göre, zamanımızda temel çelişki sosyalizmle emperyalizm arasındaki çelişki değil, ulusal kurtuluş hareketiyle emperyalizm arasındaki çelişki-

dır. Çinli yoldaşlara göre, emperyalizme karşı mücadelede belirleyici güç, dünya sosyalist sistemi değil, uluslararası işçi sınıfının mücadelesi de değil, ulusal kurtuluş hareketidir.

Anlaşılan Çinli yoldaşlar bunu Asya, Afrika ve Latin Amerika halkları arasında en kolay yoldan sempati kazanmak için kullanmak istiyorlar. Fakat sakın kimse bu «teori»ye aldanmasın. Onun gerçek amacı, Çinli teorisyenlerin isteğinden bağımsız olarak, ulusal kurtuluş hareketlerini uluslararası işçi sınıfından ve onun yarattığı dünya sosyalist sisteminden koparmaktır. Bu ise bizzat ulusal kurtuluş hareketleri için büyük bir tehlike arzeder.

Eğer Ekim Devrimi ve daha sonra da dünya sosyalist sisteminin ortaya çıkışı emperyalizmi temellerine kadar sarsmış ve sömürgecilerin gücüne darbe vurmuş olmasaydı, bütün kahramanlıklarına ve fedakarlıklarına rağmen bir dizi Asya halkları gerçekten zafere ulaşabilirler miydi?

Bugün de, kurtulmuş ulusların mücadelelerinde yeni bir aşamaya girdikleri ve çabalarını siyasi kazanımlarını ve ekonomik bağımsızlıklarını sağlamlaştırmak yönünde yoğunlaştırdıkları bir dönemde, bu görevlerin çözümünün sosyalist ülkelerin yardımı olmadan çok zor olacağını, hatta tamamiyle imkansız olacağını görmüyorlar mı?

Marksist-Leninistler ulusal kurtuluş hareketinin dünya tarihindeki önemini ve büyük geleceğini her zaman vurgulamışlardır. Fakat bu mücadelelerin ilerlemesinin sürekli olması için gerekli temel şartlardan birisi, emperyalizme karşı mücadelede esas güç olan dünya sosyalist sistemi ile ve kapitalist ülkelerin işçi hareketi ile ittifak ve işbirliği içinde olmasıdır. Bu tavır 1960 Bildirgesinde ortaya konmuştu. Bu, Lenin'in anti-emperyalist mücadelenin zaferinin bir şartı olarak işçi sınıfının önderliği (hegemonyası) görüşüne dayanmaktadır. Ancak böyle bir hegemonya olduğunda, hareket son tahlilde gerçekten sosyalist bir nitelik kazanacak, ve sosyalist devrim yoluna girmekle doruk noktasına varacaktır.

Ekim Devriminin ve diğer ülkelerin tecrübesince de doğrulanan Lenin'in bu görüşü, hiç kimsenin kafasında asla şüpheye yer vermemiştir. Fakat anlaşılan Çinli yoldaşlar Lenin'i «düzeltmek» ve emperyalizme karşı dünya çapında verilen mücadelede hegemonyanın işçi sınıfında değil, küçük burjuvazide ya da milli bur-

juvazide, ve hatta «bazı yurtsever krallar, prensler ve aristokratlar»da olması gerektiğini kanıtlamak istiyorlar. Ve tüm bunlardan sonra da ÇKP yönetimi dünya komünist hareketine asla ve hiçbir şart altında proleter sınıf yaklaşımını terketmemesi gerektiğini öğretmeye kalkıyor!

Hem uluslararası işçi sınıfı hareketi, hem de ulusal kurtuluş hareketlerinin gelecekteki zaferlerinin güvencesi, bunların sıkı ittifakı ve işbirliğinde, ortak çıkarlarının gerektirdiği emperyalizme karşı ortak mücadelede yatmaktadır. İşçi sınıfı bu mücadele içinde kendini bütün halkların çıkarlarına fedakarca adayarak önderliğini kabul ettirecek ve kendi önderliğinin hem kendisinin, hem de onların zaferi için sağlam bir garanti olduğu noktasında müttefiklerini ikna edecektir.

Leninist partimiz, ulusal kurtuluş hareketlerini dünya devrimci sürecini oluşturan parçalardan biri, emperyalizme karşı mücadelede büyük bir güç olarak değerlendirmektedir. Bilimsel komünizmin kurucuları Marx ve Engels'in bize bıraktıkları «Bütün ülkelerin işçileri, Birleşin!» şeklindeki güçlü slogan, uluslararası proletaryanın mücadele bayrağı haline gelmiştir. Marx ve Engels'in eserinin sürdürücüsü Vladimir İliç Lenin, Büyük Ekim Devriminın zaferiyle ortaya çıkan yeni tarihi şartlarda, sosyalist devrimle ulusal kurtuluş hareketleri arasındaki kopmaz bağı özellikle vurgulamıştır.

«Bütün Ülkelerin İşçileri, Birleşin!» sloganı dünya devriminin zaferi için mücadelenin temel sloganı olagelmiştir ve hala da öyledir. Bu slogan yeni şartlarda daha geniş bir anlam kazanmıştır. Bilindiği gibi, Lenin «Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklar, Birleşin!» sloganını onaylamıştır. Bu sloganda proletaryanın önder rolü ve ulusal kurtuluş hareketlerinin artan önemi vurgulanmaktadır. Partimiz bütün faaliyetlerinde bu Marksist-Leninist enternasyonalist ilkeye sıkı sıkıya bağlı kalmaktadır.

Şu soru ortaya çıkmaktadır: ÇKP yönetiminin zamanımızın canalıcı sorunları üzerine hatalı tavırları nasıl açıklanmalıdır? Çinli yoldaşlar ya tamamiyle gerçeklerden kopmuşlardır ve savaş, barış ve devrim sorunlarına dogmatik ve kitabı bir şekilde yaklaşmakta ve çağımızın somut şartlarını kavramamaktadırlar, yada

«dünya devrimi» çığlıklarının ardında başka amaçlar, devrimle hiçbir ortak yanı olmayan amaçlar yatmaktadır.

Bütün bunlar, ÇKP yönetiminin dünya komünist hareketine zorla kabul ettirmeye çalıştığı siyasetin yanlış ve yıkım getirici bir siyaset olduğunu gösteriyor. Çinli yoldaşların «genel çizgi» maskesi altında önerdikleri şey, işçi sınıfının en genel görevlerinin, içinde yaşadığımız zamanı, sınıf güçleri arasındaki ilişkiyi ve tarihin içinde bulunduğumuz aşamasının özelliklerini gözönüne alınmadan yapılmış bir dökümdür. Çinli yoldaşlar hareketimizin görevlerinin içinde yaşadığımız çağa uygun olarak nasıl değiştiğini ya görmüyorlar, ya da görmek istemiyorlar. Genel çizgiyi, kapitalizmden sosyalizme geçişin her aşamasında geçerli olan genel görevlere indirgemekle, onu somutluktan, anlamdan ve etkinlikten yoksun bırakıyorlar.

Kardeş partiler, bugünkü siyasetlerini belirlerken, tek tek ülkelerde ve dünya çapında sınıf güçlerinin mevzilenmesini, birbirine zıt iki sistemin gelişmelerinin belirleyici özelliklerini ve ulusal kurtuluş hareketlerinin bugün içinde bulunduğu aşamayı somut bir şekilde incelemişlerdir.

Dünyadaki durumda meydana gelen değişikliklerin tam bir tahlili, tüm dünyadaki kardeş partilerin çağımızın Marksist-Leninist bir tanımını elde etmelerini mümkün kılmıştır: «Esas içeriği, Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin başlattığı kapitalizmden sosyalizme geçiş olan çağımız, birbirine karşıt iki toplumsal sistem arasındaki mücadele çağı, sosyalist devrimler ve ulusal kurtuluş devrimleri çağı, emperyalizmin çökmesi, sömürgecilik sisteminin ortadan kaldırılması çağı, gittikçe daha çok halkların sosyalizme geçme çağı, sosyalizm ve komünizmin dünya çapında zaferi çağıdır.»

Çağımızın bu tanımı, dünya komünist hareketinin strateji ve taktiklerinin belirlenmesinde doğru yaklaşımın temelini oluşturmuştur.

Marksist-Leninist partiler genel çizgilerini saptamışlardır. Bu genel çizginin temel önermeleri şunlardır:

— Zamanımızda dünya devrimci sürecinin nitelik ve içeriği, sosyalizm ve komünizmi inşa eden halkların emperyalizme karşı verdikleri mücadelenin, kapitalist ülkelerde devrimci işçi sınıfı

hareketinin, ezilen halkların ulusal kurtuluş hareketlerinin ve genel demokratik hareketlerin bir tek ırmakta birleşmeleriyle belirlenmektedir; anti-emperyalist devrimci güçlerin ittifakı içinde belirleyici rolü uluslararası işçi sınıfı ve onun başlıca eseri olan, dünya sosyalist devriminin gelişmesine esas etkisini kendi örneğinin gücüyle, ekonomik gelişmesiyle yapan dünya sosyalist sistemi oynamaktadır;

— Ortaya çıkmış bulunan nesnel tarihi koşullar nedeniyle (emperyalist saldırganlığın aşırı derecede artması, çok büyük yıkıcı güce sahip silahların ortaya çıkması, vs.) çağımızda anti-emperyalist güçlerin karşısında duran bütün görevler içindeki merkezi görev, termonükleer bir savaşın önlenmesi mücadelesidir. Barışı savunmak ve insanlığı nükleer bir felaketten korumak için bütün barış güçlerini birleştirmek Komünist Partilerinin birincil görevidir;

— Sosyalist devrim, her ülkede içte yürütülen sınıf mücadelesinin gelişmesinin sonucu olarak gerçekleştirilmektedir ve devrimin yolu ve biçimi her ülkenin somut koşullarınca belirlenmektedir. Bütün ülkeler için ortak olan kural, sermayenin iktidarının devrimci bir şekilde yıkılması ve proletarya diktatörlüğünün şu ya da bu biçiminin kurulmasıdır. İşçi sınıfı ve Komünist Partilerin görevi, barışçıl yoldan, içsavaşı söz konusu edinmeyen bir yoldan sosyalist devrim için şu anda varolan fırsatları en iyi şekilde değerlendirmek, aynı zamanda barışçıl olmayan yola, burjuvazinin direnişini silah zoruyla bastırmaya da hazır bulunmaktır; genel demokratik mücadele, sosyalizm için mücadelenin kopmaz bir parçasıdır.

— Ulusal kurtuluş hareketlerinde işçi sınıfı ve Komünist Partilerin hedefi, anti-emperyalist demokratik devrimin görevlerini tamamiyle çözmek, köylülük ve yurtsever eğilimli milli burjuvazi ile ittifak temelinde oluşturulan ulusal cepheyi geliştirip sağlamlaştırmak, ulusal demokratik devletler oluşturmak, ve kapitalist olmayan yoldan gelişme yoluna geçmek için şartları oluşturmaktır;

— Sosyalist ülkeler arasındaki ilişkilerde, işbirliği ve karşılıklı yardımlaşmaya dayanmak, uluslararası komünist ve işçi hareketinin dayanışma ve birliğine, ortaklaşa belirlenen tavır ve

kararlara sadık kalmak, parti yaşantısında ve partiler arası ilişkilerde Leninist ilkelere bağlı kalmak — bunlar komünistlerin önünde duran tarihi görevlerin başarıyla çözülmesi için gerekli şartlardır.

İşte çağımızda dünya devrimci sürecinin temel gelişme yolu, uluslararası komünist hareketin içinde bulunduğumuz aşamadaki genel çizgisi budur. Barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesi — İşte bu genel çizginin özü kısaca budur. Bunun kararlı bir şekilde pratiğe uygulanması, dünya komünist hareketinin başarısının güvencesidir.

Komünist ve İşçi Partileri tarafından ortaklaşa hazırlanan ve Açıklama ve Bildirge'de formüle edilen, uluslararası komünist hareketin içinde bulunduğumuz şartlardaki bütün bu önemli ilkeleri, hem kendi tecrübemizin hem de uluslararası devrimci tecrübenin Marksist-Leninist bir şekilde genelleştirilmesine dayanan SBKP Programında ifadesini bulmuştur.

V

ÇKP yöneticilerinin zamanımızın temel siyasi ve teorik konuları hakkındaki yanlış görüşleri, dünya sosyalist kampının ve uluslararası komünist hareketin birliğini baltalamaya yönelik pratik faaliyetlerine kopmaz bir şekilde bağlıdır.

Çinli yoldaşlar, SSCB ve Çin Halk Cumhuriyeti'nin birliğinin bütün sosyalist topluluğun temel direği olduğunu sözde kabul ediyorlar, fakat gerçekte partimizle ve ülkemizle bütün alanlardaki ilişkileri baltalıyorlar.

ÇKP yönetimi sık sık sosyalist uluslar topluluğuna olan bağlılığından söz ediyor, fakat Çinli yoldaşların bu topluluğa karşı takındıkları tavır, bu görkemli lafları çürütmektedir.

Verilere göre, geçtiğimiz üç yıl içinde Çin Halk Cumhuriyeti, diğer sosyalist ülkelerle olan ticaret hacmini yüzde 50'den fazla kısmıştır. Bazı sosyalist ülkeler açısından Çinli yoldaşların bu siyaseti çok acı sonuçlar doğurmuştur.

Çin yönetiminin faaliyetleri yalnızca sosyalist ülkeler arasındaki karşılıklı ilişkilerde uyulması gereken ilkelere değil, aynı zamanda bütün devletlerin uyması gereken, herkes tarafından ka-

bul edilmiş kural ve normlara da yer yer açıkça ters düşmektedir.

Önceden imzalanmış anlaşmaların çiğnenmesi, bazı sosyalist devletlerin ulusal ekonomilerine ciddi şekilde zarar vermiştir. Bu ekonomik ilişkilerin kısılmasından tabii ki Çin'in kendi ekonomisi de az zarar görmemektedir.

ÇKP yönetimi, faaliyetlerini halk nazarında haklı gösterebilmek için son dönemde «kendi gücüne dayanma» teorisini ortaya atmıştır. Genelde, her ülkenin sosyalizmi inşa ederken esas olarak kendi halkının çabalarına dayanması ve kendi kaynaklarını en iyi şekilde değerlendirmesi, sosyalizmin maddi ve teknik temelini oluşturmanın doğru yoludur. Her ülkede sosyalizmin inşası, her şeyden evvel bu ülkenin kendi halkının, kendi işçi sınıfının ve kendi Komünist partisinin sorunudur.

İlk sosyalist ülke olan Sovyetler Birliği, yalnızca kendi güçlerine dayanarak ve kendi iç kaynaklarını kullanarak sosyalizmi inşa etmek zorunda kalmıştı. Her ne kadar bugün bir sosyalist ülkeler sistemi varsa da, bu kesinlikle herhangi bir ülkenin halkının kollarını kavuşturup oturması ve tamamiyle diğer sosyalist ülkelerin yardımına güvenmesi anlamına gelmez. Her sosyalist ülkenin Komünist partisi, başarılı bir ekonomik kalkınma için bütün iç kaynakların seferber edilmesini kendine görev edinir. Bu yüzden ÇKP Merkez Komitesinin sosyalizmi esas olarak kendi gücüne dayanarak inşa etme yolundaki açıklamasına bu dolaysız anlamıyla itiraz edilemez.

Ne var ki, ÇKP Merkez Komitesinin mektubunun tüm metni ve Çin basınında yer alan bir dizi açıklama gösteriyor ki, pratikte bu önerme kesinlikle kabul edilemeyecek bir şekilde yorumlanmaktadır.

«Sosyalizmi esas olarak kendi gücüyle inşa etme» formülünün ardında, diğer ülkelerle ekonomik ilişkileri yalnızca ticari ilişkilerle sınırlama, kendi kendine yeterli ulusal ekonomiler inşa etme anlayışı yatmaktadır. Ve Çinli yoldaşlar bu yaklaşımı diğer sosyalist ülkelere zorla kabul ettirmeye çalışmaktadırlar.

ÇKP yönetimi besbelli sosyalist ülkeler arasındaki yakın dostluk bağlarını zayıflatmak için «kendi gücüne dayanma» çizgisini ortaya atmaya gerek duymuştur. Söylemeye gerek yok ki, bu siya-

metin sosyalist enternasyonalizm ilkeleriyle uzaktan - yakından bir ilişkisi yoktur. Bu, sosyalist topluluğun birliğini baltalama çabasından başka birşey olarak değerlendirilemez.

ÇKP yönetimi, ekonomik ilişkilerin tasfiyesine paralel olarak, Sovyetler Birliği ile ilişkileri gerginleştirmeye yönelik bir dizi önlemler de almıştır.

Çinli yöneticiler yalnızca sosyalist kampın değil, bütün dünya komünist hareketinin birliğini baltalamakta, proleter enternasyonalizmi ilkelerini ayaklar altına almakta ve kardeş partiler arasındaki ilişkiler konusunda kabul edilen normları kaba biçimde çiğnemektedirler.

ÇKP yönetimi, ABD, Brezilya, İtalya, Belçika, Avustralya ve Hindistan'daki Komünist partilerine muhalefet eden birtakım parti düşmanı dönek grupları örgütleyip desteklemektedir. Örneğin ÇKP yönetimi Belçika'da, son kongrede partiden atılmış olan Grippa grubunu desteklemektedir. ABD'nde, ABD Komünist Partisine karşı mücadeleyi esas amaç haline getirmiş olan sol oportünist «Çekiç ve Çelik» grubunun yıkıcı faaliyetlerini desteklemektedir. Çinli yoldaşlar Brezilya'da Komünist Partisinden atılan (örneğin Amazonas-Grabois grubu gibi) hizipçi grupları desteklemektedirler.

ÇKP Merkez Komitesi, Avustralya'da eski yönetimin üyelerinden E. Hill'in de yardımıyla Komünist partisine ve önderliğine karşı bölücü faaliyetler örgütlemeye çalışmıştır. Bir ara Çin Halk Cumhuriyetini ziyaret eden Hill, Avustralya Komünist Partisine kamuoyu önünde karşı çıkmış ve kendi kafasına uygun bir grup kişiyi etrafında toplamaya çalışmıştır. Avustralya Komünist Partisi Hill'i Merkez Komitesinden attığında ise o gösterişli bir şekilde Pekin'e gitmiştir.

İtalya'da, Çin temsilcileri provokatif bir şekilde «devrimci» uyaklanma çağrısı yapan bildiriler dağıtan Komünist partisinin Padua örgütü eski fonksiyonerlerince oluşturulan grubun faaliyetlerini desteklemektedirler.

ÇKP'li yoldaşlar, Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerindeki Komünist ve İşçi partileri içinde bölücü faaliyet yürütmek için özel bir çaba sarfetmektedirler.

Çinli yöneticiler, komünist hareketin safları dışına çıkan dö-

nek ve hainlere övgüler düzerek, bu dönek grupların SBKP'nin siyasetine, bütün dünya komünist hareketinin çizgisine saldıran yayınlarından aldıkları iftira niteliğindeki yazıları gazete ve dergilerinde yayınlamaktadırlar.

Seylan'da, Çinli temsilciler, Troçkist «Dördüncü Enternasyonal»in bir aleti olan E. Samarakkodi grubu ile yakın ilişki içinde bulunmaktadırlar.

«Dördüncü Enternasyonal» Troçkistleri, Çinli yoldaşların tavırlarını kendi amaçları için kullanmaya çalışmaktadırlar; hatta onlar bir açık mektupta ÇKP Merkez Komitesine seslenerek doğrudan şöyle demektedirler: «Kurulduğu günden beri... sizin bugün karşı çıktığınız görüşlere karşı mücadele eden Dördüncü Enternasyonal, sizin yanınızdadır... Dördüncü Enternasyonal'in uluslararası sekreteryası sizin bütün komünist hareket içinde başlatmış olduğunuz bu tartışmayı sevinçle karşılamaktadır. Sizlerden bunu daha da geliştirmenizi istemektedir.»

Çinli yöneticiler, uluslararası komünist hareketin genel çizgisinden sapmak istemeyen kardeş Komünist partilere ve onların yöneticilerine karşı keskin saldırılar yöneltmektedirler. Çeşitli dillerde, ABD Komünist Partisini ve Fransa, İtalya ve Hindistan Komünist partilerinin faaliyetlerini kötüleyen yazılar yayınlamış ve dağıtmışlardır. Bu kardeş partilerin tanınmış yöneticilerine karşı kullanmadıkları küfür kalmamıştır. «İkiyüzlülük» ve «sağ oportünizm», «revizyonizm» ve «komünist ahlak standartlarına aykırılık», «sosyal-demokrat yozlaşma» ve «korkaklık», «sorumsuzluk» ve «papağanlık», «Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinin devrimci halklarına karşı kibirli ve kendini beğenmiş tavır» — ne ararsanız vardır.

Çinli yöneticiler ABD ve Avrupa Komünist partilerini, «en maceracı Amerikan emperyalistleriyle bir olmak»la suçlamaktadırlar. Hindistan Komünist Partisi yönetimi de istisnasız «klik» olarak nitelenmektedir. Fransa, İtalya, Hindistan ve ABD Komünist partilerinin yöneticilerine, «emperyalizm ve bütün gericilerin kaderini düşünmek» şeklindeki korkunç suçlama getirilmektedir. Ve ÇKP yönetimi 14 Haziran tarihli mektubunda SBKP'nin de «emperyalizmin yardakçısı rolünde hareket ettiği»ni ima edecek kadar alçalmaktadır. Bu iddianın gülünçlüğü o kadar açıktır ki,

bugüne kadar Troçkistler dışında hiç kimse Lenin'in büyük partisine karşı böylesine iftira niteliğinde suçlama getirme cüretini gösterememişti.

Emperyalist propagandanın, Çinli yoldaşların böylesi faaliyetlerini sevinçle karşılaması boşuna mıdır? Burjuva basının avazı çıktığı kadar dünya komünist hareketi içinde bir «bunalım»dan bahsetmesi ve emperyalist hükümetlere, ÇKP Merkez Komitesinin takındığı tavır sonucu ortaya çıkan ayrılıklardan kendi amaçları doğrultusunda yararlanmaları için çağrı yapması bir raslantı değildir.

ÇKP temsilcileri, Komünist ve İşçi partilerinin ortak teorik ve enformasyon dergisi olan «Barış ve Sosyalizm Sorunları» adlı derginin yazı kurulundan istifa etmişler ve derginin Çince basımını durdurarak Çinli komünistleri dünya komünist hareketinin faaliyetleri hakkında objektif bilgi veren bir kaynaktan yoksun bırakmak istemişlerdir.

Çin yönetiminin dünya komünist hareketi saflarındaki bölücü faaliyetleri kardeş Marksist-Leninist partilerin haklı öfke ve muhalefetiyle karşılaşmaktadır.

ÇKP Merkez Komitesinin mektubunda, bir partinin kardeş Komünist partilerle ilişkilerinde «kendini diğer kardeş partilerden üstün görmesine, kardeş partilerin içişlerine müdahale etmesine müsade edilemeyeceği...» belirtilmektedir. Bu çok iyi bir açıklamadır. Fakat böylesi faaliyetlere başvuranlar tam da Çinli yoldaşların kendileridir. Onlar dünya komünist hareketinin çıkarlarını ayaklar altına alarak, Açıklama ve Bildirge'de ortaya konan ilke ve kuralları gözardı etmekte ve diğer partileri kendi nüfuz ve denetimleri altına almaya çalışmaktadırlar.

ÇKP yönetiminin sosyalist kamp ve dünya komünist hareketi içindeki özel çizgisine canlı örnek, Arnavutluk sorununda takındığı tavırdır. Bilindiği gibi, Arnavutluk yöneticileri 1960'ın ikinci yarısında, zamanımızın temel sorunları konusunda açıkça sol oportünist bir platform ileri sürmüşler ve SBKP ve diğer kardeş partilere karşı düşmanca bir siyaset izlemeye başlamışlardı. Arnavutluk yönetimi ülke içinde, Sovyetler Birliği ile siyasi, ekonomik ve kültürel ilişkilerin kopmasına yolaçan bir anti-Sovyet kampanya başlatmıştı.

Komünist ve İşçi partilerinin ezici çoğunluğu, Arnavutluk yöneticilerinin bu anti-Leninist faaliyetlerini kesinlikle reddetmişlerdir. ÇKP yöneticileri ise tamamen farklı bir tavır takınmış ve Arnavutluk yöneticilerini kendi sözcüleri olarak kullanabilmek için ellerinden gelen herşeyi yapmışlardır. Şimdi bilindiği gibi, Çinli yoldaşlar onları açıkça Sovyetler Birliği'ne, diğer sosyalist ülkelere ve kardeş partilere karşı mücadeleye itmişlerdir.

ÇKP yöneticileri, SBKP ve diğer Marksist-Leninist Partilere saldırılarında Yugoslavya sorununa özel bir yer vermektedirler. Komünist hareket içindeki sorunların, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerin Yugoslavya ile ilişkilerini düzeltmeleri sebebiyle ortaya çıktığı hissi vermeye çalışmaktadırlar. Gerçeklere ters bir şekilde, inatla Yugoslavya'nın sosyalist bir ülke olmadığını iddia etmektedirler.

Genellikle bilindiği gibi, diğer kardeş partilerle birlikte SBKP 1955'te, Yugoslavya ile uzun bir süredir varolan ve sorumluluğunun büyük bir bölümü Stalin'e ait olan çatışmaya bir son vermek ve Yugoslavya ile ilişkileri normalleştirmek için girişimde bulunmuştu. O zamanlar ÇKP yöneticilerinin Yugoslavya'daki sosyalist sistemin niteliği hakkında hiçbir şüpheleri yoktu. «Halkın Günlüğü» o zamanlar «Yugoslavya sosyalizmin inşasında şimdiden önemli başarılar elde etmiştir» diye yazıyordu.

Yugoslavya'daki sosyo-ekonomik süreçlerin nesnel bir şekilde incelenmesi, bu ülkede sosyalizmin o günden bugüne daha da güçlendiğini göstermektedir. 1958'de sanayide sosyalist sektör yüzde 100, tarımda yüzde 6, ticarette ise yüzde 97 iken, bugün bu oran sanayide yüzde 100, tarımda yüzde 15, ticarette ise yüzde 100'dür. İlişkilerin normalleştirilmesi için girişimde bulunulduğu günden bugüne geçen süre içinde Yugoslavya dış siyasetle ilgili konularda Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerin tavırlarına yakınlaşmıştır.

O halde Çinli yöneticiler Yugoslavya sorununda tavırlarını neden böylesine kökten bir şekilde değiştirmişlerdir? Olsa olsa, bunu, SBKP ve diğer Marksist-Leninist partilerin siyasetlerini kötülemek için iyi bir bahane daha olarak değerlendirmişlerdir. Bunun başka izah tarzını bulmak zordur.

Sovyet komünistleri, SBKP ile Yugoslavya Komünistler Birliği arasında birtakım temel ideolojik konularda ayrılıklar olduğunun farkındadır. Bunu Yugoslav yöneticilerine de açıkça söyledik ve hala da söylüyoruz. Fakat bu gerekçelerle Yugoslavya'yı sosyalizmden «afaroz etmek», onu sosyalist ülkelerden koparmak ve ÇKP yöneticilerinin yaptıkları gibi emperyalizmin kampına itmek yanlış olur. Emperyalizmin bundan daha çok hoşuna giden birşey olamaz.

Bugün dünyada 14 sosyalist ülke vardır. Yakın bir gelecekte bu sayının çok daha fazla olacağından eminiz. Devlet gemisinin dümenini elinde tutan kardeş partilerin karşılaştıkları sorunlar daha da derinleşmektedir. Bunun yanında kardeş partilerin her biri farklı şartlarda çalışmaktadır. Bu yüzden de bu farklı koşullarda kardeş partilerin şu ya da bu soruna farklı yaklaşmaları şaşırtıcı değildir. Böylesi durumlarda Marksist-Leninistler nasıl davranmalıdırlar? Yöneticileri ile arada farklılıklar bulunan şu ya da bu sosyalist ülkenin artık sosyalist olmadığını mı ilan etmelidirler? Bu tamamiyle keyfi davranmak olur; böylesi bir yöntemin Marksizm-Leninizm ile hiç bir ortak yanı yoktur.

Biz de Çinli yöneticiler gibi davranacak olsaydık, AEP yöneticileri ile ciddi görüş ayrılıklarımızı gözönünde bulundurduğumuzda, Arnavutluk'u çoktan sosyalist olmayan bir ülke ilan etmemiz gerekirdi. Fakat bu, soruna yanlış ve sübjektif bir yaklaşım olurdu. Sovyet komünistleri, Arnavutluk yöneticileri ile aralarındaki ayrılıklara rağmen Arnavutluk'u sosyalist bir ülke olarak değerlendirmekte, kendi paylarına Arnavutluk'un sosyalist kamptan kopmaması için önlemler almaktadırlar.

ÇKP yöneticilerinin Sovyet-Çin dostluğunu nasıl baltaladıkları ve sosyalist ülkelerin birliğini zayıflattıklarını görmek bizi üzmektedir.

SBKP, sosyalist topluluğun, bütün dünya komünist hareketinin birlik ve beraberliğinden yanadır ve öyle olmaya devam edecektir.

VI

Özetlersek:

1960 Bildirgesinin yayınlanmasından bugüne kadar geçen zaman, dünya komünist ve işçi sınıfı hareketinin Marksist - Leninist programının doğruluğunu tümüyle onaylamıştır. Sovyetler Birliğinin komünizmi inşadaki başarıları, diğer sosyalist ülkelerde sosyalizmi inşa alanında elde edilen başarılar, bütün dünyada halkların düşüncesini gittikçe devrimcileştiriyor. Devrimci Küba, Batı Yarımküresinde sosyalizm meşalesini yakmıştır. Kesin sonuna yaklaşmakta olan sömürgeci sisteme ağır darbeler vurulmuştur. Emperyalist ülkelerin işçi sınıfı yeni yeni zaferler kazanmıştır. Dünya devrimci hareketi durdurulamaz bir şekilde ilerlemektedir.

Tüm bunlar gösteriyor ki, dünya komünist hareketinin genel çizgisi 1960 Bildirgesinde doğru bir şekilde ortaya konmuştur. Bugün görev, bu genel çizgiye uygun olarak çalışmak ve hareket etmek, her Komünist partisinin içinde faaliyet gösterdiği şartlarla uygunluk içinde bu çizgiyi geliştirip somuta uygulamaktır. Dolayısıyla ÇKP Merkez Komitesinin 14 Haziran tarihli mektubunda olduğu gibi, dünya komünist ve işçi sınıfı hareketine herhangi yeni bir çizgiyi zorla kabul ettirmeye çalışmak temelsiz ve zararlıdır. Böylesi bir «genel çizgi»yi kabul etmek, 1960 Bildirgesinden uzaklaşmak, 81 partinin kabul ettiği bu Bildirge ile çelişen programatik önermeleri kabul etmek olur. Partimiz bu yolu izlemeyecektir.

Şanlı Leninist partimiz bütün tarihi boyunca, hem ülkemizde hem de uluslararası alanda sağ ve sol oportünizmin, Troçkizm ve revizyonizmin, dogmatizm ve sekterliğin, milliyetçilik ve şövenizmin her türüne karşı amansız bir mücadele yürütmüştür. Partimiz Marksizm-Leninizmin saflığını korumak için yürütülen bu mücadele içinde çelikleşmiş ve güçlenmiştir; nereden gelirse gelsin, günümüz bölücü ve oportünistlerinin saldırılarından da korkmamaktadır.

Yaşamın da gösterdiği gibi, SBKP bütün halkın siyasi örgütü haline gelerek kitlelerle bağını güçlendirmiş, her zamankinden daha da güçlenmiş ve daha disiplinli hale gelmiştir. Sosyalizmin za-

feri ile, işçi sınıfının ideolojisi —Marksizm-Leninizm— bütün halkın, onun ileri kesiminin ideolojisi haline gelmiştir. Marksist-Leninistler komünist ideolojinin etkisinin bu derece artmasından tabii ki sadece sevinç duyabilirler. Denilebilir ki, V.İ. Lenin'in ölümünden bu yana partimiz hiçbir zaman bu denli güçlü ve yeni bir dünya inşa etmek için görevlerini en iyi şekilde yerine getirecek durumda olmamıştır.

Sosyalizmin ülkemizde tam ve kesin zafer kazandığı, o güzel komünizm binasını tuğla tuğla inşa etmekte olduğumuz şu anda partimiz, bütün Sovyet halkı, Marksizm-Leninizmin yüce fikirlerinin bütün dünyada zafer kazanacağından her zamankinden daha emindir.

Sosyalist ülkelerin halkları, bütün dünya emekçileri de, bizim bu inancımızı paylaşmaktadırlar. Onlar Sovyetler Birliği'nin barış, demokrasi, ulusal özgürlük ve bağımsızlık ve sosyalizm için yürütülen ortak mücadeleye yaptığı büyük katkılara yüksek değer vermektedirler.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi her zaman Çin Komünist Partisi ile yakın dostluktan yana olmuştur ve halen de öyledir. Bizimle ÇKP yöneticileri arasında ciddi ayrılıklar vardır fakat bizim görüşümüzce partilerimiz ve halklarımız arasındaki ilişki, yeni, komünist bir toplum kurma şeklindeki ortak hedefe ve emperyalizm gibi ortak bir düşmana sahip olduğumuz gerçeği temeline oturtulmalıdır. İki büyük güç olan Sovyetler Birliği ve Çin Halk Cumhuriyeti, ortak çabalarıyla komünizmin zaferi için çok şeyler yapabilirler. Hem dostlarımız, hem de düşmanlarımız bunu iyi bilmektedirler.

SBKP ve ÇKP heyetleri şu anda Moskova'da toplantıda bulunuyorlar. Ne yazık ki ÇKP temsilcileri bu toplantıda da durumu gerginleştirmeye devam etmektedirler. Buna rağmen, görüşmelerin başarıyla sonuçlanması için SBKP temsilcileri büyük sabır ve itidal göstermektedirler. Çinli yoldaşların ilişkilerimizi bizi bölen şeylerden çok birleştiren şeyler üzerinde, Marksist-Leninist ilkeler üzerinde inşa etmeye niyetli olup olmadıkları çok yakında ortaya çıkacaktır.

Düşmanlarımız ÇKP ile SBKP arasındaki ayrılıkların derinleşmesine bel bağlamaktadırlar. Daha şimdiden bu ayrılıklardan ya-

rarlanıp yararlanamayacaklarının hesabını yapmaktadırlar. Daha geçtiğimiz günlerde Amerikan «Daily News» gazetesi, Kızıl Rusya ile Kızıl Çin'i karşı karşıya getirip birbirlerini yemelerini sağlama çağrısı yapmıştır. Biz komünistler, emperyalistlerin böylesi sinsi planlarını hiçbir zaman akıldan çıkarmamalıyız.

Dünya komünist hareketine, dünya halklarına karşı sorumluluğunun bilincinde olan partimiz, Çinli yoldaşlardan, ayrılıklarımızı giderme, Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi ilkeleri temelinde partilerimizin gerçek birliğini sağlama yolunu girmelerini istemektedir.

Leninist partimiz, diğer kardeş partilerle birlikte, işçi sınıfının, bütün emekçi halkların emperyalizme karşı mücadelede, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesinde birliğini sağlamak için çalışmış ve halen de çalışmaktadır.

SBKP Merkez Komitesi, taşıdığı tüm sorumlulukla, bütün parti ve bütün Sovyet halkı önünde, ÇKP ile birliği güçlendirmek, Lenin'in bayrağı altında dünya komünist hareketini birleştirmek, dünya sosyalist sistemi içindeki ülkeleri birleştirmek, sömürgecilikle mücadele eden tüm halklara etkin bir şekilde yardım etmek, barış davasını güçlendirmek ve yüce komünizmin fikirlerinin bütün dünyada zaferi için uğraşmak yolunda elinden gelen herşeyi yaptığını ve yapacağını açıklar.

Sovyetler Birliği'nin tüm emekçi halkı, Komünist Partisi ve onun Leninist Merkez Komitesi etrafında daha da sıkı birleşecek, bütün enerjilerini komünizmin inşası yüce planını yerine getirmeye yönelteceklerdir.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi
Merkez Komitesi

SAVAŞ VE BARIŞ SORUNUNDA İKI FARKLI ÇİZGİ

Sovyetler Birliği Komünist Partisi
Merkez Komitesinin
Açık Mektubu Üzerine
Beşinci Yorum

Renmin Ribao (*Halkın Günlüğü*) *ve Hungki*
(*Kızıl Bayrak*) *Yazı Kurulları*

(19 Kasım 1963)

Bütün dünyada savaş ve barış sorunu tartışılıyor.

Cani emperyalist sistem, dünya halklarının başına sayısız savaşlar ve iki dünya savaşı felaketini getirdi. Emperyalizmin çıkardığı bu savaşlar, halklara sonsuz acıları beraberinde getirdi, fakat aynı zamanda bu savaşlar onları eğitti.

İkinci Dünya Savaşının son bulmasından bu yana halklar, genel olarak ve ısrarla, dünya barışını talep etmektedirler. Gittikçe daha fazla sayıda insan, dünya barışını savunmak için, emperyalist saldırı ve savaş siyasetine karşı mücadele etmek gerektiğini kavramaktadır.

Tüm dünyada Marksist-Leninistler, halk kitlelerinin barış talebini dikkate almakla ve dünya barışının savunulması mücadelesinde en ön safta yeralmakla yükümlüdürler. Onlar, emperyalizmin saldırı ve savaş politikasına karşı mücadele yürütmekle, onun sahtekarlık manevralarını ortaya çıkarmakla ve savaş planlarını boşa çıkarmakla yükümlüdürler. Halk kitlelerini eğitmek, onların siyasal bilinçlerini yükseltmek ve dünya barışını savunmak için yürütülen mücadeleyi doğru yola sevketmek de onların görevidir.

Modern revizyonistler, Marksist-Leninistlerin tersine, emperyalist siyasetin gereklerini yerine getiriyorlar; halk kitlelerine anlattıkları yalanlarla, onların aldatılmasında, halkların dikkatlerinin başka yöne çekilmesinde, anti-emperyalist mücadelenin sulandırılıp sabote edilmesinde ve aynı zamanda yeni bir dünya savaşı hazırlığına ilişkin emperyalist planların günışığına çıkmamasında, emperyalistlere yardımcı oluyorlar.

Savaş ve barış sorununda, Marksist-Leninist çizgi, revizyonist çizgiye taban tabana zıttır.

Marksist-Leninist çizgi, dünya barışı için yürütülen mücadele-

yi başarıya götürecek olan doğru çizgidir. Bu çizgi, Çin Komünist Partisi de dahil, bütün Marksist-Leninist Partilerin ve bütün Marksist-Leninistlerin ta eskiden beri ısrarla izledikleri doğru çizgidir.

Buna karşılık revizyonist çizgi ise, yeni bir savaş tehlikesini arttıran yanlış bir çizgidir. Bu çizgi, XX. Parti Kongresinden bu yana, SBKP önderliği tarafından adım adım geliştirilen çizgidir.

SBKP Merkez Komitesinin Açık Mektubunda ve bir dizi konuşmalarında, SBKP yöneticileri, Çinli komünistlere iftira atmak için, savaş ve barış sorununda bir sürü yalanlar uydurdular. Fakat bunlar hiç de bu ayrılıkların özünü gizleyemez.

Aşağıda savaş ve barış sorununda Marksist-Leninist çizgiyle modern revizyonizmin çizgisi arasındaki ana farklılıkları incelemek istiyoruz.

TARİHSEL ÖĞRETİLER

Kapitalizmin emperyalizm aşamasına gelişmesinden bu yana, savaş ve barış sorunu, Marksizm-Leninizm ve revizyonizm arasındaki mücadelenin önemli bir sorunu olagelmiştir.

Emperyalizm, modern savaşın kaynağıdır. O, kâh yanıltıcı bir barış politikası, kâh savaş politikası izler. Canice saldırılarını ve yeni bir savaş hazırlıklarını sık sık barıştan yana olduğu yalanlarıyla gizlemeye çalışır.

Lenin ve Stalin, hiç usanmadan, bütün ülkelerin halklarını emperyalistlerin barış sahtekarlığına karşı mücadele etmeye çağırmışlardır.

Lenin, emperyalist hükümetlerin «tümü barış ve adalet laflarını hiç dillerinden düşürmezler, fakat gerçekteyse, yağmacı fetih savaşları yürütürler» der.[1]

Stalin, emperyalistlerin pasifizm ile «bir tek hedefe varmak istediklerini: yeni bir savaş hazırlamak için kitleleri barış üzerine süslü söz ve söylevlerle kandırmak»[2] olduğunu belirtir. Bir başka yerde şöyle der:

«Bazıları, emperyalist pasifizmin barışın bir aracı olduğunu

sanıyorlar. Bu, kökten yanlıştır. Emperyalist pasifizm, savaş hazırlığının bir aracıdır. İkiyüzlü barış palavraları ile, bu savaş hazırlıklarının üstünün örtülmesine hizmet eder. Bu pasifizm, ve onun aleti olan Cemiyet-i Akvam (Halklar Birliği; Birleşmiş Milletler'in öncülü örgüt — ÇN) olmaksızın bugünkü koşullarda savaş hazırlıkları olanaksızdır.»[3]

Lenin ve Stalin'in tersine, İkinci Enternasyonal revizyonistleri, bu işçi sınıfı hainleri, halk kitlelerinin aldatılmasında emperyalistlere yardım ettiler ve böylece iki dünya savaşının patlak vermesinde emperyalizmin yardakçıları oldular.

Birinci Dünya Savaşından önce Bernstein ve Kautsky tarafından temsil edilen revizyonistler, ikiyüzlü barış palavralarıyla halkın devrimci mücadelesini felce uğratmak ve bir emperyalist dünya savaşı hazırlığı planlarını gözlerden gizlemek için ellerinden geleni yaptılar.

Birinci Dünya Savaşı patlak verdiğinde, emektar revizyonistler birbirinin peşi sıra «barışçıl» maskelerini çıkardılar; kendi ülkelerinin emperyalist hükümetlerinin safında yerlerini aldılar, dünyanın yeniden paylaşılmasına hizmet eden emperyalist savaşı desteklediler, savaş kredilerine parlamentoda olumlu oy kullandılar ve «anavatan savunması» sahtekârca sloganı ile kendi ülkelerinin işçi sınıfını, kardeşi kardeşe kırdıran bu savaşa, diğer ülkelerin işçilerine karşı savaşa katılmaya kışkırttılar.

Emperyalistler, kendilerinin koydukları koşullarda bir ateşkes antlaşması yapmayı gerekli gördüklerinde, Kautsky tarafından temsil edilen revizyonistler, «Hiçbir şey, beni, «yaşa ve yaşat» ilkesi temelinde bir uzlaşma barışından daha mutlu edemez»[4] gibisine yağlı-ballı laflarla, insanları yanıltmak ve devrime karşı çıkmak çabası gösterdiler.

Birinci Dünya Savaşından sonra dönek Kautsky ve ardılları, emperyalist barış sahtekarlığının daha da arsız propagandacıları oldular.

Savaş ve barış sorununda İkinci Enternasyonal revizyonistleri, bir çuval dolusu yalan yaydılar:

Birincisi: Onlar emperyalizmi şirin göstererek, dünya halklarının dikkatini verdikleri mücadeleden başka yöne çektiler. Kautsky şöyle diyordu:

«Emperyalizm dünya barışını artık pek az tehdit etmektedir. Doğu'daki ulusal çabaların ve çeşitli diktatörlüklerin yarattığı tehdit, daha büyük görünmektedir.»[5]

Böylece o, savaşın kaynağının emperyalizm değil, Doğu'nun ezilen ulusları ve barışın büyük kalesi Sovyet devleti olduğuna insanları inandırmak istiyordu.

İkincisi: Onlar, yeni bir savaş tehlikesini gizlemek ve kitlelerin mücadele azmini felce uğratmakta emperyalistlere yardım ettiler. Kautsky 1928'de şöyle diyordu: «Eğer bugün hala emperyalist savaşların tehlikeleri abartılıyorsa, bu, çağımızın gözlemlerine değil, eski şablonlara dayanmaktadır.»[6] Ayrıca bu eski revizyonistler, emperyalist savaşların kaçınılmazlığına inanan insanların, «kaderci bir tarih anlayışını savunduklarını» iddia ettiler.[7]

Üçüncüsü: Onlar, insanlığın bir savaş sonucunda yokolacağını iddia ederek, kitleleri yıldırmaya çalıştılar. Kautsky şöyle vaaz ediyordu:

«Gelecek savaş, beraberinde sadece mahrumiyet ve sefalet getirmekle kalmayacak, aynı zamanda bütün uygarlığı temelinden yokedecek; ve en azından Avrupa'da, dumanı tüten yıkıntılardan ve çürüyen cesetlerden başka birşey kalmayacaktır.»[8]

Bu eski revizyonistler şunları da iddia ediyorlardı:

«Son savaş, bütün dünyayı uçurumun kenarına getirdi; gelecek savaş dünyayı bütünüyle yokedecektir. Salt yeni bir savaş hazırlığı bile dünyayı mahvedecektir.»[9]

Dördüncüsü: Onlar, haklı ve haksız savaşlar arasında hiçbir ayrım yapmıyorlar ve bir devrime izin vermiyorlardı. Kautsky 1914 yılında şöyle diyordu:

«Bugünkü koşullar altında, genel olarak uluslara, özel olarak proletaryaya felaket getirmeyecek hiçbir savaş yoktur.

Biz, tehdit eden bir savaşı hangi araçlarla önleyebileceğimizi tartışıyoruz, yoksa hangi savaşın yararlı, hangisinin zararlı olduğunu değil.»[10]

Ve devamla:

«Sonsuz bir barış özlemi, gittikçe artan bir şekilde bütün uygar ulusların büyük kitlesini kapsamaktadır. Bu özlem, zamanımızın asıl büyük problemini zaman zaman arka plana itmektedir.»[11]

Beşincisi: Onlar, silahların herşeye kadir olduğunun reklamını yaptılar ve devrimci silahlı mücadeleye karşı çıktılar. Kautsky şöyle diyordu:

«Birçok kez belirtilmiş olduğu gibi, gelecekteki devrimci mücadeleler, daha ender olarak askeri araçlar yardımıyla yapılabileceklerdir, bunun nedenlerinden biri, bugünkü (modern) devlet ordularının silah gücünün, 'siviller'in elinde bulunan silahlara oranla muazzam üstünlüğüdür, ve bu üstünlük sivillerin her direnişini daha başından kural olarak ümitsiz kılmaktadır.»[12]

Altıncısı: Onlar, silahsızlanma yoluyla, dünya barışının güvence altına alınabileceği ve ulusal eşitliğe ulaşılabileceği şeklinde saçma iddialar yayıyorlardı. Bernstein şöyle diyordu:

«Dünyada barış olsun ve insanlar mutlu olsunlar! Biz, herkesin refahı uğruna toplumun dolu dizgin gelişmesi, uluslararası anlaşma ve silahsızlanma yoluyla ulusların hak eşitliği için durup dinlenmeksizin çalışmalıyız.»[13]

Yedincisi: Onlar, silahsızlanma yoluyla tasarruf edilen paralarla geri kalmış ülkelere yardım edilebileceği gibi saçma iddialar yayıyorlardı. Kautsky şöyle diyordu:

«Batı Avrupa'daki askeri giderler ne kadar az olursa, Çin,

İran, Türkiye, Güney Amerika vs. de demiryolu inşası için imkanlar o kadar artar. Ve bu inşaatlar sanayinin gelişmesini teşvik etmek için, dretnotlar (zırhlı savaş gemileri ÇN) inşa etmekten çok daha etkili bir araçtır.»[14]

Sekizincisi: Onlar, emperyalistlere «barış stratejileri» için öğütler veriyorlardı. Kautsky şöyle diyordu:

«Uygar Avrupa halkları (ve Amerikalılar da), Uzak ve Yakın-Doğu'da barışı, zırhlı gemiler ve uçaklardan çok daha iyi bir şekilde ekonomik ve kültürel araçlarıyla ayakta tutabilirler.»[15]

Dokuzuncusu: Emperyalistlerin egemenliğindeki Cemiyet-Akvam'ı öve öve göklere çıkarıyorlardı. Kautsky şöyle diyordu:

«Cemiyet-i Akvam'ın salt varlığı bile, barış davası için büyük bir kazanımdır. O, barışın korunması konusunda, başka hiçbir kurumun sağlayamayacağı bir aracı temsil etmektedir.»[16]

Onuncusu: Onlar, dünya barışının korunmasında ABD emperyalizmine güvenilebileceği hayalini yayıyorlardı. Kautsky şöyle diyordu:

«Birleşik Devletler bugün dünyadaki en büyük güçtür. ABD, Cemiyet-i Akvam içinde, ya da onunla birlikte, bir savaşı önlemeye kalkıştığında, Cemiyet-i Akvam'a karşı durulamaz bir güç kazandırmaktadır.»[17]

Lenin, Kautsky ve benzerlerinin iğrenç yüzlerini acımasızca açığa çıkarmıştır. O, İkinci Enternasyonal revizyonistlerinin pasifizminin «halklar için bir **sakinleştirici**»den, «emperyalist katliamı sürdürmede kitlelerin uysallığını sağlamak için, **hükümetlerin işini kolaylaştıran** bir araçtan» başka birşey olmadığına dikkat çekti.[18]

Stalin şunu tespit ediyordu:

> «Ve bütün bunların içinde en önemlisi, sosyal-demokrasinin işçi sınıfı içinde emperyalist pasifizmin borazancıbaşı olmasıdır, dolayısıyla sosyal-demokrasi, yeni savaşlar ve müdahalelerin hazırlanmasında kapitalizmin işçi sınıfı içindeki baş dayanağıdır.»[19]

Kruşçev yoldaşın savaş ve barış sorununa ilişkin konuşmaları okunursa, ve bunlar Bernstein ve Kautsky'nin söyledikleriyle karşılaştırılırsa, Kruşçev'in görüşlerinin hiç de yeni birşey olmadığı, II. Enternasyonal revizyonizminin sadece bir kopyası olduğu görülür.

İnsanlığın kaderini ilgilendiren savaş ve barış sorununda Kruşçev, Bernstein ve Kautsky'nin izinde yürümektedir. Tarihi tecrübeler, bu yolun dünya barışı için son derece tehlikeli olduğunu göstermektedir.

Marksist-Leninistler ve bütün dünyanın barışsever halkları, dünya barışını etkin bir şekilde savunmak ve yeni bir dünya savaşını önlemek için, Kruşçev'in yanlış çizgisini reddetmek ve bu çizgiye karşı mücadele etmek zorundadırlar.

EN BÜYÜK SAHTEKARLIK

Yeryüzünde dünya barışının baş düşmanını, barışsever bir melek olarak göstermekten daha büyük bir sahtekarlık olamaz.

ABD emperyalistleri, II. Dünya Savaşından sonra, Alman, İtalyan ve Japon faşistlerinin yerine, şimdiye kadar eşi görülmemiş dev bir dünya imparatorluğu kurma girişimini üstlendiler. ABD emperyalizminin «dünya stratejisi»nin hedefi şudur: ABD ile sosyalist kamp arasındaki ara bölgeyi ele geçirmek ve bu bölgeyi kendi kontrolü altına almak, köleleştirilmiş halkların ve ezilen ulusların devrimlerini bastırmak, sosyalist devletleri yıkmaya girişmek ve böylece, bütün dünyanın hükümdarı haline gelmek.

ABD emperyalistleri, dünyaya hükmetmek için bu haydutça

planlarını gerçekleştirmek uğruna, II. Dünya Savaşının bitiminden beri geçen 18 yıl içinde, ara vermeksizin, dünyanın çeşitli yerlerinde saldırı savaşları yürüttüler veya karşı-devrimci silahlı müdahalelerde bulundular, ayrıca en aktif bir şekilde yeni bir dünya savaşını hazırlıyorlar.

Modern savaşın kaynağının emperyalizm olmaya devam ettiği çağımızda, ABD emperyalizminin saldırı ve savaşın esas gücünü oluşturduğu gün gibi açıktır. Bu, 1957 Açıklaması ve 1960 Bildirgesinde açıkça tespit edilmiştir.

Ne var ki SBKP yöneticileri, ABD emperyalizminin en önemli temsilcilerinin barışsever insanlar olduğu görüşündedir. Evet, onlar durumu açık ve soğukkanlı bir şekilde değerlendirebilecek, «sağduyu sahibi» bir grubun ortaya çıktığını iddia ediyorlar. Eisenhower ve Kennedy bu «sağduyu sahibi» grubun temsilcileri imiş-ler.

Kruşçev Eisenhower'ı, «halkının mutlak güvenini kazanmış», «içtenlikle barışı isteyen», «tıpkı bizim gibi barışın korunmasını kendine dert edinen» bir adam olarak övmüştür.

Kruşçev, şimdi de Kennedy'ye övgüler düzüyor ve onun dünya barışını koruma sorumluluğunu yüklenmekte Eisenhower'dan daha iyi olduğunu, onun «barışın korunması için gayret gösterdiğini»[20], ve ondan «gezegenimizde barışçıl bir yaşam ve yaratıcı bir çalışmanın güvenilir koşullarının yaratılması»nın beklenebileceğini iddia ediyor.[21]

Kruşçev, II. Enternasyonal revizyonistleri gibi, aynı gayretkeşlikle, emperyalizm hakkında yalanlar yaymak ve onu şirin göstermek için çaba harcıyor.

SBKP Merkez Komitesi, yalanları ile hemfikir olmadıklarını açıklayan herkese, Açık Mektubunda şu soruyu yöneltiyor: «Bunlar cidden, bütün burjuva hükümetlerinin, yaptıkları her işte sağduyudan uzak olduklarını mı sanıyorlar?»

Açıktır ki, Marksizm-Leninizmin en temel öğretileri, SBKP yöneticilerini ilgilendirmemektedir. Sınıflı bir toplumda hiç de sınıflarüstü bir sağduyu olamaz. Proletaryanın proleter sağduyusu vardır, burjuvazinin burjuva sağduyusu vardır. Bu sağduyu denen şey, kendi sınıfının temel çıkarlarına uygun siyaset tespit etmek ve kendi sınıfının ilkesel görüşlerine uygun davranmaktan başka

bir anlama gelmez. Kennedy ve benzerlerinin sağduyusunu, ABD tekelci burjuvazisinin temel çıkarlarıyla uyum içinde davranmak oluşturmaktadır; yani bu, emperyalist bir sağduyudur.

Dünya çapında sınıf güçleri arasındaki ilişkilerin sürekli emperyalizmin aleyhine dönüşmesi ve ABD emperyalizminin saldırı ve savaş siyasetinin aralıksız yenilgiler alması gerçeği karşısında, ABD emperyalistleri, eskiye oranla daha sıkça kendilerini barış postuna bürünerek gizlemek durumunda kalmaktadırlar.

Kennedy'nin barış üzerine güzel nutuklar atmayı bildiği ve barış manevraları yapmakta usta olduğu doğrudur. Ne var ki, Kennedy'nin sahtekarca barış politikası, onun savaş politikası gibi, ABD emperyalizminin «dünya stratejisi»ne hizmet etmektedir.

Kennedy'nin «barış stratejisi», bütün yeryüzünü, ABD emperyalizminin «hukuk ve adaleti» üzerine kurulu «özgür ulusların dünya topluluğu»nda birleştirmeyi amaçlamaktadır.

Kennedy'nin «barış stratejisi»nin ana noktaları şunlardır:

— Barışçıl araçlarla Asya, Afrika ve Latin Amerika'da ABD'nin yeni sömürgeciliğini yaymak;

— Barışçıl araçlarla diğer emperyalist ve kapitalist devletlere sızmak ve onlara hükmetmek;

— «Barışçıl evrim»in Yugoslav yoluna girmeleri için barışçıl araçlarla sosyalist devletleri yüreklendirmek;

— Barışçıl araçlarla bütün halkların emperyalizme karşı mücadelesini zayıflatmak ve sabote etmek.

Kennedy, Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda kısa süre önce yaptığı konuşmada, ABD ve Sovyetler Birliği arasındaki barışın koşullarını küstahça şöyle ilan etti:

1. Demokratik Alman Cumhuriyeti, Batı Almanya'ya katılmalıdır.

2. Sosyalist bir Küba'nın varlığına izin verilmemelidir.

3. Doğu Avrupa'daki sosyalist devletler «özgürce seçim» yapmalıdırlar. Bununla kastedilen, bu ülkelerde kapitalizmin restore edilmesi gerektiğidir.

4. Sosyalist devletler, boyunduruk altındaki halk kitlelerinin ve ezilen ulusların devrimci mücadelelerini desteklememelidirler.

Mümkün olan her yerde, «barışçıl araçlar»la hedeflerine ulaş-

mak da, emperyalistlerin ve sömürgecilerin alışılagelmiş numaralarından biridir.

Rejimlerini ayakta tutmak ve dışta yayılmak için gerici sınıflar eskiden beri iki türlü taktik uygularlar. Birini papazvari sahtekarlık manevraları, diğerini kasapvari baskı yöntemleri oluşturur. Emperyalizmin sahte barış siyaseti ve savaş politikası, daima bir o, bir o şeklinde uygulanır ve birbirini tamamlar. Kennedy'nin Amerikan tekelci burjuvazisinin bu temsilcisinin sağduyusu, sadece bu iki taktiğin daha sinsice uygulanmasında ifade bulur.

Gerici egemen sınıfın dayandığı baş taktik, her zaman olduğu gibi şiddettir. Papazvari sahtekarlık manevraları, sadece yardımcı bir rol oynar. Emperyalistler öteden beri, etki alanlarını kendi aralarında pay ederken, güçlerine güvenirler. Kennedy, bunu çok açık bir şekilde şöyle ifade etti: «Son çözümlemede, barışı korumanın biricik yolu, ülkemiz için son sınırına kadar mücadele etmeye hazır olmak ve bunu gerçekten yapmaktır.»[22] Kennedy, iktidara geldiğinden beri, sözümona «esnek yanıt stratejisi»ni uygulamaktadır. O, ABD'nin ister topyekûn veya kısmi, ister nükleer veya konvansiyonel, isterse büyük veya küçük hertürden savaşı istediği gibi yürütebilmesi amacıyla, «çevik askeri birliklerin» hızla yaratılamasını ve daha yoğun bir «her bakımdan güçlü olmayı» talep etmektedir. Kennedy'nin bu çılgınca planı, ABD'nin silahlanma ve savaş hazırlıklarını şimdiye kadar ulaşılmamış bir düzeye çıkardı. ABD tarafından resmen yayınlanan olgulardan sadece birkaçını belirtmek gerekirse:

Birincisi: ABD Hükümetinin askeri harcamaları, 1960 yılında 46.7 milyar dolardan, 1964 mali yılı için hazırlanan bütçede öngörülen 60 milyar dolara yükselmiştir. Bu ise, barış zamanlarında ulaşılan şimdiye kadarki en yüksek toplamdır ve hatta Kore savaşı sırasındaki harcamalardan bile yüksektir.

İkincisi: Kennedy kısa bir süre önce, ABD'nin «Stratejik Alarm Birlikleri»nin elindeki nükleer silah sayısının, son iki yıldan fazla süre içinde % 100'lük bir artış gösterdiğini, ordunun savaşa hazır alaylarının sayısının % 45 arttığını, hava kuvvetlerinin nakliyat uçakları için verdiği siparişlerin % 175 yükseldiğini, ve «özel gerilla ve isyan bastırma birlikleri»nin sayısının eskiye oranla yaklaşık 6 katı olduğunu açıkladı.[23]

Üçüncüsü: ABD Ortak Stratejik Hedef Planlama Kurmay Karargahı, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist devletlere karşı yürütülecek bir atom savaşının planlarını hazırlamış bulunuyor. ABD Savunma Bakanı Robert McNamara bu yılın başında şunu ifade etti: «... Bütün rapor dönemi boyunca, Sovyetler Birliği'ndeki hemen hemen bütün 'yumuşak' (yerüstü) ve 'yarı-pekiştirilmiş' (yarı-korunmuş) askeri hedefleri ve onların bütünüyle pekiştirilmiş füze üslerini imha etme yeteneğine sahiptik. Ayrıca şehirlere ve sanayi bölgelerine karşı harekatlarda kullanılabilen veya yedekte tutulabilen, iyi kamufle edilmiş güçlere sahibiz.»[24]

ABD, aynı zamanda sosyalist kampı hedef alan nükleer füze üsleri ağını genişletti ve füzelerle donatılmış denizaşırı nükleer denizaltılarının mevzilenmesini yoğun bir şekilde geliştirdi.

Öte yandan ABD kumandasındaki NATO birlikleri, bu yıl Alman Demokratik Cumhuriyeti ve Çekoslovakya sınırlarına kadar boğuya ilerledi.

Dördüncüsü: Kennedy Yönetimi, Asya, Latin Amerika ve Afrika'daki askeri etkinliklerini yoğunlaştırdı ve bu bölgelerdeki devrimci halk hareketlerine karşı koymak için kara, deniz ve hava kuvvetlerindeki «özel birlikler»in güçlendirilmesi doğrultusunda büyük çaba harcadı. ABD, Güney Vietnam'ı «özel savaş»ın deney alanına dönüştürmüştür ve orada 16 000'den fazla askerden oluşan bir güç bulundurmaktadır.

Beşincisi: Kennedy Yönetimi, savaş kumanda merkezlerini güçlendirdi. Barışçıl zamanlarda da en yüksek alarma geçme durumunu koruyan, kara ve hava kuvvetlerinden oluşan birimlerin de hizmetinde olduğu bir «ABD Vurucu Komandosu» şimdiden kurulmuştur. Böylece bu «ABD Vurucu Komandosu», bütün dünyada savaşlar çıkartmak için her an istenilen yere askeri birlikler yollayabilir. Yeraltı ve yerüstünde ulusal askeri kumanda merkezleri, aynı zamanda uçaklardan yönlendirilen bir «Acil Hava Kuvvetleri Komuta Birimi» ve savaş gemilerinden yönlendirilen bir «Acil Deniz Kuvvetleri Komuta Birimi» kurulmuştur.

Bütün bu olgular göstermektedir ki, ABD emperyalizmi çağımızın en gözü dönmüş militarizmi, yeni bir dünya savaşının en gözü dönmüş kundakçısı ve dünya barışının baş düşmanıdır.

Görüldüğü gibi, ABD emperyalistleri, Kruşçev'in incil vaazla-

rına ve övgü türkülerine rağmen, sevimli melekler haline gelmi yorlar; aynı zamanda Kruşçev'in yağlayıp ballamalarına ve tapın malarına rağmen, merhametli Buda'lar haline gelmiyorlr. Kruş çev, ABD emperyalistlerine yardım etmek için ne kadar çaba gös terirse göstersin, onlar Kruşçev'e en ufak bir minnettarlık bile göstermiyorlar. Bir dizi yeni saldırı ve savaş eylemleriyle sürekli olarak kendi barış kamuflajlarını açığa çıkarıyorlar, Kruşçev'in tokat atmaktan ve bu şekilde, Kruşçev'in ABD emperyalizmini yü rin gösteren aptalca teorilerinin iflasını gözler önüne sermekten usanmıyorlar. Bütün bunlar, ABD emperyalizminin gönüllü savu nucuları için çok acıdır.

YENİ BİR DÜNYA SAVAŞINI ÖNLEME OLANAĞI SORUNU

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalizmin yoğun bir şekilde yeni bir dünya savaşını hazırladığı ve böylece, böyle bir savaş tehlikesinin varolduğu bir olgudur. Biz, halk kitlelerinin bu olguyu kavratmak zorundayız.

Ama, yeni bir dünya savaşı engellenebilir mi?

Çinli komünistlerin bu sorundaki görüşü, öteden beri tamamen açıktır.

Mao Zedung yoldaş, İkinci Dünya Savaşının bitmesinden sonra, savaş sonrası dönemin uluslararası durumunu bilimsel olarak tahlil etti ve yeni bir dünya savaşının önlenebileceği tezini ortaya attı.

Daha 1946'da Mao Zedung yoldaş, Amerikalı kadın gazeteci Anna Louise Strong ile yaptığı ünlü görüşmesinde şunu tespit etti:

> «Ama ABD gericilerinin şimdi, İkinci Dünya Savaşından hemen sonra, ABD ile Sovyetler Birliği arasında savaş üzerine böylesine bir gürültü kopardıkları ve havayı zehirledikleri gerçeği; bizi, onların gerçek amaçları ile ilgilenmeye zorlamaktadır. Anti-Sovyet şiarların paravanası altında, onlar gerçekte kuduzca Amerikan işçilerine ve demokratlarına saldırıyorlar ve yayılmacılıklarının hedefi olan bütün ülkeleri köleleri haline getiriyorlar. Görüşümce Amerikan halkı ve Amerika'nın saldırı tehdidi altında bulunan bütün ülkelerin

halkları, Amerikan gericilerinin ve onların bütün ülkelerdeki uşaklarının saldırılarına karşı mücadele etmek için birleşmelidirler. Ancak bu mücadele kazanılırsa, bir üçüncü dünya savaşı önlenebilir, yoksa önlenemez.»[25]

Mao Zedung yoldaşın bu sözleri, uluslararası durumun o günlerdeki kötümser değerlendirmesine karşı yöneliyordu. ABD tarafından yönetilen emperyalistler ve bütün ülkelerin gericileri anti-Sovyet, anti-komünist ve halk düşmanı eylemlerini günbegün arttırıyorlar, sözümona «ABD ve Sovyetler Birliği arasındaki bir savaşın kaçınılmazlığı» ve «bir üçüncü dünya savaşının çıkmasının kaçınılmazlığı» üzerine propaganda yapıyorlardı. Çan Kay-şek gericileri de, Çin halkının gözünü korkutmak için bu propagandayı kullandılar. Bazı yoldaşlar, bu şantajlardan korktular, ABD emperyalistleri tarafından desteklenen Çan Kay-şek gericilerinin silahlı saldırıları karşısında zaafları ortaya çıktı ve karşı-devrimci savaşın karşısına kararlı bir şekilde devrimci savaşı koymaya cesaret edemediler. Mao Zedung yoldaşın görüşü farklıydı. O, dünyadaki gerici güçlere karşı sadece kararlı ve etkili bir mücadele yürütülürse, yeni bir dünya savaşının engellenebileceğini açıkladı.

Mao Zedung yoldaşın bu bilimsel tespiti, Çin devriminin büyük zaferi ile ispatlanmış durumdadır.

Çin Devriminin zaferi, sınıf güçlerinin uluslararası ilişkilerinde muazzam bir değişikliğe yolaçtı. Haziran 1950'de Mao Zedung yoldaş şunu tespit ediyordu:

«Emperyalist kamp tarafından savaş tehdidi hala vardır, üçüncü bir dünya savaşı olasılığı hala vardır. Fakat bir savaş tehlikesini engelleyebilecek, üçüncü bir dünya savaşının çıkmasını imkansız kılabilecek mücadele güçleri, çok hızlı olarak gelişmektedirler. Bütün dünyada insanların büyük çoğunluğunun siyasi bilinci yükselmektedir. Eğer bütün Komünist Partileri, birliğin mümkün olduğu bütün barış ve demokrasi güçleri ile birleşirse ve daima bu güçleri daha da genişletmeyi gözönünde bulundurursa, yeni bir dünya savaşı önlenebilir.»[26]

Mao Zedung yoldaş, kardeş Partilerin Kasım 1957'deki Konf
ransında, İkinci Dünya Savaşının bitiminden bu yana uluslararas
ilişkilerdeki değişikliklerin ayrıntılı bir çözümlemesini yaptı v
dünyada durumun yeni bir dönüm noktasına geldiğini ortaya koy
du. Bu durumu klasik bir Çin romanından aldığı bir mecaz ile be
rak bir şekilde tasvir etti: «Doğu rüzgarı, Batı rüzgarını yeniyor
ve şöyle devam etti:

> «Görüşümce, bugünkü durumun özelliği, «Doğu rüzgarını
> Batı rüzgarını yenmesi»dir, yani sosyalist güçlerin emperya
> list güçlere üstün olmasıdır.»[27]

Mao Zedung yoldaş, bu sonucu uluslararası sınıf ilişkilerin
çözümleyerek çıkardı. Çok berrak bir şekilde sosyalist kamp
uluslararası işçi sınıfını, Komünist Partileri, boyunduruk altında
ki halk kitlelerini ve ezilen ulusları, bütün barışsever insanları v
ülkeleri «Doğu rüzgarı» tarafına koydu ve «Batı rüzgarı»nı sade
ce emperyalizmin ve gericiliğin savaş güçleriyle sınırladı. Bu me
cazın siyasi anlamı çok berrak ve belirgindir. SBKP yöneticiler
ve onların taraftarlarının bu mecazı coğrafi, ırksal veya meteoro
lojik bir kavram olarak çarpıtmaları, sadece onların emperyaliz
min nezdinde lütuf kazanmak ve Avrupa ve Kuzey Amerika'da
milli şövenizmi kamçılamak için «Batı» saflarına katılmayı iste
diklerini göstermektedir.

Mao Zedung yoldaş, «Doğu rüzgarı, Batı rüzgarını yeniyor
şiarıyla esas olarak yeni bir dünya savaşının önlenmesi olasılığı
nın arttığını, sosyalist ülkelerin barışçıl koşullarda sosyalizmi in
şa edebilme olasılığının arttığını kanıtlamayı amaçlıyordu.

Mao Zedung yoldaşın bu tezleri, Çin Komünist Partisinin tu
tarlı bir şekilde izlediği görüşlerdir.

Buradan görüldüğü gibi, Çin Komünist Partisi'nin «yeni bi
dünya savaşını önleme imkanına inanmadığı»[28] şeklindeki iddia
SBKP yöneticilerinin kasıtlı olarak uydurduğu yalanlardan biri
dir.

Buradan görüldüğü gibi, üçüncü bir dünya savaşını önlem
imkanı üzerine tez, çok uzun bir süre önce Marksist-Leninistler
tarafından ileri sürülmüştür ve ilk olarak SBKP XX. Parti Kong

[illegible]inde ortaya konmamıştır, ve o Kruşçev'in bir «yaratısı» da değildir.

Peki, Kruşçev hiçbir şey yaratmadı mı? Pek tabii bazı şeyler ortaya koydu. Fakat ne yazık ki, onun sözümona yaratıları hiç de Marksist-Leninist değil, revizyonist şeylerdir.

Birinci olarak Kruşçev, üçüncü bir dünya savaşını önleme imkanını keyfince biricik olasılık olarak yorumluyor ve yeni bir dünya savaşı tehlikesi olmadığını iddia ediyor.

Marksist-Leninistlerin görüşüne göre, bizler yeni bir dünya savaşını önleme imkanına işaret ederken, aynı zamanda emperyalistlerin yeni bir dünya savaşı çıkarabileceği tehlikesini de vurgulamak zorundayız. Ancak her iki olasılığa birden aynı anda dikkat çekilirse, doğru bir siyaset izlenirse ve her iki olasılık için de hazırlık yapılırsa, halk kitlelerini dünya barışını koruma mücadelesi için etkin bir şekilde harekete geçirebiliriz. Yalnız böylece, emperyalistler dünya halklarını bir dünya savaşına zorlamaya kalktıklarında, sosyalist devletler ve halklar, diğer barışsever devletler ve halklar gafil avlanmaz ve bütünüyle hazırlıksız yakalanmazlar.

Fakat Kruşçev ve benzerleri, emperyalistler tarafından kışkırtılan yeni bir savaş tehlikesini gözler önüne sermeye karşı çıkıyorlar. Onların iddialarına göre, emperyalizm gerçekte barışsever hale gelmiştir. Bu, emperyalistlerin kitleleri uyutmasına, onların mücadele azminin felce uğratılmasına, emperyalistler tarafından kışkırtılan yeni bir savaş tehlikesine karşı uyanıklığın yitirilmesine yardım etmektedir.

İkinci olarak Kruşçev, keyfince yeni bir dünya savaşını önleme imkanını, bütün savaşların önlenmesi imkanı olarak yorumlamaktadır. Emperyalizm varoldukça, savaşların kaçınılmaz olduğu şeklindeki Leninist ilkenin geçerliliğini yitirmiş olduğunu belirtmektedir.

Yeni bir dünya savaşını önleme imkanı başka bir konu; devrimci savaşlar da dahil olmak üzere bütün savaşların önlenmesi imkanı bambaşka bir konudur. İkisini birbirine karıştırmak tamamiyle yanlıştır.

Emperyalizm varoldukça, insanın insan tarafından sömürüldüğü düzen varoldukça, savaşların çıkması için de zemin vardır. Bu,

Lenin tarafından ayrıntılı bilimsel incelemeler sonucu ortaya konulan nesnel bir yasadır.

Stalin 1952'de yeni bir dünya savaşını önleme imkanına işaret ettikten sonra şunu açıklıyordu: «Savaşların kaçınılmazlığını ortadan kaldırmak için, emperyalizmi yoketmek gereklidir.»[29]

Lenin ve Stalin haklıydılar, Kruşçev haksızdır.

Tarih bize, emperyalistlerin iki dünya savaşı ve bunun yanısıra çeşitli şekillerde pekçok savaş çıkarttığını öğretiyor. İkinci Dünya Savaşından bu yana, başını ABD'nin çektiği emperyalizmin saldırı ve savaş siyaseti, dünyanın her yerinde, herşeyden önce Asya, Afrika ve Latin Amerika'da ara vermeksizin çeşitli türlerde yerel savaşlar ve silahlı çatışmalar çıkardı.

Şurası açıktır ki, emperyalistler, özellikle ABD emperyalistleri, ulusal bağımsızlığını kazanmak veya korumak için mücadele eden ezilen halkları ve devletleri kanla bastırmak amacıyla kendi askeri birliklerini gönderdiklerinde veya uşaklarını kullandıklarında, ulusal kurtuluş savaşları kaçınılmazdır.

Lenin şöyle diyordu:

> «Emperyalizm altında ulusal savaşların her olasılığını yadsımak, teorik olarak yanlış, tarihi olarak apaçık yanlış, ve pratik olarak Avrupa şövenizmiyle eştir.»[30]

Şurası da açıktır ki, burjuva gericiler kendi ülkelerinde halkı silah zoruyla baskı altında tuttuklarında da, devrimci içsavaşlar kaçınılmazdır.

Lenin şöyle diyordu:

> «İçsavaşlar da savaştır. Sınıf mücadelesini kabul eden kişi, her sınıflı toplumda sınıf mücadelesinin doğal, belli şartlarda kaçınılmaz bir devamı, gelişmesi ve keskinleşmesi olan içsavaşları da kabul etmemezlik edemez. Bütün büyük devrimler bunu doğrulamaktadır. İçsavaşı yadsımak ya da unutmak, en aşırı oportünizme düşmek ve sosyalist devrimden vazgeçmek demek olurdu.»[31]

Tarihte devrimci savaşlar olmaksızın gerçekleşen hemen hiçbir büyük devrim yoktur. ABD Bağımsızlık Savaşı ve İçsavaşı bunun örnektir. Fransız Devrimi bir başka örnektir. Rus ve Çin Devrimleri de elbette diğer örneklerdir. Vietnam, Küba, Cezayir vb. devrimleri de herkesçe bilinen örneklerdir.

Karl Marx 1871'de, Birinci Enternasyonal'in 7. yıldönümü kutlamasında yaptığı konuşmasında, Paris Komünü'nden dersler çıkarırken, sınıf egemenliği ve sınıfsal baskının ortadan kaldırılmasının koşulları üzerine şunları söylüyordu:

> «... böyle bir değişikliğin tamamlanabilmesinden önce, proletarya diktatörlüğü gereklidir ve bunun ilk önkoşulu proletarya ordusudur. Emekçi sınıflar, kurtuluş hakkını savaş alanında kazanmak zorundadırlar.»[32]

Mao Zedung yoldaş 1938 de Marksist-Leninist teori temelinde Rus ve Çin devrimlerinin dersleri üzerine tartışırken, şu ünlü tezi ileri sürüyordu: «İktidar namlunun ucundadır.» Bugün bu tez de SBKP yöneticilerinin saldırı hedefi haline gelmiştir. Onlar bu tezin, Çin'in «savaş delisi» olduğunun kanıtı olduğunu söylüyorlar.

Değerli arkadaşlar, sizinkiler gibi iftiraları, Mao Zedung yoldaş ta 25 yıl önce çürütmüştü:

> «Marksist devlet öğretisi bakış açısından ordu, devlet iktidarının en önemli unsurudur. Her kim devlet iktidarını elegeçirmek ve elinde tutmak istiyorsa, güçlü bir orduya sahip olmak zorundadır. Bazıları bizimle, «savaşın herşeye kadir olduğu teorisinin» taraftarı olduğumuzu söyleyerek alay ediyorlar. Evet, biz devrimci savaşın herşeye kadir olduğu teorisinin taraftarıyız. Bu kötü değil, iyidir; Marksisttir.»[33]

Mao Zedung yoldaşın bu sözlerinde yanlış olan nedir? Sadece yüzyıllardan beri bütün dünya ülkelerinin burjuva ve proleter devrimleriyle kazanılmış tarihi tecrübeleri bütünüyle inkar edenler, Mao Zedung yoldaşın bu tezini reddedebilirler.

Çin halkı silahların yardımıyla sosyalist bir devlet iktidarı kurdu. Emperyalistler ve onların uşakları dışında herkes kolaylık-

[illegible] bütün iyi birşey, ve dünya barışının savunulmasında ve üçüncü bir dünya savaşının önlenmesinde önemli bir faktör olduğunu anlayabilir.

Marksist-Leninistler asla görüşlerini gizlemez. Biz, bütün ülkelerin halklarının devrimci savaşlarını tümüyle yürekten destekliyoruz. Lenin'in devrimci savaşlar konusunda söylediği gibi: «Tarihin tanıdığı bütün savaşlar içinde bu (devrimci savaş - ÇN), tek meşru, yasal, haklı ve gerçekten büyük savaştır.»[10] Eğer salt bu yüzden «savaş delisi» olmakla suçlanıyorsak, o zaman bu ancak bizim gerçekten boyunduruk altındaki halkların ve ezilen ulusların yanında olduğumuzu ve bizim gerçek Marksist Leninistler olduğumuzu kanıtlar.

Emperyalistler ve revizyonistler her zaman Bolşeviklere ve Lenin ve Stalin gibi devrimci önderlere «savaş delisi» diyerek küfür etmişlerdir. Bugün aynı şekilde bizlere de emperyalistler ve revizyonistler tarafından küfür ediliyor olması olgusu, tam da bizim Marksizm-Leninizmin devrimci bayrağını yükseklerde tuttuğumuzu göstermektedir.

Kruşçev ve diğerleri büyük gürültü koparark, emperyalizmin varolduğu koşullarda bile bütün savaşların önlenebileceği ve «silahların, orduların ve savaşların olmadığı bir dünya» yaratılabileceği iddiasını propaganda ediyorlar. Bu ise, çoktan yenilgiye uğratılmış Kautsky'nin «Ultra-emperyalizm» teorisinden başka birşey değildir. Onların amacı çok açık bir şekilde şundan oluşmaktadır: Emperyalizmin varlığı koşullarında ebedi barışın sağlanabileceğine, bütün ülkelerin halklarını inandırmak; böylece emperyalizme ve onun uşaklarına karşı, devrimleri, ulusal kurtuluş savaşlarını ve devrimci içsavaşları ortadan kaldırmak ve gerçekte bu yolla yeni bir savaş hazırlığı için emperyalizme yardım etmek.

ATOM FETİŞİZMİ VE ATOM ŞANTAJI — MODERN REVİZYONİZMİN TEORİK TEMELİ VE ONUN SİYASETİNİN YOL GÖSTERİCİSİ

Savaş ve barış konusunda SBKP yöneticilerinin ortaya koyduğu teorinin özünü, nükleer silahların ortaya çıkmasının, herşeyin, bu arada sınıf mücadelesinin yasalarını da değiştirdiği tezi oluşturmaktadır.

SBKP Merkez Komitesinin Açık Mektubunda şöyle deniyor: «Bu yüzyılın ortalarında yaratılan nükleer silahlar ve roket silahları, daha önceki savaş anlayışlarını tamamiyle değiştirmiştir.» Bu silahlar, bu anlayışları nasıl değiştirdiler?

SBKP yöneticilerinin görüşüne göre, nükleer silahların ortaya çıkışı ile, haklı ve haksız savaşlar arasında artık fark yoktur. Onlar şöyle diyorlar: «Atom bombası... sınıf farkı tanımaz», «Atom bombası... emekçilerle emperyalistler arasında ayrım yapmaz, her tarafı mahveder ve bu şekilde de yıkılan her tekelciye karşılık milyonlarca işçinin ölümüne neden olur.»[35]

SBKP yöneticilerinin görüşüne göre, nükleer silahların ortaya çıkışı ile, boyunduruk altındaki kitleler ve ezilen halklar devrimden vazgeçmek, haklı devrimci halk savaşlarından ve ulusal kurtuluş savaşlarından kaçınmak zorundadırlar, yoksa bu savaşlar insanlığı yokedecektir. Onlar şöyle diyorlar: «... herhangi bir küçük 'yerel savaş', dünya savaşını alevlendiren bir kıvılcım olabilir» ve «Bugün herhangi bir savaş, başlangıçta sıradan, nükleer olmayan bir savaş olarak çıkmış olsa bile, yıkıcı bir roket ve atom savaşına dönüşebilir.»[36] Bu ise, «kendi Nuh Gemimizi, yeryüzümüzü yoketmek» demektir.

SBKP yöneticilerinin görüşüne göre, sosyalist devletler emperyalist nükleer şantaj ve savaş tehditleri karşısında direnmemeli, bilakis diz çökmelidirler. Kruşçev şöyle diyor:

> «Hiç kuşkusuz, savaşlara kaynaklık eden kapitalist sistem, eğer termo-nükleer bir dünya savaşı emperyalist manyaklar tarafından başlatılırsa, bu sistemin kaçınılmaz olarak yokolmasına yolaçacaktır. Ama termo-nükleer bir dünya felaketi, sosyalist ülkelere, tüm dünyada sosyalizm mücadelesine bir

yarar getirecek midir? Ancak olgulara bilinçli olarak gözlerini kapayanlar böyle düşünebilirler. Marksist-Leninistler ise, komünist uygarlığın, dünya kültür merkezlerinin yıkıntıları üzerinde, çöle dönmüş ve nükleer serpinti ile zehirlenmiş topraklar üzerinde inşa edileceğini öneremezler. Birçok halklar açısından sosyalizm sorununun gündemden kalkacağının, çünkü bu halkların cismen yerküremizden silineceğinin sözünü bile etmiyoruz.»[37]

Kısacası, SBKP yöneticilerinin görüşüne göre, atom silahlarının ortaya çıkması ile, sosyalist kamp ile emperyalist kamp arasındaki çelişki, kapitalist ülkelerde proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki, ve ezilen uluslar ile emperyalizm arasındaki çelişkilerin tümü ortadan kalkmıştır. Bugün artık dünyada sınıf çelişkileri yoktur. Onlar günümüz dünyasındaki çelişkileri bir tek çelişkiye; kendi hayallerindeki, bir yanında emperyalizm ile ezilen sınıflar ve ulusların birlikte hayatta kalması dedikleri şey ile, diğer yanında bunların toptan yokolması bulunan çelişkiye indirgemektedirler.

SBKP yöneticilerine kalsa, Marksizm-Leninizm, Açıklama ve Bildirge, Sosyalizm ve Komünizm, hepsi çöplüğe atılmıştır.

«Pravda» ne kadar da dürüstçe ortaya koyuyor: «Eğer kafa kesilirse, ilkeler ne işe yarar?»![38]

Bu, Rus Devrimleri ve Ekim Devriminin zaferi uğruna gericilerin kılıç darbeleri altında can veren devrimcilerin, anti-faşist savaşta yiğitçe canlarını veren bütün savaşçıların, emperyalizme karşı mücadele ve ulusal bağımsızlığı kazanmak için kanlarını döken bütün kahramanların ve her dönemdeki devrim şehitlerinin budala olduğu iddiasıyla eşanlamlıdır. Bunların, ilkeler uğruna başlarını vermelerine ne gerek vardı ki?

Bu, baştan sona döneklerin felsefesidir. Bu, ancak döneklerin itiraflarında bulunabilecek utanmazca bir tespittir.

Atom fetişizmi ve atom şantajı «teorisi»ni kendilerine kılavuz edinen SBKP yöneticileri, dünya barışını savunmanın yolunun, zamanımızın bütün barış güçlerinin birleşerek ABD emperyalizmine ve onun uşaklarına karşı en geniş birleşik cepheyi kurmasından değil, bütün sorunların iki büyük nükleer güç ABD ve Sov-

yetler Birliği'nin işbirliği ile çözülmesinden geçtiğini iddia etmektedirler.

Kruşçev şöyle diyor:

> «Biz (ABD ve Sovyetler Birliği) dünyanın en güçlü devletleriyiz ve barış uğruna birleştiğimizde hiçbir savaş olmaz. Buna rağmen bir çılgın savaş isterse, onu susturmak için parmağımızla tehdit etmemiz yeterli olacaktır.»[39]

SBKP yöneticilerinin, düşmanları dost olarak görmek için nerelere geldiğini herkes buradan açıkça görebilir.

SBKP yöneticileri yanlışlarını gizlemek için, ÇKP'nin çizgisine yalan ve iftiralarla saldırmaktan geri kalmıyorlar. Çin Komünist Partisi'nin, tüm halkların ulusal kurtuluş savaşlarının ve devrimci içsavaşlarının desteklenmesini savunmakla, onun yeni bir nükleer dünya savaşı kışkırtmak istediği şeklindeki görüşleri ısrarla ve inatla savunmaya devam ediyorlar.

Bu hayal ürünü bir yalandır.

Çin Komünist Partisi geçmişten beri, sosyalist ülkelerin, bütün halkların devrimci mücadelelerini, ulusal kurtuluş savaşları ve devrimci içsavaşlar da dahil, aktif bir şekilde desteklemesi gerektiğini savunmaktadır. Böyle yapmamak, proleter enternasyonalist yükümlülükleri yadsımak demek olurdu. Aynı zamanda biz, boyunduruk altındaki kitlelerin ve ezilen ulusların, ancak kendi kararlı devrimci mücadeleleri ile özgürlüklerine kavuşabilecekleri ve bunu onların yerine başkalarının yapamayacağı görüşündeyiz.

Biz geçmişten beri, sosyalist devletlerin ulusal kurtuluş savaşlarını ve halkların devrimci içsavaşlarını desteklemek için atom silahları kullanmamaları gerektiği ve buna ihtiyaçları olmadığı görüşündeyiz.

Biz geçmişten beri, sosyalist devletlerin nükleer üstünlüğü elde etmesi ve koruması gerektiği görüşündeyiz. Emperyalistleri bir nükleer savaş çıkartmaktan ancak bu alıkoyabilir ve atom silahlarının tümüyle yasaklanması ancak böyle sağlanabilir.

Biz tutarlı bir şekilde, sosyalist bir devletin elindeki atom

silahlarının, emperyalist nükleer tehditlere karşı koymak için da ima ve yalnızca savunma silahları olabileceği görüşündeyiz. Sos yalist bir devlet kesinlikle atom silahlarını ilk kullanan olma malı, bunlarla oynamamalı, atom şantajlarına girişmemeli ya da atom silahları ile kumar oynamamalıdır.

Biz, SBKP yöneticilerinin, halkların devrimci mücadelelerini desteklemeyi reddeden yanlış tavırlarına olduğu gibi, onların atom silahları sorunundaki yanlış görüşlerine de karşıyız. SBKP yöneticileri kendi yanlışları üzerine kafa yoracakları yerde, bizi Sovyetler Birliği ile ABD'nin «karşı karşıya çatışması»nı[40] istemekle, Sovyetler Birliği ile ABD'ni bir atom savaşına sürüklemek istemekle suçlamaktadırlar.

Bizim cevabımız şudur: Hayır arkadaşlar. Sansasyon yaratıcı iftiralarınıza bir son verin. Çin Komünist Partisi yalnızca laf ta Sovyetler Birliği ile ABD'nin «doğrudan çatışmasına» kararlılıkla karşı çıkmakla kalmamakta, aynı zamanda eylemleri ile de iki büyük güç SSCB ve ABD'nin doğrudan bir silahlı çatışmasını önlemek için çaba göstermektedir. Koreli yoldaşlarla omuz omuza savaştığımız ABD saldırısına karşı Kore Savaşında ve Tayvan Boğazı'nda ABD'ye karşı verdiğimiz mücadelede, her keresinde gerekli ağır fedakarlıkları üstlenerek sosyalist kampın en ön savunma hattında durduk — Sovyetler Birliği'nin geri hatlarda durmasını sağlamak için. Bugün böylesine yalanları piyasaya süren SBKP yöneticilerinde proleter ahlakın izi bile kalmış mıdır?

Şu veya bu ülkeye anti-emperyalist mücadelede yardım etmek için atom silahlarını kullanmak istemekle sık sık övünenler ise gerçekte biz değil, SBKP yöneticileridir.

Herkes biliyor ki, ezilen halklar ve uluslar atom silahlarına sahip değillerdir, ve devrim yapmak için onları kullanamazlar, böyle yapmalarına gerek de yoktur. SBKP yöneticileri, ulusal kurtuluş savaşlarında ve içsavaşlarda iki taraf arasındaki savaş hattının çoğu kez kesin ve berrak olmadığını, bu nedenle nükleer silahların kullanılmasının sözkonusu olmadığını teslim ediyorlar. SBKP yöneticilerine sormak istiyoruz: o halde sosyalist bir devletin, halkların devrimci mücadelelerini atom silahları ile desteklemeye niye ihtiyacı var?

SBKP yöneticilerine şunu da sormak istiyoruz: Sosyalist bir devlet, ezilen halkları veya ulusları devrimci mücadelelerinde atom silahları ile nasıl destekleyebilir? Ulusal kurtuluş savaşının ya da devrimci içsavaşın sürdüğü bölgelerde nükleer silahları kullanarak, hem devrimci halka hem de emperyalistlere nükleer darbeler mi vuracaktır? Veya konvansiyonel bir saldırı savaşı yürüten bir emperyalist devlete karşı, sosyalist bir devlet atom silahını ilk kullanan mı olacaktır? Her iki durumda da sosyalist bir devletin nükleer silah kullanması kesinlikle kabul edilemez.

Olgu şudur ki, SBKP yöneticileri atom silahları ile oynayıp dururken, halkları anti-emperyalist mücadelelerinde gerçekte desteklemek diye bir sorunları yoktur.

Onlar bazen ucuz prestij kazanmak için, hiçbir zaman yerine getirmeyi düşünmedikleri içi boş açıklamalarda bulunuyorlar.

Örneğin Karayipler krizinde olduğu gibi, bazen oportünist spekülasyonlarla dolu, içten pazarlıklı amaçlara hizmet eden, sorumsuz bir nükleer kumara girişiyorlar.

Fakat kendi atom şantajları farkedilir ve karşı bir atom şantajı ile cevaplandırılır cevaplandırılmaz, birbiri arkasına adımlarla geri çekiliyorlar, maceracılıktan teslimiyete geçiyorlar ve bu nükleer kumarda herşeylerini yitiriyorlar.

Şuna işaret etmek istiyoruz ki, yüce Sovyet halkı ve yüce Sovyet Kızıl Ordusu dünya barışının korunmasında eskiden olduğu gibi büyük bir güç olmaya devam etmektedir, ilerde de öyle olacaktır. Fakat Kruşçev'in atom fetişizmi ve atom şantajı üzerine kurulu askeri teorileri bütünüyle yanlıştır.

Kruşçev salt atom silahlarını görüyor. Ona göre: «Günümüzdeki savaş tekniğinin gelişmesine bakıldığında, Hava Kuvvetleri ve Deniz Kuvvetleri önceki önemlerini yitirmişlerdir. Bu kuvvet türleri azaltılmamakta, bilakis yerleri (başka silahlarla — ÇN) doldurulmaktadır.»[41]

Karada savaş görevlerini yerine getiren askeri birlikler ve askerler ise tabii ki daha da önemsizdir. Kruşçev'e göre: «Günümüzde bir ülkenin savunma yeteneğini, kaç askerin silah altında olduğu, kaç kişinin üniforma giydiği belirlemiyor, ... bir ülkenin savunma yeteneği tayin edici ölçüde, sahip olduğu ateşgücüne ve sevkiyat araçlarına bağlıdır.»[42]

Milis kuvvetlerinin ve halk kitlelerinin önemi ise sözü bile edilmeyecek kadar azdır. Kruşçev, şu meşhur sözün sahibidir: Modern silahlara sahip bizler için milis kuvvetleri artık askeri birlikler değil, ancak bir et yığınıdırlar[43].

Kruşçev'in tüm bu askeri teorileri, Marksizm-Leninizmin savaş ve ordu öğretilerine taban tabana zıttır. Onun yanlış teorilerini izlemek, zorunlu olarak ordunun dağılmasına ve kendini moral bakımdan silahsızlandırmaya götürecektir.

Kruşçev'in yanlış askeri stratejisini kabul edecek olan herhangi bir sosyalist devlet, apaçık ki kendisini son derece tehlikeli bir duruma sokacaktır.

Kruşçev istediği kadar kendine «barışın büyük savunucusu» gibi payeler versin, kendine barış ödülleri versin, kahramanlık madalyaları taksın, kendisini istediği kadar övsün, o hiçbir şekilde nükleer silahlarla tehlikeli bir şekilde oynadığını ya da emperyalist atom şantajları karşısında yaltaklanırcasına boyuneğdiğini gizleyemez.

MÜCADELE Mİ? TESLİMİYET Mİ?

Dünya barışı ancak halklar tarafından mücadele ile elde edilebilir, emperyalistlerden dilenerek değil. Barış, ancak halk kitlelerine dayanarak ve emperyalist saldırı ve savaş siyasetine dişe diş karşı koyarak etkili bir şekilde korunabilir. Doğru siyaset budur.

Mücadelede düşmanın karşısına aynı silahlarla çıkmak, Çin halkının emperyalizme ve uşaklarına karşı verdiği uzun, süreli mücadelesinden çıkardığı önemli bir sonuçtur.

Mao Zedung yoldaş şöyle der:

> «Çan Kay-şek, halkın elinden iktidarın en küçük parçası, en küçük kazanım bile koparılıp alınmalıdır şeklinde davranıyor. Ya bizler? Bizim siyasetimiz, düşmanın karşısına aynı silahlarla çıkmak ve her karış toprak için mücadele etmektir. Biz de Çan Kay-şek gibi davranıyoruz.»[44]

Ve şöyle devam eder:

> «Çan Kay-şek her zaman halkı savaşa zorlamak istiyor. Sol eliyle kılıcı kavrıyor, sağ eliyle diğer kılıca uzanıyor. Biz de onun örneğini izleyerek, kılıçları elimize alıyoruz.»[45]

1945 yılında ülkedeki siyasi durumu tahlil ederken, Mao Zedung yoldaş şöyle diyordu:

> «'Aynı silahla mukabele etmek' duruma bağlıdır. Bazen, görüşmelere gitmemek de aynı silahla mukabele etmektir, bazen, görüşmelere gitmek aynı silahla mukabele etmektir... Bize saldırılırsa, biz de buna karşı saldırıyla cevap veririz, fakat bizim karşı saldırımız barışı sağlamak içindir. Bizim kurtarılmış bölgelerimize saldırmaya kalkışan gericilere hatırı sayılır darbeler vurmaksızın, barış gelmez.»[46]

Mao Zedung yoldaş, Çin Devriminin 1924-1927 yenilgisinden şu tarihi dersleri çıkarıyordu:

> «Halka yöneltilen karşı-devrimin saldırılarına karşı, Çen Dusiu, direniş göstermek ve her karış toprak için savaşmak doğru çizgisini izlemedi ve bunun sonucunda 1927 yılında halk tarafından kazanılmış haklar birkaç ay içinde tekrar bütünüyle kaybedildi.»[47]

Çinli komünistler düşmana aynı silahlarla mukabele etmeyi anlıyorlar ve bu siyasete bağlı kalıyorlar. Biz hem teslimiyetçiliğe, hem de maceracılığa karşıyız. Bu doğru siyaset, Çin devriminin zaferini güvence altına aldığı gibi, Çin halkının devrimin zaferinden sonra emperyalizme karşı verdiği mücadelede büyük başarılar kazanmasını sağladı.

Tüm devrimci halklar, Çinli komünistler tarafından ortaya koyulan bu doğru mücadeleci siyasi çizgiyi onaylıyor ve selamlıyorlar. Bütün emperyalistler ve gericiler ise bu çizgiden korkuyor ve nefret ediyorlar.

Çin Komünist Partisi tarafından ortaya koyulan, düşmana aynı silahlarla mukabele etme çizgisine, SBKP yöneticileri öfkeli

bir biçimde saldırıyorlar. Bu ise ancak SBKP yöneticilerinin hiçbir şekilde emperyalizme karşı durmak istemediklerini kanıtlar. Onların düşmana aynı silahlarla mukabele etme çizgisine saldırı ve küfürleri, sadece onların emperyalistlerin her dediğini yerine getirmeye hazır olmak ve onlara teslim olmak şeklindeki yanlış çizgilerini örtmek içindir.

SBKP yöneticileri, emperyalizme aynı silahlarla mukabele edilirse, bunun uluslararası gerginliğe yolaçacağını iddia ediyorlar. Ne kadar da korkunç!

Bu mantığa göre, emperyalistlerin diğerlerine saldırması ve onları tehdit etmesi caizdir, ama emperyalist saldırıya maruz kalanların mücadele etmesi caiz değildir; emperyalistler diğerlerini baskı altında tutabilmeli, ama ezilenler buna karşı direnç göstermemelidir. Bu, emperyalizmin saldırganlık suçlarını çıplak bir şekilde aklama çabasıdır. Bu, kesinlikle orman kanunu felsefesidir.

Uluslararası gerginlik, emperyalist saldırı ve savaş siyasetinin ürünüdür. Bütün ülkelerin halkları tabii ki emperyalist saldırı ve tehditler karşısında kararlılıkla mücadele etmek zorundadırlar. Olgular kanıtlıyor ki, emperyalistler ancak mücadele yoluyla geri çekilmeyc zorlanabilir, uluslararası gerginlik ancak mücadele yoluyla yumuşatılabilir. Emperyalistler karşısında birbiri ardına geri çekilmelerle gerçek yumuşama sağlanamaz, ancak yeni saldırılar için cesaret verilir.

Biz eskiden beri emperyalizm tarafından uluslararası gerginlikler yaratılmasına karşıyız ve yumuşamadan yanayız. Oysa emperyalistler her yerde saldırılar düzenlemek ve gerginlikler yaratmak sevdasındadırlar. Son tahlilde bu, ancak onların umduklarının tersini bulmalarına yolaçacaktır.

Mao Zedung yoldaş şöyle der:

> «ABD emperyalistleri, gergin durumların daima kendi yararlarına olduğunu zannediyorlar. Gerçekte ise ABD'nin yarattığı gerilim, onların beklentilerinin tersine dönüştü, bu durum bütün dünya halklarının ABD saldırılarına karşı ayaklanmasına yolaçtı.»[48]

Devamla:

> «ABD tekelci grupları saldırı ve savaş siyasetini inatla sürdürmekte devam ederlerse, günün birinde dünya halkları onları idam sehpasına götürecektir.»[49]

1957 Açıklaması isabetli bir şekilde şöyle demektedir: «Bu halk düşmanı, saldırgan emperyalist güçler bu siyasetleri ile kendi sonlarını hazırlıyorlar, kendi mezar kazıcılarını yaratıyorlar.»

Bu, tarihin diyalektiğidir. Emperyalizmi kutsal ilan edenler, bu gerçeği çok zor kavrayabilirler.

SBKP yöneticileri, Çin Komünist Partisinin düşmana aynı silahla mukabele etmeyi savunduğu için, görüşmeleri reddettiğini iddia ediyorlar. Bu da saçmadır.

Biz tutarlı bir şekilde, her şart altında karşılıklı görüşmeleri reddedenlerin, kesinlikle Marksist-Leninist olmadığı görüşündeyiz.

Çinli Komünistler devrimci içsavaş sırasında birçok kez Guomindang ile görüşmeler yaptılar. Hatta Çin'in kurtuluşundan kısa bir süre önce bile Çinli komünistler görüşmeleri reddetmediler.

Mao Zedung yoldaş Mart 1949'da şöyle diyordu:

> «Barış görüşmeleri genel de olsa yerel de olsa, böyle bir duruma hazırlıklı olmalıyız. Çapraşık durumlardan korktuğumuz ve karışık durumlardan kaçınmak istediğimiz gerekçesiyle görüşmeleri reddetmemeliyiz, berrak bir tavır hazırlamaksızın da görüşmelere girmemeliyiz. İlkelere bağlı kalmalıyız, ama ilkelerimizi hayata geçirmek için, izin verilebilir ve gerekli esnekliğe de sahip olmalıyız.»[50]

Uluslararası alanda, emperyalistlere ve gericilere karşı mücadelede Çinli komünistler, görüşmeler konusunda yine aynı doğru tavrı takınmaktadırlar.

Mao Zedung yoldaş, Ekim 1951'de Kore'deki ateşkes görüşmeleri bağıntısında şunları söylüyordu:

«Kore sorununun barışçıl yollarla çözülmesi gerektiğini çok önceden açıklamıştık. Bu görüşümüzü bugün de sürdürüyoruz. Ancak eğer ABD Hükümeti adil ve makul bir temelde sorunu çözmeye hazır ise, ve eskiden olduğu gibi bütün olası kışkırtıcı araçlarla görüşmeleri sabote etmeye ve engeller çıkarmaya çalışmaz ise, Kore'deki ateşkes görüşmelerinin başarıya ulaşması mümkündür. Aksi halde mümkün değildir.»[51]

Görüşmeler sırasında kararlı bir mücadele ile, ABD emperyalistleri Kore'de ateşkes anlaşmasını kabul etmek zorunda kaldılar.

Biz 1954 Cenevre Konferansına aktif bir şekilde katıldık ve Hindiçini'de barışın yeniden sağlanmasına katkıda bulunduk.

Biz, Tayvan topraklarımızı hala işgal altında tutan ABD ile de görüşmelerden yanayız. Büyükelçiler düzeyindeki Çin-Amerikan görüşmeleri şimdi sekiz yılı aşkın bir süredir devam etmektedir.

Biz, Laos sorununu görüşmek üzere toplanan 1951 Cenevre Konferansına da aktif bir şekilde katıldık ve Laos'un bağımsızlığını ve tarafsızlığını gözeten Cenevre Anlaşması'nın imzalanması için çaba harcadık.

Çinli komünistler, SBKP yöneticilerinin emperyalist devletler yöneticileriyle görüşmeler yürütmesine karşı oldukları bir sırada, bizzat kendilerinin emperyalist güçlerle görüşmeler yapmalarını caiz mi buluyorlardı?

Tabii ki hayır!

Gerçekte biz, Sovyet Hükümetinin emperyalist güçlerle dünya barışının korunmasına katkıda bulunan ve ona zarar vermeyen bütün görüşmelerini her zaman aktif bir şekilde desteklerdik.

Mao Zedung yoldaş 14 Mayıs 1960'da şöyle diyordu:

«Biz bu zirve konferansının yapılmasını, bu tür bir konferans başarılı olsun ya da olmasın, başarıları küçük ya da büyük olsun, destekliyoruz. Ne var ki dünya barışının kazanıl-

ması esas olarak çeşitli ülke halklarının kararlı mücadelesine bağlıdır.»[52]

Biz emperyalist devletler ile görüşmelerden yanayız. Fakat hiç bir zaman Kruşçev gibi dünya barışı için bütün ümitlerimizi görüşmelere bağlamayacak, böyle görüşmeler hakkında hayaller yaymayacak ve böylece halkların mücadele azmini felce uğratmayacağız.

Doğruyu söylemek gerekirse, görüşmeler konusunda Kruşçev'inki gibi yanlış bir yaklaşım, bizzat bu görüşmeler için de zararlıdır. Kruşçev emperyalistlere tavizler verdikçe, onlara yaltaklanmak için çaba gösterdikçe, emperyalistlerin iştahı o denli artacaktır. Kendisini tarihteki en büyük görüşme yanlısı olarak gören Kruşçev, her defasında, sevgisi karşılık bulmayan bir sevgili durumuna düşüyor ve sık sık alay konusu oluyor. Sayısız tarihi olgular kanıtlıyor ki, emperyalistler ve gericiler teslimiyetçilerin zevahiri kurtarmasını hiç de düşünmüyorlar.

BARIŞI SAVUNMANIN YOLU VE SAVAŞA GÖTÜREN YOL

Toparlanırsa, savaş ve barış sorununda bizimle SBKP yöneticileri arasındaki farklılık, iki farklı çizgi arasındaki farklılıktır: Emperyalizme karşı mücadele etmek ya da etmemek, devrimci mücadeleleri desteklemek ya da desteklememek, dünya halklarını emperyalizmin savaş planlarına karşı seferber etmek ya da etmemek, Marksizm-Leninizme bağlı kalmak ya da kalmamaktır.

Bütün diğer gerçekten devrimci partiler gibi, Çin Komünist Partisi emperyalizme karşı mücadelede ve dünya barışının korunması mücadelesinde her zaman en ön safta yeralmaktadır. Görüşümüze göre, dünya barışını korumak için, emperyalizm sürekli teşhir edilmek, başta ABD olmak üzere emperyalizme karşı mücadele için halk kitleleri seferber edilmek ve örgütlenmek zorundadır. Bu konuda sosyalist kampın gücünün gelişmesine, proletarya ve tüm ülkelerin emekçilerinin devrimci mücadelelerine, ezilen ulusların kurtuluş mücadelesine, tüm barışsever halk-

lar ve devletlerin mücadelesine ve ABD emperyalizmine ve uşaklarına karşı geniş birleşik cepheye dayanmak gereklidir.

Bizim bu çizgimiz, 1957 Açıklamasında ve 1960 Bildirgesinde tespit edilen bütün Komünist Partilerin ortak çizgisi ile uyum içindedir.

Halk kitlelerinin siyasi bilincini sürekli yükseltmek, dünya barışı uğruna mücadeleyi doğru yönde yaygınlaştırmak bu çizgiyle mümkündür.

Merkezinde sosyalist kamp olmak üzere, dünya barış güçlerini sürekli güçlendirmek, emperyalist savaş güçlerini ardarda yenilgiye uğratmak ve bu güçleri zayıflatmak bu çizgiyle mümkündür.

Halk devrimlerini sürekli yaygınlaştırmak ve emperyalizme kelepçe vurmak bu çizgiyle mümkündür.

ABD emperyalizmi ile diğer emperyalist güçler arasındaki çelişkiler de dahil olmak üzere, bütün yararlanılabilecek faktörlerden olumlu bir şekilde yararlanmak ve ABD emperyalizmini olabildiğince soyutlamak bu çizgiyle mümkündür.

ABD emperyalizminin atom şantajlarını boşa çıkarmak ve yeni bir dünya savaşı çıkarma planını suya düşürmek bu çizgiyle mümkündür.

Hem devrimde hem de dünya barışının sağlanmasında dünya halklarını zafere götüren çizgi budur. Dünya barışını korumanın emin ve başarılı yolu budur.

SBKP yöneticilerinin izledikleri çizgi, bizim çizgimize, bütün Marksist-Leninistler ve devrimci halkların ortak çizgisine taban tabana zıttır.

SBKP yöneticileri, esas darbeyi dünya barışının düşmanına yöneltecek yerde, sosyalist kampa yöneltiyor ve dünya barışının korunmasındaki esas güçleri zayıflatıyor ve baltalıyor.

SBKP yöneticileri sosyalist ülkeler halklarını atom şantajıyla korkutarak, onların ezilen halk kitlelerinin ve boyunduruk altındaki ulusların devrimci mücadelelerini desteklemesini yasaklamakta, böylece sosyalist kampı soyutlamakta ve halkların devrimlerini bastırmakta ABD emperyalizmine yardımcı olmaktadır.

SBKP yöneticileri, dünyanın boyunduruk altındaki halk kitlelerini ve ezilen uluslarını atom şantajı ile korkutmakta ve on-

ların devrim yapmasını yasaklamakta, ABD emperyalistleri ile devrim «kıvılcımını» söndürmek için işbirliği yapmakta, böylece ABD emperyalistlerinin sosyalist kamp ile ABD arasındaki ara-bölgede saldırı ve savaş siyasetini özgürce uygulamasını mümkün kılmaktadır.

SBKP yöneticileri bunun yanında, ABD'nin müttefiklerine gözdağı vermekte, onların ABD kontrolüne karşı mücadele etmesini yasaklamakta ve böylece ABD emperyalizminin bu ülkeleri köleleştirmesine ve kendi konumlarını güçlendirmesine yardımcı olmaktadır.

SBKP yöneticileri bu eylem çizgisiyle emperyalist saldırı ve savaş siyasetine karşı mücadeleden tamamiyle vazgeçmişlerdir.

SBKP yöneticileri bu eylem çizgisiyle ABD emperyalizmine ve uşaklarına karşı ve dünya barışının korunması uğruna birleşik cepheden tamamiyle vazgeçmişlerdir.

SBKP yöneticileri bu eylem çizgisiyle dünya barışının baş düşmanını değil, bilakis dünya barış güçlerini alabildiğine soyutlamaktadırlar.

SBKP yöneticileri bu eylem çizgisiyle gerçekte dünya barışının korunması için mücadele görevinden vazgeçmişlerdir.

Bu, yalnızca ABD emperyalizminin «dünya stratejisine» hizmet eden bir çizgidir.

Bu, dünya barışını korumanın yolu değil, bilakis savaş tehlikesini arttıran ve bizzat savaşa götüren yoldur.

Bugünün dünyası artık hiç de İkinci Dünya Savaşının öngünündeki gibi değildir. Artık güçlü bir sosyalist kamp vardır. Ulusal kurtuluş hareketi Asya, Afrika ve Latin Amerika'da fırtına gibi ilerlemektedir. Dünya halklarının siyasi bilinci oldukça yükselmiştir. Dünya devrimci halklarının gücü önemli ölçüde artmıştır. Sovyet halkı, sosyalist ülkelerin halkları ve tüm dünya halkları, kendi kaderleri hakkında karar verilmesini hiçbir zaman emperyalist savaş güçlerine ve onların borazancılarına bırakmayacaktır.

Emperyalistlerin ve bütün ülkelerin gericilerinin saldırıları ve savaş eylemleri, dünya halklarına siyasi bilinçlerini gittikçe arttırmalarını öğretmektedir. Toplumsal pratik, gerçeğin tek ölçütüdür. Bugün savaş ve barış sorununda yanlış görüşler besleyen-

lerin, emperyalistlerin verdiği olumsuz dersler sonrasında görüşlerini değiştireceklerine eminiz. Bu konuda umudumuz büyüktür.

Komünistler ve dünya halkları, emperyalist sahtekarlığı açığa çıkardıkları, revizyonistlerin yalanlarının içyüzünü anladıkları ve dünya barışını koruma sorumluluğunu üstlendikleri taktirde, emperyalistlerin yeni bir dünya savaşı çıkarma planlarını kesinlikle parçalayacaklarına ve dünya barışını koruyacaklarına eminiz.

BEŞİNCİ YORUMUN DİPNOTLARI

(1) *Lenin, İşçi ve Asker Delegeleri Sovyetleri II. Tüm-Rusya Kongresinde «Barış Üzerine Rapor», Eserler, c. 26*

(2) *Stalin, «Uluslararası Durum Üzerine», Eserler, cilt 6*

(3) *Stalin, «SBKP(B) MK'nin Haziran Plenumu Sonuçları Üzerine», Eserler, cilt 11*

(4) *Karl Kautsky, «Ulusal Sorunlar», Rusça baskı.*

(5) *Karl Kautsky, «Savunma Sorunu ve Sosyal-demokrasi», Dietz Yayınevi, Berlin 1928, s. 37*

(6) *a.g.e., s. 28*

(7) *Hugo Haase, Alman Sosyal-Demokrat Partisi'nin 1912 Chemnitz Kongresinde Emperyalizm Sorunu Üzerine Konuşma, «Sosyal-Demokrat Parti Kongreleri El Kitabı — 1910-1913», II. cilt, G. Birk Yayınevi, Münih, s. 234.*

(8) *Karl Kautsky, «Savaş ve Demokrasi», I, Dietz Yayınevi, Berlin 1932, s. XII.*

(9) *Bern 1919 Uluslararası Sosyalist Konferansı tarafından kabul edilen «Cemiyet-i Akvam Hakkında Karar»*, Birinci ve İkinci Enternasyonaller Üzerine Materyaller, *Rusça baskı, Moskova 1926, s. 378.*

(10) *Karl Kautsky, «Savaş İçinde Sosyal-Demokrasi»*, Die Neue Zeit, *2 Ekim 1914.*

(11) *Karl Kautsky, «Savaş ve Demokrasi», I, Dietz Yayınevi, Berlin 1932, s. XII.*

(12) *Karl Kautsky, «Sosyal-Demokrasinin Bir İlmihali»*, Die Neue Zeit, *13 Aralık 1893.*

(13) *Eduard Bernstein, Alman Sosyal-Demokrat partisi'nin 1912 Chemnitz Kongresinde Silahsızlanma Sorunu Üzerine Konuş-*

ma, «Sosyal-Demokrat Parti Kongreleri El Kitabı — 1910-1913», II. cilt, G. Birk Yayınevi, Münih, s. 9.

(14) Karl Kautsky, «Bir Kez Daha Silahsızlanma», Die Neue Zeit, 6 Eylül 1912.

(15) Karl Kautsky, «Savunma Sorunu ve Sosyal-Demokrasi», Dietz Yayınevi, Berlin 1928, s. 30.

(16) a.g.e., s. 25.

(17) Karl Kautsky, «Sosyalistler ve Savaş», Orbis Yayınevi, Prag 1937, s. 639.

(18) Lenin, «Savaşa ve Kendi Hükümetlerinin Safına Geçen Sosyalistlere Karşı Mücadeleyi Destekleyen İşçilere», Eserler, cilt 23.

(19) Stalin, «SBKP(B) MK'nin Haziran Plenumu Sonuçları Üzerine», Eserler, cilt 11.

(20) N.S. Kruşçev, Kennedy'ye Mektup, 27 Ekim 1962.

(21) N.S. Kruşçev ve L. I. Brejnev'den J.F. Kennedy'ye Yeni Yıl Kutlama Mesajı, Izvestia, 3 Ocak 1963.

(22) J.F. Kennedy, Sekizinci Eski Askerler Günü'nde Konuşma, 11 Kasım 1961.

(23) J.F. Kennedy, Demokratik Parti'ye Bağış Toplama Yemeği'nde Konuşma, 30 Ekim 1963.

(24) Robert S. McNamara, ABD Temsilciler Meclisi Silahlı Kuvvetler Komitesine Açıklama, 30 Ocak 1963.

(25) Mao Zedung, «Amerikan Gazetecisi Anna Louise Strong ile Konuşma», Seçme Eserler, İng. Baskı, Yabancı Dillerde Yayınevi, Peking, 1961, cilt IV, s. 100.

(26) Mao Zedung, «Ülkenin Finansiyel ve Ekonomik Durumunda İyileşme Yönünde Temel Bir Dönüşüm İçin Mücadele Edin», Renmin Ribao, 13 Haziran 1950.

(27) «Emperyalizm ve Tüm Gericiler Kağıttan Kaplandır» Üzerine Mao Zedung Yoldaş, İng. Baskı, Yabancı Dillerde Yayınevi, Peking, 1963, s. 35.

(28) Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin Sovyetler Birliği'ndeki Tüm Parti Örgütlerine, Tüm Komünistlere Açık Mektubu, 14 Temmuz 1963.

(29) Stalin, «SSCB'nde Sosyalizmin Ekonomik Sorunları», İng. Baskı, Yabancı Dillerde Yayın Evi, Moskova 1952, s. 41.

(30) Lenin, «Proletarya Devriminin Askeri Programı», Eserler, c. 23.

(31) Aynı yerde.

(32) Marx/Engels, Eserler, cilt 17, s. 433, Dietz Yayınevi, Berlin 1962.

(33) Mao Zedung, «Savaş ve Strateji Sorunları», Seçme Askeri Yazı-

lar, *İng. Baskı, Yabancı Dillerde Yayınevi, Peking 1963, s. 273.*
(34) *Lenin, «Devrim Günleri» (3), Eserler, cilt 9.*
(35) *Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin Sovyetler Birliği'ndeki Tüm Parti Örgütlerine, tüm Komünistlere Açık Mektubu, 14 Temmuz 1963.*
(36) *N.S. Kruşçev, Radyo ve Televizyon konuşması, 15 Haziran 1961.*
(37) *N.S. Kruşçev, Almanya Sosyalist Birlik Partisi VI. Kongresinde Kutlama Konuşması, 16 Ocak 1963.*
(38) *«Sağduyudan Daha Sol»*, Pravda, *16 Ağustos 1963.*
(39) *N.S. Kruşçev, Amerikan Muhabiri C.L. Sulzberger ile 5 Eylül 1961'de Konuşma*, Pravda, *10 Eylül 1961.*
(40) *«Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi ve Çinli Yöneticilerin Bölücü Platformu», yazı kurulu makalesi,* Kommunist, *No. 14, 1963.*
(41) *N.S. Kruşçev, SSCB Yüce Sovyeti Oturumuna Rapor, Ocak 1960.*
(42) *Aynı yerde.*
(43) *N.S. Kruşçev, Kardeş Partiler Temsilcilerinin Bükreş Toplantısında Konuşma, 24 Haziran 1960.*
(44) *Mao Zedung, «Japonya'ya Karşı Direnme Savaşında Zaferden Sonra Durum ve Siyasetimiz»*, Seçme Eserler, *İng. Baskı, Yabancı Dillerde Yayınevi, Peking, 1961, cilt IV, s. 14.*
(45) *Aynı yerde.*
(46) *Mao Zedung, «Çungking Görüşmeleri Üzerine»*, Seçme Eserler, *İng. Baskı, Yabancı Dillerde Yayınevi, Peking, 1961, cilt IV, s. 56.*
(47) *Mao Zedung, «Japonya'ya Karşı Direnme Savaşında Zaferden Sonra Durum ve Siyasetimiz»*, Seçme Eserler, *İng. Baskı, Yabancı Dillerde Yayınevi, Peking, 1961, cilt IV, s. 16.*
(48) *Mao Zedung, Yüksek Devlet Konferansı'nın Oturumunda Konuşma,* Renmin Ribao, *9 Eylül 1958.*
(50) *Mao Zedung, «Çin Komünist Partisi Yedinci Merkez Komitesi İkinci Plenum Oturumuna Rapor»*, Seçme Eserler, *İng. Baskı, Yabancı Dillerde Yayınevi, Peking, 1961, cilt IV, s. 372.*
(51) *Mao Zedung, «Çin Halkının Siyasi Danışma Konferansı Birinci Ulusal Komitesinin Üçüncü Oturumunda Açış Konuşması»*, Renmin Ribao, *24 Ekim 1951.*
(52) *«Başkan Mao'nun Asya, Afrika ve Latin Amerika'dan Konuklarla Önemli Konuşmaları», Yabancı Dillerde Yayınevi, Peking 1960, 2. Baskı, s. 9.*
(49) *Aynı yerde.*

BARIŞ İÇİNDE BİRARADA YAŞAMA POLİTİKASININ BİRBİRİNE TABAN TABANA ZIT İKİ TÜRÜ

Sovyetler Birliği Komünist Partisi
Merkez Komitesinin
Açık Mektubu Üzerine
Altıncı Yorum

Renmin Ribao (*Halkın Günlüğü*) *ve Hungki*
(*Kızıl Bayrak*) *Yazı Kurulları*

(12 Aralık 1963)

Belli ki, SBKP XX. Parti Kongresinden sonra yoldaş Kruşçev ve diğerlerinin üzerinde en çok konuştukları sorun, barış içinde birarada yaşama sorunudur.

SBKP'nin önderleri, kendilerinin Lenin'in barış içinde birarada yaşama politikasına sadık kaldıklarını ve onu yaratıcı bir şekilde geliştirdiklerini durmaksızın iddia ediyorlar. Bütün ülke halklarının yıllar yılı devrimci mücadele içinde kazandıkları bir dizi zaferi kendi «barış içinde birarada yaşama» politikalarının kazanımları olarak hesaplarına geçiriyorlar.

Bağıra bağıra emperyalizmin, özellikle de Amerikan emperyalizminin barış içinde birarada yaşamayı onayladığına ilişkin iddialarının propagandasını yapıyor, keyfi bir biçimde Çin Komünist Partisini ve tüm diğer Marksist-Leninist Partileri barış içinde birarada yaşamaya karşı oldukları için lanetliyorlar. Hatta SBKP Merkez Komitesinin Açık Mektubu'nda, Çin'in emperyalizmle «savaşın zincirlerinden kurtarılması için yarışmaktan» yana olduğu saçma iddiası ileri sürülüyor.

SBKP önderleri Marksizm-Leninizmden, proletaryanın dünya devriminden, köleleştirilmiş kitlelerin ve ezilen halkların devrimci davasından vazgeçtikleri bol sayıda konuşma ve eylemleriyle, Leninist barış içinde birarada yaşama politikasına uygun davrandıklarını söylüyorlar.

Fakat «barış içinde birarada yaşama» gibi birkaç söz, gerçekten de SBKP önderleri Marksizm-Leninizme ihanet ederlerken onlara uğurlu bir muska hizmeti görebilir mi? Hayır, hiçbir şekilde göremez.

Önümüzde barış içinde birarada yaşama politikasının iki birbirine taban tabana zıt türü bulunuyor:

Bir yanda Lenin ve Stalin'in Çin Komünist Partisi de dahil, tüm Marksist-Leninistlerin savunduğu barış içinde birarada yaşama politikası; diğer yanda barış içinde birarada yaşamanın anti-Leninist bir politikası, Kruşçev ve diğerlerinin sorumlu oldukları «barış içinde birarada yaşama» temel çizgisi adı verilen politika.

Şimdi, Lenin ve Stalin'in barış içinde birarada yaşama politikalarının nasıl bir politika olduğunu, ve Kruşçev ve diğerlerinin «barış içinde birarada yaşama» temel çizgisi adını verdiklerinin nasıl birşey olduğunu inceleyelim.

LENİN VE STALİN'İN BARIŞ İÇİNDE BİRARADA YAŞAMA POLİTİKALARI

Sosyalist devletlerin farklı toplumsal düzenlere sahip ülkelere karşı bir barış içinde birarada yaşama politikası gütmeleri gerektiği görüşü, Lenin tarafından ortaya atılmıştır. Bu doğru politika, SBKP ve Sovyetler Birliği Hükümeti tarafından uzun süre Lenin ve Stalin önderliğinde izlenmiştir.

Ekim Devriminden önce dünyada tek bir sosyalist devlet bile yoktu, böylece doğal olarak sosyalist ve kapitalist devletler arasında barış içinde birarada yaşama sorunu diye bir sorun da yoktu. Fakat Lenin daha 1915 ve 1916 yıllarında emperyalizmin bilimsel bir tahlili temelinde şunu öngörmüştü: «Sosyalizm bütün ülkelerde aynı anda zafer kazanamaz. Sosyalizm önce bir ya da birkaç ülkede zafer kazanacak, diğerleri belli bir süre için burjuva ya da burjuva-öncesi (bir yapıda — ÇN) kalacaklardır.»[1] Demek ki, belirli bir dönemde sosyalist devletlerle, burjuva ve burjuva-öncesi devletlerin aynı zamanda var olduğu bir durum ortaya çıkacaktır. Sosyalist devletlerin yalnızca barışçıl bir dış politika izleyebilecekleri, sosyalist sistemin yapısında yatmaktadır. Lenin şöyle diyordu: «iktidarı ele geçirdiği taktirde, lafta bir barış politikası değil, gerçek bir barış politikası uygulayacak olan yalnız ve tek başına işçi sınıfıdır...»[2] Lenin'in bu bakış açıları, barış içinde birarada yaşama politikasının ideolojik temeli olarak kavranabilir.

Lenin Ekim Devriminin zaferinden sonra birçok kez dünyaya Sovyet Devletinin barışçı dış politikasını ilan etmişti. Fakat em-

peryalistlerin tek düşüncesi yeni doğan sosyalist cumhuriyeti beşikteyken boğmaktı ve böylece Sovyet Devletine karşı silahlı bir işgale giriştiler. Lenin'in tespit etmiş olduğu gibi, o günün koşulları şöyleydi: «Sosyalist Cumhuriyeti silahla savunmaksızın varolamazdık.»[3]

Büyük Sovyet halkı emperyalist silahlı işgali ancak 1920'de altetti. Sovyet Devleti ve emperyalist ülkeler arasında belirli bir görece denge oluştu. Uzun yıllar boyunca gücünü onlarla ölçtükten sonra, Sovyet Devleti kendine sağlam bir yer yapabildi ve savaş durumundan barışçıl inşaya geçmeye başladı. İşte Lenin tam da bu durumda barış içinde birarada yaşamaya ilişkin tezini ortaya attı. Gerçekten de emperyalizm o andan itibaren kendini Sovyet Devleti ile «birarada yaşama»ya zorunlu görmeye başladı.

Lenin'in yaşadığı dönemlerde bu denge halen son derece değişkendi, ve sosyalist Sovyet Cumhuriyeti ciddi biçimde kapitalizm tarafından kuşatılmıştı. Lenin defalarca, emperyalizmin saldırgan karakterinden dolayı, sosyalizmin kapitalizm ile barış içinde birarada yaşamasının uzun süre korunup korunamayacağı konusunda hiçbir garanti olmadığına dikkat çekmiştir.

O günün tarihsel koşullarında Lenin, farklı toplumsal düzenlere sahip devletlerin barış içinde birarada yaşamaları politikasının henüz ayrıntılarını belirleyememişti. Fakat büyük Lenin, zaten proletarya diktatörlüğünün ilk devleti için doğru dış politikayı tespit etmişti ve barış içinde birarada yaşama politikasının temel düşüncelerini de ortaya atmış bulunuyordu.

Lenin'in barış içinde birarada yaşama politikasına ilişkin temel düşünceleri nelerdi?

Birincisi: Lenin, sosyalist bir devletin varlığının emperyalizmin arzularına tümüyle ters düştüğünü tespit ediyordu. Gerçi sosyalist devlet, tutarlı bir biçimde barışçıl bir dış politika izler, fakat gene de emperyalizm hiçbir zaman onunla barış içinde birarada yaşamaya hazır değildir, o sosyalist devlete karşı mücadele etmek, hatta onu yoketmek için her olanaktan yararlanır, her çareye başvurur.

Lenin şöyle diyordu:

> «Uluslararası emperyalizm, gerek objektif durumu, gerekse kapitalist sınıfın kendisinde cisimleşmiş olan ekonomik çıkarları yüzünden, hiçbir koşul altında Sovyet Cumhuriyeti'yle geçinemezdi...»[4]

Lenin şunu da söylemişti:

> «... Sovyet Cumhuriyeti'nin sürekli olarak emperyalist devletlerin yanısıra varolacağı düşünülemez. Sonunda ya biri ya da diğeri zafer kazanacaktır. Ve bu son gelene kadar, Sovyet Cumhuriyeti ile burjuva devletler arasında bir dizi en korkunç cinsinden çatışma olması kaçınılmazdır»[5]

Bu yüzden Lenin, sosyalist devletin emperyalizm karşısında uyanıklığını, arttırmak zorunda olduğunu da tekrar tekrar vurgulamıştır. Şöyle diyordu:

> «... tüm işçi ve köylülerin özümsemeleri gereken ders, uyanık olmak, bize karşı en büyük nefretle dolu insanlar, sınıflar, hükümetlerle çevrili olduğumuzu hiç akıldan çıkarmamaktır. Şurasını unutmayalım ki, bir saldırıdan ancak kıl kadar uzakta bulunmaktayız.»[6]

İkincisi: Lenin, Sovyet Devletinin emperyalist devletlerle barış içinde birarada yaşamasının ancak mücadele yoluyla olanaklı olduğuna işaret etmiştir. Bu, Sovyet Devletinin doğru bir politika izlemesinden, dünya proletaryası ve ezilen halklarının yardımına dayanması, emperyalist çelişkilerden yararlanması ve (gücünü — ÇN) kendisini tekrar tekrar emperyalist devletlerle ölçmesinden kaynaklanmaktadır.

Lenin 1919 Kasım'ında şöyle diyordu:

> «Bu her zaman böyledir: İnsan rakibine darbeler indirirse, rakip barış yapmaya hazır olur. Avrupa'daki emperyalist

baylara defalarca barış yapmaya hazır olduğumuzu söyledik, fakat onlar Rusya'yı boyunduruk altına almanın rüyasını görüyorlardı. Nihayet şimdi, rüyalarının hiçbir zaman gerçek olmayacağını kavradılar.»[7]

Ve o 1921 yılında şu tespiti yapıyordu:

«... emperyalist devletler duydukları tüm nefrete ve Sovyet Rusya'nın üstüne çullanma arzularına karşın, bu düşünceyi terketmişlerdir, çünkü kapitalist dünyanın parçalanması gittikçe ilerlemekte, birlik giderek azalmakta, oysa ezilen sömürge ülkelerin sayıları bir milyara varan halklarının baskısı yıldan yıla, aydan aya, hatta haftadan haftaya güç kazanmaktadır.»[8]

Üçüncüsü: Lenin, barış içinde birarada yaşama politikasının uygulanması sırasında, kapitalist dünyanın çeşitli devletlerine karşı farklı bir politika uygulamıştır.

Lenin, emperyalizm tarafından aşağılanan ve ezilen halklarla dostça ilişkiler kurulmasına özel bir önem vermekteydi. O, «emperyalizmin boyunduruğu altında ezilen tüm halkların yaşamsal çıkarları birbiriyle uyum içindedir—, emperyalizmin bu dünya politikası, tüm ezilen halkların birbirlerine yakınlaşmalarına, birliklerine, dost olmalarına yolaçıyor» diyordu. O, Sovyet Devletinin barış çabaları, «SSCB'ye, giderek daha çok komşu devletle daha yakın ilişkiler içine girme konusunda giderek daha fazla fırsat verecektir»[9] diyordu.

Lenin şunları da söylemekteydi:

«Şimdi esas görevimiz, sömürücüleri yenmek ve sallananları kendi tarafımıza çekmektir; bu uluslararası bir görevdir. Sallananlara burjuva devletler olarak bizden nefret eden, fakat öte yandan ezilenler olarak iyisi mi bizimle barış içinde yaşamak isteyen bütün bir dizi burjuva devlet de dahildir.»[10]

Emperyalist devletlerle, örneğin ABD ile ilişkin olarak Le-

nin Amerika ile barışın temellerinin şunlar olduğunu söylüyordu:

> «Amerikan kapitalistleri bizi rahat bırakırlarsa... bizim tarafımızdan hiçbir engel çıkmaz. Amerikan (aynı zamanda her türden diğer) emperyalistleri tarafından ise (engel — ÇN), emperyalizmdir.

Dördüncüsü: Lenin'in ortaya koyduğu barış içinde birarada yaşama politikası, iktidara gelmiş olan proletaryanın, onunla çeşitli toplumsal düzenlere sahip devletler arasındaki ilişkileri düzenlediği bir politikadır. Lenin hiçbir zaman barış içinde birarada yaşama politikasını, bir sosyalist devletin dış politikasının tüm içeriği yapmamıştır. Açık bir biçimde, tekrar tekrar, bir sosyalist devletin en temel dış politika ilkesinin proleter enternasyonalizmi olduğunu belirtmiştir.

Lenin şöyle diyordu: «Sovyet Rusya'nın en büyük gururu, tüm dünya işçilerine kapitalizmi söküp atma konusundaki zorlu mücadelelerinde yardım etmektir.»[12]

Tüm savaşan ülkelere ilhaklar ve savaş ödentileri olmaksızın derhal barış öneren Ekim Devriminden sonra çıkartılan Barış Hakkındaki Kararname'de Lenin, tüm kapitalist ülkelerdeki sınıf bilinçli işçileri, «barış davasını ve böylece aynı zamanda emekçi ve sömürülen halk kitlelerinin her tür kölelikten ve sömürüden kurtarılması davasını, başarıyla sonuca ulaştırmak için bize çok yönlü, kararlı, sakınmasız canlı faaliyetleriyle yardım etmeye» çağırıyordu.[13]

Lenin'in SBKP(B) VII. Parti Kongresi için hazırladığı Program Taslağında (ilk karalamasında) açık ve anlaşılır bir biçimde, «gelişmiş ülkelerde sosyalist proletaryanın devrimci hareketinin desteklenmesi...» ve «tüm ülkelerdeki, özellikle sömürge ve bağımlı ülkelerdeki demokratik ve devrimci hareketin desteklenmesi...», partinin uluslararası politikasının önemli içeriği yapılıyordu.[14]

Beşincisi: Lenin'in görüşü, ezilen sınıflar ve ezilen uluslar için ezen sınıflar ve uluslarla barış içinde birarada yaşamanın olanaksız olduğuydu.

Komünist Enternasyonal'in İkinci Kongresinin Esas Görevleri Üzerine Tezler'de Lenin, şöyle der:

«Burjuvazi istediği kadar aydınlanmış ve demokratik olsun, bugün üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti kurtarmak için dolandırıcılık ve suç işlemekten, milyonlarca işçi ve köylüyü katletmekten korkmaz.»[15]

Lenin'in vardığı sonuca göre:

«... kapitalistlerin sömürülenlerin çoğunluğunun iradesine barışçıl bir biçimde tabi kılınmasına, sosyalizme reformlar yoluyla barışçıl bir geçişe ilişkin her düşünce, yalnızca burjuva darkafalılığının en aşırı bir kanıtı olmakla kalmaz, aynı zamanda işçilere doğrudan bir ihanet, kapitalist ücret köleliğini şirin göstermek, gerçeği inkar etmektir de.»[16]

Lenin birçok kez, emperyalizmin ulusların eşitliği adını verdiği şeyin nasıl bir kandırmaca olduğuna dikkat çekmiş ve şu tespiti yapmıştır:

«Cemiyet-i Akvam (Birleşmiş Milletler'in önceli olan kuruluş; «Völkerbund», «League of Nations» — ÇN) ve İtilaf Devletlerinin tüm savaş sonrası politikası, her tarafta, gerek gelişmiş ülkelerin proletaryasının, gerekse sömürge ve bağımlı ülkelerin tüm emekçi kitlelerinin devrimci mücadelesini güçlendirmekle ve kapitalizm koşullarında barışçıl bir birlikte yaşama ve ulusların eşitliğine ilişkin küçük-burjuva milliyetçi hayallerin yıkılıp gitmesini hızlandırmak yoluyla, bu gerçeği daha açık ve daha net bir biçimde ortaya çıkarmışlardır.»[17]

Yukarda ortaya konanlar, Lenin'in barış içinde birarada yaşama politikası üzerine temel düşünceleridir.

Stalin, Lenin'in barış içinde birarada yaşama politikasına bağlı kalmaktaydı. Otuz yıl boyunca Sovyetler Birliği yönetimini elinde tutan Stalin, sürekli bu barış içinde birarada yaşama politikasını uygulamıştı. O, yalnızca emperyalizm ve gericilik tarafından Sovyetler Birliği'ne karşı girişilen saldırgan savaş eylemleri ve silahlı provokasyonlar döneminde, kendini Büyük Anavatan Sava-

şına (girişmeye — ÇN) ve kendini savunma için karşı-darbeler indirmeye zorunlu gördü.

Stalin şunları tespit etmiştir: «Kapitalist ülkelerle olan ilişkilerimizin temeli, birbirine taban tabana zıt bu iki sistemin yanyana varolmasını mümkün görmemizdir.» Devamla, «... kapitalist ülkelerle barışçıl ilişkileri ayakta tutmak, bizim için vazgeçilmez bir görevdir.»[18]

Stalin bundan başka şunları da söylüyordu:

> «Kapitalist ve sosyalist sistem arasında barış içinde birarada yaşama, her iki tarafta işbirliği arzusu varolduğu, üstlenilen yükümlülükler kararlılıkla yerine getirildiği, diğer devletlerin eşitlik ve içişlerine karışmama ilkelerine saygı gösterildiği zaman, tümüyle olanaklıdır.»[19]

Stalin, Lenin'in barış içinde birarada yaşama politikasını tutarlılıkla izlerken; aynı zamanda, emperyalizme yaranmak için, halkların devrimlerini desteklemeyi reddetmeye kararlılıkla karşı çıkmaktaydı. Dış politikanın birbirine taban tabana zıt iki türünü en keskin bir biçimde vurgulamaktaydı:

> «İkisinden biri:
> **Ya** gelecekte de devrimci bir politika izleyecek ve tüm ülkelerin proleterlerini ve ezilen halklarını Sovyetler Birliği işçi sınıfı etrafında toplayacağız — ve o zaman uluslararası sermaye tüm araçlarla ilerlememizi baltalamaya çalışacak;
> **Ya da** devrimci politikamızdan vazgeçecek, uluslararası sermayeye bir dizi ilkesel tavizler vereceğiz — ve o zaman uluslararası sermaye, herhalde sosyalist ülkemizin «iyi» bir burjuva cumhuriyetine dönüşümü sırasında bize «yardımcı olmayı» reddetmeyecektir.»
>
> Stalin şu örneği veriyordu: «Amerika, temelli diğer ülkelerdeki işçi sınıfının kurtuluş mücadelesini desteklemekten vazgeçmemizi istiyor, ve, eğer böyle bir taviz verirsek, herşeyin yolunda gideceğini garantiliyor... belki de böyle bir taviz vermeliydik?»

Stalin buna bir Hayır ile yanıt veriyordu, «Hayır, çünkü kendi kendimizden vazgeçmeksizin, böyle ya da benzer tavizler veremeyiz.»[20]

Stalin'in bu sözleri, bugüne değin hala büyük bir güncel öneme sahiptir. Gerçekten de dış politikanın birbirine taban tabana zıt iki türü vardır, gerçekten de barış içinde birarada yaşama politikasının birbirine taban tabana zıt iki türü vardır. Politikanın bu iki değişik türünü birbirinden tamamiyle ayırmak, Lenin ve Stalin'in politikasını titizlikle uygulamak, kararlı bir biçimde Stalin tarafından en sert biçimde mahkum edilmiş olan, devrimin desteklenmesini reddeden hain uzlaşma politikasına karşı çıkmak ve kararlılıkla sosyalist bir devleti «iyi» bir burjuva cumhuriyeti derekesine düşüren bir politikaya karşı mücadele etmek, tüm Marksist-Leninistlerin önemli görevi budur.

ÇİN KOMÜNİST PARTİSİ LENİN'İN BARIŞ İÇİNDE BİRARADA YAŞAMA POLİTİKASINA SIKI SIKIYA BAĞLIDIR

SBKP Merkez Komitesi, Açık Mektubunda, ÇKP'nin «barış içinde birarada yaşama olanağına inanmadığını» iddia etmekte ve Partimize, Leninist barış içinde birarada yaşama politikasına karşı olmak iftirasını atmaktadır.

Olgular gerçekten de böyle midir? Elbette ki değil.

Gerçeklere saygı duyan herkes, Çin Komünist Partisi ve Çin Halk Cumhuriyeti Hükümetinin kararlılıkla Leninist barış içinde birarada yaşama politikasını izlediğini ve bunda büyük başarılar elde ettiğini çok açık bir biçimde görebilir.

İkinci Dünya Savaşından sonra dünya sahnesinde, sınıfların güç ilişkilerinde temelli bir değişim ortaya çıkmıştır. Sosyalizm bir dizi ülkenin tümünde zafer kazanmış ve sosyalist kamp oluşmuştur. Ulusal kurtuluş hareketi eşi benzeri olmayan bir atılım kazanmış ve henüz kısa bir süre önce politik bağımsızlığını elde etmiş olan bir dizi ulusal devlet oluşmuştur. Emperyalist kampın gücü güçlü bir biçimde azalmıştır, tek tek emperyalist ülkeler arasındaki çelişkiler günden güne keskinleşmektedir. Bu şartlar,

sosyalist devletlere, farklı toplumsal düzenlere sahip devletlerle barış içinde birarada yaşama politikasını uygulamak için daha elverişli koşullar sağlamaktadır.

Bu yeni tarihsel koşullar altında, Çin Komünist Partisi ve Çin Hükümeti, Leninist barış içinde birarada yaşama politikasını izlerken, onun içeriğini zenginleştirmişlerdir.

Yoldaş Mao Zedung, Çin Halk Cumhuriyeti'nin kurulmasından kısa bir süre önce şunları tespit ediyordu:

> «... tüm dünyaya açıklarız ki: Biz, yalnızca emperyalist sisteme ve onun Çin halkına karşı giriştiği komplolara karşıyız. Tüm yabancı hükümetlerle eşitlik, karşılıklı yardımlaşma ve toprak bütünlüğüne ve egemenliğe karşılıklı saygı ilkeleri temelinde, Çinli gericilerle ilişkileri koparmaya, onlarla artık ortaklaşa hareket etmemeye ya da onları desteklememeye gönüllü oldukları ve Halk Çini'ne karşı gerçekten dostça ve ikiyüzlülükten uzak bir tavır aldıkları ölçüde, diplomatik ilişkiler kurma sorunu konusunda tartışmaya hazırız. Çin halkı, üretimi geliştirmek ve ekonomik gelişmeyi, teşvik etmek için, dünyanın tüm halklarıyla dostça birlikte çalışmaya, uluslararası ticareti tekrar başlatmaya ve genişletmeye hazırdır.»[21]

Mao Zedung yoldaş tarafından önceden çizilen bu ilkeler temeli üzerinde, gerek 1949 Eylülünde Çin Halkının Politik Danışma Konferansı tarafından kabul edilen Ortak Program'da, gerekse daha sonra 1954 Eylülünde Ulusal Halk Kongresi tarafından kabul edilen Çin Halk Cumhuriyeti Anayasa'sında açık bir biçimde barışçı dış politikayı belirledik.

Çin Hükümeti 1954 yılında barış içinde birarada yaşamanın bilinen Beş İlke'sine önayak oldu. Bunlar şöyleydi: Toprak bütünlüğüne ve egemenliğe karşılıklı saygı, karşılıklı saldırmazlık, içişlerine karşılıklı karışmama, eşitlik ve karşılıklı çıkar, barış içinde birarada yaşama. Çin, 1955 yılında Bandung Konferansında Asya ve Afrika ülkeleriyle birlikte, Beş İlke temelinde On İlke tespit etti.

1956 yılında Mao Zedung yoldaş ülkemizin uluslararası sorunlardaki pratik deneyimlerini özetledi ve Çin dış politikasının genel çizgisini ayrıntılı bir biçimde ortaya koydu. O zamanlar şöyle demişti:

«Kalıcı bir dünya barışı uğruna mücadele etmek için, biz, sosyalist kampın birbirine kardeşçe bağlı bütün devletleri ile dostça işbirliğini daha da geliştirmek ve tüm barışsever ülkelerin birliğini güçlendirmek zorundayız. Uğrunda çaba harcamak zorunda olduğumuz şey, bizimle barış içinde birlikte yaşamaya hazır tüm ülkelerle, toprak bütünlüğüne ve egemenliğe karşılıklı saygı ve karşılıklı çıkar temelinde, normal diplomatik ilişkiler kurmaktır. Biz, Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinin ulusal bağımsızlık için kurtuluş hareketini, aynı zamanda barış hareketini ve bütün dünya ülkelerinin haklı mücadelesini aktif olarak desteklemek zorundayız.»[22]

Mao Zedung yoldaş 1957 yılında yeniden şunları açıklıyordu:

«Sovyetler Birliği'ne olan bağlılığımızın sağlamlaştırılması, bütün sosyalist ülkelere olan bağlılığımızın sağlamlaştırılması — bu bizim temel politikamızdır, bizim temel çıkarımız burada yatmaktadır.

Ayrıca, kendileriyle dayanışmamızı sağlamlaştırmamız ve geliştirmemiz gereken Asya ve Afrika ülkeleri ve tüm barışsever ülkeler ve halklar da bulunmaktadır.

Emperyalist devletlere gelince, onların halklarıyla da birleşmemiz ve bu ülkelerle barış içinde birarada yaşamaya, kendileriyle ticaret yapmaya ve olanaklı olabilecek her savaştan kaçınmaya çalışmamız gerekir. Fakat hiçbir koşul altında, bu ülkeler konusunda şu ya da bu gerçek-dışı hayallere kapılmaya izin vermemeliyiz.»[23]

Son ondört yıl içinde, uluslararası sorunlar konusunda farklı tiplerdeki devletlere karşı ve aynı tipteki devletlerdeki farklı koşullara karşı, her defasında farklı yöntemler izledik.

Birincisi: Sosyalist ve kapitalist devletler arasında bir ayrım yapıyoruz. Sosyalist devletlere karşı proleter enternasyonalizmi —karşılıklı yardımlaşma— ilkesine bağlı kalırız. Sosyalist kampın devletleri arasındaki birliğin korunması ve güçlendirilmesini, dış politikamızın temel çizgisi olarak değerlendiririz.

İkincisi: Kısa bir süre önce siyasi bağımsızlıklarını kazanmış olan milliyetçi devletler ile emperyalist devletler arasında bir ayrım yapıyoruz.

Milliyetçi devletlerin toplumsal ve politik sistemleri, sosyalist devletlerinkinden tümüyle farklı olmasına karşılık, onlarla emperyalizm arasında derin çelişkiler bulunmaktadır. Onların emperyalizme karşı mücadele, ulusal bağımsızlığın korunması ve dünya barışının muhafaza edilmesi konusunda, sosyalist ülkelerle çıkarları ortaktır. Böylelikle, sosyalist devletle, milliyetçi devletler arasında barış içinde birarada yaşama ve dostça işbirliği ilişkilerine girişmek için büyük ve gerçek bir olanak vardır. Anti-emperyalist güçlerin birliğinin sağlamlaştırılması ve halkların emperyalizme karşı ortak mücadelesinin yoğunlaştırılması açısından, böyle ilişkilerin kurulması büyük, olumlu öneme sahiptir.

Biz, Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkeleriyle barış içinde birarada yaşama ve dostça işbirliğini sağlamlaştırma ve daha da geliştirme politikasını tutarlı bir biçimde izledik. Aynı zamanda, gerekli olduğunda ve uygun bir biçimde, Beş İlke'ye aykırı davranan ve onu baltalayan devletlere, örneğin Hindistan'a karşı mücadele yürüttük.

Üçüncüsü: Sıradan kapitalist ülkelerle emperyalist devletler arasında bir ayrım yapıyoruz. Farklı emperyalist ülkeler karşısındaki tavrımız da farklıdır.

Sosyalist devletler, dünya sahnesinde sınıfsal güç dengesi giderek daha fazla sosyalizmin lehine kaydığı, emperyalist güçler günden güne zayıfladığı ve kendi aralarındaki çelişkiler giderek keskinleştiği için, işte bu koşullar altında, kendi güçlerinin arttırılmasına, tüm ülkelerin halklarının devrimci güçlerinin gelişmesine, milliyetçi devletlerle birliğe ve tüm barışsever insanların mücadelesine dayanarak, emperyalizmin iç çelişkilerinden yararlanarak, şu ya da bu emperyalist ülkeyi barış içinde birarada ya-

şama ilişkilerine belirli bir dereceye kadar girişmeyi kabul etmeye zorlama olanağına sahiptir.

Biz, farklı toplumsal sistemlere sahip devletlerin barış içinde birarada yaşamalarına sıkı sıkıya bağlı kalırken, proleter enternasyonalizmine ilişkin görevlerimizi, sarsılmaz bir biçimde yerine getirmekteyiz. Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerindeki ulusal kurtuluş hareketini, Batı Avrupa, Kuzey Amerika ve Okyanusya ülkelerindeki işçi hareketini, tüm ülke halklarının devrimci mücadelesini olduğu kadar, emperyalist saldırı ve savaş politikasına karşı yürüttükleri mücadeleyi ve dünya barışını koruma mücadelelerini de enerjik bir biçimde destekliyoruz.

Bütün bunlar yalnızca bir tek amaca hizmet etmektedir ki, o da şudur: Sosyalist kamp ve dünya proletaryası merkez olmak üzere, birleşilebilecek tüm güçlerle birleşmek ve ABD emperyalizmiyle onun uşaklarına karşı geniş bir birleşik cephe oluşturmak.

Çin Hükümeti bu on yıldan fazla süre içinde, barış içinde bir arada yaşamanın Beş İlkesi temelinde, farklı toplumsal sistemlere sahip bir dizi devletle dostça ilişkilere girmiş ve ekonomik ve kültürel alışverişi geliştirmiştir. Çin ardarda Yemen, Burma, Nepal, Afganistan, Gine, Kamboçya, Endonezya ve Gana ile dostluk anlaşmaları, aynı zamanda barış —ve dostluk anlaşmaları ya da dostluk— ve yardım anlaşmaları olduğu kadar, saldırmazlık anlaşmaları da yapmıştır; ayrıca Burma, Nepal, Pakistan, Afganistan vb. ile tarihten miras kalan sınır sorunları memnuniyet verici bir biçimde çözülmüştür.

Hiç kimse, Çin Komünist Partisi ve Çin Hükümetinin Leninist barış içinde birarada yaşama politikasının tutarlı bir biçimde uygulanması sırasında kazandıkları bir dizi önemli başarıyı inkar edemez.

Çin'in barış içinde birarada yaşamaya karşı olduğu yalanı, SBKP önderleri tarafından ardniyetli düşüncelerle yayılmaktadır. Açıkça söyleyelim, onların bunu yaparken amaçladıkları şey, proleter enternasyonalizmine bizzat kendi ihanetlerinin, emperyalizmle birliklerinin alçaklığını gözlerden gizlemektir.

SBKP ÖNDERLİĞİNİN «BARIŞ İÇİNDE BİRARADA YAŞAMA»YA İLİŞKİN GENEL ÇİZGİSİ

Gerçekte Leninist barış içinde birarada yaşama politikasına aykırı davranan biz değil, SBKP önderleridir.

SBKP önderleri kendi barış içinde birarada yaşama politikalarını göklere çıkarıyorlar. Onların barış içinde birarada yaşama sorununa ilişkin en önemli bakış açıları nelerdir?

1 — SBKP önderleri, güncel toplumsal sorunların çözümünde, barış içinde birarada yaşamanın tüm diğerlerine üstün gelen, en yüksek ilke olduğu görüşündedirler. Onlar, barış içinde birarada yaşamanın «bugünün kesin emri», «yaşadığımız çağın zorunlu talebi»[24] olduğunu ileri sürmektedirler. Devamla, «barış içinde birarada yaşamanın, toplumun karşı karşıya bulunduğu yaşamsal öneme sahip sorunların çözümünde en iyi ve yegane izlenebilecek yol»[25] olduğunu, «bu ilkelerin tüm günümüz toplumunun temel yaşam kanunu»[26] olması gerektiğini iddia etmektedirler.

2 — SBKP önderleri, emperyalistlerin artık barış içinde birarada yaşamayı kabule hazır oldukları, artık barış içinde birarada yaşamanın önünde engel oluşturmadıkları görüşündedirler. Şunları ileri sürmektedirler: «Şimdi barış ve barış içinde birarada yaşamadan yana olan batılı güçlerden hükümetlerin ve yönetici devlet adamlarının sayısı hiç de az değildir»[27] ve «... barış içinde birarada yaşamanın gereğini... giderek daha açık bir biçimde görmektedirler.»[28] «Farklı toplumsal sistemlere sahip devletler arasında barış içinde birarada yaşamanın akıllıca birşey olduğunu ve gerçekleştirilebilirliğini»[29] kabul ettiğini ileri sürdükleri ABD Başkanı hakkında özel bir reklam yapılmaktadır.

3 — SBKP önderleri emperyalist devletlerle, öncelikle ABD ile «çokyönlü işbirliği»ni desteklemektedirler. Onlar, Sovyetler Birliği ve ABD'nin «tüm insanlığın refahı uğruna ortaklaşa eylemler ve çabalar için zemin bulabileceklerini»[30], «Sovyetler Birliği ve ABD'nin barışı güçlendirmek ve tüm devletlerin gerçek bir uluslararası işbirliğini oluşturmak için kol kola gidebileceğini»[31] iddia etmektedirler.

4 — SBKP önderlerinin görüşüne göre, barış içinde birarada

yaşama, «Sovyetler Birliği ve sosyalist kampın diğer devletlerinin dış politikasının genel çizgisi»dir.[32]

5 — SBKP önderleri, «barış içinde birarada yaşamanın ilkelerinin SBKP'nin ve diğer Marksist-Leninist Partilerin dış politikasının genel çizgisi»[33] olduğunu, bu ilkelerin bugün «komünizm stratejisinin temelini» oluşturduklarını, tüm dünya komünistlerinin «barış içinde birarada yaşama mücadelesini siyasetlerinin ana ilkesi durumuna yükselttiklerini»[34] söylemektedirler.

6 — SBKP önderleri barış içinde birarada yaşamayı tüm halkların devrimci mücadelelerinde zafer kazanmaları için koşul olarak görmektedirler. Onlar, bütün ülkelerin halklarının kazandıkları tüm zaferler, «farklı toplumsal sistemlere sahip devletler arasında barış içinde birarada yaşama koşullarında» elde edilebilir görüşündedirler.[35] Şöyle demektedirler: «Tam da farklı toplumsal sistemlere sahip devletlerin barış içinde birarada yaşadığı bir ortamda, Küba'da sosyalist devrim tamamlanmış, Cezayir halkı ulusal bağımsızlığını elde etmiş, 40'ın üzerinde ülke ulusal bağımsızlığını mücadele ederek kazanmış, kardeş partiler güçlenmiş ve gelişmiş ve dünya komünist hareketinin etkinliği artmıştır.»[36]

7 — SBKP önderleri, barış içinde birarada yaşamanın «uluslararası devrimci işçi hareketine esas sınıfsal hedeflerine erişme konusunda yardım etmek için en iyi yöntem»[37] olduğu görüşündedirler. Onlar, barış içinde birarada yaşama koşullarında, kapitalist ülkelerin sosyalizme barışçıl geçiş olanağının gelişmiş olduğu görüşündedirler. Bundan başka, onlar, sosyalizmin ekonomik yarış konusundaki zaferinin «tüm kapitalist ilişkiler sistemi için yokedici bir darbe anlamına geleceği»[38] görüşündedirler. «Sovyet halkı komünizmin kazanımlarını tadar tatmaz, dünyadaki yüzlerce milyon insan şöyle diyecektir: 'Biz komünizmden yanayız!'»[39] Herhalde o zaman kapitalistler de «komünist partisine geçeceklerdir.»

Bakın bakalım, SBKP önderlerinin bu görüşleriyle Leninist barış içinde birarada yaşama politikası arasında hala ortak bir şey kalmış mıdır?

Kruşçev'in barış içinde birarada yaşamayı günümüz toplumunun temel hayat kanunu durumuna getirmesine karşın, Leninist barış içinde birarada yaşama politikası, (aslında — ÇN) sosyalist

ülkelerin farklı toplumsal sistemlere sahip devletlerle ilişkilerini düzenlemesi için bir politikadır.

Leninist barış içinde birarada yaşama politikası, iktidarı elegeçirmiş olan proletaryanın uluslararası politikasının yönlerinden birini oluşturur. Buna karşılık Kruşçev, barış içinde birarada yaşamayı sosyalist devletlerin dış politikasının genel çizgisi, evet hatta tüm dünya komünist partilerinin genel çizgisi olarak genişletmektedir.

Leninist barış içinde birarada yaşama politikası emperyalist saldırı - ve savaş politikasını hedef alırken, Kruşçev'in «barış içinde birarada yaşama»sı kendini emperyalizmin ihtiyaçlarına uydurmakta ve emperyalist saldırı - ve savaş politikasını desteklemektedir.

Leninist barış içinde birarada yaşama politikası, uluslararası sınıf mücadelesi bakış açısından yola çıkarken, Kruşçev'in «barış içinde bir arada yaşama»sı uluslararası planda sınıf mücadelesinin yerine sınıf işbirliğini geçirmek istemektedir.

Leninist barış içinde bir arada yaşama politikası, dünya proletaryasının, tarihsel misyonundan yola çıkmaktadır. Buna bağlı olarak, sosyalist devletler, barış içinde birarada yaşama politikasını izlerken, tüm köleleştirilmiş halk yığınlarını ve ezilen ulusları devrimci mücadelelerinde kararlılıkla desteklemek zorundadırlar. Buna karşın Kruşçev'in «barış içinde birarada yaşama»sı, proleter dünya devriminin yerine pasifizmi geçirmekte ve böylece proleter enternasyonalizminden vazgeçmektedir.

Kruşçev, barış içinde birarada yaşama politikasını sınıf teslimiyetçiliği politikasına dönüştürmüştür. O, barış içinde birarada yaşama adına 1957 Açıklaması ve 1960 Bildirgesi'nin devrimci ilkelerine sırt çevirmekte, Marksizm-Leninizmi devrimci özünden yoksun kılmakta, Marksizm-Leninizmi tanınmaz hale gelene değin tersyüz etmekte ve tahrif etmektedir.

Bu, Marksizm-Leninizme açık ihanettir!

ÜÇ İLKESEL AYRILIK

SBKP önderliği ile Marksist-Leninist Partiler ve Marksist-Leninistler arasında barış içinde birarada yaşama sorunu konusun-

daki ayrılıklar, hiç de sosyalist devletler barış içinde birarada yaşama politikasını izlemeli mi yoksa izlememeli mi noktasında değildir, tam tersine bunlar, Leninist barış içinde birarada yaşama politikasına ilişkin olarak nasıl doğru biçimde davranılacağı noktasındaki ilkesel ayrılıklardır. Bu ayrılıklar, esas olarak aşağıdaki üç sorunda ifadesini bulmaktadır.

Birinci sorun: Barış içinde birarada yaşama çabası içinde, emperyalizme ve burjuva gericilerine karşı mücadele etmek gerekli midir, değil midir? Barış içinde birarada yaşamayı gerçekleştirirken, sosyalizm ile emperyalizm arasındaki çelişkiler ve mücadeleler ortadan kaldırılabilir mi, kaldırılamaz mı?

Marksist-Leninistler öteden beri, sosyalist devletler açısından, farklı toplumsal sistemlere sahip devletler arasında barış içinde birarada yaşama politikasının uygulanması sırasında en ufak bir zorluk bile olmadığı görüşündedirler. Barış içinde birarada yaşamak için engeller, sürekli olarak emperyalizm ve burjuva gericileri tarafından çıkarılmaktadır.

Barış içinde birarada yaşamanın Beş İlkesi, emperyalist saldırı - ve savaş politikasına karşı mücadele etmek için tespit edilmişlerdir. Bu Beş İlke'ye göre, başka bir ülkenin toprak bütünlüğünü ve egemenlik hakkını yaralamak, içişlerine karışmak, eşitliğini zedelemek, aynı zamanda bir saldırı savaşı başlatmak, uluslararası ilişkilerde izin verilemeyecek şeylerdir. Oysa emperyalizmin özü, başka ülke ve ulusları saldırılarla istila etmek ve boyunduruk altına almaktır. Emperyalizm varolduğu sürece, bu karakterini hiçbir zaman değiştirmeyecektir. O halde, özleri gereği, barış içinde birarada yaşamanın Beş İlkesini benimsemek, emperyalistlerin işine gelmez. Emperyalistler her fırsatta sosyalist devletlere zarar vermek ve onları yoketmek, diğer ulus ve devletlere saldırılar düzenlemek ve onları köleleştirmek isterler.

Tarih, göstermektedir ki: Emperyalistler ancak kendileri için elverişli olmayan, çeşitli nesnel koşullardan dolayı, sosyalist devletlere karşı bir savaş macerasına girişmeye kalkışamazlar, ya da ateşkese, barış içinde birarada yaşamayı belli bir dereceye kadar kabule zorlanabilirler.

Tarih aynı zamanda şunu da göstermektedir: Emperyalist ve sosyalist devletler arasında sürekli keskin ve karmaşık mücadele-

ler sözkonusudur; hatta bunlar, zaman zaman aralarında doğrudan doğruya askeri çatışmalara ve savaşlara kadar varmaktadır. İkinci Dünya Savaşının sona ermesinden bu yana, iş sıcak savaşa kadar varmamasına karşılık, emperyalistler durup dinlenmeksizin soğuk savaş sürdürmüşlerdir. Aslında emperyalist devletler kendilerini sosyalist devletlerle soğuk savaş içinde birarada yaşama içinde bulmaktadırlar. Emperyalist devletler, yoğun silahlanma ve savaş hazırlıkları sırasında, sürekli tüm araçlara başvurarak, sosyalist devletlere karşı siyasi, ekonomik ve ideolojik bakımdan mücadele etmeyi gözardı etmemişler; hatta bu arada, askeri provokasyonlara ve savaş tehditlerine bile girişmişlerdir. Emperyalistlerin sosyalist devletlere karşı yürüttüğü soğuk savaş, sosyalist devletlerin bu soğuk savaşa karşı direniş mücadeleleri, bunlar uluslararası çerçevede sınıf mücadelesinin tezahürleridir.

Emperyalizm, saldırı - ve savaş planlarını salt sosyalist devletlere karşı değil, dünyanın her tarafında izlemektedir. O, köleleştirilmiş halk yığınlarının ve ezilen ulusların devrimci hareketini yıkmaya çalışmaktadır.

Bu koşullar altında sosyalist devletler, dünya halklarıyla birlikte kararlılıkla emperyalist saldırı - ve savaş politikasına karşı mücadele etmekten ve emperyalizme karşı direnmekten başka birşey yapamazlar. Sınıf mücadelesinin bu biçimi, kaçınılmaz olarak bazen şiddetli, bazen daha az keskin bir biçimde sürer gider.

Oysa Kruşçev, bu reddedilemez gerçeklerle hiç ilgilenmemekte, inatla, emperyalistlerin halihazırda barış içinde birarada yaşama gereğini kabul ettikleri konusundaki tezinin propagandasını yapmakta, sosyalist devletler ve dünya halklarının emperyalizme karşı yürüttükleri mücadeleyi, barış içinde birarada yaşama politikasıyla birleştirilemez birşey olarak görmektedir.

Kruşçev'in görüşlerine göre, sosyalist devletler emperyalistlerin ve burjuva gericilerinin askeri tehditleri ve silahlı saldırıları karşısında, ya da hatta bunlar kendilerinden egemenlik ve şereflerini alçaktan küçültücü taleplerde bulunsalar bile, yalnızca ardarda tavizler vermeli, ardarda imtiyazlar tanımalıdırlar.

İşte bu aynı mantık uyarınca, Karaipler'deki kriz sırasında adım adım geri çekilen, ilkeleri pazarlık konusu yapan ve yaltaklanarak ABD emperyalistlerinin alçaltıcı taleplerini kabuleden

Kruşçev, tüm bunları «barış içinde birarada yaşamanın bir zaferi» olarak adlandırmıştır.

İşte bu aynı mantık uyarınca Kruşçev, Çin-Hint sınır sorununda titizlikle doğru temel ilkelere bağlı kalan ve ancak Hintli gericilerin silahlı saldırıya başvurduğu dayanılmaz koşullarda, özsavunma içinde karşı-saldırıya geçen Çin'i, «barış içinde birarada yaşamayı yaralamak»la suçlamaktadır.

Kruşçev de arasıra iki farklı toplumsal sistem arasındaki mücadeleden sözetmektedir. Fakat o, bu mücadele karşısında nasıl bir tavır takınmaktadır?

Kruşçev şöyle demişti: «İşleri öyle düzenlemek gerekir ki, onlar arasındaki kaçınılmaz mücadele, salt ideologlar arasındaki bir mücadele... durumuna gelsin.»[40]

Burada politik mücadeleyi bulmak olanaksızdır!

Kruşçev şöyle de demişti: «Farklı sosyo-ekonomik ve politik düzene sahip devletler arasında barış içinde birarada yaşamaya ilişkin Leninist ilke, savaşın olmayacağı demek değildir, ilkel, tutarsız bir ateşkes durumu anlamına da gelmez. Bu devletlerin birbirleri arasında dostane politik ve ekonomik ilişkilerde bulunmaları koşulunu koyar, barış içinde uluslararası işbirliğinin oluşturulması ve geliştirilmesinin çokyönlü biçimlerini öngörür.»[41]

Burada artık hiçbir mücadele bulmak mümkün değildir!

Kruşçev bir sihirbaz gibi ardarda incilerini saçıyor, önemli şeyleri küçük noktalar haline getiriyor, küçük noktaları ortadan kaybediyor. O, sosyalist ve kapitalist sistem arasındaki temel çelişkiyi bulandırmakta, o, sosyalist ve emperyalist kamp arasındaki temel çelişkileri bulandırmakta, o, dünya ölçüsünde sınıf mücadelesini bulandırmakta ve barış içinde birarada yaşamayı, her iki sistem ve kamp arasında «çokyönlü işbirliği»ne dönüştürmektedir.

İkinci sorun şudur: Barış içinde birarada yaşama, sosyalist devletlerin dış politikasının genel çizgisi durumuna gelebilirmi?

Biz, sosyalist devletlerin dış politikasının genel çizgisinin, sosyalist devletlerin dış politikasındaki en temel ilkesini cisimlendirmesi ve sosyalist devletlerin dış politikasının en önemli içeriğini kapsaması gerektiği görüşündeyiz.

Sosyalist devletlerin dış politikada en temel ilkesi hangisidir? Bu, proleter enternasyonalizmi ilkesidir.

Lenin şöyle demiştir: «Gelişmiş ülkelerin devrimcileriyle ve tüm ezilen halklarla, hangi türden olursa olsun, tüm emperyalistlere karşı ittifak, proletaryanın dış politikası budur.»[42] Lenin'in ortaya koyduğu bu proleter enternasyonalizmi ilkesi, sosyalist devletlerin dış politikasının kılavuzu olmalıdır.

Sosyalist kampın oluşmasından sonra, tek tek her sosyalist devletin dış politik ilişkileri, şu üç yönde düzenlenmelidir ve bunlar şunlardır: Diğer sosyalist ülkelerle ilişkiler, farklı toplumsal düzene sahip devletlerle ilişkiler ve köleleştirilmiş halk yığınları ve ezilen uluslarla ilişkiler.

Görüşümüze göre, bundan dolayı sosyalist devletlerin dış politikasının genel çizgisi, şu yönleri içermelidir: Proleter enternasyonalizmi ilkesine dayanarak, sosyalist kampa mensup devletler arasında, dostluk, karşılıklı yardım ve işbirliği ilişkilerini geliştirmek; farklı toplumsal sistemlere sahip devletler ile Beş İlke temelinde barış içinde birarada yaşamaya çaba göstermek, emperyalist saldırı - ve savaş politikasına karşı mücadele etmek; tüm köleleştirilmiş halk yığınlarını ve ezilen ulusları devrimci mücadelelerinde desteklemek. Bu üç yön birbiriyle ilişkilidir ve hiçbiri eksik olmamalıdır.

SBKP yöneticileri, sosyalist devletlerin dış politikasının genel çizgisini, tekyanlı bir biçimde, barış içinde birarada yaşama düzeyine indirgediler. Şunu sormak istiyoruz: Sosyalist bir devlet, diğer sosyalist devletlerle olan ilişkilerini nasıl düzenlemelidir? Acaba sosyalist devletler arasında yalnızca barış içinde birarada yaşama ilişkileri mi vardır?

Elbette ki sosyalist devletler de birbirleri arasında Beş İlkeye bağlı kalmak zorundadırlar. Kardeş devletlerin toprak bütünlüğü hiçbir zaman yaralanmamalı, bağımsızlıkları ve egemenlikleri kısıtlanmamalı, hiçbir şekilde içişlerine karışılmamalı, kardeş devletlerde yıkıcı faaliyetler yapılmamalı, hiçbir zaman kardeş devletler arasındaki ilişkilerde eşitlik ve karşılıklı çıkar ilkelerine aykırı davranılmamalıdır. Fakat salt bu ilkelerin izlenmesi hiç de yeterli değildir. 1957 Açıklaması'nda şu tespit edilmekteydi:

> «Bunlar önemli ilkelerdir. Fakat sosyalist ülkeler arasındaki ilişkilerin özü bununla tükenmemektedir. Onlar arasındaki

ilişkilerin zorunlu unsuru, karşılıklı kardeşçe yardımlaşmadır. Bu karşılıklı yardımlaşma, sosyalist enternasyonalizm ilkesinin çarpıcı bir ifadesidir.»

SBKP yöneticileri, barış içinde birarada yaşamayı dış politikanın genel çizgisi yapmakla, sosyalist devletler arasında proleter enternasyonalizmi anlamında karşılıklı yardımlaşma ve işbirliği ilişkilerini ortadan kaldırmaktadırlar, sosyalist kardeş devletlere tıpkı kapitalist devletlere olduğu gibi davranmaktadırlar. Fakat bu, sosyalist kampın ortadan kaldırılması da demektir.

SBKP yöneticileri, sosyalist devletlerin dış politikasının genel çizgisini tekyanlı olarak barış içinde birarada yaşamaya indirgemişlerdir. Şimdi şunu sormak istiyoruz: Sosyalist devletler, köleleştirilmiş halk yığınları ve ezilen uluslarla olan ilişkilerini nasıl ayarlamalıdırlar? Acaba, devlet iktidarını ele geçirmiş olan proletaryanın, henüz kurtulmamış olan sınıf kardeşleriyle, tüm köleleştirilmiş halk yığınları ve ezilen uluslarla olan ilişkileri, karşılıklı yardım ilişkileri olmayıp, yalnızca barış içinde birarada yaşama ilişkileri mi olmalıdır?

Lenin Ekim Devriminden sonra defalarca, proletarya diktatörlüğünün kurulmuş olduğu sosyalist devletin, proleter dünya devrimine atılım kazandıran bir üs olduğuna işaret etmiştir. Stalin de şunları söylemiştir:

> «Bir ülkede zafer kazanmış olan devrim, kendini hiç de kendine yeterli bir güç olarak görmemeli, tersine, dayanak, tüm ülkelerde proletaryanın zaferini hızlandırmanın aracı olarak görmelidir.»[42]

Devamla, «onun (dünya devriminin) gelişmesi için güçlü bir temel oluşturduğunu...»[43] söylüyordu.

Bu yüzden, sosyalist devletlerin dış politikası, hiçbir zaman yalnızca onların farklı toplumsal düzene sahip devletlerle ilişkilerini düzenlemekle kalmamalı, tersine o en doğru biçimde sosyalist devletlerin kendi aralarındaki ilişkilerini, aynı şekilde, köleleştirilmiş halk kitleleri ve ezilen uluslarla olan ilişkilerini de düzenlemelidir. Sosyalist devletler köleleştirilmiş halk yığınları ve ezilen

ulusların devrimci mücadelelerini desteklemeyi, uluslararası görevleri ve dış politikalarının önemli noktaları olarak görmelidirler.

Kruşçev, Lenin ve Stalin'in tam tersine, barış içinde birarada yaşamayı, dış politikanın genel çizgisi olarak görmektedir. Bu demektir ki, dış politikadan, proleter enternasyonalizmi tarafından dikte edilen, köleleştirilmiş halk yığınlarını ve ezilen ulusları devrimci mücadelelerinde destekleme görevi dışlanmaktadır. Bu hiç de barış içinde birarada yaşama politikasının «yaratıcı bir şekilde geliştirilmesi» demek değildir, tersine, «barış içinde birarada yaşama» maskesi altında, proleter enternasyonalizmine yapılan bir ihanettir.

Üçüncü sorun şudur: Sosyalist devletlerin barış içinde birarada yaşama politikası, tüm dünya Komünist Partilerinin ve uluslararası komünist hareketin genel çizgisi haline getirilebilir mi? Tüm ülke halklarının devriminin yerine geçirilebilir mi?

Biz, barış içinde birarada yaşamanın, farklı toplumsal düzenlere sahip devletler arasındaki ilişkileri, bağımsız, egemen devletler arasındaki ilişkileri kapsadığı görüşündeyiz. Barış içinde birarada yaşama politikasını uygulamak, proletarya için, ancak devrimin zaferinden sonra mümkün ve gereklidir. Köleleştirilmiş yığınlar ve ezilen uluslar açısından bakıldığında, onların görevi, emperyalizmin ve uşaklarının egemenliğini yıkmak ve aynı zamanda kendi özgürlüklerini kazanmaktır. Onlar hiç de emperyalizm ve uşaklarıyla barış içinde birarada yaşama (politikası — ÇN) izleyemezler ve zaten bunu yapamazlar da.

İşte bu yüzden, barış içinde birarada yaşamayı, ezen ve ezilen sınıflar arasındaki, ezen ve ezilen uluslar arasındaki ilişkileri de kapsayacak biçimde genişletmek, sosyalist devletlerin barış içinde birarada yaşama politikasını tüm Komünist Partileri ve kapitalist dünyadaki devrimci insanları da kapsayacak biçimde genişletmek, ya da köleleştirilmiş yığınların ve ezilen ulusların devrimci mücadelesini, sosyalist devletlerin barış içinde birarada yaşama politikasına tabi kılmak, yanlıştır.

Biz öteden beri, Leninist barış içinde birarada yaşama politikasının sosyalist devletler tarafından doğru bir biçimde izlenmesinin, onların güçlerinin gelişmesini kolaylaştıracağı, emperyaliz-

min ve onun saldırı - ve savaş politikasının teşhirini kolaylaştıracağı, tüm anti-emperyalist halklar ve devletlerin birliğini, ve böylece tüm halkların emperyalizme ve uşaklarına karşı mücadelesini de kolaylaştıracağı görüşündeyiz. Fakat aynı zamanda tüm ülke halklarının emperyalizme ve onun zincirli köpeklerine karşı her devrimci mücadelesi, saldırı, savaş ve gericiliğin güçlerine karşı doğrudan vurulmuş bir şamardır, bu güçleri doğrudan doğruya zayıflatır, insanlığı dünya barışı ve ilerleme konusunda ilerletir, ve böylece sosyalist ülkelere, farklı toplumsal düzene sahip devletler ile barış içinde birarada yaşama konusundaki çabalarını gerçekleştirmeye yardım eder. Bundan ötürü, sosyalist ülkeler tarafından doğru bir biçimde izlenen Leninist barış içinde birarada yaşama politikası, tüm ülke halklarının devrimci mücadelesinin çıkarlarıyla çakışır.

Ancak, sosyalist devletlerin farklı toplumsal düzene sahip devletlerle barış içinde birarada yaşama çabaları ve farklı ülke halklarının devrimi, son tahlilde tümüyle farklı nitelikte sorunlardır.

ÇKP Merkez Komitesi, 14 Haziran tarihli SBKP Merkez Komitesine cevabi mektubunda şu tespitleri yapmaktadır:

> «... farklı toplumsal düzene sahip devletler arasında barış içinde birarada yaşama, kendine özgü bir sorundur. Barış içinde birarada yaşayan ülkelerin, birbirlerinin toplumsal sisteminin kılına bile dokunmalarına hiçbir şekilde izin verilemez ve bu olanaksızdır. Çeşitli ülkelerdeki sınıf mücadelesi, milli bağımsızlık mücadelesi ve kapitalizmden sosyalizme geçiş ise tamamen apayrı bir meseledir. Bunların hepsi de toplumsal sistemi değiştirmeyi amaçlayan, kıyasıya ve amansız devrimci mücadelelerdir. Barış içinde birarada yaşama, halkların devrimci mücadelelerinin yerine geçirilemez. Herhangi bir ülkede kapitalizmden sosyalizme geçiş, ancak o ülkedeki proletarya devrimi ve proletarya diktatörlüğü yoluyla gerçekleşebilir.»

Sınıflı toplumda barış içinde birarada yaşamayı «toplumun karşı karşıya bulunduğu sorunların çözümünde en iyi ve izlenebilecek yegane yol» olarak görmek ve «bu ilkeleri günümüzün tüm

toplumunun en temel yaşam yasası» yapmak istemek, bu, tümüyle yanlıştır, bu, sınıf mücadelesini inkar eden sosyal-pasifizmdir, bu, Marksizm-Leninizme açık ihanettir.

Yoldaş Mao Zedung daha 1946 yılında, birbirinden tümüyle farklı bu iki sorun arasındaki farkı vurgulamış ve şunları açıklığa kavuşturmuştu: Sovyetler Birliği bazı sorunlar konusunda, ABD, Büyük Britanya ve Fransa ile tavizkâr anlaşmalar yaptı. Ne var ki, «böylesi anlaşmalar yapmak, kapitalist ülke halklarının kendi ülkelerinde tavizler vermelerini gerektirmez. Tüm ülke halkları, içinde bulundukları duruma uygun biçim ve çeşitlerde mücadele edeceklerdir.»[44]

Bu doğru, Marksist-Leninist bir çizgidir. Mao Zedung yoldaşın bu aynı doğru çizgisi tarafından yönlendirilen Çin halkı, cesaretle ve kararlı bir biçimde devrimini tamamlamış ve Çin Devriminin muazzam zaferini kazanmıştır.

SBKP yöneticileri bu Marksist-Leninist çizgiye tamamen aykırı bir biçimde, devlet iktidarını elde bulunduran proletaryanın, farklı toplumsal düzene sahip devletlerle ilişkilerini düzenlemekte izlediği politikayı, tüm dünya Komünist Partilerinin genel çizgisiyle aynı kaba koymaktadırlar: onlar, sonuncunun yerine birinciyi geçirmeye çalışıyorlar; onlar istisnasız Komünist Partilerden ve devrimci halklardan, SBKP'nin «barış içinde birarada yaşama» konusundaki genel çizgisini izlemelerini istiyorlar. Kendileri devrim yapmıyorlar, başkalarına devrim yapmayı da yasaklıyorlar. Onlar, kendileri emperyalizme karşı mücadele etmiyorlar, ve başkalarının da mücadele etmesini yasaklıyorlar.

SBKP Merkez Komitesi Açık Mektubunda ve Kruşçev'in en son konuşmalarında, bu, akla gelebilecek her biçimde, inkar edilmeye çalışılmaktadır. Onlar, SBKP yöneticilerini, barış içinde birarada yaşamayı, ezen ve ezilen sınıflar arasındaki, boyunduruk altında bulunan ve boyunduruk altına alan sınıflar arasındaki ilişkilere genişletmek istemekle suçlamanın, «korkunç bir iftira» olduğunu iddia ediyorlar. Hatta onlar ikiyüzlü bir biçimde, barış içinde birarada yaşamanın «kapitalist ülkelerde sermayeye karşı verilen sınıf mücadelesini ve ulusal bağımsızlık hareketini de kapsayacak biçimde genişletilmemesi» gerektiğini iddia ediyorlar.

Fakat bu tür kaçışlar boşunadır.

Biz SBKP yöneticilerine şunu sormak istiyoruz: Eğer barış içinde birarada yaşama siyaseti, sosyalist devletlerin dış politikasının yalnızca bir yönünü oluşturuyorsa, neden sizler en son zamana kadar barış içinde birarada yaşama politikasının, «tüm kapitalizmden sosyalizme geçiş aşaması boyunca, dünya ölçüsünde stratejik bir çizgi» olduğu konusundaki iddianızda ısrar ediyorsunuz?[45] Sizler, kapitalist ülkelerdeki tüm Komünist Partilerinden ve ezilen uluslardan, barış içinde birarada yaşamayı genel çizgileri haline getirmelerini istiyorsunuz. Acaba bu, sizin kendi «barış içinde birarada yaşama» politikanızı Komünist Partilerin devrimci çizgisinin yerine geçirdiğiniz, sizin barış içinde birarada yaşama politikasını iradi olarak ezen ve ezilen sınıflar arasındaki, boyunduruk altında bulunan ve boyunduruk altına alan uluslar arasındaki ilişkileri de kapsayacak biçimde genişletmek istediğiniz anlamına gelmiyor mu?

Biz, SBKP yöneticilerine devamla şunları da sormak istiyoruz: Eğer tüm ülke halkları, devrimlerinin zaferini esas olarak yalnızca, bizzat kendi mücadeleleriyle elde edebiliyorlarsa; o zaman nasıl olur da siz, barış içinde birarada yaşamayı bu zaferin önkoşulu olarak niteleyebilir, ya da bu zaferi, barış içinde birarada yaşamanın bir sonucu olarak açıklayabilirsiniz? Sizler bu tür iddialarınızla, tüm halkların devrimci mücadelelerini kendi sözde barış içinde birarada yaşama politikanıza tabi kılmak istemiyor musunuz?

Ve devamla SBKP yöneticilerine şunları sormak istiyoruz: Sosyalist devletlerin ekonomik başarıları ve ekonomik yarışta kazanmış oldukları zaferler, hiç kuşkusuz köleleştirilmiş halk yığınları ve ezilen uluslara örnek ve ilham kaynağıdır. Fakat, tüm dünyada sosyalizmin zaferinin, tüm halkların devrimci mücadeleleriyle değil; tersine barış içinde birarada yaşama, barışçıl yarışla elde edilebileceği nasıl iddia edilebilir?

SBKP yöneticileri, gerçekte, barış içinde birarada yaşama ve barışçıl yarışa dayanarak, tüm kapitalist ilişkilere «yıkıcı bir darbe» vurulabileceğinin, böylelikle dünya ölçüsünde sosyalizme barışçıl geçişin sağlanabileceğinin propagandasını yapıyorlar. Gerçekte onların demek istedikleri, köleleştirilmiş yığınlar ve ezilen ulusların hiç de mücadele etmesine gerek olmadığı,

devrim için ayaklanmamaları, emperyalizmin, sömürgeciliğin ve uşaklarının gerici egemenliğini yıkmaya hiç de ihtiyaçları olmadığı, tüm dünyada ezilen ve sömürülen kölelerin; Sovyetler Birliği, üretim düzeyinde ve yaşam standardında en gelişmiş kapitalist ülkeleri geçene kadar sakin sakin beklemeleri gerektiği; zaten o zaman, kendilerinin ezen ve sömürenlerle birlikte komünizme varacakları düşüncesinden başka birşey kasdetmemektedirler. Bu, tam da SBKP yöneticilerinin, tüm halkların devrimci mücadelelerinin yerine, kendi sözde «barış içinde birarada yaşama» (politikalarını -ÇN) geçirmek ve bu mücadeleyi dünya yüzünden kaldırmak istemeleri demek değil midir?

Şimdi sözünü ettiğimiz üç sorunun tahlilinden, SBKP yöneticileri ile aramızdaki ayrılıkların önemli, ilkesel ayrılıklar olduğu açıkça görülmektedir. Esasta, sözkonusu olan şudur: Bizim barış içinde birarada yaşama politikamız Leninisttir; proleter enternasyonalizmi ilkesi üzerine kuruludur; o, emperyalizme karşı mücadeleye ve dünya barışının korunmasına hizmet etmektedir; o, tüm köleleştirilmiş yığınların ve ezilen ulusların devrimci mücadelelerinin çıkarlarına uygundur. SBKP yöneticilerinin barış içinde birarada yaşamaya ilişkin genel çizgisi anti-Leninisttir; proleter enternasyonalizmi ilkesini bir kenara atmaktadır; o, emperyalizme karşı mücadeleye, dünya barışının korunmasına zarar vermektedir; o, dünyadaki köleleştirilmiş yığınların ve ezilen ulusların devrimci mücadelelerinin çıkarlarıyla çelişmektedir.

SBKP YÖNETİCİLERİNİN «BARIŞ İÇİNDE BİRARADA YAŞAMA»YA İLİŞKİN GENEL ÇİZGİSİ, ABD EMPERYALİZMİNİN GEREKSİNİMLERİNE UYGUNDUR

SBKP yöneticilerinin «barış içinde birarada yaşama»ya ilişkin genel çizgisi, tüm Marksist-Leninist Partiler ve devrimci halklar tarafından kategorik olarak reddedilmekte, emperyalizm tarafından ise, en sıcak bir biçimde alkışlanmaktadır.

Batılı tekelci burjuvazinin sözcüleri, SBKP yöneticilerinin «barış içinde birarada yaşama»ya ilişkin genel çizgilerini açık-

tan açığa alkışlamaktadırlar. Onlar Kruşçev'i, «Batı'nın Moskova'da sahip olduğu en iyi dost»[46] olarak nitelemekte ve şunları söylemektedirler: «Sovyet Başbakanı Nikita Kruşçev tıpkı bir Amerikan politikacısı gibi davranmaktadır.»[47] Şunları söylemektedirler: «Hür dünya sözkonusu olduğunda, yoldaş Kruşçev, Rusların sahip olduğu en iyi başbakandır. O gerçekten de barış içinde birarada yaşamaya inanmaktadır.»[48] Açıkça, «daha iyi Sovyet-Amerikan ilişkileri olabileceği olasılığı, Amerikan Dışişleri Bakanlığı çevrelerinde, ABD'nin belirli sınırlar çerçevesinde Kruşçev'in görevini kolaylaştırması gerektiği duygusunu uyandırmıştır.»[49]

Emperyalistler ta öteden beri, sosyalist ülkelerin barış içinde birarada yaşama politikasına karşı düşmanca duygularla doludurlar ve şöyle bağırmaktadırlar: «Birarada yaşama sözcüğü korkunç olduğu kadar iğrençtir de» ve «Geçici ve rahatsızlık verici birarada yaşama kavramını çöp tenekesine atalım.»[50] Peki, o zaman bugün neden Kruşçev'in «barış içinde birarada yaşama» genel çizgisine bunca büyük ilgi göstermektedirler? Bunun nedeni, Kruşçev'in «barış içinde birarada yaşama» genel çizgisinin sağladığı yararların, halihazırda emperyalizm tarafından açıkça görülmüş olmasıdır.

ABD emperyalistleri, oldum olası, stratejik hedeflerine ulaşmak için, biri savaş, diğeri barış olmak üzere çifte taktikten yararlanırlar: Halkların devrimini tasfiye etmek, sosyalist kampı yoketmek ve kendi hegemonyalarını tüm dünya yüzüne yaymak. Kendileri için uluslararası durumun giderek daha olumsuz bir biçimde geliştiği koşullarda, artan ölçüde barış numarasına sığınırken, aynı zamanda da silahlanma ve savaş hazırlıklarını da sürdürmektedirler.

Daha 1958'de, John Foster Dulles, ABD'nin «barışın zaferine» ilişkin «soylu bir strateji»[51] konusunda çaba harcaması gerektiğini açıklamaktaydı.

John F. Kennedy göreve geldikten sonra, Dulles'ın «barış stratejisi»ni üstlenmiş ve onu geliştirmiştir. O, aynı zamanda: «Bizim hidrojen bombasından çok daha iyi bir silaha ihtiyacımız var... ve bu daha iyi silah, barışçıl işbirliğidir»[52] sözleriyle, «barış içinde birarada yaşama» konusunda büyük bir söylev vermiştir.

Acaba bu, ABD emperyalistlerinin gerçekten de barış içinde birarada yaşamayı benimsemeye hazır oldukları anlamına mı gelmektedir, yoksa onlar, SBKP yöneticilerinin söyledikleri gibi, «barış içinde birarada yaşamanın akla uygunluğu ve gerçekleştirilebilirliği»ni mi kabul etmişlerdir? Elbette ki böyle değil.

Eğer konu biraz daha iyi incelenecek olursa, ABD emperyalistlerinin sözünü ettikleri «barış içinde birarada yaşama»nın gerçek anlamı ve gerçek amacı, hiç zorluk çekmeden görülecektir.

Şimdi bunun gerçek amacının, gerçek hedefinin ne olduğuna bakalım.

Birincisi, ABD emperyalistleri, sözde «barış içinde birarada yaşama» sayesinde, onlara kapitalist dünya ülkelerindeki halkların devrimci mücadelelerinin vereceği desteği yasaklamak için, Sovyetler Birliği'nin ve diğer sosyalist devletlerin elini-kolunu bağlamak amacındadırlar.

Dulles şunları açıklamıştı: «Sovyet Hükümeti, uluslararası komünizm yolundan ayrılsa ve esas olarak Rus Devleti ve halkının refahıyla uğraşsa, kendi açısından «soğuk savaş»a son verebilir. «Soğuk savaş», uluslararası komünizm evrensel hedeflerinden vazgeçtiği taktirde de sona erdirilebilir...»[53]

Kennedy, Sovyetler Birliği'nin Amerikan-Sovyet ilişkilerini düzeltmek için, «tüm dünyayı komünistleştirmek» planından vazgeçmesi, «kendini salt ulusal çıkarlarıyla sınırlaması ve kendi halkına barışçıl koşullarda daha iyi bir yaşam sağlamak»la[54] uğraşması gerektiğini söylemiştir.

Dean Rusk, şunları söylemekle, meseleleri daha açık bir biçimde ortaya koymuştur: «Komünist liderler dünya devrimi hedefinden vazgeçmedikçe, güvenceli ve kalıcı bir barış olanaksızdır.» Daha ilerde, Sovyet liderleri arasında, «dünya komünist hareketi karşısındaki yükümlülüklerinin yükü ve rizikoları»na ilişkin olarak, «isteksizlik belirtileri» varolduğuna dikkat çekmekteydi. Hatta o, Sovyet yöneticilerinden açıkça, «tüm dünyada komünizmin zaferine ilişkin hayallerinden vazgeçmeleri ve buna rağmen harekete geçmeleri»ni[55] isteyecek kadar ileri gitmişti.

Bu açıklamaların anlamı daha açık olamazdı. ABD emperyalistleri, kapitalist dünyadaki köleleştirilmiş yığınlar ve ezilen

ulusların devrimci kurtuluş mücadelelerini «tüm dünyanın» sosyalist devletler tarafından «komünistleştirilmesi»nin sonucu olarak görmektedirler. Onlar Sovyet yöneticilerine şunları söylemekteler: Siz ABD ile barış içinde birarada yaşamayı mı umuyorsunuz? Bu yapılabilir! Kapitalist dünyadaki köle yığınlar ve ezilen ulusları devrimci mücadelelerinde hiçbir biçimde desteklememeniz ve, bu halkların hiçbirinin devrim için ayağa kalkmaması sorumluluğunu üstlenmeniz koşuluyla. ABD emperyalistlerinin rüyasını gördükleri arzularına göre, böylelikle kendilerine, kapitalist dünyanın tüm ülkelerindeki devrimci hareketi boğmak ve dünya nüfusunun üçte ikisini kölelik boyunduruklarına, iktidarlarına tabi kılmak üzere serbestçe davranma olanağı verilecektir.

İkinci olarak ABD emperyalistleri, «barış içinde birarada yaşama» adı altında, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelere karşı bir «barış içinde evrimleştirme» politikası izlemekte ve akla gelebilecek her türlü yöntemle, kapitalist sistemi restore etmeye çalışmaktadır.

Dulles şunları söylemiştir: «Şiddet kullanmaktan vazgeçmek, ... statükonun muhafaza edilmesi demek değildir, tersine, barışçıl dönüşüm anlamına gelmektedir.»[56] «Savunma durumunda olmak yeterli değildir. Özgürlük, içe nüfuz eden olumlu bir güç olmak zorundadır.»[57] «Sovyet dünyasında bir evrimi teşvik etmeyi ummaktayız.»[58]

Eisenhower, ABD'nin «baskıcı bir diktatörlüğün boyunduruğu altında acı çeken halklara, son tahlilde kendi kaderlerini tayin hakkını sağlamak için»[59] «barışçıl araçlarla» yapılabilecek herşeyi yapacağını tespit ediyordu.

Kennedy görüşlerini şöyle açıklıyordu: «Bizim görevimiz, Sovyet ülkesinde ve tüm kıtalarda... gerçekleşmekte olan değişimlerin, daha fazla insan için daha büyük özgürlüğe ve dünya barışına yolaçmaları için, elimizden gelen herşeyi yapmaktır.»[60] O, Doğu Avrupa'daki sosyalist ülkelere karşı, bu ülke halklarının «hür seçimini» olanaklı kılmak için, «özgürlük yönünde sabırla cesaret verme ve tiranlığa karşı dikkatli bir baskı politikası» uygulayacağını da açıklamıştır[61].

Bu konuşmaların anlamı da son derece açıktır. ABD emperyalistleri, sosyalist sisteme «diktatörlük» ve «tiranlık» diye nite-

leyerek çamur atmakta, kapitalizmin restorasyonunu «hür seçim» olarak lanse etmektedirler. Sovyet yöneticilerine: ABD'yle barış içinde birarada yaşamayı mı istiyorsunuz? Bunu yapabiliriz! diyorlar. Fakat bu, hiçbir şekilde, bizim sosyalist ülkelerin statükosunu tanımamız anlamına gelmez. Tam tersine, oralarda kapitalizm restore edilmelidir. Başka bir deyişle, ABD emperyalistleri, hiçbir zaman dünya nüfusunun üçte birinin sosyalizm yolunu tutmuş olduğu gerçeğini kabullenmeyecekler, sürekli, boşu boşuna olsa bile, tüm sosyalist devletleri yoketmeye çalışacaklardır.

Sözün kısası, ABD emperyalistlerinin «barış içinde birarada yaşama» adını verdikleri şey, şu anlama gelmektedir: Emperyalizmin boyunduruğu ve egemenliği altında bulunan halklara kurtuluşları uğruna çaba gösterme izni yoktur, halihazırda kurtulmuş durumda olan halklar, yeniden emperyalizmin esaret boyunduruğu ve egemenliği önünde eğilmelidirler, ve tüm dünya Amerikan «dünya özgür uluslar topluluğu»nda birleştirilmelidir.

SBKP yöneticilerinin «barış içinde birarada yaşama» genel çizgilerinin tam da ABD emperyalizminin istediği gibi olduğunu görmek, hiç de zor değildir.

> «Barış içinde birarada yaşama» maskesi ardında, SBKP yöneticileri, ABD emperyalizmine yaranmak için herşeyi yapmaktadırlar; hiç durmadan ABD emperyalizminin temsilcilerinin «barış için kaygılandıklarını» ilan etmektedirler; böylece, yalancı bir barış politikası güden ABD emperyalistlerinin tam da ekmeğine yağ sürmektedirler.

SBKP yöneticileri, «barış içinde birarada yaşama» maskesi altında, barış içinde birarada yaşama politikasını ezen ve ezilen sınıfların, ezen ve ezilen ulusların arasındaki ilişkileri de kapsayacak biçimde genişletmeye çalışmaktadırlar; onlar, devrime karşıdırlar, onlar, devrimi dünya yüzünden kaldırmak istemektedirler; böylece onlar, tam da, sosyalist devletlerin kapitalist dünyadaki halkların devrimlerine vereceği her türlü desteği yasaklayan ABD emperyalizminin talebine uygun davranmaktadırlar.

SBKP yöneticileri, «barış içinde birarada yaşama» maskesi altında, uluslararası düzeyde sınıf mücadelesinin yerine sınıf işbirliğini geçirmeye çalışmakta, sosyalizmin emperyalizm ile «çokyönlü işbirliği»nin reklamını yapmakta, emperyalizmin sosyalist ülkelere sızması için kapıları ardına kadar açmakta, böylelikle tam da ABD emperyalizminin «barış içinde birarada yaşama» politikasının ihtiyaçlarına uygun davranmaktadırlar.

Emperyalistler her zaman, olumsuz anlamda, bizim en iyi öğretmenimiz olmuşlardır. Burada, Dulles'ın SBKP XX. Parti Kongresinden sonra yaptığı iki konuşmadan alıntılar yapmak, çok yerinde olacaktır.

Görüşlerini şöyle açıklıyordu: «... Sovyetler Birliği'nde daha geniş bir liberalizme doğru yönelen güçler bulunduğuna ilişkin belirtilerin varlığından... sözetmiştim.» «... eğer bu güçler gelişirlerse ve Sovyetler Birliği içinde daha fazla itici güç kazanırlarsa, o zaman, söylemiş olduğum gibi, on yıl içinde, ya da belki bir nesilde, politikamızın büyük hedefine, yani Rus halkının arzularını dikkate alan, dünya egemenliği konusundaki haydutça emellerinden vazgeçmiş olan ve uygar ulusların ilkelerine ve Birleşmiş Milletler Antlaşmasında tespit edilmiş ilkelere uygun davranan insanlar tarafından yönetilen bir Rusya'nın varlığına inanabiliriz ve bunu ummak için yeterli nedene de sahibiz demektir.»[62]

Dulles şöyle devam etmekteydi: «Uzun vadede, Sovyet egemenlerinin bugünkü politikalarının daha fazla milliyetçi ve daha az enternasyonalist olma yönünde bir evrimden geçme olasılığı — evet, hatta kesinliği diyebilirim — mevcuttur.»[63]

Açıktır ki, bu Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi hainlerinin çevresinde Dulles'ın hayaleti kolgezmektedir, çünkü onlar «barış içinde birarada yaşama» genel çizgileri konusunda öylesine akıllarını yitirmişlerdir ki, eylem ve beklentilerinin ABD emperyalizmininkilerle ne denli çakıştığını hiç düşünmek bile istememektedirler.

SBKP YÖNETİMİNİN «BARIŞ İÇİNDE BİRARADA YAŞAMA» GENEL ÇİZGİSİNİN ÖZÜ: SOVYETLER BİRLİĞİ VE ABD ARASINDA İŞBİRLİĞİ

SBKP yöneticileri son yıllarda «barış içinde birarada yaşama» sözcüğünü dillerinden düşürmemelerine karşılık, Çin ve diğer bazı sosyalist ülkelere karşı takındıkları tavır, gerçekte sadece proleter enternasyonalizminin temel ilkelerine uygun olmamakla kalmamakta, aynı zamanda barış içinde birarada yaşamanın Beş İlke'sine de aykırı bulunmaktadır. SBKP yöneticileri, barış içinde birarada yaşamanın dış politikalarının genel çizgisi olduğu konusunda sürekli propaganda yaparlarken, dosdoğru söylenecek olursa, böylelikle istedikleri şey, tüm sosyalist devletleri ve dünyanın tüm Komünist Partilerini, birkaç yıldır rüyasını gördükleri Sovyet-Amerikan işbirliğine itaat eder bir duruma getirmektir.

Sovyetler Birliği ile ABD arasında, dünyaya hükmetmek için işbirliği — işte, SBKP yönetiminin izlediği «barış içinde birarada yaşama» genel çizgisinin özü budur.

Onların şu son derece ilginç demeçlerine bir bakalım:

> «Günümüzün en büyük iki gücü, Sovyetler Birliği ve ABD, dünyanın tüm diğer devletlerini çok geride bırakmışlardır.»[64]
>
> «Bu iki büyük güçten her biri, önemli bir ülkeler gurubunun önderidir — Sovyetler Birliği dünya sosyalist sisteminin ve ABD kapitalist kampın.»[65]
>
> Sovyetler Birliği ve ABD, «dünyanın en güçlü devletleridir. Eğer barış içinde birlikte hareket edersek, savaş olmayacaktır. Eğer gene de delinin biri çıkar da, bir savaş çıkarmaya kalkışırsa, parmağımızın ucuyla onu tehdit etmek, sesini kesmeye yetecektir.»[66]
>
> «... eğer Sovyetler Birliği Hükümet Başkanı N.S. Kruşçev ve ABD Başkanı John Kennedy arasında anlaşmalar yapılırsa, insanlığın kaderinin bağlı olduğu uluslararası sorunlar, bir çözüme kavuşacaklardır.»[67]

SBKP yöneticilerine sormak istiyoruz: Eğer 1957 Açıklaması ve 1960 Bildirgesi'nde açık seçik okunabildiği gibi, ABD emperyalizmi tüm yeryüzü halklarının en kötü düşmanıysa ve saldırı ve savaş çıkarma konusunda esas gücü oluşturuyorsa, siz nasıl olur da dünya barışının baş düşmanıyla barışı güvence altına almak için «birlikte hareket» edersiniz?

SBKP yöneticilerine sormak istiyoruz: Acaba toplam üç milyardan fazla nüfusa sahip dünyanın yaklaşık 100 devleti, kendi kaderlerini tayin etme konusunda hiçbir hakka sahip değillermidir? Acaba onların hepsi, itaatkâr bir biçimde iki «devin», iki «en büyük» gücün, Sovyetler Birliği ve ABD'nin emirlerine boyuneğmek zorunda mıdırlar? Acaba sizin bu ölçüsüz saçmalığınız, en hasından büyük-güç şövenizmi, su katılmamış güç politikasının ifadesi değil midir?

SBKP yöneticilerine şunu da sormak istiyoruz: Siz gerçekten, Sovyetler Birliği ve ABD arasında, iki «büyük adam» arasında yapılacak bir anlaşma yoluyla, tüm insanlığın kaderi hakkında karar verilebileceğine, tüm uluslararası sorunların bir çözüme kavuşabileceğine inanıyor musunuz? Yanılıyorsunuz, baştan sona bir yanılgı içindesiniz! Ta eski zamanlardan bugüne değin böyle birşey hiç olmamıştır daha, ve hele 20. yüzyılın 60'lı yıllarında hiç olacağı yoktur. Günümüz dünyası karmaşık çelişkilerle doludur, bugün sosyalist ve emperyalist kamplar arasındaki çelişkiler vardır, kapitalist ülkelerde proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkiler vardır, ezilen uluslarla emperyalizm arasındaki çelişkiler vardır, emperyalist ülkelerin kendi aralarındaki ve emperyalist devletlerdeki tekelci - kapitalist gruplaşmalar arasındaki çelişkiler vardır. Acaba iki ülke, Sovyetler Birliği ve ABD arasında yapılacak anlaşmalar, tüm bu çelişkileri yok mu edecektir?

SBKP yöneticilerinin saygı duydukları yegane ülke ABD'dir. SBKP yöneticileri, Sovyet-Amerikan işbirliği uğruna, Sovyet halkının gerçek müttefiklerine, hala emperyalizm-kapitalizm altında inleyen sınıf kardeşlerine ve tüm köleleştirilmiş halk kitlelerine ve ezilen uluslara ihanet etmekten bile çekinmiyorlar.

SBKP yöneticileri için, sosyalist kampı yıkmak konusunda başvurulacak hiçbir araç kötü değildir. Her türden yalan ve ifti-

ralarla ÇKP'ye saldırmakta, Çin üzerinde politik ve ekonomik baskı uygulamaktadırlar. Sosyalist Arnavutluk'a gelince, ancak onun tümden yokedilmesi onları sevindirecektir. ABD emperyalistleriyle elele vererek devrimci Küba'ya baskı uygulamakta ve Küba'nın egemenlik hakkını ve şerefini feda etmesini istemektedirler.

SBKP yöneticileri halkların emperyalizme ve uşaklarına karşı devrimci mücadelelerini sabote etmek için denenmedik yol bırakmadılar. Sosyal-reformizm vaazları olarak, çeşitli ülkelerdeki proletarya ve onun siyasi partisinin devrimci mücadele isteğini yerin dibine gömmek istemekteler. Emperyalizmin gereksinimlerine uygun olarak, ulusal kurtuluş hareketini sabote etmekte ve giderek daha yüzsüz bir biçimde ABD yeni-sömürgeciliğinin savunucuları haline gelmekteler.

SBKP yöneticileri bir Sovyet-Amerikan işbirliği sağlamak için bunca çaba harcadılar, bunca şey feda ettiler — peki, ABD emperyalizminden bunların karşılığında ne aldılar?

Kruşçev 1959'dan beri çılgın gibi, Sovyetler Birliği ve ABD devlet başkanları arasında bir görüşme peşindedir. Bu sorun konusunda sayısız rüyalar görmüş ve bir yığın hayal yaymıştır. Eisenhower'ın heyecanla «büyük politikadan anlayan büyük bir insan» olduğunu vaaz etmiş, coşkuyla «Başkan Kennedy'nin, iki böylesine güçlü devletin hükümetlerinin sırtındaki büyük sorumluluğun bilincinde olduğunu»[68] yaymıştır. SBKP yöneticileri sözümona «Camp David ruhu» için ve Viyana'daki buluşma konusunda, «tarihsel öneme sahip bir olay» diye bağıra - çağıra reklam yapmışlardır. Sovyet basını, Sovyetler Birliği ve ABD devlet başkanları birlikte masa başına otururlarsa, insanlık tarihinin yeni bir «dönüm noktasına» geleceği konusunda sesi kısılana dek haykırmaktadır; ve eğer bu iki «büyük adam» tokalaşırlarsa, işte o zaman uluslararası ilişkilerde «yeni bir düzey»e erişilecektir.

Fakat ABD emperyalistleri SBKP yöneticilerine nasıl davranıyorlar? Camp David görüşmelerinin üzerinden bir aydan biraz fazla zaman geçtikten sonra, Eisenhower dobra dobra şunları açıklıyordu: «Benim Camp David ruhu diye birşeyden haberim yok.»

Camp David görüşmelerinden aşağı yukarı 7 ay sonra Eisenhower Sovyet hava sahasına U-2 tipinde bir casus uçağı soktu ve böylece Dört Gücün Zirve Konferansını havaya uçurdu. Kennedy, Viyana buluşmasından hemen sonra, Sovyetler Birliği ile ABD arasında 20 yıllık bir barışın koşulu olarak, büyüklük sarhoşluğu içinde, Sovyetler Birliği'nin hiçbir halkın devrimci mücadelesini desteklememesi ve Doğu Avrupa'daki sosyalist devletlerde kapitalizmin restore edilmesi koşulunu koydu. Kennedy, Viyana buluşmasından bir yıl sonra, Küba'nın askeri ablukaya alınması konusundaki korsanca emri verdi ve böylece Karaipler krizini başlattı.

«Ne cennette ne de cehennemde, ne canlılar ne de ölüler arasında bulamıyoruz onu.» Acaba bir zamanlar öylesine hararetle övülen «Camp David ruhu», «insanlık tarihinin dönüm noktası», «uluslararası ilişkilerdeki yeni düzey» vb. vb. nerelerde kaldı?

SBKP yöneticileri, atom denemelerinin kısmen yasaklanmasına ilişkin Üçlü Antlaşmanın imzalanmasından sonra, gene sözde «Moskova ruhu» konusunda büyük gürültü kopardılar. Onlar, «Demir tavında dövülür», şimdi Sovyetler Birliği ile ABD arasında başka anlaşmalar yapmak için «tüm elverişli koşullar mevcuttur» diyor, «herşeyin bir zamanı var», «aceleye gerek yok» gibi tavırlara girilmemelidir deyip duruyorlardı[69].

Bakalım şu «Moskova ruhu» da neymiş? En son olaylara bir göz atalım:

«Sovyet-Amerikan işbirliği» konusunda kamuoyu oluşturmak için, SBKP yöneticileri, Sovyetler Birliği ile ABD arasında diplomatik ilişkiler kurulmasının 80. yıldönümünü kutlamak amacıyla Moskova'da bir gösteri düzenlediler ve ABD'deki törenlere katılmak üzere bir delegasyon gönderdiler. Fakat SBKP yöneticilerinin bu «coşkusu» sonucunda ne oldu? Sovyetler Birliği'nde ki ABD Büyükelçiliğinin tüm üyeleri törene katılmayı reddettiler ve Amerikan Devlet Bakanlığı, Amerikan kamuoyunu, üyeleri «son derece tehlikeli ve şüpheli şahıslar» olarak nitelenen Sovyet kültür delegasyonunu boykota çağıran bir nota yayınladı.

SBKP yöneticileri, «Sovyetler Birliği ve ABD arasında iş-

birliği» konusunda saçmalayıp dururken, ABD, ajan Barghoorn'u casusluk amacıyla Sovyetler Birlığı'ne gönderdi. Sovyetler Birliği'nin bu casusu tutuklaması, son derece haklı birşeydir. Fakat Kennedy gürültü kopardıktan ve ABD ile Sovyetler Birliği arasındaki buğday ticareti «her iki ülkede de anlayışlı bir hava» içinde yapılmalıdır ve «Barghoorn'un tutuklanması bu havayı hissedilir biçimde bozmuştur» açıklamasını yaptıktan sonra, Sovyetler Birliği bu casusu mahkeme önüne çıkarmadan salıvermekte elini çabuk tuttu. Gerekçeleri: «ABD'de yüksek hükümet memurları Barghoorn'un kaderinden endişe duymaktadırlar»dı, öyle bir adam ki, «araştırma sonucunda kanıtlanmış olduğu gibi, anti-Sovyet casusluk faaliyetinde bulunmuştur.»

Acaba bunların tümü «Moskova ruhu» mudur? Eğer öyleyse, bu gerçekten acınası birşeydir.

Moskova, ilk sosyalist devletin başkentinin parlak adı, öyle bir ad ki, Ekim Devriminden bu yana, dünyadaki milyonlarca insan onu saygıyla ifade etmekteler; Moskova adı, bugün SBKP yöneticileri tarafından, ABD emperyalizmiyle yaptıkları kirli ittifakın üzerini örtmekte kullanılıyor. Ne inanılmaz küfür!

SBKP yöneticileri, ABD emperyalizminin «dostluk» ve «güveni»ni kazanmak için ona hiç durmadan yağ çektiler ve yalvardılar; hiç durmadan kardeş devletleri ve Partileri payladılar, onlara baskı uyguladılar; devrimci halklara karşı sayısız hile ve dolandırıcılık manevrasına giriştiler! Fakat «düşen çiçekler sevgi ateşiyle sararıp solarken, sular acımasızca akmaya devam ediyor.» SBKP yöneticilerinin ABD emperyalizminden ellerine geçen tek şey, salt alçaltma, alçaltma ve bir kez daha alçaltmadır.

SBKP YÖNETİCİLERİNE BİRKAÇ ÖĞÜT

Lenin ve Stalin önderliğindeki büyük Sovyet halkı, silahlı emperyalist işgale karşı direnişin acılı günlerinde, Anavatan Savaşının alevleri içindeki zorluklara ne zaman boyun eğmiştir? Hiç düşman önünde dize gelmiş midir? Bugün dünyada durum devrim için son derece elverişlidir. Sosyalizm hiçbir zaman şim-

diki gibi güçlü olmamıştı, zorluklar emperyalizmin önüne hiç bugün olduğu gibi böylesine yığılmamıştı. Fakat Lenin tarafından kurulan ilk sosyalist devlete karşı, ABD emperyalizmi nasıl da alçakça davranmakta, SBKP yöneticileri tarafından sosyalist kampın şerefi, nasıl da rezilce karalanmaktadır! Nasıl olur da bizler, dünyadaki bütün Marksist-Leninistler, devrimci halk yığınları, bundan dolayı keder ve acı duymayız!

Biz, burada, SBKP yöneticilerine içtenlikle birkaç öğüt vermek istiyoruz.

ABD en kötü niyetli emperyalist ülkedir, ABD emperyalizminin stratejik hedefi, çılgınca bir dünya egemenliğidir. O, kudurmuşcasına, köleleştirilmiş halk yığınlarının ve ezilen ulusların devrimci mücadelesini darmadağın etmek istemektedir. Doğu Avrupa'nın, tekrar sözümona «Hür Dünya Milletler Topluluğu»na dahil edilmek istendiği çok açık olarak anlatılmaktadır. Siz, nasıl olur da, ABD emperyalistlerinin dünyayı fethetmek için yaptığı saldırı planlarını uygularken, en ağır darbeleri neden Sovyetler Birliği'nin değil de salt başkalarının yiyeceğini varsayabiliyorsunuz?

ABD emperyalist bir devlettir, Sovyetler Birliği sosyalist bir devlettir. Nasıl olur da sizler, tamamen zıt toplumsal düzene sahip iki devlet arasında «çokyönlü işbirliği» olabileceğini varsayabilirsiniz?

Bizzat ABD ve diğer emperyalist güçler arasında hile ve rekabet hüküm sürmektedir. Ve ABD diğerlerini yenilgiye uğratana dek hoşnut olmayacaktır. Nasıl olur da sizler, emperyalist ABD ile sosyalist Sovyetler Birliği'nin uyum ve birlik içinde yaşayaibleceğini düşünebilirsiniz?

SBKP'nin önder yoldaşları! Meseleyi soğukkanlılıkla düşünün! Dünyada bir fırtına koptuğu zaman ABD emperyalizmine güven olur mu? Hayır, ABD emperyalizmine güvenilemez, hiçbir emperyalizme, hiçbir gericiye güvenilemez. Sovyetler Birliği'nin gerçek güvenilir bağlaşıkları, yalnız ve yalnız sosyalist kampta olan kardeş ülkeler ve Marksist-Leninist kardeş Partiler, köleleştirilmiş halk yığınları ve ezilen uluslardır.

İnsanlığın tarihsel gelişme yasaları, herhangi bir kişinin iradesinden bağımsız olarak geçerlidir. Sosyalist kampın, tüm dün-

yadaki köleleştirilmiş halk yığınlarının ve ezilen ulusların devrimci hareketinin varlığını ve gelişmesini hiç kimse ne boğabilir, ne de engelleyebilir. Her kim ki sürekli olarak sosyalist kampın halklarına, bütün dünya halklarına ihanet eder ve ABD emperyalizmiyle işbirliği içinde dünyaya hükmetme hayalleri kurarsa, onun sonu mutlaka kötü olacaktır. SBKP yöneticilerinin yaptığı, tümden yanlış ve son derece tehlikelidir.

Henüz atı uçuruma düşmekten kurtarmak için vakit geç değil. SBKP yöneticileri, artık «barış içinde birarada yaşama» genel çizginize bir son vermenin ve barış içinde birarada yaşamanın Leninist politikasına, Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi yoluna dönmenizin zamanı geldi, geçiyor.

ALTINCI YORUMUN DİPNOTLARI

(1) *Lenin, «Proletarya Devriminin Askeri Programı» (I), Eserler, cilt 23*

(2) *Lenin, «Şimdiki Siyasi Durum Üzerine Bir Karar Taslağı», Eserler, cilt 25*

(3) *Lenin, «RKP(B) VIII. Parti Kongresi, Merkez Komitesinin Raporu», Eserler, cilt 29*

(4) *Lenin, «RKP(B) Yedinci Parti Kongresi, Savaş ve Barış Üzerine Rapor», Eserler, cilt 27*

(5) *Lenin, «RKP(B) VIII. Parti Kongresi, Merkez Komitesinin Raporu», Eserler, cilt 29*

(6) *Lenin, «IX. Tüm-Rusya Sovye tKongresi, Cumhuriyetin İç ve Dış Siyaseti Üzerine», Eserler, cilt 23*

(7) *Lenin, «Kırda Parti Çalışması Üzerine I. Tüm-Rusya Konferansında Konuşma», Eserler, cilt 30*

(8) *Lenin, «RKP(B) X. Tüm-Rusya Konferansı, Konferansı Kapayış Konuşması», Eserler, cilt 32*

(9) *Lenin, «VIII. Tüm-Rusya Sovyet Kongresi, Halk Komiserleri Konseyinin Faaliyeti Hakkında Rapor», Eserler, cilt 31*

(10) *Lenin, «VII. Seçim Dönemi Tüm-Rusya Merkez Yürütme Komitesinin Birinci Oturumunda Tüm-Rusya Merkez Yürütme Komitesi ve Halk Komiserleri Konseyi'nin Çalışması Hakkında Rapor», Eserler, cilt 30*

(11) *Lenin, «Amerikan Gazetesi* New York Evening Journal *Muhabirinin Sorularına Yanıtlar», Eserler, cilt 30*
(12) *Lenin, «Komünist Enternasyonal IV. Kongresi» (I), Eserler, cilt 33*
(13) *Lenin, «İşçi ve Asker Delegeleri Sovyetleri II. Tüm-Rusya Kongresi, Barış Hakkında Konuşma», Eserler, cilt 26*
(14) *Lenin, «RKP(B) Yedinci Parti Kongresi, Bir Program Taslağının İlk Karalamaları», Eserler, cilt 27*
(15) *Lenin, «Komünist Enternasyonal'in İkinci Kongresinin Esas Görevleri Üzerine Tezler», (I), Eserler, cilt 31.*
(16) *Aynı yerde*
(17) *Lenin, «Ulusal Soruna ve Sömürge Sorununa İlişkin Tezlerin İlk Taslağı», Eserler ,cılt 31*
(18) *Stalin, «SBKP(B) XV. Parti Kongresi, Merkez Komitesinin Siyasi Raporu, (I, 4)», Eserler, cilt 10*
(19) *Stalin, «Amerikan Editörlerin Sorularına Yanıtlar»,* Pravda, *2 Nisan 1952*
(20) *Stalin, «Merkez Komitesi ve Merkez Kontrol Komisyonunun Nisan Birleşik Oturumunun Çalışmaları Üzerine» (III), Eserler, cilt 11*
(21) *Mao Zedung, «Yeni Siyasi Danışma Konferansının Hazırlık Komitesine Hitap»,* Seçme Eserler, *İng. Baskı, Yabancı Dillerde Yayınevi, Peking, 1961, cilt IV, s. 408*
(22) *Mao Zedung, «Çin Komünist Partisi Sekizinci Ulusal Kongresinde Açış Konuşması», «Çin Komünist Partisi VIII. Parti Kongresi, Belgeler, cilt 1»de, Yabancı Dillerde Yayınevi, Peking 1956, s. 9*
(23) *Mao Zedung, «Halk İçindeki Çelişmelerin Doğru Ele Alınması Üzerine», Yabancı Dillerde Yayınevi, Peking 1957, s. 79*
(24) *B.N. Ponomaryov, «Dünya Komünistlerinin Muzaffer Bayrağı»,* Pravda, *18 Kasım 1962*
(25) *A. Rumyantsev, «Ortak İdeolojik Silahımız», «Barış ve Sosyalizm Sorunları», No. 1, 1962*
(26) *N.S. Kruşçev, Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda Konuşma, 23 Eylül 1960*
(27) *N.S. Kruşçev, Gadjah Mada Üniversitesinde Konuşma, Djokjakarta, Endonezya, 21 Şubat 1960*
(28) *N.S. Kruşçev, SSCB Yüce Sovyeti Oturumuna Rapor, Ocak 1960*
(29) *«ABD Başkanı J.F. Kennedy'nin Konuşması Üzerine»,* Izvestia *yazı kurulu makalesi, 4 Aralık 1961*

(30) *N.S. Kruşçev ve L.I. Brejnev'den J.F. Kennedy'ye Kutlama Telgrafı, 30 Aralık 1961*

(31) *N.S. Kruşçev, Birleşmiş Milletler Gennel Kurulunda Konuşma, 23 Eylül 1960*

(32) *N.S. Kruşçev, Sovyetler Birliği'ndeki Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti Büyükelçiliğinin Verdiği Resepsiyonda Konuşma, 5 Temmuz 1961*

(33) *B.N. Ponomaryov, «Devrimci Hareketin Bazı Sorunları», Barış ve Sosyalizm Sorunları, No. 12, 1962*

(34) *«Barış İçinde Birarada Yaşama ve Devrim»*, Kommunist, *Moskova, No. 2, 1962*

(35) *B.N. Ponomaryov, «Kapitalizmin Genel Bunalımında Yeni Bir Aşama»*, Pravda, *8 Şubat 1961*

(36) *SBKP Merkez Komitesinin ÇKP Merkez Komitesine Mektubu, 30 Mart 1963*

(37) *SBKP Merkez Komitesinin Sovyetler Birliği'ndeki Tüm Parti Örgütlerine ve Tüm komünistlere Açık Mektubu, 14 Temmuz 1963*

(38) *B.N. Ponomaryov, «Devrimci Hareketin Bazı Sorunları», Barış ve Sosyalizm Sorunları, No. 12, 1962*

(39) *SBKP XXII. Parti Kongresinde Kabul Edilen Sovyetler Birliği Komünist Partisi Programı*

(40) *N.S. Kruşçev, SSCB Yüce Sovyeti Oturumuna Rapor, Ocak 1960*

(41) *N.S. Kruşçev, «Avusturyalı Profesör Hans Thirring'in Sorularına Yanıtlar»*, Pravda, *3 Ocak 1962*

(42) *Stalin, «Ekim Devrimi ve Rus Komünistlerinin Taktikleri» (IV), Eserler, cilt 6*

(43) *Aynı yerde*

(44) *Mao Zedung, «Bugünkü Uluslararası Durumu Değerlendirmede Bazı Noktalar»*, Seçme Eserler, *İng. Baskı, Yabancı Dillerde Yayınevi, Peking, 1961, cilt IV, s. 87*

(45) *«Uluslararası Komünist Hareketin Birlik ve Dayanışması İçin»*, Pravda *yazı kurulu makalesi, 6 Aralık 1963*

(46) *«Nikita'ya Ne Kadar İyi Davranalım?»*, *Amerikan Dergisi* Time'*da, 9 Mart 1962*

(47) *W.A. Harriman, Televizyon Röportajı, 8 Ağustos 1963*

(48) *«Kennedy Kruşçev'e Yardım Ediyor»*, *İngiliz Dergisi* Time and Tide'*da, 18-24 Nisan 1963*

(49) *Agence France Press'in 14 Temmuz 1963, Washington kaynaklı, Amerikan hükümet yetkililerinin SBKP'nin Açık Mektubu hakkında yorumuna ilişkin geçtiği haber*

(50) *Eski ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Douglas Dillon'un ABD dış siyasetine ilişkin konuşması, 20 Nisan 1960*

(51) *J.F. Dulles, Kaliforniya Eyaleti Ticaret Odasında Konuşma, 4 Aralık 1958*

(52) *J F. Kennedy, Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda konuşma, 20 Eylül 1963*

(53) *J.F. Dulles, ABD Temsilciler Meclisi Dışişleri Komitesinde Konuşma, 28 Ocak 1959*

(54) *J.F. Kennedy,* Izvestia'*nın şef redaktörü A.I. Acubey ile Röportaj, 25 Kasım 1961*

(55) *Dean Rusk, Amerikan Lejyonunun Ulusal Kongresinde Konuşma, 10 Eylül 1963*

(56) *J.F. Dulles, New York Eyaleti Baro Birliği'nin verdiği ziyafette konuşma, 31 Ocak 1959*

(57) *J.F. Dulles, Kaliforniya Eyaleti Ticaret Odasında Konuşma, 4 Aralık 1958*

(58) *J.F. Dulles, ABD Temsilciler Meclisi Dışişleri Komitesinde verdiği ifade, 28 Ocak 1959*

(59) *D.D. Eisenhower, Şikago'daki Polonya kökenli Amerikalıların Kongresinde Konuşma, 30 Eylül 1960*

(60) *J.F. Kennedy,* Barış Stratejisi, *Harper & Brothers, New York, 1960, s. 199*

(61) *J.F. Kennedy, Şikago'daki Polonya kökenli Amerikalıların Kongresinde Konuşma, 1 Ekim 1960*

(62) *J.F. Dulles, Basın Konferansı, 15 Mayıs 1956*

(63) *J.F. Dulles, Basın Konferansı, 28 Ekim 1958*

(64) *N.N. Yakovlev, «30 Yıl Sonra...», Sovyet-Amerikan diplomatik ilişkilerinin 30. yıldönümü için yazılmış bir broşür*

(65) *Aynı yerde*

(66) *A.A. Gromiko, SSCB Sovyeti Oturumunda Konuşma, 13 Aralık 1962*

(67) *N.S. Kruşçev, Kruşçev Onuruna New York Valisinin Verdiği Yemekte yaptığı konuşma, 17 Eylül 1959*

(68) *N.S. Kruşçev, Radyo ve Televizyon Konuşması, 15 Haziran 1961*

(69) *«Zaman Beklemiyor»,* Izvestia *yorumcusunun makalesi, 21 Ağustos 1963*

SBKP YÖNETİCİLERİ ZAMANIMIZIN EN BÜYÜK BÖLÜCÜLERİDİR

SOVYETLER BİRLİĞİ KOMÜNİST PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİNİN AÇIK MEKTUBU ÜZERİNE YEDİNCİ YORUM

Renmin Ribao (Halkın Günlüğü) ve Hungki (Kızıl Bayrak) Yazı Kurulları

(4 Şubat 1964)

Modern revizyonizm ideolojisinin yaygınlaşması nedeniyle bugün Uluslararası Komünist Hareketin birliği, şimdiye değin hiç görülmedik denli ciddi bir tehlike ile karşı karşıyadır. Hem uluslararası alanda, hem de bazı Partiler içinde Marksizm-Leninizm ile revizyonizm arasında keskin mücadeleler sürmektedir. Uluslararası Komünist Hareket, geçmişte eşi görülmemiş çok ciddi bir bölünme tehlikesi ile yüzyüzedir.

Komünistlerin, proletaryanın ve tüm dünya devrimci halklarının önlerindeki en acil görev, sosyalist kampın ve Uluslararası Komünist Hareketin birliğinin korunmasıdır.

Çin Komünist Partisi, Marksizm-Leninizm, 1957 Açıklaması ve 1960 Bildirgesinin devrimci ilkeleri temelinde, sosyalist kampın ve Uluslararası Komünist Hareketin birliğinin korunması ve sağlamlaştırılması için öteden beri tutarlı bir biçimde ve yorulmak bilmeksizin çaba harcamıştır. Çin Komünist Partisinin sarsılmaz pozisyonu, ilkelere bağlılık, birliğe sarılmak, ayrılıkları ortadan kaldırmak ve ortak düşmana karşı mücadele vermek olmuştur, böyle olmaya devam edecektir.

Revizyonizm yolunu tuttuklarından beri, SBKP yöneticileri kendilerini haklı göstermek için, her keresinde kendilerinin de dünya komünist hareketinin birliğinin korunmasından yana olduklarını iddia etmektedirler. Son zamanlarda «birlik» çığırtkanlığını özellikle yoğunlaştırmışlardır. Bu bize, Friedrich Engels'in 90 yıl önce söylediği şu sözleri hatırlatmaktadır:

> «'Birlik' yaygaralarına kanmamak gerek. Bu sözü en çok ağızlarına sakız edenler, en büyük nifakçılardır... İşte bu yüzden en büyük sekterler ve en büyük yaygaracılar ve

sahtekârlar, belirli zamanlarda en ateşli birlik çığırtkanlığı yaparlar.»[1]

SBKP yöneticileri kendilerine «birlik», Çin Komünist Partisine ise «bölücü» etiketini yapıştırmaya çalışmaktadır. SBKP Merkez Komitesi, Açık Mektubunda şöyle demektedir:

> «Çinli yöneticiler yalnızca sosyalist kampın değil, bütün dünyo komünist hareketinin birliğini baltalamakta, proleter enternasyonalizmi ilkelcrini ayaklar altına almakta ve kardeş Partiler arasındaki ilişkiler konusunda kabul edilen kuralları kaba bir biçimde çiğnemektedirler.»

Sovyet basınında daha sonra yayınlanan makalelerde, Çinli komünistler sürekli «bölücüler» ve «sekterler» olmakla suçlanmaktadır.

Ama bu konuda gerçek durum nedir? Sosyalist kampın ve dünya komünist hareketinin birliğini baltalayan, proleter enternasyonalizminin ilkelerini ayaklar altına alan ve kardeş Partiler arasındaki ilişkiler konusunda kabul edilen normları kaba bir biçimde çiğneyen kimdir? Tek kelimeyle, gerçekte % 100 bölücü olanlar kimlerdir?

Ancak bu sorular açıklığa kavuşturulduğunda, sosyalist kampın ve Uluslararası Komünist Hareketin birliğini korumak ve güçlendirmek için bir yol bulunabilir ve bölünme tehlikesi bertaraf edilebilir.

TARİHE BİR BAKIŞ

Uluslararası Komünist Hareket içindeki bugünkü bölücülüğün niteliği hakkında açık bir fikir edinmek ve bu bölücülüğe karşı doğru bir biçimde mücadele etmek için, dünya komünist hareketinin geçen 100 yıldan fazla süre içindeki tarihine bir göz atmak istiyoruz.

Komünist hareketin tüm tarihine damgasını vuran şey, Marksizm-Leninizm ile oportünizm arasındaki mücadele, ve birliği ko-

ruma çabaları ile bölme girişimleri arasındaki mücadeledir. Hem tek tek ülkelerdeki, hem de dünya ölçüsündeki mücadele açısından durum budur. Marx, Engels ve Lenin, uzun süren bir mücadele içinde, proleter birliğin içeriğini teorik olarak ortaya koymuşlar ve pratik faaliyetlerinde, oportünizm, revizyonizm ve bölücülüğe karşı mücadelenin parlak bir örneğini vermişlerdir.

Marx ve Engels 1847 yılında ilk uluslararası işçi sınıfı örgütünü, Komünistler Birliği'ni kurmuşlardır. Marx ve Engels, bu Birlik'in programı olarak yazdıkları «Komünist Manifesto»da: «Bütün Ülkelerin İşçileri, Birleşiniz!» mücadele sloganını ileri sürmüşler, bilimsel komünizm öğretisini sistemli ve esaslı bir biçimde ortaya koymuşlar ve böylece dünya proletaryasının birliğinin ideolojik temelini yaratmışlardır.

Marx ve Engels tüm yaşamları boyunca, dünya proletaryasının bu ilkeye dayalı birliği uğrunda yılmadan mücadele etmişlerdir.

Marx ve Engels, bütün ülkelerdeki işçi hareketini birleştirmek için, 1864 yılında I. Enternasyonal'i, Uluslararası İşçi Birliği'ni kurmuşlardır. Tüm I. Enternasyonal dönemi boyunca, Marx ve Engels, Bakunincilere, Prudonculara, Blankicilere, Lasalcılara ve diğer sekreterlere karşı ilkeli mücadeleler yürütmüşlerdir. Bunlar arasında Bakuninci bölücülere karşı verilen mücadele, özellikle şiddetliydi.

Bakuninciler Marx'ın öğretisine daha başlangıçta saldırmışlar, ve Marx'ın Enternasyonal içinde kendi «özgün programı»nı ve kendi «kişisel öğretisini egemen kılma»yı amaçladığını ileri sürmüşlerdir. Gerçekte ise, Enternasyonal'i kendi tekkelerinin doğmalarını kabul etmeye zorlayanlar, Enternasyonal'in programının yerine Bakunin'in oportünist programını geçirmeye çalışanlar, tam da kendileri idi. Bir dizi manevraya girişmekten, ve kendi «çoğunluk»larını şuradan-buradan toparlamak ve sekter ve bölücü faaliyetlerini yürütmek için hiçbir araca başvurmaktan çekinmediler.

Marx ve Engels, dünya proletaryasının gerçek birliğini korumak için, Bakunincilerin I. Enternasyonal'i bölmeyi hedef alan açık provokasyonlarına karşı ilkeli, uzlaşmaz bir tavır takındılar. 1872 yılında, Marx'ın bizzat katıldığı I. Enternasyonal'in La-

hey Kongresinde, ısrarlı bir bölücülük politikası izleyen Bakuninciler, I. Enternasyonal'den atıldılar.

Engels, eğer Marksistler Lahey'de Bakunin tekkesinin bölücü faaliyeti karşısında ilkesiz, uzlaşmacı bir tavır takınmış olsalardı, uluslararası işçi hareketinin bundan kaçınılmaz olarak ağır zarar görmüş olacağını vurguladı. O taktirde, Engels'in tespit etmiş olduğu gibi, «Enternasyonal mutlaka parçalanacaktı — 'birlik' yoluyla paramparça olacaktı.»[2]

Marx ve Engels'in önderliğindeki I. Enternasyonal, oportünizme ve bölücülüğe karşı mücadele etti ve böylelikle uluslararası işçi hareketi içinde Marksizmin hakimiyetinin temelini yarattı.

1876 yılında I. Enternasyonal'in sona erdiğinin açıklanmasıyla birlikte, birçok ülkede işçilerin sosyalist kitle partileri kurulmaya başlandı. Marx ve Engels bu partilerin oluşum ve gelişimini dikkatle izlemekte ve bunların bilimsel komünizm temeli üzerinde kurulup gelişeceklerini ummaktaydılar.

Marx ve Engels, o zamanlar Avrupa işçi hareketi içinde önemli bir rol oynayan Alman İşçi Partisine özel bir dikkat ve ilgi gösterdiler. Sözümona «birlik» uğruna çaba harcarken oportünizmle uzlaşmalara girişen Alman Sosyal-Demokrat Partisinin kokuşan ruhunu tekrar tekrar ve enerjik bir biçimde eleştirdiler.

1875'de Marx ve Engels, SPD'nin ilkelerden vazgeçme pahasına Lasalcılarla birleşmesini ve bundan doğan «Gotha Programını» eleştirdiler. Marx, bu birliğin «çok pahalıya malolduğu»nu ve bu programın «tümden reddedilmesi gereken ve Partiyi demoralize eden bir program» olduğunu tespit etti[3]. Engels, bunun «tüm Alman sosyalist proletaryasının Lasalcılık karşısında dize gelmesi» demek olduğuna işaret etti ve devamla, «Bu temelde bir birliğin bir yıl bile sürmeyeceğinden eminim» diye belirtti[4].

Marx «Gotha Programı»nı eleştirirken, ünlü ilkeyi ortaya koydu: Bir Marksist, «ilkeler üzerine pazarlık yapmaz.»[5]

Daha sonra Marx ve Engels, Parti içinde oportünistlerin faaliyetine gözyumdukları için, Alman Partisinin önderlerini sert bir biçimde eleştirdiler. Marx şöyle diyordu: Bu oportünistler, (Partinin —ÇN) «materyalist temelinin yerine... adalet, özgür-

lük, eşitlik ve kardeşlik tanrıçalarıyla birlikte modern mitolojiyi geçirmeye»[6] çalışıyorlar. Marx'a göre böyle bir davranış, «Partiyi ve teoriyi havaya uçurmak»[7] anlamına gelir. Alman Partisinin önderlerine yönelttikleri «Genelge Mektup»ta, Marx ve Engels şöyle yazıyorlardı:

> «Kırk yıla yakın bir süredir, sınıf mücadelesinin tarihi ileri iten dolaysız güç olduğunu, özellikle de burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıf mücadelesinin, modern toplumsal devrimin büyük kaldıracı olduğunu vurguladık; işte bu yüzden, bu sınıf mücadelesini hareketten çıkarıp atmak isteyenlerle işbirliği yapmamız olanaksızdır.»[8]

1889'da Engels'in etkisi altında kurulan II. Enternasyonal, kapitalizmin «barışçı» bir şekilde geliştiği bir dönemde varlığını sürdürdü. Bu dönemde Marksizm muazzam ölçüde yaygınlaşırken ve «Komünist Manifesto» tüm ülkelerdeki milyonlarca işçinin ortak programı haline gelirken, öte yandan birçok ülkede sosyalist partiler, burjuva legalizminden yararlanmayı onun önünde diz çökmeye dönüştürdüler, legaliteye tapanlar durumuna geldiler. Böylece oportünizm, çeşitli ülkelerin partilerini sele boğdu.

Böylece, II. Enternasyonal'in varolduğu dönem boyunca uluslararası işçi hareketi, Marksistlerden oluşan devrimci grup, ve sahte-Marksist oportünist grup olarak bölündü.

Engels oportünistlere karşı uzlaşmaz bir mücadele yürüttü. Öncelikle onların kapitalizmin sosyalizme barışçıl evrimi konusundaki saçma tezlerini en sert biçimde eleştirdi. Engels şöyle diyordu:

> «Herhalde Marx, bu baylar (sahte-Marksist oportünistler) hakkında, Heine'nin kendi taklitçileri için dediklerini söylerdi: 'Ejderha ektim, pire biçtim'!»[9]

1895'de Engels'in ölümünden sonra bu «pireler» açıktan Marksizmin sistemli revizyonuna giriştiler ve giderek II. Enternasyonal'in yönetici kademelerini ele geçirdiler.

Engels'ten sonra, uluslararası işçi hareketi içinde en mükemmel devrimci olan yüce Lenin, Marksizmi savunma ve II. Enternasyonal revizyonizmine karşı mücadele etme ağır görevini üstlendi.

II. Enternasyonal revizyonistleri, Marksizmin artık «yetersiz» ve «eskimiş» olduğunu söyleyerek yaygara kopardıklarında, Lenin vakur bir tavırla şunu ilan etti: «Biz tamamiyle Marksçı teorinin zemini üzerinde duruyoruz», çünkü «tüm sosyalistleri birleştiren devrimci bir teori olmadan, hiçbir güçlü sosyalist parti varolamaz...»[10]

Lenin önce Rusya'da Marksist bir parti yaratmak için mücadele etti. II. Enternasyonal'in oportünist partilerinden temelden farklı olan, yeni tipte bir parti yaratmak için Lenin, Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi içindeki çeşitli anti-Marksist gruplara karşı ödünsüz bir mücadele yürüttü.

Diğer II. Enternasyonal partilerinde olduğu gibi, o zamanki Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi içinde de devrimci bir gurup ve oportünist bir gurup bulunmaktaydı. Devrimciler, Lenin'in yönetimindeki Bolşeviklerdi, oportünist gurup ise Menşeviklerden oluşmaktaydı.

Lenin'in önderliğindeki Bolşevikler, proleter partinin saflığını ve birliğini korumak için Menşeviklere karşı hem teorik hem de politik bakımdan uzun bir mücadele yürüttüler ve en sonunda 1912'de, oportünizme ve bölücülüğe sımsıkı sarılan Menşevikleri Partiden attılar.

Lenin'e karşı olan tüm oportünist gruplar, ona en adi sözlerle küfrettiler, onu bölücülükle suçlamak için hiçbir araca başvurmaktan çekinmediler. Bu dönemde Troçki bütün anti-Leninist guruplarla birleşerek, kendi «hizipçi olmama» bayrağı altında Lenin'e ve Bolşevik Partiye amansızca saldırdı ve Lenin'i «gaspçı» ve «bölücü» olarak adlandırdı. Lenin bunu şöyle yanıtladı: Gurubunun «hizipçi olmayan niteliği» ile övünen Troçki, «tam da hizipçiliğin en kötü kalıntılarının en kötü temsilcisi»[11] ve «en kötü bölücü»dür[12].

Lenin açıkça şöyle diyordu: «Birlik büyük birşey ve büyük bir slogandır! Ancak işçilerin davasının **Marksistlerin birliğine**

ihtiyacı var, Marksistlerin Marksizmin muhalifleri ve Marksizmin çarpıtıcılarıyla birliğine değil.»[13]

Lenin'in Menşeviklere karşı mücadelesi uluslararası alanda büyük öneme sahipti. Çünkü menşevizm, II. Enternasyonal revizyonizminin Rusya'daki biçimi ve çeşitlemesiydi, ve II. Enternasyonal'in revizyonist önderleri tarafından destekleniyordu.

Lenin, Menşeviklerle mücadele sırasında, II. Enternasyonal revizyonizmine karşı da bir dizi mücadele yürüttü.

Birinci Dünya Savaşından önce Lenin, II. Enternasyonal revizyonistlerini hem teorik hem de siyasi açıdan eleştirdi; II. Enternasyonal'in Stuttgart ve Kopenhag Kongrelerinde onlara karşı mücadele etti.

II. Enternasyonal'in önderleri, I. Dünya Savaşının patlamasından sonra, proletaryaya açıkça ihanet ettiler. Emperyalistlerin çıkarları için, çeşitli ülkelerin proleterlerini kardeş katliamı cehennemine ittiler ve dünya proletaryasının ciddi bir biçimde bölünmesine yolaçtılar. Rosa Lüksemburg, revizyonistlerin bu ihaneti üzerine şöyle diyordu: «... eski şanlı: Bütün ülkelerin proleterleri, birleşin! çağrısı, savaş meydanlarında, bütün ülkelerin proleterleri, birbirinizi boğazlayın! komutuna dönüştü.»[14]

O sıralar, Marx'ın vatanı olan Almanya'daki Sosyal-Demokrat Parti, II. Enternasyonal'in en güçlü ve nüfuzlu partisi idi. Ve tamda bu parti, kendi (Alman) emperyalizminin tarafına geçen ilk parti oldu ve uluslararası işçi hareketinin bölünmesinin baş suçlusu oldu.

Bu son derece kritik anda Lenin, dünya proletaryasının birliği uğruna kararlı bir mücadele yürütmek için öne çıktı.

Lenin, 1914 Ağustosunda yayınlanan «Avrupa Savaşında Devrimci Sosyal-Demokrasinin Görevleri» adlı makalesinde, II. Enternasyonal'in çöküşünü ilan etti ve önderlerinin ezici çoğunluğunu, öncelikle Alman Sosyal-Demokrat Partisinin önderlerini, sosyalizme açıkça ihanet ettiklerinden dolayı en sert biçimde mahkum etti.

Tam da, II. Enternasyonal revizyonistleri ile burjuvazi arasındaki gizli ittifakın açık bir ittifaka dönüşmüş olması ve II. Enternasyonal revizyonistlerinin uluslararası işçi hareketi için-

de artık aşılması mümkün olmayan bir bölünmeye neden olmuş olmaları gerçeği, Lenin'i şu tespiti yapmaya götürdü:

> «Bugün, oportünizmle bağları kararlılıkla koparmadan ve kitlelere onun iflasının kaçınılmaz olduğunu anlatmadan, sosyalizmin görevlerini yerine getirmek ve işçilerin gerçek uluslararası birliğini gerçekleştirmek olanaksızdır.»[15]

Bu nedenle Lenin, birçok Avrupa ülkesinde Marksistlerin oportünistlerle ilişkilerini kesmesini kararlı bir biçimde destekledi ve onlara yürekli bir şekilde, artık iflas etmiş bulunan II. Enternasyonal'in yerine bir III. Enternasyonal kurma ve dünya proletaryasının devrimci birliğini yeniden inşa etme çağrısı yaptı.

1919 Martında III. Enternasyonal kuruldu. II. Enternasyonal'in olumlu kazanımlarını devraldı, ancak onun oportunist, sosyal-şöven, burjuva ve küçük-burjuva pisliklerini terketti, böylece dünya proletaryasının devrimci davası derinliğine ve genişliğine gelişme olanağı buldu.

Lenin'in teori ve pratiği Marksizmi yeni bir gelişme aşamasına, Leninizm aşamasına ulaştırdı. Dünya proletaryasının ve Uluslararası Komünist Hareketin birliği, Marksizm-Leninizm temelinde daha da güçlendi ve genişledi.

TECRÜBELER VE DERSLER

Uluslararası Komünist Hareketin tarihi neyi göstermektedir?

Birincisi: Uluslararası Komünist Hareketin tarihi, dünyadaki bütün şeyler gibi, uluslararası işçi hareketinin de daima ikiye bölündüğünü göstermektedir. Proletarya ve burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesinin komünizm saflarına da yansıması kaçınılmazdır. Komünist hareketin gelişim sürecinde, oportünizmin şu ya da bu biçiminin sürekli yeniden ortaya çıkması, bir yandan oportünistlerin Marksizm-Leninizme karşı bölücülük faaliyeti, öte yandan Marksist-Leninistlerin oportünistlere ve bölücülere karşı mücadelesi kaçınılmazdır. Marksizm-Leninizm ve uluslararası işçi hareketi, işte tam da bu birbirine taban tabana zıt yanların

mücadelesi sayesinde gelişmiştir. Ve tam da bu mücadele sayesinde, uluslararası işçi hareketinin Marksizm-Leninizm temelindeki birliği sağlamlaşmış ve güçlenmiştir.

Engels şöyle diyordu:

> «Proletarya hareketi zorunlu olarak çeşitli gelişme aşamalarından geçer; her aşamada bazı kişiler takılır kalır ve birlikte daha ileriye gitmezler; işte 'proletaryanın dayanışması'nın neden her yerde gerçekte birbiriyle ölüm-kalım mücadelesi yürüten çeşitli parti grupları içinde gerçekleştiği, ancak böyle açıklanabilir...»[16]

Olgular bunu doğruluyor: Komünistler Birliği, ardından I. ve II. Enternasyonal — bunların tümü başta birlik halindeydiler, ancak gelişme süreçleri içinde iki çatışan parçaya bölündüler. Oportünizm ve bölücülüğe karşı dünya çapında verilen her mücadele, uluslararası işçi hareketini yeni bir aşamaya getirmiş ve yeni temel üzerinde daha büyük ve sağlam bir birlik oluşturmasını sağlamıştır. Ekim Devriminin zaferi ve III. Enternasyonal'in kurulması, II. Enternasyonal revizyonizmi ve bölücülüğüne karşı mücadelede en büyük kazanımlardı.

Birlik - mücadele, hatta bölünmeler - yeni bir temel üzerinde yeniden birlik — işte uluslararası işçi hareketinin gelişmesinin diyalektiği budur.

İkincisi: Uluslararası Komünist Hareketin tarihi göstermektedir ki, komünist hareketin farklı tarihsel aşamalarında birliği koruma ve bölünme yaratma arasındaki mücadele, özü bakımından bir yanda Marksizm-Leninizm ve öte yanda oportünizm-revizyonizm arasındaki bir mücadeledir, Marksizme bağlılık ve ona ihanet arasındaki bir mücadeledir.

Gerek dünya çapında gerekse tek tek ülkelerde proletaryanın gerçek birliği, yalnızca Marksizm-Leninizm temeli üzerinde mümkündür.

Ve gerek dünya çapında gerekse tek tek ülkelerde, oportünizm ve revizyonizm dal budak saldığında, proletarya saflarında bir bölünme kaçınılmazdır. Komünist hareket içindeki tüm bö-

lünmeler, oportünistlerin ve revizyonistlerin Marksizm-Leninizme karşı çıkmaları ve ona ihanet etmeleri sonucunda olmaktadır.

Bölücülük nedir?

Bölücülük, Marksizm-Leninizme karşı bölücü faaliyet demektir. Marksizm-Leninizme karşı mücadele eden ve ona ihanet eden, proleter birliğin temelini yıkan kişi, bölücüdür.

Bölücülük, proletaryanın devrimci partisine karşı bölücü faaliyet demektir. Israrla revizyonist bir çizgi izleyen ve devrimci proleter partiyi reformist bir burjuva partisine dönüştüren kişi, bölücüdür.

Bölücülük, devrimci proletarya ve geniş emekçi kitlelere karşı bölücü faaliyet demektir. Proletaryanın ve diğer emekçilerin devrimci iradesine ve temel çıkarlarına ters düşen bir program ve çizgi izleyen kişi, bölücüdür.

Lenin şöyle diyordu: «Sınıf bilinçli işçilerin **çoğunluğunun** kati ve kesin kararlar temelinde birleştiği yerde, görüş ve eylem **birliği** vardır...»[17], oportünizm ise «tam da işçilerin çoğunluğunun iradesinin en fütursuzca yaralanması anlamında bölücü faaliyet demektir.»[18]

Bölücülük, proletaryanın birliğini parçalayarak, burjuvazinin ihtiyaçlarına cevap verir ve burjuvaziye hizmet eder. Burjuvazinin tutarlılıkla izlediği politika, proletaryayı bölmektir. Onların proletaryayı bölmek için başvurdukları en alçakça araç, proletarya saflarında (ajanlar satın almak ya da) kendi ajanlarını yetiştirmektir. Oportünistler ve revizyonistler tam da burjuvazinin ajanlarıdır. Onlar burjuvaziye karşı mücadelede proletaryayı birleştirmek değil, tersine proletaryadan, burjuvazi ile işbirliği yapmasını istemektedirler. II. Enternasyonal döneminde Bernstein ve Kautsky gibi revizyonistlerin yaptığı, bu idi. Emperyalistlerin, çeşitli ülkelerin işçilerinin birleşerek emperyalist savaşı içsavaşa dönüştürmesinden en çok korktukları bir zamanda, revizyonistler uluslararası işçi hareketini bölmeye başladılar ve proletarya ile burjuvazi arasında işbirliğinin propagandasını yaptılar.

Komünist saflardaki bölücüler, burjuvazinin ihtiyacına cevap vererek Marksizm-Leninizme, devrimci proleter partiye, devrimci proletaryaya ve diğer emekçilere karşı bölücü bir faaliyet yü-

rüten unsurlardır — her ne kadar bunlar bir süre için çoğunluğu elde tutsalar ve yönetici mevkilerde bulunsalar da, bu böyledir.

II. Enternasyonal süresince Bernstein, Kautsky ve benzerlerinin temsil ettiği revizyonistler çoğunlukta, Lenin tarafından temsil edilen Marksistler ise azınlıktaydılar. Yine de, bölücüler Lenin'in çevresindeki devrimciler değil, çok açık bir biçimde Bernstein ve Kautsky gibi oportünistlerdi.

1904'te Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi içinde yönetici organların yönetimini gaspetmiş olmalarına karşın, bölücü olanlar yine Menşeviklerdi. Lenin o sıralar şöyle diyordu: «Yönetici merkezler (Merkez Organ, Merkez Komitesi ve Parti Konseyi), Partiden **kopmuşlardır**...» ve devamla: «Merkezi organlar **kendilerini** Partiden **dıştalamışlardır.** Bir orta yol yoktur: Ya merkezi organlardan, ya da Partiden yanasınız.»[19]

Kısacası, oportünizm ve revizyonizm, bölücülüğün siyasi ve ideolojik temelini oluşturur. Bölücülük, oportünizm ve revizyonizmin örgütsel alandaki ifadesidir. Oportünizm ve revizyonizmin, hem bölücülük hem de sekterlik demek olduğu tespit edilmelidir. Revizyonistler, komünist hareket içindeki en büyük, en kötü bölücüler ve sekterlerdir.

Üçüncüsü: Uluslararası Komünist Hareketin tarihi göstermektedir ki, proleter birlik, oportünizme, revizyonizme ve bölücülüğe karşı mücadele sayesinde sağlamlaşmış ve gelişmiştir. Birlik uğruna ısrarlı mücadele, ilkeler uğruna ısrarlı mücadeleye kopmaz bir biçimde bağlıdır.

Proletaryanın ihtiyaç duyduğu birlik, sınıf birliğidir, devrimci bir birliktir, ortak düşmana karşı ve büyük komünist hedef uğruna mücadelede birliktir. Dünya proletaryasının birliğinin teorik ve siyasi temeli, Marksizm-Leninizmdir. Dünya proletaryası ancak ve yalnız teorik ve siyasi birliğe sahip olduğunda, örgütsel birlik ve eylem birliği mümkündür.

Proletaryanın gerçek, devrimci birliğine ulaşmak, ancak ve yalnız ilkelere sıkı sıkı sarılmakla ve Marksizm-Leninizme sadık kalmakla mümkündür. İlkelerden taviz verilerek ve oportünistlerle aynı bataklıkta debelenerek satın alınan birlik, proleter bir birlik değildir, tersine, Lenin'in dediği gibi bu: «Proletaryanın

ulusal burjuvazi ile birliği ve uluslararası proletaryanın **bölünmesi,** uşakların birliği ve devrimcilerin bölünmesi»[20] demektir.

Lenin ayrıca şuna da dikkat çekiyordu: «Burjuvazi alaşağı edilmedikçe nasıl ölmeyecekse», burjuvazi tarafından beslenen ve desteklenen oportünist akım da «'öldürülmedikçe', yani yerle-bir edilmedikçe, sosyalist proletarya üzerindeki **her türlü** etkiden yoksun bırakılmadıkça, ölmeyecektir.» İşte bu yüzden «oportünizm akımına karşı amansız bir mücadele» yürütmek zorunludur[21].

Marksist-Leninistler, Uluslararası Komünist Hareketi fütursuzca bölen oportünist ve revizyonistlere, kesinlikle hiçbir ilkesel taviz vermemelidirler. Onların yapacağı tek şey, oportünist ve revizyonistlerin bölücü siyasetine karşı kararlılıkla mücadele etmektir. Bu, Marx, Engels ve Lenin'in paha biçilmez değerdeki vasiyetidir ve aynı zamanda Uluslararası Komünist Hareketin birliğini korumanın da biricik doğru yoludur.

ZAMANIMIZIN EN BÜYÜK BÖLÜCÜLERİ

Son yıllardaki olaylar göstermektedir ki, başında Kruşçev'in bulunduğu SBKP yöneticileri, modern revizyonizmin baş temsilcisi ve aynı zamanda Uluslararası Komünist Hareket içindeki en büyük bölücüler haline gelmiştir.

SBKP yöneticileri, XX. Parti Kongresi ile XXII. Parti Kongresi arasındaki dönemde dört başı mamur bir revizyonist sistem inşa etmiş ve proleter devrimi ve proletarya diktatörlüğüne karşı olan revizyonist bir çizgi formüle etmiştir: Sözümona «barış içinde birarada yaşama», «barış içinde yarış», «barışçıl geçiş», «tüm halkın devleti» ve «bütün halkın partisi»nden oluşan revizyonist bir çizgi. SBKP yöneticileri, kardeş Partilerin 1957 ve 1960 yıllarında yapılan toplantılarda saptadıkları Uluslararası Komünist Hareketin ortak çizgisinin yerine, kardeş Partilere bu revizyonist çizgiyi zorla dayatmaya çalışmaktadır. Marksist-Leninist çizgiye bağlı kalan ve SBKP yönetiminin çizgisine karşı çıkan herkes, onların darbelerine hedef olmaktadır.

Marksizm-Leninizme ve proleter enternasyonalizmine ihanet

eden, revizyonist ve bölücü bir çizgi izleyen, dünya komünist hareketinin birlik temelini torpilleyen ve bizzat kendi eylem çizgisiyle gündemdeki ciddi bölünme tehlikesini yaratan, SBKP yönetiminin ta kendisidir.

SBKP yönetimi sosyalist kampı sağlamlaştırmaya ve kuvvetlendirmeye çaba harcamak şöyle dursun, bilakis onu bölmeye ve dağıtmaya çalışmış, böylelikle sağlam sosyalist kampı darmadağın etmiştir.

1957 Açıklaması ve 1960 Bildirgesinde tespit edilen kardeş sosyalist ülkeler arasındaki ilişkilerin kurallarını yaralamış, kardeş sosyalist ülkelere karşı büyük güç şövenizmi ve ulusal bencillik poitikası izlemiş, bununla sosyalist kampın birliğini parçalamıştır.

Kardeş ülkelerin egemenliğini keyfince ihlal etmiş, onların iç işlerine karışmış, oralarda yıkıcı faaliyetler yürütmüş ve kardeş ülkeler üzerinde her bakımdan kontrol sağlamak için tüm araçlara başvurmuştur.

SBKP yönetimi, sözümona «uluslararası işbölümü» maskesi ardında, kardeş ülkelerin sosyalizmin inşasında kendi gücüne dayanma çizgisini benimsemelerine karşı çıkmakta, ekonomilerini bağımsız bir temelde geliştirmelerini onaylamamakta ve onları kendine ekonomik bakımdan bağımlı hale getirmek istemektedir. Ekonomik bakımdan nispeten geri olan kardeş ülkeleri sanayileşmeden vazgeçmeye zorlamak ve onları kendi hammadde kaynağı ve ürün fazlası için pazar haline dönüştürmek için her yola başvurmaktadır.

SBKP yöneticileri fütursuzca bir büyük güç şövenizmi politikası izlemekte, kardeş ülkeler üzerinde sürekli siyasi, ekonomik ve hatta askeri baskılar uygulamaktan çekinmemektedir.

SBKP yöneticileri, Arnavutluk'ta Parti ve hükümet yöneticilerinin alaşağı edilmesi için açıktan çağrı yapmış, Arnavutluk ile tüm ekonomik ve diplomatik ilişkileri acımasızca koparmış, ve Varşova Paktı Örgütü ve Karşılıklı Ekonomik Yardımlaşma Konseyi üyesi bir devlet olarak Arnavutluk'un sahip olduğu tüm meşru haklardan onu keyfi bir biçimde haydutça yoksun bırakmıştır.

SBKP yöneticileri, Çin-Sovyet Dostluk, İttifak ve Karşılıklı

Yardımlaşma Anlaşmasını çiğnemiş; Çin'de çalışan 1390 Sovyet uzmanını geri çekmek, uzmanların istihdamına ilişkin 353 kontrat ve ek anlaşmayı yırtıp atmak, 257 bilimsel ve teknik işbirliği projesini iptal etmek üzere tekyanlı olarak karar almış ve ticaret alanında Çin'e karşı kısıtlayıcı ve ayrımcı bir politika izlemiştir. Çin-Sovyet sınırında olaylar kışkırtmış ve Çin'e ait bir bölge olan Sinkiang'da büyük çaplı yıkıcı faaliyetlere girişmiştir. Kruşçev, Çin KP Merkez Komitesinden yoldaşlara, birçok kez, Çin Komünist Partisi içindeki parti düşmanı unsurların kendisinin «iyi dostları» olduğunu ima etmiştir. Kruşçev, sosyalist inşa, büyük ileri atılım ve halk komünlerine ilişkin Çin Partisinin genel çizgisine saldıran Çin'deki parti düşmanı unsurları candan sözlerle övmüş ve onların bu tavırlarını «cesurca bir eylem» olarak nitelemiştir.

Devletler arası ilişkileri ciddi biçimde kötüleştiren böylesi adımlar, kapitalist devletler arasındaki ilişkilerde bile ender görülür. Ne var ki SBKP yöneticileri, kardeş sosyalist devletlere karşı böylesine skandal yaratıcı aşırı yöntemleri tekrar tekrar uygulamıştır. Yine de onlar «proleter enternasyonalizmine sadık» kalmalarından dem vurmaya devam ediyorlar. Sormak istiyoruz: Sizin bu uygulamalarınızda enternasyonalizmin zerresinden eser var mıdır?

SBKP yönetiminin büyük güç şövenizmi ve bölücülüğü, kardeş Partilerle ilişkileri ele alma tarzında da açık ifadesini bulmaktadır.

SBKP yönetimi, XX. Parti Kongresinden bu yana, diğer kardeş Parti yönetimlerini, «kişiye tapmaya karşı mücadele» maskesi altında, düşünülebilecek her türlü araca başvurarak kendi iradeleri yönünde değiştirmeye çalışmaktadır. Bugüne değin, birliğin yeniden kurulmasının önkoşulu ve «her Komünist Partisinin uyması zorunlu» «ilke»[22] olarak, sözümona «kişiye tapmaya karşı mücadele» üzerinde ısrar etmişlerdir.

SBKP yönetimi, 1957 Açıklaması ve 1960 Bildirgesi'nde saptanan kardeş Partiler arasındaki ilişkilere yolgösteren ilkelerin tersine, kardeş Partilerin bağımsız ve eşit statülerini gözardı etmekte, Uluslararası Komünist Hareket içinde feodal ataerkil egemenliğe benzer birşey kurmak istemekte ve kardeş Partiler

arasındaki ilişkileri ataerkil bir baba ile oğulları arasındaki ilişkiye dönüştürmek istemektedir. Kruşçev tekrar tekrar kardeş Partilerden «söz dinlemez çocuklar» diye sözetmiş ve kendisini de onların «anası»[23] olarak adlandırmıştır. O, kendisini dev aynasında görme feodal psikolojisi içinde mest olmuş durumdadır ve hiçbir utanma duygusu kalmamıştır.

SBKP yönetimi, kardeş Partilerin danışmalar yoluyla görüş birliğine varmaları gerektiği ilkesine hiç aldırmamakta, dilediği gibi davranmaya ve sağa sola emirler vermeye alışmış bulunmaktadır. Kardeş Partilerle olan ortak anlaşmaları kayıtsızca yırtıp atmakta, kardeş Partileri ilgilendiren önemli meselelerde kendi başına kararlar almak ve kardeş Partileri oldu-bittilerle karşı karşıya bırakmak hakkını kendinde görmektedir.

SBKP yönetimi, kardeş Partiler arasındaki ayrılıkların Partiler arası görüşmeler yoluyla çözülmesi ilkesini çiğnemekte ve ilkönce kendi Parti Kongresinin kürsüsünü, ardından da diğer kardeş Partilerin Parti Kongrelerinin kürsülerini, Marksizm-Leninizme bağlı kalan kardeş Partilere karşı kamuoyu önünde büyük çaplı saldırılar için kullanmaktadır.

SBKP yönetimi, kardeş Partileri, kendi diplomatik satranç tahtası üzerindeki piyonlar olarak görmektedir. Kruşçev nevhevestir, bir öyle bir böyle davranmakta, bugün bir türlü ertesi gün başka türlü konuşmakta, ama yine de kardeş Partilerden, kâh bir o yana, kâh bir bu yana dönerek, kendi melodisine göre dansetmelerini istemektedir.

SBKP yöneticileri, birçok Komünist Partisi içinde kendi revizyonist çizgisinin yandaşlarını Parti önderliğine saldırmak, yönetici mevkileri ele geçirmek, Marksist-Leninistlere saldırmak ve hatta onları Partiden atmak için yüreklendirerek huzursuzluk çıkarmış ve böylece bu kardeş Partilerde bölünmelere yolaçmıştır. Kapitalist ülkelerdeki birçok kardeş Parti içinde meydana gelen örgütsel bölünmeler, SBKP yönetiminin bu bölücü politikasının sonucudur.

SBKP yönetimi ayrıca, kardeş Partiler tarafından ortaklaşa çıkarılan «Barış ve Sosyalizm Sorunları» adlı dergiyi revizyonizmi, sekterliği ve bölücülüğü yaymanın, aynı zamanda Marksist - Leninist kardeş Partilere hayasızca saldırıların aracı hali-

ne getirmiş, böylece bu derginin kurulduğu toplantıda varılan anlaşmayı çiğnemiştir.

SBKP yöneticileri bunun da ötesinde, uluslararası demokratik örgütlere revizyonist çizgiyi dayatmak istemekte; bu örgütlerin doğru çizgisini değiştirmek ve içlerinde bölünmeler yaratmak için akla gelecek her yola başvurmaktadır.

SBKP yönetimi, düşmanlarla yoldaşlar arasındaki ilişkileri tepetaklak etmiştir. Gerçekte Amerikan emperyalizmine ve uşaklarına karşı vermesi gereken mücadeleyi, Marksist-Leninist kardeş Partilere ve kardeş ülkelere karşı yöneltmiştir.

SBKP yönetimi, dünya üzerinde hegemonya kurmak için Sovyet-Amerikan işbirliği sevdasındadır, tüm halkların azılı düşmanı Amerikan emperyalizmini en güvenilir dostu, Marksizm-Leninizme sadık kalan kardeş Partileri ve ülkeleri ise düşmanı olarak görmektedir. Kardeş sosyalist ülkelere ve Partilere, tüm Marksist-Leninistlere ve devrimci halklara karşı, Amerikan emperyalizmi, tüm ülkelerin gericileri, dönek Tito kliği ve sağ sosyal-demokratlarla birlikte komplolar kurmakta, işbirliği yapmaktadır.

SBKP yönetimi Eisenhower, Kennedy ya da benzerlerinden bir umut ışığı gördüğünde ve durumu kendisi için elverişli bulduğunda, sevinç sarhoşluğuna kapılmakta, Marksizm-Leninizme sadık kalan kardeş Partilere ve ülkelere karşı hiç sakınmadan büyük saldırılara girişmekte ve başarısız da olsa, kardeş Partileri ve ülkeleri, Amerikan emperyalizmi ile giriştiği siyasi alışverişte kurban etmeye çalışmaktadır.

SBKP yönetiminin yanlış siyaseti çıkmaza girdiğinde ve kendilerini güç bir durumda bulduklarında ise, SBKP yöneticileri öfkelenmekte, Marksizm-Leninizme sadık kalan kardeş Partilere ve ülkelere karşı vahşice yine saldırmakta ve günahı başkalarında bulmaktadır.

Burada sözü edilen olgulardan görülmektedir ki, SBKP yöneticileri Sovyet halkının, sosyalist kampın, Uluslararası Komünist Hareketin ve tüm devrimci halkların çıkarlarının tersine, proleter enternasyonalizmine kesin ihanet yolunu tutmuştur.

Bütün bu olgular, SBKP yönetiminin Marksizm-Leninizmin karşısına kendi revizyonizmini, proleter enternasyonalizminin kar-

şısına kendi büyük-güç şövenizmini ve ulusal bencilliği, proletaryanın uluslararası birliğinin karşısına kendi sekterlik ve bölücülüğünü çıkardığını açıkça göstermektedir. Tarihteki tüm oportünist ve revizyonistlerin izinden giden SBKP yönetimi, böylece tüm dünya komünist hareketi, sosyalist kamp ve birçok kardeş Parti içinde bölünmeler yaratan unsurlar durumuna gelmiştir.

SBKP yönetiminin revizyonizmi ve bölücülüğü, geçmişin ve günümüzün tüm diğer oportünist ve bölücülerinkinden daha büyük bir tehlike oluşturmaktadır. Bu revizyonizmin SBKP'nde, Lenin'in yarattığı, bütün Komünist Partiler arasında en büyük prestije sahip olan Partide, dünyanın ilk sosyalist devleti olan yüce Sovyetler Birliği'nde ortaya çıktığını herkes bilmektedir. Uzun yıllar boyunca Marksist-Leninistler ve dünyanın devrimci halkları, SBKP'ye büyük bir saygıyla bakmışlar, Sovyetler Birliği'ni dünya devriminin üssü olarak görmüşler ve mücadelelerinde onu kendilerine örnek almışlardır. SBKP yönetimi tüm bunları, Lenin'in yarattığı Partinin sahip olduğu prestiji ve ilk sosyalist devletin itibarını kötüye kullanarak, revizyonizminin ve bölücülüğünün özünü gizlemekte ve gerçeği bilmeyenleri aldatmaktadır. Gerçekte bölücülük faaliyeti yürütürken, lafta «birlik, birlik» diye haykırarak, onlar aynı zamanda her zamanki ikili oyunlarını oynamaktadır. Bu manevra, belli bir ölçüde ve belli bir süre için insanları yanıltabilir. SBKP'ye geleneksel bir güven besleyen ve gerçeği bilmeyen birçok insan, SBKP yönetiminin revizyonizminin ve bölücülüğünün zamanında farkına varamamıştır.

SBKP yönetimi büyük bir sosyalist devlette iktidarı elde tuttuğu ve geniş bir uluslararası etkiye sahip olduğundan, onların revizyonist ve bölücü çizgisinin Uluslararası Komünist Hareket ve proleter dünya devrimi davasına verdiği zarar, geçmişteki oportünistlerin ve bölücülerin verdiği zarardan çok daha fazladır.

SBKP yöneticilerinin, tarihin tanıdığı en büyük revizyonistler, en büyük sekterler ve bölücüler olduğu tespit edilmek zorundadır.

Artık şurası açıktır ki, SBKP yönetiminin revizyonizmi ve bölücülüğü, uluslararası alanda revizyonizm selinin yayılmasına

büyük ölçüde yardım etmiş ve böylece emperyalizme ve bütün ülkelerin gericilerine muazzam hizmette bulunmuştur.

SBKP yönetiminin revizyonizmi ve bölücülüğü, hem Sovyetler Birliği'nde burjuva unsurların alabildiğine büyümesinin, hem de emperyalist politikanın, özellikle de ABD emperyalizminin uyguladığı atom şantajı ve «barışçıl evrim» politikasının ürünüdür. Buna karşılık onların revizyonist ve bölücü teorileri ve siyasi önlemleri bir yandan Sovyetler Birliği'nde hızla yaygınlaşan kapitalist güçlere, öte yandan emperyalizme hizmet etmekte; dünya halklarının devrimci iradesini felç etmeye ve devrimci mücadelelerine sekte vurmaya katkıda bulunmaktadır.

Gerçekten de SBKP yöneticileri, emperyalistlerin ve uşaklarının coşkun övgü ve alkışlarına mazhar olmaktadır.

Amerikan emperyalistleri, özellikle Kruşçev'in Uluslararası Komünist Hareket içindeki bölme faaliyetlerini övmektedirler. Şöyle demektedirler: «Kruşçev'in Batı ile detant (yumuşama) isteğinde, bunu gerçekleştirmek için Komünist hareket içinde bir bölünmeyi göze alacak derecede ciddi olduğu açıkça görülmektedir.»[24] Devamla şöyle söylemektedirler: «Nikita Kruşçev, Stalin zamanındaki birleşik bloku geri döndürülemez bir biçimde yıkmıştır. Belki de Kruşçev'in yaptığı en büyük hizmettir — Komünizme değil ama Batı dünyasına.»[25] «Çinlilerle olan ilişkileri yanlış ele almasına müteşekkir olmalıyız... Bir dizi kurumlu ve ani girişimlerle uluslararası Komünizme kargaşalık soktuğu için ona müteşekkir olmalıyız.»[26]

Onlar (ABD emperyalistleri —ÇN) Kruşçev'in «Batı'nın muhatap olarak umabileceği en iyi Sovyet Başbakanı» olduğunu «ve... onun (Batı'nın) şimdilik onun durumunu daha zayıflatabilecek herhangi bir eylemden kaçınmaya çalışması gerektiği»ni[27] tespit etmektedirler. Şöyle diyorlar: «(Amerikan) Yönetimi şimdi ABD'nin Kruşçev'e Kızıl Çin'le olan anlaşmazlığında en büyük desteği vermesi gerektiği kanısındadır.»[28]

Uzun süreden beri siyasi bakımdan iflas etmiş olan Troçkistler, şimdi SBKP yöneticilerine alkış tutan şakşakçıların saflarında yer almaktadır. Şimdi onlar, Stalin'e karşı takınılacak tavır, Amerikan emperyalizmine ve Yugoslav revizyonizmine karşı tavır gibi temel sorunlarda SBKP yöneticilerini aktif olarak

desteklemektedir. Şöyle demektedirler: «SBKP XX. Parti Kongresi, özellikle deXXII. Parti Kongresi ile yaratılan durum, bizzat işçi, devletlerinde hareketimizi yeniden canlandırmaya son derece elverişlidir.»[29] «25 yılı aşkın süredir bunun için hazırlandık. Şimdi işe koyulmalı ve enerjik bir biçimde hareket etmeliyiz.»[30] «Kruşçev eğilimiyle ilişkili olarak, daha tutucu akımlara karşı verdiği destalinizasyon mücadelesinde ona eleştirel destek vereceğiz.»[31]

Tüm devrim düşmanları nasıl da hararetle SBKP yönetiminin sırtını sıvazlıyorlar, bunu bir düşünün! Bunun nedeni, onların Marksizm-Leninizme ve dünya devrimine yaklaşımda SBKP yönetimi ile aynı dilden konuşuyor olmaları ve SBKP yönetiminin izlediği revizyonizm ve bölücülük çizgisinin, Amerikan emperyalistlerinin karşı-devrimci gereksinimlerine yanıt veriyor olmasıdır.

Lenin'in dediği gibi, burjuvazi «işçi sınıfı hareketi içindeki oportünist yönelimin yandaşı politikacıların, burjuvazinin kendisinden daha iyi savunucuları»[32] olduğunu bilir. Bugün emperyalist lordlar ve efendiler, proleter dünya devrimi davasını sabote etmede öncü rolünü seve seve SBKP yöneticilerine bırakıyorlar.

Uluslararası Komünist Hareket içinde ciddi bir bölünme tehlikesine meydan veren SBKP yöneticileri, suçu başkalarına yıkmaya çalışmakta, Çin Komünist Partisini ve diğer Marksist-Leninist Partileri «bölücülük» ve «sekterlik» suçlusu olmak gibi iftiralarla itham etmekte, onlara karşı yığınla suçlama icat etmektedirler.

Burada SBKP yöneticilerinin bize karşı yönelttikleri en önemli iftiracı suçlamalarından bazılarını ele alıp onları birer birer çürütmeyi gerekli görüyoruz.

«ANTİ-SOVYET OLMA» SUÇLAMASININ ÇÜRÜTÜLMESİ

SBKP yönetimi, kendilerinin revizyonizmine ve bölücülük politikasına karşı çıkan ya da eleştiren herkesi, «anti-Sovyet olma» ile itham etmektedir. Bu korkunç bir suçlamadır. İlk sosyalist

devlete ve yüce Lenin'in yarattığı Partiye karşı çıkmak — bu gerçekten de bağışlanmaz birşey olurdu!

Yine de SBKP yöneticilerine, fazla tiyatrovari tavırlara girişmemelerini öğütleyeceğiz; anti-Sovyet olma suçlaması kesinlikle bizim için geçerli olamaz.

SBKP yöneticilerine ayrıca, kendilerini boş umutlara kaptırmamalarını öğütleyeceğiz; çünkü anti-Sovyet olma suçlaması, Marksist-Leninistleri kesinlikle susturamaz.

Dünyadaki bütün komünistler ve devrimci halklarla birlikte biz Çınlı Komünistler, yüce Sovyet halkına, Sovyet devletine ve Sovyetler Birliği Komünist Partisine geçmişten beri yürekten bir saygı ve sevgi besliyoruz. Çünkü, Lenin'in Partisi önderliğinde Ekim Devriminin muzaffer meşalesini tutuşturan ve yeni, proleter dünya devrimi çağını açan ve daha sonraki yıllarda Komünizme giden yolda en önde yürüyen, Sovyetler Birliği halkıydı. Lenin ve Stalin'in önderliği altında Marksist-Leninist bir iç ve dış siyaset izleyen, sosyalist inşada eşi benzeri olmayan başarılar kazanan, anti-faşist savaşa en büyük katkıyı yapan ve proletaryanın ve tüm ülkelerin emekçilerinin devrimci mücadelesini proleter enternasyonalist biçimde destekleyen, Sovyetler Birliği Komünist Partisi ve Sovyet devleti idi.

Stalin, ölümünden kısa süre önce şöyle diyordu:

> «... Kardeş Partilerin temsilcileri Partimize, onun cesaret ve başarılarından coşkulanarak, uluslararası devrimci ve işçi hareketinin «Hücum Tugayı» adını verdiler. Bununla, «Hücum Tugayı»nın başarılarının, kapitalizmin boyunduruğu altında inleyen halkların durumunu kolaylaştıracağı umudunu dile getirdiler. Ben, Partimizin bu umudu... haklı çıkardığını düşünüyorum.»[33]

Stalin, Lenin'in kurduğu Sovyetler Birliği Komünist Partisinin tüm dünya Komünistlerinin umutlarını haklı çıkardığını söylerken haklıydı. Bu Parti, Çin Komünist Partisi de dahil tüm kardeş Partilerden gördüğü hayranlık ve desteğe layıktı.

Ne var ki başında Kruşçev'in bulunduğu SBKP önderleri,

SBKP XX. Parti Kongresiyle birlikte Stalin'e şiddetle saldırmaya başladı ve revizyonizm yolunu tuttu. Onların, tüm Komünistlerin umutlarını haklı çıkardığı söylenebilir mi? Hayır, söylenemez.

Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi, «Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi Üzerine Öneri»sinde, sosyalist kamp ülkeleri halklarının, uluslararası proletarya ve emekçi halkların, sosyalist kampta yeralan tüm Komünist Partilerinden ortak taleplerinin esas olarak şunlar olduğuna işaret etmektedir:

«1) Marksist-Leninist çizgiye sıkı sıkıya bağlı kalmak ve doğru Marksist-Leninist iç ve dış siyasetler izlemek;
2) Proletarya diktatörlüğünü ve proletarya önderliğindeki işçi-köylü ittifakını sağlamlaştırmak ve sosyalist devrimi, iktisadi, siyasi ve ideolojik cephelerde sonuna dek sürdürmek;
3) Geniş kitlelerin insiyatifini ve yaratıcılığını geliştirmek, sosyalist inşayı planlı bir biçimde yürütmek, üretimi geliştirmek, halkın refah düzeyini yükseltmek ve milli savunmayı güçlendirmek;
4) Sosyalist kampın birliğini Marksizm-Leninizm temelinde güçlendirmek ve diğer sosyalist ülkeleri, proleter enternasyonalizmi temelinde desteklemek;
5) Emperyalist saldırı ve savaş siyasetlerine karşı çıkmak ve dünya barışını savunmak;
6) Bütün ülkelerin gericilerinin anti-komünist, halk düşmanı ve karşı-devrimci siyasetlerine karşı koymak; ve
7) Dünyanın ezilen sınıflarına ve uluslarına devrimci mücadelelerinde yardım etmek.»

Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi, sosyalist kampta yeralan bütün Komünist Partileri, «kendi halklarına ve uluslararası proletarya ile emekçi halklara karşı bu talepleri yerine getirmekle yükümlüdür», diye eklemektedir.

SBKP yöneticileri bunu yapmak yerine, bu taleplere sırt çevirmiş, kardeş Partilerin umutlarını kırmış ve revizyonizm ve bölücülük çizgisini izlemiştir. Bu, salt uluslararası proletarya ve

tüm emekçilerin çıkarlarına değil, bizzat SBKP'nin, Sovyet devletinin ve Sovyet halkının çıkarlarına da ters düşmektedir.

Anti-Sovyet olanlar, Kruşçev'in başını çektiği SBKP yöneticilerinden başkası değildir.

SBKP yöneticileri Stalin'i tümden yadsımış ve ilk proletarya diktatörlüğü ve sosyalist sistem hakkında karanlık ve ürkünç bir tablo çizmişlerdir. Eğer bu anti-Sovyet tavır değilse, ya nedir?

SBKP yöneticileri proletarya diktatörlüğünün lağvedildiğini ilan etmiş, SBKP'nin proletar niteliğini değiştirmiş ve Sovyetler Birliği'nde kapitalist güçlerin önündeki engelleri açmıştır. Eğer bu anti-Sovyet tavır değilse, ya nedir?

SBKP yöneticileri Amerikan-Sovyet işbirliği için çabalamakta, Amerikan emperyalizmine her biçimde yaltaklanmakta, yağcılık ve dalkavukluğu uç noktaya vardırmakta ve böylelikle yüce Sovyetler Birliği'ni rezil rüsva etmektedir. Eğer bu anti-Sovyet tavır değilse, ya nedir?

SBKP yöneticileri büyük-güç şövenisti bir siyaset izlemekte, kardeş sosyalist devletlere uşak devlet muamelesi yapmakta ve böylece Sovyet devletinin prestijini yıkmaktadır. Eğer bu anti-Sovyet tavır değilse, ya nedir?

SBKP yöneticileri çeşitli ülkelerin halklarının devrimci mücadelesine karşı çıkmakta ve sekte vurmakta, emperyalizmin ve yeni-sömürgeciliğin savunucusu olarak ortaya çıkmakta, böylece Lenin'in Partisinin şanlı enternasyonalist geleneğini lekelemektedir. Eğer bu anti-Sovyet tavır değilse, ya nedir?

Tek kelimeyle SBKP yöneticilerinin davranışı, yüce Sovyetler Birliği ve SBKP'ni rezil etmekte, Sovyet halkının temel çıkarlarına ağır zarar vermektedir. Bu davranış, iliklerine değin anti-Sovyet olmaktan başka türlü nitelenemez.

Bu koşullar altında, Çin Komünist Partisi, diğer Marksist-Leninist Partiler ve Marksist-Leninistler, Marksizm-Leninizmin saflığını ve dünya komünist hareketinin birliğini savunmak uğruna, elbette ki SBKP yöneticilerinin revizyonist ve bölücü çizgilerini proleter enternasyonalizminin ilkelerine uygun olarak sert bir biçimde eleştirmeden yapamazlardı. Biz yalnızca SBKP yöneticilerinin revizyonist ve bölücü yanılgılarına karşı çıkıyoruz. Ve biz bu-

nu, Lenin tarafından yaratılan SBKP'nin, ilk sosyalist devlet Sovyetler Birliği'nin ve Sovyet halkının temel çıkarlarını savunmak uğruna yapıyoruz. Bu nasıl olur da anti-Sovyet tavır olarak nitelenebilir?

Sovyetler Birliği'ni savunmak ya da ona karşı çıkmak, Marksist-Leninist çizgiyi ve proleter enternasyonalizmi ilkesini gerçekten savunup savunmamaya; SBKP, Sovyetler Birliği ve Sovyet halkının temel çıkarlarını gerçekten savunup savunmamaya bağlıdır. SBKP yöneticilerini revizyonizminden ve bölücülüklerinden dolayı eleştirmek, tam da Sovyetler Birliği'ni korumaktır. Öteyandan SBKP yöneticilerinin izlediği revizyonizm ve bölücülük çizgisi, gerçekte Sovyetler Birliği'ne karşı çıkmaktır; bu yanlış çizgiyi izlemek ya da ona teslim olmak, hiçbir biçimde Sovyetler Birliği'ni gerçekten savunmak değildir, bilakis SBKP yöneticilerinin Sovyet halkının temel çıkarlarına zarar vermesine yardım etmektir.

Burada, 20. yüzyılın başında Lenin'in Alman Sosyal-Demokrat Partisi önderlerine karşı tavrını hatırlatmak yerinde olur. Alman Sosyal-Demokrat Partisi o sırada II. Enternasyonal'in en büyük ve en nüfuzlu partisi idi. Lenin, Alman Sosyal-Demokrat Partisi önderlerinin oportünizmlerinin farkına varır varmaz. Rus Sosyal-Demokratlarını, «Alman Sosyal-Demokrasisinin en az parlak olan yönlerini, taklit etmeye değer bir örnek olarak» almamaları için uyardı.[34] Başka bir yerde şunları söylüyordu:

> «Marx'ın ruhuna sadık kalmak ve Rus sosyalistlerine, işçi hareketinin bugünkü görevlerine layık olmaları konusunda yardımcı olmak istiyorsak, Alman önderlerinin hatalarını korkusuzca ve açıkça eleştirmek zorundayız.»[35]

Lenin'in vasiyeti doğrultusunda, SBKP önderliğini uyarmak istiyoruz: Revizyonist hatalarınızı düzeltmezseniz, sizi SBKP, Sovyet Devleti ve Sovyet halkının çıkarları doğrultusunda, sosyalist kamp ve Uluslararası Komünist Hareketin çıkarları ve birliği uğruna «korkusuzca ve açıkça» eleştirmeye devam edeceğiz.

«ÖNDERLİĞİ ELE GEÇİRME» SUÇLAMASININ ÇÜRÜTÜLMESİ

SBKP yöneticileri, revizyonist ve bölücü çizgilerine yönelik eleştirilerimizi ve buna karşı verdiğimiz mücadeleyi, «önderliği ele geçirme» niyetimize maletmektedirler.

SBKP yöneticilerine önce şunu sormak istiyoruz: Siz, bizim önderliği ele geçirmek istediğimiz iddiasındasınız. Önderliği kimin elinden ele geçirecektik? Önderlik şu anda kimin elinde bulunuyor? Uluslararası Komünist Hareket içinde, tüm kardeş Partiler üzerinde hakimiyet kurmuş bir önderlik gibi birşey var mıdır? Ve bu önderlik sizin elinizde mi bulunmaktadır?

Anlaşılan SBKP yönetimi kendisini, tüm kardeş Partiler üzerinde hakimiyet kurmuş bir doğal önder olarak görmektedir. SBKP yöneticilerinin mantığına göre, onların program, karar ve açıklamaları hepsi birer yanılmaz kutsal yasadır. İstediği kadar yanlış ya da abes de olsa, Kruşçev'in her fikri ve ağzından çıkan her söz sanki padişah fermanıdır. Tüm kardeş Partiler itaatkâr bir şekilde onu dinlemeli ve ona uymalıdır, onu eleştirmek ya da karşı çıkmak kesinlikle yasaktır. Bu en kaba istibdattır, en kaba feodal otokrat ideolojisidir.

Ne var ki, SBKP yöneticilerine, Uluslararası Komünist Hareketin feodal bir klan olmadığını söylememiz gerekiyor. Büyük ya da küçük, yeni ya da eski, iktidarda olsun ya da olmasın, tüm kardeş Partiler bağımsız ve eşittir. Kardeş Partilerinin hiç bir uluslararası toplantısı, kardeş Partilerin oybirliğiyle kabul ettikleri hiçbir anlaşma, hiçbir dönemde ve ast Partilerin, yöneten ve yönetilen Partilerin varlığını, bir Partinin baba, ve diğer Partilerin onun oğulları olduğunu, SBKP yöneticilerinin diğer kardeş Partiler üzerinde egemen hükümranlar olduğunu kararlaştırmamıştır.

Uluslararası proletaryanın devrimci hareketinin tarihi, devrimin dengesiz gelişmesi nedeniyle, belirli bir tarihsel aşamada şu ya da bu ülkenin proletaryası ve Partisinin, tüm hareketin öncüsü haline geldiğini gösteriyor.

Marx ve Engels, Britanya'daki sendika hareketinin ve Fransız işçi sınıfının siyasi mücadelesinin, tüm ülkelerin proletarya hare-

keti içinde birbiri ardından öncü bir rol oynamış olduklarına işaret ettiler. Paris Komünü'nün yenilgisinden sonra, Engels'in söylediği gibi, «Alman işçileri şimdilik proletaryanın mücadelesinde öncü konumuna geçmişler»di. Engels şöyle devam ediyordu:

> «Olayların ne kadar süre onların bu şerefli mevkide kalmasına izin vereceği önceden söylenemez... fakat esas sorun, yurtseverlik şövenizminin ortaya çıkmasına izin vermeyen ve hangi ulustan geldiğine bakmaksızın, proletarya hareketindeki her yeni ileri adımı coşkuyla selamlayan gerçek enternasyonalist ruhu korumaktır.»[36]

20. yüzyılın başında uluslararası proletarya hareketinin başında yeralan Rusya işçileri, tarihin ilk muzaffer proleter devrimini gerçekleştirdiler.

Lenin 1919'da şöyle diyordu:

> «Devrimci proleter Enternasyonal içinde hegemonya şimdilik —söylemeye gerek yok ki, ancak kısa bir süre için— Ruslara geçmiştir, tıpkı 19. yüzyılın çeşitli dönemlerinde bu hegemonyanın İngilizlerin, ardından Fransızların ve daha sonra da Almanların elinde bulunması gibi.»[37]

Engels'in sözünü ettiği «Öncülük» ve Lenin'in sözünü ettiği «hegemonya», hiçbir biçimde, uluslararası işçi sınıfı hareketinin öncüsü durumuna gelen bir Partinin, diğer kardeş Partilere emirler verebileceği, ya da diğer kardeş Partilerin ona itaat etmek zorunda oldukları anlamına gelmez. Almanya Sosyal-Demokrat Partisi'nin hareketin öncüsü olduğu dönemde, Engels şöyle diyordu: «Onun Avrupa proletaryası adına konuşmaya, özellikle de yanlış şeyler söylemeye hiçbir hakkı yoktur.»[38] Rusya Komünist Partisi (B) hareketin başını çektiği dönemde, Lenin şöyle diyordu: «... diğer ülkelerdeki tüm olası gelişme aşamalarının önsezisiyle, Moskova'dan hiçbir emir dikte edilmemelidir.»[39]

Ancak, Engels ve Lenin'in sözünü ettikleri bu öncü pozisyon da uzun süre için değişmeden kalacak birşey değildir, bilakis de-

ğişen koşullara göre sürekli olarak değişmektedir. Bu değişiklik, tek tek kişilerin ya da bir Partinin sübjektif isteğine değil, tarihsel koşullara bağlıdır. Koşulların değişmesiyle, başka Partiler hareketin başına geçebilir. Geçmişte öncü pozisyonu elinde bulunduran bir Parti, revizyonist bir yola girerse, en büyük Parti ve en büyük etkiye de sahip olsa, zorunlu olarak bu pozisyonu yitirecektir. Alman Sosyal-Demokrat Partisi buna bir örnektir.

Uluslararası Komünist Hareketin tarihinde bir dönem, Komünist Enternasyonal tüm Komünist Partilerine merkezi önderlik veriyordu. Komintern, birçok ülkede Komünist Partilerin oluşması ve olgunlaşmasında büyük bir tarihsel rol oynadı. Fakat Komünist Partiler olgunlaştığında ve Uluslararası Komünist Hareketin durumu daha karmaşık bir hal aldığında, Komintern'in merkezi önderliğinin devamı gerekliliğini ve aynı zamanda olanaklılığını yitirdi. 1943'te Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi Prezidyumu, Komünist Enternasyonal'in dağıtılmasını öneren kararında şunu belirtiyordu:

> «... tek tek ülkelerin gerek iç ve gerekse uluslararası durumu daha karmaşık bir hale gelmiş oldukları ölçüde, her ülkenin işçi hareketinin sorunlarının uluslararası bir merkez kanalıyla çözülmesi, aşılmaz engellerle karşılaşacaktır.»

Tarih, bu kararın gerçeğe uygun ve doğru olduğunu göstermiştir.

Bugün Uluslararası Komünist Hareket içinde kimin kime önderlik edeceği sorusu mesnetsizdir. Kardeş Partiler arasındaki ilişkiler, onların bağımsızlığı ve tam hak eşitliği, fakat aynı zamanda dayanışması temeli üzerinde yükselmelidir. Ortak çıkarları ilgilendiren sorunlarda, kardeş Partiler görüşmeler yoluyla fikirbirliğine varmalı ve ortak hedefler uğruna mücadelede eylemlerini birleştirmelidirler. Kardeş Partiler arasındaki ilişkilere yol gösteren bu kurallar, 1957 Açıklaması ve 1960 Bildirgesi'nde açıkça belirtilmiştir.

SBKP yöneticilerinin kendilerini Uluslararası Komünist Hareketin önderi olarak görmeleri ve tüm diğer kardeş Partilere ken-

dilerinin astlarıymış gibi davranmaları, Açıklama'da ve Bildirge' de belirlenen kuralların açıkça çiğnenmesidir.

Farklı tarihsel geçmişe sahip olmaları nedeniyle, kardeş Partilerin durumları da doğal olarak birbirinden farklıdır. Muzaffer bir devrim gerçekleştirmiş olan Partiler, henüz zafer kazanmamış olan Partilerden farklıdır; zaferi daha önce kazanmış olan Partiler, daha sonra zafere ulaşmış olan Partilerden farklıdır. Fakat bu farklılıklar yalnızca, muzaffer Partilerin ve özellikle de zaferi daha önce kazanmış olan Partilerin, diğer kardeş Partileri desteklemekte daha büyük enternasyonalist sorumluluklar yüklenmeleri anlamına gelir; bu Partilerin diğer kardeş Partilere tahakküm etme hakkını onlara kesinlikle vermez.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi, Lenin ve Stalin tarafından yaratıldı. O, proletarya devrimini zafere ulaştıran, proletarya diktatörlüğünü kuran ve sosyalizmin inşasına koyulan ilk Partiydi. SBKP'nin, Lenin ve Stalin'in devrimci geleneğini sürdürmesi, diğer kardeş Partileri ve ülkeleri desteklemekte daha büyük sorumluluk üstlenmesi ve Uluslararası Komünist Hareketin önünde yürümesi, mantığa uygun tek şeydi.

İşte tam da bu tarihsel koşulları gözönünde bulunduran Çin Komünist Partisi, Sovyetler Birliği Komünist Partisinin bu şanlı tarihsel görevi üstleneceğine ilişkin samimi umudunu belirtti. Kardeş Partilerin 1957 Moskova Toplantısında, Çin Komünist Partisi delegasyonu, sosyalist kampın başında Sovyetler Birliği'nin bulunması gerektiğini vurguladı. Bunun nedeni, bazı hatalar yapmış olmalarına karşın, SBKP yöneticilerinin sonuçta kardeş Partiler tarafından oybirliğiyle kabul edilen Moskova Açıklamasını kabul etmiş olmasıydı. Sosyalist kampın başında Sovyetler Birliği'nin bulunması gerektiği şeklindeki önerimiz, Açıklama'ya girmişti.

Görüşümüze göre, bir Partinin başta bulunması, kardeş Partiler arasındaki eşitlik ilkesiyle kesinlikle çelişmez. Çünkü bu, kesinlikle SBKP'nin diğer kardeş Partileri kontrol etme hakkına sahip olduğu anlamına gelmez; tersine bunun anlamı, SBKP'nin daha büyük sorumluluk ve daha çok yükümlülük taşıdığıdır.

Ne var ki SBKP yöneticileri, bu «baş olma» pozisyonuyla tatmin olmuş değildir. Bizzat Kruşçev, birçok kez bundan şikayet etmiştir. Şöyle demiştir: «Bu 'baş olma' bize maddeten ne kazandı-

rıyor? Ne süt ne de tereyağı, ne patates ne de sebze ya da ev. Bu bize manevi bakımdan ne veriyor? Hiçbir şey.»[40] Başka bir kez şöyle demiştir: «Bu 'baş olma'nın bize ne yararı var? Canı cehenneme!»[41]

SBKP yöneticileri «baş olma»yı lafta reddetmekte, ama pratikte tüm kardeş Partilerin üzerinde olmayı talep etmektedirler. Onlar, Marksist-Leninist çizgiyi izlemek ve proleter enternasyonalist görevlerini yerine getirmekte Uluslararası Komünist Hareketin başında yeralmak talebini kendilerine koymuyorlar, ama tüm kardeş Partilere, kendilerine itaat etme ve revizyonizm ve bölücülük yolunda kendilerini izleme talebini getiriyorlar.

SBKP yöneticileri revizyonizm ve bölücülük yoluna girmekle, Uluslararası Komünist Hareketin «başı olma» pozisyonunu otomatikman yitirmişlerdir. Eğer bugün SBKP için «baş olma» ifadesi uygulanacaksa, bu ancak onların revizyonistlerin ve bölücülerin başında olması anlamında kullanılabilir.

Bugün bütün Komünistlerin ve tüm Uluslararası Komünist Hareketin karşı karşıya bulunduğu sorun, kimin kime önderlik edeceği değil, Marksizm-Leninizme ve proleter enternasyonalizmine bağlı kalmak mı yoksa SBKP yönetiminin revizyonizmi ve bölücülüğüne teslim olmak mı gerektiği sorusudur. O halde, SBKP yönetiminin bizim «önderliği ele geçirmek» istediğimiz iftirasını yayması, onun bizden ve diğer kardeş Partilerden, kendilerinin revizyonist ve bölücü önderliğine baş eğmemizi istemesinden başka bir anlama gelmez.

«ÇOĞUNLUĞUN İRADESİNİ ÇİĞNEME» VE «ULUSLARARASI DİSİPLİNİ İHLAL» SUÇLAMASININ ÇÜRÜTÜLMESİ

SBKP yöneticilerinin 1960'tan beri Çin Komünist Partisine saldırılarında en çok kullandığı argümanlardan biri, ÇKP'nin «çoğunluğun iradesini parçaladığı» ve «uluslararası disiplini çiğnediği» suçlamasıdır. Bu sorun konusunda bizimle SBKP yöneticileri arasındaki tartışmayı gözden geçirelim.

Haziran 1960'daki Bükreş Toplantısı sırasında dağıttıkları, Çin Komünist Partisine saldıran Enformasyon Mektubu ile SBKP

yöneticileri, ÇKP'ye karşı ani bir saldırıya girişti ve devşirme bir çoğunluğun yardımıyla Çin Komünist Partisine boyun eğdirmeyi denedi. Her ne kadar bu girişim başarısız kaldıysa da, SBKP yöneticileri bu toplantıdan sonra, kardeş Partiler arasındaki ilişkilerde azınlığın çoğunluğa uymak zorunda olduğu argümanını piyasaya sürdüler. Düzinelerce Parti delegesinin ÇKP'nin görüşlerine karşı çıktığı bahanesiyle, ÇKP'nin, Bükreş Toplantısında «oybirliğiyle dile getirilen görüş ve iradeye riayet etmesi»ni talep ettiler.

ÇKP Merkez Komitesi, SBKP Merkez Komitesinin Enformasyon Mektubunu yanıtladığı 10 Eylül 1960 tarihli Cevabi Mektubunda, bu yanlış argümanı çürüttü ve şunlara işaret etti:

> «... Marksizm-Leninizmin temel ilkelerinin sözkonusu olduğu yerde, tam da kimin haklı, kimin haksız olduğu sorununda her durumda çoğunluk kararıyla hüküm verilemez. Ne de olsa doğru doğrudur, ve geçici bir çoğunluk da yanlışı doğruya dönüştüremez, aynı şekilde, geçici bir azınlık da doğruyu yanlışa dönüştüremez.»

Ne var ki SBKP Merkez Komitesi, 5 Kasım 1960 tarihli mektubunda, Uluslararası Komünist Hareket içinde azınlığın çoğunluğa tabi olması saçmalığını yineledi. Lenin'in «Duma 'Yedisi» adlı yazısından bir bölümü aktararak, ÇKP'ye «kardeş Partilerin çoğunluğunun görüşüne riayet etmek istemeyenlerin, özünde uluslararası Komünist Hareketin birlik ve dayanışmasına karşı geldiği» suçlamasını yöneltti.

Kardeş Partilerin 1960 Moskova Toplantısında, ÇKP delegasyonu, SBKP yöneticilerinin bu saçmalığını bir kez daha geri çevirdi. Komintern'inki gibi merkezi bir önderliğin olmadığı, olmasının da gerekmediği bugünkü somut koşullarda, azınlığın çoğunluğa uyması ilkesini kardeş Partiler arasındaki ilişkilere uygulamanın tamamen yanlış olduğunu açıkladı. Bir Parti içinde, azınlığın çoğunluğu, alt Parti organlarının üst organlara tabi olması ilkesine riayet edilmelidir, ama bu ilke, kardeş Partiler arasındaki ilişkilerde geçerli olamaz. Kardeş Partiler arasındaki ilişkilerde belirleyici özellik, her Partinin bağımsızlığını koruması ve aynı zamanda

tüm diğer Partilerle dayanışma içinde olmasıdır. Burada, bırakalım bir alt Parti organının üst organa tabi olmasını, azınlığın çoğunluğa tabi olması bile sözkonusu değildir. Kardeş Partileri ortaklaşa ilgilendiren bütün sorunlarda, görüşmeler ilkesi uyarınca, ancak tartışmalar yapılarak ve bu yolla oybirliğiyle anlaşma sağlanarak karar alınabilir.

ÇKP delegasyonu, SBKP Merkez Komitesinin mektubunda azınlığın çoğunluğa tabi olması ilkesini ileri sürmekle, görüşmeler yolu ile fikirbirliğine varma ilkesini açıkça reddettiğine işaret etti. Delegasyonumuz şunları sordu:

> «Böyle bir örgütsel ilkeyi öne sürerken, SBKP Merkez Komitesi hangi partilerüstü tüzüğe dayanmaktadır? Bütün ülkelerin Komünist ve İşçi Partileri, böyle partilerüstü bir tüzüğü ne zaman ve nerede kabul etmişlerdir?»

ÇKP delegasyonu devamla, bir Parti içinde geçerli olan azınlığın çoğunluğa tabi olması ilkesini, kardeş Partiler arasındaki ilişkilere genişletmek amacıyla, Lenin'in «Duma 'Yedisi'» adlı makalesinde Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisinin içindeki durumu anlattığı bölümü aktarırken «Rusya» sözcüğünü kasten atlayan SBKP Merkez Komitesinin kurnaz hilesini teşhir etti.

ÇKP delegasyonu devamla şunları açıkladı:

> «Örgütsel alanda azınlığın çoğunluğa tabi olması ilkesine riayet edilmesi gereken bir Partide bile, ideolojik alanda her zaman doğru ile yanlış, hangisinin çoğunluğun görüşü, hangisinin azınlığın görüşü olduğuna bakılarak ayırdedilemez. Lenin tam da bu «Duma 'Yedisi'» adlı makalesinde, azınlıkta olan Marksistleri bastırmak için bir oy çokluğunu kullanan o zamanki Duma fraksiyonu içinde bulunan yedi tasfiyecinin aşağılık girişimini en keskin bir biçimde eleştirmekteydi. Lenin, yedi tasfiyecinin çoğunluğu oluşturmalarına rağmen, Marksizm ruhu ile örgütlenen Rusya'nın ileri ve sınıf bilinçli işçilerinin çoğunluğunun irade birliğini, karar birliğini, taktik birliğini temsil edemeyeceklerini tespit et-

mekte idi. İşte bu yüzden onların bütün birlik yaygaraları, salt ikiyüzlülükten başka birşey değildi. Lenin şöyle diyordu: 'Bu yedi Partisiz, altı Marksisti yutmak istiyor ve bunun adına «birlik» denilmesini istiyor.'[42] Başka bir yerde Lenin, tam da Duma fraksiyonundaki altı Marksistin 'bu iradeye (proletaryanın çoğunluğunun iradesine)' uygun davrandığını, ancak yedi delegenin 'istediklerini zorla yaptırma taktiğinden vazgeçtikleri' taktirde birliğin ayakta tutulabileceğini[43] söylüyordu.»

ÇKP delegasyonunun vurguladığı gibi, Lenin'in sözleri göstermektedir ki:

«... bir Parti grubu içinde bile bir çoğunluk her zaman haklı değildir. Tam tersine, birliği korumak bazen ancak çoğunluk 'bastırma politikasından vazgeçtiği' taktirde mümkündür. Kardeş Partiler arasındaki ilişkilerde bu büsbütün böyledir. SBKP Merkez Komitesindeki yoldaşlar Lenin'in bu açıklamalarını aktarırken öyle bir acele içindeydiler ki, metnin anlamını tam olarak anlamadılar bile. Bunun da ötesinde, kasten önemli bir sözcüğü atladılar. Ama yine de amaçlarına ulaşamadılar!»

SBKP yöneticilerinin bize yönelttikleri, «çoğunluğun iradesini çiğnediğimiz» suçlamasını çoktan kesin olarak çürütmüş olduğumuzu göstermek için ,ÇKP delegasyonunun kardeş Partilerin 1960 Moskova Toplantısında yaptığı konuşmadan böyle uzun bir alıntı yaptık. İşte tam da Çin Komünist Partisi ve diğer Marksist-Leninist kardeş Partiler, SBKP yöneticilerinin bu saçma iddiasına karşı kararlılıkla mücadele ettikleri için, kardeş Partiler arasında görüşmeler yoluyla görüş birliğine varma ilkesi 1960 Bildirgesi'nde yeralmıştır.

Buna rağmen SBKP yöneticileri bugün hala «azınlık çoğunluğa tabi olmalıdır» taleplerini ısrarla sürdürüyor. Bu yalnızca, onların tüm kardeş Partilerin bağımsız ve eşit statüsünü yadsımak ve kardeş Partiler arasında görüşmeler yoluyla görüş birliğine varma ilkesini rafa kaldırmak arzusunda oldukları anlamına ge-

lir. SBKP yöneticileri, «çoğunluk» yaftası altında, bazı kardeş Partileri kendi iradelerine itaat etmeye zorlamaya ve bu sahte çoğunluğu Marksist-Leninist kardeş Partilere saldırmak için kullanmaya çalışıyor. SBKP yöneticilerinin bu tutumu bile sekterlik ve bölücülükten başka bir anlama gelmez, ve Açıklama ve Bildirge'ye taban tabana zıttır.

Bugün eğer tüm Komünist Partileri bağlayan uluslararası bir disiplinden sözedilecekse, bu ancak Açıklama ve Bildirge'de saptanmış olan, kardeş Partiler arası ilişkilere yolgösteren ilkelere uyma olabilir. Uyulması mutlak zorunlu bu ilkeleri ihlal edenlerin bizzat SBKP yöneticileri olduğunu, geniş kapsamlı gerçek belgelere dayanarak kanıtlamış durumdayız.

Eğer SBKP yöneticileri «çoğunluk» ve «azınlık» gibi bir ayırma yapmakta ısrar edecek olurlarsa, onlara açık olarak şunu söylemek istiyoruz: Biz, sizin çoğunluğunuzu tanımıyoruz. Sizin dayandığınız «çoğunluk», sahte bir çoğunluktur. Gerçek çoğunluk sizden yana değil. Marksizm-Leninizme sadık kalan kardeş Partilerin üyelerinin Uluslararası Komünist Hareket içinde bir azınlık oluşturduğu gerçekten iddia edilebilir mi? Siz ve sizin yandaşlarınız kitlelerden genişlemesine kopmuş durumdasınız; nasıl olur da sizin yanlış çizginizi benimsemeyen büyük Partili kitleyi ve halk kitlelerini sözümona «çoğunluğunuza» sayabilirsiniz?

Canalıcı sorun şudur: Geniş halk kitlelerinin yanında duran, onların temel çıkarlarını temsil eden, onların devrimci iradesini dile getiren kimdir?

Lenin 1916'da, Almanya Sosyal-Demokrat Partisinin içinde bulunduğu durum hakkında şöyle diyordu:

> «Liebknecht ve Rühle, 108'e karşı yalnızca iki kişidir. Fakat bu ikisi, milyonlarca kitleyi, sömürülen kitleleri, nüfusun ezici çoğunluğunu, insanlığın geleceğini, günden güne yükselip olgunlaşan devrimi, temsil etmektedir. 108 kişi ise, yalnızca proletarya içindeki küçük bir burjuva uşağı kümenin dalkavukluk ruhunu temsil etmektedir.»[44]

Bugün, henüz siyasi bilince ermemiş fakat er geç erecek olan insanların da arasında olduğu toplam dünya nüfusunun % 90'ı dev-

rim istemektedir. Gerçek çoğunluk, halk kitlelerinin temel çıkarlarını temsil eden Marksist-Leninist devrimci Partiler ve Marksist-Leninistlerdir, bu çıkarlara ihanet etmiş olan bir avuç revizyonist değil.

«KARDEŞ PARTİLER İÇİNDEKİ PARTİ DÜŞMANI KLİKLERİ DESTEKLEME» SUÇLAMASININ ÇÜRÜTÜLMESİ

SBKP yönetimi Açık Mektubunda bize, «ÇKP yönetimi, ABD, Brezilya, İtalya, Belçika, Avustralya ve Hindistan'daki komünist partilerine muhalefet eden birtakım parti düşmanı dönek grupları destekleyip örgütlemektedir» şeklinde iftiracı bir suçlama getiriyor.

Gerçek nedir?

Gerçekten de, son yıllarda bazı ülkelerin Komünist Partileri içinde bölünmeler gözlenmektedir. Bu büyük ölçüde, SBKP yöneticilerinin kendi revizyonist ve bölücü çizgilerini zorla uygulamaya geçirmesinden kaynaklanmaktadır.

Bazı Komünist Partilerin yöneticileri, SBKP yöneticilerinin kendilerine dayattığı revizyonist çizgiyi benimsediklerinden, yada kendi revizyonist çizgilerini uygulamakta SBKP yöneticileri tarafından yüreklendirildiklerinden, kendi ülkelerindeki devrimci hareketi yolundan saptırarak devrim davasına ciddi zarar vermektedir. Uluslararası Komünist Hareket içindeki iki çizgi mücadelesinde, bunlar SBKP yöneticilerinin dümen suyundan giderek, ustalarının sözlerini papağan gibi tekrarlayıp onlara alkış tutarak, Uluslararası Komünist Hareketin birliğini olumsuz yönde etkilemektedir. Tüm bunlar kendi Partileri içinde yaygın hoşnutsuzluğa, Marksist-Leninistlerin direnme ve muhalefetlerine yolaçmaktadır.

SBKP yöneticilerini taklit ederek, onların bu izleyicileri kendi Partileri içinde de bölücü bir siyaset uygulamaktadır. Bunlar, demokratik merkeziyetçiliği çiğnemekte, Parti çizgisine ilişkin ayrılıklar ve Uluslararası Komünist Hareketin karşı karşıya olduğu önemli güncel sorunlar üzerine normal Parti içi tartışmayı yasaklamaktadır. Bunun da ötesinde, bunlar ilkelere sadık Komü-

nistlere karşı gayrı-meşru yöntemlere başvurmakta, onlara saldırmakta ve hatta Partiden atmaktadır. Bu, kaçınılmaz olarak bu Partiler içindeki iki çizgi mücadelesinin son derece keskin bir biçime bürünmesine yolaçmaktadır.

Bu Komünist Partiler içindeki mücadele, özünde, Marksist-Leninist çizginin mi, yoksa revizyonist çizginin mi izleneceği, Komünist Partisinin proletaryanın gerçek bir öncüsü, gerçek bir devrimci proleter parti haline mi, yoksa burjuvazinin uşağı ve bir çeşit Sosyal-Demokrat Parti haline mi dönüştürüleceği mücadelesidir.

SBKP yöneticileri, Açık Mektuplarında, ABD, Brezilya, İtalya, Belçika, Avustralya ve Hindistan Komünist Partileri içindeki mücadeleleri çarpıtarak yansıtmaktadır. Onlar, bu Partilerdeki revizyonist klikler tarafından afaroz edilen ve saldırılan Marksist-Leninistlere en bayağı bir dille küfretmektedirler.

SBKP yöneticilerinin, kara'ya ak, ak'a kara diyerek bu Komünist Partiler içindeki mücadeleler hakkındaki gerçeği gizlemesi yada değiştirmesi mümkün müdür? Hayır, kesinlikle mümkün değildir!

Örneğin, Belçika Komünist Partisi içindeki Parti içi mücadeleyi ele alalım.

Belçika Komünist Partisi içinde uzun bir süreden beri görüş ayrılıkları vardır. Eski yönetici grubun revizyonizm batağına giderek daha fazla batmasıyla, Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizminden uzaklaşmasıyla, bu Parti içindeki mücadele giderek daha da keskinleşti.

Hatta Belçika Komünist Partisi içindeki revizyonist grup, Macaristan'daki karşı-devrimci darbe sırasında, Sovyetler Birliği'ni darbenin bastırılmasında Macar emekçilere yardım ettiğinden dolayı mahkum eden bir açıklama yapacak kadar ileri gitti.

Bu revizyonist grup, Kongo halkının Belçikalı sömürgecilerin kanlı baskılarına karşı silahlı direnişine karşı çıktı. ABD emperyalizminin Birleşmiş Milletler'i kullanarak Kongo'ya müdahale etmesini ve ulusal bağımsızlık hareketini bastırmasını onayladı. Hatta hiç utanmadan, «Birleşmiş Milletler kararlarının hızla ve tam bir şekilde gerçekleştirilmesini talep etmek»[45] te Birleşmiş Milletler'e ilk çağrıyı yapmış olmakla övündü.

Bu revizyonist grup, «Marksizm-Leninizmi zenginleştiren gö-

rüşler içerdiğini»[46] söyleyerek, Tito kliğinin revizyonist programını göklere çıkardı.

Bu revizyonist grup, 1960 Moskova Bildirgesini, içeriğinin karmakarışık olduğu ve «her 20 satırda bir, bu Bildirge'nin genel çizgisiyle çelişen bir cümle yeraldığı»[47] iddialarını ileri sürerek, hiç çekinmeden aşağıladı.

Belçikalı işçilerin 1960 sonu, 1961 başındaki genel grevi sırasında bu revizyonist grup, polis ve jandarma baskısına karşı işçilerin direnişini «düşüncesizce ve sorumsuzca bir eylem»[48] olarak niteleyerek, işçilerin mücadele azmini zayıflatmaya çalıştı.

Belçika işçi sınıfının ve uluslararası proletaryanın çıkarlarına bu revizyonist grup tarafından böylesine ihanet edilmesi karşısında, Jacques Grippa yoldaşın başında bulunduğu Belçikalı Marksist-Leninistlerin bu gruba karşı ciddi bir mücadele vermekten başka yapacak birşeyleri yoktu. Onlar, Parti içindeki revizyonist grubun hatalarını ortaya koymuş ve eleştirmiş, revizyonist çizgiyi kararlılıkla geri çevirmiş ve ona karşı çıkmışlardır.

Görülüyor ki, Belçika Komünist Partisi içindeki mücadele, Marksist-Leninist çizgi ile revizyonist çizgi arasındaki bir mücadeledir.

Peki, Belçika Komünist Partisi içindeki revizyonist grup Parti içi mücadeleyi nasıl ele almaktadır? Bu grup sekter ve bölücü bir siyaset izlemiş, ilkeli Marksist-Leninist tavra sadık kalan Komünistlere saldırmak ve onları sürüp atmak için yasal olmayan yöntemlere el atmıştır. Belçika Komünist Partisinin XIV. Kongresinde, Jacques Grippa ve diğer yoldaşlara söz hakkı vermemiş ve, çok sayıda Parti üyesinin muhalefetini gözardı ederek, gayri-meşru bir biçimde onların Partiden atıldığını açıklamıştır.

İşte bu koşullar altında, başında Jacques Grippa yoldaşın bulunduğu Belçikalı Marksist-Leninistler, devrimci çizgiye sadık kalarak, bugüne değin Belçika Komünist Partisi içinde önderliği elinde bulunduran grubun revizyonist ve bölücü çizgisine karşı kararlılıkla mücadele etmekte ve Belçika Komünist Partisinin yeniden inşası için mücadele etmektedir. Onların bu tavrı kesinlikle doğru ve kusursuz değil midir?

SBKP yöneticileri, açıkça revizyonist grubu destekleyerek ve Belçikalı Marksist-Leninistlere saldırmak ve onları yola getirmek

için bunlara cesaret vererek, kardeş Partiler içindeki bölünmelerin müsebbibi olduklarını göstermişlerdir.

Hindistan Komünist Partisi'nde ise olayların gelişimi daha da ciddidir.

«Renmin Ribao» Yazı Kurulu tarafından 9 Mart 1963'te yayınlanan «Revizyonistlerin Aynası» adlı makalede, bir dizi gerçeğe dayanarak, Dange'nin başını çektiği dönekler kliğinin Marksizm-Leninizme ve proleter enternasyonalizmine, Hindistan proletaryası ve halkının devrimci davasına ihanet ettiğini ve ulusal şövenizm ve sınıf teslimiyetçiliği yolunu tuttuğunu belirtmiştik. Bu klik, o zaman tespit etmiş olduğumuz gibi, Hindistan Komünist Partisinin önderliğini gaspetmiş, Hint büyük burjuvazisinin ve toprak ağalarının isteklerine uygun olarak, Hindistan Komünist Partisini, bu sınıfların çıkarını temsil eden Nehru Hükümetinin uşağı haline getirmiştir.

O günden beri Hindistan Komünist Partisi'nde herhangi bir değişiklik olmuş mudur?

Şimdi herkes, Dange kliğinin hala ihanet yolunda ilerlediğini görebilir. Bu klik hala sınıf işbirliğini ve Hindistan'da Nehru Hükümeti tarafından sosyalizmin gerçekleştirilmesini vaazetmektedir. Bu klik, Nehru Hükümetinin dev silahlanma ve savaş hazırlığı bütçesini ve halk kitlelerini soyup soğana çevirme önlemlerini aktif olarak desteklemiştir. Bu klik, 1963'te Bombay'daki, azgın vergi politikasını hedef alan, bir milyon kişinin katıldığı genel grevi sabote etmiştir. Bu klik, Kalküta'da 100 bin kişinin katıldığı, tutuklanan Komünistlerin salıverilmesini talep ettiği kitle gösterisinin yapılmasını engellemeye çalışmıştır. Bu klik, çılgın Çin düşmanı faaliyetini sürdürmekte, Nehru Hükümetinin yayılmacılık siyasetini desteklemekte ve Nehru Hükümetinin kendini ABD emperyalizmine satma politikasında ona eşlik etmektedir.

Dange ve şürekası, dönek yüzleri gün yüzüne çıktıkça, geniş parti tabanının artan muhalefeti ve direnişiyle karşılaşmaktadır. Dange ve şürekasının Hindistan Komünist Partisi ve Hint ulusu için bir felaket olduğunu açıkça gören Hintli Komünistlerin sayısı giderek çoğalmaktadır. Şimdi bu yoldaşlar Hindistan Komünist Partisi'nin şanlı militan devrimci mücadele geneleğini yeniden

canlandırmak için mücadele etmektedirler. Onlar, Hint proletaryasının ve Hint halkının gerçek temsilcileri ve umududur.

SBKP yöneticileri, Çin Komünist Partisinin sözümona «hainleri» ve «dönekleri» desteklediği konusunda muazzam bir yaygara koparmaktadır; fakat gerçekte Dange ve benzerleri gibi açık hainleri ve dönekleri destekleyen, SBKP yöneticilerinden başkası değildir.

SBKP yöneticileri, revizyonizm ve bölücülüğe karşı mücadele etmeye cesaret eden birçok ülkedeki Komüniste, «hainler», «dönekler» ve «Parti düşmanı unsurlar» gibi küfürler yağdırmaktadır. Ama bu Komünistler ne yapmışlardır? Marksizm-Leninizme sadık kalmak ve devrimci çizgiye sahip devrimci bir parti konusunda ısrar etmekten başka birşey değil. SBKP yöneticileri gerçekten de küfürlerle bu ülkelerin Marksist-Leninistlerini korkutacaklarını, onları doğru çizgi uğruna ve yanlış çizgiye karşı mücadeleden vazgeçmeye zorlayabileceklerini, bu mücadeleyi sonuna dek sürdürmekten onları alıkoyabileceklerini mi düşünüyorlar? Bu gündüz rüyası hiçbir zaman gerçekleşmeyecektir.

Gerçek devrimciler, gerçek proleter devrimci savaşçılar, gerçek Marksist-Leninistler (militan materyalistler), oldum olası, gericilerin ve revizyonistlerin küfürlerinden korkmayan korkusuz kişilerdir. Onlar, korku uyandıran dev görünümünde bile olsa, geleceği elinde tutanların gericiler ve revizyonistler değil, kendileri gibi «hiçler» olduğunu bilirler. Bütün büyük adamlar bir zamanlar birer «hiç»ti. Doğru kendi ellerindeyse ve kitleler onları destekliyorsa, ilk başta önemsiz görünenler, son tahlilde zafere ulaşırlar. Lenin'in ve III. Enternasyonal'in durumunda bu böyle olmuştur. Öte yandan, doğruyu savunmayan ve bu yüzden de kitlelerin desteğini yitiren büyük adamlar ve büyük örgütler, kaçınılmaz olarak çürümeye, yıkılmaya ve yokolmaya mahkumdur. Bernstein, Kautsky ve II. Enternasyonal'in başına gelen budur. Belirli koşullar altında herşey kendi karşıtına dönüşür.

Komünistler, devrim yapanlardır. Eğer devrim yapmayı reddederlerse, Marksist-Leninist olmaktan çıkar, revizyonistler ya da benzeri birşey durumuna gelirler. Komünistler, Marksist-Leninistler olarak, doğaları gereği devrimci bakış açısına sadık kalmak

ve revizyonizme karşı çıkmak zorundadır. Aynı şekilde, Marksist-Leninist bir Partinin devrimcileri ve revizyonizme karşı mücadele eden Komünistleri desteklemesi son derece doğal ve olağandır.

Çin Komünist Partisi hiçbir zaman kendi pozisyonunu gizlememiştir. Biz, Marksizm-Leninizme sadık kalan tüm devrimci yoldaşları destekleriz. Uluslararası Komünist Hareket içinde revizyonistlerle temasımız var; o halde neden Marksist-Leninistler ile de temasımız olmasın? SBKP yöneticileri, bizim diğer ülkelerdeki Marksist-Leninistlere verdiğimiz desteği, bölücülük olarak nitelemektedir. Fakat bizim görüşümüze göre bu, tam da yerine getirmek zorunda olduğumuz proleter enternasyonalisti görevimizdir.

Güçlülerin zorbalığından korkmayarak ve zorluklardan yılmayarak, gerçeğe sarılarak ve uğrunda mücadele ederek, bütün ülkelerde Marksist-Leninistler, komünist savaşçıların yüce devrimci ruhunu sergilemektedirler. Bu kahraman savaşçılar arasında, Jacques Grippa ve diğer yoldaşların temsil ettiği Belçika Komünistleri, Joâo Amazonas, Mauricio Grabois ve diğer yoldaşların temsil ettiği Brezilya Komünistleri, E.F. Hill ve diğer yoldaşların temsil ettiği Avustralya Komünistleri, Premalal Kumarasiri, Nagalingam Sanmugathasan ve diğer yoldaşların temsil ettiği Seylan Komünistleri, ve Hindistan, İtalya, Fransa, ABD ve diğer ülkelerin Komünist Partilerinin içinde ve dışındaki birçok Marksist-Leninist sayılabilir. Onlar, Marksizm-Leninizmin devrimci teorisine sıkı sıkıya sarılarak, Marksist-Leninist ilkelere bağlı, proletaryanın öncüsü devrimci partiler inşa etmek için ısrarla uğraşarak, ülke proletaryasının ve emekçilerinin temel çıkarlarına uygun devrimci çizgiyi tutarlılıkla izleyerek, uluslararası proletaryanın ortak davasına önemli bir katkıda bulunmaktadır. Onlar, tüm dünyada Komünizmin zaferi uğruna mücadele eden herkesin saygı, sevgi ve desteğine hakkıyla layıktır.

Kısacası, hangi ülkede ve yerde olursa olsun, dünyamızda, baskının olduğu yerde direniş de vardır; revizyonistlerin olduğu yerde, onlara karşı mücadele eden Marksist-Leninistler de vardır; Marksist-Leninistlere karşı Partiden ihraç vb. gibi bölücü yöntemlerin uygulandığı yerde, kaçınılmaz olarak, mükemmel Marksist-Leninistler ve güçlü devrimci partiler ortaya çıkmaktadır.

Daha şimdiden, modern revizyonistlerin beklentilerine ters değişiklikler olmaktadır. Revizyonistler, son tahlilde zorunlu olarak kendilerini mezara götürecek olan kendi karşıtlarını yaratmaktadırlar. Bu amansız bir yasadır.

ŞİMDİKİ AÇIK TARTIŞMA

Uluslararası Komünist Hareket içindeki bugünkü büyük tartışma, son tahlilde, Marksizm-Leninizme mi yoksa revizyonizme mi bağlı kalınacağı, proleter enternasyonalizmine mi yoksa büyük - güç şövenizmine mi sarılınacağı, birlik mi yoksa bölünme mi istendiği sorunlarını da kapsamaktadır. Temel ilkesel sorunlar üzerine bu tartışma, daha SBKP XX. Parti Kongresiyle birlikte başlamıştı. İki yılı aşkınca bir süredir açık bir biçim alana kadar, bu tartışma oldukça uzun bir süre yalnızca kardeş Partiler arasındaki iç görüşmelerle sınırlandırılmıştı.

Herkesin bildiği gibi, Uluslararası Komünist Hareket içinde açık polemiği ilk başlatan ve bunda ısrar eden, SBKP yöneticileri olmuştur.

SBKP yöneticileri, Ekim 1961'deki XXII. Parti Kongresinde Arnavutluk Emek Partisine karşı kamuoyu önünde bir saldırı başlattı. Çin Komünist Partisi delegasyonu başkanı Çu En-lay yoldaş, bu Kongrede yaptığı konuşmada, SBKP yöneticilerinin bu tavrına karşı tavır takınmış, bunun kesinlikle ciddi bir Marksist-Leninist tutum olmadığına işaret etmişti. SBKP yöneticilerinin yanıtı ne olmuştu? Onlar, açık polemiği başlatmakla «tamamen doğru hareket»[49] ettiklerini ve «tek doğru, gerçek Marksist-Leninist ilkesel tavrı»[50] takındıklarını açıklamışlardı.

Daha sonra, Ocak 1962'de, Vietnam İşçi Partisi, «bütün Partilerin radyo ve basın yoluyla birbirlerine saldırmayı durdurmaları»nı önerdi. Bu öneri, Çin Komünist Partisi, Arnavutluk Emek Partisi ve diğer kardeş Partiler tarafından desteklendi. Fakat SBKP yöneticileri, açık tartışmayı durduracak bağlayıcı bir yükümlülük üstlenmeyi pratikte reddetti. Arnavutluk Emek Partisine karşı saldırılarını durdurmak şöyle dursun, Avrupa'daki beş kardeş Partinin 1962 sonu ile 1963 başı arasında peşpeşe yapılan Parti Kongrelerinde Çin Komünist Partisine de açıkça saldırdılar

ve böylece daha büyük çapta bir açık tartışma daha başlattılar. Bu koşullar altında, saldırganlara kamuoyu önünde yanıt vermekten başka yapabileceğimiz birşey yoktu.

Kardeş Partilerin saldırılarının hepsine daha henüz cevap vermemiş olduğumuz halde, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi, Mart 1963'te SBKP Merkez Komitesine yazdığı cevapta, Çin KP ve SBKP arasında o sırada yakın bir tarih için kararlaştırılmış olan görüşmeler için uygun bir ortam yaratabilmek üzere, 9 Mart' tan itibaren basında vereceği cevapları geçici olarak durdurduğunu, fakat polemiklere açıkça tavır takınmak hakkını saklı tuttuğunu açıkladı. Ancak buna rağmen SBKP yöneticileri, iki Partinin yapacağı görüşmenin öngününde, Parti bildirilerinde ve kararlarında Çin Komünist Partisine açıkça ve ismen saldırma adımını attı.

Çin ve Sovyet Parti delegasyonlarının Moskova'daki görüşmeleri sürerken, 14 Temmuz'da SBKP Merkez Komitesi, Sovyetler Birliği'ndeki tüm Parti örgütlerine ve Komünistlere Açık Mektubu'nu yayınladı. Bu Mektupta gerçekleri çarpıtarak, haklıyla haksızı birbirine karıştırarak ve hatta Çin Komünist Partisi ve Mao Zedung yoldaşa pervasızca saldırmak için her türlü araca ve küfüre başvurarak, SBKP yöneticileri yeniden, hem de eşi görülmemiş boyutta bir açık polemiğe giriştiler.

SBKP yöneticileri 15 Temmuz'dan beri, hükümet açıklamalarından tutun da, yönetici kişilerin yaptığı konuşmalar ve çeşitli toplantılarla, makalelerle, merkezi gazete ve dergilerden yerel gazetelere, radyo ve televizyona kadar tüm propaganda araçlarını dvreye sokarak, Çin'e bir numaralı düşman olarak iftira etmek ve saldırmak üzere işe giriştiler. 15 Temmuz - 31 Ekim arasında salt 26 merkezi gazete ve dergide, Çin Komünist Partisine ve onun önderleri Mao Zedung, Liu Şao-çi, Çu En-lay ve diğer yoldaşlara ismen saldırılan toplam 1119 yazı kurulu makalesi, baş makale, yorum, imzalı yazı, okuyucu mektubu, karikatür vb. vb. yayınlandı. Sovyet yerel basınına gelince, tam olmayan verilere göre, aynı dönemde Birlik Cumhuriyetleri'nin 15 yayın organında Çin'e saldıran en azından 728 makale vb. yayınlanmıştır.

Bu açık tartışma ile ilgilenenlerin SBKP yöneticilerinin görüşlerini tanımaları için, nispeten önemli oldukları ölçüde, bütün bu

Çin düşmanı makaleleri gazetelerimizde yayınladık, bu arada SBKP Merkez Komitesinin Açık Mektubunu iki kez tam metin bastık ve radyoda bir düzineyi aşkın yabancı dilde tüm dünyaya duyurduk. Ve salt Sovyet tarafının Çin'e saldıran makaleleri sayıca çok fazla, içerikleri büyük ölçüde birbirinin tekrarı, ve basınımızın kapsamı yetersiz olduğundan dolayı, bu makalelerin tümünü basamadık. Fakat basımevlerimiz bu materyalin istisnasız tümünü topladı ve bunları özel ciltler halinde ardarda yayınlayacaktır.

Sovyet tarafı şimdiye değin, Çin'e saldıran 2000 kadar makale ve başka materyal yayınlamıştır. Tüm kardeş Partiler arasındaki eşitlik ilkesi uyarınca, Çin tarafı da aynı sayıda cevap yayınlama hakkına sahiptir.

SBKP Merkez Komitesinin Açık Mektubu, hem Marksizm-Leninizmin bir dizi temel teorik konularına, hem de Uluslararası Komünist Hareket içinde son 7-8 yılda cereyan eden birçok önemli olaya ilişkin birçok sorunu ele aldığından, «Renmin Ribao» ve «Hunggi» dergisi yazı kurulları, titiz bir şekilde üzerinde düşündükten sonra, 6 Eylül 1963'te başlayan yorum dizisine karar verdiler. Biz şimdiye değin, elinizdeki de dahil olmak üzere, SBKP Merkez Komitesi'nin Açık Mektubu hakkında sadece yedi yorum yayınladık.

SBKP Merkez Komitesi'nin Açık Mektubu üzerine yorumlarımız henüz bitmiş değildir. Sovyetler Birliği'ndeki merkezi ve yerel gazete ve dergilerde yayınlanmış olan Çin düşmanı makaleler yığınına ise henüz cevap vermeye bile başlamadık.

Kruşçev 25 Ekim 1963'te gazetecilere verdiği yanıtlarda, açık polemiğin durdurulması çağrısında bulundu. Fakat Sovyet basını bu tarihten sonra da, Çin'e saldıran makaleler yayınlamayı sürdürdü.

Kısa süre önce, SBKP yöneticileri yeniden kamuoyu önünde tartışmanın durdurulmasını talep etmiş ve açık tartışmanın «komünist harekete büyük zarar vermiş olduğunu» açıklamıştır. Oysa onlar daha önceleri, açık tartışmanın «tüm dünya komünist hareketinin yararına»[51] olduğunu, bunun «tek doğru, gerçek Marksist-Leninist ilkesel tavır»[52] olduğunu söylüyorlardı. SBKP yöneticile-

rine sormak istiyoruz: Bir öyle, bir böyle konuşmakla ne menem bir oyun oynuyorsunuz?

SBKP yöneticilerine şunu da sormak istiyoruz: Sizin Çin'e saldıran 2000 makale ve başka materyalinize yanıt olarak henüz 10'dan az makale yayınladığımız ve henüz Açık Mektubunuza yanıtımızı bile tamamlamamış olduğumuz bir durumda, bizden sessiz durmamızı istemeniz kardeş Partiler arasındaki eşitlik ilkesine uygun mudur? Sizin uzun bir süre ve bol bol konuşmuş olmanıza karşılık, bizim daha yeni söze başlamış olduğumuz bir durumda hemen sabrınızı yitirmeniz, buna katlanamamanız ve hiçbir şeye kulak vermemeniz, demokratik tartışma ilkelerine uygun mudur?

SBKP yöneticilerine yine sormak istiyoruz: 21 Eylül 1963 tarihli Sovyetler Birliği Hükümetinin açıklamasında, eğer Çinliler açık tartışmayı sürdürürlerse, «şunu açıkça bilsinler ki, onlar bu yolda SBKP'nin ve tüm Sovyet halkının en kararlı direnişine çarpacaklardır» diyerek utanmazca apaçık bir tehdit ve korkutma çabasında bulunmadınız mı? Sizin emriniz üzerine herkesin uysalca size uyacağına ve sizin kükremeniz üzerine herkesin titreyeceğine gerçekten inanıyor musunuz? Açık konuşmak gerekirse, 21 Eylül'den beri sizin «en kararlı direniş»inizin ne olduğunu görmek için merakla bekleyip duruyoruz.

Yoldaşlar ve arkadaşlar, bir yanılgı içindesiniz, hemde berbat bir yanılgı!

Açık (kamuoyu önünde) tartışma bir kez başlamış bulunduğuna göre, usulüne göre yürümelidir. Yeterince konuşmuş olduğunuza inanıyorsanız, hasmınıza da size gerektiği gibi yanıt verme fırsatı tanımak zorundasınız. Eğer söyleyecek daha çok şeyiniz varsa, o zaman hepsini söyleyin. Ancak, nihayet bitirdiyseniz, o zaman başkalarının da gerekli gördülkeri her bir şeyi söylemesine izin veriniz. Tek kelime ile: Herkes eşit hakka sahip olmalıdır! Kardeş Partilerin eşit olduğundan siz de sözetmiyor musunuz? O halde neden, kardeş Partilere her saldırmak istediğinizde kamuoyu önünde tartışmayı başlatabileceğinizi, ama aynı zamanda gönlünüz dilediği zaman polemikleri durdurarak, saldırıya uğrayan kardeş Partilerin kamuoyu önünde cevap verme hakkını gaspedebileceğinizi sanıyorsunuz?

SBKP yöneticileri hiçbir şeyden çekinmeksizin açık tartışmayı başlatmış, keskinleştirmiş ve bunda ısrar etmiştir, fakat şimdi birdenbire açık tartışmanın durdurulması için bas bas bağırmaktadır. Tüm bunların arkasında yatan nedir?

Öyle görünüyor ki, olaylar bu polemiği başlatanların beklentileri yönünde gelişmemektedir. Başlangıçta SBKP yöneticilerinin kendi avantajlarına olduğunu düşündükleri kamuoyu önündeki tartışma, onların arzularının tersi bir yönde gelişmektedir. Doğrular SBKP yöneticilerinden yana olmadığından, şimdi onlar başkalarına saldırırken yalnızca hile ve iftiradan, gerçeklerin çarpıtılmasından, haklıyla haksızın birbirine karıştırılmasından medet umabilirler. Argümanlar gelişip, olguları ortaya dökme ve gerekçeleri açıklama zamanı gelip çattığında, onlar ayaklarının altındaki zeminin kaymaya başladığını görmekte ve korkuya kapılmaktadır.

Lenin, revizyonistler için «varolan teorik, programatik, taktik ve örgütsel görüş ayrılıklarının açıkça ortaya konmasından daha rahatsız edici, istenmeyen ve kabul edilemez birşey yoktur»[53] diyordu.

SBKP yöneticilerinin şimdi içinde bulunduğu durum tam da budur.

Çin Komünist Partisinin açık (kamuoyu önünde) tartışma konusundaki tavrı herkesce bilinmektedir. Ta baştan beri biz, kardeş Partiler arasındaki görüş ayrılıklarının iç görüşmeler yoluyla çözülmesi gerektiğini savunuyoruz. Açık (kamuoyu önünde) polemik, bizim ne provoke ettiğimiz, ne de istediğimiz birşeydir.

Ne var ki, kamuoyu önünde tartışma başlamış bulunduğundan, ve SBKP yöneticileri kamuoyu önünde tartışma yürütmenin «Leninist tarzda davranmak»[54] olduğunu iddia ettiklerinden, bu tartışmalar, herşey hallaç pamuğu gibi atılana kadar, demokratik tartışmalar temelinde, gerçekler ve gerekçeler ortaya konarak sürdürülmelidir.

Daha da önemlisi şudur: SBKP yöneticileri Marksizm-Leninizme ve proleter enternasyonalizmine açıkça ihanet ettikleri ve 1957 Açıklaması ve 1960 Bildirgesi'ni açıkça yırtıp attıklarından dolayı, bizim Marksizm-Leninizmi ve proleter enternasyonalizmini, Açıklama ve Bildirge'nin devrimci ilkelerini savunmaktan ka-

çınmamızı bekleyemezler. Tartışma, Uluslararası Komünist Hareket içindeki başlıca ilkesel konuları ilgilendirdiğinden, bütün konular neyin doğru neyin yanlış olduğu apaçık bir biçimde ortaya konuncaya dek tartışılmalıdır. Ciddi Marksist-Leninist tavır budur.

Meselenin özü şudur ki, Uluslararası Komünist Hareket içindeki görüş ayrılıkları, Marksizm-Leninizm ile revizyonizm, proleter enternasyonalizmi ile büyük-güç şövenizmi arasındaki farklılıklardır. Böyle büyük ilke ayrılıkları, kamuoyu önündeki tartışmanın durdurulmasıyla esaslı bir biçimde ortadan kaldırılamaz. Tersine, meseleleri açıklığa kavuşturmak, doğruyu yanlıştan ayırmak, Uluslararası Komünist Hareketin Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi temelinde birliğini korumak ve sağlamlaştırmak, ancak kamuoyu önünde tartışma, olguları ortaya koyma ve gerekçelendirme yoluyla mümkündür.

Marksizm-Leninizm bir bilimdir, bilim ise tartışmadan korkmaz. Tartışmadan korkan şey, bir bilim değildir. Bugün Uluslararası Komünist Hareket içinde sürmekte olan büyük tartışma, dünyadaki tüm Komünistleri, devrimcileri ve devrimci halkları, beyinlerini kullanmaya ve Marksizm-Leninizmin temel öğretileri ile uyum içinde kendi ülkelerindeki devrimin ve dünya devriminin sorunları üzerinde kafa yormaya zorlamaktadır. Bu büyük tartışma ile insanlar doğruyu yanlıştan, gerçek Marksizm-Leninizmi sahtesinden ayıracak duruma geleceklerdir. Bu büyük tartışma ile bütün dünyada devrimci güçler harekete geçirilecek, bütün Marksist-Leninistler ideolojik ve siyasi bakımdan çelikleşecek, ve Marksizm-Leninizmi kendi ülkelerinin somut koşullarıyla daha olgun bir şekilde birleştirebileceklerdir. Böylece Marksizm-Leninizm kuşkusuz daha da zenginleştirilecek, geliştirilecek ve yeni bir doruğa ulaşacaktır.

BİRLİĞİ KORUMANIN VE SAĞLAMLAŞTIRMANIN YOLU

SBKP yöneticilerinin revizyonizmi ve büyük-güç şövenizmi, sosyalist kampın ve Uluslararası Komünist Hareketinin birliğini eşi görülmemiş ciddiyette bir tehlikeye düşürmüştür. SBKP yöneticilerinin takındığı revizyonist ve büyük-güç şövenisti tavır, tam

da bölücülük tavrıdır. Her ne kadar hazırcevap bir biçimde «birlik» konusunda tumturaklı nutuklar atsalar ve başkalarına «bölücüler» ve «sekterler» diye küfretseler de, onlar revizyonizmlerini ve büyük-güç şövenizmlerini sürdürdükleri sürece, gerçekte sahte bir birlik ve gerçek bir bölünmeden yana çalışmaktadırlar.

Çin Komünist Partisi, diğer Marksist-Leninist Partiler ve tüm Marksist-Leninistler, Marksizm-Leninizme ve proleter enternasyonalizmine sımsıkı sarılmaktadırlar. Sosyalist kampın ve Uluslararası Komünist Hareketin gerçek birliğini savunmak ve sağlamlaştırmak için tek doğru tavır budur.

Bu birliğin temelini, Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi oluşturur. Kardeş Partilerin ve ülkelerin birliği, yalnızca bu temelde sağlanabilir. Bu temel olmadan, kardeş Partilerin ve ülkelerin birliğinden kesinlikle sözedilemez. Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi uğruna mücadele, Uluslararası Komünist Hareketin birliği uğruna mücadele demektir. İlkeye sımsıkı sarılmak ve birliğin korunması, birbirine kopmaz bir biçimde bağlıdır.

Eğer SBKP yöneticileri gerçekten birlik istiyorsa, sadece istiyormuş gibi yapmıyorsa, o zaman Marksizm-Leninizmin temel teorilerine, sınıflar ve sınıf mücadelesi, devlet ve devrim, ve özellikle de proleter devrimi ve proletarya diktatörlüğü konusundaki Marksist-Leninist öğretilere sadık kalmalıdır. Sınıf mücadelesi yerine sınıf işbirliğini ya da sınıf teslimiyetini, proleter devrimi yerine sosyal-reformizmi ya da sosyal-pasifizmi geçirmelerine, ya da hangi maske ardında olursa olsun proletarya diktatörlüğünü tasfiye etmelerine hiçbir biçimde izin verilemez.

Eğer SBKP yöneticileri gerçekten birlik istiyorsa, sadece istiyormuş gibi yapmıyorsa, 1957 Açıklaması ve 1960 Bildirgesi'nin devrimci ilkelerine sımsıkı bağlı kalmalıdır. Kardeş Partilerin oybirliği ile kararlaştırdıkları ortak programın yerine, bir tek Partinin, kendi Partilerinin programını geçirmelerine izin verilemez.

Eğer SBKP yöneticileri gerçekten birlik istiyorsa, sadece istiyormuş gibi yapmıyorsa, dostlarla düşmanlar arasına kesin bir ayrım çizgisi çekmeli ve tüm sosyalist ülkelerle, tüm Marksist-Leninist kardeş Partilerle, tüm dünya proletaryası ile, bütün ezilen halklar ve uluslarla ve tüm barışsever devletler ve insanlarla,

tüm dünya halklarının baş düşmanı ve onun uşaklarına karşı mücadele etmek üzere birleşmelidir. Düşmanlara dost, dostlara düşman gibi davranmalarına, ABD-Sovyet işbirliği yoluyla dünya hegemonyası boş umuduyla kardeş ülkelere, kardeş Partilere ve bütün devrimci halklara karşı ABD emperyalistleri, çeşitli ülkelerin gericileri ve dönek Tito kliği ile ittifak yapmalarına izin verilemez.

Eğer SBKP yöneticileri gerçekten birlik istiyorsa, sadece istiyormuş gibi yapmıyorsa, proleter enternasyonalizmine sadık kalmak ve kardeş ülkeler ve Partiler arasındaki ilişkiler için Açıklama ve Bildirge'de saptanan kurallara sımsıkı uymak zorundadır. Bu ilkelerin yerine büyük-güç şövenizmi ve milli bencillik politikası geçirmesine hiçbir biçimde izin verilemez. Başka bir deyişle, onlar şöyle davranmalıdır:

Dayanışma ilkesine riayet et ve diğer kardeş Partilere saldırmak üzere bazı kardeş Partileri biraraya toplamaya ve bu şekilde sekter ve bölücü bir faaliyet yürütmeye asla izin verme;

Karşılıklı destek ve karşılıklı yardımlaşma ilkesine sımsıkı bağlı kal ve yardım maskesi altında diğerlerini kendi kontrolü altına sokmaya, veya «uluslararası işbölümü» maskesi altında kardeş ülkelerin egemenliğini ve çıkarlarını yaralamaya çalışmaya, kardeş ülkelerin kendi güçleriyle sosyalizmi inşa etmelerine karşı çıkmaya asla izin verme;

Bağımsızlık ve eşitlik ilkesine riayet et ve kendini diğer kardeş Partilerin üzerine çıkarmaya, onları kendi Partisinin program, ilke ve kararlarını kabul etmeye zorlamaya asla izin verme; kardeş Partilerin içişlerine karışmaya ve «kişiye tapmaya karşı mücadele» maskesi ardında yıkıcı faaliyet yürütmeye asla izin verme; kardeş Partileri kendi mülkiyeti ve kardeş ülkeleri kendine bağlı ülkeler gibi asla görme;

Görüşmeler yoluyla görüş birliğine varma ilkesine uy, sözümona «çoğunluk»a dayanarak kendi Partisinin yanlış çizgisini asla dayatmaya çalışma; kendi Partisinin veya diğer Partilerin Kongrelerini, ya da kararlar, açıklamalar ve Parti yöneticilerinin konuşmaları gibi araçları, diğer kardeş

Partilere kamuoyu önünde ve ismen saldırmak için kullanmaya asla izin verme; ve özellikle de ideolojik görüş ayrılıklarını devletler arası ilişkileri kapsayacak biçimde genişletmeye asla izin verme.

Kısacası, eğer SBKP yöneticileri sosyalist kampın ve Uluslararası Komünist Hareketin birliğini gerçekten istiyorsa, revizyonist, büyük-güç şövenisti ve bölücü çizgisinden tamamen kopmak zorundadır. Sosyalist kampın ve Uluslararası Komünist Hareketin birliği ancak Marksizm-Leninizme ve proleter enternasyonalizmine sadık kalarak ve modern revizyonizm ve modern dogmatizme, büyük-güç şövenizmine ve burjuva milliyetçiliğinin diğer biçimlerine, sekterizme ve bölücülüğe karşı, yalnızca lafta değil, aynı zamanda fiiliyatta da mücadele edilerek korunabilir ve sağlamlaştırılabilir. Birliği korumanın ve sağlamlaştırmanın tek yolu budur.

Bir bütün olarak alındığında, günümüz dünyasında durum son derece elverişlidir. Uluslararası Komünist Hareket şimdiden parlak zaferler kazanarak, uluslararası sınıf güçlerinin dengesini temelden değiştirmiştir. Şimdi Uluslararası Komünist Hareket, revizyonist ve bölücü bir ters akımın saldırısına uğramaktadır; bu görüngü, tarihsel gelişme yasalarına uymayan bir şey değildir. Bu durum Uluslararası Komünist Hareket ve belirli kardeş Partiler için zorluklar yaratıyorsa da, revizyonistlerin gerçek yüzlerini göstermiş ve böylece Marksist-Leninistlerin revizyonizme karşı mücadelesine yolaçmış olması iyi birşeydir.

Hiç kuşku yok ki, Marksizm-Leninizm genç yaşama gücünü göstermeye ve tüm dünyaya yayılmaya devam edecektir; Uluslararası Komünist Hareket, Marksizm-Leninizm temelinde daha da güçlenecek ve daha sağlam bir birliğe ulaşacaktır; uluslararası proletaryanın davası ve dünya halklarının devrimci davası kesinlikle daha da parlak zaferler kazanacaktır. Modern revizyonizm hiç kuşkusuz tümüyle iflas edecektir.

SBKP yöneticilerine, meseleleri serinkanlılıkla düşünmelerini öğütleyeceğiz: Revizyonizm ve bölücülükte ısrar etmeniz nelere yolaçacaktır? SBKP yöneticilerine bir kez daha içtenlikle seslenmek istiyoruz: Marksizm-Leninizmin ve proleter enternasyonalizminin temellerine geri dönün, 1957 Açıklaması ve 1960 Bildirgesi'

nin devrimci ilkelerine, bu belgelerde tespit edilmiş olan kardeş Partiler ve ülkeler arasındaki ilişkilere yolgösteren kurallara geri dönün, geri dönün ki, bu ilkeler temelinde ayrılıklar giderilsin ve Uluslararası Komünist Hareketin birliği, sosyalist kampın birliği, Çin ve Sovyetler Birliği arasındaki birlik güçlendirilsin. Bunu yapabileceğinizi umuyoruz.

Bizimle SBKP yönetimi arasındaki ciddi ayrılıklara rağmen, Lenin ve Stalin önderliğinde yetişmiş olan Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin geniş üye yığınlarına ve Sovyet halkına güvenimiz tamdır. Çin komünistleri ve Çin halkı, her zaman olduğu gibi Çin ve Sovyetler Birliği arasındaki birliği kararlılıkla koruyacak, Çin ve Sovyet halkları arasındaki derin köklü dostluğu sağlamlaştıracak ve geliştirecektir.

Dünya Komünistleri, Marksizm-Leninizm temelinde birleşin!

YEDİNCİ YORUMUN DİPNOTLARI

(1) *Engels'ten A. Bebel'e (20 Haziran 1873), Marx/Engels Seçme Yazışmalar, Dietz Yayınevi, Berlin 1953, s. 337.*
(2) *age, s. 338.*
(3) *Marx'tan W. Bracke'ye (5 Mayıs 1875), age, s. 351.*
(4) *Engels'ten A. Bebel'e (18-28 Mart 1875), age, s. 349.*
(5) *Marx'tan W. Bracke'ye (5 Mayıs 1875), age, s. 351.*
(6) *Marx'tan F.A. Sorge'ye (19 Ekim 1877), age, s. 365.*
(7) *Marx'tan F.A. Sorge'ye (19 Eylül 1879), age, s. 391.*
(8) *Marx ve Engels'ten A. Bebel, W. Liebknecht W. Bracke, ve Diğerlerine (Sirküler Mektup), age, s. 390.*
(9) *Engels'ten Paul Lafarque'a (27 Ekim 1890), Karl Marx/Friedrich Engels,* Sur la littérature et l'art, *Editions Sociales, Paris 1954,* s. 258.
(10) *Lenin, «Programımız», Eserler, cilt 4.*
(11) *Lenin, «Birlik Çığırtkanlığı Ardında Birliğin Bozulması», Eserler, cilt 20.*
(12) *Lenin, «'Ağustos' Blokunun Parçalanması», Eserler, cilt 20.*
(13) *Lenin, «Birlik», Eserler, cilt 20.*
(14) *Rosa Luxemburg, «Ya - Ya», Seçme Konuşmalar ve Yazılar, Dietz Yayınevi, Berlin 1951, cilt II, s. 534.*
(15) *Lenin, «Savaş ve Rus Sosyal-Demokrasisi», Eserler, cilt 21.*

(16) *Engels'ten A. Bebel'e (20 Haziran 1873), Marx/Engels Seçme Yazışmalar, Dietz Yayınevi, Berlin 1953, s. 338-339.*

(17) *Lenin, «Birlik Çığırtkanlığı Ardında Birliğin Bozulması» (II), Eserler, cilt 20.*

(18) *a.g.e.*

(19) *Lenin, «Bolşeviklerin Zürih Grubuna Mektup», Eserler, cilt 8.*

(20) *Lenin, «Bir Fransız Sosyalistinin Dürüst Sesi», Eserler, cilt 21.*

(21) *Aynı yerde.*

(22) *«Uluslararası Komünist Hareketin Birlik ve Dayanışması İçin»,* Pravda *yazı kurulu makalesi, 6 Aralık 1963.*

(23) *Bkz. N.S. Kruşçev'in Amerikan Dergisi* Look'*un Yayınlayıcısı Gardner Cowles ile röportajı; SSCB Yüce Sovyeti Oturumuna Kruşçev'in Raporu, 12 Aralık 1962.*

(24) *«Diplomasi İçin Fırsatlar: Bloklarda Çatlaklar»,* The Nation *(ABD), 9 Şubat 1963.*

(25) *«Moşkova ve Peking: Bölünme Ne Genişlikte?»,* Newsweek, *26 Mart 1962.*

(26) *«(Nükleer) Denemeleri Durdurma Anlaşması ile Kruşçev Tavrını Değiştirdi mi?»,* U.S. News and World Report, *30 Eylül 1963.*

(27) *«Komünistlerin Birliği ABD'de Geçmişe Ait Birşey Olarak Görülüyor»,* Times *(Londra), 17 Ocak 1962.*

(28) *«Periskop»,* Newsweek, *1 Temmuz 1963.*

(29) *«Uluslararası Durum ve Görevlerimiz», Troçkistlerin sözümona «IV. Enternasyonal»inin Yeniden Birleşme Kongresinde kabul edilen karar (Haziran 1963).*

(30) *«Rus devriminin Yeni Aşaması ve Stalinizmin Bunalımı», Troçkist ABD Sosyalist İşçi Partisi Ulusal Komitesi toplantısında kabul edilen karar, 13-15 Nisan 1956.*

(31) *«SBKP XXII. Kongresinin Yankıları», Troçkist sözümona «IV. Enternasyonal»in Uluslararası Sekretaryasının Kararı, 5 Aralık 1961.*

(32) *Lenin, «Komünist Enternasyonal II. Kongresi» (1), Eserler, cilt 31.*

(33) *Stalin, SBKP XIX. Parti Kongresinde Konuşma.*

(34) *Lenin, «Stuttgart Uluslararası Sosyalist Kongresi», Eserler, cilt 13.*

(35) *Lenin, «Voinov'un (A.V. Lunaçarski) Partinin Sendikalara Karşı Tavrı Broşürüne Önsöz», Eserler, cilt 13.*

(36) *Engels, «'Almanya'da Köylü Savaşı'nın 1870 Tarihli Önsözüne Ek», Marx/Engels Eserler, Dietz Yayınevi, Berlin 1962, cilt 18, s. 517.*

(37) *Lenin, «Üçüncü Enternasyonal ve Tarihteki Yeri», Eserler, cilt 29.*
(38) *Engels'ten A. Bebel'e (18-28 Mart 1875), Marx/Engels Seçme Yazışmalar, Dietz Yayınevi. Berlin 1953, s. 345.*
(39) *Lenin, «RKP(B) VIII. Parti Kongresinde Parti Programı Üzerine Rapor», Eserler, cilt 29.*
(40) *N.S. Kruşçev, Sosyalist Ülkelerden Kardeş Parti Delegasyonları Onuruna Verilen Bankette Konuşma, 4 Şubat 1960.*
(41) *N.S. Kruşçev, Bükreş'te 12 Kardeş Partinin Delegelerinin Toplantısında Konuşma, 24 Haziran 1960.*
(42) *Lenin, «Duma'daki 'Yediler'», Eserler, cilt 19.*
(43) *Lenin, «Sosyal-Demokrat Duma Grubundaki Çatışma Üzerine Materyaller», Eserler, cilt 19.*
(44) *Lenin, «Boris Souvarine'e Açık Mektup», Eserler, cilt 23.*
(45) *Ernest Burnelle, Kongo Sorunu üzerine* l'Humanité *muhabiri ile röportaj,* Le Drapeau Rouge *(Belçika Komünist Partisi Organı), 26 Temmuz 1960.*
(46) *«Belçika Komünist Partisi ve Yugoslavya Komünistler Birliği' nin Kongresi»,* Le Drapeau Rouge, *22 Nisan 1958.*
(47) *Jean Blume, 3 Aralık 1961'deki Brüksel Federal Kongresinde Konuşma, aktaran: Jacques Grippa, «Partinin Marksist-Leninist Birliği İçin, Uluslararası Komünist Hareketin Marksist-Leninist Birliği İçin»,* Le Drapeau Rouge, *22 Şubat 1962.*
(48) *Jean Blume, «Tam ve Hızlı Bir Zafer İçin: İki Komünist Öneri»,* La Drapeau Rouge, *29 Aralık 1960.*
(49) *N.S. Kruşçev, SBKP XXII. Parti Kongresinde Kapayış Konuşması, 27 Ekim 1961,* SBKP 22. Kongresinin Belgeleri, *İng. Baskı, Yabancı Dillerde Yayın Evi, Moskova, s. 334.*
(50) *«Çağımızın Bayrağı»,* Pravda *yazı kurulu makalesi, 21 Şubat 1962.*
(51) *«Komünizmin Yeni Zaferlerine Doğru»,* Kommunist *yazı kurulu makalesi, No. 16, 1961.*
(52) *«Çağımızın Bayrağı»,* Pravda *yazı kurulu makalesi, 21 Şubat 1962.*
(53) *Lenin, «Bir Kez Daha Uluslararası Sosyalist Büro ve Tasfiyeciler Üzerine», Eserler, cilt 20.*
(54) *«Leninist Partinin Tarihi Kongresi»,* Pravda *başyazısı, 4 Kasım 1961.*

PROLETARYA DEVRİMİ VE KRUŞÇEV'İN REVİZYONİZMİ

Sovyetler Birliği Komünist Partisi
Merkez Komitesinin
Açık Mektubu Üzerine
Sekizinci Yorum

Renmin Ribao (*Halkın Günlüğü*) *ve Hungki*
(*Kızıl Bayrak*) *Yazı Kurulları*

31 Mart 1964

Bu makalemizde herkesce bilinen ve çokça tartışılan bir sorunu, «barışçıl geçiş» denilen sorunu ele almak istiyoruz. Bu sorun, SBKP XX. Parti Kongresinde Kruşçev tarafından ortaya atıldığından ve daha sonra da XXII. Parti Kongresinde Kruşçev'in revizyonist görüşleri Marksist-Leninist görüşlerin karşısına dikilerek sistemleştirildiğinden, herkesce bilinen ve herkesin dikkatlerini üzerine çeken bir sorun haline gelmiştir. SBKP Merkez Komitesinin 14 Haziran 1963 tarihli Açık Mektubunda bu eski melodi bir kez daha tekrarlanmaktadır.

Uluslararası Komünist Hareketin tarihinde, revizyonistlerin Marksizme ve proletaryaya ihaneti daima onların şiddete dayalı devrime ve proletarya diktatörlüğüne karşı çıkma ve kapitalizmden sosyalizme barışçıl geçişi savunmalarında en yoğun ifadesini bulmuştur. Kruşçev revizyonizminde de aynı durum sözkonusudur. Bu sorunda Kruşçev hem Bernstein ve Kautsky'nin hem de Browder ve Tito'nun öğrencisidir.

İkinci Dünya Savaşı sırasında ve sonrasında, Browder revizyonizmi, Tito revizyonizmi ve «yapısal reform» teorisi ortaya çıkmıştır. Revizyonizmin bu türleri, Uluslararası Komünist Hareketin saflarında yalnızca yerel olarak sınırlı görünümlerdi. Ama Kruşçev revizyonizmi, ortaya çıktığı ve SBKP önderliği içinde egemen bir konum elde ettiği andan itibaren, Uluslararası Komünist Hareket içinde genel öneme sahip olan, dünya proletaryasının tüm devrim davasının başarısı ya da başarısızlığı açısından canalıcı öneme sahip başlı başına bir sorun haline geldi.

Bu nedenle, yazdığımız bu makalede, revizyonistleri öncekinden daha açık bir dille yanıtlıyoruz.

BERNSTEIN VE KAUTSKY'NİN ÖĞRENCİSİ

SBKP'nin XX. Parti Kongresinde başlayarak Kruşçev, Ekim Devrimi'nin yoluna taban tabana zıt olan sözümona «barışçıl geçiş» yolunu, yani «parlamenter yoldan sosyalizme geçiş»i[1] propaganda etmeye başladı.

Kruşçev ve benzerlerinin pazarladıkları bu «parlamenter yol» un ne olduğunu inceleyelim.

Kruşçev, proletaryanın burjuva diktatörlüğü altında ve burjuva seçim yasaları temelinde, parlamentoda istikrarlı bir çoğunluk sağlayabileceği görüşündedir. Kapitalist ülkelerde «işçi sınıfı... emekçi köylülüğü, aydınları ve yurtsever güçleri etrafında toplayıp, kapitalistlerle ve büyük toprak sahipleriyle anlaşma siyasetinden kopamayan oportünist unsurlara tayin edici bir darbe vurarak, gerici, halk düşmanı güçleri yenilgiye uğratabilir, parlamentoda sağlam bir çoğunluk kazanabilir.»[2]

Kruşçev, proletaryanın parlamentoda çoğunluğu kazandığında, onun böylece devlet iktidarını da ele geçirmiş ve burjuva devlet aygıtını parçalamış olacağı görüşündedir. O, işçi sınıfının «parlamentoda çoğunluğu elde etmesinin ve onu halk iktidarının bir organına dönüştürmesinin, ülkede güçlü bir devrimci hareketin varolması koşullarında, burjuvazinin askeri-bürokratik aygıtının parçalanması ve parlamenter biçimde yeni, proleter bir halk devletinin kurulması anlamına geldiğini»[3] iddia etmektedir.

Kruşçev, proletarya parlamentoda istikrarlı bir çoğunluk kazandığı taktirde, tek başına bunun, proletaryanın toplumun sosyalist dönüşümünü gerçekleştirmesini mümkün kılacağı görüşündedir. Parlamentoda istikrarlı bir çoğunluk kazanmanın, «bir dizi kapitalist ülkenin ve bir zamanlar sömürge olan ülkelerin işçi sınıfı için, köklü toplumsal değişiklikleri gerçekleştirmenin şartlarını yaratabileceğini»[4] iddia etmektedir. Ve devamla: «... bir dizi kapitalist ülkede işçi sınıfı bugün halkın büyük çoğunluğunu kendi önderliğinde birleştirme ve en önemli üretim araçları üzerinde halkın mülkiyetini gerçekleştirme gerçek imkanına sahiptir.»[5]

SBKP Programı, «birçok ülkenin işçi sınıfı, daha kapitalizmin devrilmesinden önce bile, burjuvaziyi alışılmış reform sınırlarını aşan önlemler almaya zorlayabilir»[6] görüşünü savunmakta-

dır. Bu Program hatta, burjuva diktatörlüğü altında, belirli ülkelerde «temel üretim araçlarını satmaya razı olmanın... burjuvazi için tercih edilebilir olacağı»[7] bir durumun ortaya çıkabileceğini iddia etmektedir.

Kruşçev'in burada reklamını yaptığı şey, hiç de yeni bir yaratı değil, aksine II. Enternasyonal revizyonizminin yeniden basımı, Bernsteincılık ve Kautsky'ciliğin yeniden doğuşudur.

Bernstein'ın Marksizme ihanetinin esas ayırıcı özelliği, onun legal parlamenter yolu propaganda etmesi, zora dayanan devrime, eski devlet aygıtının parçalanmasına ve proletarya diktatörlüğüne karşı çıkmasıydı.

Bernstein, kapitalizmin barışçıl biçimde «sosyalizme doğru gelişeceği» görüşündeydi ve modern burjuva toplumun siyasi sisteminin «parçalanmaya değil, bilakis yalnızca geliştirilmeye gereksinim duyduğunu»[8] iddia ediyordu. Şunu söylüyordu: «Yüz yıl önce elde edilmesi kanlı devrimleri gerektiren reformları, bugün oy pusulaları, yürüyüşler ve benzeri baskı araçları ile elde ediyoruz.»[9]

O, legal parlamenter yolun, sosyalizmi gerçekleştirmenin tek yolu olduğu görüşündeydi ve şöyle diyordu: İşçi sınıfı «evrensel ve eşit oy hakkına sahip olduğunda, kurtuluşun temel koşulu olan toplumsal ilke gerçekleşir.»[10]

Şöyle diyordu: «Onun (işçi sınıfının) sayısal olarak öylesine büyüyeceği, tüm toplum için büyük öneme sahip olacağı gün geldiğinde, tabiri caizse egemenlerin sarayları onun baskısına artık direniş gösteremeyecek ve yarı-kendiliğinden çökecektir.»[11]

Lenin şöyle diyordu:

> «Bernsteincılar, Marksizmin doğrudan devrimci yanı **hariç** ondan yanaydılar ve yanalar. Onlar parlamenter mücadeleyi, özellikle belli tarihsel dönemlerde işe yarar olan mücadele araçlarından biri olarak değil; mücadelenin 'şiddeti', 'mülkiyete elkoymayı', 'diktatörlüğü' gereksiz kılan esas ve hemen hemen tek biçimi olarak görüyorlar.»[12]

Herr Kautsky, Bernstein'ın her bakımdan ona layık ardılı idi.

Bernstein gibi Kautsky de hararetle parlamenter yolun propagandasını yapıyor ve şiddete dayalı devrime, proletarya diktatörlüğüne karşı çıkıyordu. O, burjuva demokrasisinin çerçevesi içinde «sınıf anlaşmazlıklarının halledilmesi için silahların savaşımının artık yeri»[13] olmadığını iddia ediyor ve hala «şiddete dayalı siyasi devrimi vaaz etmenin gülünç olduğunu»[14] söylüyordu. Lenin ve Bolşevik Partisini, «hamile bir kadını dokuzuncu ayda doğurtacağına beşinci ayda doğuma zorlamak için şiddet araçları kullanan sabırsız bir ebe»[15] ile kıyaslayarak onlara saldırıyordu.

Kautsky, onmaz parlamenter kretinizm illetine tutulmuştu. Kötü ünlü şu deyim ona aittir: «Siyasal savaşımımızın amacı, şimdiye kadar olan amaç olacaktır: Devlet iktidarının parlamentoda çoğunluğun kazanılmasıyla ele geçirilmesi ve parlamentonun hükümetin efendisi yapılması.»[16]

Başka bir yerde şöyle diyordu: «Görüşümce, —başında İngiliz tipi bir monarşinin bulunduğu, ya da bulunmadığı— parlamenter cumhuriyet, proletarya diktatörlüğünün ve sosyalist toplumun içinden çıkıp büyüyeceği temeldir. Böyle bir cumhuriyet, uğrunda çaba sarfetmemiz gereken 'geleceğin devleti'dir.»[17]

Lenin, Kautsky'nin bu saçma sapan iddialarını şiddetle eleştirdi.

Lenin onu şu sözlerle eleştirdi:

> «Ancak namussuzlar ya da budalalar, proletaryanın önce, **burjuvazinin boyunduruğu altında, ücret köleliğinin boyunduruğu altında** gerçekleşen oylamalarla çoğunluğu kazanması gerektiği ve ancak bundan sonra iktidarı ele geçirebileceğini iddia edebilirler. Bu, darkafalılığın ve ikiyüzlülüğün zirvesidir; bu, sınıf mücadelesinin ve devrimin yerine eski toplumsal sistemin, eski devlet iktidarının korunduğu koşullarda oylamaların geçirilmesi demektir.»[18]

Lenin, Kautsky'nin parlamenter yolunu isabetli bir şekilde karakterize etti: «Bu en halis ve en bayağı oportünizmden başka birşey değildir; bu, devrimi lafta kabul edip, gerçekte ondan vazgeçmektir.»[19] Lenin şöyle söylüyordu:

«Kautsky, 'proletaryanın devrimci diktatörlüğü' kavramını, ezilen sınıfın kendini ezenlere karşı devrimci şiddetini ortadan kaldıracak şekilde 'yorumlayarak', Marx'ın liberal biçimde çarpıtılmasında dünya rekorunu kırdı.»[20]

Kruşçev'in revizyonizminin modern Bernsteincılık ve Kautskycilikten başka birşey olmadığını kanıtlamak için, burada Kruşçev, Bernstein ve Kautsky'nin konuşmalarından ve Lenin'in Bernstein ve Kautsky ile ilgili eleştirel açıklamalarından geniş alıntılar yaptık. Bernstein ve Kautsky'de olduğu gibi, Kruşçev'de de Marksizme ihanet en güçlü biçimde, onun devrimci şiddete karşı tavır takınmasında, «devrimci şiddeti söndürme» çabalarında dile gelmektedir. Şimdi ne Bernstein ve ne de Kautsky'nin bu bakımdan dünya şampiyonu ünvanını taşımaya hakları vardır: çünkü Kruşçev daha şimdiden yeni bir rekor kırdı. Bernstein ve Kautsky'nin iyi öğrencisi Kruşçev, şimdi ustalarını geride bırakmıştır.

ŞİDDETE DAYALI DEVRİM, PROLETER DEVRİMİNİN EVRENSEL BİR YASASIDIR

İşçi sınıfı hareketinin tüm tarihi bize, şiddete dayalı devrimin proleter devriminin evrensel bir yasası olarak kabul edilip edilmemesinin; eski devlet aygıtının parçalanması ve burjuva diktatörlüğünün yerine proletarya diktatörlüğünün geçirilmesi gerektiğinin kabul edilip edilmemesinin, bir yanda Marksizm ile diğer yanda oportünizm ve her türden revizyonizm arasında ki, bir yanda proleter devrimcilerin diğer yanda proletaryaya ihanet edenler arasındaki sürekli ayrım çizgisi olduğunu öğretmektedir.

Marksizm-Leninizmin temel öğretilerine göre, bütün devrimlerin ana sorunu, devlet iktidarı sorunudur. Ve proleter devriminin ana sorunu, şiddet yoluyla devlet iktidarının ele geçirilmesi ve burjuva devlet mekanizmasının parçalanması, proletarya diktatörlüğünün kurulması ve burjuva devletin yerine proleter devletin geçirilmesidir.

Marksizm, şiddete dayalı devrimin kaçınılmazlığını açıktan savunur ve şiddete dayalı devrimin, sosyalist toplumun doğumunun ebesi olduğuna dikkat çeker. Şiddete dayalı devrim, burjuva

diktatörlüğünün yerine proletarya diktatörlüğünü geçirmenin tek yolu ve proleter devriminin evrensel bir yasasıdır.

Marksizm bize, devletin kendisinin şiddetin bir biçimi olduğunu öğretir. Devlet aygıtının esas parçalarını ordu ve polis oluşturur. Tarih, tüm hakim sınıfların, rejimlerini ayakta tutmak için şiddete dayandıklarını gösterir.

Proletarya elbette ki iktidarı barışçıl yollardan ele geçirmeyi ister. Ama sayısız tarihsel deneyim, gerici sınıfların iktidardan asla gönüllü olarak çekilmediklerini, devrimci kitle hareketini bastırmak için şiddet kullanan ve içsavaşı provoke eden, böylece silahlı mücadeleyi gündeme getirenlerin daima ilk olarak onlar olduğunu gösteriyor.

Lenin, «onsuz tarihte bir tek büyük devrimin olamayacağı, hiçbir ciddi Marksistin kapitalizmden sosyalizme geçişi onsuz düşünemeyeceği içsavaş»[21] önemle vurgulamıştır.

Lenin'in sözünü ettiği tarihteki büyük devrimlere, burjuva devrimi de dahildir. Burjuva devrimi, akışı içinde bir sömürücü sınıfın diğerini devirdiği bir devrim olmasına karşın, yine de bir içsavaş olmadan gerçekleşmemiştir. Akışı içinde tüm sömürücü sınıfları ve sistemleri ortadan kaldıracak olan proleter devrimi, içsavaş olmaksızın hiç mi hiç edemez.

Şiddete dayalı devrimin proleter devriminin evrensel bir yasası olduğu gerçeğine ilişkin olarak Lenin, «kapitalizmle sosyalizm arasında uzun bir 'doğum sancısı' dönemi olduğuna ve şiddetin daima eski toplumun ebesi olduğuna»[22] dikkati çekmiştir. Lenin bir başka yerde şöyle söyler: Burjuva devlet «proleter devlete (proletarya diktatörlüğüne) yerini «sönüp gitme» yoluyla değil, genel kural olarak ancak ve yalnız şiddete dayalı bir devrimle **bırakabilir**»[23] ve şöyle devam eder: «Kitleleri sistemli bir şekilde **bu** görüşlerle, şiddete dayalı devrim üzerine tam da bu görüşlerle eğitme gerekliliği, Marx ve Engels'in **tüm** öğretisinin temelinde yatmaktadır.»[24]

Stalin de, proletaryanın şiddete dayalı devriminin ve proletarya diktatörlüğünün, sermayenin egemen olduğu bütün ülkelerin sosyalizme geçişleri için «kaçınılmaz ve mutlak bir önkoşul» olduğunu söylemiştir.[25]

Şiddete dayalı devrim olmaksızın, proletarya diktatörlüğü olmaksızın, burjuva düzeni temelden değiştirilebilir mi? Bu soruya Stalin şöyle yanıt veriyor:

> «Apaçık ki hayır. Böyle bir devrimin barışçıl yoldan, burjuzavinin egemenliğine uyarlanmış olan burjuva demokrasisi çerçevesi içinde yapılabileceğini düşünmek, ya aklını oynatmak ve normal bir insanın sahip olduğu anlayışı yitirmek, ya da kaba ve açık bir biçimde proleter devrimi yadsımak anlamına gelir.»[26]

Marksist-Leninist şiddete dayalı devrim teorisine, proleter devriminin ve proletarya önderliğindeki demokratik halk devriminin yeni deneyimlerine dayanarak, Mao Zedung yoldaş şu ünlü tezi ileri sürmüştür: «İktidar namlunun ucundadır.»

Mao Zedung yoldaş şöyle der:

> «... sınıflı toplumda devrimler ve devrimci savaşlar kaçınılmazdır; onlar olmadan toplumun gelişmesinde bir sıçrama sağlamak ve gerici hakim sınıfları devirmek, dolayısıyla da halkın siyasi iktidarı ele geçirmesi mümkün değildir.»[27]

Ma Zedung yoldaş şunu tespit eder:

> «İktidarın silah zoruyla ele geçirilmesi, meselenin savaş yoluyla halledilmesi, devrimin merkezi görevi ve en yüksek biçimidir. Devrimin bu Marksist-Leninist ilkesi evrensel olarak geçerlidir, hem Çin ve hem tüm diğer ülkeler için geçerlidir.»[28]

Ve devamla:

> «Emperyalizm çağındaki sınıf mücadelesinin deneyimleri, işçi sınıfının ve emekçi yığınların silahlı burjuvaziyi ve silahlı büyük toprak sahiplerini ancak namluların gücüyle yenebileceğini öğretmiştir; bu anlamda bütün dünyanın yalnızca

namluların yardımıyla dönüştürülebileceğini söyleyebiliriz.»[29]

Toparlarsak, şiddete dayalı devrim, proleter devrimin evrensel bir yasasıdır. Bu, Marksizm-Leninizmin temel düsturlarından biridir. Ve tam da bu en önemli sorunda Kruşçev, Marksizm-Leninizme ihanet etmiştir.

KRUŞÇEV REVİZYONİZMİNE KARŞI MÜCADELEMİZ

Kruşçev SBKP XX. Parti Kongresinde ilk kez «parlamenter yol» denilen şeyi ortaya attığında; Çin Komünist Partisi onu büyük bir hata, Marksizm-Leninizmin temel teorilerinin yaralanması olarak gördü ve bununla hiçbir zaman hemfikir olamayacağını açıkladı.

O sıralar Kruşçev revizyonizmi henüz başlangıç aşamasında bulunduğundan ve SBKP yöneticileri henüz açık polemiği provoke etmemiş olduklarından, belli bir süre Kruşçev'in «parlamenter yola» ilişkin hatasını tüm kamuoyu önünde teşhir etmekten ve eleştirmekten kaçındık. Ancak, onun yanlış görüşlerine karşı, belgelerimizde ve makalelerimizde Marksist-Leninist görüşleri olumlu bir biçimde ortaya koyduk. Aynı zamanda da Partiler arası görüşmelerde ve kardeş Partiler arasındaki toplantılarda, onun yanlış görüşlerine karşı uygun ve gerekli mücadeleyi yürüttük. Çin devriminin deneyimini özetleyerek, Çin Komünist Partisi'nin Eylül 1956'daki VIII. Parti Kongresine Merkez Komitesinin siyasi raporunda şunları saptadık:

> «Partimiz, barışçıl değişiklik doğrultusunda çabalarken, ne uyanıklığı ne de halkın silahlarını elden bıraktı...
> Gericilerin tersine, halk savaş tutkunu değildir... Ama halk silaha sarılmak zorunda bırakıldığında, böyle yapmak tamamı ile haklıydı. Halkın silaha sarılmasına karşı çıkmak ve kendisine saldıran düşmana boyun eğmesini talep etmek, oportünist bir çizgi izlemek olurdu. Burada, devrimci yolu mu yoksa oportünist yolu mu izlemek sorunu, 600 milyonluk

halkımızın koşullar olgunlaştığında siyasi iktidarı ele geçirip geçirmemesi gerektiği şeklindeki büyük bir konu haline geldi. Partimiz, devrimci yolu izledi ve böylece bugün Çin Halk Cumhuriyeti'miz var.»

Bu sorunda, Çin Komünist Partisi Sekizinci Ulusal Kongresi'nin Marksist-Leninist görüşü, SBKP XX. Parti Kongresinin revizyonist görüşüne taban tabana zıttır.

Aralık 1956'da, «Proletarya Diktatörlüğünün Tarihi Tecrübeleri Üzerine Bir Kez Daha» adlı makalede, Ekim Devriminin yolunu olumlu bir biçimde bir kez daha anlattık, böylece aslında Kruşçev'in Ekim Devriminin yoluna zıt düşen sözümona «parlamenter yol»unu eleştirdik.

SBKP yöneticileriyle yapılan birçok özel görüşmelerde, ÇKP Merkez Komitesinin yönetici yoldaşları, Kruşçev'in yanlış görüşlerini ciddi bir biçimde eleştirdiler. Bizim candan isteğimiz ve içten umudumuz, onun yanılgılarını düzeltmesiydi.

1957'deki Komünist ve İşçi Partileri Temsilcileri Toplantısı sırasında, ÇKP delegasyonu ile SBKP delegasyonu arasında kapitalizmden sosyalizme geçiş sorununda şiddetli bir tartışma oldu.

Moskova Toplantısının hazırlıkları sırasında önerdiği ilk Açıklama taslağında SBKP Merkez Komitesi, yalnızca barışçıl geçiş olasılığına değiniyor, barışçıl-olmayan geçiş olasılığının hiç sözünü etmiyordu; yalnızca parlamenter yola değiniyor, diğer mücadele biçimlerinin hiç sözünü etmiyordu, parlamenter yolla devlet iktidarını ele geçirmek için tüm umutları, «Komünistlerin ve sosyalistlerin birleşik eylemi»ne bağlıyordu. Elbette ki ÇKP Merkez Komitesi, Marksizm-Leninizm'e ters düşen bu yanlış görüşlerin Komünist ve İşçi Partilerinin programatik bir belgesine girmesini onaylayamazdı.

ÇKP delegasyonu eleştirilerini getirdikten sonra, SBKP Merkez Komitesi ikinci bir Açıklama taslağı sundu. Bu belgede de sözkonusu bölüm, barışçıl-olmayan geçiş olasılığı üzerine bazı sözlerle genişletilmesine rağmen, barışçıl geçiş sorununun formülasyonu, hala Kruşçev tarafından SBKP XX. Parti Kongresinde ortaya koyulan revizyonist görüşleri yansıtıyordu.

ÇKP delegasyonu, bu yanlış görüşlerle hemfikir olmadığını

berrak bir biçimde açıkladı. ÇKP delegasyonu, 10 Kasım 1957'de, SBKP Merkez Komitesine kapitalizmden sosyalizme geçiş sorununa ilişkin görüşlerini sistemli bir şekilde anlattı, bunların yazılı bir özetini de sundu.

Bu yazı, aşağıdaki ana noktaları içeriyordu:

«Taktik itibariyle barış içinde geçiş isteğini belirtmek yararlıdır. Fakat barış içinde geçiş olanağına fazla ağırlık vermek doğru değildir. Her zaman karşı-devrimci saldırıları püskürtmeye ve işçi sınıfının iktidarı ele geçirdiği devrimin canalıcı anında, burjuvazi halk devrimini bastırmak için silaha başvurduğu taktirde (ki genel olarak böyle yapması kaçınılmazdır), onu silah gücüyle devirmek için hazırlıklı olmak gerekir.

Parlamenter mücadele biçiminden sonuna kadar yararlanmalıyız, fakat bu mücadele biçiminin rolü sınırlıdır. Önemli olan, devrimin güç toplaması yolundaki çetin çalışmada ilerlemektir; sosyalizme barış içinde geçiş, sadece parlamentoda çoğunluğun kazanılması yoluyla geçiş şeklinde yorumlanmamalıdır. Esas mesele, devlet aygıtı meselesidir, yani eski devlet aygıtını (esas olarak silahlı kuvvetleri) parçalamak ve yeni bir devlet aygıtını (esas olarak silahlı kuvvetleri) kurmaktır.

Sosyal-demokrat partiler, sosyalizmin partileri değildir, bu partilerin bazılarının sol kanatları hariç, hepsi burjuva siyasi partilerin bir çeşitlemesidir. Sosyalist devrim meselesinde tutumumuz, sosyal-demokrat partilerinkinden temelde farklıdır. Bu farklılık gizlenmemelidir.»

Bizim bu görüşlerimiz, Marksizm-Leninizm ile tamamiyle uyum içindedir.

SBKP Merkez Komitesi delegasyonundan yoldaşlar, bizim bu görüşlerimize karşı herhangi bir argüman getirememişler, ama bizden tekrar tekrar kendi iç ihtiyaçlarına göz kırpmamızı rica etmişler, bu sorunun Açıklama taslağındaki formülasyonunun, SBKP XX. Parti Kongresinin formülasyonu ile herhangi bir şekilde bağı bulunması isteğini dile getirmişlerdi.

SBKP yöneticilerinin yanlış görüşlerini çürütmüş ve görüşlerimizin yazılı bir özetini kendilerine iletmiş olduğumuzdan, ve düşmana karşı ortak mücadele uğruna, ÇKP delegasyonu, SBKP'den yoldaşların tekrar tekrar dile getirdiği isteğe uymayı kararlaştırdı ve bu sorunda SBKP Merkez Komitesinin taslağını temel almaya ve ancak bazı yerlerde değişiklikler önermeye razı oldu. Biz bunu, SBKP'den yoldaşların bu tartışma ile yanılgılarını kavrayacakları ve düzeltecekleri umuduyla yaptık. Ancak SBKP yöneticileri, beklentilerimizin tersine, yanılgılarını düzeltmediler.

Kardeş Partilerin 1960 Toplantısında, ÇKP delegasyonu, kapitalizmden sosyalizme geçiş sorununda SBKP delegasyonu ile yeniden şiddetli tartışmalar yürüttü, Kruşçev'in revizyonist görüşlerini tamamen teşhir etti ve eleştirdi. Toplantı sırasında hem Çin tarafı hem Sovyet tarafı kendi pozisyonlarında direndi, böylece herhangi bir anlaşma sağlanamadı. Kardeş Partilerin bu Toplantıda ortak bir belgenin kabul edilmesi genel talebini gözönünde bulundurarak, ÇKP delegasyonu en sonunda bu sorunda yeniden ödün verdi ve 1957 Açıklamasından ilgili bölümlerin kelimesi kelimesine 1960 Bildirgesine geçirilmesine, bir kez daha SBKP yöneticilerinin ihtiyaçlarını gözönünde bulundurarak razı oldu. Bu Toplantı sırasında biz aynı zamanda Çin Komünist Partisi tarafından 10 Kasım 1957 tarihinde önerdiği Barış İçinde Geçiş Meselesi Üzerine Tezler'i dağıttık ve SBKP yöneticilerine verdiğimiz bu tavizin bu konudaki son taviz olduğunu, gelecekte artık onları dikkate almayacağımızı açıkladık.

Eğer bugün yoldaşlar bizi, o zamanlar SBKP yöneticilerinin isteğine uymakla yanlış yaptığımız şeklinde eleştirirlerse, biz bu eleştiriyi seve seve kabul etmeye hazırız.

Tam da barışçıl geçiş sorununun Açıklama ve Bildirge'de formüle edilişi SBKP'nin taslakları temelinde gerçekleştiği ve bazı yerlerde SBKP XX. Parti Kongresinin formülasyonu aynen bırakıldığı için, bir bütün olarak bu sorunun ortaya konuluşunda, bazı düzeltmeler yapılmış olmasına rağmen, ciddi eksiklikler ve yanlışlar vardır. Bir yanda egemen sınıfların iktidarı asla gönüllü olarak terketmeyeceklerine işaret edilirken, her iki belgedeki formülasyon aynı zamanda bir dizi kapitalist ülkede devlet iktidarının içsavaş olmaksızın ele geçirilebileceğini iddia etmekte; bir yanda

gerici güçlerin direnişini kırmak için geniş bir parlamento-dışı kitle mücadelesi yürütülmesi gerektiğini saptarken, aynı zamanda parlamentoda istikrarlı bir çoğunluğun sağlanabileceği ve böylece parlamentonun emekçi halka hizmet eden bir araca dönüştürülebileceğini iddia etmekte; ve bir yanda barış içinde geçişten sözedilirken, şiddete dayalı devrimin evrensel bir yasa olduğunu vurgulamamaktadır. SBKP yönetimi Açıklama ve Bildirge'deki tam da bu eksiklik ve yanlışları, Kruşçev'in revizyonizmini pazarlamak için bahane olarak kullanmaktadır.

Şurası önemle vurgulanmalıdır ki, Çin Komünist Partisi kapitalizmden sosyalizme geçiş sorununun 1957 Açıklaması ve 1960 Bildirgesindeki formülasyonuna ilişkin kendi farklı düşüncelerini sürekli savunmuştur ve savunmaktadır. Biz asla görüşlerimizi saklamadık. Görüşümüze göre, uluslararası proletaryanın devrimci davasının çıkarı için ve Komünist ve İşçi Partilerinin bu programatik belgesinin revizyonistler tarafından kötüye kullanılmasını önlemek için, bu sorunun Açıklama ve Bildirge'de yer alan formülasyonunun, kardeş Partilerin ortak danışma toplantıları yoluyla Marksizm-Leninizmin devrimci ilkeleri temelinde yeniden kaleme alınmasını zbrunlu görüyoruz.

Okuyucunun Çin Komünist Partisinin bu konudaki görüşlerinin tümünü tanımasına yardım etmek için, ÇKP delegasyonunun 10 Kasım 1957'de SBKP Merkez Komitesine ilettiği Barış İçinde Geçiş Meselesi Üzerine Tezler'ini ekte bir kez daha yayınlıyoruz.[30]

Son sekiz yılda, Marksist-Leninist Partilerin ve dünyadaki Marksist-Leninistlerin Kruşçev revizyonizmine karşı mücadelesi önemli bir gelişme kaydetti. Giderek daha fazla sayıda insan, Kruşçev revizyonizminin gerçek yüzünü görüyor. Ne var ki SBKP yöneticileri hala kaçamaklara ve safsatalara başvurmakta; saçma sapan görüşlerini pazarlamak için mümkün olan her yola başvurmaktadır.

SAFSATACILIK TARİHİ DEĞİŞTİREMEZ

SBKP yöneticileri Marksizm-Leninizme ihanetlerini gizlemek ve revizyonist çizgilerini haklı gösterebilmek için, açıktan açığa

Marx ve Engels'in eserlerini tahrif etmekte ve tarihi de çarpıtmaktadır.

SBKP yöneticileri, Marx «İngiltere ve Amerika için barışçıl geçiş olasılığını teslim»[31] etmedi mi? diye kendilerini haklı göstermektedirler. Aslında bu argüman, Marx'ın görüşlerini çarpıtmak ve proleter devrimine ve proletarya diktatörlüğüne karşı çıkmak için aynı hileleri kullanan dönek Kautsky'den alınmıştır.

Marx'ın 1870'lerde, Amerika ve İngiltere gibi ülkelerde «işçiler barışçıl yollardan amaçlarına uşalabilirler» dediği doğrudur. Fakat o aynı zamanda bunun bir istisna olduğuna dikkat çekmiş ve şöyle demiştir: «Bu böyle olsa bile, kıta ülkelerinin çoğunluğunda devrimimizin kaldıracının şiddet olduğunu da kabul etmek zorundayız.»[32] Daha önemlisi, şuna işaret etmiştir:

> «İngiliz burjuvazisi, seçimlerde tekeli elinde tuttuğu sürece, çoğunluğun kararını kabul etmeye hazır göründü. Ama can alıcı önemde saydığı sorunlarda azınlıkta kaldığında, köle sahiplerinin yeni bir savaşı ile karşı karşıya kalacağımıza emin olun.»[33]

Dönek Kautsky'ye eleştirisinde Lenin şunu söylüyordu:

> «Marx'ın yetmişli yıllarda İngiltere ve Amerika'da sosyalizme geçişin barışçıl yoldan olabileceğini mümkün görmesine dayanmak, bir sofistin gerekçesidir, yani daha basit söylemek gerekirse, alıntıları ve dipnotları dolandırıcılık için kullanan bir dolandırıcının argümanıdır. Birincisi, Marx bu olanağı o zaman da bir istisna olarak görmüştür. İkincisi, o zamanlar daha tekelci kapitalizm, yani emperyalizm yoktu. Üçüncüsü, o zaman daha İngiltere ve Amerika'da, burjuva devlet aygıtının en önemli aracı olarak sürekli ordu yoktu **(bu şimdi var).**»[34]

Lenin şöyle der: Emperyalizm, temel ekonomik özelliklerinden dolayı, kendisini «çok kısıtlı bir barışseverlik ve özgürlük sevgisi, militarizmin ise çok büyük ve her yerde hissedilebilir gelişmesi ile göstermektedir. Barışçıl mı, yoksa şiddete dayalı devrim mi soru-

nunun değerlendirilmesinde bunu 'dikkate almamak' burjuvazinin sıradan bir uşağı durumuna düşmek demektir.»[35]

SBKP yöneticileri bugün Kautsky'nin bu eski nakaratını tekrarlamaktadır. Bu, burjuvazinin bayağı bir uşağı derekesine düşmekten başka nedir?

SBKP yöneticileri devamla, Lenin «barışçıl devrim olasılığını ilkesel olarak tanımadı mı?» diye argüman yürütüyorlar.[36] Bu daha da kötü bir sofizmdir.

1917 Şubat Devriminden sonra Lenin, belli bir süre «Rusya'da bu devrimin istisnai olarak barışçıl devrim olabileceği»[37] bir durumu kabul etmiştir. Lenin, tam da o zamanlar özel koşullar olduğu için, bunu «bir istisna» olarak nitelemiştir: «Silahlar halkın elindeydi, halkın üzerinde dıştan herhangi bir zor yoktu; meselenin **özü** tam da buydu.»[38] Temmuz 1917'de burjuvazinin karşı-devrimci hükümeti halk kitlelerine karşı silah zoru ile yürüdü; Petrograd sokakları işçilerin ve askerlerin kanına bulandı. Bu olaylardan sonra Lenin şu tespiti yaptı: «Rus Devriminin barışçı gelişmesi doğrultusundaki bütün ümitler nihai olarak kayboldu.»[39] Ekim 1917'de Lenin ve Bolşevik Partisi, işçilere ve askerlere silahlı ayaklanmada önderlik ettiler ve iktidarı ele geçirdiler. Ocak 1918'de Lenin, «sınıf mücadelesinin... içsavaşa dönüştüğünü»[40] saptadı. Daha üçbuçuk yıl, ağır kurbanlar gerektiren devrimci bir savaş sürdürüldü. Ancak iç karşı-devrimci isyanların ve yabancı silahlı müdahalelerin bastırılmasından sonra, devrimin zaferi pekiştirilebildi. Lenin, 1919'da «Ekim'de... devrimci şiddet parlak bir başarı kazandı»[41] diyordu.

Ama bugün SBKP yöneticileri, Ekim Devriminin «bütün devrimler içinde en kansız olanı»[42] olduğunu ve «hemen hemen tümüyle barışçıl gerçekleştiği»ni[43] açıklama yüzsüzlüğünü gösterebilmektedir. Onların bu iddiaları tarihsel gerçeklere tamamiyle zıttır. İlk sosyalist devletin yaratılması için kanlarını döken ve yaşamlarını feda eden devrimci şehitlere karşı hiç mi utanma duygunuz yok?

Dünya tarihinin bugüne değin kapitalizmden sosyalizme barışçıl geçiş için daha hiçbir örnek göstermediğine dikkat çektiğimizde, SBKP yöneticileri «sosyalist devrimin barışçıl araçlar ile gerçekleştirilmesinin pratik tecrübelerinin var olduğunu» iddia ede-

rek, işin içinden sıyrılmaya çalışıyorlar. Gözlerini tüm olgulara kapayarak şöyle diyorlar: «1919'da Macaristan'da proletarya diktatörlüğü barışçıl yoldan kuruldu.»[44]

Gerçekten de böyle mi olmuştur? Hayır, kesinlikle değil. Bela-Kun'un, Macar devriminin önderinin, o zamanki olayların gidişatı üzerine söylediklerine bakalım.

Macaristan Komünist Partisi Kasım 1918'de kuruldu. Kuruluşundan hemen sonra, genç Parti devrimci mücadeleye atıldı ve sosyalist devrimin sloganları olarak şunları ileri sürdü: «Burjuvazinin silahsızlandırılması, proletaryanın silahlandırılması, Sovyet iktidarının kurulması.»[45] Macaristan Komünist partisi bütün alanlarda aktif bir biçimde silahlı ayaklanmayı hazırladı: İşçileri silahlandırdı, hükümet birliklerini kazanmak için propaganda yaptı, terhis edilmiş ordu mensuplarını örgütledi, silahlı gösteriler koydu, fabrika müdürlerinin kovulması ve işletmelerin işgalinde işçilere önderlik etti, büyük çiftliklerin işgali için tarım işçilerini seferber etti, gerici ordu subaylarını ve birlikleri, polisi silahsızlandırdı, grevleri silahlı ayaklanmalarla birleştirdi, vb.

Gerçekten Macar devrimi sırasında, çeşitli biçim ve boyutlarda birçok farklı silahlı mücadeleler oldu. Bela Kun şöyle yazıyordu:

> «Komünist Partisinin kurulduğu günden iktidarı ele geçirinceye kadar, burjuva iktidar organlarıyla giderek artan sayıda silahlı çatışmalar çıktı. 12 Aralık 1918'de Budapeşte garnizonunun elde silah, Geçici Hükümetin Savaş Bakanına karşı gösteri için sokağa döküldüğü günden beri... devrimci işçi ve askerler ile hükümet güçlerinin silahlı birlikleri, özellikle polis arasındaki kanlı çatışmalar üzerine gazetelerin haber vermediği hemenhemen tek gün yoktu. Komünistler yalnızca Budapeşte'de değil, aynı zamanda taşrada da sayısız silahlı ayaklanma düzenlediler.»[46]

SBKP yöneticileri, Macar Devriminin barışçıl geçişe bir örnek olduğunu belirttiklerinde, koskoca bir yalan söylemektedirler.

Sovyet basınında, Macaristan'daki burjuva hükümetinin «ken-

diliğinden geri çekildiği»[47] iddia edilmektedir, ve bu belki de SBKP yöneticilerinin dayandığı tek gerekçedir. Ama olgular neydi?

Macaristan'daki o zamanki burjuva hükümetin başı M. Karolyi, bu konuda çok açıktı. Şöyle diyordu:

> «İstifam ve, gerçekte iktidarı önceden ele geçirmiş ve bunu açıkça ilan etmiş proletaryaya devlet iktidarının devredilmesi ile ilgili bir açıklama imzaladım... **İktidarı proletaryaya devreden ben değildim; aksine o, planlı bir şekilde sosyalist bir ordunun yaratılması sayesinde iktidarı daha önce ele geçirmişti.»**

Bundan dolayı Bela Kun, burjuvazinin iktidarı proletaryaya gönüllü teslim ettiği iddiasının içten pazarlıklı bir «efsane» olduğunu saptamaktadır.[48]

1919'daki Macar Devrimi yenildi. Lenin bu yenilginin nedenlerini inceleyerek, şu başlıca dersleri çıkardı: Genç Macaristan Komünist Partisi, düşman üzerinde yeterli kararlılıkta bir diktatörlük uygulamama ve kritik anlarda yalpalama şeklindeki vahim hatayı işledi. Bunun dışında, köylülerin toprak sorununun çözülmesi doğrultusundaki taleplerini yerine getirmek için doğru önlemler almadı ve böylelikle geniş köylü yığınlarından uzaklaştı. Macar Devriminin yenilgisinin bir diğer önemli nedeniyse, Komünist Partisinin oportünist Sosyal-Demokrat Parti ile birleşmesiydi.

SBKP yöneticilerinin, 1918-19 Macar devriminin «barışçıl geçiş»e örnek olduğunu iddia etmeleri, tarihin tümden çarpıtılmasından başka birşey değildir.

SBKP yöneticileri bundan başka, Çekoslovakya işçi sınıfının «iktidarı barışçıl yoldan ele geçirdiğini»[49] ısrarla iddia etmektedir. Bu da yine tarihin saçma ve gülünç bir şekilde tahrif edilmesidir.

Çekoslovakya'da demokratik halk iktidarı, anti-faşist savaş sırasında kuruldu, «barışçıl» bir şekilde burjuvazinin elinden alınmadı. İkinci Dünya Savaşı sırasında Komünist Partisi, halka anti-faşist partizan savaşında ve silahlı ayaklanmalarda önderlik etti.

Dahası, Sovyet Ordusunun yardımıyla Alman faşist birliklerini ve onların Çekoslovakya'daki uzantılarının rejimini yok etti ve Ulusal Cephe'nin koalisyon hükümetini kurdu. Öz olarak bu hükümet, proletaryanın önderliği altında bir demokratik halk diktatörlüğü, yani proletarya diktatörlüğünün bir biçimi idi.

Şubat 1948'de, Çekoslovakya'daki yerli gericiler, Amerikan emperyalizminin desteğiyle karşı-devrimci bir devlet darbesi sahnelemeye çalıştılar ve halk iktidarını devirmek için silahlı bir darbe hazırladılar. Ama Komünist Partisi tarafından yönetilen Hükümet, hemen silahlı kuvvetleri harekete geçirerek, aynı zamanda silahlı kitle gösterileri örgütleyerek, burjuvazinin karşı-devrimci restorasyon planını suya düşürdü. Bu olgular apaçık göstermektedir ki, Şubat olayları sırasında işçi sınıfı iktidarı burjuvaziden «barışçıl» bir şekilde ele geçirmemiş; bilakis kendi hakimiyeti altındaki devlet aygıtını kullanarak ve esas olarak kendi silahlı güçleri vasıtasıyla burjuvazinin karşı-devrimci devlet darbesini bastırmıştır.

Şubat olaylarını özetleyerek Gottwald şöyle diyordu:

> «Daha Şubat olaylarından önce şunu söyledik: Savaş öncesindeki ilişkilerle karşılaştırıldığında, temel değişikliklerden biri, devlet aygıtının şimdiye kadarki egemen sınıflara değil, yeni sınıflara hizmet etmesidir. Şubat olayları, devlet iktidarının bu açıdan muazzam bir rol oynadığını göstermektedir.»[50]

Bütün bu örnekler nasıl olur da «barışçıl geçiş»in örnekleri olarak yorumlanabilir?

Lenin şöyle diyor:

> «Kautsky bütün bu kaçamaklara, safsatalara, hokkabazlıklara tam da, **şiddete dayalı** devrimden kendini **ayırmak**, ve ondan cayışını, **liberal** bir işçi siyasetine, yani burjuvazinin tarafına geçişini gizlemek için ihtiyaç duymaktadır.»

Ve şunu ekledi: «İşin zor tarafı da buradadır.»[51]

Neden Kruşçev Marx ve Lenin'in eserlerini böylesine utanmazca çarpıtıyor, tarihi tahrif ediyor ve böylesi kaçamaklara başvuruyor? İşte güçlük burada.

YALANLAR, GERÇEĞİN ÜZERİNİ ÖRTEMEZ

SBKP yöneticilerinin devrime karşı yönelen «barışçıl geçiş» siyasetini haklı göstermek için kullandıkları başlıca argüman, çağımızdaki tarihsel koşulların değişmiş olduğudur.

İkinci Dünya Savaşından sonraki tarihsel koşullardaki değişikliklere ilişkin olarak Marksist-Leninistlerin değerlendirmeleri ve çıkardıkları sonuçlar, Kruşçev'inkilerle taban tabana zıttır.

Marksist-Leninistler, İkinci Dünya Savaşından sonra tarihi koşulların temelden değiştiği görüşündedirler. Bu değişiklik, esas olarak proletaryanın sosyalist güçlerinin önemli oranda artmasında, emperyalizmin güçlerinin ise önemli ölçüde zayıflamasında kendini göstermektedir. Savaş sonrası dönemde, güçlü sosyalist kamp oluştu ve bir dizi yeni, bağımsız ulusal devletler ortaya çıktı. Silahlı devrimci mücadeleler birbirini izledi, kapitalist ülkelerdeki kitle hareketi yeni bir kabarış gösterdi, Uluslararası Komünist Hareketin safları önemli ölçüde güçlendi. Uluslararası proletaryanın sosyalist devrimci hareketi ile Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki ulusal demokratik devrimci hareket, zamanımızın en önemli iki tarihsel akımını oluşturmaktadır.

Savaş sonrası dönemin başında Mao Zedung yoldaş, tekrar tekrar dünyadaki güçler dengesinde üstünlüğün düşmanda değil, bizde olduğuna dikkat çekti. Bu yeni durum «tüm dünya işçi sınıfının ve ezilen halkların kurtuluş mücadelesi için daha büyük olanaklar ve daha gerçek yollar açmıştır.»[52]

Mao Zedung yoldaş bir başka yerde şunu saptadı:

> «Huzursuzluk çıkarmak, yenilmek, tekrar huzursuzluk çıkarmak, tekrar yenilmek, ve en sonunda çökmek — bu, emperyalizmin ve gericiliğin tüm dünyada halkların mücadelesine karşı mantığıdır ve onlar bu mantığa asla karşı gelemezler. Bu, Marksizmin bir yasasıdır. 'Emperyalizmin çok zalim olduğunu' söylediğimizde, bu onun özünün değişmeyeceği, em-

peryalistlerin çöküşlerine kadar asla silahlarını çatmak istemedikleri, bu yüzden onların asla Buda'lar haline gelemeyecekleri anlamına gelir.»[53]

Marksist-Leninistler, savaş sonrası dönemdeki koşullardaki değişikliklerin devrim için giderek daha elverişli hale gelmiş olması olgusuna ve emperyalizmin ve gericiliğin niteliğini asla değiştirmeyeceği yasasına dayanarak, dolayısıyla devrimin ilerletilmesi, bu son derece uygun durumdan sonuna dek yararlanılması gerektiği, farklı ülkelerin özgül koşulları ışığında devrimci mücadelenin gelişmesini aktif bir şekilde iletletmek ve devrimde zaferin kazanılması için hazırlık yapılması gerektiği sonucunu çıkardılar.

Öte yandan ise Kruşçev, savaş sonrası dönemde tarihsel koşulların değiştiği gerekçesiyle, devrime karşı mücadele etmeyi ve devrimi tasfiyeyi amaçlayan sonuçlar çıkarmaktadır. Dünya güçler dengesindeki değişikliklerin sonucu olarak, emperyalizm ve gericiliğin niteliğinin değiştiği, sınıf mücadelesi yasasının değiştiği, Ekim Devriminin genel geçerli yolunun ve Marksist-Leninist proleter devrimi teorisinin eskidiği şeklinde görüşler savunmaktadır.

Kruşçev ve benzerleri, 1001 Gece Masalı anlatmaktadırlar: «Şu anda bir dizi kapitalist ülkenin işçi sınıfı açısından, sosyalist devrimin barışçıl biçimlerde gerçekleştirilmesi için uygun uluslararası ve iç koşullar oluşmaktadır.»[54]

Şöyle diyorlar: «Birinci ve İkinci Dünya Savaşı arasındaki dönemde, birçok Avrupa ülkesinin gerici burjuvazisi sürekli olarak polisiye-bürokratik aygıtını geliştirdi ve mükemmelleştirdi, emekçilerin kitle hareketini barbarca bastırdı ve sosyalist devrimin barışçıl yoldan gelişmesi için hiçbir olanak bırakmadı.» Ama şimdi, onlara göre durum tamamen değişmiştir[55].

«Uluslararası alandaki güçler ilişkisinde sosyalizmin lehine olan temel değişikliklerin» «devrimin olduğu ülkelerin içişlerine uluslararası gericiliğin müdahale etmesini felç etme» olanağını yarattığını[56], ve şimdi «bunun burjuvazinin bir içsavaş başlatma olanaklarını azalttığını»[57] iddia ediyorlar.

Ne var ki, Kruşçev ve benzerlerinin yalanları gerçeğin üzerini örtemez.

İkinci Dünya Savaşından sonra öne çıkan iki olgu şunlardır: Emperyalizm ve gericilik her yerde halk kitlelerini vahşice ezmek için şiddet aygıtını güçlendirmektedir; başında ABD emperyalizminin bulunduğu emperyalizm, dünyanın her yanında silahlı karşı -devrimci müdahalelerde bulunmaktadır.

Bugün Amerika Birleşik Devletleri geçmişte olduğundan daha da fazla militarize olmuş durumdadır, silahlı kuvvetlerinin sayısını 2 700 000'in üzerine —1934'teki toplamın 11 katı, 1939'dakinin 9 katı— çıkarmıştır. ABD'nin polis ve gizli servis örgütlerinin sayısı o denli çoktur ki, bizzat bazı büyük Amerikan kapitalistleri, ABD'nin bu alanda dünyada başı çektiğini, Hitler Almanyasını çoktan geride bıraktığını itiraf etmek zorunda kalmışlardır.

İngiltere'de düzenli ordu 1934'te 250 000'den 1963'te 420 000'den fazla kişiye, aynı dönemde polis sayısı 67 000'den 87 000'e çıkmıştır.

Fransa'da düzenli ordu 1934'te 650 000'den 1963'te 740 000'in üzerine çıkmıştır, aynı dönemde polis ve güvenlik güçleri 80 000'den 120 000'e çıkmıştır.

Diğer emperyalist devletler ve hatta sıradan kapitalist devletler, silahlı kuvvetlerin ve ordunun bu büyük çaplı güçlendirilmesinde bir istisna oluşturmuyorlar.

Kruşçev, halk kitlelerini genel ve tam silahsızlanma sloganını hararetle kullanarak hareketsizleştirmek sevdasındadır. Bu sihirli formülü uzun yıllardan beri gevelemektedir. Gerçekte ise ama, genel ve tam silahsızlanmanın izine bile rastlamak mümkün değil. ABD'nin başını çektiği emperyalist kampın her yerinde, genel ve tam silahlanma yürürlüktedir; şiddetle bastırma aygıtı giderek genişletilmekte ve güçlendirilmektedir.

Burjuvazi, barış zamanlarında silahlı kuvvetlerini ve polis güçlerini neden bu denli hararetle güçlendiriyor? Bununla, emekçilerin kitle hareketlerini bastırmayı değil de, bilakis onların barışçıl yoldan iktidarı ele geçirmesini garantilemeyi amaçlıyor olabilir mi? Savaştan sonra geçen 19 yılda çeşitli ülkelerin egemen burjuvazisi, grevci işçileri ve demokratik haklarını talep eden

halk kitlelerini bastırmak için askeri birliklerini ve polisini kullanarak yeterince vahşet örnekleri sergilememiş midir?

Son 19 yılda Amerikan emperyalistleri, 40'tan fazla devlet ile bir dizi askeri blok kurmuş ve çeşitli askeri anlaşmalar yapmıştır. Bunun yanısıra, kapitalist dünyanın tüm parçalarında, yabancı topraklar üzerinde 2200'den fazla askeri üs ve tesis kurmuştur. Ülke dışında üslenmiş askerlerinin sayısı bir milyonun üzerindedir. «Vurucu Komando»ya bağlı hareketli kara ve hava kuvvetleriyle, nerede olursa olsun herhangi bir halk devrimini bastırmaya her zaman hazırdır.

Son 19 yılda Amerikan emperyalistleri ve diğer emperyalistler, yalnızca çeşitli ülkelerin gericilerine, halkların devrimci hareketlerini bastırmak için her desteği vermek ve yardım etmekle kalmamışlar, aynı zamanda pek çok kez bizzat doğrudan karşı-devrimci silahlı saldırı ve müdahaleler planlamışlar ve yürütmüşlerdir, yani karşı-devrim ihraç etmişlerdir. ABD emperyalistleri örneğin Çay Kay-şek'e Çin'de içsavaşı yürütmesinde yardımcı oldular, askeri birliklerini Yunanistan'a gönderdiler ve Yunan halkının kurtarılmış bölgelerine saldırıya kumanda ettiler, Kore' de bir saldırı savaşı yürüttüler, Irak'taki devrimi tehdit etmek için Lübnan'a asker çıkardılar, Laos'ta gericiler iç savaşı uzatmaya teşvik ettiler ve desteklediler, Kongo'daki ulusal kurtuluş hareketini bastırmak için sözümona Birleşmiş Milletler kuvvetlerini kurdular ve yönettiler, Küba'da karşı-devrimci istilaya giriştiler. Bugün hala, özgürlüğü için mücadele eden Güney Vietnam halkını bastırmak için savaşıyorlar, yakın geçmişte, egemenliğinin korunması için haklı bir mücadele yürüten Panama halkına karşı silah zorunu kullandılar; şu anda ise Kıbrıs'a silahlı müdahaleye katılıyorlar.

Amerikan emperyalizmi, yalnızca bütün halk devrimlerine ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı baskı önlemleri ve müdahaleler yürütmüyor, aynı zamanda milliyetçiliğe çok az da olsa eğilim gösteren her burjuva hükümeti ortadan kaldırmak için bütün araçlara başvuruyor. ABD Hükümeti son 19 yıl boyunca, Asya, Afrika ve Latin Amerika'da bir dizi ülkede tekrar tekrar karşı-devrimci askeri darbeler düzenledi, hatta Ngo Dinh Diem gibi kendi beslemesi uşaklarını bile, amaca artık uygun düşmediğin-

de, şiddet kullanarak uzaklaştırmaktan çekinmediler — «Eşeği değirmen taşından alır almaz öldür» deyişinde olduğu gibi.

Olgular gösteriyor ki, bugün ezilen halk kitleleri ve boyunduruk altındaki uluslar devrim yapmak ve özgürlük kazanmak istiyorlarsa, yalnızca ülke içindeki gerici hakim sınıfların şiddet kullanarak bastırmalarına karşı koymak için değil, aynı zamanda emperyalizmin, özellikle de ABD emperyalizminin silahlı müdahalesine karşı tamamiyle hazırlıklı olmalıdırlar. Bu hazırlık olmaksızın ve karşı-devrimci şiddet gerekli olduğu her anda devrimci şiddetle kararlılıkla geri püskürtülmeksizin, devrim, hele hele bir devrimin zaferi sözkonusu olamaz.

Ulusal bağımsızlıklarını kazanmış ülkeler, silahlı kuvvetlerini güçlendirmeksizin, emperyalist silahlı saldırı ve müdahaleye karşı koymak için hazırlanmaksızın ve emperyalizme karşı mücadele etme siyasetine sımsıkı sarılmaksızın, bağımsızlıklarını koruyamayacak ve hele hele devrim davasının ilerlemesini güvence altına alamayacaklardır.

SBKP yöneticilerine sormak istiyoruz: Savaş sonrası dönemin yeni özellikleri üzerine yaygara kopardığınız halde, neden en önemli ve en öne çıkan özelliği, yani Amerikan emperyalistlerinin ve diğer emperyalistlerin her devrimi bastırmak istediklerini, gözlerden gizlemeyi tercih ediyorsunuz? Barışçıl geçiş'i ağzınızdan düşürmediğiniz halde, emperyalistlerin ve bütün gericilerin muazzam zor ve baskı aygıtına karşı nasıl mücadele edileceği konusunda neden bir tek laf etmiyorsunuz? Ulusal kurtuluş ve devrimci halk hareketlerinin emperyalizm ve tüm gericiler tarafından vahşice ezilmesi kanlı gerçeğini utanmazca gizliyor ve boyunduruk altındaki ulusların ve ezilen halkların barışçıl yoldan zafer kazanabileceği hayalleri yayıyorsunuz. Bununla yalnızca halkların uyanıklığını köreltiğiniz, kızgın halk yığınlarını parlak bir gelecek üzerine boş laflarla uyuttuğunuz ve onların devrimine karşı çıktığınız, böylece pratikte emperyalizmin ve gericilerin yardakçıları haline geldiğiniz açık değil midir?

Bu sorunda yine ABD'nin müteveffa Dışişleri Bakanı Dulles bir kez daha «olumsuz örnekle öğretmen» olarak yararlı olabilir. Dulles, 21 Haziran 1956'daki konuşmasında, bütün sosyalist devletlerin «şiddet kullanımı yoluyla» kurulduklarını açıklıyor ve

şunu ekliyordu: «Sovyet iktidar sahipleri şimdi şiddet kullanımını yadsıyacaklarını söylüyorlar... Bu gelişmeleri selamlıyoruz ve teşvik edeceğiz.»[58]

Kapitalist sistemin sadık bir savunucusu olarak Dulles, şiddetin sınıf mücadelesinde özsel bir rol oynadığını elbette çok iyi biliyordu. Dulles, Kruşçev'in şiddete dayalı devrimi yadsımasını selamlarken, öte yandan burjuvazinin, kendi rejimini ayakta tutabilmek için, karşı-devrimci şiddeti güçlendirmesi gerektiği konusunda hiçbir kuşkuya yer bırakmadı.O, bir başka konuşmada şöyle diyordu: Hükümetin görevleri içinde en önemlisi, vatandaşlarını (Siz «gerici hakim sınıflar» diye okuyun) şiddetten korumaktır... Dolayısıyla her uygar toplumun üyeleri, kanunun ve nizamın bir kolu olarak polis gücünü ayakta tutmaya katkıda bulunurlar.»[59]

Dulles burada gerçeği söylüyordu. Emperyalizmin ve bütün gericilerin hakimiyetinin siyasi temeli, «bir polis gücü»nden başka birşey değildir. Bu temele dokunulmadıkça, diğer şeylerin önemi yoktur ve hakimiyetleri sarsılmayacaktır. SBKP yöneticileri, burjuvazinin kendi hakimiyeti için şiddete dayandığı olgusunu gizledikçe ve Dulles tarafından selamlanan barışçıl geçiş peri masalını propaganda ettikçe, devrime karşı çıkışta emperyalizmin ortağı olarak gerçek yüzünü o denli açık ortaya koyuyor.

«PARLAMENTER YOL» DENİLEN ŞEYİN ÇÜRÜTÜLMESİ

II. Enternasyonal revizyonistlerinin propagandasını yaptığı «parlamenter yol» tezi, daha Lenin tarafından tamamiyle çürütülmüş ve uzun zamandan beri gözden düşmüştür. Ne var ki Kruşçev'in gözünde «parlamenter yol», II. Dünya Savaşından sonra ansızın geçerlilik kazanmışa benziyor.

Bu doğru mudur? Elbette değil!

II. Dünya Savaşından bugüne değin olaylar, burjuva devlet aygıtının esas bileşkeninin parlamento değil, silah zoru olduğunu bir kez daha göstermiştir. Parlamento, burjuva hakimiyetinin yalnızca bir süsü, bir örtüsüdür. Parlamenter sistemi benimsemek ya da bir kenara bırakmak, parlamentoya daha fazla ya da az

iktidar tanımak, şu ya da bu çeşit bir seçim yasası benimsemek — Bu alternatifler arasındaki seçimde dikte eden şey, burjuva hakimiyetinin gereksinimleri ve çıkarlarıdır. Burjuvazi askeri -bürokratik aygıtı kontrol ettiği müddetçe, ya proletaryanın seçimler yoluyla «parlamentoda istikrarlı bir çoğunluk» elde etmesi imkansızdır, ya da bu «istikrarlı çoğunluk»a güvenilemez. Sosyalizmi «parlamenter yol»dan gerçekleştirmek tümüyle imkansızdır, kendi kendini ve diğerlerini aldatmadır.

Kapitalist ülkelerdeki Komünist Partilerin aşağı yukarı yarısı hala illegal durumdadır. Yasal bir statüsü bile bulunmayan bu Partiler için, parlamentoda çoğunluk kazanmak elbette sözkonusu olamaz.

Örneğin İspanya Komünist Partisine karşı hala beyaz terör estirilmektedir. Seçimlere katılması bile mümkün değildir. Dolayısıyla da, Dolores İbarruri gibi İspanya Komünist Partisinin yöneticilerinin Kruşçev'in peşinden giderek, İspanya'da sözümona «barışçıl geçiş»in propagandasını yapmaları saçma ve üzücüdür.

Komünist Partilerin yasal olduğu ve seçimlere katılabildiği bazı kapitalist ülkelerde, burjuva seçim yasalarıyla dayatılan çeşitli adaletsiz sınırlamalarla, burjuvazinin hakimiyeti altında oyların çoğunluğunu kazanması Komünist Partileri için çok zordur. Komünist Partileri oyların çoğunluğunu elde etse bile, onların parlamentodaki sandalye çoğunluğunu kazanmasını engellemek için burjuvazi çeşitli manevralara, bu arada seçim yasasının değiştirilmesine vb. başvurabilir.

Örneğin, Fransız tekelci burjuvazisi, II. Dünya savaşından buyana seçim yasasını iki kez değiştirmiştir, her iki defasında da Fransa Komünist Partisinin parlamentodaki milletvekili sayısında kesin bir azalma olmuştur. 1946'daki parlamento seçimlerinde Fransa Komünist Partisi 182 sandalye elde etti. Tekelci burjuvazinin seçim yasasını değiştirmesinden sonra, 1951'deki parlamento seçimlerinde FKP'nin sandalye sayısı bir darbede 103'e indi, yani 79 sandalye kaybetti. 1956 seçimlerinde Fransa KP 150 sandalye kazandı. Ama 1958'deki seçimlerden önce, tekelci burjuvazi seçim yasasını yeniden değiştirdi, böylece FKP'nin elindeki sandalye sayısı korkunç bir şekilde 10'a düştü, yani 140 sandalye kaybetti.

Komünist Partisi belli şartlar altında parlamentoda çoğunluğu sağlasa ya da bir seçim zaferi ile hükümete de katılsa, bu kesinlikle parlamentonun veya hükümetin burjuva niteliğinin değiştiği anlamına gelmez, eski devlet aygıtının parçalanması ve yenisinin kurulması anlamına ise hiç mi hiç gelmez. Burjuva parlamentosuna ya da hükümetine dayanarak, temel bir toplumsal dönüşüm kesinlikle gerçekleştirilemez. Kontrolü altındaki devlet aygıtı ile gerici burjuvazi, seçimleri geçersiz ilan edebilir, parlamentoyu dağıtabilir, Komünistleri hükümetten atabilir, Komünist Partisini yasadışı ilan edebilir, kitleleri ve ilerici güçleri bastırmak için kaba şiddete başvurabilir.

Örneğin, Şili Komünist Partisi 1946'da, seçimi kazanması için burjuva Radikal Parti'yi destekledi ve bu parti kazandı. Bunun üzerine, Komünistlerin de katıldığı bir koalisyon hükümeti kuruldu. O sıralar Şili Komünist Partisi'nin yöneticileri, burjuva kontrolü altındaki bu hükümeti, «halkın demokratik hükümeti» olarak niteleyecek kadar ileri gittiler. Bir yıl geçmemişti ki, burjuvazi onları hükümetten istifaya zorladı, kitle halinde Komünist tutuklamasına girişti ve 1948'de Şili Komünist Partisini yasadışı ilan etti.

Burjuvazi, salon partisi derekesine düşmüş bir işçi partisine de, parlamentoda çoğunluğu sağlama ve hükümet oluşturma izni verebilir. Bazı kapitalist ülkelerdeki burjuva tipte sosyal-demokrat partilerde sözkonusu olan, bu durumdur. Ne var ki bununla yalnızca burjuvazinin diktatörlüğü ayakta tutulmaya ve pekiştirilmeye hizmet edilmektedir; ezilen ve sömürülen bir sınıf olarak proletaryanın konumunda en küçük bir değişme olmamaktadır, olamaz da. Böylesi olgular «parlamenter yol»un fiyaskoya uğramasını yeniden kanıtlamaktadır.

II. Dünya Savaşından bugüne değin olaylar yine göstermiştir ki, «parlamenter yol»a inanan ve onmaz «parlamenter kretinizm» illetine tutulmuş bir Komünist Partisinin önderleri, yalnızca hedefe ulaşmamakla kalmamakta, aynı zamanda kaçınılmaz olarak revizyonizmin batağına batmakta ve proleter devrimden vazgeçmektedir.

Burjuva parlamentolarına karşı takınılması gereken uygun

tavır konusunda Marksist-Leninistler ile oportünistler ve revizyonistler arasında eskiden beri temel görüş ayrılıkları vardır.

Marksist-Leninistler eskiden beri, proletarya partisinin belli şartlar altında parlamenter mücadeleye katılması ve burjuvazinin gerici özünü teşhir etmek, halk kitlelerini eğitmek ve devrimci güç toparlamak için parlamento kürsüsünü kullanması gerektiği görüşündedir. Gerektiğinde bu legal mücadele biçiminin kullanılmasını reddetmek yanlıştır. Ne var ki proletarya partisi hiçbir zaman, proleter devrimin yerine parlamenter mücadeleyi geçirmemeli ve «parlamenter yol»dan sosyalizme geçişin mümkün olduğu hayaline kapılmamalıdır. Proletarya partisi esas dikkatini her zaman kitle mücadelesine yöneltmelidir.

Lenin şöyle der:

> «Kitleleri seçimler sırasında ve parlamentodaki partiler arasındaki mücadelelerde eğitmek için, devrimci proletaryanın partisi burjuva parlamentosuna katılmalıdır. Ne var ki, sınıf mücadelesini parlamenter mücadeleyle sınırlamak, bu mücadeleyi, bütün diğer mücadele biçimlerinin kendisine bağlı olduğu en yüksek, tayin edici mücadele biçimi olarak görmek, fiilen burjuvazinin yanında ve proletaryaya karşı tavır almak demektir.»[60]

Lenin, II. Enternasyonal revizyonistlerini, parlamentarizm hayallerine kapılmakla ve iktidarın ele geçirilmesi devrimci görevini unutmakla suçladı. Onlar proletarya partisini bir seçim partisine, parlamenter partiye, burjuvazinin bir uzantısına ve burjuva diktatörlüğünü ayakta tutmanın bir aracına dönüştürdüler. «Parlamenter yol»un reklamını yapan Kruşçev ve yandaşlarını, II. Enternasyonal revizyonistlerinin kaderi bekliyor.

«SOL OPORTÜNİZME KARŞI MÜCADELE» İDDİASININ ÇÜRÜTÜLMESİ

SBKP Merkez Komitesinin Açık Mektubunda, proleter devrim sorunuyla ilgili yığınla ayakları havada iddialar vardır: Çin Komünist Partisi, devrimci durum olmasa da, «ivedilikle proleter devrim sloganının atılması» gerektiği görüşünde imiş, «kapitalist ülkelerde emekçi halkın demokratik hakları ve canalacı çıkarları uğruna mücadele»den vazgeçilmesi gerektiğini düşünüyor imiş[61], silahlı mücadeleyi «mutlaklaştırıyor»[62] imiş, vs. SBKP yöneticileri Çin Komünist Partisine, keyiflerince «sol oportünizm», «sol maceracılık», ve «Troçkizm» yaftaları yapıştırıyor.

Gerçekte SBKP yöneticileri bunları, salt devrime karşı yönelen, ondan vazgeçmeyi amaçlayan revizyonist çizgisini gizlemek için yapmaktadır. «Sol oportünizm» diye saldırdıkları şey, gerçekte Marksizm-Leninizmin devrimci çizgisinden başka birşey değildir.

Biz daima, devrimin iradi olarak husule getirilemeyeceği, objektif devrimci durum olmaksızın bir devrimin mümkün olmadığı düşüncesinde olduk. Ama bir devrimin patlak vermesi ve zaferi için yalnızca objektif devrimci durumun varolması yetmez, bunun yanısıra sübjektif devrimci güçlerin hazırlığı ve eylemleri de gereklidir.

Eğer proletarya partisi objektif durumu ve sübjektif faktörü doğru değerlendirmez ve devrimci durum olgunlaşmadan, düşüncesizce devrime başlarsa, bu «sol» maceracılıktır. Öte yandan eğer proletarya partisi, devrimci durum ortaya çıkmadan önce devrim için aktif bir hazırlık yapmazsa, veya devrimci durumun olduğu ve şartların olgunlaştığı bir sırada devrime önderlik edip iktidarı ele almayı göze almazsa, bu sağ oportünizmdir, yani revizyonizmdir.

Devlet iktidarını ele geçirme zamanı gelinceye dek, proletarya partisinin en temel ve en önemli görevi, devrimci güçleri toplama şeklindeki zorlu çalışmaya yoğunlaşmaktır. Günbegün mücadeledeki enerjik önderliğin merkezi hedefi, devrimci güç toplamak ve şartlar olgunlaştığında devrimde zaferi kazanmak için hazırlıktır. Proletarya partisi; günbegün sürdürülen mücadelenin

çeşitli biçimlerini, proletaryanın ve halk kitlelerinin siyasi bilincini yükseltmek, kendi sınıf saflarını eğitmek, mücadele yeteneğini çelikleştirmek, ve devrim için ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri bakımdan hazırlanmak için kullanmalıdır. Ancak bu şekilde, devrim için koşullar olgunlaştığında, zaferi kazanma fırsatını kaçırmayacaktır. Aksi taktirde, devrimci durum olsa bile, proletarya partisi devrim yapma fırsatını basbayağı elden kaçıracaktır.

SBKP yöneticileri, devrimci durum ortaya çıkmadan önce, devrimci güçleri toparlamak için proletarya partisinin günbegün devrimci mücadeleyi nasıl yürüteceği sorununa değinmekten kaçınıyor; bunun yerine, yorulmak bilmeksizin, devrimci durum olmadan devrimin olamayacağını vurguluyor. Gerçekte onlar, devrimci durumun yokluğu bahanesi ile, devrimci güç toplama ve devrime hazırlanma görevini tamamiyle yadsımaktadır.

Lenin, dönek Kautsky'nin devrimci durum sorununa ilişkin tavrının mükemmel bir tasvirini yapmıştı. O, Kautsky için şöyle diyordu: Devrimci buhran gelmişse, «o zaman **o da** devrimci olmaya hazırdır! Ama o zaman —şurasını belirtelim ki— her lümpen kendisini... bir devrimci ilan edecektir!» «Eğer gelmemişse, o zaman Kautsky devrime sırt çevirecektir!» Lenin'in işaret ettiği gibi, Kautsky tipik bir filisten gibiydi, ve devrimci bir Marksist ile filisten bir burjuva arasındaki fark, Marksistin «proletaryayı ve tüm çalışan ve sömürülen kitleleri (devrime) **hazırlamayı»** bilmesinde yatar[63]. Kruşçev ve yandaşlarının, Lenin'in mahkum ettiği Kautsky türü filistenleri anımsatıp anımsatmadığına bırakalım herkes kendi karar versin.

Biz eskiden beri, kapitalist ülkelerdeki proletarya partilerinin, tekelci sermayeye karşı, demokratik hakların savunulması, yaşam koşullarının iyileştirilmesi için, emperyalizmin silahlanma ve savaş hazırlıklarına karşı, dünya barışının savunulması için mücadelelerde işçi sınıfına ve emekçi halka faal olarak önderlik etmesi ve ezilen ulusların devrimci mücadelelerini canlı bir biçimde desteklemesi gerektiğini düşünüyoruz.

Amerikan emperyalizminin saldırganlık, kontrol, müdahale ve kötü muamelesine maruz kalan kapitalist ülkelerde, proletarya partileri Amerikan emperyalizmine karşı mücadelenin ulusal bayrağını yükseklere kaldırmalı ve kitle mücadelesinin sivri ucunu,

ABD emperyalizmine ve aynı zamanda ülke içinde ulusal çıkarlara ihanet eden tekelci sermayeye ve diğer gerici güçlere karşı yöneltmelidir. Birleşebilecek tüm güçleri, Amerikan emperyalizmine ve onun uşaklarına karşı bir birleşik cephe içinde birleştirmelidir.

Son yıllarda pekçok kapitalist ülkede işçi sınıfı ve emekçi halkın kitle mücadeleleri çok büyük boyutlara ulaştı, salt ülke içindeki tekelci burjuvaziye ve diğer gerici güçlere kuvvetli şamarlar indirmekle kalmadı, aynı zamanda Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının devrimci mücadelelerine ve sosyalist kamp ülkelerine enerjik bir destek verdi. Biz bu katkıyı daima layıkı ile takdir ediyoruz.

Komünistler, ivedi günlük çıkarlar uğruna mücadeleye faal bir şekilde önderlik ederken, bu mücadeleyi uzun vadeli ve temel çıkarlar uğruna mücadele ile birleştirmeli, halk kitlelerini proletaryanın devrimci ruhu ile eğitmeli, onların siyasi bilinçlerini sürekli yükseltmeli ve zamanı olgunlaştığında devrimde zafer kazanmak üzere devrimci güçleri toparlamalıdırlar. Bizim görüşümüz Marksizm-Leninizm ile tamamiyle uyum içindedir.

Marksist-Leninistlerin görüşlerinin tersine, SBKP yöneticileri «çok gelişmiş kapitalist ülkelerde demokratik ve sosyalit görevler o kadar sıkı bir şekilde içiçe geçmiştir ki, burada herhangi bir ayrım çizgisi çekmek nerdeyse mümkün değildir»[64] fikrini yayıyorlar. Bu, uzun süreli mücadelenin yerine günlük mücadeleyi, ve proletarya devrimi yerine reformizmi geçirmektir.

Lenin, «kitlelerin devrimci mücadele yöntemleriyle desteklenmeyen hiçbir reform, kalıcı, gerçek ve ciddi olamaz» der. Devamla: «reformlar uğruna bu mücadeleyi, işçi hareketinin devrimci yöntemleriyle birleştirmeyen» bir işçi partisinin «tekkeye dönüşme, kitlelerden kopma tehlikesi vardır, ve ... gerçek devrimci sosyalizmin başarısına en büyük tehdit de budur.»[65]

Bir başka yerde Lenin şöyle söyler: «sınıf bilinçli işçiler için, her demokratik talep,... sosyalizmin yüksek çıkarlarına tabidir.»[66] «Devlet ve Devrim»de Lenin, şunları ortaya koyan Engels'i aktarır: Günün anlık çıkarları uğruna büyük temel görüşler unutulursa, daha sonraki sonuçlarını dikkate almaksızın anlık başa-

rılar için mücadele edilir ve çabalanırsa, hareketin geleceği bugüne feda edilirse, bu oportünizmdir, hem de tehlikeli oportünizm.

Tam da bu nedenle Lenin, Kautsky'yi, «reformizmi ve emperyalist burjuvaziye boyun eğmeyi övdüğü, devrimi yerdiği ve yadsıdığı» için eleştirmiştir[67]. Lenin şunu vurguluyordu: «proletarya, emperyalist burjuvazinin devrimci tarzda devrilmesi için mücadele ediyor», Kautsky ise «emperyalizmin reformist tarzda 'mükemmelleştirilmesi' için, kendini ona uyarlamak için mücadele ediyor, ona **boyun eğiyor.»**[68]

Lenin'in Kautsky'ye eleştirisi, bugünkü SBKP yöneticileri için de geçerli bir tasvirdir.

Biz eskiden beri, proletarya partisinin işçi sınıfına ve halk kitlelerine devrimde önderlik etmek için bütün mücadele biçimlerinde ustalaşması, çeşitli mücadele biçimlerini birbirine bağlayabilmesi ve mücadele koşulları değiştiğinde hızla bir biçimden diğerine geçebilmesi gerektiği görüşündeyiz. Proletarya partisi, ancak bütün mücadele biçimlerinde —barışçıl ve silahlı, açık ve gizli, legal ve illegal, parlamenter ve kitlesel mücadele, iç ve uluslararası mücadele vs. vb.— ustalaştığında, ancak o zaman hiçbir şart altında yenilmez olacaktır.

Çin devriminin zaferi, tam da Çin Komünistlerinin, proletaryanın uluslararası mücadelelerinin tarihi tecrübeleri temelinde, Çin devriminin somut özelliklerini dikkate alarak, bütün mücadele biçimlerine ustaca ve tam bir biçimde hakim olmalarının sonucudur. Çin devriminde silahlı mücadele esas biçim olmasına rağmen, diğer mücadele biçimleri kullanılmaksızın devrim muzaffer olamazdı.

Çin devrimi sürecinde Çin Komünist Partisi iki cepheli bir mücadele verdi: hem sağ oportünist legalizm sapmasına, hem de «sol» oportünist illegalizm sapmasına karşı mücadele etti, legal ve illegal mücadeleyi doğru bir biçimde birleştirdi. Tüm ülke düzeyinde, devrimci üs bölgelerindeki mücadele ile Guomindang bölgelerindeki mücadeleyi doğru bir biçimde birleştirirken, Guomindang bölgelerinde açık ve gizli çalışmayı doğru bir biçimde birleştirdi, legal fırsatlardan tamamiyle yararlandı ve Partinin gizli çalışmaya ilişkin kurallarına sıkı sıkıya bağlı kaldı. Çin devrimi,

kendi özgül koşullarına uygun olan, çok çeşitli mücadele biçimlerinden oluşan komple bir sistem yarattı.

Çin Komünist Partisi, uzun pratik deneyimlerinden, legal mücadeleyi reddetmenin, Parti çalışmasını dar sınırlar içine hapsetmenin ve böylece kitlelerden kopmanın yanlış olduğunun tamamiyle bilincindedir. Ama revizyonistlerce göklere çıkarılan legalizme asla tolerans gösterilmemelidir. Revizyonistler silahlı mücadeleyi ve tüm diğer illegal mücadeleleri reddediyorlar, sadece legal mücadele ve faaliyet yürütüyor, Parti faaliyetlerini ve kitle mücadelelerini hakim sınıflarca izin verilen çerçeve içine hapsediyorlar. Partinin temel programını bayağılaştırıyor ve hatta ondan vazgeçiyorlar; devrimden vazgeçiyorlar, ve kendilerini gerici hukuk sistemlerine uyarlıyorlar.

Lenin'in eleştirisinde haklı olarak vurguladığı gibi, Kautsky ve benzeri revizyonistler burjuva legalitesi tarafından moralman tamamen bozulmuş ve aptallaştırılmışlardı. «Bugünkü polis yasasınca tanınan örgütlere verilen bir tas çorba için, proletaryanın devrim hakkı satıldı.»[69]

SBKP yöneticileri ve yandaşları bir yandan tüm mücadele biçimlerinin kullanılmasından bahsederken, gerçekte onlar legalizmi savunuyorlar ve mücadele biçimlerindeki değişiklikler bahanesiyle proletarya devrimi hedefini bir kenara atıyorlar. Bu da yine Leninizmin yerine Kautskyizmin geçirilmesidir.

SBKP yöneticileri, kendi yanlış çizgilerini haklı göstermek için, yine sık sık Lenin'in büyük önemdeki eseri «'Sol Radikalizm', Komünizmin Bir Çocukluk Hastalığı»na başvuruyorlar ve onu Çin Komünist Partisi'ne karşı saldırılarının bir «üssü» durumuna getirmiş bulunuyorlar.

Bu tabii ki boşuna bir çabadır. Onun tüm diğer eserleri gibi, Lenin'in bu yapıtı da oportünizmin her türüne karşı mücadelelerinde ancak Marksist-Leninistlere bir silah olabilir, ama hiçbir zaman revizyonistlerin kendilerini haklı göstermelerine hizmet edecek bir alet olamaz.

Lenin, «solcu» çocukluk hastalığını eleştirerek proletarya partisinden devrimci taktikleri uygulamada usta olmayı ve devrime daha iyi hazırlanmayı istediğinde, II. Enternasyonal revizyonistlerinden ayrılmış ve III. Enternasyonali kurmuştu bile.

Gerçekte Lenin, tam da «'Sol Radikalizm', Komünizmin Bir Çocukluk Hastalığı»nda, o zamanlar uluslararası işçi sınıfı hareketinin baş düşmanının Kautsky tipi oportünizm olduğunu saptıyordu. Tekrar tekrar, revizyonizmden kopma olmaksızın, devrimci taktiğin kullanımında nasıl ustalaşılacağından sözetmenin imkansız olduğunu vurguluyordu.

Lenin'in, «solcu» çocukluk hastalığı dolayısıyla eleştirdiği yoldaşların tümü, devrimi istiyorlardı, bugünkü Kruşçev revizyonisti ise devrime karşıdır, dolayısıyla Kautsky ile aynı kategoriye sokulmak zorundadır ve «solcu» çocukluk hastalığına karşı mücadele sorunu üzerine sözetme hakkına kesinlikle sahip değildir.

SBKP yöneticilerinin Çin Komünist Partisine «Troçkizm» yaftasını asması tamamiyle abestir. Gerçekte, Troçkizmin mirasına konan ve bugünkü Troçkistlerle aynı saflarda yeralan, bizzat Kruşçev'den başkası değildir.

Troçkizm kendini farklı sorunlarda farklı biçimlerde gösterir, ve çoğu zaman «aşırı-solculuk» maskesini taşır, ama özü devrime karşı olmaktır, devrimin yadsınmasıdır.

Proleter devrimi ve proletarya diktatörlüğü temel sorununa karşı tavır ile ilgili olarak Troçkizm ve II. Enternasyonal revizyonizmi özde aynı konumdadır. Bu sebeple Stalin tekrar tekrar, Troçkizmin, Menşevizmin, Kautskyciliğin ve Sosyal-demokrasinin bir biçimi, karşı-devrimci burjuvazinin öncü müfrezesi olduğunu söylemiştir.

Bugünkü Kruşçev tipi revizyonizm de özünde devrime karşı çıkmakta, onu yadsımaktadır. Dolayısıyla, aşağıdakinden başka bir sonuca varılamaz: Kruşçev revizyonizmi, Kautskyciilikle aynı iplikten dokunmuş olmakla kalmıyor, aynı zamanda Troçkizm ile de birleşerek devrime karşı çıkıyor. Kruşçev «Troçkizm» yaftasını kendisine yapıştırsın.

İKİ FARKLI ÇİZGİ, İKİ FARKLI SONUÇ

Tarih en iyi tanıktır. İkinci Dünya Savaşından bu yana hem Uluslararası Komünist Hareket içinde hem de bütün ülkelerin halklarının devrimci mücadelelerinde zengin deneyimler kazanılmıştır. Hem başarılı, hem başarısız deneyimler olmuştur. Komü-

nistler ve bütün ülkelerin devrimci halk kitleleri bu tarihi deneyimlerden doğru sonuçlar çıkarmalıdır.

Savaştan sonraki dönemde sosyalist devrim yapmayı başarmış Doğu Avrupa, Asya ve Latin Amerika'daki bir dizi ülke, bunu devrimci Marksist-Leninist çizgiyi ve Ekim Devriminin yolunu izleyerek yapmıştır. Bugün, Ekim Devrimi deneyimine ilaveten, Çin devrimi deneyimi, Doğu Avrupa'daki sosyalist devrimlerin deneyimi, Kore, Vietnam, Küba vb. devrimlerin deneyimi de vardır. Bu ülkelerin muzaffer devrimleri Marksizm-Leninizmi ve Ekim Devriminin deneyimini zenginleştirdi ve geliştirdi.

Çin'den Küba'ya, istisnasız her yerde tüm bu devrimler silahlı mücadele ile, silahlı emperyalist saldırganlık ve müdahaleye karşı mücadele edilerek zafer kazandı.

Çin halkı, 22 yıl süren devrimci savaşlardan sonra, ki ABD emperyalizmince sapına kadar desteklenen Çan Kay-şek gericilerinin tamamiyle yenilgiye uğratıldığı üç yıllık (1946-1949) Halk Kurtuluş Savaşı da buna dahildir, devrimini zafere ulaştırdı.

Kore halkı, 1930'lu yıllarda başlayan Japon emperyalizmine karşı devrimci silahlı mücadelesini 15 yıl sürdürdü, kendi devrimci silahlı güçlerini yarattı ve genişletti, sonunda da Sovyet ordusunun da yardımıyla zaferi kazandı. Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşundan sonra, devrimin zaferinin sağlamlaştırılması için ABD emperyalizminin silahlı saldırganlığına karşı üç yıl daha direniş savaşı verilmesi gerekli oldu.

Vietnam halkı 1945 Ağustos'unda silahlı ayaklanma ile devlet iktidarını ele geçirdiler, bunun hemen sonrasında Fransız emperyalizmine karşı sekiz yıl süren bir ulusal kurtuluş savaşı başlatmak zorunda kaldılar, ABD emperyalizminin askeri müdahalelerini boşa çıkardılar ve ancak o zaman Vietnam'ın kuzeyinde zafer kazandılar. Güney Vietnam halkı ise bugün hala ABD emperyalizminin silahlı saldırısına karşı kahramanca bir mücadele vermektedir.

Küba halkı 1953'te silahlı ayaklanmayı başlattı ve ancak iki yıldan fazla süren halkın devrimci bir savaşından sonra ABD emperyalizminin ve onun Küba'daki uşağı Batista'nın hakimiyetini yıktı. Küba halkı devrimin zaferinden sonra, ABD emperyalizmi-

nin paralı askerlerinin silahlı istilasını geri püskürttü ve devrimin meyvelerini korudu.

Diğer sosyalist devletlerin de tümü silahlı mücadele yolu ile kuruldular.

İkinci Dünya Savaşından sonra Çin'den Küba'ya değin bütün ülkelerdeki başarılı proleter devrimlerden çıkan en önemli dersler nelerdir?

Birincisi: Şiddete dayalı devrim, proletarya devriminin evrensel bir yasasıdır. Sosyalizme geçişi gerçekleştirmek için, proletarya silahlı mücadele ile eski devlet aygıtını parçalamak ve proletarya diktatörlüğünü kurmak zorundadır.

İkincisi: Köylüler, proletaryanın en güvenilir müttefikidir. Dolayısıyla proletarya köylülere sıkı sıkıya dayanmalı, işçi-köylü ittifakı üzerinde yükselen geniş bir birleşik cephe kurmalı ve devrimde proletaryanın önder rolünü vurgulamalıdır.

Üçüncüsü: ABD emperyalizmi, bütün ülkelerdeki halk devrimlerinin baş düşmanıdır. Proletarya, ABD emperyalizmine karşı muhalefet ulusal bayrağını yükseltmeli, ABD emperyalizmine ve onun ülkedeki uşaklarına karşı kararlı bir mücadeleye atılmayı göze almalıdır.

Dördüncüsü: Ezilen ulusların devrimi, proletarya devriminin vazgeçilmez bir müttefikidir. Bütün ülkelerin işçileri birleşmeli, bütün ezilen uluslarla, emperyalizme ve onun uzantılarına karşı mücadele eden güçlerle birleşmeli, onlarla geniş bir uluslararası birleşik cephe kurmalıdır.

Beşincisi: Devrim yapmak için, devrimci bir parti gereklidir. Marksizm-Leninizmin devrimci teorisine ve stiline uygun olarak inşa edilmiş devrimci bir proletarya partisi olmaksızın, revizyonizme ve oportünizme karşı uzlaşmaz bir tavır, gerici hakim sınıflara ve onların devlet iktidarına karşı devrimci bir tavır alan bir parti olmaksızın, proletarya devriminin zaferi ve proletarya diktatörlüğünün zaferi olanaksızdır.

Devrimci silahlı mücadelenin vurgulanması, yalnızca proletarya devrimi açısından değil, aynı zamanda ezilen ulusların ulusal-demokratik devrimi açısından da birincil öneme sahiptir. Cezayir ulusal kurtuluş savaşının zaferi bu bakımdan iyi bir örnek oluşturmaktadır.

Proletarya partilerinin II. Dünya Savaşından sonraki tüm tarihi, ancak devrimci çizgiyi izleyen, doğru strateji ve taktikleri benimseyen ve halk kitlelerini aktif bir biçimde devrimci mücadeleye sokan partilerin, devrim davasını adım adım zafere yaklaştırmayı ve güçlerini hızla arttırmayı başarabildiklerini gösterdi. Tersine ise, devrimci olmayan, oportünist bir çizgi benimseyen ve Kruşçev'in «barışçıl geçiş» çizgisini kabul eden partiler, devrim davasına ciddi zararlar veriyor, cansız, reformist partilere dönüşüyorlar, ya da tam olarak yozlaşıp proletaryaya karşı burjuvazinin aleti haline geliyorlar. Bunun örnekleri az değildir.

Irak Komünist Partisi'nden yoldaşlar bir zamanlar devrimci coşkuyla doluydular. Ne var ki kendilerine dıştan baskı ile dayatılan Kruşçev'in revizyonist çizgisini kabul etmekle karşı-devrime karşı uyanıklıklarını yitirdiler. Karşı-devrimci silahlı devlet darbesi sırasında önder yoldaşlar kahramanca canlarını feda ettiler, binlerce Iraklı Komünist ve devrimci canice katledildi, güçlü Irak Komünist Partisi dağıtıldı ve Irak'ta devrim davası ciddi bir yenilgi aldı. Bu, proletarya devrimi tarihinde kanlı harflerle yazılmış trajik bir derstir.

Cezayir Komünist Partisi yöneticileri, Kruşçev'in ve Fransa Komünist Partisi yönetiminin dümensuyuna girdi, silahlı mücadeleye karşı olan revizyonist çizgiyi tümüyle üstlendi. Ama Cezayir halkı onların bu zırvalarına kulak asmadı. Emperyalizme karşı ulusal bağımsızlık için savaştı, yedi yıldan fazla süren bir ulusal kurtuluş savaşı verdi ve sonunda Fransız Hükümetini Cezayir'in bağımsızlığını tanımaya zorladı. SBKP yönetiminin revizyonist çizgisini izleyen Cezayir Komünist Partisi ise, Cezayir halkının güvenini yitirdi, Cezayir'in siyasi yaşamındaki mevkiini kaybetti.

Küba devrimi sırasında, Küba Sosyalist Halk Partisi'nin bazı yöneticileri devrimci Marksist-Leninist çizgiyi, devrimci silahlı mücadele doğru çizgisini izlemeyi reddettiler, bunun yerine Kruşçev'in revizyonist çizgisini izleyerek, «barışçıl geçiş»ten yana ve şiddete dayalı devrime karşı tavır takındılar. Bu şartlarda, yoldaş Fidel Castro tarafından temsil edilen Parti dışındaki ve içindeki Marksist-Leninistler, şiddete dayalı devrime karşı çıkan yöneticileri haklı olarak bir kenara ittiler, devrimci Küba halkıyla

birlikte devrim için ayaklandılar, devrimi gerçekleştirdiler ve sonuçta büyük öneme sahip tarihi bir zafer kazandılar.

Fransa Komünist Partisi'nin Thorez'ce temsil edilen birtakım yöneticileri uzun zamandan beri revizyonist bir çizgi izlemekte, Kruşçev'in işaretiyle «parlamenter yol»un propagandasını yapmakta ve böylece gerçekte Komünist Partisini sosyal-demokrat bir parti seviyesine indirgemektedirler. Halk kitlelerinin devrimci taleplerine aktif bir destek vermeyi bıraktılar ve ABD emperyalizmine karşı ulusal mücadele bayrağını sarıp katladılar. Bu revizyonist çizgiyi izlemelerinin sonucu, bir zamanlar halk içinde büyük nüfuzu olan Komünist Partisinin kitlelerden giderek kopmuş ve gittikçe daha fazla zayıflamıştır.

Dange tarafından temsil edilen Hindistan Komünist Partisi'nin birtakım yöneticileri uzun süreden beri revizyonist bir çizgi izlemekte ve, devrim bayrağını indirdikten sonra, halk kitlelerinin ulusal ve demokratik devrimci mücadelelerine önderlik yapmaktan vazgeçmişlerdir. Dange kliği adım adım revizyonizm yoluna kaymış ve milli şövenler, Hindistan'ın büyük toprak ağalarının ve büyük burjuvazisinin gerici siyasetlerinin araçları, ve proletaryadan dönekler haline yozlaşmışlardır.

Bu olgulardan, birbirinden temelden farklı iki çizginin, birbirinden temelden farklı iki sonuca götürdüğü görülmektedir. Bu tecrübeler ve dersler üzerine temelli bir düşünmek gereklidir.

BROWDER VE TİTO'DAN KRUŞÇEV'E

Kruşçev'in revizyonizmi derin tarihsel ve toplumsal köklere sahiptir ve zamanın izlerini taşımaktadır. Lenin'in söylediği gibi: «Oportünizm bir raslantı, bir günah, bir ayak kayması, tek tek bireylerin ihaneti değil, tüm bir tarihsel çağın toplumsal ürünüdür.»[70]

İkinci Dünya Savaşından sonra uluslararası komünist hareket bir yandan muazzam ilerlemeler kaydederken, öte yandan kendi safları içinde kendi antitezini de, sosyalizme, Marksizm-Leninizme ve proletarya devrimine ters bir revizyonizm akımını da yarattı. Bu ters akım esas olarak ilkönce Browder, sonra Tito ve şimdi de Kruşçev tarafından temsil ediliyor. Kruşçev revizyoniz-

mi, Browder ve Tito revizyonizminin sürdürülmesinden ve geliştirilmesinden başka birşey değildir.

Browder revizyonizmi daha 1935 civarında ortaya çıkmıştı. Earl Browder burjuva demokrasisine tapıyor, burjuva hükümetini gerektiği gibi eleştirmekten vazgeçiyor ve burjuva diktatörlüğünü Komünizm için iyi birşey olarak görüyordu. Onun sloganı: «Komünizm, Yirminci Yüzyılın Amerikanizmidir» idi.[71]

İkinci Dünya Savaşı sırasında uluslararası ve yurt içi antifaşist birleşik cephelerin kurulmasıyla birlikte o burjuva «demokrasi»sine, «ilerleme»sine ve «aklı-selimi»ne daha da mest oldu, burjuvazi önünde diz çöktü ve sonuçta tam bir teslimiyetçi oldu.

Browder, burjuvaziyi şirin gösterdiği ve devrime karşı çıktığı ve onu inkar ettiği bir dizi revizyonist görüş propaganda etti:

Sovyetler Birliği, ABD ve İngiltere arasındaki Tahran Deklarasyonunun kapitalizm ile sosyalizm arasında «uzun vadeli güven ve işbirliği» çağı başlattığını ve «kuşaklar boyu sürecek sağlam bir barışı»[72] garantilediğini açıkladı.

Sovyetler Birliği, ABD ve İngiltere arasındaki uluslararası anlaşmaların «dünyadaki istisnasız her ulusun ve her halkın en canalıcı çıkarlarını»[73] temsil ettiğini ve ABD'de bir iç kaos perspektifinin «uluslararası alanda nizam perspektifi ile bağdaşmaz» olduğunu yaydı. Bu nedenle, ülke içinde «bir sınıf çatışması patlaması»na karşı çıkmak ve içteki sınıf mücadelesini «en aza indirgemek ve ona belirgin sınırlar çizmek» gerektiğini açıkladı.[74]

Yeni bir savaşın «dünyanın büyük bir bölümünün gerçekten felaketli bir yıkımı» olacağı ve «dünyanın büyük kısmını... 50 ya da 100 yıl barbarlığa geri atabileceğini», ve savaş felaketini ortadan kaldırmak için «tüm sınıfsal ayrımları aşan bir anlaşmayı vurgulamanın» gerekli olduğunu yaydı.[75]

Sosyalizmi gerçekleştirmek için «yalnızca demokratik ikna ve inanca dayanılması»[76] gerektiğini ve II. Dünya Savaşından sonra bazı ülkelerin «sosyalizme barışçıl bir şekilde geçmesinin mümkün hale geldiği koşulları elde ettiğini»[77] savundu.

Proletarya partilerinin bağımsız rolünü inkar etti, «Komünistlerin güttükleri pratik siyasi hedeflerin, komünist olmayanların çok daha büyük kütlesinin hedefleri ile tüm özsel noktalarda çok uzun bir zaman için uyum içinde olacağını»[78] söyledi.

Bu düşünceleri kılavuz alarak, ABD Komünist Partisi'ni lağvetti.

Belirli bir süre için Browder revizyonizmi Amerikan proletaryasının devrimci davasını uçurumun eşiğine getirdi ve diğer ülkelerin proletarya partilerine de tasfiyecilik zehirini bulaştırdı.

Browder'in revizyonist çizgisi, başında William Z. Foster yoldaşın bulunduğu pekçok Amerikan Komünistinin direnişiyle karşılaştı ve pekçok kardeş Parti tarafından red ve mahkum edildi. Ne var ki, Browderizm tarafından temsil edilen revizyonist akım bir bütün olarak uluslararası komünist hareket tarafından temelli bir şekilde eleştirilip tasfiye edilmedi. Savaş sonrasındaki yeni koşullarda revizyonist akım belirli ülkelerdeki Komünist Partilerinin saflarında yeniden gelişti.

Kapitalist ülkelerde revizyonist akımın gelişmesi kendisini ilk olarak belirli Komünist Partilerinin yöneticilerinin devrimci Marksist-Leninist çizgiden vazgeçmesi ve «barışçıl geçiş» çizgisini benimsemesinde gösterdi. Bu çizginin en tipik ifadesi kendisini Togliatti'nin «yapısal reform» teorisinde buldu: Burjuva demokrasisinin legal yolları vasıtasıyla proletaryanın devlet yönetimini kazanması ve tekelci sermayeye hizmet eden «devletleştirme» ve «planlama» ile ulusal iktisadın sosyalist dönüşümü. Başka kelimelerle ifade edilecek olursa, bu çizgiye göre, burjuva devlet aygıtını parçalamadan yeni sosyalist üretim ilişkileri kurulabilir, sosyalizme geçiş gerçekleştirilebilir. Gerçekte ise bu, komünizmin sosyal-demokrasiye yozlaşması demektir.

Sosyalist ülkelerde revizyonist akım ilk olarak Yugoslavya'da ortaya çıktı. Tito revizyonizminin önemli bir özelliği, ABD emperyalizmine teslimiyettir. Tito kliği, ABD emperyalizminin tam bir kölesi haline gelmiştir; yalnızca Yugoslavya'da kapitalizmi restore etmekle kalmamış, aynı zamanda sosyalist kampın ve uluslararası komünist hareketin altını oymakta emperyalizmin bir aleti haline gelmiştir ve dünya devrimini sabote etmekte ABD emperyalizminin özel bir müfrezesi rolünü oynamaktadır.

ABD emperyalizmine hizmet etme ve proletarya devrimine karşı çıkma ve onu tasfiye etme çabaları içinde Tito kliği açık bir şekilde, şiddete dayalı devrimin «toplumsal çelişkileri çözmenin aracı olarak gittikçe gereksiz»[79] hale geldiğini ve burjuva parla-

mentosu aracılığıyla «sosyalizme doğru evrimcil bir gelişme sürecinin» «yalnızca mümkün değil, aynı zamanda bir gerçek haline gelmiş olduğunu»[80] söylemiştir. Onlar hatta kapitalizmle sosyalizmi eşitlemekte, günümüz dünyasının «bir bütün olarak derinlemesine sosyalizme 'daldığını', sosyalist hale geldiğini»[81] iddia etmektedir. Devamla, «sosyalizm mi kapitalizm mi sorusunun şimdi dünya çapında çözülmüş olduğunu»[82] söylemektedirler.

Browder'ci revizyonizm, yapısal reform teorisi ve Titocu revizyonizm — II. Dünya Savaşından bu yana revizyonist akımın en önemli görüntüleri bunlardır.

SBKP'nin XX. ile XXII. Kongresi arasında Kruşçev'in «barışçıl geçiş», «barış içinde birarada yaşama» ve «barış içinde yarış» revizyonist çizgisi kendi içinde, kapalı bir sistem haline gelmiştir. Kruşçev bu görüşleri kendisinin «yeni yaratısı» olarak her yanda satışa sunmaktadır. Gerçekte ise bunlar yeni birşey değil; yalnızca Browder'ci revizyonizmin, yapısal reform teorisinin ve Titocu revizyonizmin birbirine yamanıp başka bir kılıkta ortaya çıkmasıdır. Uluslararası alanda Kruşçev revizyonizmi ABD emperyalizmine telsimiyet; emperyalist ve kapitalist ülkelerde gerici hakim sınıflara teslimiyet; sosyalist ülkelerde kapitalist güçlerin teşvik edilmesi demektir.

Tıpkı I. Dünya Savaşı öncesinde ve sırasında II. Enternasyonal'in Bernstein, Kautsky ve diğer revizyonistleri nasıl aynı soydan geliyorlarsa, aynı şey II. Dünya Savaşı sonrasında Browder, Tito ve Kruşçev de aynı ağıldan gelmedir.

Browder bunu çok önceleri itiraf etmiştir. 1960'ta o şöyle yazıyordu: «Kruşçev şimdi, benim 1945'te Komünist Partisi'nden atılmama neden olan 'zındıklığı' benimsemiş bulunuyor.» Ve şunu ekliyordu: Kruşçev'in yeni siyaseti «nerdeyse kelimesi kelimesine benim 15 yıl önce savunmuş olduğum çizgidir. Dolayısıyla benim günahım —en azından şimdilik— yeni doğru iman haline gelmiştir.»[83]

Bizzat Kruşçev de, onun ve Tito kliğinin «bir ve aynı fikre sahip olduklarını ve aynı teoriyi kılavuz aldıklarını» itiraf etmiştir.[84]

Kruşçev revizyonizmi zorunlu olarak Bernstein, Kautsky, Browder ve Tito revizyonizminden daha tehlikelidir. Neden? Çün-

kü SSCB ilk sosyalist devlet, sosyalist kampın büyük bir ülkesi ve Leninizmin anayurdudur. SBKP Lenin'in yarattığı büyük bir partidir ve uluslararası komünist harekette tarihsel olarak gerekçesini bulan bir prestije sahiptir. Kruşçev tam da böyle bir partinin ve devletin yöneticisi olarak mevkiini kendi revizyonist çizgisini kabul ettirmek için kötüye kullanmaktadır.

O kendi revizyonist çizgisini «Leninist» bir çizgi olarak tanımlamakta, yüce Lenin'in ve yüce Bolşevik Partisinin prestijini halkın kafasını karıştırmak ve aldatmak için kullanmaktadır.

SBKP'nin devraldığı prestijini ve büyük bir parti ve büyük bir ülke olma konumunu kötüye kullanarak, sağa sola emirler yağdırmakta ve başkalarını kendi revizyonist çizgisini kabul etmeye zorlamak için her türden siyasi, iktisadi ve diplomatik önlemlere başvurmaktadır.

İşçi aristokrasinini satın alma emperyalist siyasetine uygun olarak, uluslararası komünist hareket içinde Marksizm-Leninizme ihanet etmiş bulunan burjuvalaşmış birtakım Komünistleri satın alıyor ve onlara SBKP yöneticilerinin devrime karşı yönelmiş çizgisini alkışlattırıyor ve ona hizmet ettiriyor.

İşte bu nedenledir ki, geçmişin ve günün tüm revizyonistleri, Kruşçev'in yanında cüce gibi kalıyor.

1957 Açıklaması'nın tespit ettiği gibi, modern revizyonizmin toplumsal kaynağı dışta emperyalist baskıya teslimiyet ve içte burjuva nüfuzudur.

Eski revizyonistler gibi, modern revizyonistler de Lenin'in çizmiş olduğu tanıma tıpa tıp uymaktadırlar: «... objektif olarak, onlar burjuvazinin bir siyasal müfrezesi, onun etkisinin taşıyıcıları, işçi hareketi içindeki ajanlarıdır.»[85]

Eski revizyonizm gibi, modern revizyonizmin de ortaya çıkışının ekonomik temeli, Lenin'in sözleriyle, «işçi hareketindeki son derece küçük «üst tabaka'dır.»[86]

Modern revizyonizm, başını ABD'nin çektiği emperyalizmin ve uluslararası tekelci sermayenin siyasetlerinin ürünüdür. Nükleer şantaj siyasetinden korkunç korkan ve satın alma siyasetiyle teslim alınan modern revizyonistler, ABD emperyalizminin ve onun kölece takipçilerinin devrime karşı çıkmada piyonları olarak hizmet etmektedir.

Revizyonist Kruşçev de ABD emperyalistlerinin isterik savaş çığırtkanlığından aklını yitirmiştir ve yerkürenin, bu «Nuh'un Gemisi»nin her an mahvolma ile tehdit edildiğini düşünmektedir. İnsanlığın geleceğine ilişkin her türlü güveni tamamiyle yitirmiştir. O herşeyden önce ulusal bencillikten yola çıkmakta ve ezilen sınıfların ve ulusların devrimlerinin kendisine problem yaratacağından ve kendisini işin içine sokacağından korkmaktadır. Bu nedenle, devrime karşı çıkmak için her türlü araçtan yararlanmakta ve Kongo olayında olduğu gibi, bir halk devrimini boğmakta ABD emperyalizmi ile birlikte ortak eylem yapmaktan sakınmamaktadır. O böyle bir siyasetle, bir yandan rizikodan kaçınabileceğini ve aynı zamanda ABD emperyalizmi ile birlikte dünyayı nüfuz alanlarına bölmek için komplolara girişebileceğini, böylece bir taşla iki kuş vurabileceğini hesaplamaktadır. Gerçekte ise böyle bir hesap yalnızca, Kruşçev'in dünyanın gördüğü en büyük teslimiyetçi olduğunu kanıtlar. Kruşçev'in zararlı siyasetinin gerçekleşmesi kaçınılmaz olarak bizzat yüce Sovyetler Birliği'ne ölçülemez zararlar verecektir.

Düzinelerce yıllık bir tarihe sahip olan Sovyetler Birliği gibi bir sosyalist ülkede Kruşçev revizyonizmi nasıl ortaya çıkabilmiştir? Aslında bu garip birşey değildir. Çünkü her sosyalist ülkede kimin kimi yeneceği —sosyalizm mi, kapitalizm mi— sorusu ancak çok uzun bir tarihsel dönem boyunca adım adım çözülebilir. Toplumda kapitalist güçler ve sınıflar olduğu sürece, revizyonizmin gelişmesi için zemin vardır.

Kruşçev, Sovyetler Birliği'nde artık sınıfların ortadan kaldırıldığını, kapitalist restorasyon tehlikesinin kalmadığını ve komünizmin inşa ediliyor olduğunu iddia ediyor. Tüm bu iddialar yalandır.

Gerçekte ise, Kruşçev'in revizyonist iktidarı sonucu, Sovyet devletinin niteliğini değiştirdiği ve artık bir proletarya diktatörlüğü olmadığı şeklindeki berrak açıklaması sonucu ve bir dizi yanlış iç ve dış siyaset izlemesi sonucu, Sovyetler Birliği'ndeki kapitalist güçler, SSCB'ndeki siyasi, iktisadi, kültürel ve ideolojik alanlar da dahil tüm yaşam alanlarını silip süpüren bir tufan haline gelmişlerdir. Kruşçev revizyonizminin toplumsal kaynağı, tam

da Sovyetler Birliği'nde durmaksızın yayılan kapitalist güçlerde yatmaktadır.

Kruşçev revizyonizmi işte bu kapitalist güçlerin çıkarlarını temsil etmekte ve onlara hizmet etmektedir. Bu nedenle Kruşçev revizyonizmi Sovyet halkına asla komünizmi getirmeyecektir; tam tersine o, sosyalizmin kazanımlarını ciddi bir şekilde tehlikeye atmakta ve kapitalizmin restorasyonuna kapıları ardına kadar açmaktadır. Bu ABD emperyalizminin güttüğü «barışçıl evrim»in de yoludur.

Proletarya diktatörlüğünün tüm tarihi bize, kapitalizmden sosyalizme barışçıl geçişin olanaksız olduğunu, ama sosyalizmden tekrar kapitalizme «barışçıl evrim»in Yugoslavya örneğinin olduğunu göstermektedir. Kruşçev revizyonizmi Sovyetler Birliği'ni şimdi tam da bu yolda götürmektedir.

Bu, proletarya diktatörlüğü tarihinde en vahim derstir, ve tüm Marksist-Leninistler, tüm devrimciler ve gelecek kuşaklar bu büyük dersi asla unutmamalıdırlar.

UMUTLARIMIZ

SBKP'nin XX. Parti Kongresinden bu yana sadece sekiz yıl geçmiştir. Tarihin bu son derece kısa kesitinde, Kruşçev revizyonizmi Sovyetler Birliği'ne ve uluslararası proletaryanın devrimci davasına çok büyük ve çok vahim zararlar vermiştir.

Kruşçev revizyonizmini mahkum etmenin ve tasfiye etmenin zamanıdır, tam zamanıdır!

Burada, SBKP'nin yönetici yoldaşlarına bir parça öğüt vermek istiyoruz: Geçmişteki oportünistler ve revizyonistler tarihin çöplüğüne atılmış olduğuna göre, niçin onların örneğini inatla izlemek zorundasınız?

Burada, diğer kardeş partilerin revizyonist hatalar işleyen yönetici yoldaşlarının da şunu iyice düşünecekleri umudumuzu belirtmek istiyoruz: SBKP yöneticilerinin revizyonist çizgisini izlemekle ne kazandılar? Revizyonist batağa derinlemesine batmışlar hariç, bir dizi yoldaşın kafasının karıştırıldığını ve aldatıldığını, ya da yanlış yolu izlemek zorunda bırakıldıklarını biliyoruz. Tüm

proleter devrimcilerin, eninde sonunda devrimci çizgiyi seçeceklerine ve anti-devrimci çizgiyi reddedeceklerine, eninde sonunda Marksizm-Leninizmi seçeceklerine ve revizyonizmi reddecklerine inanıyoruz. Bu yönde çok umut besliyoruz.

Revizyonizm tarihin tekerleğini, devrimin tekerleğini asla durduramaz. Kendileri devrim yapmayan revizyonist yöneticiler, gerçek Marksistlerin ve devrimci halkların devrime kalkışmalarını asla önleyemeyeceklerdir. «Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky»de Lenin, Kautsky bir dönek haline geldikten sonra, Alman Marksisti Liebknecht'in işçi sınıfına ancak şu şekilde çağrıda bulunduğunu yazıyordu: «... böylesi 'önderleri' bir kenara itmek, kendilerini onların aptallaştırıcı ve bayağılaştırıcı vaazlarından kurtarmak, onlara **rağmen,** onlar **olmaksızın,** onların ölüleri üzerinden **devrime** kalkışın!»[87]

İkinci Enternasyonal revizyonizmi Avrupa'daki birçok partilerde hakim hale geldiğinde, Lenin Fransız komünisti Paul Golay'in görüşlerine büyük önem vermişti. Golay şöyle diyordu:

> «Hasımlarımız Sosyalizmin çöküşü hakkında veryansın ediyorlar. Bu birazcık fazla acele etmektir. Ama, onların tamamiyle haksız olduğunu kim iddia edebilir? Şimdi ölmekte olan hiç de Sosyalizm değil, fakat sosyalizmin bir türüdür, idealizm ruhu ve tutkunluğu olmayan, devlet memuru (bürokrat) ve şiş göbekli ciddi bir aile babası tavırlı bir sosyalizm, atak ve cesur olmayan, istatistiklere tapan ve boğazına kadar kapitalizmle dostça anlaşmalar içinde bulunan bir sosyalizm, salt reformlarla uğraşan ve doğum hakkını bir tabak mercimeğe satan bir sosyalizm, burjuvazinin halkın sabırsızlığını azaltmak için ve proletaryanın cesur eylemlerine karşı bir tür otomatik fren olarak yararlandığı bir sosyalizm.»[88]

Ne kadar da isabetli bir tanımlama! Lenin buna, bir Fransız komünistinin dürüst sesi demişti. Modern revizyonizmin, tam da «ölmekte olan» bir «sosyalizm türü» olduğu farkedilmiyor mu? Revizyonizmin hakim olduğu Partilerde sayısız dürüst Komünistin seslerini yükselttikleri de farkediliyor.

«Batık geminin yanından bin yelkenli geçiyor; kurumuş ağacın ötesinde onbin fışkın fışkırıyor.» Sahte sosyalizm ölüyor, bilimsel sosyalizm ise gençlik gücüyle dolup taşıyor ve daha büyük adımlarla ilerliyor. Canlılığıyla devrimci sosyalizm tüm zorlukların ve engellerin üstesinden gelecek ve tüm dünyayı kazanana dek zafere doğru adım adım ilerleyecektir.

Bu makalemizi «Komünist Manifesto»nun son sözleriyle bağlamak istiyoruz:

> «Komünistler, görüşlerini ve niyetlerini gizlemeyi reddederler. Hedeflerinin, bugüne kadarki tüm toplum düzenlerinin zorla devrilmesiyle elde edilebileceğini açıkça belirtirler. Varsın hakim sınıflar bir komünist devrimden tir tir titresinler. Proleterlerin bunda zincirlerinden başka kaybedecekleri birşeyleri yoktur. Kazanacakları bir dünya vardır.
>
> Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!»

SEKİZİNCİ YORUMUN DİPNOTLARI

(1) *N.S. Kruşçev, SBKP MK'nin XX. Parti Kongresine Raporu, 14 Şubat 1956.*

(2) *Aynı yerde.*

(3) *N.S. Kruşçev, «Dünya Komünist Hareketinin Yeni Zaferleri İçin», Yüksek Parti Okulu, Toplumsal Bilimler Akademisi ve SBKP Merkez Komitesi Marksizm-Leninizm Enstitüsü'ndeki Parti örgütlerinin toplantısında konuşma, 6 Ocak 1961,* World Marxist Review, *No. 1 1961, s. 22.*

(4) *N.S. Kruşçev, SBKP MK'nin XX. Parti Kongresine Raporu, 14 Şubat 1956.*

(5) *Aynı yerde.*

(6) *«Sovyetler Birliği Komünist Partisi Programı»,* SBKP 22. Parti Kongresinin Belgeleri, *Yabancı Dillerde Yayın Evi, Moskova, 1961, s. 482.*

(7) *a.g.e., s. 486.*

(8) *Eduard Bernstein, «Sosyalizmin Önkoşulları ve Sosyal-Demokrat Partinin Görevleri», Almanca Baskı, Berlin, 1923, s. 11.*

(9) *a.g.e., s. 197.*

(10) *Eduard Bernstein, «Sosyalizm Nedir?», Alm. Baskı, Berlin, 1905, s. 28.*

(11) *Eduard Bernstein, «Siyasi Kitle Grevi ve Alman Sosyal-Demokrasisinin Siyasi Durumu», Alm. Baskı, Berlin 1905, s. 37.*

(12) *Lenin, «Kadetlerin Zuferi ve İşçi Partisinin Görevleri» (V), Eserler, cilt 10.*

(13) *Karl Kautsky, «Materyalist Tarih Anlayışı», Alm. Baskı, Berlin, 1927, s. 431-32.*

(14) *Karl Kautsky, «Komünizme karşı Sosyal-Demokrasi», İng. Baskı, Rand School Press, New York, 1946, s. 117.*

(15) *Karl Kautsky, «Proletarya Devrimi ve programı», Alm. Baskı, Berlin, 1922, s. 90.*

(16) *Karl Kautsky, «Yeni Taktik»,* Die Neue Zeit, *No. 46, 1912.*

(17) *Karl Kautsky, Franz Mehring'e Mektup, 15 Temmuz 1893.*

(18) *Lenin «İtalyan, Fransız ve Alman Komünistlerine Selam», Eserler, cilt 30.*

(19) *Lenin, «Devlet ve Devrim» (IV, 3), Eserler, cilt 25.*

(20) *Lenin, «Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky» (Kautsky Marx'ı Nasıl Bir Düzine Liberale Dönüştürdü), Eserler, cilt 28.*

(21) *Lenin, «Kâhince Sözler», Eserler, cilt 27.*

(22) *Lenin,«Eskinin Çökmesinden Korkanlar ve Yeni İçin Mücadele Edenler», Eserler, cilt 26.*

(23) *Lenin, «Devlet ve Devrim» (I, 4), Eserler, cilt 25.*

(24) *Aynı yerde.*

(25) *Stalin, «'Partimizdeki Sosyal-Demokratik Sapma' Hakkındaki Raporun Tartışmasına Yanıt» (I, 2), Eserler, cilt 8.*

(26) *Stalin, «Leninizmin Sorunları Üzerine» (IV), Eserler, cilt 8.*

(27) *Mao Zedung «Çelişme Üzerine», Seçme Eserler, İng. Baskı, Yabancı Dillerde Yayınevi, Peking, 1964, cilt I, s. 344.*

(28) *Mao Zedung, «Savaş ve Strateji Sorunları»,* Seçme Askeri Yazılar, *İng. Baskı, Yabancı Dillerde Yayınevi, Peking, 1963, s. 267.*

(29) *a.g.e., s. 273.*

(30) *Bkz. «SBKP Önderliğiyle Aramızdaki Farklılıkların Kökeni ve Gelişmesi»ne* Ek I, *Birinci Kitap, s.*

(31) *O.V. Kuusinen ve diğerleri, «Marksizm-Leninizmin Temelleri».*

(32) *Karl Marx, «Lahey Kongresi Üzerine Konuşma», Marx/Engels Eserler, cilt 18, s. 160.*

(33) *«K. Marx ile* The World *Muhabiri Arasındaki Bir Konuşmanın Notları», Marx/Engels Eserler, cilt 17, s. 643.*

(34) *Lenin, «Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky»*, Pravda, 11 *Ekim 1918, Eserler, cilt 28.*
(35) *Lenin, «Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky» (Kautsky Marx'ı Nasıl Bir Düzine Liberale Dönüştürdü), Eserler, cilt 28.*
(36) *A. Beliakov ve F. Burlatsky, «Lenin'in Sosyalist Devrim Teorisi ve Günümüz»*, Kommunist, *Moskova, No. 13, 1960.*
(37) *Lenin, «İşçi ve Asker Delegeleri Sovyetleri I. tüm-Rusya Kongresi» (I), Eserler, cilt 25.*
(38) *Lenin, «Şiarlar Üzerine», Eserler, cilt 25.*
(39) *Lenin, «Siyasi Durum», Eserler, cilt 25.*
(40) *Lenin, «Öteki Dünyadan İnsanlar», Eserler, cilt 26.*
(41) *Lenin, «Sovyet İktidarının Başarıları ve Zorlukları», Eserler, cilt 29.*
(42) *F. Konstantinov, «Lenin ve Günümüz»*, Kommunist, *Moskova, No. 5 1960.*
(43) *A.I. Mikoyan, SBKP XX. Parti Kongresinde Konuşma, 16 Şubat 1956.*
(44) *«Marksizm-Leninizm — Komünist Hareketin Birliğinin Temeli»*, Kommunist *yazı kurulu makalesi, Moskova, No. 15, 1963.*
(45) *Bela Kun, «Macaristan'daki Proletarya Devriminin Öğretileri», Rusça Baskı, Moskova, 1960, s. 46.*
(46) *a.g.e., s. 57.*
(47) *«Dünya Devrimci Süreci Nasıl Gelişiyor»*, Sovietskaya Rossia, *1 Ağustos 1963.*
(48) *Bela Kun, a.g.e., s. 49.*
(49) *L.I. Brejnev, Çekoslovakya Komünist Partisi'nin 12. Kongresinde Konuşma*, Pravda, *4 Aralık 1962.*
(50) *Klement Gottwald, Çekoslovakya Komünist Partisi Merkez Komitesi Plenum Oturumunda Konuşma, 17 Kasım 1948.*
(51) *Lenin, «Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky» (Kautsky Marx'ı Nasıl Bir Düzine Liberale Dönüştürdü), Eserler, cilt 28.*
(52) *Mao Zedung, «Dünyanın Devrimci Güçleri Birleşin, Emperyalist Saldırganlığa Karşı Mücadele Edin!», Seçme Eserler, İng. Baskı, Yabancı Dillerde Yayınevi, Peking, 1961, cilt IV, s. 284.*
(53) *Mao Zedung, «Hayalleri Bir Yana Bırakın, Mücadeleye Hazırlanın», a.g.e., s. 428.*
(54) *A. Butenko, «Savaş ve Devrim»*, Kommunist, *Moskova, No. 4, 1961.*
(55) *O.V. Kuusinen ve diğerleri, «Marksizm-Leninizmin Temelleri»*
(56) *A. Beliakov ve F. Burlatsky, a.g.y.*
(57) *A. Butenko, a.g.y.*

(58) *J.F. Dulles, «Kiwanis International»ın 41. Yıldönümü Toplantısında Konuşma, 21 Haziran 1956.*

(59) *J.F. Dulles, «Assosiated Press»in Yıllık Ziyafetinde Konuşma, 22 nisan 1957,* New York Times *23 Nisan 1957.*

(60) *Lenin, «Kurucu Meclis Seçimleri ve Proletarya Diktatörlüğü» (VI), Eserler, cilt 30.*

(61) *SBKP Merkez Komitesinin Sovyetler, Birliği'ndeki Tüm Parti Örgütlerine, Tüm Komünistlere Açık mektubu, 14 Temmuz 1963.*

(62) *«Marksizm-Leninizm — Komünist Hareketin Birliğinin Temeli»,* Kommunist *yazı kurulu makalesi, Moskova, No. 15, 1963.*

(63) *Lenin, «Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky» (Enternasyonalizm Nedir?), Eserler, cilt 28.*

(64) *A. Beliakov ve F. Burlatsky, «Leninist Sosyalist Devrim Teorisi ve Günümüz»,* Kommunist, *Moskova,* No. 13, 1960.

(65) *Lenin, «'Sosyalist Propaganda Birliği' Sekreterine», Eserler, cilt 21.*

(66) *Lenin, «Marksizmin Bir Karikatürü ve Emperyalist Ekonomizm» (5), Eserler, cilt 23.*

(67) *Lenin, «Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky» (Enternasyonalizm Nedir?), Eserler, cilt 28.*

(68) *Aynı yerde.*

(69) *Lenin, «II. Enternasyonal'in Çöküşü» (VIII), Eserler, cilt 21.*

(70) *Lenin, «II. Enternasyonal'in Çöküşü» (VII), Eserler, cilt 21.*

(71) *Aktaran: William Z. Foster,* ABD Komünist Partisi Tarihi, *International Publishers, New York, 1952, s. 337.*

(72) *Earl Browder, «Tahran, Savaşta ve Barışta Yolumuz», International Publishers, New York, 1944, s. 23 ve 27.*

(73) *a.g.e., s. 31.*

(74) *Earl Browder, «Tahran ve Amerika», Workers Library Publishers, New York, 1944, s. 17 ve 28.*

(75) *Earl Browder, «Komünistler ve Ulusal Birlik», Workers Library Publishers, New York, 1944, s. 9-10.*

(76) *Earl Browder, «Zaferin Yolu», Workers Library Publishers, New York, 1941, s. 22.*

(77) *Earl Browder, «Dünya Komünizmi ve ABD Dış Politikası», New York City, 1948, s. 19.*

(78) *Earl Browder, «Tahran, Savaşta ve Barışta Yolumuz», International Publishers, New York, 1944, s. 117.*

(79) *I. Kosanovic, «Tarihsel Materyalizm».*

(80) *Edvard Kardeli, «Yugoslav Pratiğinde Sosyalist Demokrasi»,*

(81) *Mialko Todorovic, «Y(ugoslavya) K(omünistler) B(irliği) ile SBKP Arasındaki İlişkilere İlişkin Açıklama Hakkında»*, Kommunist, *Belgrad, No. 7-8, 1956.*
(82) *Mirko Perovic, «Ekonomi- Politik»*
(83) *Earl Browder, «Stalin Amerikan Komünist Partisini Nasıl Mahvetti»*, Harper's Magazine, *Mart 1960.*
(84) *N.S. Kruşçev, Yugoslavya'da Brioni Adasında Yabancı Muhabirlerle Röportaj, 28 Ağustos 1963.*
(85) *Lenin, «II. Enternasyonal'in Çöküşü» (VII), Eserler, cilt 21.*
(86) *Lenin, «Oportünizm ve II. Enternasyonal'in Çöküşü», Eserler, cilt 21.*
(87) *Lenin, «Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky» (Enternasyonalizm Nedir?), Eserler, cilt 28.*
(88) *Lenin, «Bir Fransız Sosyalistinin Dürüst Sesi», Eserler, cilt 21.*

KRUŞÇEV'İN SAHTE KOMÜNİZMİ VE DÜNYA İÇİN TARİHSEL DERSLER

Sovyetler Birliği Komünist Partisi
Merkez Komitesinin
Açık Mektubu Üzerine
Dokuzuncu Yorum

Renmin Ribao (Halkın Günlüğü) ve Hungki
(Kızıl Bayrak) Yazı Kurulları

(14 Temmuz 1964)

Proletarya devrimi ve proletarya diktatörlüğü öğretileri Marksizm-Leninizmin özünü oluşturur. Devrimi yüce tutmak ya da ona karşı çıkmak, proletarya diktatörlüğünü yüce tutmak ya da ona karşı çıkmak, her zaman Marksizm-Leninizmle her türden revizyonizm arasındaki mücadelenin odak noktası oldu. Bugün de bütün dünyadaki Marksist-Leninistlerle Kruşçev revizyonist kliği arasındaki mücadele aynı noktada yoğunlaşmıştır.

Revizyonist Kruşçev kliği SBKP'nin 22. Kongresinde, yalnızca anti-devrimci «barış içinde birarada yaşama», «barış içinde yarış» ve «barışçıl geçiş» teorilerini sistemleştirmekle kalmadılar, aynı zamanda Sovyetler Birliği'nde artık proletarya diktatörlüğüne gerek kalmadığını ilan ettiler ve «tüm halkın devleti», «bütün halkın partisi» şeklindeki saçma teorileri ileri sürdüler. Böylece revizyonizmleri tamamiyle sistemleşti.

Revizyonist Kruşçev kliğinin SBKP 22. Kongresinde ortaya koyduğu program, sahte komünist bir programdır; proletarya devrimine karşı ve proletarya diktatörlüğünün ve proletarya partisinin ortadan kaldırılması için revizyonist bir programdır.

Revizyonist Kruşçev kliği, «tüm halkın devleti» paravanası altında proletarya diktatörlüğünü ortadan kaldırmakta, «bütün halkın partisi» paravanası altında SBKP'nin proleter niteliğini değiştirmekte ve «komünizmin her bakımdan inşası» paravanası altında kapitalizmin restorasyonunun yolunu açmaktadır.

Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi, 14 Haziran 1963 tarihli «Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi Üzerine Bir Önerisi»nde, proletarya diktatörlüğü devletinin yerine «tüm halkın devleti» ve proletaryanın öncü partisi yerine «bütün halkın partisi»nin geçirilmesinin teoride son derece saçma, pratikte ise son

derece zararlı olduğuna işaret etti. Bu değişiklik, önemli bir tarihi gerilemedir; komünizme herhangi bir geçişi imkansız kılar ve yalnızca kapitalizmin restorasyonuna yarar.

SBKP Merkez Komitesinin Açık Mektubu ve Sovyetler Birliği basını, kendilerini haklı göstermek için düşünülebilecek her hileye başvuruyor ve bizim «tüm halkın devleti» ve «bütün halkın partisi» konusundaki eleştirilerimizi sözümona «marksizmle ilgisi bulunmayan», «Sovyet halkının yaşamından tamamıyla kopukluğu gösteren» ve Sovyet halkını «geçmişe geri dönmeye» çağıran iddialar olmakla suçluyorlar.

Öyleyse şimdi, gerçekten kimin Marksizmle ilişkisinin kalmadığını, Sovyetler Birliği'nde gerçek yaşamın nasıl olduğunu ve Sovyetler Birliği'nin geçmişe geri dönmesini gerçekte kimin istediğini görelim.

SOSYALİST TOPLUM VE PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ

Sosyalist toplum nasıl tanımlanır? Sosyalizm aşaması boyunca sınıflar ve sınıf mücadelesi var mıdır? Proletarya diktatörlüğüne sımsıkı sarılmalı ve sosyalist devrim sonuna dek sürdürülmeli midir, yoksa proletarya diktatörlüğü kaldırılmalı ve kapitalizmin restorasyonunun yolu açılmalı mıdır? Bu sorular, Marksizm-Leninizmin temel ilkeleri ve proletarya diktatörlüğünün tarihsel tecrübeleri temelinde doğru bir şekilde cevaplandırılmalıdır.

Kapitalist toplumun yerine sosyalist toplumun geçmesi, insan toplumunun tarihsel gelişmesinde büyük bir sıçramadır. Sosyalist toplum, sınıflı toplumdan sınıfsız topluma geçişin önemli tarihsel dönemini kapsar. İnsanlık sosyalist toplumdan geçerek komünist topluma girecektir.

Sosyalist toplum sistemi, kapitalist toplum sistemiyle karşılaştırılamayacak derecede üstündür. Sosyalist toplumda, burjuva diktatörlüğünün yerine proletarya diktatörlüğü ve üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin yerine toplumsal mülkiyet geçer. Proletarya, ezilen ve sömürülen bir sınıf olmaktan çıkıp, hakim sınıf haline gelir, ve emekçilerin toplumsal konumunda temel bir değişiklik olur. Proletarya diktatörlüğü altında devlet, geniş emekçi

kitleler için mümkün olan en geniş demokrasiyi, kapitalist toplumda asla mümkün olmayacak bir demokrasiyi gerçekleştirir, diktatörlüğü ise ancak bir avuç sömürücüye karşı uygular. Sanayinin millileştirilmesi (devletleştirilmesi) ve tarımın kollektifleştirilmesi, toplumsal üretici güçlerin hızla gelişmesi için geniş perspektifler açar ve toplumsal üretici güçlerin gelişmesi açısından eski toplumdaki gelişme hızıyla karşılaştırılamayacak bir büyüme hızını garantiler.

Ne var ki, sosyalist toplumun kapitalist toplumdan doğmuş bir toplum olduğu ve komünist toplumun ancak ilk aşamasını oluşturduğu görmezlikten gelinemez. O henüz, iktisadi ve diğer alanlarda tamamiyle olgunlaşmış bir komünist toplum değildir. Dolayısıyla, kaçınılmaz olarak kapitalist toplumdan doğum izlerini taşır. Sosyalist toplum üzerine Marx şöyle der:

> «Burada ele aldığımız şey, kendi temelleri üzerinde **gelişmiş** değil, bilakis tam tersine, kapitalist toplumdan **çıkmış**, yani her bakımdan, iktisadi, ahlaki, manevi olarak, henüz rahminden çıktığı eski toplumun doğum izlerini hala taşıyan bir komünist toplumdur.»[1]

Komünizmin, ilk aşamasında, yani sosyalist toplumda, «ekonomik bakımdan henüz tam olgunlaşmış, kapitalizmin gelenekleri̇nden, izlerinden tamamiyle özgür **olamayacağına**»[2] Lenin de işaret etmiştir.

Sosyalist toplumda işçiler ile köylüler, şehir ile kır, ve kol ile kafa emeği arasında hala farklılıklar vardır. Burjuva hukuku henüz tamamiyle kaldırılmamıştır, toplum «tüketim maddelerinin (ihtiyaca göre değil) emek miktarına göre dağılımında yatan diğer adaletsizliği bir darbede ortadan kaldıracak durumda değildir»[3], dolayısıyla zenginlik farklılıkları hala vardır. Bu farklılıklar, görüngüler ve burjuva hukuku ancak adım adım ve kaçınılmaz olarak uzun bir sürede ortadan kaldırılabilir. Marx'ın söylediği gibi, ancak bu farklılıklar ve burjuva hukuku tamamiyle ortadan kalktıktan sonra, «Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre» ilkesiyle tam komünizmi gerçekleştirmek mümkün olacaktır.

Marksizm-Leninizmin öğrettiği ve Sovyetler Birliği, Çin ve di-

ğer sosyalist ülkelerdeki pratiğin de gösterdiği gibi, sosyalist toplum, çok çok uzun bir tarihsel aşamayı kapsar. Bu aşama boyunca burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıf mücadelesi sürer ve kapitalist yol ile sosyalist yol arasındaki «kim kimi» yenecek sorusu henüz karara bağlanmamıştır ve kapitalizmin restorasyonu tehlikesi hala vardır.

Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi, 14 Haziran 1963 tarihli «Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi Hakkında Öneri»sinde şunu saptadı:

> «Proletaryanın iktidarı almasından sonra çok uzun bir tarihi süre boyunca, sınıf mücadelesi insan iradesinden bağımsız, nesnel bir yasa olarak sürer, iktidarın alınmasından öncekinden yalnızca biçimsel olarak ayrılır.
>
> Ekim Devrimden sonra Lenin defalarca şuna işaret etmiştir:
> a) Devrilmiş olan sömürücüler, yoksun bırakıldıkları «cenneti» tekrar elde etmek için her türlü yolu denerler.
> b) Küçük-burjuva ortam sürekli olarak ve kendiliğinden yeni kapitalist unsurlar üretir.
> c) Burjuvazinin etkisi ve küçük - burjuva güçlerin ablukası ve onların bozucu etkisi sonucunda işçi sınıfı saflarında ve devlet aygıtındaki fonksiyonerler arasında yozlaşmış unsurlar ve yeni burjuva unsurlar ortaya çıkar (çıkabilir).
> d) Dünya kapitalizminin ablukası, emperyalistlerin silahlı müdahale tehditleri ve barışçıl çözülmeyi sağlamak için yıkıcı faaliyetleri, sosyalist bir ülkede sınıf mücadelesinin sürmesinin dış koşullarını oluşturur.
> Yaşam Lenin'in bu tezlerini doğrulamıştır.»

Sosyalist toplumda da burjuvazi ve diğer devrik sınıflar görece uzun bir zaman boyunca hala güçlüdürler, ve hatta onların gücü belirli alanlarda görece olarak oldukça büyüktür. Uluslararası burjuvaziye binbir bağla bağlıdırlar. Yenilgilerini asla kabul etmezler, tekrar tekrar proletarya ile kuvvet denemesine girişirler. Tüm alanlarda, proletaryaya karşı açık veya gizli mücadele yürütürler. Hatta, sosyalizmi, Sovyet iktidarını, komünist partisini,

Marksizm-Leninizmi onaylama paravanası ardında sosyalizme karşı sabotaj eylemleri ve kapitalizmi restore etmek için eylemlere girişirler. Siyasi alanda, uzun bir süre proletarya karşısında antagonist bir düşman güç olarak varlıklarını sürdürürler ve sürekli olarak proletarya diktatörlüğünü devirmeye çalışırlar. Proletaryanın önderliğine karşı koymak veya onu ele geçirmek için devlet organlarına, kitle örgütlerine, iktisat, kültür ve eğitimin çeşitli dallarına sızarlar. İktisadi alanda, sosyalist halk mülkiyetini ve kollektif mülkiyeti sabote etmek ve kapitalist güçleri geliştirmek için hiçbir araca başvurmaktan çekinmezler. İdeolojik ve kültürel alanda ve eğitimde, burjuva dünya görüşünü proleter dünya görüşünün karşısına koymaya ve kendi burjuva ideolojileri ile proletaryayı ve diğer emekçileri bozmaya kalkışırlar.

Tarımın kollektivizasyonu bireysel köylüleri kollektif köylülere dönüştürür ve köylülüğün köklü bir biçimde yeniden kalıba dökülmesi için elverişli önkoşullar yaratır. Ne var ki, kollektif mülkiyet henüz tüm halkın mülkiyetine ilerlemediği sürece ve bireysel ekonominin kalıntıları henüz tamamiyle silinmediği sürece, köylülük kaçınılmaz olarak küçük üreticilere özgü karakteristiklerin bazılarını taşır. Bu koşullar altında, kapitalizme doğru kendiliğinden bir eğilimin olması ve yeni zengin köylülerin ortaya çıkması için beslenme zemininin var olması, köylülük içinde ayrışmanın (polarizasyon) olması kaçınılmazdır.

Burjuvazinin yukarıda sayılan faaliyetleri sonucu ve onun siyasi, iktisadi, ideolojik, kültürel ve eğitim alanlarındaki bozucu etkisi sonucu, şehir ve kırdaki küçük üreticiler arasında kapitalizme doğru kendiliğinden bir eğilimin var olması sonucu, henüz tamamiyle kaldırılmamış olan burjuva hukuku ve hala etkin olan eski toplumun alışkanlıkları sonucu, işçi sınıfı saflarında, parti ve devlet organlarında sürekli olarak siyasi bakımdan yozlaşmış unsurlar; devlete, halka ait işletmelerde yeni burjuva unsurlar, kamu malını yağmalayanlar ve yiyiciler; kültür ve eğitim alanında ve aydın çevrelerde yeni burjuva aydınlar ortaya çıkarlar. Bu yeni burjuva ve yozlaşmış unsurlar, devrik ve fakat henüz tamamiyle yokedilmemiş olan eski burjuva unsurlar ve diğer sömürücülerle ittifak içinde, sosyalizme saldırırlar. Yönetici organlarda siperlenmiş yoz unsurlar, daha alt organlardaki burjuva unsurları des-

tekleyip onları kanatları altına aldıklarından, özellikle büyük zararlar verebilirler.

Emperyalizm var olduğu sürece, sosyalist ülkelerdeki proletarya salt ülke içindeki burjuvaziye karşı değil, aynı zamanda uluslararası emperyalizme karşı da mücadele etmek zorunda olacaktır. Emperyalizm, sosyalist ülkelere karşı askeri müdahalede bulunmak ya da onları barışçıl bir biçimde çökertmek için her fırsattan yararlanacak ve buna kalkışacaktır. Sosyalist devletleri yıkmak veya onları kapitalist devletler biçiminde yozlaştırmak için ellerinden geleni yapacaklardır. Uluslararası sınıf mücadelesinin, sosyalist ülkelerin içine de yansıması kaçınılmazdır.

Lenin şöyle der:

> «Kapitalizmden komünizme geçiş tam bir tarihsel dönemi kapsar. Bu dönem kapanmadıkça, sömürücüler kaçınılmaz olarak restorasyon umutları beslerler, ve bu **umut,** restorasyon **girişimlerine** dönüşür.»[4]
> Bir başka yerde şuna işaret eder:
> «Sınıfların ortadan kaldırılması uzun, zorlu ve inatçı bir **sınıf mücadelesini** gerektirir; sınıf mücadelesi, sermayenin iktidarı devrildikten **sonra,** burjuva devletinin yıkılmasından **sonra,** proletarya diktatörlüğünün kurulmasından **sonra,** (eski sosyalizmin ve eski sosyal-demokrasinin bayağı temsilcilerinin hayal ettikleri gibi) **ortadan kalkmaz,** bilakis sadece biçimleri değişir ve pekçok bakımdan daha da kızışır.»[5]

Tüm sosyalizm aşaması boyunca proletarya ile burjuvazi arasındaki siyasi, iktisadi, ideolojik, kültürel ve eğitim alanlarındaki sınıf mücadelesi asla durdurulamaz. Bu uzun süreli, tekrarlarla dolu, dolambaçlı ve karmaşık bir mücadeledir. Denizin dalgaları gibi, kâh yükselir, kâh alçalır, kâh sakindir, kâh çalkantılı. Bu, sosyalist toplumun yazgısını belirleyen bir mücadeledir. Sosyalist bir toplumun komünizme mi ilerleyeceğini, yoksa kapitalizme mi geri döneceğini bu uzun süreli mücadele belirleyecektir.

Sosyalist toplumdaki sınıf mücadelesi, kaçınılmaz olarak Komünist Partisine de yansımak zorundadır. Burjuvazi ve uluslar-

arası emperyalizm, sosyalist ülkelerin kapitalist ülkelere yozlaşması için, ilkin Komünist Partileri revizyonist partilere dönüştürmek gerektiğini bilirler. Eski ve yeni burjuva unsurlar, eski ve yeni zengin köylüler ve her türden yozlaşmış unsurlar — tüm bunlar revizyonizmin toplumsal tabanını oluştururlar, ve bunlar Komünist Partisi içinde ajanlar bulmak için her yolu denerler. Burjuva etkisi, revizyonizmin iç kaynağını, emperyalizmin baskısı karşısında teslimiyetçilik ise onun dış kaynağını oluştururlar. Tüm sosyalizm aşaması boyunca, sosyalist ülkelerdeki Komünist Partileri içinde Marksizm-Leninizm ile çeşitli türden oportünizm —her şeyden önce de revizyonizm— arasında kaçınılmaz bir mücadele olur. Bu revizyonizmin özelliği, sınıfların ve sınıf mücadelesinin varlığını yadsıyarak, burjuvazinin yanıbaşında proletaryaya saldırması ve proletarya diktatörlüğünü bir burjuva diktatörlüğüne dönüştürmesidir.

Uluslararası işçi sınıfı hareketinin deneyimleri temelinde ve sınıf mücadelesinin nesnel yasallığıyla uyum içinde, Marksizmin kurucuları, kapitalizmden komünizme, sınıflı toplumdan sınıfsız topluma geçişin yalnızca proletarya diktatörlüğüne dayanarak mümkün olduğuna, bir başka yol olmadığına işaret etmişlerdir.

Marx, «Sınıf mücadelesi zorunlu bir şekilde **proletarya diktatörlüğüne** götürür»[6] demiştir. Bir başka yerde ayrıntılı bir biçimde şunu açıklamıştır:

> «Kapitalist toplumla Komünist toplum arasında, birinin diğerine devrimci dönüşümü dönemi yatar. Buna bir siyasi geçiş dönemi tekâbül eder ki, bu dönemin devleti **proletaryanın devrimci diktatörlüğünden** başka birşey olamaz.»[7]

Sosyalist toplumun gelişmesi, bir kesintisiz devrim sürecidir. Devrimci sosyalizmi açıklarken Marx şöyle der:

> «Bu sosyalizm, **devrimin sürekliliğinin ilanıdır; bir bütün olarak sınıf farklılıklarını ortadan kaldırmak** için, bunların üzerinde yükseldiği tüm üretim ilişkilerini ortadan kaldırmak için, bu üretim ilişkilerine denk düşen tüm toplumsal ilişkileri ortadan kaldırmak için, bu toplumsal ilişkilerden

doğan fikirleri devrimcileştirmek için gerekli bir geçiş noktası olarak proletaryanın sınıf diktatörlüğüdür.»[8]

II. Enternasyonal'in oportünizmine karşı mücadelesinde Lenin, Marx'ın proletarya diktatörlüğü teorisini yaratıcı bir şekilde açıklamış ve geliştirmiştir. Lenin şunu vurgulamıştır:

«Proletarya diktatörlüğü sınıf mücadelesinin sona ermesi değil, onun yeni biçimlerde sürdürülmesidir. Proletarya diktatörlüğü, zaferi kazanmış ve siyasi iktidarı ele geçirmiş olan proletaryanın, yenilmiş fakat yokedilmemiş, ortadan kalkmamış olan, direniş göstermekten vazgeçmemiş olan burjuvaziye karşı, direnişini yoğunlaştırmış olan bir burjuvaziye karşı yürüttüğü sınıf mücadelesidir.»[9]

Bir başka yerde şöyle demiştir:

«Proletarya diktatörlüğü, eski toplumun güçlerine ve geleneklerine karşı, kanlı ve kansız, şiddetli ve barışçıl, askeri ve ekonomik, eğitsel ve idari, inatçı bir mücadeledir.»[10]

Marksizm-Leninizmin temel teorilerine ve proletarya diktatörlüğünün tarihsel deneyimlerine dayanarak Mao Zedung yoldaş, «Halk Arasındaki Çelişkilerin Doğru Ele Alınması Üzerine» adlı ünlü eserinde ve diğer eserlerinde, sosyalist toplumda sınıflar ve sınıf mücadelesini kapsamlı ve sistemli bir şekilde tahlil etmiş ve Marksizm-Leninizmin proletarya diktatörlüğü öğretisini yaratıcı bir şekilde daha da geliştirmiştir.

Mao Zedung yoldaş materyalist diyalektik bakış açısından sosyalist toplumun nesnel yasallıklarını inceler ve karşıtların birliği ve mücadelesinin, doğada ve insan toplumunda evrensel geçerliliğe sahip bu yasanın, sosyalist toplumda da geçerli olduğunu vurgular. Sosyalist toplumda, üretim araçları üzerindeki mülkiyetin sosyalist dönüşümünden sonra sınıf karşıtlıkları hala vardır ve sınıf mücadelesinin ateşi sönmez. Sosyalizm yolu ile kapitalizm yolu arasındaki mücadele tüm sosyalizm aşaması boyunca vardır. Sosyalizmin inşasını güvencelemek ve kapitalizmin restorasyonunu önlemek

için, sosyalist devrimi siyasi, iktisadi, ideolojik ve kültürel alanda sonuna dek götürmek gereklidir. Sosyalizmin tam zaferi, biriki kuşak içinde elde edilemez; bu sorunu tamamiyle çözmek için 5-10 kuşak, hatta daha da uzun bir süre gereklidir.

Mao Zedung yoldaş özellikle şunun altını çizer: Sosyalizmde iki kategori toplumsal çelişki vardır; halk içindeki çelişkiler ve bizle düşman arasındaki çelişkiler. Bunlardan halk içindeki çelişkilerin sayısı pekçoktur. Ancak bu nitelik itibariyle birbirinden farklı iki kategorideki çelişkileri berrak bir biçimde birbirinden ayırarak ve bunları uygun yöntemlerle çözerek, nüfusun % 90'ından fazlasını birleştirmek ve nüfusun ancak yüzde birkaçını oluşturan düşmanları yenmek ve proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırmak mümkündür.

Proletarya diktatörlüğü, sosyalizmin sağlamlaşması ve gelişmesinin temel güvencesi olduğu gibi, sosyalizmle kapitalizm arasındaki mücadelede proletaryanın burjuvaziyi yenmesi ve sosyalizme zafer kazandırması için de temel güvencedir.

Proletarya ancak tüm insanlığı kurtararak sonuçta kendini de kurtarabilir. Proletarya diktatörlüğünün tarihsel görevinin iki yanı, bir ulusal, bir de uluslararası yanı vardır. Ülke içindeki görev esas olarak, tüm sömürücü sınıfları tamamiyle ortadan kaldırmak, sosyalist iktisadı hızla geliştirmek, halk kitlelerinin komünist bilincini yükseltmek, tüm halkın mülkiyeti ile kollektif mülkiyet, işçiler ile köylüler, şehir ile kır, kafa emeği ile kol emeği arasındaki farkları kaldırmak, sınıfların yeniden ortaya çıkması ve kapitalizmin restorasyonunun tüm olasılıklarını mutlak surette yok etmek ve «Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre» ilkesinin gerçekleştirileceği komünist toplumun inşası için önkoşulları yaratmaktır. Uluslararası ölçekte görev esas olarak, uluslararası emperyalizmin saldırılarını (hem silahlı müdahaleleri hem de barışçıl araçlarla çökertme faaliyetini) savuşturmak ve tüm halklar emperyalizmi, kapitalizmi ve sömürü sistemini tümüyle ortadan kaldırana dek dünya devrimini desteklemektir. Bu iki görev her iki yanıyla da yerine getirilene ve tam komünist topluma girilene dek proletarya diktatörlüğü mutlak zorunluluktur.

Gerçek güncel duruma bakıldığında, tüm sosyalist ülkelerde proletarya diktatörlüğünün görevleri başarılmış olmaktan henüz

uzaktır. İstisnasız tüm sosyalist ülkelerde sınıflar ve sınıf mücadelesi, sosyalist yol ile kapitalist yol arasında mücadele vardır, sosyalist devrimi daha tamamlama ve kapitalizmin restorasyonunu önleme sorunu vardır. Tüm sosyalist ülkeler kamu mülkiyeti ile kollektif mülkiyet, işçiler ile köylüler, şehir ile kır, kafa emeği ile kol emeği arasındaki farkları ortadan kaldırmaktan, sınıfları ve sınıf farklılıklarını ortadan kaldırmaktan, «Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre» ilkesinin gerçekleştirilmiş olduğu komünist toplumdan henüz çok uzaktırlar. Bu nedenle tüm sosyalist devletler proletarya diktatörlüğüne sarılmak zorundadır.

Bu koşullar altında, revizyonist Kruşçev kliğinin proletarya diktatörlüğünü ortadan kaldırması sosyalizme ve Komünizme ihanetten başka birşey değildir.

SOVYETLER BİRLİĞİ'NDE ANTAGONİST SINIFLAR VE SINIF MÜCADELESİ VARDIR

Kruşçev revizyonistlerinin Sovyetler Birliği'nde proletarya diktatörlüğünü kaldırırlarken getirdikleri temel gerekçe, onların iddiasına göre Sovyetler Birliğinde antagonist sınıfların halihazırda ortadan kaldırıldığı ve artık sınıf mücadelesinin olmadığıdır.

Ama Sovyetler Birliği'nde gerçek durum nedir? Orada gerçekten de antagonist sınıflar ve sınıf mücadelesi yok mudur?

Büyük Ekim Sosyalist Devriminin zaferinden sonra, Sovyetler Birliği'nde proletarya diktatörlüğü kuruldu, sanayinin millileştirilmesi ve tarımın kollektifleştirilmesiyle kapitalist özel mülkiyet kaldırıldı ve tüm halkın sosyalist mülkiyeti ile sosyalist kollektif mülkiyet kuruldu ve birçok on yıl boyunca sosyalist inşada önemli başarılar kaydedildi. Tüm bunlar, Sovyetler Birliği Komünist Partisi ve Sovyet halkının Lenin ve Stalin'in önderliği altında kazandığı ve hiçbir kimse tarafından inkâr edilemeyecek, büyük tarihsel öneme sahip zaferlerdir.

Ne var ki, Sovyetler Birliği'nde iktidardan indirilen eski burjuvalar ve diğer sömürücü sınıfların kökü kazınmamıştı ve bunlar sanayi millileştirildikten ve tarım kollektifleştirildikten sonra varlığını sürdürdü. Burjuvazinin siyasi ve ideolojik etkisi de hala var-

dır. Şehirde ve kırda, önceden olduğu gibi, kendiliğinden kapitalist eğilimler varlığını sürdürmektedir. Yeni burjuva unsurlar ve kulaklar durmaksızın ortaya çıkmaktadır. Siyasi, iktisadi ve ideolojik alanda proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesi, sosyalist yol ile kapitalist yol arasındaki mücadele kesintiye uğramaksızın sürüp gitmektedir.

Sovyetler Birliği'nin sosyalizmi inşa eden ilk ve o zamanlar tek ülke olduğu, deneyimlerinden dersler çıkarabileceği başka ülkeler olmadığı bir durumda, Stalin sosyalist toplumda sınıf mücadelesinin yasalarını incelerken Marksist-Leninist diyalektikten saparak, tarım esas olarak kollektifleştirildikten sonra çok erken bir şekilde, Sovyetler Birliği'nde «artık antagonist sınıflar»[11] olmadığını, Sovyetler Birliği'nin «sınıf çatışmalarından özgür»[12] olduğunu ilan etti. O tekyanlı bir şekilde sosyalist toplumun iç homojenliğini vurguladı ve onun çelişkilerini gözardı etti. Kapitalist güçlere karşı mücadelesinde işçi sınıfına ve geniş halk kitlelerine dayanmadı. Kapitalizmin restorasyonu olanağını salt uluslararası emperyalizmin bir silahlı saldırısı ile bağlantı içinde gördü. Bu hem teorik, hem de pratik bakımdan doğru değildi. Tüm bunlara rağmen, Stalin büyük bir Marksist-Leninist olarak kalacaktır. SBKP ve Sovyet halkına önderlik ettiği dönemde o, proletarya diktatörlüğüne ve Sosyalist rotaya bağlı kaldı, Marksist-Leninist çizgiyi izledi ve Sovyetler Birliği'nin sosyalizm yolunda muzaffer ilerleyişini sağladı.

Kruşçev SBKP ve Sovyet devletinin yönetimini gasbettiğinden bu yana bir dizi revizyonist yönerge geçirerek kapitalist güçlerin gelişmesini büyük ölçüde hızlandırdı ve Sovyetler Birliği'nde proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesi ve sosyalist yol ile kapitalist yol arasındaki mücadele yeniden şiddetlendi.

Salt son birkaç yıla ait Sovyet gazete ve dergileri karıştırıldığında bile, Sovyetler Birliği toplumunda yalnızca çok sayıda eski sömürücü sınıflardan unsurların bulunduğuna dair değil, aynı zamanda çok sayıda yeni burjuva unsurların ortaya çıktığına ve sınıf farklılaşmasının hızlandığına dair de sayısız örnek bulunabilir.

Şimdi ilkönce her türden burjuva unsurların Sovyetler Birliği'nin tüm halkın mülkiyetindeki işletmelerindeki çok çeşitli faaliyetlerine bir göz atalım.

Bazı fabrikaların yönetici fonksiyonerleri ve bunların çömezleri yetkilerini kötüye kullanarak, devlete ait işletme makinaları ve malzemeler ile «yeraltı atölyeleri» kurmakta ve özel üretimi yoluna koymakta, bu ürünleri illegal yollardan satıp, kazancı aralarında paylaşarak muazzam kârlar yapmaktadırlar. İşte bazı örnekler:

Leningrad'daki bir silah fabrikasının yönetici fonksiyonerleri kendi güvendikleri adamları «tüm kilit mevkilere» yerleştirdiler ve «devlet işletmesini bir özel işletmeye dönüştürdüler.» Sivil tüketim maddeleri için özel üretimi örgütleyerek üç yıl içinde salt dolmakalem satışından 1.2 milyon eski rubleyi zimmetlerine geçirdiler. Bu kişilerden biri «yirmili yıllarda... bir NEP kapitalist idi» ve «tüm yaşamı boyunca hırsızlık yapmıştı».[13]

Özbekistan'daki bir ipekli dokuma fabrikasının direktörü, şef mühendis, şef muhasip ve ikmal ve dağıtım bölümünün yöneticisiyle birlikte, atölye başkanlarından ve diğer kişilerden oluşan bir grup kurdular ve «çiçeği burnunda girişimciler» haline geldiler. Çok sayıda özel ilişkilerin yardımıyla illegal yollardan on tondan fazla yapay ve doğal ipek temin ettiler ve «hesaplarda yer almayan ürünler ürettiler.» Gizlice işçi istihdam ettiler ve «oniki saatlik çalışma günü» saptadılar.[14]

Harkov'da bir mobilya fabrikasının direktörü «illegal bir örgü atölyesi» kurdu ve fabrika içinde gizli operasyonlarda bulundu. Bu fabrika yöneticisinin «birden fazla karısı, birden fazla otomobili ve birden fazla evi, 176 kravatı, yaklaşık 100 gömleği, düzinelerce takım elbisesi» vardı. At yarışlarında büyük bahislere giriyordu[15].

Bu gibi kişiler işlerini yalnız başlarına yürütmüyorlar. Bunlar devlet ikmal örgütlerinin, ticaret işletmelerinin ve diğer kuruluşların fonksiyonerleriyle daima elele çalışıyorlar. Milis organlarında ve hukuk organlarında da bunları koruyanlar ve bunların ajanları var. Hatta bunlar devlet dairelerindeki yüksek fonksiyonerlerce destekleniyor ve onların kanatları altına alınıyor. İşte bazı örnekler:

Moskova'daki bir psikiyatri-nevroloji dispanserine bağlı atölyelerin şefi ve çömezleri bir «yeraltı işletmesi» kurdu ve rüşvet yoluyla «58 örgü makinesi» ve çok miktarda hammadde elde etti.

«Elli iki fabrika, zanaat kooperatifi ve kollektif çiftlikle» iş ilişkileri içine girdi ve birkaç yıl içinde üç milyon ruble topladı. Sosyalist Mülkiyetin Yağmalanmasına ve Spekülasyona Karşı Mücadele Dairesi'nin fonksiyonerlerini, kontrolörleri, murakıpları, ve müfettişleri ve diğerlerini rüşvetle satın aldı.[16]

Rusya SFSC'nde bir makine fabrikasının direktörü, bir başka makine fabrikasının direktör yardımcısı ve 41 başka kişiyle işbirliği içinde, 900'den fazla dokuma tezgahını çalarak, yöneticileri yeraltı üretimi işiyle uğraşan Orta Asya, Kazakistan ve Kafkasya'daki fabrikalara sattılar.[17]

Kırgız SSC'nde 40 ile 50 kişiden oluşan bir grup zimmetçi ve yiyici, iki fabrikayı denetimleri altına alarak yeraltı üretimi örgütlediler ve 30 milyon ruble'den fazla değerde devlet malını yağmaladılar. Bu çeteye Cumhuriyet Plan Komisyonu Başkanı, Cumhuriyet Ticaret Bakanı yardımcısı, Cumhuriyet'in Bakanlar Konseyi, Ulusal Ekonomi Konseyi ve Devlet Kontrol Komisyonu'nun büro ve alt büro şeflerinden 7 kişiyle birlikte, «sürgünden kaçan şöhretli bir kulak» da dahildi.[18]

Bu örnekler, böylesi yozlaşmış unsurların pençesine düşmüş fabrikaların sadece ismen sosyalist işletmeler olduğunu, gerçekte ise bunların kapitalist işletmeler haline geldiğini ve bu kişilerin bu fabrikalar yoluyla kendilerini zenginleştirdiklerini gösteriyor. Bu kişilerle işçiler arasındaki ilişki, sömürenlerle sömürülenler, ezenlerle ezilenler arasındaki ilişki haline dönüşmüştür. Üretim araçlarına sahip olan bunlar üzerinde tasarrufta bulunan ve yabancı işgücünü sömüren böylesi yozlaşmış unsurlar her bakımdan burjuva unsurlar değiller midir? Bunların devlet organlarındaki çömezleri, bunlarla elele çalışan, pek çok tipte sömürüden pay alan, zimmetine para geçiren, rüşvet alan ve ganimeti paylaşan bu kişiler de her bakımdan burjuva unsurlar değiller midir?

Tüm bu kişilerin proletaryaya düşman bir sınıfa, burjuva sınıfına mensup oldukları apaçıktır. Onların sosyalizme karşı yönelen faaliyeti bir sınıf mücadelesi, hem de burjuvazinin proletaryaya karşı saldırıya geçtiği bir sınıf mücadelesidir.

Şimdi de kollektif çiftliklerdeki çeşitli kulak (zengin köylü — ÇN) unsurların faaliyetine bakalım.

Bazı kollektif çiftliklerin yönetici fonksiyonerleri ve çömezle-

ri keyiflerince çalıp çırpıyor, yolsuzluk ve spekülasyon yapıyor, kamu parasını çarçur ediyor ve kollektif köylüleri soyuyorlar. İşte bazı örnekler:

Özbekistan'da bir kollektif çiftliğin başkanı, «tüm köyü terör altında tutuyordu». Kolhozdaki tüm önemli mevkiler «kendi akrabaları, kayınları ve dostları ile doldurulmuştu.» O «kendi kişisel 'ihtiyaçları' için kollektif çiftliğe ait 132.000 rubleyi» har vurup harman savurmuştu. Kendine ait bir otomobili, iki motosikleti ve her biri «kendi evine sahip» üç karısı vardı.[19]

Kursk Bölgesinde bir kollektif çiftliğin başkanı çiftliği, kendi «miras yoluyla geçen malikânesi» olarak görüyordu. Muhasebeci, veznedar, ambar şefi, tarım uzmanı ve satış mağazası müdürü ile işbirliği içinde, birbirini kollayan bir çete oluşturarak, «kollektif çiftçileri soydular» ve birkaç yıl içinde 100.000 rubleden fazla parayı iç ettiler.[20]

Ukrayna'da bir kollektif çiftliğin başkanı, «örnek hesap» tutmakla övülen ve başarıları Moskova'daki Ulusal Ekonominin Başarıları Sergisi'nde sergilenen bir kadın muhasebecinin yardımıyla kasa kayıtlarını ve faturaları tahrif ederek kolhozdan 50.000 rubleden fazla para çarptı.[21]

Alma-Ata Bölgesinde bir kollektif çiftliğin başkanı ticari spekülasyon konusunda uzmanlaştı. «Ukrayna veya Özbekistan'dan meyve suyu, ve Cambul'den şeker ve alkol» satın alıp bunlardan alkollü içkiler yaparak fahiş fiyatla sattı. Bu çiftlikte yılda bir milyon litreden fazla kapasiteli bir damıtma fabrikası kuruldu, satış ağı tüm Kazakistan SSC'ni kapsadı ve ticari spekülasyondan elde edilen kâr bu çiftliğin ana gelir kaynaklarından biri haline geldi.[22]

Belorusya SSC'nde bir kollektif çiftliğin başkanı kendisini «çiftliğin feodal prensi» olarak görüyor ve «tüm meselelere keyfince karar veriyordu». Çiftlikte değil, şehirde veya kendi «muhteşem villa» sında yaşıyor ve sürekli «çeşitli ticari dalaverelerle» ve «illegal işlerle» uğraşıyordu. Başka yerlerden büyükbaş hayvan alıp, bunu kendi kollektif çiftliğinin ürünü olarak gösteriyor ve üretim rakamlarını tahrif ediyordu. Ve tüm bunlara rağmen, «örnek yönetici» denilen bu kişi hakkında «pek de az sayıda olmayan övücü gazete haberleri» yayınlanmıştı.[23]

Tüm bu örnekler, böylesi yönetici fonksiyonerlerin kontrolü altında bulunan kollektif çiftliklerin gerçekte onların özel mülkiyeti haline geldiğini gösteriyor. Bu kişiler sosyalist kollektif ekonomik kuruluşları yeni kulak ekonomik kuruluşlarına dönüştürmüşlerdir. Bu kişiler çoğu durumda daha üstteki devlet organlarında kendilerini koruyan kişiler bulmaktadır. Bunların kollektif köylülerle ilişkisi de, ezen ile ezilen, sömüren ile sömürülen arasında var olan ilişki haline gelmiştir. Köylülere kök söktüren bu gibi yeni sömürücüler yüzde yüzlük yeni kulaklar değil midir?

Apaçık ki, tüm bu kişiler, proletarya ve emekçi köylüler karşısında antagonist bir sınıf olan kulaklar sınıfına, yani kır burjuvazisine mensuptur. Onların sosyalizme karşı yönelmiş olan faaliyetleri, tam da burjuvazinin proletaryaya ve emekçi köylülere saldırdığı bir sınıf mücadelesidir.

Tüm halkın mülkiyetinde olan devlet kuruluşlarındaki ve kollektif çiftliklerdeki burjuva unsurların yanısıra, Sovyetler Birliği'nde şehirde ve kırda daha pekçok burjuva unsur vardır.

Bunlardan bazıları kişiye ait işletmeler kurup, kendi hesaplarına üretim ve satış yapıyor; başka bazıları özel inşaat konsorsiyumları örgütleyip, devlete veya kooperatiflere ait inşaat işlerini apaçık üstleniyorlar; daha başkaları ise özel oteller açıyorlar. Leningrad'da bir «Sovyet kadın kapitalisti» işçi kiralayarak naylon bluz yapımı ve satımıyla uğraşıyordu. «Günlük geliri 700 yeni rubleye varıyordu».[24] Kursk bölgesinde bir ayakkabı imalathanesinin sahibi keçeden bot yaparak spekülatif fiyatla satıyordu. Ona ait 540 çift keçe bot, sekiz kilogram altın para, 3000 metre yüksek kaliteli kumaş, 20 halı, 1200 kilogram yün ve daha pekçok değerli şey bulundu.[25] Gomel Bölgesinde bir özel girişimci «işçi ve usta kiralayarak» iki yıl içinde 12 işletmede yüksek fiyatla fırın inşası veya fırınların genel revizyonunu gerçekleştirdi.[26] Orenburg Bölgesinde «yüzlerce otel ve mal aktarma merkezi» açılmıştı ve «kollektif çiftliklerin ve devletin parası sürekli olarak otel sahiplerinin cebine» akıyordu.[27]

Bazıları ticari spekulasyonla uğraşıyor: Ucuz alıp pahalıya satarak, çok uzaktaki yerlerle ticaret yaparak muazzam kârlar yapıyor. Örneğin Moskova'da, tarım ürünlerinin yeniden satışıyla uğraşan çok sayıda spekülatör var. Bunlar «tonlarca narenciye,

elma ve çeşitli sebze getirip bunları fahiş fiyatla satıyorlar.» Bu «vurguncular için her türlü imkanlar yaratılmıştır: Tasarruflarında her türlü kolaylık, pazarcılar için oteller, depo yerleri ve diğer hizmetler bulunmaktadır.»[28] Krasnodar Bölgesinde bir kadın spekülatör kendine ait bir «ticaret firması» kurup, «12 satıcı ve iki taşıma işçisi kiralıyordu.» Kırsal bölgeden Don Havzasına «binlerce domuz, yüzlerce kental tahıl ve yüzlerce ton sebze» ve şehirden köye ise «çalınmış onbinlerce curuflu tuğla, vagonlarla cam» ve diğer yapı malzemeleri taşıttı. Bu yeniden satışlardan muazzam kârlar yaptı.[29]

Başkaları simsar ve aracı olarak uzmanlaşıyor. Bunların çok sayıda ilişkileri var ve rüşvet karşılığında bunlardan herşeyi elde etmek mümkün. Leningrad'daki bir simsardan şöyle bahsediliyordu: «Ticaret bakanı olmamasına rağmen, tüm mal stokları onun elinin altındadır. Demiryolu işletmesinde herhangi bir mevkisi olmamasına rağmen, vagonlar onun emrindedir.» «Sıkı bir devlet kontrolü altında olan mallardan», «devlet kontrolünün dışında» temin edebilirdi. «Leningrad'daki tüm depolar onun hizmetindedir.» Teslim ettiği mallardan muazzam «ikramiye» alıyordu. Yalnızca 1960 yılında bir kereste kombinasından 700.000 ruble aldı. Leningrad'da bunun gibi «bir grup» simsar vardır.[30]

Bu özel girişimciler ve spekülatörler en çıplak kapitalist sömürüyle iştigal ediyorlar. Bunların proletaryaya antagonist bir sınıfa, burjuvaziye mensup oldukları açık değil midir?

Aslında bizzat Sovyet gazete ve dergileri de bu kişilere «Sovyet kapitalistleri», «çiçeği burnunda girişimciler», «özel girişimciler» «yeni yetme kulaklar», «spekülatörler», «sömürücüler», vs. olarak adlandırıyor. Revizyonist Kruşçev kliği, Sovyetler Birliği'nde antagonist sınıfların olmadığını iddia ettiğinde kendi kendisiyle gelişmiyor mu?

Yukarıda sayılan olgular, Sovyet basınında yayınlanan materyalin sadece bir kısmıdır. Bunlar bile insanı şok etmeye yeterlidir, ama bunlardan başka, üstü örtülmüş ve gün yüzüne çıkmamış daha büyük ve daha ağır daha pekçok olay vardır. Biz yukarıdaki verileri, Sovyetler Birliği'nde sınıflar ve sınıf mücadelesinin var olup olmadığı sorusunu yanıtlamak için alıntıladık. Tüm bu olgular pekçok kişi için kolaylıkla elde edilebilecek şeylerdir

ve hatta revizyonist Kruşçev kliği bile bunları yalanlayamamaktadır.

Sovyetler Birliği'nde hem şehir hem de kırda, hem sanayide hem tarımda, üretimde ve dolaşımda, ekonomi, Parti ve devlette, tabanda ve tepede burjuvazinin proletaryaya karşı azgın eylemlere giriştiğini kanıtlamak için salt bu olgu malzemesi yeterlidir. Sosyalizme karşı yönelmiş bu eylemler, burjuvazinin proletaryaya saldırdığı kesin bir sınıf mücadelesinden başka birşey değildir.

Sosyalist ülkelerdeki eski ve yeni burjuva unsurların sosyalizme saldırması aslında şaşırtıcı değildir. Ve Parti ve devlet yönetimi Marksist-Leninist bir yönetim olduğu sürece, bunda korkulacak birşey de yoktur. Ama bugünkü Sovyetler Birliği'nde durumun vahameti, revizyonist Kruşçev kliğinin SBKP'nin ve Sovyet Devletinin yönetimini gaspetmesinde ve Sovyet toplumunda ayrıcalıklı bir burjuva tabakanın ortaya çıkmasında yatıyor.

Bu sorunu aşağıdaki bölümde ele alacağız.

SOVYETLER BİRLİĞİ'NDEKİ AYRICALIKLI TABAKA VE REVİZYONİST KRUŞÇEV KLİĞİ

Bugünkü Sovyet toplumundaki ayrıcalıklı tabaka, Parti ve devlet örgütlerindeki, işletmelerdeki, sovhoz ve kolhozlardaki yönetici fonksiyonerler arasındaki yozlaşmış unsuralrdan ve burjuva aydınlarından; işçilere, köylülere, aydınların ve Parti ve devlet fonksiyonerlerinin ezici çoğunluğuna karşı olan kişilerden oluşur.

Ekim Devriminden sonraki daha ilk yıllarda Lenin, burjuva ve küçük-burjuva ideolojisinin ve alışkanlığın gücünün proletaryayı her yandan kuşattığına ve etkilediğine ve onun belirli kesimlerini bozduğuna dikkat çekmişti. Bu durum yalnızca Sovyet fonksiyonerleri arasında, halk kitlelerinden kopmuş bürokratların ortaya çıkmasına değil, aynı zamanda yeni burjuva unsurların ortaya çıkmasına da yolaçtı. Lenin aynı zamanda, Sovyet iktidarı tarafından görevlerinde bırakılan burjuva teknik uzmanlara ödenen yüksek maaşların gerekli olmasına rağmen, bunun Sovyet iktidarı üzerinde bozucu bir etki yaptığını da tespit etmişti.

Bundan dolayı Lenin, burjuva ve küçük-burjuva ideolojik etkiye karşı yorulmak bilmez bir mücadele vermeye, geniş kitleleri devlet idaresine katılmak için seferber etmeye, Sovyet organlarındaki bürokratların ve yeni burjuva unsurların sürekli olarak açığa çıkarılıp temizlenmesine, ve burjuvazinin varlığını ve yeniden ortaya çıkmasını önleyecek koşulları yaratmaya büyük önem verdi. Lenin tüm kesinliğiyle şöyle diyordu: «Aygıtı iyileştirmek için sistemli ve kararlı bir mücadele olmaksızın, sosyalizmin temeli yaratılmadan önce çökeriz.»[31]

Aynı zamanda o, ücret politikasında Paris Komünü'nün ilkelerine bağlı kalmaya, yani tüm kamu hizmetlilerine işçilerinkine denk düşen bir ücret ödenmesi gerektiğine ve ancak burjuva uzmanlarına yüksek maaş ödeneceğine vurgulayarak dikkat çekmişti. Ekim Devrimi döneminden Sovyet ekonomisinin yeniden kurulduğu döneme kadar, Lenin'in bu direktifine esas olarak uyuldu; Parti ve devlet örgütlerindeki ve işletmelerdeki yönetici fonksiyonerler ile uzmanlar arasındaki Parti üyeleri, işçi ücretlerine aşağı yukarı eşit bir maaş aldılar.

O sırada SBKP ve Sovyet hükümeti, bütün branşlardaki yönetici fonksiyonerlerin yetkilerini kötüye kullanmalarını ve ahlaki ve siyasi bakımdan yozlaşmalarını önlemek için siyaset ve ideoloji alanında ve dağılım sisteminde bir dizi önlemler benimsedi.

Başında Stalin'in bulunduğu SBKP, proletarya diktatörlüğüne ve sosyalizm yoluna bağlı kaldı, kapitalizmin güçlerine karşı kararlı bir mücadele verdi. Stalin'in Troçkistlere, Zinovyevcilere ve Buharincilere karşı mücadelesi, özünde, Parti içinde proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesinin, sosyalizm ile kapitalizmin iki yolu arasındaki mücadelenin bir yansımasıydı. Bu mücadelede kazanılan zaferle, burjuvazinin Sovyetler Birliği'nde kapitalizmi restore etme çabaları boşa çıkarıldı.

Daha Stalin'in ölümünden önce belli gruplara yüksek maaşlar ödendiği ve bazı Parti ve devlet kadrolarının daha o zamandan yozlaştığı ve burjuva unsurlar haline geldiği inkar edilemez. SBKP Merkez Komitesi, Ekim 1952'deki XIX. Parti Kongresine raporunda, belirli Parti örgütlerinde yozlaşma ve çürüme görünümlerinin ortaya çıktığına işaret etti. Bazı Parti örgütlerinin yöneticileri bunları salt kendi adamlarından oluşan küçük aile

çevrelerine dönüştürmüşlerdi, bunlar «kendi grup çıkarlarını Parti ve devletin çıkarlarının üstüne çıkarıyorlar.» Bazı sanayi işletmelerinin yöneticileri «kendilerine bakmak ve yönetmek üzere emanet edilen işletmelerin devlet işletmeleri olduğunu unutuyorlar ve bunları kendi mülkiyetlerine dönüştürmeye çalışıyorlar». Parti örgütlerinin, Sovyetlerin ve tarım işletmelerinin bazı fonksiyonerleri, «kolhozların ortak işletilmesinin çıkarlarını korumak yerine, bizzat kolhoz mülkiyetinin yağmalanmasına katılıyorlar.» Kültür, sanat ve bilim alanında, sosyalist sisteme saldırılan ve iftira atılan eserler ortaya çıkıyor ve tek tek bilimadamı gruplarının bilimde tekel kurduğu bir «Arakçeyev rejimi» kuruluyordu.

Kruşçev SBKP'nin ve Sovyet Devletinin önderliğini gaspettikten sonra Sovyetler Birliği'nde sınıf mücadelesinin durumu temelden değişti.

Kruşçev, Sovyetler Birliği'nde burjuvazinin çıkarlarına hizmet eden ve kapitalist güçleri hızla geliştiren bir dizi revizyonist siyaseti uygulamaya soktu.

«Kişiye tapmayla mücadele» paravanası altında Kruşçev, proletarya diktatörlüğünü ve sosyalist sistemi karaladı ve böylece gerçekte Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin restorasyonu için yolu düzledi. Stalin'i tamamen inkar ederek, Stalin'in sadık kalmış olduğu Marksizm-Leninizmi öz olarak inkar etti ve revizyonist tufana kapıları açtı.

Kruşçev, «herkesten yeteneğine göre, herkese emeğine göre» sosyalist ilkesinin yerine «maddi teşvik»i geçirdi. Küçük bir azınlık ile işçilerin, köylülerin ve sıradan aydınların geliri arasındaki farkı azaltmayıp, bilakis açtı. Yüksek mevkilerdeki yozlaşmış unsurlara arka çıkarak, yetkilerini kötüye kullanmakta onları daha fütursuzca davranmaya ve Sovyet halkının emeğinin meyvelerini kendilerine mal edinmeye cesaretlendirerek, Sovyet toplumundaki sınıf ayrışmasını daha da hızlandırdı.

Kruşçev sosyalist planlı ekonomiyi sabote ediyor, kapitalist kâr ilkesini uyguluyor, kapitalist serbest rekabeti geliştiriyor ve tüm halkın sosyalist mülkiyetini mayınlıyor.

Kruşçev sosyalist tarım planlaması sistemine saldırıp, bunu «bürokratik» ve «gereksiz» olarak adlandırıyor. Büyük Amerikan çiftliklerinin sahiplerinden öğrenmeye meraklı olduğundan, kapi-

talist iktisat yöntemlerini teşvik ediyor, kulak ekonomisini yüreklendiriyor ve sosyalist kollektif ekonomiyi mayınlıyor.

Kureşçev burjuva ideolojisinin bezirgânlığını yapıyor, özgürlük, eşitlik, kardeşlik ve insanlık burjuva parolalarını propaganda ediyor, Sovyet halkını burjuva idealizmi ve burjuva metafiziği ile ve gerici burjuva bireyciliği, insancıllığı ve pasifizmi fikirleriyle etkiliyor ve sosyalist ahlakı bozuyor. Batının çürümüş burjuva kültürü şimdi Sovyetler Birliği'nde modadır, sosyalist kültür ise afarozlanıyor ve ona saldırılıyor.

«Barış içinde birarada yaşama» paravanası altında Kruşçev Amerikan emperyalistleri ile elbirliği yapmakta, sosyalist kampı ve uluslararası komünist hareketi yıkmakta, ezilen halkların ve ulusların devrimci mücadelelerine karşı çıkmakta, büyük güç şövenizmi ve ulusal bencilliğin pratiğini yapmakta ve proleter enternasyonalizmine ihanet etmektedir. Tüm bunlar ise bir avuç kişinin çıkarlarını korumak ve onları Sovyetler Birliği'nin, sosyalist kampın ve tüm dünyanın halklarının temel çıkarlarının üzerine çıkarmak için yapılıyor.

Kruşçev'in rotası su katılmamış revizyonizmdir. Bu rota sayesinde Sovyetler Birliği'ndeki salt eski burjuva unsurlar gemi azıya almakla kalmadı, aynı zamanda Sovyet Parti ve devletinin yönetici kadroları arasında, devlet kuruluşlarının ve kollektif çiftliklerin sorumlu fonksiyonerleri ve kültür, sanat, bilim ve teknik alanlarında çalışan aydınlar arasında çok sayıda yeni burjuva unsurlar ortaya çıktı.

Bugün Sovyetler Birliği'nde yeni burjuva unsurlar yalnızca sayısal bakımdan bugüne kadar görülmemiş bir düzeye ulaşmakla kalmamış, bilakis aynı zamanda toplumsal konumları da temelden değişmiştir. Kruşçev'in iktidara gelmesinden önce bunlar Sovyet toplumunda hakim bir konum işgal etmiyorlardı. Faaliyetleri çok yönlü kısıtlanıyor ve saldırı altında bulunuyorlardı. Fakat Kruşçev Parti ve devletin yönetimini adım adım gaspedip iktidarı aldıktan bu yana, bu kişiler Parti ve devlette, iktisat, kültür ve diğer alanlarda kilit mevkilere yükselmişler ve Sovyet toplumunda ayrıcalıklı bir katman oluşturmuşlardır.

Bu ayrıcalıklı katman bugün Sovyetler Birliği'nde burjuvazinin başlıca bileşkenidir ve revizyonist Kruşçev kliğinin en önemli

toplumsal tabanını oluşturmaktadır. Revizyonist Kruşçev kliği Sovyet burjuvazisinin, ve özelde de onun ayrıcalıklı kesiminin siyasi temsilcisidir.

Revizyonist Kruşçev kliği tüm ülkede, merkezi hükümetten yerel idarelere, yönetici Parti ve devlet organlarından ekonomi, kültür ve eğitimin tek tek dallarına kadar ardarda yaptığı temizlikler ve kadro değişiklikleriyle, güvenmedikleri kişileri değiştirmiş ve kendi adamlarını yönetici mevkilere getirmiştir.

Örnek olarak SBKP Merkez Komitesi'ni alalım. İstatistiki verilere göre, 1952'deki XIX. Parti Kongresi'nde seçilen Merkez Komitesi üyelerinden % 70'i, 1956 ve 1961'de yapılan XX. ve XXII. Parti Kongreleri sırasında temizlendiler. Ve XX. Parti Kongresinde seçilen Merkez Komitesi üyelerinden nerdeyse % 50'si, XXII. Parti Kongresi sırasında temizlendi.

Ya da yerel örgütleri alalım. XXII. Parti Kongresinin arifesinde revizyonist Kruşçev kliği, «kadroları yenileme» paravanası ardında, tam olmayan istatistiklere göre, Birlik Cumhuriyetleri Parti Merkez Komitelerinin ve Bölge ve Reyon Parti Komitelerinin üyelerinin % 45'inin, Belediye ve Bucak Parti Komiteleri üyelerinin % 40'ının görevlerine son verdi. 1963'te, Partiyi «sınai» ve «tarımsal» Parti komitelerine ayırma paravanası ardında, Birlik Cumhuriyetleri Merkez Komitelerinin ve Reyon Parti Komitelerinin üyelerinin yarısından fazlasını değiştirdi.

Bu değişiklikler sonucunda Sovyetler Birliği'ndeki ayrıcalıklı tabaka Parti örgütlerini, devlet kuruluşlarını ve diğer önemli alanları kontrolü altına aldı.

Bu ayrıcalıklı tabaka, kitlelere hizmet etme görevini, kitleler üzerinde hakimiyet kurma ayrıcalığına dönüştürmüştür ve üretim ve geçim araçları üzerindeki yetkilerini, kendi küçük kliklerinin bencil çıkarları doğrultusunda kötüye kullanmaktadır.

Bu ayrıcalıklı tabaka Sovyet halkının emeğinin meyvelerine konmakta ve sade Sovyet işçi ve köylülerinin aldığından düzinelerce, hatta yüz kat yüksek gelir almaktadır. Bu yüksek gelir salt yüksek maaş, yüksek mükafat, yüksek vizite ücreti ve çok çeşitli kişisel sübvansiyonlardan oluşmuyor, aynı zamanda yiyicilik ve rüşvet yoluyla kamu mülkiyetini kendine mal etmek için ayrıcalıklı konumlarını kötüye kullanmalarından da kaynaklanıyor. Ya-

şam tarzında Sovyetler Birliği'nin emekçilerinden tamamen kopmuşlardır ve asalak ve sefih bir burjuva yaşantısı sürdürmektedirler.

Bu ayrıcalıklı tabakanın üyeleri ideolojik bakımdan şimdiden tamamen yozlaşmışlar, Bolşevik Partisi'nin devrimci geleneklerine tamamiyle ihanet etmişler ve Sovyet işçi sınıfının yüksek ideallerini bir kenara atmışlardır. Marksizm-Leninizme ve Sosyalizme karşı mücadele etmektedirler. Hatta devrime bile ihanet etmişlerdir ve başkalarının devrim yapmasını bile yasaklamaktadırlar. Onları ilgilendiren tek şey, kendi ekonomik pozisyonlarını ve siyasi iktidarlarını sağlamlaştırmaktır. Bunların tüm faaliyetlerinin merkezini, kendi ayrıcalıklı tabakalarının özel çıkarları oluşturur.

Kruşçev kliği SBKP ve Sovyet devletinin yönetimini gaspettikten sonra, şimdi şanlı bir devrimci tarihi olan Sovyetler Birliği'nin Marksist-Leninist Komünist Partisi'ni revizyonist bir partiye ve proletarya diktatörlüğü altındaki Sovyet devletini revizyonist Kruşçev kliğinin diktatörlüğü altındaki bir devlete dönüştürüyor. Kruşçev kliği bunun da ötesinde, adım adım sosyalist halk mülkiyetini ve kollektif mülkiyeti ayrıcalıklı tabakanın mülkiyetine dönüştürüyor.

Yugoslavya'da, Tito kliği halâ «sosyalizm» bayrağını sallamasına rağmen, Tito kliğinin revizyonizm yoluna girmesinden beri Yugoslav halkına karşıt bir bürokrat burjuvazinin giderek nasıl oluştuğunu, Yugoslav devletinin proletarya diktatörlüğünden bürokrat burjuvazinin diktatörlüğüne ve sosyalist halk ekonomisinin kapitalist ekonomiye nasıl dönüştürüldüğü görülmüştür. Şimdi ise, Kruşçev kliğinin, Tito kliğinin geçmiş olduğu aynı yoldan gittiği görülüyor. Kruşçev Belgrad'ı Mekke gibi ziyaret ederek, tekrar tekrar Tito kliğinin deneyimlerinin incelenmesi gerektiğini, «(o ve Tito kliğinin) bir ve aynı ideolojiye sahip olduğunu», «kendilerine bir de aynı teorinin yol gösterdiğini» açıklamıştır. Tüm bunlar hiç de şaşırtıcı değildir.

Kruşçev'in revizyonizminin sonucu olarak, Sovyet halkının kan ve terle inşa etmiş olduğu dünyadaki ilk sosyalist devlet, şimdi eşi görülmemiş bir kapitalist restorasyon tehlikesi ile karşı karşıyadır.

Kruşçev kliği «Sovyetler Birliği'nde artık düşman sınıflar ve sınıf mücadelesi olmadığı» masalını yayarken, kendisinin Sovyet halkına karşı yürüttüğü amansız sınıf mücadelesi gerçeğinin üzerini örtmeye çabalıyor.

Revizyonist Kruşçev kliğince temsil edilen Sovyetler Birliği'ndeki ayrıcalıklı tabaka, Sovyetler Birliği'nin tüm nüfusunun çok az bir yüzdesini meydana getirmektedir. Sovyet fonksiyonerlerinin saflarında da çok küçük bir azınlık oluşturmaktadır. Toplam nüfusun % 90'dan fazlasını oluşturan Sovyet halkı ve Sovyet kadrolarının ve Komünistlerinin büyük çoğunluğu karşısında taban tabana zıt bir konumda durmaktadır. Sovyet halkı ile bu ayrıcalıklı katman arasındaki çelişki şimdi Sovyetler Birliği içindeki baş çelişkidir ve bu uzlaşmaz, antagonist bir sınıf çelişkisidir.

Lenin tarafından kurulup inşa edilen şanlı Sovyetler Birliği Komünist Partisi ve Yüce Sovyet halkı, Sosyalist Ekim Devrimi'nde çağ açan bir devrimci insiyatif göstermişler, Beyaz muhafızlara ve tam bir düzineden fazla emperyalist gücün askeri müdahalesine karşı muzaffer mücadelelerinde kahramanlık ve dayanma güçlerini göstermişler, ülkenin sanayileşmesi ve tarımın kollektifleştirilmesi mücadelesinde eşi görülmemiş parlak başarılar kaydetmişler ve Alman faşistlerine karşı Anavatanı savunma savaşında muazzam bir zafer kazanarak tüm insanlığı kurtarmışlardır. Kruşçev kliğinin iktidarı altında bile, SBKP üyelerinin ezici çoğunluğu ve Sovyet halkı Lenin ve Stalin'in beslediği şanlı devrimci geleneği sürdürüyor, sosyalizme sadık kalıyor ve Komünizmi istiyorlar.

Sovyet işçilerinin, kolhoz köylülerinin ve aydınlarının geniş kitleleri, ayrıcalıklı tabaka tarafından uygulanan baskı ve sömürüye karşı derin bir hoşnutsuzlukla kaynıyorlar. Sosyalizme ihanet etmiş olan ve kapitalizmi restore eden Kruşçev kliğinin revizyonist yüzünü gittikçe daha açık bir şekilde görüyorlar. Çok sayıda Sovyet devlet ve Parti fonksiyoneri eskiden olduğu gibi şimdi de proletaryanın devrimci bakış açısına bağlı kalıyor, sosyalizm yolundan şaşmaksızın ilerliyor ve Kruşçev'in revizyonizmine kararlı bir şekilde karşı çıkıyorlar. Sovyetler Birliği'nin geniş halk kitleleri ve Komünistlerin ve fonksiyonerlerin ezici çoğunluğu, Kruşçev kliğinin revizyonist çizgisine karşı çıkmak ve ona karşı

direnmek ve bu kliğin kapitalizmi kolaycacık restore etmesini engellemek için çeşitli araçlar ve yollar bulma çabası içindedir. Yüce Sovyet halkı şimdi büyük Ekim Devriminin şanlı geleneklerini savunmak, sosyalizmin büyük kazanımlarını korumak ve kapitalizmin restorasyonunu amaçlayan komployu boşa çıkarmak için mücadele yürütmektedir.

SÖZÜMONA «TÜM HALKIN DEVLETİ» İDDİASININ ÇÜRÜTÜLMESİ

SBKP'nin XXII. Kongresinde Kruşçev proletarya diktatörlüğüne karşı mücadele bayrağını açıkça kaldırdı, proletarya diktatörlüğü devletinin yerine «tüm halkın devleti»nin geçirildiğini ilan etti. SBKP Programı'nda şöyle deniyor: «SSCB'nde proletarya diktatörlüğü artık gerekli değildir. Proletarya diktatörlüğü devleti olarak ortaya çıkmış olan devlet, içinde bulunduğu yeni, bugünkü aşamada, tüm halkın devleti haline gelmiştir.»

Devletin bir sınıfsal kavram olduğunu bilmek için, Marksizm-Leninizmin genel bilgisinden az biraz bilmek yeterlidir. Lenin, şunu tespit etti: «Devletin ayırtedici özelliği, iktidarın ellerinde toplandığı ayrı bir insanlar sınıfının varlığıdır.»[32] Devlet, sınıf mücadelesinin bir aletidir, bir sınıfın diğer bir sınıfı bastırma aracıdır. Her devlet, belirli bir sınıfın diktatörlüğüdür. Devlet halâ varolduğu sürece, sınıflar üstünde durması mümkün değildir, tüm halkın devleti olması mümkün değildir.

Görüşlerini asla gizlemeyen proletarya ve onun siyasi partisi, proletaryanın sosyalist devriminin amacının, burjuvazinin diktatörlüğünü devirmek ve proletaryanın diktatörlüğünü kurmak olduğunu; sosyalist devrimin zaferinden sonra proletaryanın ve onun partisinin, proletarya diktatörlüğünün tarihsel görevlerini yerine getirmek, sınıfları ortadan kaldırmak ve sınıf farklılıklarını gidermek, ve böylece devletin sönüp gitmesini sağlamak için ara vermeksizin çaba göstereceğini apaçık ilan eder. Ancak ve yalnızca burjuvazi ve onun partileri, kitleleri yanıltmak için tüm çabalarıyla devlet iktidarının sınıf karakterini gizlemeye ve kendi ha-

kimiyetleri altındaki devlet aygıtını «halk devleti» ve «sınıflar üstünde duran» bir devlet olarak göstermeye çalışırlar.

Kruşçev'in Sovyetler Birliği'nde proletarya diktatörlüğünün ortadan kaldırıldığını ilan etmesi ve «tüm halkın devleti» tezini ileri sürmesi olgusu, tam da onun devlete ilişkin Marksist-Leninist öğretinin yerine burjuva yalanlarını geçirdiğini göstermektedir.

Onların bu yanlışları Marksist-Leninistlerce eleştirildiğinde, revizyonist Kruşçev kliği kendini aceleyle savunarak, «tüm halkın devleti»ne sözümona «teorik» bir temel icat etmek için çok çalıştı. Onlar şimdi, Marx ve Lenin'in sözünü ettikleri proletarya diktatörlüğü tarihi aşamasının yalnızca kapitalizmden komünizmin üst aşamasına geçişle ilgili olmadığını iddia ediyorlar. «Proletarya diktatörlüğü, devletin sönüp gitmesinden daha önce gerekli olmaktan çıkar»[33] diye iddialarına devam ediyorlar ve proletarya diktatörlüğünün sönmesinden sonra bir başka aşamanın, «halk devleti» aşamasının durduğunu söylüyorlar.

Tüm bunlar safsatadır.

«Gothe Programının Eleştirisi»nde Marx, proletarya diktatörlüğünün, kapitalizmden komünizme geçiş aşamasının devleti olduğu şeklindeki meşhur aksiyomu ileri sürdü. Lenin, bu Marksist aksiyomun berrak bir açıklamasını yaptı.

Lenin şöyle diyordu:

> «Gotha Programının Eleştirisi»nde Marx şöyle yazıyordu: 'Kapitalist ve komünist toplum arasında, birinin diğerine devrimci dönüşümü dönemi yatar. Buna bir siyasi geçiş dönemi de tekabül eder ki, bu dönemin devleti, **proletaryanın devrimci diktatörlüğünden** başka birşey olamaz.'
> Bugüne değin bu aksiyom Sosyalistler arasında asla ihtilaf konusu olmayan bir gerçektir, ve ama bu, muzaffer sosyalizm tam komünizme gelişene değin, **devletin** varlığının kabul edilmesi anlamına gelir.»[34]

Lenin bir başka yerde şöyle diyordu:

> «Marx'ın devlet üzerine öğretisinin özünü ancak, **bir tek** sı-

nıfın diktatörlüğünün yalnızca genelde her sınıflı toplum için, yalnızca burjuvaziyi devirmiş olan **proletarya** için değil, ama aynı zamanda kapitalizmi «sınıfsız toplumdan», Komünizmden ayıran tüm **tarihsel dönem** için gerekli olduğunu anlayanlar kavramışlardır.»[35]

Marx ve Lenin'e göre, proletarya diktatörlüğü devletinin var olduğu tarihsel dönemin, Kruşçev kliğinin iddia ettiği gibi, yalnızca kapitalizmden Komünizmin ilk aşamasına geçiş dönemi değil, bilakis kapitalizmden «tam Komünizme», tüm sınıf farklılıklarının ortadan kaldırılmış ve «sınıfsız toplumun» gerçekleştirilmiş olacağı zamana değin, yani Komünizmin üst aşamasına kadarki tüm geçiş dönemi olduğu son derece açıktır.

Marx ve Lenin'in sözünü ettiği geçiş dönemindeki devletin, proletarya diktatörlüğünden başka birşey olmadığı da aynı şekilde açıktır. Proletarya diktatörlüğü, kapitalizmden Komünizmin üst aşamasına tüm geçiş döneminin devlet biçimi, ve aynı zamanda insanlık tarihinin son devlet biçimidir. Proletarya diktatörlüğünün sönüp gitmesi, aynı zamanda devletin sönüp gitmesi demektir. Lenin şöyle der:

«Marx tüm Sosyalizm ve siyasi mücadele tarihinden, devletin yok olmaya mahkum olduğu, ve onun yok oluşunun geçiş biçiminin (devletten devlet olmayana geçiş biçiminin) «proletaryanın hakim sınıf olarak örgütlenmesi» olduğu sonucunu çıkarmıştır.»[36]

Tarihsel gelişmenin akışı içinde proletarya diktatörlüğü şu ya da bu devlette, şu ya da bu aşamada değişik biçimlere bürünebilir, ama onun özü aynı kalır. Lenin şöyle der:

«Kapitalizmden Komünizme geçiş tabii ki son derece bol ve çeşitli siyasi biçimler ortaya çıkaracaktır, ama özü mutlaka aynı olacaktır: **proletarya diktatörlüğü.**»[37]

Tüm bunlardan görülüyor ki, proletarya diktatörlüğünün sonunun devletin sönüp gitmesinden önce geleceği ve proletarya

diktatörlüğünü bir başka aşamanın, «tüm halkın devleti»nin izleyeceği şeklindeki görüş, Marx ve Lenin'in görüşü değil, tersine Kruşçev revizyonistinin bir icadıdır.

Revizyonist Kruşçev kliği bu anti-Marksist ve anti-Leninist görüşünü haklı çıkarabilmek için Marx'tan güç bela bir cümle bulmuş, ve cümleyi bağlantısından koparark çarpıtmıştır. Onlar keyfi bir biçimde, Marx'ın «Gotha Programının Eleştirisi»nde sözünü ettiği «komünist toplumun gelecekteki devleti»ni «artık proletarya diktatörlüğü olmayan bir 'komünist toplumun devleti'» olarak göstermeye çalışmışlardır.[38] Sevinçle, Çinlilerin Marx'ın bu sözüne dayanmaya cesaret edemeyeceklerini ilan ediyorlar. Revizyonist Kruşçev kliği bu sözlerin kendilerine şöyle ya da böyle yardımcı olabileceğini sanıyor.

Revizyonistlerin, Marx'ın bu sözlerinden yararlanarak Marksizmi çarpıtacaklarını Lenin ta o zamandan, önceden görmüş gibi gözüküyor. «Marksizm ve Devlet» adlı çalışmasında Lenin, Marx'ın bu sözlerini mükemmel bir şekilde açıklamıştır. O şöyle der: «... proletarya diktatörlüğü 'bir siyasi geçiş dönemidir'!... Ama Marx devamla 'komünist toplumun gelecekteki devleti'nden sözediyor. Demek ki '**komünist** toplumda' bile bir devlet olacaktır! Burada bir çelişki yok mudur?» Lenin buna «Hayır» diye cevap verdi ve devamla bir tablonun yardımıyla burjuva devletinden, devletin sönüp gitmesine kadar devletin üç gelişme aşamasını açıkladı;

Birinci aşama — kapitalist toplumda, burjuvazinin devlete ihtiyacı vardır — burjuva devleti.

İkinci aşama — kapitalizmden komünizme geçiş döneminde, proletaryanın devlete ihtiyacı vardır — proletarya diktatörlüğü devleti:

Üçüncü aşama — komünist toplumda devlete ihtiyac yoktur, devlet sönüp gider.

Sözlerini şöyle noktaladı: «Mutlak tutarlılık ve berraklık!»

Lenin'in tablosunda yalnızca burjuva devleti, proletarya diktatörlüğü devleti ve devletin sönüp gitmesi bulunur. Lenin, devletin sönüp gittiği Komünizmde artık devletin olmadığını açıklamak için tam da bu tabloyu kullandı.

Revizyonist Kruşçev kliğinin kendi yanlış görüşlerini haklı çı-

karırken tam da Lenin'in «Marksizm ve Devlet»teki bu sözlerine de dayanması son derece komiktir. Onlar bu sözleri aktardıktan sonra şu saçma sonuca varmaktadırlar:

«Lenin'in alıntı yaptığımız yerde sözünü ettiği ilk iki dönem ülkemizde artık tarih olmuştur. Sovyetler Birliği'nde tüm halkın bir devleti ortaya çıkmıştır — **komünist bir devlet sistemi, Komünizmin ilk aşamasının** devleti — ve gelişmektedir.»[39]

Eğer Lenin'in sözünü ettiği ilk iki dönem Sovyetler Birliği'nde artık tarih olmuş olsaydı, o zaman oradaki devlet sönüp gidiyor olurdu. Ve o zaman da «tüm halkın devleti»ne demek oluyor? Eğer devlet sönüp gitmiyorsa, o zaman o proletarya diktatörlüğü olmak zorundadır, ve asla «tüm halkın devleti» olamaz.

Revizyonist Kruşçev kliği, «tüm halkın devleti» teorisini haklı çıkarmak için, yorulmak bilmeksizin proletarya diktatörlüğüne demokratik değil diye iftira atıyor. Ancak ve yalnız proletarya diktatörlüğü devletinin yerine «tüm halkın devleti»nin geçirilmesiyle demokrasinin daha da gelişmesinin sağlanabileceği ve «tüm halk için gerçek demokrasi»ye dönüştürülebileceği fikrini propaganda ediyor. Kruşçev gösterişle, proletarya diktatörlüğünün ortadan kaldırılmasında, «demokrasinin enerjik bir şekilde geliştirilmesi» yönergesinin dile geldiğini ve güya «proleter demokrasinin, tüm halkın sosyalist demokrasisine dönüştüğünü» söylüyor.[40]

Revizyonistlerin bu lafları ancak onların ya Marksizm-Leninizmin devlet üzerine öğretileri hakkında kara cahil olduklarını ya da bunları kötü niyetle çarpıttıklarını gösterir.

Bir devlet biçimi olarak demokrasinin, tıpkı diktatörlük gibi bir sınıfsal kavram olduğunu, Marksizm-Leninizmin genel bilgisi hakkında birazcık bilgisi olan herkes bilir. Ancak bir sınıf için demokrasi olabilir, «tüm halk için demokrasi» yoktur.

Lenin şöyle der:

> «Halkın muazzam çoğunluğu için demokrasi ve halkı sömürenlerin ve ezenlerin şiddetle bastırılması, yani onların demokrasiden dışlanması — demokrasi kapitalizmden Komünizme **geçerken** bu değişikliğe uğrar.»[41]

Sömürücü sınıflar üzerinde diktatörlük ve emekçi halk arasında demokrasi — bunlar proletarya diktatörlüğünün iki yönüdür. Ancak proletarya diktatörlüğü altında emekçi halk kitleleri için demokrasi, eşi görülmedik dereceye kadar geliştirilip genişletilebilir. Proletarya diktatörlüğü olmaksızın, emekçi halk için gerçek demokrasi olamaz.

Burjuva demokrasisinin olduğu yerde proletarya demokrasisi yoktur, ve proletarya demokrasisinin olduğu yerde burjuva demokrasisi yoktur. Biri diğerini dıştalar, ve başka türlü de olamaz, burada bir uzlaşma mümkün değildir. Burjuva demokrasisi ne kadar kökten bertaraf edilirse, proletarya demokrasisi de o ölçüde gelişir. Tabii ki o zaman böyle bir devlette burjuvazinin gözünde demokrasi yoktur. Gerçekte ise ama proletarya demokrasisi kurulmuş ve burjuva demokrasisi yok edilmiştir. Proletarya demokrasisi geliştikçe, burjuva demokrasisi yok olur.

Revizyonist Kruşçev kliği, Marksizm-Leninizmin bu temel görüşüne karşı çıkmaktadır. Gerçekten de onlar, düşmanlara karşı diktatörlük uygulamanın demokrasiyle bağdaşmadığını, ve demokrasiyi geliştirmenin tek yolunun düşmanlar üzerinde diktatörlüğü kaldırmak, onları bastırmayı bırakmak ve «tüm halk için demokrasi»yi kurmak olduğunu savunuyorlar.

Onların bu görüşü, tıpkı bir yumurtanın diğerine benzemesi gibi, dönek Kautsky'nin «saf demokrasi» görüşüne benziyor.

Kautsky'yi eleştirirken Lenin şöyle diyordu:

> «'Saf demokrasi', sadece hem sınıf mücadelesinin hem de devletin özü hakkında anlayışsızlığı gösteren, **bilgisizlik işareti** bir lafazanlık değil, aynızamanda su katılmamış boş bir lafazanlıktır, çünkü komünist toplumda demokrasi değişme ve bir alışkanlık haline gelme süreci içinde **sönüp gidecek,** ama 'saf' bir demokrasi asla olmayacaktır.»[42]

Lenin bir başka yerde şunu saptıyordu:

> «Gelişmenin diyalektiği (gidişatı) şöyledir: mutlakiyetten burjuva demokrasisine; burjuva demokrasisinden proletarya demokrasisine; proletarya demokdasisinden hiç birine.»[43]

Demek ki, komünizmin üst aşamasında sınıfların yok olması ve proletarya diktatörlüğünün sönüp gitmesiyle birlikte proletarya demokrasisi de sönüp gidecektir.

Dobra dobra söylenecek olursa, «tüm halkın devleti»nde olduğu gibi, Kruşçev'in ilan ettiği «tüm halk için demokrasi» de bir aldatmacadır. Kruşçev'in, burjuvazinin ve eski revizyonistlerin eski mallarını toplayıp onararak üzerlerine kendi etiketini koymasının tüm nedeni, Sovyet halkını ve tüm dünyanın devrimci halklarını aldatmak ve proletarya diktatörlüğüne ihanetini ve sosyalizme cephe almasını örtmek istemesidir.

Kruşçev'in «tüm halkın devleti»nin özü nedir?

Kruşçev Sovyetler Birliği'nde proletarya diktatörlüğünü ortadan kaldırmış ve bunun yerine başında bizzat kendisinin bulunduğu revizyonist kliğin diktatörlüğünü, yani Sovyet burjuvazisinin ayrıcalıklı bir tabakasının diktatörlüğünü kurmuştur. Onun sözümona «tüm halkın devleti» gerçekten de proletarya diktatörlüğü devleti değil, bilakis bir avuç kişiden oluşan revizyonist Kruşçev kliğinin Sovyet işçileri, köylüleri ve devrimci aydınlarının geniş kitlesi üzerinde diktatörlük uyguladığı bir devlettir. Kruşçev kliğinin iktidarı altında Sovyet halkı için hiçbir demokrasi yoktur, demokrasi yalnızca revizyonist Kruşçev kliğine mensup olan bir avuç insan için, ayrıcalıklı tabaka için ve eski ve yeni burjuva unsurlar için vardır. Kuruşçev'in propagandasını yaptığı «tüm hak için demokrasi» su katılmamış burjuva demokrasisinden, yani Kruşçev kliğinin Sovyet halkı üzerindeki despotça diktatörlüğünden başka birşey değildir.

Bugün Sovyetler Birliği'nde proletaryanın bakış açısına, Marksizm-Leninizme sarılan, ağzını açma, direnme ve mücadele etme cesaretini gösteren her kişi gözlenmekte, izlenmekte, sorgulanmakta ve hatta tutuklanıp hapse atılmakta veya «akıl hastası» ilan edilip zorla «pskiyatri kliniği»ne yatırılmaktadır. Kısa bir süre önce Sovyet basını, en küçük hoşnutsuzluk gösterenlere bile karşı «mücadele yürütülmesi gerektiğini» açıkça ilan etti, Kruşçev'in tarım politikası hakkında iğneleyici sözler sarfeden «çürük şakacı»lara karşı «acımasızca mücadele edilmesi» çağrısında bulundu.[44] Revizyonist Kruşçev kliğinin hatta işçi grevlerini ve kit-

lelerin protesto eylemlerini bile defalarca kanlı bir şekilde bastırması daha da korkunçtur.

Proletarya diktatörlüğünü kaldırmak ama tüm halkın diktatörlüğünü sürdürmek — bu formül revizyonist Kruşçev kliğinin en gizli sırrını açığa vurmuştur: Onlar proletarya diktatörlüğüne karşı kategorik bir mücadele vermektedirler, ama devlet iktidarını ölesiye kadar ellerinde tutmak istemektedirler. Sovyet emekçilerini ve Marksist-Leninistlerini bastırmak için onların devlet aygıtına ihtiyacı vardır. Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin restorasyonunun yolunu düzlemek için onların devlet aygıtına ihtiyacı vardır. İşte «tüm halkın devleti» ve «tüm halk için demokrasi» bayrağını yükseltirken Kruşçev'in gerçek amacı budur.

SÖZÜMONA «BÜTÜN HALKIN PARTİSİ» İDDİASININ ÇÜRÜTÜLMESİ

SBKP XXII. Parti Kongresinde Kruşçev bir başka bayrağı, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin proleter karakterinin değiştirilmesi bayrağını da açıkça yükseltti. Proletarya partisinin yerine bir sözümona «bütün halkın partisi»nin geçtiğini ilan etti. SBKP programı şöyle diyor:

> «SSCB'nde sosyalizmin zaferi ve Sovyet toplumunun birliğinin sağlamlaşmasının sonucu olarak, işçi sınıfının Komünist Partisi Sovyet halkının öncüsü, bütün halkın partisi haline gelmiştir.»

SBKP Merkez Komitesinin Açık Mektubu, SBKP'nin «bütün halkın siyasi örgütü haline gelmiş olduğunu» söylüyor.

Ne kadar da saçma ve gülünç!

Marksizm-Leninizmin genel bilgisi bize, tıpkı devlet gibi, bir siyasi partinin de bir sınıf mücadelesi aracı olduğunu öğretir. Her siyasi parti, bir sınıf karakterine sahiptir. Partizanlık, sınıf karakterinin yoğunlaşmış ifadesidir. Sınıfa bağlı olmayan ya da sınıflar üstü bir siyasi parti diye birşey hiçbir yerde yoktur, ve

belirli bir sınıfın çıkarlarını temsil etmeyen bir «bütün halkın partisi» diye birşey de asla olmamıştır, yoktur.

Proletarya partisi, Marksizm-Leninizmin devrimci teorisine ve devrimci stiline uygun olarak inşa edilir; o, her şart altında proletaryanın tarihi misyonuna sadık kalan en ileri insanlar tarafından oluşturulur; o, proletaryanın örgütlü öncü müfrezesi, proletaryanın en yüksek örgüt biçimidir. Proletarya partisi, proletaryanın çıkarlarını temsil eder ve onun iradesinin yoğunlaşmış biçimidir.

Bundanbaşka, proletarya partisi, tüm nüfusun % 90'ından fazlasını oluşturan tüm halkın çıkarlarını savunabilen tek partidir. Bunun nedeni, proletaryanın çıkarları ile emekçilerin geniş kitlelerinin çıkarlarının çakışmasında, bu partinin tüm sorunlara proletaryanın tarihsel konumundan, proletaryanın ve tüm diğer emekçilerin hem o andaki hem de gelecekteki çıkarları açısından, halkın ezici çoğunluğunun yüksek çıkarları açısından yaklaşabilmesinde; bu partinin, Marksizm-Leninizmle uyum içinde doğru önderlik getirebileceğinde yatmaktadır.

Proletarya partisi, işçi sınıfı kökenli üyelerinin yanısıra, başka sınıf kökenli üyelere de sahiptir. Ama bu sonuncular Komünist Partisine başka sınıfların temsilcileri olarak katılmazlar. Bunlar Partiye girdikleri günden itibaren, önceki sınıf bakışaçısını terkedip, proletaryanın bakışaçısını benimsemelidirler. Marx ve Engels şöyle diyorlar:

> «Eğer başka sınıflardan böylesi unsurlar proletarya hareketine katılırlarsa, ilk talep (koşul), bunların burjuva, küçük - burjuva vb. önyargıları beraberlerinde getirmemesi, tam tersine proletaryanın dünya görüşünü yürekten benimsemesidir.»[45]

Proletarya partisinin karakterine ilişkin temel ilkeleri Marksizm-Leninizm çok önceden ortaya koymuştur. Fakat revizyonist Kruşçev kliğinin gözünde bu ilkeler «ölü şemalar»dır ve yalnızca onların «bütün halkın partisi», «Komünist Partisinin gelişmesinin gerçek diyalektiği»ne uygun düşmektedir.[46]

Revizyonist Kruşçev kliği, «bütün halkın partisi» iddiasını haklı çıkaracak bazı argümanlar bulmak için kafa patlatıyor. Temmuz 1963'te Çin ve Sovyet Partileri arasındaki görüşmeler sırasında ve Sovyet basınında, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin sözümona bir «bütün halkın partisi»ne dönüşmesine gerekçe olarak şunları getirdiler:

Birincisi, Sovyetler Birliği Komünist Partisi tüm halkın çıkarlarını temsil etmektedir.

İkincisi, bütün halk, işçi sınıfının Marksist-Leninist dünya görüşünü kabul etmiştir. İşçi sınıfının hedefi —Komünizmin inşası— tüm halkın hedefi haline gelmiştir.

Üçüncüsü, SBKP'nin safları işçilerin, kollektif köylülerin ve aydınların en iyi temsilcilerinden oluşmaktadır. SBKP kendi saflarında ülkenin yüzden fazla milliyetinin ve kabilesinin temsilcilerini birleştirmektedir.

Dördüncüsü, Partinin faaliyetlerinde kullandığı demokratik çalışma yöntemleri, tüm halkın Partisi olarak onun karakteriyle uygunluk göstermektedir.

Daha ilk bakışta, revizyonist Kruşçev kliği tarafından bulunan bu argümanlardan hiçbirinin, ciddi bir soruna ciddi bir yaklaşımı göstermediği açıktır.

Lenin, oportünist kafası karışıklara karşı mücadelede şöyle diyordu:

> «Ciddi sorunları ciddi bir şekilde ele alma yeteneğinde olmadığı apaçık olan kişileri ciddi bir şekilde ele almak mümkün müdür? Böyle yapmak zordur, yoldaşlar, çok zor! Ama bazı kişilerin ciddi bir şekilde ele alacak durumda olmadığı soru bizzat öyle ciddi bir sorudur ki, bu soruya ciddiyetsizliği apaçık belli olan yanıtları bile incelemek zararlı değildir.»[47]

Bugün de, revizyonist Kruşçev kliğinin proletarya partisi sorunu gibi ciddi bir sorunda verdiği ciddiyetsizliği apaçık belli olan yanıtları incelemek zararlı olmayacaktır.

Revizyonist Kruşçev kliğine göre, Komünist Partisi «bütün halkın Partisi» haline gelmelidir, çünkü o bütün halkın çıkarları-

nı dile getirmektedir. O halde Komünist Partisi ta başından beri proletaryanın partisi değil de «bütün halkın Partisi» olmak zorunda değil midir?

Revizyonist Kruşçev kliğine göre, Komünist Partisi «bütün halkın Partisi» haline gelmelidir, çünkü «bütün halk, işçi sınıfının Marksist-Leninist dünya görüşünü kabul etmiştir». Fakat keskin bir sınıf farklılaşmasının ve şiddetli bir sınıf mücadelesinin olduğu Sovyet toplumunda, tüm insanların Marksist-Leninist dünya görüşünü benimsediği şeklinde bir iddia nasıl ileri sürülebilir? Ülkenizdeki binlerce ve onbinlerce eski ve yeni burjuva unsurların tümünün Marksist-Leninist olduğu söylenebilir mi? Eğer, iddia ettiğiniz gibi, Marksizm-Leninizm gerçekten bütün halkın dünya görüşü haline geldiyse, o zaman toplumda Parti üyeleri ile partisizler arasında hiçbir fark olmadığı ve Partinin varlığı için hiçbir gereklilik olmadığı sonucu çıkmaz mı? «Bütün halkın Partisi»nin olup olmaması ne farkeder?

Revizyonist Kruşçev kliğine göre, Komünist Partisi «bütün halkın Partisi» haline gelmelidir, çünkü onun üyeleri işçilerden, köylülerden ve aydınlardan oluşmakta ve çeşitli milliyetleri ve kabileleri kapsamaktadır. O halde, «bütün halkın Partisi» iddiasının ileri sürüldüğü Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin XXII. Kongresinden önce onun üyeleri yalnızca işçi sınıfından mı geliyordu, başka sınıf kökenli üyeleri yok muydu? O sırada Partide yalnızca bir tek milliyetin mensupları mı vardı, başka milliyetlerin ve kabilelerin mensupları yok muydu? Eğer bir partinin karakteri, üyelerinin toplumsal kökeni ile belirlenecek olsaydı, üyeleri çeşitli sınıf, milliyet ve kabilelerden gelen dünyadaki çok sayıdaki siyasi partilerin hepsinin de «bütün halkın partileri» olması gerekmez miydi?

Revizyonist Kruşçev kliğine göre, faaliyetlerinde kullandığı çalışma yöntemleri demokratik olan bir Parti, «bütün halkın Partisi» olmalıdır. Ne var ki Komünist Partisi ta kuruluşundan itibaren demokratik merkeziyetçilik temelinde inşa edilmiştir ve halk kitleleri arasındaki çalışmada hep kitle çizgisi yöntemini, demokratik ikna ve eğitim yöntemini uygulamıştır. O halde bir Komünist Partisi ta kurulduğu günden beri bir «bütün halkın partisi» olmak zorunda değil midir?

Kısacası, revizyonist Kruşçev kliğinin getirdiği gerekçelerden hiçbirisi sağlam değildir.

Kruşçev, sözümona «bütün halkın partisi» hakkında büyük gürültü koparmakla kalmamakta, aynı zamanda «Parti organlarını üretim ilkesine göre inşa etme» paravanası altında Partiyi bir «Sanayi Partisi»ne ve bir de «Tarım Partisi»ne bölmektedir.[48]

Revizyonist Kruşçev kliği bunu, «sosyalizmde ekonominin siyaset üzerindeki üstünlüğü»nden dolayı yaptığını,[49] komünizmin inşasının tüm süreci tarafından önplana itilen iktisat ve üretim sorunlarının, parti örgütlerinin faaliyetinin odak noktasında durmasını ve onların tüm çalışmasının köşe taşlarını oluşturmasını»[50] istediklerinden dolayı yaptığını açıklıyor. Kruşçev şöyle diyor: «Parti örgütlerinin çalışmalarında esas şeyin üretim olduğunu dobra dobra söylüyoruz.»[51] Ve üstelik, bu görüşleri de Lenin'in üzerine atıyorlar ve onun ilkeleriyle uyum içinde davrandıklarını iddia ediyorlar.

Ne var ki, SBKP tarihini birazcık olsun tanıyan birisi, bu görüşlerin Lenin'in görüşleri olmak şöyle dursun, tam tersine anti-Leninist görüşler ve Troçki'ye ait görüşler olduğunu bilir. Bu sorunda da Kruşçev, Troçki'nin iyi bir öğrencisidir.

Troçki ve Buharin'i eleştirirken, Lenin şöyle diyordu:

> «Siyaset, ekonominin yoğunlaşmış ifadesidir... Siyasetin ekonomi üstünde zorunlu olarak üstünlüğü vardır. Başka türlü argüman yürütmek, Marksizmin ABC'sini unutmak demektir.»

Şöyle devam etti:

> «... konuya doğru bir siyasal yaklaşım olmaksızın, sözkonusu sınıf, iktidarını devam ettiremez, ve **dolayısıyla da kendi üretim görevlerini** çözemez.»[52]

Olgular, revizyonist Kruşçev kliğinin «bütün halkın partisi» iddiasıyla izlediği gerçek amacı açık ve berrak biçimde göstermektedir: Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin proleter karakte-

rini temelden değiştirmek ve Marksist-Leninist Partiyi revizyonist bir partiye dönüştürmek.

Yüce Sovyetler Birliği Komünist Partisi, bir proletarya partisinden burjuva partisine, Marksist-Leninist bir partiden revizyonist bir partiye yozlaşma vahim tehlikesiyle yüzyüzedir.

Lenin şöyle der:

> «Var olmak isteyen bir parti, varlığı sorununda en küçük bir yalpalamaya ve kendisini mezara gömmek isteyenlerle hiçbir anlaşmaya izin veremez.»[53]

Şimdi revizyonist Kruşçev kliği, yüce Sovyetler Birliği Komünist Partisi üyelerinin geniş kitlesini yeniden tam da bu ciddi soruyla yüzyüze getirmektedir.

KRUŞÇEV'İN SAHTE KOMÜNİZMİ

SBKP XXII. Parti Kongresinde Kruşçev Sovyetler Birliği'nin halihazırda komünist toplumun kapsamlı inşa dönemine girmiş olduğunu ilan etti. Devamla, «yirmi yıl içinde komünist bir toplumun esas olarak inşa edilmiş olacağını»[54] iddia etti. Bu sahtekarlıktan başka birşey değildir.

Revizyonist Kruşçev kliği Sovyetler Birliği'ni kapitalizmin restorasyonu yoluna götürürken ve Sovyet halkı sosyalizmin meyvelerini yitirme vahim tehlikesiyle karşı karşıya iken, komünizmin inşasından söz edilebilir mi?

Kruşçev «komünizmin inşası» paravanasını çekerken, kendi gerçek amaçlarını gizliyor, çünkü revizyonizminin gerçek yüzünü saklamak istiyor. Ne var ki, onun aldatıcı hilesini açığa çıkartmak zor değildir. Nasıl ki bir balık gözü, inci yerine geçmezse, aynı onun gibi, revizyonizmin de kendini komünizm olarak göstermesine izin verilemez.

Bilimsel komünizm, anlamı gayet açık ve belirli kavramlara sahiptir. Marksizm-Leninizme göre komünist toplum, sınıfların ve sınıf farklılıklarının tamamiyle ortadan kaldırıldığı, tüm halkın yüksek bir komünist bilince ve ahlâka sahip olduğu ve çalışma-

da büyük şevk ve insiyatif gösterdiği, toplumsal ürünlerde büyük bir bolluğun olduğu ve «herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre» ilkesinin uygulandığı, ve devletin sönüp gitmiş olduğu bir toplumdur.

Marx şöyle açıklıyordu:

> «Komünist toplumun daha üst bir aşamasında, bireyin işbölümüne kölece bağımlılığı, ve böylelikle kafa ile kol emeği arasındaki zıtlık yok olduktan sonra; çalışma yalnızca yaşama aracı değil, aynı zamanda yaşamın birincil isteği haline geldikten sonra, bireylerin her yönlü gelişmesiyle birlikte onların üretici güçleri de arttıktan sonra, ve kooperatif zenginliğin tüm kaynakları daha bolca aktığında, —işte ancak o zaman burjuva hukukunun dar ufkunun tamamiyle ötesine geçirebilir ve toplum bayrağına: Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre, diye yazabilir.»[55]

Marksizm-Leninizmin temel ilkelerine göre, sosyalizm döneminde proletarya diktatörlüğüne sarılmanın amacı, tam da toplumun komünizm yönünde gelişmesini sağlamak içindir. Lenin şöyle diyordu: «İleriye doğru gelişme, yani komünizme doğru gelişme, proletarya diktatörlüğünden geçer ve başka türlü de olamaz...»[56] Revizyonist Kruşçev kliği Sovyetler Birliği'nde proletarya diktatörlüğünü kaldırıp bir kenara atmıştır; bu ilerlemek değil gerilemek demektir, komünizme doğru gelişmek değil, kapitalizme geri dönmek demektir.

Komünizme doğru ilerlemek, tüm sınıfların ve sınıf farklılıklarının ortadan kaldırılmasına doğru gitmek demektir. Sınıfların, hatta sömürücü sınıfların var olduğu bir komünist toplumun olması, düşünülemeyecek birşeydir. Oysa Kruşçev bugün Sovyetler Birliği'nde yeni burjuvaziyi beslemekte, sömürü sistemini restore edip geliştirmekte, sınıf farklılaşmasını hızlandırmaktadır. Sovyet halkına karşı olan bir ayrıcalıklı burjuva tabakası bugün Partide ve hükümette ve iktisadi, kültürel ve diğer alanlarda hakim konumları elinde bulundurmaktadır. Burada komünizmin en küçük izinden bile bir eser var mıdır?

Komünizme doğru ilerlemek, üretim araçları üzerinde tüm halkın bölünmez mülkiyet sistemine doğru gitmek demektir. Üretim araçları üzerinde çok çeşitli mülkiyet biçimlerinin varolduğu bir komünist toplum, düşünülemez birşeydir. Oysa Kruşçev, tüm halkın mülkiyetindeki işletmelerin tedricen kapitalist işletmelere doğru yozlaştığı ve kollektif mülkiyet sistemi altındaki çiftliklerin tedricen kulak iktisadı birimlerine doğru yozlaştığı bir durum yaratmaktadır. Bir kez daha, burada komünizmin en küçük izinden bile bir eser var mıdır?

Komünizme doğru ilerlemek, toplumsal ürünlerde büyük bolluğa ve «herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre» ilkesinin gerçekleştirilmesine doğru gitmek demektir. Bir avuç insanın zenginleşmesi ve kitlelerin yoksullaşması üzerine kurulu bir komünist toplum, düşünülemez birşeydir. Yüce Sovyet halkı, sosyalist sistem altında toplumsal üretici güçleri eşi görülmemiş bir hızla geliştirdi. Ne var ki Kruşçev'in iflah olmaz revizyonizmi, sosyalist Sovyet ekonomisine ölçülmez zararlar verdi. Kendi ördüğü çok çeşitli çelişmeler içinde kalan Kruşçev, çıkış yolu bulamıyor. İktisadi politikası keyfine göre bir günden diğerine değişiyor, böylece Sovyetler Birliği'nin ulusal ekonomisi son derece vahim karışıklıklar içine atılıyor. Kruşçev gerçekten iflah olmaz bir mirasyedidir. Stalin döneminde biriktirilmiş olan tahıl rezervlerini tüketmiş ve Sovyet halkının yaşamını büyük zorluklara sokmuştur. O, «herkesten yeteneğine göre, herkese çalışmasına göre» şeklindeki sosyalist paylaşım ilkesini çarpıtıp ihlal ederek, bir avuç kişinin Sovyet halkının geniş kitlelerinin emeğinin ürünlerini gaspetmesini mümkün kılmıştır. Bu yönden bakıldığında da, Kruşçev'in tutmuş olduğu yol Komünizme doğru değil, tersi yönde gitmektedir.

Komünizme doğru ilerlemek, halk kitlelerinin komünist bilincini yükseltmeye doğru gitmek demektir. Burjuva ideolojisinin bir sel gibi aktığı komünist bir toplum, düşünülemez birşeydir. Oysa Kruşçev Sovyetler Birliği'nde burjuva ideolojisini hararetli bir şekilde canlandırıyor ve yıkılmaya yüz tutmuş Amerikan kültürünün misyonerliğini yapıyor. Maddi teşviğin propagandasını yaparak insanlar arasındaki tüm ilişkileri para ilişkilerine dönüştürüyor ve bireycilikle bencilliği teşvik ediyor. O, kol emeğinin ye-

niden aşağı birşey olarak, başkalarının emeği pahasına zevk ve safa sürmenin ama yeniden onurlu birşey olarak görülmesine sebebiyet vermiştir. Kruşçev'in hedeflediği toplumun ahlakı ve töresi, komünizmden çok mu çok uzaktır.

Komünizme doğru ilerlemek, devletin sönüp gitmesine doğru ilerlemek demektir. Halkı bastırmak için bir devlet aygıtının olduğu bir komünist toplum, düşünülemez birşeydir. Proletarya diktatörlüğü devleti aslında orijinal anlamıyla artık bir devlet değildir, çünkü o, sömürücü azınlık tarafından halk kitlelerinin ezici çoğunluğunun bastırılması için bir aygıt değil, bilakis halk kitlelerinin ezici çoğunluğuna demokrasiyi garantileyen ve ancak çok küçük bir sömürücü azınlık üzerinde diktatörlük olan bir aygıttır. Kruşçev, bir proletarya diktatörlüğü olarak Sovyet devlet iktidarının özünü değiştirmekte ve onu, bir avuç ayrıcalıklı burjuva unsurun Sovyet işçileri, köylüleri ve aydınları üzerinde diktatörlüğü olan bir aygıta geri dönüştürmektedir. Bugün Kruşçev kendi diktatörce hakimiyetinin devlet mekanizmasını güçlendirmekte ve Sovyet halkının ezilmesini yoğunlaştırmaktadır. Bu koşullar altında komünizmden söz etmek gerçekten de büyük bir alaydır!

Tüm bunlar, bilimsel komünizmin ilkeleriyle karşılaştırıldığında kolayca görülür ki, revizyonist Kruşçev kliği Sovyetler Birliği'ni her bakımdan sosyalizm yolundan saptırmakta ve kapitalizm yoluna itmektedir ve bunun bir sonucu olarak da Sovyetler Birliği'nde «herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre» komünist hedefi yakınlaşmak yerine, gittikçe uzaklaşmaktadır.

Kruşçev, alçak niyetlerini, «Komünizm» paravanası ardında gizliyor. O bu paravanayı, Sovyet halkını aldatmak ve kapitalizmin restorasyonunu gizlemek için kullanıyor. O bunu aynı zamanda, uluslararası proletaryayı ve tüm dünyanın devrimci halk kitlelerini yanıltmak ve proletarya enternasyonalizmine ihanet etmek için de kullanıyor. Kruşçev kliği bu paravananın ardına gizlenerek, proleter enternasyonalisti görevlerinden vazgeçmekte ve ABD emperyalizmi ile birlikte dünyayı paylaşmaya çabalamaktadır. Bundan başka o, kardeş sosyalist ülkeleri kendi bencil çıkarlarına bağımlı kılmak istemekte, bu ülkelerin emperyalizme karşı mücadele etmesini, ezilen halklar ve ulusların devrimlerini desteklemesini yasaklamakta, bu ülkelerden, gerçekte bu ülkeleri

Kruşçev kliğine bağımlı ülkeler ve sömürgelere dönüştürmek anlamına gelen, kendi siyasi, iktisadi ve askeri emirlerini kabul etmelerini talep etmektedir. Kruşçev kliği bunun yanında ezilen halkların ve köleleştirilmiş ulusların kendi bencil çıkarlarına tabi olmasını, devrimci mücadelelerinden vazgeçmesini, Kruşçev kliğinin emperyalizm ile birlikte dünyayı paylaşma rüyasını bozmamasını, emperyalizm ve uşakları tarafından köleleştirilip ezilmelerine boyun eğmelerini talep etmektedir.

Kısacası, Kruşçev'in, Sovyetler Birliği'nde «yirmi yıl içinde komünizmin esas olarak inşa edileceği» sloganı yalnızca sahtekârca birşey değil, aynı zamanda gericidir.

Revizyonist Kruşçev kliği şöyle diyor: Çinliler «Partimizin, halkımızın Komünizmi inşa etme hakkını bile bir soru işareti haline getirmişlerdir.»[57] Bu, Sovyet halkını aldatmak ve Çin ve Sovyet halkı arasındaki dostluğu zehirlemek için girişilmiş alçakça bir çabadır. Yüce Sovyet halkının eninde sonunda komünist topluma gireceğinden asla şüphe duymadık. Ama bugün revizyonist Kruşçev kliği Sovyet halkının sosyalist kazanımlarını ziyan etmekte ve onun Komünizme doğru ilerleme hakkını elinden almaktadır. Bu koşullar altında, Sovyet halkının karşı karşıya olduğu sorun, Komünizmi nasıl inşa edeceği değil, tam tersine Kruşçev'in kapitalizmi restore etmesine karşı nasıl mücadele edeceği ve bunu nasıl önleyeceği sorunudur.

Revizyonist Kruşçev kliği aynı zamanda şunu da söylüyor: «Partimiz hedefini halk için daha iyi bir yaşam olarak tespit ettiğinden, ÇKP yöneticileri Sovyet toplumunun 'burjuvalaştırılmakta' ve 'yozlaşmakta olduğunu' ima ediyorlar.»[58] Bu, Sovyet halkının hoşnutsuzluğunu bir başka tarafa yöneltmek için yerilecek ve aptalca bir hiledir. Tüm kalbimizle, Sovyet halkına günden güne daha iyi bir yaşam istiyoruz. Fakat Kruşçev'in «halkın refahına ilgi» ve «herkes için daha iyi bir yaşam» şeklindeki pohpohlamaları baştan sona ikiyüzlü ve demagojiktir. Sovyet halkının geniş kitleleri Kruşçev'in elinden yeterince çekmektedir. Kruşçev kliği yalnızca ayrıcalıklı tabakanın mensupları için, Sovyetler Birliği'ndeki eski ve yeni burjuva unsurlar için «daha iyi bir yaşam» istemektedir. Bu kişiler Sovyet halkının emeğinin ürünleri-

mi el koymakta ve burjuva efendilerin yaşamını sürmektedirler. Bunlar gerçekten de tamamiyle burjuvalaşmıştır.

Kruşçev'in «komünizmi» öz itibariyle burjuva sosyalizminin bir çeşitlemesidir. O komünizmi sınıfların ve sınıf farklılıklarının tamamiyle kaldırıldığı bir toplum olarak değil, «kol ve kafa emeğinin ürünleriyle tepelemesine dolu ve herkesin ulaşabileceği bir tabak»[59] olarak görmektedir. O işçi sınıfının komünizm için mücadelesini işçi sınıfının ve tüm insanlığın tamamiyle özgürleşmesi mücadelesi olarak değil, «bir tabak dolusu gulaş» için mücadele olarak görmektedir. Onun kafasında bilimsel komünizmin en küçük bir izinin eseri bile yoktur, onun ideali sadece burjuva darkafalılarından oluşan bir toplumdur.

Kruşçev kendi «komünizmi»nin modelini ABD örneğinde bulmaktadır. ABD kapitalizminin yönetim yöntemleri ve burjuva yaşam tarzının taklit edilmesi, Kruşçev tarafından bir devlet siyaseti seviyesine çıkarılmıştır. O, ABD'nin başarılarını «son derece takdir» ettiğini, «bu başarılardan sevinç duyduğunu, bazen de kıskandığını»[60] söylemektedir. Büyük bir Amerikan çiftliğinin sahibi olan R. Garst'ın kapitalist sistemin propagandasını yaptığı bir mektubunu göklere çıkarmakta[61], ve bu mektubu pratikte kendi tarım programı olarak görmektedir. O ABD'den yalnızca tarım alanında değil, sanayi alanında da öğrenmek, özellikle de ABD'nin kapitalist şirketlerinin kâr ilkesini benimsemek istemektedir. Amerikan yaşam tarzına son derece hayran olmakta ve tekelci sermayenin iktidarı ve boyunduruğu altında yaşayan Amerikan halkının «durumunun kötü olmadığını»[62] iddia etmektedir. O daha da ileri giderek, ABD emperyalizminin kredileriyle «komünizmi» inşa etmeyi hesaplamaktadır. ABD ve Macaristan ziyaretleri sırasında o tekrar tekrar «şeytandan bile kredi almaya hazır olduğunu» belirtti.

Bunlardan görülüyor ki, Kruşçev'in «komünizmi» «gulaş komünizmi»nden, «Amerikan yaşam tarzı komünizmi»nden, «şeytandan bile kredi alan komünizm»den başka birşey değildir. Kruşçev'in, Batılı tekelci sermaye temsilcilerine, Sovyetler Birliği'nde bir kez «komünizm» gerçekleştiğinde, «benim çağrım olmadan da komünizme doğru ilerleyeceksiniz»[63] demesi hiç de şaşırtıcı değildir.

Bu tür bir «komünizm»de yeni olan hiçbir şey yoktur. Bu kapitalizm için sadece başka bir isimdir. Bu tür bir «komünizm», burjuva etiketinden, tabelasından, reklam afişinden başka birşey değildir. Marksizmi paravana olarak kullanan eski revizyonist partileri alaya alırken Lenin şöyle diyordu:

> «Marksizmin işçiler arasında popüler olduğu yerlerde, bu siyasi eğilim, bu 'burjuva işçi partisi' Marx'ın adı üzerine yemin edecektir. Nasıl ki bir ticaret firmasının herhangi bir etiketi, herhangi bir tabelayı, herhangi bir reklamı kullanması yasaklanamazsa, bu da yasaklanamaz.»[64]

Bu yüzden de, Kruşçev'in «komünizmi»nin emperyalizm ve tekelci sermaye tarafından neden bu kadar takdir edildiğini anlamak kolaydır. Amerikan Dışişleri Bakanı Dean Rusk şöyle demektedir:

> «... gulaş, ikinci bir pantolon ve bu türden sorunlar Sovyetler Birliği'nde daha önemli hale geldiği ölçüde, görüşüme göre bugün sahneye o ölçüde ılımlı bir etki çıkmıştır.»[65]

Ve İngiliz Başbakanı Douglas Home şöyle demektedir:

> «Mr. Kruşçev, Rus markalı komünizmin eğitimi ve gulaşı birinci planda ele aldığını söylemiştir. Bu iyidir; gulaş komünizmi, savaş komünizminden iyidir, ve şişman ve rahatı seven komünistlerin, zayıf ve aç Komünistlerden daha iyi olduğu şeklindeki görüşümüzün doğrulanmasından memnunluk duyuyorum.»[66]

Kruşçev'in revizyonizmi, ABD emperyalizminin Sovyetler Birliği'ne ve diğer sosyalist ülkelere karşı güttüğü «barışçıl evrim» politikasının ihtiyaçlarına tamamen uygun düşmektedir. John Foster Dulles şöyle demişti:

> «Sovyetler Birliği'nde daha fazla liberalizmi isteyen, ve eğer dayanabilirlerse, Sovyetler Birliği'nde temelden bir değişik-

liğe yolaçabilecek olan güçlerin olduğuna dair belirtiler vardı.»[67]

Dulles'ın sözünü etmiş olduğu liberal güçler, kapitalist güçlerdir. Ve umut ettiği temel değişiklik ve sosyalizmin kapitalizme yozlaşmasıdır. Kruşçev tam da Dulles'ın düşünü gördüğü «temel değişikliği» gerçekleştirmektedir.

Emperyalistler Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin restorasyonuna nasıl da büyük umutlar bağlıyorlar! Bu konuda ne kadar da seviniyorlar!

Emperyalist efendilere erkencecik fazla sevinmemelerini salık veririz. Revizyonist Kruşçev kliğinin tüm hizmetlerine rağmen, hiçbir şey emperyalizmi kaçınılmaz çöküşünden kurtaramayacaktır. Hakim revizyonist klik, emperyalist hakim çevrelerle aynı hastalıktan mustariptir. Bunların tümü, nüfusun % 90'ından fazlasını oluşturan halk kitleleriyle uzlaşmaz çelişki içindedir ve bu yüzden de bunların hepsi son derece zayıf ve iktidarsızdır, bunlar kağıttan kaplandır. Nehiri yaya olarak geçmek isteyen balçıktan Budda gibi, revizyonist Kruşçev kliği kendisini bile kurtaramaz, o halde emperyalizme uzun bir yaşam nasıl verebilir?

PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNÜN TARİHSEL DERSLERİ

Kruşçev'in revizyonizmi dünya komünist hareketine ağır zararlar vermiştir, ama aynı zamanda Marksist-Leninistleri ve tüm dünyanın devrimci halklarını olumsuz örnekle eğitmiştir.

Eğer Büyük Ekim Devrimi'nin bütün ülkelerdeki Marksist-Leninistlere son derece önemli olumlu tecrübeler sağladığı ve siyasi iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesi için yolu açtığı söylenebilirse, aynı şekilde Kruşçev revizyonizminin de bütün ülkelerdeki Marksist-Leninistlere, proletarya partilerinin ve sosyalist devletlerin yozlaşmasını önlemek için uygun dersler çıkarabilecekleri son derece önemli olumsuz tecrübeler sağladığı da söylenebilir.

Tarihteki tüm devrimler gerilemelere şahit olmuşlar ve zikzaklı bir şekilde gelişmişlerdir. Lenin şöyle soruyordu:

> «Eğer meselenin özünü alacak olursak, yeni bir üretim tarzının bir dizi başarısızlıklar, hatalar, gerilemeler olmadan derhal kök saldığı tarihte hiç görülmüş müdür?»[68]

1871 yılında Paris Komünü döneminde proletaryanın iktidarı ele geçirmek için ilk kahramanca girişimini dünya proletarya devriminin başlangıcı olarak alırsak, onun tarihi bir yüzyıldan kısadır; Ekim Devrimi'nden itibaren sayarsak, henüz elli yılı geçmemiştir. İnsanlık tarihindeki en büyük devrim olan proletarya devrimi, kapitalizmin yerine sosyalizmi ve özel mülkiyetin yerine kamu mülkiyetini geçirir ve tüm sömürü sistemlerini ve sömürücü sınıfları kökünden kazır. Dünyayı sarsan böyle bir devrimin ciddi ve amansız sınıf mücadelelerinden geçmesi, kaçınılmaz olarak gerilemelerle dolu uzun ve zorlu bir yol katetmesi son derece doğaldır.

Tarih, proleter devlet iktidarının burjuvazi tarafından silah zoruyla yıkıldığı bir dizi örneğe şahittir, örneğin Paris Komünü ve 1919 Macaristan Sovyet Cumhuriyeti. Yakın zamanlarda da, proletaryanın devlet iktidarının nerdeyse devrildiği Macaristan' daki karşı-devrimci 1956 darbesi olmuştur. Kapitalizmin restorasyonunun bu biçimi herkes tarafından kolaylıkla farkedilebilir, insanlar buna karşı daha uyanık ve dikkatlidir.

Ne var ki, kolayca farkedilemeyen ve çoğu zaman dikkat edilmeyen ya da uyanıklık gösterilmeyen, ve dolayısıyla daha da büyük bir tehlike arzeden, kapitalizmin bir başka restorasyon biçimi vardır. Parti ve devlet yönetiminin yozlaşması sonucu, proletarya diktatörlüğü devleti revizyonizmin yolunu ya da «barışçıl evrim» yolunu tutar. Yıllar önce, sosyalist Yugoslavya'yı kapitalist bir ülkeye yozlaştıran revizyonist Tito kliği böyle bir ders teşkil etmişti. Fakat Yugoslavya'nın vermiş olduğu ders, herkesin dikkatini gerektiği gibi yükseltmeye yeterli olmamıştır. Bazıları, orada olanın bir tesadüf olduğunu söyleyebilirler.

Ama şimdi, Büyük Ekim Devriminin anayurdu olan ve onlarca yıllık sosyalizmi inşa tarihine sahip olan Sovyetler Birliği'nde

revizyonist Kruşçev kliğinin Parti ve devlet yönetimini gaspetmesinden sonra, kapitalizmin restorasyonu vahim tehlikesi ortaya çıkmıştır. Ve bu olgu, Çin de dahil, tüm sosyalist ülkeler için, ve Çin Komünist Partisi de dahil, tüm Komünist ve İşçi Partileri için alarm çanlarını çaldırmaktadır. Bu olgu kaçınılmaz olarak büyük dikkat uyandırmakta ve Marksist-Leninistleri ve tüm dünyanın devrimci halklarını bu meseleyi enine boyuna düşünmeye ve uyanıklıklarını artırmaya zorlamaktadır.

Kruşçev revizyonizminin ortaya çıkması kötü birşeydir; ama aynı zamanda iyi birşeydir de. Sosyalizmin halihazırda zafere ulaşmış olduğu ülkeler ve ilerde sosyalizm yoluna girecek olan ülkeler, revizyonist Kruşçev kliğinin önayak olduğu «barışçıl evrim»in derslerini ciddi bir şekilde inceledikleri ve uygun önlemleri aldıkları taktirde, yalnızca düşmanın silahlı saldırılarını ezmekle kalmayacak, aynı zamanda bu türden bir «barışçıl evrim»i de önleyebileceklerdir. Böylece poleter dünya devriminin zaferi daha da emin olacaktır.

Çin Komünist Partisi'nin 43 yıllık bir geçmişi vardır. Partimiz, uzun süreli devrimci mücadelesi sırasında hem sağ ve hem de «sol» hatalara karşı mücadele etmiş ve başında Mao Zedung yoldaşın bulunduğu Merkez Komitesinin Marksist-Leninist önderliği kurulmuştur. Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğini Çin'de devrimin ve inşanın somut pratiği ile sımsıkı birleştiren Mao Zedung yoldaş, Çin halkını zaferden zafere götürmüştür. Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi ve Mao Zedung yoldaş bize, revizyonizme karşı mücadele etmek ve kapitalizmin bir restorasyonunu önlemek için teorik, siyasi ve örgütsel alanlarda olduğu gibi, pratik çalışmada da ısrarlı bir mücadele vermemiz gerektiğini öğretmişlerdir. Çin halkı uzun süreli devrimci silahlı mücadelelerden geçmiştir ve şanlı devrimci bir geleneğe sahiptir. Çin Halk Kurtuluş Ordusu Mao Zedung'un düşüncesiyle silahlanmıştır ve halk kitleleriyle kopmaz bir şekilde bağlıdır. Çin Komünist Partisi'nin çok sayıdaki kadrosu, düzeltme hareketlerinde ve keskin sınıf mücadelelerinde eğitilmiş ve çelikleşmişlerdir. Tüm bu faktörler, ülkemizde kapitalizmin restorasyonunu çok zor kılmaktadır.

Ama yine de olgulara bir göz atalım. Bizim bugünkü toplumumuz tamamiyle temiz midir? Hayır, değildir. Sınıflar ve sınıf mü-

cadelesi hala vardır, devrilmiş gerici sınıfların tekrardan iktidara gelme şeklindeki komplocu faaliyetleri hala sürmektedir, ve hala eski ve yeni burjuva unsurların spekülatif faaliyetleri, zimmetçilerin, yiyicilerin ve yozlaşmışların gemi azıya almış saldırıları vardır. Tek tek bazı durumlarda taban parti örgütlerinde yozlaşma olayları da vardır; bunun da ötesinde, bu yoz unsurlar üst yönetici organlarda koruyucular ve ajanlar bulmak için ellerinden geleni yapmaktadır. Böylesi görüntüler karşısında uyanıklığımızı en küçük şekilde de olsa gevşetmemeli, bilakis tüm uyanıklığımızı korumalıyız.

Sosyalist ülkelerde iki yol arasındaki, sosyalizm yolu ile kapitalizm yolu arasındaki mücadele, geri gelmeye çalışan kapitalizmin güçleri ile, kapitalizmin restorasyonuna izin vermek istemeyen güçler arasındaki mücadele kaçınılmazdır. Ama sosyalist ülkelerde kapitalizmin restorasyonu ve bu ülkelerin kapitalist ülkelere yozlaşması elbette ki kaçınılmaz değildir. Doğru bir önderlik ve sorunu doğru şekilde anladığımız sürece, devrimci Marksist-Leninist çizgiye bağlı kaldığımız, uygun önlemleri aldığımız ve uzun süreli, inatçı bir mücadele verdiğimiz sürece, kapitalizmin restorasyonunu önleyebiliriz. Sosyalist ve kapitalist yol arasındaki mücadele, toplumsal ilerlemenin itici bir gücü haline gelebilir.

Kapitalizmin restorasyonu nasıl önlenebilir? Mao Zedung yoldaş, Marksizm-Leninizmin temel ilkelerine dayanarak, Çin'deki proletarya diktatörlüğünün pratik deneyimlerini özetledikten ve diğer ülkelerin, esas olarak da Sovyetler Birliği'nin olumlu ve olumsuz deneyimlerini inceledikten sonra, bu soruna ilişkin bir dizi teorik ilke ve siyasi yönerge formüle etmiş (ve bunların sistemleştirmiş), ve böylece Marksist-Leninist proletarya diktatörlüğü teorisini zenginleştirmiş ve geliştirmiştir.

Mao Zedung yoldaşın bu bağıntıda ileri sürdüğü teorik ilkelerin ve siyasi yönergelerin esas içeriği şu şekildedir:

BİRİNCİSİ, sosyalist toplumu incelerken Marksist-Leninist zıtların birliği yasasını uygulamak gereklidir. Herşeyin kendi içindeki çelişki yasası, yani zıtların birliği yasası, materyalist diyalektiğin temel yasasıdır. Bu yasa doğada, insan toplumunda ve insan düşüncesinde, heryerde geçerlidir. Bir çelişkideki zıtların birliği ve mücadelesi, tüm şeyleri harekete ve değişmey zorlayan şey-

dir. Sosyalist toplum da buna bir istisna oluşturmaz. Sosyalist toplumda iki tür toplumsal çelişki vardır: Halk arasındaki çelişkiler, ve bizle düşman arasındaki çelişkiler. Bu iki tür toplumsal çelişki, özleri itibariyle tamamen farklıdır, dolayısıyla onların ele alınma yöntemleri de farklı olmalıdır. Onların doğru ele alınması, proletarya diktatörlüğünün gittikçe sağlamlaşması ve sosyalist toplumun gittikçe kuvvetlenip gelişmesi sonucunu verecektir. Birçok kimse zıtların birliği yasasını kabul etmekte, ama sosyalist toplumdaki sorunları incelerken ve ele alırken onu uygulayamamaktadır. Sosyalist toplumda çelişkiler olduğunu —yalnızca bizle düşmanlar arasındaki çelişkiler değil, ama aynı zamanda halk arasındaki çelişkilerin de olduğunu— kabul etmemekte, bu iki tür toplumsal çelişkiyi birbirinden nasıl ayırt edeceklerini ve bunları doğru bir şekilde nasıl ele alacaklarını bilmemekte, ve bu nedenle de proletarya diktatörlüğü sorununu doğru bir şekilde ele alamamaktadırlar.

İKİNCİSİ, sosyalist toplum çok uzun bir tarihsel dönemi kapsar. Bu toplumda sınıflar ve sınıf mücadelesi var olmaya devam eder, ve sosyalizm yolu ile kapitalizm yolu arasındaki mücadele hâlâ sürer. Ekonomik cephedeki (üretim araçlarının mülkiyetindeki) sosyalist devrim kendi başına yetersizdir ve zaferi sağlamlaştırılamaz. Siyasi ve ideolojik cephelerde de temelli bir sosyalist devrim olmalıdır. Sosyalizm ile kapitalizm arasında siyasi ve ideolojik alanda kimin kimi yeneceği sorusunu sonuca bağlamak için çok uzun bir zaman süresi gereklidir. Üç-beş onyıl bunun için yeterli değildir; bu soruyu muzaffer bir sonuca bağlamak için bir yüzyıl, hatta birkaç yüzyıl gereklidir. Süre açısından, kendini kısa bir zaman dönemine hazırlamaktansa, uzun bir zaman dönemine hazırlamak daha iyidir. Çaba açısından, kendini kolay bir göreve hazırlamaktansa, zorlu bir göreve hazırlamak daha iyidir. Bu şekilde düşünmek ve buna uygun davranmak daha avantajlıdır ve daha az zararlıdır. Bunu görmeyen veya bunu tam olarak takdir etmeyenler muazzam hatalar yapacaklardır. Eğer kapitalizmin restorasyonu önlenecek, sosyalist inşa ilerletilecek ve komünizme geçişin şartları yaratılacaksa, sosyalizm dönemi boyunca proletarya diktatörlüğünü sürdürmek ve sosyalist devrimi sonuna kadar götürmek gereklidir.

ÜÇÜNCÜSÜ, proletarya diktatörlüğü işçi sınıfının önderliği altındadır ve işçi-köylü ittifakına dayanır. Proletarya diktatörlüğü, işçi sınıfı ve onun önderliğindeki halk tarafından gerici sınıflara ve unsurlara karşı ve sosyalist dönüşüme ve sosyalist inşaya direnç gösterenlere karşı uygulanan bir diktatörlüktür. Halk safları arasında demokratik merkeziyetçilik uygulanır. Bizim demokrasimiz, hiçbir burjuva ülkesinde olmayan genişlikte bir demokrasidir.

DÖRDÜNCÜSÜ, hem sosyalist devrimde ve hem sosyalist inşada kitle çizgisine bağlı kalmak, kitleleri cesaretle harekete geçirmek ve geniş kapsamlı kitle hareketleri geliştirmek gereklidir. «Kitlelerden kitlelere» şeklindeki kitle çizgisi, Partimizin tüm çalışmasındaki temel çizgidir. Halkın çoğunluğuna, herşeyden önce de işçi-köylü kitlelerinin çoğunluğuna kesin bir güven duymak gereklidir. Çalışmamızda halka danışmayı iyi bilmeli ve hiçbir şart altında kendimizi onlardan koparmamalıyız. Hem kumandacılığa, hem de hamasi davranışlara karşı mücadele edilmelidir. Görüşlerin tam bir şekilde ve samimiyetle dile getirilmesi ve büyük tartışmalar, Çin halkının uzun süreli devrimci mücadele sürecinde yarattığı devrimci mücadelenin önemli biçimlerinden, halk arasındaki çelişkilerin ve bizimle düşman arasındaki çelişkilerin çözülmesinde kitlelere dayanan mücadele biçimlerinden biridir.

BEŞİNCİSİ, hem sosyalist devrimde hem de sosyalizmin inşasında, kime dayanılacağı, kimin kazanılabileceği ve kime karşı mücadele edileceği sorusunu çözmek gereklidir. Proletarya ve onun öncüsü sosyalist toplumun bir sınıf tahlilini yapmalı, gerçekten güvenilir olan ve kararlı bir şekilde sosyalist yolu tutan güçlere dayanmalı, kazanılabilecek tüm müttefikleri kazanmalı, ve nüfusun % 95'inden fazlasını oluşturan halk kitleleriyle sosyalizmin düşmanlarına karşı ortak mücadelede birleşmelidir. Kırlık bölgelerde tarımın kollektifleştirilmesinden sonra da, proletarya diktatörlüğünü ve işçi köylü ittifakını sağlamlaştırmak, kendiliğinden kapitalist eğilimleri yenmek ve sosyalizmin konumlarını sürekli güçlendirmek ve genişletmek için yoksul ve aşağı-orta köylülere dayanmak gereklidir.

ALTINCISI, şehirlerde ve kırda, geniş kapsamlı sosyalist eği-

tüm hareketlerini tekrarlayarak yürütmek gereklidir. Halkı eğitmek için bu sürekli hareketlerde devrimci sınıf güçlerini örgütlemeyi, onların sınıf bilincini yükseltmeyi, halk arasındaki çelişkileri doğru ele almayı ve birleştirilebilecek herkesi birleştirmeyi bilmeliyiz. Bu hareketlerde, anti-sosyalist, kapitalist ve feodal güçlere —toprak ağaları, zengin köylüler, karşı devrimciler ve burjuva sağcıları, ve zimmetçiler, yiyiciler ve yozlaşmış unsurlara— karşı, onların sosyalizme karşı geçtikleri saldırıları ezmek ve onların çoğunluğunu yeni insanlar şeklinde yeniden kalıba dökmek üzere keskin, dişe diş bir mücadele vermek gereklidir.

YEDİNCİSİ, proletarya diktatörlüğünün temel görevlerinden biri, sosyalist ekonomiyi aktif bir şekilde genişletmektir. Tarımın temeli ve sanayinin yönetici gücü oluşturduğu halk iktisadının gelişmesine ilişkin genel yönergeye uygun olarak, sanayinin, tarımın, bilim ve tekniğin ve ulusal savunmanın modernizasyonunu gerçekleştirmek gereklidir. Üretimin artması temelinde, halkın yaşam standartlarını tedricen ve geniş bir çapta yükseltmek gereklidir.

SEKİZİNCİSİ, tüm halkın mülkiyeti ve kollektif mülkiyet, sosyalist ekonominin iki biçimidir. Kollektif mülkiyetten tüm halkın mülkiyetine geçiş, iki tür mülkiyetten salt halkın mülkiyetine geçiş, oldukça uzun bir süreçtir. Bizzat kollektif mülkiyet de daha alt seviyeden daha yüksek bir seviyeye ve küçük çaptan büyük çapa doğru bir gelişme gösterir. Çin halkının yaratmış olduğu halk komünü, bu geçiş sorununun çözümü için uygun bir örgüt biçimidir.

DOKUZUNCUSU, «Yüz çiçek açsın, yüz düşünce akımı yarışsın» siyaseti, sanatın gelişmesi, bilimin ilerlemesi ve sosyalist kültürün yeşermesini teşvik eden bir siyasettir. Eğitim proleter siyasete hizmet etmeli ve üretici çalışma ile birleştirilmelidir. Emekçiler eğitim edinmeli, ve aydınlar da bedensel çalışmaya alışmalıdırlar. Bilim, kültür, sanat ve eğitimle uğraşanlar arasında, proleter ideolojiyi ilerletme ve burjuva ideolojisini yıkma mücadelesi uzun süreli ve keskin bir sınıf mücadelesidir. Kültür devrimi, ve sınıf mücadelesi, üretim mücadelesi ve bilimsel deneylerin devrimci mücadelesi vasıtasıyla, sosyalizme hizmet eden ve «hem kızıl ve hem de uzman», yani hem siyasi bakımdan bilinçli

ve hem de mesleğinin erbabı olan büyük bir işçi-sınıfı aydınları ordusu kurmak gereklidir.

ONUNCUSU, kollektif üretici çalışmaya kadroların katılması sistemini sürdürmek gereklidir. Partimizin ve devletimizin kadroları halkın ensesinde boza pişiren efendiler değil, sıradan işçilerdir. Kollektif üretici çalışmaya katılarak, kadrolar emekçi halkla geniş, sürekli ve sıkı bağlara sahip olurlar. Bu, sosyalist bir sistem için temel öneme sahip bir önlemdir; bürokrasinin üstesinden gelmeye ve revizyonizmi ve dogmatizmi önlemeye yardım eder.

ONBİRİNCİSİ, az sayıda kişinin yüksek maaş aldığı bir sistem asla uygulanmamalıdır. Bir yanda Parti'de, devlette, işletmelerde ve halk komünlerindeki fonksiyonerlerin gelirleri ile, diğer yanda halk kitlelerinin gelirleri arasındaki fark giderek rasyonal bir şekilde kesinlikle genişletilmeyip, bilakis daraltılmalıdır. Fonksiyonerlerin ayrıcalıklar elde etmek için mevkilerini kötüye kullanmaları engellenmelidir.

ONİKİNCİSİ, sosyalist bir ülkenin halkının silahlı güçlerinin, proletaryanın Partisinin önderliği ve kitlelerin denetimi altında olması gereklidir, ve bu silahlı güçler, ordu ile halk arasında ve subaylarla erler arasında birlik olan bir halk ordusunun şanlı geleneğini daima sürdürmelidir. Subayların belirli aralıklarla sıradan erler olarak hizmet yaptıkları sistemi korumak gereklidir. Askeri demokrasi, siyasi demokrasi ve ekonomik demokrasiyi uygulamak gereklidir. Bunun da ötesinde, herkesi asker yapmak için, ülkenin her yanında milis birimleri örgütlenmeli ve yetiştirilmelidir. Silahlar daima Parti'nin ve halkın elinde olmalı ve asla kariyeristlerin aletleri haline gelmesine izin verilmemelidir.

ONÜÇÜNCÜSÜ, halkın kamu güvenliği organları daima proletaryanın Partisinin önderliği ve halk kitlelerinin denetimi altında olmalıdır. Sosyalizmin kazanımlarını ve halkın çıkarlarını savunma mücadelesinde, bir tek kötü kişinin bile kaçmasını ve bir tek iyi kişiye bile haksızlık yapılmasını engellemek için geniş halk kitleleri ile güvenlik organlarının ortak çabalarına dayanma siyaseti uygulanmalıdır. Karşı-devrimciler görüldükleri anda bastırılmalı, hatalar bulundukları anda düzeltilmelidir.

ONDÖRDÜNCÜSÜ, dış siyasette proleter enternasyonalizmini yüce tutmak ve büyük güç şövenizmine ve ulusal bencilliğe karşı

çıkmak gereklidir. Sosyalist kamp, uluslararası proletaryanın ve emekçi halkların mücadelesinin ürünüdür. Sosyalist kamp salt sosyalist ülkelerin halklarına değil, aynı zamanda dünya proletaryasına ve tüm emekçi halklara aittir. «Bütün ülkelerin işçileri, birleşin!» ve «Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!» şeklindeki mücadele sloganlarını gerçekten gerçekleştirmeli, tüm ülkelerin emperyalizminin ve gericiliğinin anti-komünist, halk düşmanı ve gerici siyasetlerine karşı kararlılıkla mücadele etmeli ve tüm ezilen sınıfların ve ezilen ulusların devrimci mücadelelerini desteklemeliyiz. Sosyalist ülkeler (devletler) arasındaki ilişkiler bağımsızlık, tam eşitlik ve proleter enternasyonalist karşılıklı destek ve karşılıklı yardımlaşma ilkeleri üzerinde temellendirilmelidir. Her sosyalist ülke, inşada esas olarak kendi gücüne dayanmalıdır. Eğer herhangi bir sosyalist ülke dış siyasetinde ulusal bencillik politikasını uygularsa, ya da daha kötüsü, dünyanın paylaşılması için emperyalizmle ortaklaşa hararetle çalışırsa, böyle bir davranış yozlaşmadır ve proleter enternasyonalizmine bir ihanettir.

ONBEŞİNCİSİ, proletaryanın öncüsü olarak Komünist Partisi, proletarya diktatörlüğü varoldukça varlığını sürdürmek zorundadır. Komünist Partisi, proletaryanın en yüksek örgütlenme biçimidir. Proletaryanın yönetici rolü, Komünist Partisinin önderliği ile gerçekleştirilir. Bütün alanlarda, Parti komitelerinin önderliği yürütmesi sistemi gerçekleştirilmelidir. Proletarya diktatörlüğü döneminde proletarya partisi, proletarya ve emekçi halkın geniş kitleleriyle sıkı bağlarını sürdürmeli ve daha da güçlendirmeli, canlı devrimci stilini korumalı ve geliştirmeli, Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeği ile kendi ülkesinin somut pratiğini birleştirme ilkesini yüce tutmalı, revizyonizme, dogmatizme ve her türden oportünizme karşı inatçı bir mücadele sürdürmelidir.

Proletarya diktatörlüğünün tarihsel derslerinin ışığı altında Mao Zedung yoldaş şuna işaret etmiştir:

> «Sınıf mücadelesi, üretim mücadelesi ve bilimsel deney mücadelesi, güçlü bir sosyalist ülke inşa etmek için üç büyük devrimci harekettir. Bu hareketler, Komünistlerin bürokrasiden özgür ve revizyonizme ve dogmatizme karşı bağışıklı

olması için, ve ilelebet yenilmez kalmaları için emin bir garantidir. Bunlar, proletaryanın geniş emekçi kitlelerle birleşebileceğinin ve demokratik bir diktatörlüğü gerçekleştirebileceğinin güvenilir bir garantisidir. Eğer bu hareketlerin yokluğunda, toprak ağaları, zengin köylüler, karşı-devrimciler, kötü unsurlar ve her türden umacılar her yanda yuvalarından çıksalar ve bizim kadrolarımız da tüm bunlara gözlerini kapatacak ve birçok durumda düşmanla bizi bile ayrıştıramayacak ama düşmanla işbirliği yaparak yozlaşacak ve ahlaksızlaşacak olsalardı, eğer kadrolarımız bu şekilde düşman kampına sürüklenecek veya düşman bizim saflarımıza sızacak olsaydı, ve işçilerimizin, köylülerimizin, aydınlarımızın pekçoğu düşmanın hem yumuşak hem de sert taktikleri karşısında savunmasız kalacak olsalardı, ülke çapında bir karşı-devrimci restorasyonun kaçınılmaz bir şekilde vuku bulması, Marksist-Leninist Partinin hiç şüphesiz revizyonist bir parti veya faşist bir parti haline gelmesi, ve tüm Çin'in rengini değiştirmesi fazla uzun sürmezdi, ancak birkaç yıl veya bir onyıl, ya da en fazlasından birkaç onyıl sürerdi.»[69]

Mao Zedung yoldaş, Partimizin ve ülkemizin rengini değiştirmemesini garanti altına almak için, yalnızca doğru bir çizgiye ve doğru siyasetlere sahip olmakla kalmamamız, aynı zamanda proletarya devrimi davasını sürdürecek milyonlarca selef eğitmek ve yetiştirmek zorunda olduğumuza işaret etti.

Son çözümlemede, proletaryanın devrimci davasının seleflerini yetiştirme sorunu, eski kuşaktan proleter devrimcilerin başlatmış olduğu Marksist-Leninist devrimci davayı sürdürecek insanların bulunup bulunmayacağı sorunudur. Partimizin ve devletimizin önderliğinin proleter devrimcilerin elinde bulunup bulunmayacağı sorunu, ardıllarımızın Marksizm-Leninizm tarafından çizilmiş bulunan doğru yol üzerinde yürümeye devam edip etmeyecekleri sorunu, ya da başka sözlerle, Çin'de Kruşçev'in revizyonizminin ortaya çıkmasını başarılı bir şekilde engelleyip engelleyemeyeceğimiz sorunudur. Kısacası bu, son derece önemli bir sorun, Partimiz ve ülkemiz için yaşam veya ölüm sorunudur. Bu,

proleter devrimci dava açısından, yüz, bin, onbinlerce yıl için temel öneme sahip bir sorundur. Emperyalist kâhinler Sovyetler Birliği'ndeki değişiklikleri temel alarak, Çin Partisinde «barışçıl evrim» konusundaki umutlarını üçüncü veya dördüncü kuşağa bağlıyorlar. Bu emperyalist kehanetleri parçalamalıyız. En üst örgütümüzden tabanımıza kadar heryerde, devrimci davanın seleflerini eğitme ve yetiştirmeye sürekli itina göstermeliyiz.

Proletaryanın devrimci davasına layık selefler hangi özelliklere sahip olmalıdırlar?

Bunlar, Kruşçev gibi Marksizm-Leninizmi yalnızca tabela olarak kullanan revizyonistler değil, gerçek Marksist-Leninistler olmalıdır.

Bunlar, Kruşçev gibi kendi ülkesindeki ayrıcalıklı burjuva katmanın bir avuç mensubunun ve yabancı emperyalizmin ve gericiliğin çıkarlarına hizmet eden Kruşçev gibi olmamalılar, Çin ve dünya halklarının çoğunluğuna candan hizmet eden devrimciler olmalıdırlar.

Bunlar, ezici çoğunlukla birleşme ve birlikte çalışma yeteneğinde olan proleter devlet adamları olmalıdırlar. Onlar yalnızca kendileriyle aynı fikirde olanlarla değil, aynı zamanda aynı fikirde olmayanlar ve hatta önceleri kendilerine karşı çıkmış olan ve fakat daha sonra hatalı oldukları görülmüş olanlarla birleşmeyi de bilmelidirler. Fakat onlar, özellikle Kruşçev gibi kariyeristler ve komploculara karşı özellikle uyanık olmalı ve böylesi kötü unsurların herhangi bir düzeyde Parti ve devlet yönetimini gaspetmelerini önlemelidirler.

Onlar Partide demokratik merkeziyetçiliği uygulamada örnek olmalı, «kitlelerden kitlelere» ilkesi üzerinde yükselen önderlik yönteminde ustalaşmalı, demokratik bir stil benimsemeli ve kitleleri dinlemesini bilmelidirler. Kruşçev gibi despotça olmamalı, Partide demokratik merkeziyetçiliği ayaklar altına almamalı, yoldaşlara ani saldırılar yapmamalı veya keyfi ve diktatörce davranmamalıdırlar.

Onlar ağırbaşlı ve basiretli olmalı, kibirli ve hiddetli olmamalıdırlar; özeleştiri yapabilecek durumda olmalı ve kendi çalışmalarındaki hataları ve eksiklikleri düzeltecek cesarete sahip olmalıdırlar. Kruşçev gibi, hatalarının üstünü örtmemeli, tüm ka-

zanımları kendine maledip, tüm hataları başkalarının sırtına yıkmamalıdırlar.

Proletaryanın devrimci davasının selefleri kitle mücadeleleri içinde öne çıkarlar ve devrimin büyük fırtınalarında çelikleşirler. Kitle mücadelelerinin uzun sürecinde kadroları sınamak ve yakından tanımak ve selefleri seçip yetiştirmek gereklidir.

Mao Zedung yoldaş tarafından ileri sürülen yukarıdaki bir dizi ilke, Marksizm-Leninizmin yaratıcı bir şekilde geliştirilmesi ve Marksizm-Leninizmin teorik hazinesine bizim için kapitalizmin restorasyonunun önlenmesinde tayin edici öneme sahip olan yeni silahların eklenmesidir. Bu ilkeleri izlediğimiz sürece, proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırabilir, Partimizin ve devletimizin asla rengini değiştirmeyeceğini garantileyebilir, sosyalist devrimi ve sosyalist inşayı başarıyla gerçekleştirebilir, tüm halkların emperyalizmi ve uşaklarını devirme devrimci mücadelelerine yardım edebilir, ve sosyalizmden komünizme gelecekteki geçişi garantileyebiliriz.

* * *

Sovyetler Birliği'nde ortaya çıkmış olan revizyonist Kruşçev kliği karşısında Marksist-Leninistler olarak bizim tavrımız, herhangi bir «karışıklığa» karşı olduğu gibidir: Birincisi, biz buna karşıyız: ikincisi, bundan korkmuyoruz.

Biz bunu istemiyorduk ve buna karşıyız, ama bir kez revizyonist Kruşçev kliği ortaya çıkmış olduktan sonra bundan korku ve telaş duyulacak bir durum yoktur. Dünya dönmeye devam edecek, tarih ilerlemeye devam edecek, dünya halkları her zaman olduğu gibi devrimler yapacak, ve emperyalistler ve uşakları kaçınılmaz olarak mahkum oldukları sonlarını bulacaklardır.

Yüce Sovyet halkının tarihi kazanımları ilelebet şanlı kalacak ve revizyonist Kruşçev kliğinin ihanetine rağmen asla parlaklığını kaybetmeyecektir. Sovyetler Birliği işçilerinin, köylülerinin, devrimci aydınlarının ve Komünistlerinin geniş yığınları eninde sonunda önlerindeki tüm engellerin üstesinden gelecekler ve komünizme doğru yürüyeceklerdir.

Sovyet halkı, tüm sosyalist ülkeleri halkları ve dünyanın devrimci halkları tabii ki revizyonist Kruşçev kliğinin ihanetinden dersler çıkaracaklardır. Kruşçev revizyonizmine karşı mücadele ile uluslararası komünist hareket bugüne kadar olduğundan daha da güçlü bir şekilde büyümüştür ve büyümeye devam edecektir.

Marksist-Leninistler, proletarya devrimi davasının geleceğine ilişkin olarak daima bir devrimci iyimserlik tavrı takınmışlardır. Proletarya diktatörlüğünün, sosyalizmin ve Marksizm-Leninizmin parlak ışığının Sovyet ülkesi üzerinde parlamaya devam edeceğine derinden inanıyoruz. Proletarya tüm dünyayı kazanacak ve komünizm dünya yüzünde tam ve kesin zaferi elde edecektir.

DOKUZUNCU YORUMUN DİPNOTLARI

(1) *Marx, «Gotha Programının Eleştirisi», Marx/Engels Eserler, Dietz Yayınevi, Berlin 1962, cilt 19, s. 21.*

(2) *Lenin, «Devlet ve Devrim» (V), Eserler, cilt 25.*

(3) *a.g.e.*

(4) *Lenin, «Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky» (Sömürülenlerle Sömürenler Arasında Eşitlik Olabilir Mi?), Eserler, cilt 28.*

(5) *Lenin, «Macar İşçilerine Selam», Eserler, cilt 29.*

(6) *Marx'tan J. Weydemeyer'e, 5 Mart 1852, Marx/Engels Eserler, Dietz Yayınevi, Berlin 1963, cilt 28, s. 508.*

(7) *Marx, «Gotha Programının Eleştirisi», Marx/Engels Eserler, Dietz Yayınevi, Berlin 1962, cilt 19, s. 28.*

(8) *Marx, «Fransa'da Sınıf Mücadeleleri, 1848-1850», Marx/Engels Eserler, Dietz Yayınevi, Berlin 1960, cilt 7, s. 89-90.*

(9) *Lenin, «'Özgürlük ve Eşitlik Sloganları İle Halkın Aldatılması Üzerine' Konuşmaya Önsöz», Eserler, cilt 29.*

(10) *Lenin, «'Sol Radikalizm', Komünizmin Çocukluk Hastalığı», Eserler, cilt 31.*

(11) *Stalin, «SSCB'nin Anayasa Taslağı Üzerine», Leninizmin Sorunları, İng. Baskı, Yabancı Dillerde Yayın Evi, Moskova, 1954, s. 690.*

(12) *Stalin, «Merkez Komitesinin Faaliyeti Üzerine SKBP(B) Onsekizinci Parti Kongresine Rapor», a.g.e., s. 777.*
(13) Krasnaya Zvezda, *19 Mayıs 1962.*
(14) Pravda Vostoka, *8 Ekim 1963.*
(15) Pravda Ukrainy, *18 Mayıs 1962.*
(16) Izvestia, *20 Ekim 1963, ve* Izvestia Pazar Eki, *No. 12, 1964.*
(17) Komsomolskaya Pravda, *9 Ağustos 1963.*
(18) Sovietskaya Kırgızıa, *9 Ocak 1962.*
(19) Selskaya Jizn, *26 Haziran 1962.*
(20) Ekonomicheskaya Gazeta, *No. 35, 1963.*
(21) Selskaya Jizn, *14 Ağustos 1963.*
(22) Pravda, *14 Ocak 1962.*
(23) Pravda, *6 Şubat 1961.*
(24) Izvestia, *9 nisan 1963.*
(25) Sovietkaya Rossiya, *9 Ekim 1960.*
(26) Izvestia, *18 Ekim 1960.*
(27) Selskaya Jizn, *17 Temmuz 1963.*
(28) Ekonomicheskaya Gazeta, *No. 27, 1963.*
(29) Literaturnaya Gazeta, *27 Temmuz ve 17 Ağustos 1963.*
(30) Sovietskaya Rossiya, *27 Ocak 1961.*
(31) *Lenin, «'Ayni Vergi Üzerine' Broşürünün Planı», Eserler, cilt 32.*
(32) *Lenin, «Narodnizmin Ekonomik İçeriği ve Bunun Bay Struve' nin Kitabındaki Eleştirisi» (II), Eserler, cilt 1.*
(33) *«Komünizmin İnşasının Programı»,* Pravda *yazı kurulunun makalesi, 18 Ağustos 1961.*
(34) *Lenin, «Kendi Kaderini Tayin Üzerine Tartışmanın Sonuçları», Eserler, cilt 22.*
(35) *Lenin, «Devlet ve Devrim» (II, 3), Eserler, cilt 25.*
(36) *Lenin, «Devlet ve Devrim» (III, 5), Eserler, cilt 25.*
(37) *Lenin, «Devlet ve Devrim» (II, 3), Eserler, cilt 25.*
(38) *M.A. Suslov, SBKP Merkez Komitesi Plenum Toplantısında Rapor, Şubat 1964,* New Times, *No. 15, 1964, s. 62.*
(39) *«İşçi Sınıfının Partisinden Bütün Sovyet Halkının Partisine»,* Partyinaya Zhizn *yazı kurulu makalesi, No. 8, 1964.*
(40) *N.S. Kruşçev, SBKP XXII. Parti Kongresine Rapor ve SBKP Programı Üzerine Rapor, Ekim 1961.*
(41) *Lenin, «Devlet ve Devrim» (V, 2), Eserler, cilt 25.*
(42) *Lenin, «Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky» (Burjuva ve Proleter Demokrasi), Eserler, cilt 28.*

(44) *Lenin, «Marksizm ve Devlet» (Engels'in Bebel'e Mektubu)*
(45) Izvestia, *10 Mart 1964.*
(46) *Marx ve Engels'ten A. Bebel, W. Liebknecht, W. Bracke ve Diğerlerine (Sirküler Mektup), 17-18 Eylül 1879, Marx/Engels Eserler, cilt 19, Dietz Yayınevi, Berlin 1962, s. 163.*
(47) *«İşçi Sınıfının Partisinden Bütün Sovyet Halkının Partisine»*, Partyinaya Zhizn *yazı kurulu makalesi, No. 8, 1964.*
(48) *Lenin, «Herşeyden Önce Berraklık!», Eserler, cilt 20.*
(49) *N.S. Kruşçev, SBKP Merkez Komitesinin Plenum Toplantısında Rapor, Kasım 1962.*
(50) *«İncele, Anla ve Harekete Geç»*, Ekonomicheskaya Gazeta *başyazısı, No. 50, 1962.*
(51) *«Komünist ve Üretim»*, Kommunist *başyazısı, Moskova, No. 2, 1963.*
(52) *N.S. Kruşçev, Moskova Kalinin Seçim Bölgesi Seçmenler Toplantısında Konuşma, 27 Şubat 1963.*
(53) *Lenin, «Bir Kez Daha Sendikalar, Bugünkü Durum ve Troçki ve Buharin'in Hataları Üzerine», Eserler, cilt 32.*
(54) *Lenin, «Vera Zasuliç Tasfiyeciliği Nasıl Hallediyor» (VI), Eserler, cilt 19.*
(55) *N.S. Kruşçev, SBKP XXII. Parti Kongresinde SBKP Programı Hakkında Rapor, Ekim 1961.*
(56) *Marx, «Gotha Programının Eleştirisi», MarX/Engels Eserler, Dietz Yayınevi, Berlin 1962, cilt 19, s. 21.*
(57) *Lenin, «Devlet ve Devrim» (V, 2), Eserler, cilt 25.*
(58) *M.A. Suslov, SBKP Merkez Komitesi Plenum Toplantısında Rapor, Şubat 1964.*
(59) *SBKP Merkez Komitesinin Sovyetler Birliği'ndeki Tüm Parti Örgütlerine, Tüm Komünistlere Açık Mektubu, 14 Temmuz 1963.*
(60) *N.S. Kruşçev, Avusturya Radyo ve Televizyonunda Konuşma, 7 Temmuz 1960.*
(61) *N.S. Kruşçev, Amerikan Kongresinin Yöneticileriyle ve Senato Dış İlişkiler Komitesinin Üyeleriyle Röportaj, 16 Eylül 1959.*
(62) *N.S. Kruşçev, SBKP Merkez Komitesi Plenum Toplantısında Konuşma, Şubat 1964.*
(63) *N.S. Kruşçev, İşadamları ve Kamuoyundan Kişilerle Bir Toplantıda Konuşma, Pittsburgh, ABD, 24 Eylül 1959.*
(64) *N.S. Kruşçev, Fransız Parlamenterlerle Bir Toplantıda Konuşma, 25 Mart 1960.*

(64) *Lenin, «Emperyalizm ve Sosyalizmdeki Bölünme», Eserler, cilt 23.*
(65) *Dean Rusk, BBC Televizyonunda Röportaj, 10 Mayıs 1964.*
(66) *Douglas Home, Norwich'te Konuşma, İngiltere, 6 Nisan 1964.*
(67) *J.F. dulles, Basın Konferansı, 15 Mayıs 1956.*
(68) *Lenin, «Büyük Başlangıç», Eserler, cilt 29.*
(69) *Mao Zedung, «Kadroların Bedensel Çalışmaya Katılmasına İlişkin Çekiang Eyaletinde İyi Yazılmış Yedi Belge»ye Not, 9 Mayıs 1963.*